Giới thiệu Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi

驱魔传人:我的僵尸男友

Thể loại: Kinh dị, hiện đại, nam thâm tình, hài

Convert + Edit: lamnguyetminh

Số chương: 500c

Sở Niệm là người thừa kế của gia tộc trừ ma nhưng cô cũng chưa từng nghĩ tới, bản thân sống qua hai mươi năm nhưng mối tình đầu lại là với một cương thi ngàn năm!

Được rồi! niệm thấy anh vừa nguyện ý làm tay chân sai sử cho tiểu thư tôi, lại chịu xuất tiền chu cấp, tôi miễn cưỡng thu nhận anh vậy.

Thế nhưng...Ông chủ lớn à! anh đừng cắn tôi đó nha!

Lưu ý: Ai yếu tim đừng đọc^-^

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chuyên nghiệp anh hiểu mà

Sở Niệm không còn nhớ được đây là lần thứ mấy nằm mơ như vậy rồi, trong mộng mình không thể nói chuyện, lại nằm trong lòng một người đàn ông không rõ diện mạo. Trên người anh ta mặc khôi giáp chỉ có người cổ đại mới mặc, xung quanh lạnh như băng giống như mỗi giọt nước mắt của anh ta rơi trên mặt cô.

Gió cát xung quanh gào thét điên cuồng, bão cát đã khiến người ta khó phân rõ ngày đêm. Người đàn ông quỳ một chân trên đất, vẫn ôm cô bất động. Thật lâu sau, anh ta mới dùng bàn tay thô ráp nhẹ nhàng lau sạch tro bụi trên mặt Sở Niệm giống như chạm vào đồ quý giá. Một lần, một lần, lại một lần, cho đến khi xác định đã lau sạch tro bụi dính trên mặt của người thương ở trong lòng, mới cúi đầu ghé sát tai cô.

"Niệm nhi, chờ ta." Giọng nói trầm thấp rất êm tai, chỉ là trong giọng nói đó ẩn chứa nỗi tuyệt vọng và lưu luyến làm cho Sở Niệm vô thức muốn rơi lệ.

Nhưng mỗi lần đều là cô chưa kịp nhìn rõ khuôn mặt kia liền tỉnh mộng. Chỉ để lại mình cô ngây ngốc ngồi ở trên giường, hồi lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

"Niệm Niệm, sao con còn ở trên giường hả?" Trong lúc Sở Niệm ngẩn người, bà nội từ từ bay đến bên cạnh cô, nghiêm túc nhìn cháu gái của mình đang sợ hết hồn.

"Bà nội! Ngài không thể hù dọa cháu gái của ngài chứ!" Sở Niệm nhìn bà nội ngồi ở trên hồ lô, oán giận đấm xuống giường bày tỏ kháng nghị.

Bà nội lại không cho là đúng, cũng mặc kệ cháu gái mình, tiện tay ném một cái đồng hồ báo thức lên giường Sở Niệm.

"Con còn không xem bây giờ là mấy giờ rồi, còn ngủ nữa! Con phải biết ông chủ Tôn muốn con đúng mười giờ đến trước cửa công ty của ông ta, nếu con đến muộn một phút, vụ giao dịch kia sẽ mất đấy."

"Con xin bà đó, con đã sớm đặt đồng hồ báo thức là chín giờ rồi, sao có thể trễ ạ."

"Con xem lại cho bà rồi hãy nói."

Sở Niệm bất mãn cong cong môi, cầm đồng hồ báo thức lên nhìn, sau đó, cả người hóa đá trong nháy mắt.....

Chín giờ bốn mươi phút, đúng vậy! Chính là kim ngắn chỉ số chín, kim dài chỉ số tám, không nhiều, không ít, chín giờ bốn mươi phút!

"Làm sao có thể, làm sao có thể!" Sở Niệm kêu rên, hô to.

Cô nhớ rõ ngày hôm qua trở về chắc chắn đã đặt báo thức đúng chín giờ sáng rồi mới ngủ mà, làm sao nó có thể không kêu chứ!-;'';ll;;;e;;;q''''uyyd'''ô..,,..nnnn,...-=- Nhớ tới bản mặt keo kiệt của ông chủ Tôn, nhớ tới một triệu tệ sắp đến tay lại rất có thể hóa thành bọt nước, Sở Niệm lại càng rên dài, càng lúc càng không tiết chế.

Lật tay tiếp được gối đầu bà nội ném thẳng đến, Sở Niệm cũng mặc kệ mộng gì, người đàn ông nào, nhanh chóng rời giường chạy vội vào phòng vệ sinh.

Rửa mặt, đánh răng, thay quần áo, trang điểm, người bình thường mất đến một giờ cũng chưa thể hoàn thành, vậy mà Sở Niệm chỉ dùng mười phút! Nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, cô nói với bà nội đang nhìn chằm chằm mình: "Bà nội, vì không để cho hương nhang châu Úc nhập khẩu của ngài trở thành không khí, cháu gái quyết định dùng Thuẫn pháp (phép chắn), ngài không ngại chứ?"

Bà nội nhướn mày, Thuẫn pháp luôn là pháp thuật mà nhà họ Sở cấm dùng vào ban ngày. Dù sao thì tự nhiên xuất hiện một người, đến chỗ nào cũng sẽ gây ra khủng hoảng. Nhưng vào lúc nơi nơi đều kẹt xe này, suy nghĩ đến bản thân vẫn luôn nhớ đến hương nhang châu Úc, bà nội cũng mặc kệ quy củ tổ tông gì đó, gật đầu ngầm cho phép.

Sở Niệm thấy thế, cúi đầu cười như tên trộm, từ trong túi lấy ra một tấm bùa chú, miệng niệm vài tiếng, liền nhắm mắt, biến mất.

Mộ Thành, cao ốc Hoành Thu.

Sở Niệm không rảnh chú ý đến người bên cạnh kinh hô, nhìn đồng hồ điện tử trên nóc cao ốc, vỗ tay phát ra tiếng.

"Good, thời gian vừa vặn." Khinh bỉ liếc nhìn ông chủ Tôn đứng cách đó không xa, cô liền đẩy cửa, đi vào cao ốc, vào thang máy.

Chỉ là, khi thang máy dừng ở tầng 14 thì cửa lại không mở. ^ll.,&Q,,..D....

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Số phận mỗi người đã được sắp đặt

Lưu Tráng Nam trong miệng Sở Niệm đúng là con quỷ đang cực lực giãy giụa ở trước mắt này, Tôn Quý Nhân đâu, cũng chính là ông chủ Tôn. Khi còn sống Lưu Tráng Nam là lái xe của Tôn Quý Nhân, trong một lần tai nạn giao thông, anh ta vì cực lực bảo vệ ông chủ mình, bị xe tải lớn ở trước mặt tông vào.

Vốn là dựa theo suy nghĩ của bất kỳ ai, ông chủ mình cũng sẽ vì hành động của mình mà chu cấp cho vợ con mình một khoản tiền an ủi. Nhưng Lưu Tráng Nam tuyệt đối không ngờ là, Tôn Quý Nhân chẳng những không chu cấp tiền cho vợ mình mà còn đuổi vợ và đứa con một tuổi của mình ra khỏi nhà.

Nhìn vợ gầy yếu ôm đứa nhỏ lưu lạc đầu đường, trong lòng Lưu Tráng Nam liền sinh ra một nỗi oán hận, cho nên mới đi vào công ty của Tôn Quý Nhân. Phá hư việc buôn bán và dọa chạy nhân viên của ông ta.

"Nếu cô đã biết tên tôi thì cũng biết vì sao tôi phải ở lại chỗ này!" Lưu Tráng Nam nhớ tới dáng vẻ lúc Tôn Quý Nhân xua đuổi vợ và con mình, oán khí trên người liền tăng thêm.

"Đương nhiên biết rõ, nhưng giống như tôi vừa mới nói, người chết thì nên đến đúng chỗ của mình." Sở Niệm cúi đầu, giọng nói bình thản làm cho Lưu Tráng Nam không nghe ra tâm tình của cô.

"Tôi sẽ đi, nhưng phải đợi tôi nhìn tận mắt họ Tôn kia cửa nát nhà tan đã, không phải là bây giờ!"

"Anh hết thời gian rồi."

"Cho dù ông ta cửa nát nhà tan, đối với cô và người nhà cô mà nói, có quan hệ gì chứ?"

Sở Niệm ngước mắt nhìn Lưu Tráng Nam đang phẫn nộ, yên lặng buông tiếng thở dài, đáp: "Hẳn là anh biết rõ về đầu thai chuyển kiếp, là đường ra duy nhất để anh bắt đầu lần nữa. –l,.,ll,,q.....d,....o,,,,9....-= Anh ở lại đây, đối với anh và vợ con anh đều không công bằng."

"Công bằng? Trên thế giới này từng có sự công bằng sao?" Lưu Tráng Nam hừ lạnh một tiếng.

"Tôi vì bảo vệ tên súc sinh Tôn Quý Nhân đó mới bị xe đụng chết, ông ta không cho vợ tôi khoản tiền báo tử thì thôi, còn đuổi vợ con tôi ra ngoài nữa! Bây giờ cô bảo tôi buông tha thù hận, đầu thai chuyển kiếp, cô cảm thấy có khả năng sao?! Nếu là cô, cô buông được à?"

"Không bỏ được cũng phải bỏ! Anh biết rõ nếu anh còn cố chấp nữa, anh sẽ không còn cơ hội đầu thai. Nếu anh không đồng ý quay đầu, tôi chỉ có thể tự ra tay thôi!"

"Nếu cô là đời sau của nhà họ Sở, vậy cô có biết bây giờ cô đang giúp kẻ ác hay không!"

Trong mắt Sở Niệm thoáng qua vẻ chán ghét, giọng nói biến thành lạnh như băng: "Vậy thì sao?"

"Nếu cô đã biết rõ, vậy tại sao còn giúp ông ta? Cô không sợ gặp báo ứng à!"

”Anh muốn biết vì sao tôi giúp ông ta sao?”

”Đúng!” Lưu Tráng Nam không cam lòng gật gật đầu.

”Bởi vì tôi yêu tiền, Tôn Quý Nhân cũng trả tôi tiền.” Sở Niệm có thâm ý khác cười cười, trên gương mặt nhìn như hồn nhiên lại tràn đầy tham lam.

Lưu Tráng Nam mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Sở Niệm.

”Chỉ vậy thôi?”

”Chỉ vậy thôi.” Sở Niệm trả lời dứt khoát, cô không có cao thượng, tình cảm sâu đậm, nhân cách kiên trinh gì. Cô chính là như vậy, cho nên đối mặt với bất kỳ người nào, đều thành thực có chút quá phận.

Không muốn thấy bất kỳ cảm xúc gì trong mắt Lưu Tráng Nam, Sở Niệm thu lại gậy hàng ma vào trong túi, lấy bùa chuyển kiếp từ trong túi ra.

Kỳ thật, ngay từ đầu cô đã không định đánh cho anh ta tan thành mây khói, cầm gậy hàng ma chỉ để hù dọa chút thôi. –L,,,.....qq.....D....ô,,,,n.....-=- Xuất phát từ cảm tính, cô cũng muốn cho anh ta thêm chút thời gian. Hiện tại, anh ta nên đi rồi.

Lưu Tráng Nam giãy dụa: “Cô, cô muốn làm gì! Cô đừng tới đây, qua đây, tôi giết cô!”

Mặc dù Lưu Tráng Nam chưa từng thấy qua lá bùa trong tay Sở Niệm, nhưng trực giác nói cho anh ta biết, chỉ cần tờ giấy kia dán lên người mình thì mình có thể không lưu được ở đây nữa.

Anh ta cố gắng giãy giụa, giãy giụa vì chính mình không cam lòng, không bỏ được. Anh ta còn chưa thấy kết cục của Tôn Quý Nhân, còn chưa đi thăm vợ con mình.

Thế nhưng, tất cả đều không kịp rồi!

Lá bùa vàng dán lên, ánh sáng vàng hiện ra. Sở Niệm nhắm mắt lại, không để ý đến Lưu Tráng Nam đang gầm thét và cầu xin, nhẹ giọng bắt đầu niệm chú chuyển kiếp.

”Cuộc đời mỗi người đều được trời cao sắp đặt rồi.”

Thang máy trở về bình thường, Sở Niệm nhẹ giọng thở dài, khom lưng nhặt một chuỗi hạt màu bạc do Lưu Tráng Nam để lại, đợi thang máy ngừng ở tầng một, ra khỏi cao ốc, nhìn chiếc xe hơi màu đen có rèm che đỗ ở đằng kia, đi đến.

Nhìn người đàn ông mặc tây trang ngồi trong xe, cô cười rất là châm chọc.

”Chuyện của tổng giám đốc Tôn đã được giải quyết, tôi đã gửi số tài khoản của tôi đến email của ông. Chỉ là....”

”Chỉ là cái gì?” Tôn Quý Nhân nhíu mày, trực giác của kẻ thương nhân sành sỏi nói cho ông ta biết, cô gái nhỏ trước mắt này sẽ không kết thúc chuyện đơn giản như vậy, ông ta không thích người tham lam.

Sở Niệm rõ ràng đọc hiểu cảm xúc trong mắt Tôn Quý Nhân, xòe chuỗi hạt màu bạc vẫn đang cầm trong lòng bàn tay ở trước mặt ông ta. Cảm giác ông ta nhìn thấy nó thì thân thể hơi cứng ngắc. –llll,,,,qq.....d.....o.....n.....-=- Lúc này cô mới hài lòng thu tay về, nói ra: “Ông chủ Tôn, làm việc vô đạo đức thì phải nghĩ cách đền bù. Tránh được một lần, không có nghĩa là sẽ còn mạng để tránh lần thứ hai.”

”Cô đang uy hiếp tôi ư?” Tôn Quý Nhân nghiến răng nghiến lợi nói.

”Đúng.” Sở Niệm rất là thành thực gật đầu.

”Nếu không có Lưu Tráng Nam cứu ngài, ngài cho rằng bây giờ còn đứng được ở chỗ này sao?”

Được lời còn không biết cảm ơn gì cả! Sở Niệm hung hăng phỉ nhổ trong lòng.

”Muốn bao nhiêu?”

”Không nhiều lắm, tiền nuôi dưỡng vợ con Lưu Tráng Nam là bốn triệu cộng thêm phí dịch vụ của tôi, tổng cộng năm triệu tệ.” Sở Niệm cười cười, có thâm ý khác từ trên xuống dưới đánh giá Tôn Quý Nhân một phen.

”Tôi tin tưởng chút tiền lẻ ấy ở trong mắt tổng giám đốc Tôn, cũng chỉ bớt đi khoảng hai, ba bộ quần áo thôi.”

Tôn Quý Nhân trầm tư không nói, ngược lại còn quan sát Sở Niệm, trong đôi mắt híp xoẹt qua rất nhiều cảm xúc. Thấy Sở Niệm không trốn tránh sự quan sát của mình giống như những kẻ khác, đột nhiên vỗ tay, nói: “Quả nhiên là Trường giang sóng sau đè sóng trước, tiền thì tôi có thể cho cô. Nhưng cô Sở à, cô không sợ chuyện cô tự tăng giá, uy hiếp cố chủ bị truyền đi, gây bất lợi cho danh tiếng của cô sao?”

”Không sợ.” Sở Niệm không thèm để ý đáp, trong đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy châm chọc.

”Tôi trời sinh đã yêu tiền, người trên đường đều biết hết. Ông chủ Tôn tìm tôi trước, tôi là kiểu người nào, hẳn là ông đã hỏi thăm trước rồi. Hơn nữa có thể tiếp đón người làm ăn như ngài, ngài cảm thấy, tiêu chuẩn đạo đức của tôi có thể cao bao nhiêu?”

”Ha ha, cô bé rất khá.” Mặc dù trên mặt Tôn Quý Nhân tràn đầy vui vẻ, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo thấu xương.

”Đó là đương nhiên, nếu ông chủ Tôn đã đáp ứng, vậy tôi đi trước. Nếu lần sau còn gặp chuyện gì, hoan nghênh ngài tiếp tục tìm tôi.”

Lời nên nói đều đã nói rồi, Sở Niệm cũng lười nói nhảm với ông ta. Xoay người vẫy một xe taxi, hướng về phía Tôn Quý Nhân đang ngồi nhìn mình, vẫy vẫy tay rồi đi khỏi.

Đợi Sở Niệm rời khỏi, lái xe của Tôn Quý Nhân mới đi tới, hỏi: “Ông chủ, ngài thật sự định cho cô ta nhiều tiền như vậy sao?”

”Cho, dĩ nhiên là cho.” Tôn Quý Nhân cười lạnh.

”Điều tra rõ bối cảnh của cô ta, dám uy hiếp tôi sao? Cô ta có mệnh lấy tiền, nhưng không nhất định có mệnh dùng tiền.”

”Nhưng cô gái đó biết yêu thuật, ngộ nhỡ.....”

”Tôi không tin trên thế giới này chỉ có nhà họ Sở biết trừ ma, trước khi cô ta không biến thành quỷ thì cũng là người. Sau khi cô ta biến thành quỷ, tôi cũng nhất định tìm được một người thay thế cô ta. Thế giới này không phải như vậy sao, có tiền, còn sợ không có người à?”

”Thuộc hạ biết rõ nên làm như thế nào rồi, ông chủ cứ yên tâm đi.” Lái xe khom lưng mở cửa xe, a dua nói.

”Làm sạch sẽ một chút, tôi không muốn lưu lại bất kỳ nhược điểm nào.” Tôn Quý Nhân ngồi trở lại trong xe, nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của Sở Niệm khi nói chuyện với mình, trong lòng ông ta thấy hơi đáng tiếc và bội phục. Thế nhưng, ông ta không thích có người như vậy sống trên thế giới này

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Người mới tới

Chờ Sở Niệm về đến nhà đã là đêm khuya. Có chút mệt mỏi đổi lại dép, cô cúi gằm mặt, ngay cả tắm rửa cũng lười, phi nhanh đến cửa phòng của mình, đáng tiếc lại bị một cái hồ lô chắn ngang đường ở giữa không trung.

Không đợi người ngồi trên hồ lô mở miệng, tam cây hương khổng lồ đã bị cô nâng trên đỉnh đầu.

”Bà nội, có chuyện gì ngày mai hãy nói, con mệt quá, van cầu ngài buông tha cho.”

”Không được, con thành thật khai báo cho bà biết vì sao đến giờ này mới vừa về. Nói không rõ thì con đừng mong nghỉ ngơi.” Bà nội liếc liếc cây hương, dùng ba cây như thế mà muốn thu mua bà hả, không có cửa đâu!

”Con đi xử lý chuyện, xong xuôi liền quay về mà. Bà nội, con van xin bà, con mệt quá.” Sở Niệm bất đắc dĩ cầu xin.

”Chuyện gì?”

“... Một chút việc riêng.”

”Việc riêng gì?”

“... Bà nội, con đã hai mươi rồi! Hai mươi rồi! Con có thể có chút riêng tư không đây?” Đối mặt với sự cố chấp muốn hỏi đến cùng của bà nội, cô thật sự không nhịn được nữa.

”Hai mươi thì làm sao, cho dù con tám mươi tuổi thì vẫn là cháu gái bà!” Bà nội cũng gấp gáp, giọng nói nâng cao đến quãng tám.

Nhìn ánh mắt sắc như kiếm của bà nội, Sở Niệm thật sâu hít vào một hơi. Vừa nhìn lư hương hình bát giác dưới bài vị của tổ tiên, vừa cười áy náy nói: “Bà nội, rất xin lỗi. Con cam đoan là đợi ngày mai con tỉnh ngủ, tan học về, con sẽ kể rõ mọi chuyện với bà.”

”Con muốn làm gì?” Bà nội nhíu mày, bà hiểu rất rõ dáng vẻ mắt la mày lém đó của cháu gái, bây giờ nói như vậy, chắc chắn bất ổn.

Chỉ tiếc bà nội còn chưa kịp hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Sở Niệm, liền nghe cháu gái bảo bối của mình niệm một tiếng "Thu", bản thân đã bị hút trở về hang ổ của mình trong lư hương bát giác.

”Sở Niệm, con đây là muốn tạo phản rồi!” Lư hương bát giác rung lên, đập xuống bàn bình bịch.

Sở Niệm cười hì hì, đốt một nén hương cắm vào bát hương, nói: “Bà nội, ngài cũng đừng nóng giận..ll..&*&....q....*&&&(((d.....)))),,,,.....Đợi ngày mai, ngài muốn phạt con thế nào cũng được. Con đốt hương to châu Úc cho ngài rồi, ngài từ từ hưởng thụ ạ. Cháu gái thật sự không ở lại được nữa, liền lui xuống trước ạ.”

”Con dám!” Bà nội làm gì cũng không nghĩ tới cháu gái mình sẽ dùng đến chiêu thức ấy, nếu không phải bà đã chết rồi, công lực mất hết, bà nhất định ngăn cháu gái lại, dạy dỗ ba ngày ba đêm.

Bà nội mắng hăng say, Sở Niệm cũng vui vui vẻ vẻ, lấy hai miếng bông vải từ trong túi ra nhét vào lỗ tai, cũng mặc kệ ngày mai kết cục của mình có thể thê thảm hay không, lắc mông bật nhảy vào phòng.

Sáng sớm hôm sau, Sở Niệm ngủ được một giấc đã đời, thắp hương cho bà nội xong, vừa hát khẽ vừa đi học rồi.

Còn chưa đến cửa trường học, từ xa cô đã thấy Nhạc Du đứng ở đường bên kia vẫy tay với mình. Cô chạy như bay qua rồi ôm một cái thật chặt với bạn.

Nhạc Du là người bạn duy nhất của cô từ nhỏ đến lớn, cũng là bạn bè tốt nhất. Mặc dù có rất nhiều chuyện không thể thẳng thắn với Nhạc Du, nhưng cô ấy cũng chưa bao giờ so đo những thứ đó với cô.

”Nhạc Du, mình rất rất nhớ cậu đó ~” Sở Niệm làm nũng khiến người ta muốn nổi cả da gà.

Nhạc Du cười dịu dàng, yêu thương vỗ nhẹ đầu cô bạn, đáp: “Cậu ấy à, vĩnh viễn đều chẳng đứng đắn như vậy.”

”Ha ha, người ta nói thật mà. Chẳng lẽ đã không gặp lâu như vậy, cậu không nhớ mình chút nào à?”

”Cậu cũng biết chúng ta đã lâu không gặp sao? Cậu đấy, luôn luôn im hơi lặng tiếng biến mất. Ngay cả điện thoại của mình cũng không nhận, có biết người ta rất lo lắng cho cậu không?”

Từ nhỏ đến lớn, Sở Niệm luôn đột nhiên biến mất một khoảng thời gian, sau đó lại đột nhiên xuất hiện. --,,.,,l....,,q....,...d.....,,..----Nhạc Du cô là một người chưa từng biết nói dối, vì Sở Niệm mà từ nhỏ đã nói dối thầy cô không biết bao nhiêu lần. Thật vất vả đến đại học, Nhạc Du còn phải giúp Sở Niệm điểm danh mỗi ngày nữa.

”Cô chủ lớn à, mình biết sai rồi. Cậu hãy tha thứ cho mình đi, lần sau, mặc kệ đi đâu, mình cũng sẽ báo cáo nhanh với cậu.”

”Thật sự?” Nếu như cô nhớ không lầm, thì cô ấy đã cam đoan không dưới mười lần rồi.

Sở Niệm thấy cô bán tín bán nghi, liền xấu hổ cười cười. Khoác tay bạn, nửa kéo vào phòng học, trong miệng còn liên tục lẩm bẩm những câu mà ngay cả Nhạc Du đều nghe không hiểu.

Nhưng khi đi đến cửa phòng học, ngó vào trong, Sở Niệm liền trợn tròn mắt. Cứng đầu cứng cổ lùi một bước, nhìn nhìn tấm biển số treo trên cửa phòng.

Nhạc Du khó hiểu, hỏi: “Làm sao vậy Niệm Niệm?”

”Cũng không đi nhầm chỗ mà.” Sở Niệm lắc lắc đầu, vẫn chưa tin vào cảnh tượng trước mắt.

”Cái gì?” Nhạc Du cũng bị cô làm cho hồ đồ, tạm thời chưa thể lý giải lời của bạn mình.

”Nhạc Du, cậu xem đi, môn học chúng ta chọn là rất ít được quan tâm mà. Mặc dù đã một tháng rồi mình không đến trường, nhưng mình vẫn nhớ rõ, lúc trước chúng mình học môn này. Trong phòng tính đi tính lại cộng thêm hai chúng ta thì nhiều lắm là bốn người. Cậu xem bây giờ đi, mặt trời thật sự mọc từ hướng tây rồi.”

Nhạc Du nghe xong những lời này, lại nhìn vẻ mặt khó tin của Sở Niệm, liền nở nụ cười. Cũng mặc kệ cô đang lảm nhảm, ấn Sở Niệm ngồi xuống ghế xong, mới từ từ giải thích.

”Niệm Niệm, cậu đó, chỉ là lâu quá không đến trường, nên không biết rất nhiều chuyện mà thôi.”

”Đã xảy ra chuyện gì sao?”

”Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là mấy hôm trước đột nhiên có một thầy giáo dạy thay và một học sinh chuyển trường vào khoa kiến trúc thôi.”

”Nam à? Bao nhiêu tuổi? Lớn lên đẹp trai hả?”

”Nam, nghe nói thầy giáo đó nhiều nhất là hai mươi tám tuổi, học sinh chuyển trường kia thì bằng chúng ta, cũng chừng hai mươi tuổi. Về phần có đẹp trai hay không thì mình chưa biết, dù sao cũng chưa gặp qua.”

”Làm sao có thể, cậu đùa mình hả.” Cô không thường xuyên đến trường, chưa thấy qua hai người kia thì thôi, chứ làm sao Nhạc Du lại chưa thấy được?

Nhạc Du thấy cô không tin mình, bất mãn nhíu mày, nói: “Mình lừa cậu làm gì, hai người kia mới tới trường mình khoảng hai ngày trước._{{LLLLL....Q&**&&&>>>>>D.....}}.... Gặp qua hai người bọn họ chỉ có hiệu trưởng thôi. Chỉ là nghe đồn, hai người kia rất khá, nếu không sao hôm nay lại có thế trận này chứ?”

Sở Niệm im lặng, quét mắt nhìn đám nữ sinh ầm ỹ xung quanh, bất đắc dĩ thở dài. Đều nói nữ sinh giờ toàn háo sắc, trước kia cô còn rất không phục. Nhưng nhìn thế trận hôm nay, cô đột nhiên cảm thấy chuyên gia nói gì cũng rất có đạo lý.

Trai đẹp à? Cô muốn xem xem rốt cuộc là đẹp đến mức nào.

Theo tiếng chuông vào học vang lên, phòng học cũng yên tĩnh lại. Lúc này cửa được đẩy vào từ bên ngoài, hai dáng hình một trước một sau đi vào, trong phòng học đầy tiếng kinh hô.

Phải hình dung hai người trước mắt này như thế nào nhỉ, một người lãnh tuấn (lạnh lùng + tuấn tú) nghiêm túc? Một người thanh tú đáng yêu?

Sở Niệm sững sờ nhìn chằm chằm hai người đứng trên bục giảng, tạm thời trong đầu chưa sắp xếp được ngôn ngữ thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Cậu trông giống người tốt

“Thật đúng là phong nhã.” Nhạc Du ở bên cạnh thấp giọng nói.

Sở Niệm không thể phủ nhận chút xíu nào, mặc dù cô đã từng gặp qua quỷ nam trông rất đẹp trai, nhưng lại chưa từng gặp qua người đàn ông nào có thể gây cho cô sự tương phản mãnh liệt đến vậy.

Trước tiên là nói về người đàn ông đi đằng trước, xem ra là thầy giáo đến dạy thay rồi. Anh ta nhìn như nghiêm cẩn, mặc áo sơ mi màu xám đậm, quần tây sẫm màu, nhưng nút áo thứ hai lại tùy ý mở ra, lộ ra hầu kết như có như không. Làn da trắng nõn, đôi mắt xinh đẹp giống như xoáy nước dưới đáy biển sâu, dường như người khác chỉ cần liếc anh ta thêm một cái, sẽ bị hút mất linh hồn. Trong sự lạnh lùng, tuấn tú, trầm ổn lại lộ ra sự cương quyết, nhã nhặn mà không dễ thân cận.

Mà chàng trai đứng bên cạnh anh, xinh đẹp làm cho Sở Niệm cảm thấy hơi quá mức. Nếu cô so sánh người đàn ông trưởng thành kia với con chim ưng bay lượn trên trời thì chàng trai kia lại giống như chú Tuần Lộc lạc đường trong rừng rậm.

Vóc dáng cùng là gần 1,85m nhưng trong mắt sinh viên nam luôn để lộ sự thuần khiết và không lưu loát. Chỉ là nhìn tướng mạo, làm cho người ta không nhịn được muốn đến gần, thương yêu cậu ta. Làn da trắng nõn có thể so với da em bé, khẽ mỉm cười cũng đủ để bất kỳ người phụ nữ nào trên thế giới đều nổi lên tình thương của mẹ.

Hai kiểu đàn ông khác hẳn nhau đứng cùng một chỗ, đúng là khiến người ta cảm thấy rung động.

Sở Niệm ngơ ngác nhìn chằm chằm hai người thật lâu, cho đến khi chạm mắt với người đàn ông ở trên bục, mới vội vàng cúi đầu. – l;;l;;llq;;qll;;qq;;;d;;;,,,,o,,...nn...-đ- Lý trí nói cho cô biết, nếu như mình bị người như vậy nhìn chằm chằm, cũng cảm thấy rất không lễ phép. Ảo não dùng tay vỗ vỗ mặt mình, hy vọng có thể nhanh chóng thoát khỏi sự lúng túng này.

Người đàn ông rõ ràng thấy được hành động của Sở Niệm, trong đôi con ngươi đen láy thoáng qua ý cười. Khác hẳn với vẻ khẩn trương của sinh viên nam đứng bên cạnh, bình tĩnh ho nhẹ ngăn lại hàng loạt tiếng kinh hô không ngừng kể từ khi bọn họ xuất hiện đến giờ.

Đợi đến khi lớp học hoàn toàn yên tĩnh lại, anh mới mở miệng nói: “Chào mọi người, tôi là thầy giáo dạy thay mới tới. Tôi tên là Thương Sùng, về sau các bạn có thể gọi tôi là thầy Thương.”

”Phụt.” Sở Niệm thề là mình không hề cố ý, nhưng vừa nghĩ đến một người đàn ông có tướng mạo đường hoàng lại để người ta gọi là thầy Thương, cô liền không nhịn được bật cười.

Thương Sùng nhướn mày, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, bước từng bước đến chỗ của Sở Niệm. Giọng nói trầm thấp cuốn hút, nói ra lời lại trúng tim đen.

”Vị bạn học này, hình như em có ý kiến với tên của tôi sao?”

Sở Niệm ngẩn ngơ, vội vàng đứng lên, đáp: “Không có, thầy suy nghĩ nhiều rồi.”

”Suy nghĩ nhiều? Em chắc chứ?”

”Em chắc chắn.” Sở Niệm càng cúi thấp đầu, kiên trì nói dối.

”Vậy thì được rồi.”

Thương Sùng lạnh lùng cười một tiếng, cũng không nói thêm gì với Sở Niệm, xoay người trở lại bục giảng. Dùng ánh mắt ý bảo sinh viên nam đang đứng kia có thể tự giới thiệu mình, liền tùy ý dựa vào bên cạnh bàn giáo viên, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Sở Niệm, hai tay khoanh ở trước ngực.

Sở Niệm không biết mình đã trải qua tiết học cuối như thế nào, ngoại trừ nhớ mang máng câu nói của Thương Sùng khi gần tan học, về sau không phải tiết của mình thì sinh viên khác đừng có đến lớp này tham gia náo nhiệt gì gì đó, thì cả người cô đều ngây ngây ngô ngô.

Cho đến khi Nhạc Du dùng sức vỗ vỗ bả vai cô, Sở Niệm mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần. Nhìn mọi người đã rời khỏi phòng học, mới hốt hoảng cầm sách, nói: “Nhạc Du, chúng ta đi thôi.”

Nhạc Du cho rằng vì chuyện trong lớp vừa rồi mà Sở Niệm mất hứng, cho nên không nói thêm gì, đi theo sau Sở Niệm rời khỏi chỗ ngồi.

Nhưng khi các cô đến cửa phòng học, một người lại chắn trước mặt các cô. Sở Niệm bất mãn, đã hé miệng chuẩn bị mắng kẻ chặn đường, lại bị người trước mắt bức ép nuốt lại lời nói.L..,

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nghĩa vụ mà thôi

“Kỳ thật cậu ta chỉ vô ý nói sai một câu thôi, đã bị cậu hù dọa như thế, cậu còn nói mình đúng nữa.” Nhạc Du và Sở Niệm chơi đùa từ nhỏ đến lớn, mặc dù biết tính tình của Sở Niệm chính là dạng miệng khiếm khuyết nhưng lòng rất tốt. Nhưng nếu Sở Niệm thật sự làm sai, Nhạc Du sẽ gọn gàng dứt khoát nói cho cô biết.

”Mình chỉ cảm thấy Tuần Lộc kia đúng là hết chỗ nói, vô cớ chạy tới nói muốn làm bạn với mình, còn nói mình như thế nữa.” Sở Niệm uất ức bĩu môi, cả người như khí cầu đã trút được giận, trong đôi mắt đen láy tràn đầy uất ức.

”Nhạc Du, cậu nói lần này mình về, có phải trông già hơn trước không?”

Từ nhỏ Sở Niệm đã gánh vác trách nhiệm trừ ma của nhà họ Sở, mặc dù tổ huấn của nhà họ Sở không có biến thái đến mức can thiệp vào tình cảm và nguyện vọng cá nhân của cô. Nhưng trải qua thời gian dài tiếp xúc với đám yêu ma kia, cô còn biết xử lý nhiều chuyện hơn những bạn cùng trang lứa.

Hơn nữa, tuy nói pháp thuật của cô không tệ, quỷ quái cũng không thể gây tổn thương chút nào cho cô. Nhưng quỷ quái vốn là vật dơ bẩn, âm tà, chỉ xuất hiện vào ban đêm. Trắng đen đảo lộn như vậy, lao tâm lao lực, làn da, thân thể chắc chắn già yếu nhanh hơn người thường.

Người đời thường nói sinh lão bệnh tử là tình trường của mọi người nên không cần băn khoăn. Nhưng trên thực tế, bất luận kẻ nào cũng sẽ sợ chết, bất kỳ cô gái nào cũng sẽ sợ già.

Nhạc Du không biết chỉ một câu nói vô tình của Mặc Vân Hiên đã khiến cho Sở Niệm luôn luôn sáng sủa lại thật sự khó chịu. Vừa đau lòng vừa buồn cười nâng mặt của bạn mình lên, cô nói: “Bà cô trẻ của mình à, cậu mới bao nhiêu tuổi hả, già ở đâu chứ. -l..,.,l..qq,,,..,,,,,d,,...ô,,nnn.....Cậu nên biết lúc cậu không ở đây, có không biết bao nhiêu sinh viên nam đã hỏi mình về cậu đấy. Từ nhỏ đến lớn cậu đều là hoa hậu trong trường học, bây giờ cậu đang tạo thị phi để mình ghen tỵ đấy phải không?”

”Cậu cứ dỗ mình vui, cậu mà ghen tỵ với mình à. Cậu nghĩ rằng mình và cậu đều không biết những sinh viên nam đó vờ hỏi thăm tin tức của mình là để tiếp cận với cậu à? Con nhỏ này, không biết kiếp trước đã tích được phúc khí gì chứ! Chẳng những có một gia đình tốt, trưởng thành lại xinh đẹp, tính tình còn tốt như vậy nữa.”

Cha của Nhạc Du là Mộ Thành có tiếng trong giới bất động sản, là người bình thản, rộng lượng. Mẹ là một chuyên gia âm nhạc, tính tình nổi danh dịu dàng, từ tâm. Gia sản giàu có, hơn nữa quan hệ cũng hài hòa, hạnh phúc.

Khác với dáng vẻ thuần khiết, loli của Sở Niệm, Nhạc Du có vóc người mảnh mai, cao gầy, gia đình giáo dục tốt, cộng thêm vẻ bề ngoài dịu dàng, tuyệt mỹ khiến cả người Nhạc Du đều tản mát ra hơi thở công chúa. Khiêm tốn, nhã nhặn, bao dung, dịu dàng, quá nhiều ưu điểm làm cho Sở Niệm không đếm xuể.

Nhạc Du buồn cười nhìn Sở Niệm đang nhìn mình chằm chằm không tha, khoác tay cô, nói: “Hai chúng ta đừng tự khen nhau nữa, cậu không chán ghét thì mình đã chán lắm rồi. Không phải cậu sợ bản thân mau già à, đi thôi, chúng ta đi spa thư giãn, để cô chủ Sở của chúng ta thoải mái nào.”

”Ý kiến này quá tuyệt vời!” Sở Niệm hoan hô, vui vẻ không thôi theo sát Nhạc Du.

Thoải mái nằm trên ghế mát xa, Sở Niệm và Nhạc Du đang nói chuyện vô cùng hăng say. Lúc này điện thoại vang lên, Sở Niệm cầm điện thoại lên trông

thấy một dãy số xa lạ, không vui nhíu mày.

”Xin chào, ai đấy ạ.” Không phải cô đã thông báo trên trang web của công ty là một tháng này không nhận công việc rồi sao?

”Thương Sùng.” Đầu bên kia nói ra hai chữ ngắn gọn.

”Ai?” Sở Niệm sững sờ, cho là mình nghe lầm rồi.

”Thương Sùng. Sao thế? Hôm nay mới học tiết của tôi, giờ đã quên tên thầy giáo nhanh như thế sao?” Đầu bên kia hắng giọng, đậm vị châm chọc khiến Sở Niệm muốn ho khan.

”Khụ, khụ, thầy Thương, tại sao anh lại có số của tôi?”

”Sổ địa chỉ của trường.”

”Vậy anh tìm tôi có chuyện gì không?”

”Không có gì quan trọng, chỉ muốn biết em đang làm gì thôi.”

Trên trán của Sở Niệm chảy xuống ba vạch đen, nhìn nhìn đồng hồ treo tường nói: “Thưa thầy, bây giờ đã là tám giờ tối, cũng chính là thời gian tự do, bây giờ không phải ở trường học, mà anh cũng không phải là người lớn trong nhà tôi. Tôi đang làm gì, tôi nghĩ đây là việc riêng của tôi chứ?”

”Nói nhảm nhiều quá.” Giọng nói nhàn nhạt của Thương Sùng từ trong điện thoại bay tới.

”Cái, cái gì?” Sở Niệm suýt chút nữa đã cắn phải lưỡi, vụt một cái bật dậy từ ghế nằm, thân thể trần truồng dọa cả Nhạc Du và nhân viên phục vụ.

Các cô trợn to mắt nhìn thiếu nữ vừa giơ điện thoại, vừa nắm chặt tóc mình ở trước mắt, ngơ ngác nhìn nhau, không dám hé răng.

Hình như còn chưa chọc giận đủ Sở Niệm, Thương Sùng lại chậm rãi nhắc lại câu đó.

Sở Niệm phát điên, tức đến muốn nói thô tục.

”Anh can thiệp vào sự riêng tư cá nhân, chiếm dụng thời gian riêng của tôi, còn nói tôi lầm nhảm! -l,,,e,e,.qu,,,,yy,,,,,do,....n,,,,,....Tôi nói nhảm quá mà anh còn gọi điện cho tôi sao! Gọi điện thoại hỏi tôi làm cái gì để làm cái quái gì hả!”

”Nghĩa vụ mà thôi.” Thương Sùng nhếch khóe miệng, đáp.

”Nghĩa vụ?”

”Gần đây trị an không tốt, tôi là thầy giáo của em, tôi phải có nghĩa vụ hỏi em đang làm gì thế. Bằng không tôi sẽ gọi điện cho em sao? Em nghĩ quá nhiều rồi.”

Xem đi, xem đi! Đây không phải là thầy giáo, đây rõ ràng là lời của kẻ lưu manh, tư tưởng của bọn cướp mà!

Can thiệp vào thời gian cá nhân của cô cũng thôi đi, bảo cô nói nhảm, cô cũng nhịn! Nhưng anh ta còn dám ghét bỏ cô như vậy, làm như cô tự mình đa tình, cầu xin anh ta có nghĩa vụ quan tâm cô vậy!

Lý trí, tôi muốn lý trí! Sở Niệm tức đến tái mặt rồi.

Hít sâu vài cái, từ kẽ răng nặn ra một câu: “Cám ơn thầy Thương đã quan tâm tôi, bây giờ tôi rất an toàn, rất vui vẻ, xin thầy giáo yên tâm, tạm biệt!”

Hung dữ cúp điện thoại, Sở Niệm nặng nề nằm xuống ghế dựa, tuy bộ dạng đã trở về bình tĩnh, nhưng trên người vẫn toát ra oán khí khiến không ai dám đến gần.

Cứ căng thẳng như vậy một lúc, Nhạc Du mới yếu ớt hỏi: “Niệm Niệm, cậu không sao chứ?”

”Mình không sao, không chết được.” Sở Niệm bị Thương Sùng chọc giận không nhẹ, giọng nói dĩ nhiên cũng khá tệ.

Nhạc Du thấy thế liền im lặng, nở nụ cười áy náy với nhân viên mát xa bị dọa sợ rồi mới nhắm mắt lại, tiếp tục làm mát xa. Chỉ là.....

”Thưa cô, cô, cô có điện thoại.” Nhân viên nữ mát xa cho Sở Niệm đưa di động qua, run rẩy nói.

Đáng chết!

Sở Niệm hung dữ mắng, bật dậy như bị thần kinh, đoạt lấy di động, không đợi đối phương mở miệng, liền gầm lên: “Anh trai à, không phải tôi đã nói rồi sao, tôi vẫn ổn, tôi rất an toàn, anh đừng quấy rầy tôi nữa, tôi liền vui vẻ ngay. Không phải anh chê tôi lầm nhảm quá sao, còn gọi lại cho tôi làm gì!”

Đầu bên kia yên tĩnh muốn chết, rất rõ ràng là bị Sở Niệm hù dọa rồi. Phát giác được đối phương sẽ tắt điện thoại, người nọ mới vội vội vàng vàng mở

miệng: "Sở Niệm, tôi là Mặc Vân Hiên."

Sở Niệm nhíu mày, cảm giác trên người lạnh buốt cộng thêm đủ loại ánh mắt, lúc này mới ngồi xuống, kéo khăn lông che người.

"Tuần Lộc? Sao cậu biết số di động của tôi?

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Anh có bạn gái chưa

Tuần Lộc? Mặc Vân Hiên sững sờ.

Mặc dù cậu biết rõ học sinh thời nay thích đặt biệt danh cho người khác, nhưng, Tuần Lộc là có ý gì?

"Trong sổ địa chỉ của trường có ghi số điện thoại của cậu, cho nên....."

Cái sổ địa chỉ đáng ghét!

Sở Niệm nắm chặt tay thành quả đấm, hỏi: "Cho nên cái gì?"

"Cho nên tôi liền gọi điện thoại cho cậu, kỳ thật cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là buổi sáng tôi chọc cậu mất hứng, trong lòng bất an nên muốn gọi điện thoại xin lỗi. Không quấy rầy cậu chứ?"

Mặc Vân Hiên không phải kẻ ngốc, vừa nãy Sở Niệm thở hổn hển rống to, làm cho cậu hơi hối hận vì chọn không đúng thời điểm, nhưng vẫn phải kiên trì tiếp tục chống đỡ.

"Không cần xin lỗi, tôi không phải là người dễ giận đâu. Bây giờ tôi và Nhạc Du đang đi Spa, Mặc Vân Hiên này, nếu như không có việc gì thì tôi tắt máy trước đây." Sở Niệm nhéo nhéo mi tâm đã bị mình nhăn đến tê dại, vừa mới nhảy tới nhảy lui, làm cho cô thật sự hơi mệt.

"Sở Niệm, mặc dù cậu không muốn làm bạn với tôi, nhưng tôi vẫn phải nói cho cậu, trong khoảng thời gian này, trị an không tốt lắm, cậu và Nhạc Du vẫn nên về nhà sớm một chút. Không còn gì nữa, hẹn mai gặp lại."

Sở Niệm mím môi, tắt điện thoại. Hôm nay là sao vậy, hai người vốn không thân quen lại gọi cho cô, hơn nữa còn nói na ná nhau nữa.

Tuy Mộ Thành là một thành phố lớn, nhưng trị an luôn rất tốt. Huống chi cô cũng đâu có yếu đuối như người ngoài vẫn nghĩ, chẳng lẽ cô bỏ quên gì rồi?

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút những chuyện đã xảy ra gần đây, ngoại trừ hai triệu tệ của Tôn Quý Nhân và chuyện kia, trong khoảng thời gian này, cô cũng chưa làm chuyện gì khác.

Chuyện kia cũng coi như là cô làm từ thiện đi, về phần Tôn Quý Nhân, cho dù ông ta muốn làm gì cô thì ông ta cũng không phải là đối thủ của cô.-=--ll..,..q,,,d....on...,... Nhưng là.....Sở Niệm thấy Nhạc Du đang nhìn mình, trong lòng liền lo lắng.

Thúc giục Nhạc Du mặc quần áo tử tế, sau khi tự mình gọi cho lái xe của Nhạc Du, Sở Niệm mới kéo tay cô dặn dò: "Nhạc Du, bắt đầu từ ngày mai cậu phải ở cùng với mình. Nói với ba mẹ cậu, mỗi ngày đều phải dặn tài xế đến đón cậu. Phải nhớ sau khi về nhà chuyện đầu tiên làm là gọi điện thoại cho mình, báo bình an nhé."

Nhạc Du bị Sở Niệm làm cho hồ đồ, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, không có tý đùa giỡn nào, liền không hỏi gì nhiều gật đầu đáp ứng. Đợi cô ngồi trên xe rời đi, Sở Niệm mới xoay người đi về nhà.

Vài ngày sau đó, cuộc sống lại như mọi khi, bà nội vì giận dỗi Sở Niệm đã nhốt mình mà vài ngày cũng không để ý đến cô. Tuy Sở Niệm vui mừng vì được yên tĩnh, nhưng vẫn thắp hương châu Úc cho bà nội.

Nên biết công dụng của vật kia thoạt nhìn chỉ là một cây hương vĩ đại nhưng giá cả thì đắt quá mức. Sở Niệm mất cha mẹ từ nhỏ, trừ một ít tài sản và một căn nhà ra thì chẳng có gì đáng giá cả. Bình thường, bản thân chi tiêu, bùa chú, thuốc bột, tiền điện, nước trong nhà, học phí đều là cô dùng mạng để kiếm đó.

Chỉ là, có thể khiến bà nội vui vẻ, Sở Niệm cũng không thấy đau lòng gì.

Thương Sùng.....

Nhớ tới cái tên này, Sở Niệm liền nhức đầu cực kỳ. Chính mình cũng không biết đã làm gì đắc tội với vị thầy giáo cổ quái đó, bắt đầu từ sau cái ngày dập điện thoại của anh ta, vị Thương Sùng này luôn cố ý rất quan tâm cô ở trước mặt người khác. Lúc không có ai lại coi cô như không khí, cho dù giáp

mặt cũng chẳng thèm liếc cô một cái.

Phải biết bây giờ Thương Sùng chính là hot boy, là người đàn ông được hâm mộ nhất trường. Ở trước mặt người khác, anh ta cứ luôn "Quan tâm" cô, khiến cô khá khó chịu khi ở cùng các sinh viên nữ khác.

Hữu ý vô ý nghe xung quanh bàn tán về mình, nếu như là sự thật thì cô cũng chẳng thèm để ý. Nhưng mà, đây rõ ràng là do người đàn ông kia ngầm hại cô mà, cô thật sự quá oan uổng.

"Xem như anh lợi hại!" Nhìn Thương Sùng mỉm cười với mình ở trước công chúng, Sở Niệm hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong đầu tràn đầy ý nghĩ nhào qua xé nát gương mặt đó.

"Niệm Niệm, cậu làm sao vậy?" Mặc Vân Hiên cầm ly kem mua cho Sở Niệm và Nhạc Du, khó hiểu nhìn theo ánh mắt của cô, thấy Thương Sùng đang đứng cách đó không xa nhìn bọn họ.

Sở Niệm tiếp nhận ly kem, dùng miệng chỉ chỉ Thương Sùng, đáp: "Tuần Lộc, cậu cảm thấy anh ta như thế nào?"

"Anh ta? Không biết, dù sao vẫn chưa tiếp xúc nhiều mà." Mặc Vân Hiên gãi gãi đầu, trên thực tế, chính cậu cũng không biết bối cảnh của thầy Thương, ngoại trừ lên lớp, tan học, hai người họ chẳng hề tiếp xúc gì.—ll,,q,,d...on,,,..-nn... Là người thế nào, cậu không rõ ràng lắm nên khong thể nói loạn.

"Nhạc Du, cậu thì sao?" Sở Niệm quay đầu hỏi.

"Không biết, nhưng xem ra cũng không phải người xấu." Nhạc Du liếm miệng ly kem, mí mắt vẫn chưa nâng lên một chút.

Sở Niệm cong môi, tiếp tục nhìn Thương Sùng hồi lâu, đột nhiên khóe miệng nhếch lên ý cười xấu xa, ném nửa cái bánh quế trên tay vào trong tay Mặc Vân Hiên, bật nhảy đến chỗ Thương Sùng.

Mặc Vân Hiên theo bản năng muốn theo sau, lại bị Nhạc Du kéo trở lại.

"Như vậy không có chuyện gì sao?" Mặc Vân Hiên nhìn nhìn bốn phía, mấy ngày nay cậu đi theo Sở Niệm, sao cậu không nhận ra Thương Sùng đối xử khác biệt với cô ấy. Bây giờ cậu vẫn chưa biết vì sao Thương Sùng lại hành động như thế, trong lòng đương nhiên sẽ hơi lo lắng.

Nhạc Du lắc đầu, rất bình tĩnh đáp: "Không có việc gì, cậu ấy sẽ có chừng mực."

Nghe Nhạc Du nói như vậy, Mặc Vân Hiên cũng không nói thêm gì nữa. Sóng vai đứng bên cạnh cô, nhìn hai người kia đang bốn mắt nhìn nhau.

.....

Bên này, Sở Niệm cố định ở trước mặt Thương Sùng, mặc kệ những ám hiệu ở phía sau, ngửa đầu im lặng cười ngây ngô với Thương Sùng đến năm phút.

Thấy ánh mắt anh vẫn luôn trấn tĩnh, kỳ thật trong lòng Sở Niệm đã quẫn bách muốn chết.

Đúng là, lúc cô vừa chạy đến đã nghĩ kỹ muốn trả thù Thương Sùng như thế nào rồi. Thế nhưng, chính cô cũng không hiểu, vì sao chỉ cần tiếp xúc gần gũi với người đàn ông này, những suy nghĩ xấu của cô liền bỏ chạy mất dạng, ngay cả đầu óc cũng khuấy thành một đống tương hồ rồi.

Nhưng cô đến rồi, người cũng bị cô chặn lại, bây giờ bảo cô bỏ là không được à. Yên lặng lau mồ hôi lạnh ở trong lòng, mặt cười đến gần cứng ngắc mới phun ra một cau rất thiếu muối.

"Thầy Thương, hôm nay thời tiết rất đẹp."

Thương Sùng nhướn mày, vừa rồi bản thân vẫn luôn nghĩ trong lòng cô nhóc này đang có chủ ý quái quỷ gì, không ngờ cô lại thốt ra một câu như thế, quả nhiên vẫn là một cô bé.

Sở Niệm thấy dáng vẻ đó của anh, không khỏi có chút bất mãn, bĩu đôi môi xinh, xoay xoay cái cổ cứng ngắc, nói: "Thầy Thương, hỏi thầy một chuyện được không?"

"Hỏi đi." Thương Sùng hờ hững đáp.

"Thầy có bạn gái chưa?" Lúc Sở Niệm hỏi những lời này, thật ra cũng không lớn tiếng nhưng vẫn lọt vào tai đám sinh viên nữ có tâm tư với Thương Sùng. Nguyên một đám bỏ dở công việc trong tay, vểnh tai chờ người đàn ông kia trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bới lông tìm vết

Trong mắt Thương Sùng lướt qua vẻ kỳ lạ, khóe mắt híp lại, hai tay khoanh ở trước ngực, hơi ngiêng đầu, bên môi có ý cười nhợt nhạt đủ để mê đảo chúng sinh. Giọng nói trầm thấp, khiến lòng Sở Niệm ngứa ngáy.

”Em hỏi cái này làm gì?”

”Quan, quan tâm, quan tâm thầy.” Cô nuốt nước miếng một cái, cả người đều sững sờ.

”À? Chỉ như vậy mà thôi?” Thương Sùng cúi đầu, gần như mặt đối mặt nhìn vào mắt Sở Niệm.

“.....Chỉ như vậy mà thôi.”

Hơi thở ấm áp dịu dàng xẹt qua gò má cô, lần đầu tiên ở gần một người đàn ông như thế, lỗ tai Sở Niệm không tự chủ được bắt đầu nóng lên, mất tự nhiên xoay mặt đi.

Chỉ là, cô mới vừa nghiêng đầu sang chỗ khác, một đôi tay trắng nõn thon dài lại xoay đầu cô về. Thấy anh từ từ, từ từ tựa đầu đến gần, đôi môi từ từ ghé đến gần lỗ tai mình, Sở Niệm liền cứng đờ người rồi, thân thể không ngừng run nhẹ.

Đáng tiếc, một giây trước hình ảnh còn tràn đầy mập mờ, một giây sau liền thay đổi hoàn toàn hương vị.

Nhìn Thương Sùng rời đi giống như không có việc gì, Sở Niệm quên cả lúng túng, nổi trận lôi đình chỉ vào bóng lưng của anh, gầm thét: “Thương Sùng, anh cứ chờ đó cho tôi!”

Mọi người đều sửng sốt, tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, bắt đầu nghị luận.

Nhạc Du nhíu mày, chạy đến bên cạnh Sở Niệm, hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

”Cậu có biết anh ta vừa nói thầm gì bên tai mình không!” Sở Niệm tức đến xịt khói, hiện tại cô không rảnh để quản người ta nói gì về mình. Cái gì mà tôn sư trọng đạo! Đều là chó má!

”Cậu nhỏ giọng một chút.” Nhạc Du càng nhíu chặt mày, vuốt vuốt tấm lưng còn đang run run của Sở Niệm.

”Anh ta nói cái gì hả?”

”Anh ta lại dám nói, anh ta có bạn gái hay không thì liên quan gì đến mình!” Sở Niệm tức đến giương nanh múa vuốt.

”Anh ta là một thầy giáo mà lại nói liên quan gì đến mình! Có lầm không vậy!”

Nhạc Du sững sờ, sau đó suýt chút nữa bật cười. Thấy Sở Niệm trừng mình, cô xấu hổ ho một tiếng, cố nén ý cười trong lòng, nói ra: “Anh ta nói thế đúng là hơi quá đáng, nhưng mà Niệm Niệm.....”

”Hả?”

”Anh ta nói cũng có lý mà, có bạn gái hay không, dù sao cũng là việc riêng của người ta. Cậu hỏi anh ta như vậy.....Cũng không quá thích hợp đi.”

Thấy Sở Niệm bĩu môi tràn đầy uất ức, Nhạc Du ghé sát tai cô, nói: “Chẳng lẽ sự thật đúng như mọi người đã nói, cậu thật sự thích anh ta hả?”

”Làm sao có thể chứ!” Sở Niệm kêu to.

”Vậy cậu hỏi anh ta vấn đề đó làm gì?”

”Mình chỉ muốn trêu chọc anh ta thôi! –lll..,..ê,,,q...uy,,,,do...n,,,,-=- Coi như mình thích một tên đầu heo cũng không thể thích kiểu người đó!” Thích loại thầy giáo nói thô tục với sinh viên của mình, trừ khi Sở Niệm cô bị điên nhé!

Nhạc Du không nói, trên mặt rõ ràng lộ rõ vẻ không tin. Dựa theo lệ cũ trước kia, lúc Sở Niệm muốn trừng trị một người, hoàn toàn không như thế này. Thích chơi thì chơi, nhưng cô ấy cũng không dễ dàng tức giận với bất kỳ ai. Nhạc Du vẫn luôn nhớ rõ câu danh ngôn trước kia của Sở Niệm: "Tức giận với người không quan hệ chính là lãng phí sinh mạng."

Nhưng mà bây giờ, cảm xúc của Sở Niệm giống như chỉ cần đụng phải Thương Sùng liền biến thành rất kỳ quái.

Đè nén sự nghi ngờ trong lòng, nói vài câu an ủi, Nhạc Du liền kéo Sở Niệm đi về hướng cầu thang. Đáng tiếc lại có người chặn đường đi của các cô, hơn nữa, lần này còn không chỉ có một người.

Nhìn ba bốn sinh viên nữ mang vẻ mặt bất thiện đứng chắn ở đầu bậc thang, lửa giận vốn đã sắp bộc phát của Sở Niệm lại dâng lên. Cô nhíu chặt mày, trong mắt tràn đầy lạnh lùng, nói: “Tránh ra.”

Đứng ngăn trước mặt Sở Niệm và Nhạc Du đúng là nhóm đàn chị hơn các cô một năm, dẫn đầu là Bạch Oánh – người đã từng là cục cưng trong trường học. Hoa khôi có tiếng ban ngoại ngữ, tính cách cao ngạo không ai bì nổi. Nhớ ngày đó, lúc Sở Niệm và Nhạc Du còn chưa đến trường học, Bạch Oánh vẫn còn là hoa khôi của trường.

Sinh viên nam suốt ngày đuổi theo phía sau cô nàng, nhiều đếm không hết. Từ nhỏ Bạch Oánh đã tâm cao khí ngạo, ngoài mặt mặc dù tỏ ra lạnh lùng bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn rất thỏa mãn.

Chỉ có điều tiệc vui chóng tàn, kiểu đãi ngộ đó chỉ duy trì được một năm, năm thứ hai thì có hai cô gái của năm đầu đến thay thế vị trí của cô nàng.

Theo hoa khôi của trường tụt xuống thành hoa khôi của ban, trong lòng Bạch Oánh dĩ nhiên là rất không thoải mái. Nhưng vì duy trì tư thái cô chủ trước sau như một của cô nàng nên ngoài mặt chưa bao giờ làm khó hai cô gái nhỏ này. Mấy ngày hôm trước, cô nàng chỉ hiếu kỳ chạy đến học một tiết của Thương Sùng, cho dù bên cạnh chưa bao giờ thiếu hụt những sinh viên nam ưu tú anh tuấn, nhưng Bạch Oánh vẫn bị Thương Sùng hấp dẫn.

Quanh minh, lén lút bày tỏ với Thương Sùng cũng làm rồi, nhưng anh đều coi cô ta như không khí, song đối với đối thủ một mất một còn của mình cũng là như vậy.-l,,.,.lll..,e,,qu,,,yy...do,,,on.... Bên ngoài liên tục truyền rằng Thương Sùng thích Sở Niệm, nhưng theo tình huống vừa rồi, xem ra Sở Niệm cũng chỉ như mình, uổng phí tâm cơ thôi.

Nhướn mày nhìn khuôn mặt trong sáng, ngọt ngào ở trước mặt, trong mắt Bạch Oánh tràn đầy khinh miệt, đáp: "Không nhường thì sao?"

"Tránh ra, tôi không muốn nói thêm lần nữa." Sở Niệm vẫn cúi đầu, cô không muốn bản thân nhất thời đánh mất lý trí gây ra xung đột với người không đáng ở trong trường học.

"Không nhường thì sao? Chẳng lẽ con đường này là của Sở Niệm cô à? Trừ cô ra thì không ai được đi hả?"

Sở Niệm khác với Nhạc Du, cô ít đến trường, không biết Bạch Oánh cũng đúng. Nhưng Nhạc Du ở đây suốt ngày, Bạch Oánh có ý đồ gì với các cô, người khác cũng đã từng nói với cô rồi. Nhạc Du chưa từng để trong lòng, dù sao các cô cũng chẳng có gì để gây ra xung đột cả.

Chỉ là hôm nay Bạch Oánh chủ động tìm tới tận cửa, hơn nữa, còn dẫn theo những người khác, trong lòng Nhạc Du rất nhanh đã hiểu vài phần rồi. Dáng người Bạch Oánh cao gầy, Nhạc Du cô cũng đâu có thấp. Đi về phía trước một bước, nhìn thẳng Bạch Oánh đang hết sức kiêu ngạo, nhíu mày nói: "Bạch Oánh, cô đừng gây sự nữa."

"Hôm nay tôi muốn gây sự đó, cô có thể làm gì tôi? Đừng tưởng rằng trong nhà có ít tiền là Nhạc Du cô rất giỏi nhé. Muốn làm cô chủ lớn hả, về nhà làm đi. Ở trường học còn chảnh chọe gì hả?"

"Bạch Oánh, tôi cảnh cáo cô đừng quá đáng!" Nhạc Du luôn luôn ôn hòa cũng phải tức giận, cho tới bây giờ, cô chán ghét nhất là người khác nói mình như thế.

"Quá đáng? Ha ha." Bạch Oánh nở nụ cười rất là trào phúng, ánh mắt vẫn nhìn Sở Niệm đang im lặng đứng phía sau.

"Nhạc Du, tôi nói cho cô biết, hôm nay tôi tìm cô ta, nếu cô không muốn bị đánh thì cút ra xa ngay cho tôi."

"Cô dám động vào cậu ấy thử xem!"

"Vậy thì thử xem!" Nói xong Bạch Oánh hung dữ đẩy Nhạc Du sang một bên, để mấy sinh viên nữ phía sau giữ chặt cô. Đi đến trước mặt Sở Niệm, giơ tay muốn tát Sở Niệm một cái.

Chỉ là tay vừa giơ lên, bàn tay Bạch Oánh đã bị Sở Niệm bắt được. Đang lúc mọi người đều sửng sốt, liền trở tay tát lại một cái.

"Cô, cô dám đánh tôi!" Bạch Oánh khó tin nhìn Sở Niệm không biến sắc mặt, gương mặt nóng rát khiến cô ta không thể tưởng tượng nổi. Đôi tay bị Sở Niệm giữ chặt không rút về được, Bạch Oánh sốt ruột muốn chửi người.

Đáng tiếc còn chưa kịp mắng chửi, Sở Niệm lại tát thêm cái nữa

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sự kiện nhảy lầu

"Cái tát thứ nhất là vì Nhạc Du. Cái thứ hai là để cho cô thấy rõ về sau phải xem xem có nên bới móc người ta hay không." Sở Niệm lười nâng mí mắt, giọng nói bình thản không nghe ra cảm xúc gì.

Chán ghét hất tay Bạch Oánh ra, Sở Niệm đi đến bên cạnh Nhạc Du. Những sinh viên nữ vừa mới giữ lấy Nhạc Du không buông, chuẩn bị xem kịch vui, hiện tại Bạch Oánh bị tát tai, bọn họ không dám nói thêm lời nào, mỗi người chẳng dám thở mạnh, trốn sang một bên.

“Không sao chứ?” Sở Niệm nhìn Nhạc Du, hỏi.

Nhạc Du lắc lắc đầu, cho bạn một nụ cười an tâm.

“Vậy cậu về nhà trước đi, mình học xong tiết cuối rồi đến tìm cậu.”

“Ừ, tự cậu cẩn thận nhé.” Nhạc Du nhìn đám người Bạch Oánh còn đứng ngây tại chỗ, lo lắng dặn dò vài câu rồi xoay người rời đi.

Sở Niệm đương nhiên biết rõ ý tứ của Nhạc Du, nhưng bây giờ cô không có tâm tư để ý đến cô Bạch Oánh kia.==-=ll,,q,,,q,,,d,,,o,,,n...=-= Nếu còn muốn gây sự, chính cô nhất định sẽ dạy dỗ cô ta một phen.

Vuốt vuốt mi tâm đang đau đau, cô quay đầu lạnh lùng nhìn Bạch Oánh đã muốn khóc lên, liền rời đi.

“Bạch Oánh, cậu cứ để cho nó đi như vậy sao?” Thấy Sở Niệm đã đi xa, mấy sinh viên nữ kia mới dám đến gần Bạch Oánh, ồn ào hỏi.

“Đúng đó, cậu cứ để nó đánh như vậy, nếu như truyền đi, cậu sẽ bị chê cười nhiều đó.” Một người khác cũng xen vào.

Bạch Oánh cắn môi, cũng mặc kệ đám bạn đang ồn ào, hung dữ bỏ lại một câu: "Sở Niệm, cô chờ đó cho tôi!" liền đẩy đám người ra, rời đi.

...

Tiết học luật pháp này là do Sở Niệm tự chọn, mặc dù là tiết học cô luôn cảm thấy hứng thú, nhưng buổi học hôm nay, cô lại chẳng nghe lọt nửa chữ.

Trong đầu hò hét loạn lên, cô hữu tâm vô lực nằm sấp trên bàn học. Nhớ tới dáng vẻ mất mặt của mình ở trước mặt Thương Sùng vào hôm nay, Sở Niệm liền thở dài thườn thượt.

Vừa định nhìn đồng hồ đeo tay, liền nghe thấy bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng ‘bụp’. Thấy đám sinh viên đều chạy qua xem, Sở Niệm cũng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Không nhìn không biết, vừa thấy đã giật mình.

Hóa ra âm thanh đó là do có người từ trên cao rơi xuống đất, mà người kia đang nằm úp sấp trên mặt đất, không nhúc nhích, xung quanh đều là máu tươi.-=-=l,,q,,,q...d,,,.o,,,nn...Người đó chính là Bạch Oánh mà trước đó bị cô tát hai cái. Đôi mắt cô ta trợn to, giống như lúc rơi xuống đã nhìn thấy cảnh tượng rất kinh khủng gì đó.

Nỗi kinh hoàng bỗng chốc nổ tung trong đám sinh viên, thầy giáo vội vàng sơ tán sinh viên, bảo vệ trường học thì vội vàng gọi 120 và 110.

Sở Niệm mím môi, nhíu mày, trên mặt không có kinh sợ cũng không muốn nói gì, trở lại chỗ ngồi, dọn dẹp xong đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân vội vàng. Cửa lớp học của Sở Niệm bị người dùng sức đẩy ra, mấy sinh viên nữ bất chấp thầy giáo ngăn cản, tâm tình kích động vọt tới trước mặt Sở Niệm.

“Là mày, là mày đã hại chết cô ấy!”

Mọi người kinh ngạc, rối rít nghiêng đầu nhìn về phía Sở Niệm.

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn, đây không phải là đám bạn đi theo sau Bạch Oánh lúc trước sao? Bây giờ là sao đây? Uy hiếp không thành, chuyển thành vu oan hả?

“Đồ có thể ăn bậy nhưng không thể nói bậy. Vừa rồi tôi luôn ở đây học tập, thầy giáo và bạn học đều có thể làm chứng.” Sở Niệm trả lời vô cùng bình tĩnh.

“Đúng, Sở Niệm vẫn luôn học ở đây, mấy người đừng vu cho cô ấy.” Mặc dù bình thường đám bạn học không thân với Sở Niệm lắm, nhưng vào thời điểm mấu chốt này,-ll,,q,...d....o,,, không thể để người ngoài vu oan cho bạn học của mình được. Rối rít đi đến bên cạnh Sở Niệm, làm chứng cho cô.

“Vu oan à? Nếu không phải vừa nãy nó tát Bạch Oánh hai cái thì sao Bạch Oánh lại nhảy lầu chứ? Bạch Oánh vẫn luôn tâm cao khí ngạo, đâu chịu nổi sự ức hiếp như thế!” Đám sinh viên đó tức đến khóc lên, giọt lệ uất ức trên mặt giống như là Sở Niệm bắt nạt bọn họ vậy.

Cảm giác được bạn học bên cạnh im lặng, ánh mắt nhìn mình cũng từ từ thay đổi. Sở Niệm nhẹ giọng thở dài, một lần nữa ngồi trở lại chỗ của mình.

“Tôi không muốn nói nhảm với mấy người, đúng là tôi tát Bạch Oánh hai cái, nhưng lý do là gì thì mấy người đều rất rõ rồi. Nếu như nói cô ta vì cảm thấy nhục nhã, luẩn quẩn trong lòng mà nhảy lầu, vậy thì chẳng có liên quan gì đến tôi cả.”

“Dù sao trường học đã báo cảnh sát rồi, để xem lát nữa cảnh sát đến đây, hung thủ giết người như mày còn có thể ngụy biện thế nào!”

“Hung thủ giết người?” Sở Niệm cười trào phúng, mắt nhìn thầy giáo dạy luật pháp còn đang đứng ngẩn ra trên bục giảng.

“Thưa thầy giáo, mấy cô này không có chứng cớ mà nói em như vậy, tạo thành tổn thương nghiêm trọng với thanh danh của em....,,q,,q,q...d...o,,,,n....=-= Xin hỏi, em phải làm như thế nào để bảo vệ quyền lợi của mình?”

Thầy luật pháp sững sờ, dùng tay đẩy gọng kính lên đáp: “Dưới tình huống không có bất kỳ chứng cớ gì mà tạo ra tổn hại về danh dự, em có thể yêu cầu khởi tố bọn họ tội phỉ báng, dưới tình huống nghiêm trọng, em có thể nói pháp viện yêu cầu bọn họ bồi thường phí tổn danh dự.”

“Cảm ơn thầy giáo.” Sở Niệm đứng dậy cung kính cúi người với thầy giáo, sau đó nâng mặt nhìn đám người kia.

“Dù sao nể mấy người là đàn chị nên tôi tạm thời giữ lại quyền khởi tố và bồi thường. Vừa rồi không phải mấy người nói là cảnh sát sắp tới sao, nếu để cảnh sát điều tra chuyện này, tôi nghĩ mấy người đừng nên càn rỡ, lộn xộn.”

Ý tứ trong lời nói của Sở Niệm rất rõ ràng, nhưng đám người kia cứ cố tình không theo. Cả đám đặt mông ngồi xuống mấy chỗ trống gần cửa, hung dữ nhìn chằm chằm cô, nói: “Muốn đuổi chúng tôi đi à, không dễ dàng vậy đâu, chúng tôi phải trông chừng cô, bằng không cô chạy mất thì phải làm sao!”

Sở Niệm cười khinh miệt, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi ngồi xuống. Sở Niệm cô mà bỏ chạy thì đúng là quá nực cười. Nếu như bọn họ muốn đợi, vậy mình cũng không có ý kiến. Nhàm chán dùng tay chống cằm, cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thầy giáo và bạn học thấy bọn họ như thế, cũng không biết nên làm gì bây giờ. Đành phải rối rít trở lại chỗ ngồi của mình, chờ cảnh sát đến.

Không khí giằng co, lúng túng tràn ngập gian phòng, liếc nhìn bạn học xung quanh đang nhìn mình chằm chằm không tha, trong lòng Sở Niệm vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Cho dù trong lòng cô rất rõ ràng cái gì gọi là ‘lòng người dễ thay đổi’, cô vô cùng rõ ràng mình đúng là không có tình cảm gì với bạn học, đúng là bọn họ không có nghĩa vụ đứng bên cạnh mình. Thế nhưng, lúc có chuyện thật sự xảy ra, trong lòng cô khó tránh khỏi sẽ cảm thấy trái tim băng giá.

Tin tưởng mình, từ đầu tới cuối cũng chỉ có mình Nhạc Du. Nếu như cô ấy ở đây vào lúc này thì cô ấy nhất định sẽ không hoài nghi mình như những người này.

Nhớ tới trước khi xảy ra mâu thuẫn với Bạch Oánh, Nhạc Du dịu dàng, khiêm tốn luôn che ở trước mặt để bảo vệ mình, khóe miệng Sở Niệm liền hiện lên nụ cười ấm áp.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài cửa phòng học truyền đến mấy tiếng gõ cửa. Cửa bị đẩy ra, hai người mặc đồng phục cảnh sát bước vào. Lễ phép gật đầu với thầy giáo một cái, mở miệng hỏi: “Ai là Sở Niệm?”

Sở Niệm đứng dậy, đi tới, đáp: “Là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Con mèo nhỏ

Hai cảnh sát ngẩn ra, nhanh chóng đánh giá cô sinh viên có tướng mạo thanh tú ngọt ngào, ánh mắt không có chút kinh hoảng hay lẩn tránh nào ở trước mặt này.

Hai người nhìn nhau, mặc dù trong nội tâm không mấy tin tưởng, nhưng vẫn chuyên nghiệp chìa thẻ cảnh sát ra.

“Là như thế này, vụ án của Bạch Oánh, xin hãy theo chúng tôi về cục cảnh sát để hỗ trợ điều tra.”

Sở Niệm nhíu mày, im lặng một hồi, mới mở miệng: “Được rồi.”

Dọn xong đồ đạc của mình, cô mới nhìn rõ Mặc Vân Hiên đang lo lắng đầy mặt đứng sau lưng cảnh sát, dặn: “Tuần Lộc, cậu bảo Nhạc Du không cần lo lắng cho tôi đâu.”

Mặc Vân Hiên mím chặt môi mỏng, trong lòng tràn đầy lo lắng nhưng vẫn nhìn cô, gật nhẹ đầu. Vừa muốn mở miệng dặn dò cô vài câu, đã thấy Sở Niệm đặt ngón tay lên môi ý bảo cậu đừng lên tiếng, nên cậu đành im lặng, nhìn cô từng bước theo cảnh sát rời đi.

Chờ thầy giáo và bạn học vây xem đã giải tán hết, Mặc Vân Hiên mới xoay người đi đến góc rẽ cầu thang, lấy điện thoại ra. Nghe giọng nói uy nghiêm mà trầm thấp từ trong điện thoại truyền đến, Mặc Vân Hiên hạ giọng nói: “Cha, con cầu xin cha một chuyện.”

“Vân Hiên, con phải nhớ kỹ nhiệm vụ của con. Làm tốt chuyện mình cần làm, không nên quản chuyện lung tung.” Đầu dây bên kia, người nghe giống như đã sớm hiểu rõ ý của Mặc Vân Hiên, không đợi cậu nói hết lời đã giành trước bày tỏ rõ ràng thái độ của mình.

“Nhưng mà...” Mặc Vân Hiên vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không có nhưng mà, tan học xong về nhà đi, mẹ con làm một bàn đồ ăn chờ con về đó.” Giọng nói ông ta vẫn trầm thấp, chỉ là lời nói uy nghiêm không thể kháng cự.

Mặc Vân Hiên nhíu mày, ‘vâng’ một tiếng rồi tắt máy. Thở dài một hồi, thất bại xoay người đi xuống cầu thang.

Đợi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân, hai người nấp ở trong góc mới đi ra. Nếu như phải nói cụ thể, vậy thì là một người và một bóng đen hình người mà thôi.

“Chủ nhân, ngài tiên đoán không sai. Xem ra Mặc Vân Hiên kia không giống như một sinh viên bình thường,-=--ll..,..e,,,q,,,,..uy....do...n....=-== bây giờ vẫn để cậu ta ở lại đây sao?” Bóng đen đứng phía sau người đàn ông, tròng mắt màu nâu có vẻ rất là quỷ dị.

“Trước tiên không cần để ý đến cậu ta, một người phàm không có khả năng gây ra sóng to gió lớn gì cả.” Người đàn ông xua tay, bước đến bên lan can, nhìn hình người được cảnh sát vẽ dưới đất.

Suy tư một lát, mới nhàn nhạt mở miệng: “Giờ mi đến cục cảnh sát, theo bên cạnh cô ấy đi.”

“Tôi ư?” Bóng đen hơi khó tin, chẳng lẽ chủ nhân muốn y....

Thấy người đàn ông gật đầu nhẹ, lúc này mới tuyệt vọng kêu rên một tiếng. Lòng không cam, tâm không muốn chuẩn bị rời đi.

“Chậm đã.” Trước khi bóng đen biến mất, người đàn ông đột nhiên mở miệng, làm cho nội tâm bóng đen dấy lên chút hy vọng. Quyến rũ nháy mắt, ngây thơ cho là chủ tử anh minh thần võ kia đã nghĩ thông suốt rồi.

Đáng tiếc, y chỉ thấy người đàn ông kia lấy một thứ gì đó từ trong ngực ra đưa cho y, sau đó nói câu khiến y hoàn toàn hết hy vọng.

“Yêu khí trên người mi quá nặng, tới quá gần đương nhiên sẽ bị cô ấy phát hiện. Đeo cái này vòng cổ, có thể che giấu mùi của mi.”

Bóng đen đáng thương nhận lấy chuỗi vòng, càu nhàu giả vờ nức nở hai tiếng. Thấy người đàn ông trừng mình một cái, liền vèo một cái không thấy nữa.

Người đàn ông xoay người tiếp tục suy tư, hôm nay trường học xảy ra loại chuyện này, bây giờ dĩ nhiên sẽ chẳng có ai ở đây cả. -==--llllq,,q,...d,,..[]]] --Nhớ tới chuyện bóng đen vừa báo cáo với mình, đôi mắt người đàn ông dần hiện lên ánh sáng màu đỏ. Xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay áp út tay trái, dáng người hoàn mỹ của anh rất nhanh bị một làn sương mù màu đỏ tươi bao phủ.

.....

Bên này, Sở Niệm ngồi ở trên xe cảnh sát nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, không nói một lời. Hai cảnh sát thấy thế cho rằng cô có chút sợ hãi, nên chỉ im lặng. Xe dừng ở trước cửa lớn của cục cảnh sát, cảnh sát mở cửa xe, nói với Sở Niệm còn đang ngẩn người: “Đến rồi, xuống đi.”

Phía ngoài, ánh mặt trời rất là ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến Sở Niệm cảm thấy hơi thất thần. Chậm chạp ra khỏi xe, sửa sang lại quần áo, cô liền đi theo phía sau cảnh sát, vào cục cảnh sát.

Nhưng là, lúc cảm giác có vật gì đó đang quấn lấy chân mình, cô mới cúi đầu nhìn, liền thấy một con mèo nhỏ đang cọ cọ chân mình.

Đó là một con mèo nhỏ đen tuyền, mắt mèo màu rám nắng, trên trán có một nhúm lông màu trắng khiến nó trông cực kỳ đáng yêu. Thấy nó tựa vào chân mình kêu meo, cô không nhịn được liền ôm nó vào lòng. Thương yêu sờ sờ đầu nó, ánh mắt chuyển dời đến chiếc vòng cổ mã não màu bạc trên cổ nó.

Vội vàng ôm mèo nên không hề phát hiện hai cảnh sát kia đã dừng lại, thấy họ quay đầu, Sở Niệm giơ mèo con màu đen lên trước mặt họ, nói: “Cảnh sát, chỗ này có con mèo nhỏ.”

Cảnh sát nhíu mày, cho rằng đây là chó mèo hoang nên không mấy để ý, chỉ nói: “Cô đặt nó ở chỗ nào đi, nếu đúng là có chủ thì người ta sẽ tự tìm đến.”

“Vậy nếu vô chủ thì sao?” Sở Niệm không thích vẻ mặt thờ ơ của cảnh sát, cố chấp ôm con mèo vào lòng không chịu buông tay.

“Vô chủ cũng không cần cô lo, hiện tại cô đến để cho lời khai, không phải là đi dạo cửa hàng thú cưng.” Thái độ của cảnh sát rõ ràng là hơi bực mình, ;;’’;’l...q...d////;;;nghiêm khắc trừng mắt nhìn mèo con vẫn đang kêu meo meo, vươn tay, muốn ném nó xuống đất.

Nhưng tay còn chưa chạm đến lông mèo đã bị mèo đen duỗi móng vuốt cào một cái.

Nhìn vị cảnh sát kia kinh hô nhảy loạn, mèo đen kiêu ngạo lộ ra răng nanh trong miệng. Sau đó nhanh chóng xoay cổ lại, biến thành vẻ mặt đáng thương núp ở trong lòng Sở Niệm.

Sở Niệm ngây người rồi, làm sao cô cũng không thể ngờ được con mèo nhỏ thoạt nhìn mấy có mấy tháng thôi mà phát ra sức lực lớn như vậy. Tuy rằng trên mặt cười ngây ngô với vị cảnh sát bị cào thương, nhưng không hề có ý muốn buông nó ra.

Ba người cứ giằng co như vậy ở bên ngoài cục cảnh sát, tạm thời không ai có ý nhượng bộ. Lúc này, một giọng nói sạch sẽ, dễ nghe phá vỡ cục diện bế tắc.

“Đây là sao hả?” Người tới là một chàng trai hai bảy, hai tám tuổi, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng. Dáng người cường tráng, cao gầy phối hợp với bộ cảnh phục nghiêm trang, quả thực chính là một soái ca.

Sở Niệm nhìn nhìn mề đai trên bả vai áo của anh ta, trong lòng lại càng thêm tôn kính.

Vị cảnh sát bị mèo đen cào thương đi đến bên cạnh anh ta, anh ta vừa nghe báo cáo vừa quan sát Sở Niệm. Đợi người nọ nói xong, đôi mắt không gợn sóng của anh ta mới liếc mèo con trong lòng Sở Niệm, nhàn nhạt mở miệng: “Cứ kệ cô ấy đi.”

“Đội trưởng Tô, này, này không hợp quy tắc đâu.” Vị cảnh sát bị thương không ngờ Tô Lực lại nói như thế, nhíu chặt mày không chịu nhượng bộ.

“Không sao, anh đưa cô ấy đến phòng thẩm vấn số chín đi. Các anh vất vả rồi, mau đến phòng y tế băng bó.” Tô Lực vỗ vỗ vị cảnh sát bị thương, có thâm ý khác liếc Sở Niệm một cái, rồi xoay người đi vào cục cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Không tồn tại người giám hộ

Sở Niệm đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong mắt anh ta, liền cười rạng rỡ ôm mèo con đi theo. Chỉ là, người cảnh sát bị thương kia đã thấy con mèo đen đó thè lưỡi khinh bỉ mình một cái, còn trừng mình là sao đây?

Gặp quỷ rồi! Người cảnh sát dùng sức lắc lắc đầu, đi đến phòng y tế với một đồng nghiệp khác.

Phòng thẩm vấn số chín cũng chỉ là một căn phòng bình thường, khác biệt chính là có một mặt tường bằng kính. Sở Niệm ngồi trước ghế được viết là ‘Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị’. Đương nhiên cô cũng biết đằng sau tường kia có cái gì, liền hiếu kỳ nhìn chung quanh. Trong lòng thở dài nghĩ, quả nhiên đúng như trên ti vi.

Tục ngữ nói đúng, sinh không vào cục cảnh sát, tử không vào địa phủ. Địa phủ thì cô chưa được đi qua, nhưng cục cảnh sát, cô cũng coi như đã tới đi?

Sờ sờ mèo con đang nằm sấp trên chân mình bắt đầu ngủ gà ngủ gật, Sở Niệm liền đánh chủ ý lên chuỗi vòng trên cổ nó.

Thật ra không phải cô tham tiền, cô chỉ cảm thấy với một con mèo nhỏ như vậy mà đeo một chuỗi vòng cổ mã não thì quá không thích hợp. Ngày hôm nay gặp phải mình, ngộ nhỡ ngày nào đó thật sự gặp phải kẻ xấu vừa thấy hơi tiền đã nổi máu tham, vậy mạng của nó chắc cũng chẳng còn đâu.

Tìm cái cớ chính đáng cho bản thân, cô bắt đầu tìm móc mở vòng cổ. Mèo con phát hiện ra hành động của cô, song vẫn bất động như cũ.

Chính nó còn không tháo ra được thì một người phàm như cô mà cởi được mới kỳ quái. Dù sao nhiệm vụ chủ nhân giao cho nó chỉ là ở bên cạnh cô, ngoài ra thì chẳng có liên quan gì cả.

Yên lặng ngáp một cái, mèo đen tìm một tư thế thoải mái hơn, híp mắt, móng vuốt duỗi ra, ngủ khì khì.

Nhìn Sở Niệm đang ra sức cởi vòng cổ và tư thế ngủ kỳ quái của mèo con ở trước mặt, Tô Lực không khỏi cảm thấy buồn cười.llll...e,,q,,,..uy....d..///o,,,n....-=-Dầu gì anh ta cũng coi là người đã giải cứu cô, nhưng từ khi vào đây đến giờ, cô bé này không liếc mình cái nào thì thôi, còn thẳng thừng phớt lờ anh ta là sao?

Nhẹ ho một tiếng hy vọng có thể hấp dẫn sự chú ý, nhưng thấy Sở Niệm vẫn chẳng thèm nâng mí mắt. Tô Lực hơi lúng túng dùng ngón tay gõ mặt bàn. Thấy cuối cùng cô cũng ngẩng đầu nhìn mình, Tô Lực vừa mở tài liệu đưa tới, vừa bắt đầu hỏi thăm.

“Sở Niệm, cô quen sinh viên nữ tên Bạch Oánh đã nhảy lầu hôm nay sao?”

“Không quen.” Sở Niệm không cam lòng dời móng vuốt khỏi sợi vòng cổ trên cổ mèo con, liền sờ sờ bộ lông mềm mại của nó.

“Không quen? Vậy tại sao có người nói trước khi Bạch Oánh nhảy lầu, đã từng có mâu thuẫn với cô?”

“Đúng là có mâu thuẫn, song điều đó không có nghĩa là tôi có quen biết cô ta, đúng không?”

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân mâu thuẫn không?” Tô Lực nhìn ánh mắt bình tĩnh của Sở Niệm, trong lòng nhất thời cảm thấy cô gái trước mắt này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Vào cục cảnh sát còn tỉnh táo như vậy, nếu không phải trong lòng có quỷ, thì chính là che giấu quá sâu tâm tư.

Sở Niệm hơi không muốn nói, nhưng vẫn để tâm vừa rồi Tô Lực đã giúp mình và mèo con một phen. Nhẹ nhàng thở dài, kể lại chuyện giữa mình và Bạch Oánh một lần.

Trong quá trình nghe, Tô Lực vẫn nhìn chằm chằm cô, hy vọng từ ánh mắt hoặc vẻ mặt của cô bắt được chút gì đó, song cuối cùng vẻ mặt của cô vẫn

như trước, bình tĩnh hơi không phù hợp với tuổi.

Lật bệnh án của Bạch Oánh ra, Tô Lực nhíu mày nhìn hàng chữ trên đó.

"Cô có biết Bạch Oánh bị bệnh trầm cảm không?"

"Bệnh trầm cảm? Không biết."

Cô nghĩ nghĩ một chút, nói tiếp: "Chẳng lẽ anh cũng nghĩ giống như những người đó, cho là tôi đánh cô ta nên cô ta mới luẩn quẩn trong lòng, nhảy lầu sao?"

"Vậy cô nghĩ sao?" Tô Lực không để ý lời Sở Niệm nói, hỏi ngược lại, ném thẳng vấn đề cho cô.

"Sở Niệm tôi tự nhận không có lực ảnh hưởng và khả năng lớn như vậy để Bạch Oánh luẩn quẩn trong lòng rồi nhảy lầu.-;;..///...ll/// Thôi, tùy anh nghĩ. Nhưng mà cảnh sát Tô,-==-q...,,.u...y,,,=- tôi tin tưởng cảnh sát các anh sẽ không mang theo thành kiến để điều tra chuyện này?" Sở Niệm có chút thất vọng, -==-d,,..o..,,n...-=- ban đầu còn nghĩ rằng người này sẽ là người thông minh, ai ngờ cũng không hơn gì cả.

"Đó là đương nhiên."

"Vậy thì tốt rồi." Sở Niệm gật nhẹ đầu.

"Hiện tại Bạch Oánh sống hay chết còn chưa biết, mà các người tình nghi tôi cũng chỉ vì tôi là người cuối cùng trực tiếp xảy ra mâu thuẫn với cô ta. Nói trắng ra là, trước khi chưa điều tra rõ vụ án, tôi còn chưa được coi là tội phạm thật sự, đúng không?"

Tô Lực nhếch môi cười, trong lòng thậm chí hơi bội phục cô. Anh ta im lặng, cũng không tính là đồng ý với quan điểm của cô. Sở Niệm cũng cười cười, ôm con mèo nhỏ đứng lên.

"Nếu đã như vậy, tôi nghĩ buổi thẩm vấn hôm nay nên kết thúc rồi. Điều cảnh sát Tô muốn biết, tôi đều nói rồi, phần còn lại, sẽ giao cho cảnh sát các anh thôi. Đồng thời tôi cũng hy vọng, sau khi cảnh sát Tô điều tra rõ ràng chân tướng, hãy đến trường học giải thích giúp tôi một chút."

"Cô cũng quan tâm điều đó à?" Tô Lực hơi chế giễu nhìn Sở Niệm, anh ta cứ nghĩ là cô bé này sẽ chẳng để ý điều gì đâu.

Sở Niệm cười lạnh, đáp: "Đương nhiên, Sở Niệm tôi không phải là con rùa. Tại sao vô duyên vô cớ lại bị một cái vỏ cứng lớn như vậy?"

"Nói cũng đó, chỉ là bây giờ cô còn chưa thể đi."

"Vì sao?"

"Là người bị tình nghi, nếu như bây giờ cô muốn về thì nhất định phải có người giám hộ đến nộp tiền bảo lãnh. Thế nhưng, theo tôi được biết, Sở Niệm cô sống một mình mà."

Tô Lực nói rất rõ ràng, trước khi đưa cô vào phòng thẩm vấn, anh ta đã biết gia cảnh của cô gái nhỏ này. Ba tuổi cha mẹ đều mất, một mình lớn lên. Người giám hộ sao? Rõ ràng là cô không có.

Lúc mới bắt đầu, anh ta cũng không muốn làm khó cô gái nhỏ có thân thế đáng thương này, nhưng trải qua những nghi vấn vừa đề ra. Tô Lực đột nhiên cảm thấy, Sở Niệm rất thú vị.

Sở Niệm có chút phiền lòng, cái danh từ 'người giám hộ' này đối với cô mà nói thật sự hơi xa xôi.-==-l..,.e,,q..,..,yy,,.-= Cho dù cô hiểu được 'người giám hộ' có ý nghĩa là gì, nhưng bên cạnh cô chỉ có một người thân là bà nội đã qua đời.-==-d,,,,ô...ô,,nn..=-=Ngoại trừ Nhạc Du, cô chẳng còn ai cả.

Chẳng lẽ để cho bà nội bay đến đây hả? Chưa nói đến những cảnh sát này có thể nhìn thấy hay không, cho dù thấy được, vậy chẳng phải sẽ bị hù chết hay sao? Suy nghĩ hồi lâu, mới mở miệng hỏi: "Tôi có thể gọi bạn đến nộp tiền bảo lãnh không?"

Tô Lực lắc đầu, lông mi thật dài rủ xuống che giấu sự hả hê trong mắt.

"Vậy tôi đóng tiền bảo lãnh gấp đôi đi?"

"Vậy cũng không được." Cô nghĩ cục cảnh sát là chỗ nữa? Còn gấp đôi nữa? Có lầm không đó.

Sở Niệm buồn rầu, đứng nguyên tại chỗ giằng co với Tô Lực. Qua nửa giờ sau, điện thoại trong phòng thẩm vấn đột nhiên vang lên. Tô Lực nhận điện thoại, cũng không biết nghe bên trong nói gì đó. Ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Sở Niệm, cúp máy.

"Đi thôi, có người đã nộp tiền bảo lãnh cho cô rồi."

Trong lòng Sở Niệm buồn bực, nghĩ một chút nhưng không có hỏi nhiều, đi theo sau Tô Lực, ra khỏi phòng thẩm vấn. Ai ngờ vừa đi ra đại sảnh, mình đã nhìn thấy người đàn ông kia đang mặc tây trang màu đen, nghiêng dựa ở bên cửa.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đã tới rồi thì cứ an tâm

Dùng ngón tay chọc chọc Tô Lực đang làm thủ tục cho mình, Sở Niệm có chút khó thể tin được.

"Cảnh sát Tô, anh nói người nộp tiền bảo lãnh cho tôi, không phải là anh ta đó chứ?"

Tô Lực nghiêng đầu nhìn Thương Sùng đứng cách đó không xa, mặc dù không biết người đàn ông trẻ tuổi ấy làm thế nào để lấy được giấy chứng minh quyền giám hộ, nhưng cấp trên đã đồng ý nên anh ta không thể nói gì nữa.

Lãnh đạm gật đầu nhẹ, đáp: "Là anh ta."

Sở Niệm sững sờ, dẩu môi, trong lòng làm thế nào cũng không cam, giờ đành phải đi theo Tô Lực ra ngoài. Thấy ý cười tà hiện rõ trong mắt Thương Sùng, cô liền hừ một tiếng, quay đầu sang một bên, ngay cả cám ơn cũng không muốn nói với anh.

Thương Sùng thấy vậy cũng chẳng so đo với cô, lễ phép chào hỏi Tô Lực, rồi xoay người đi ra ngoài. Cảm giác cô bé đằng sau không hề bước theo mình, lúc này anh mới quay đầu lại, buồn cười nhìn cô.

"Sao thế? Là ở theo thói quen hay không muốn đi?"

Sở Niệm chu môi, do dự một hồi mới khó khăn bước theo sau lưng Thương Sùng. Chỉ là, chiếc xe này là sao hả? Nhìn Thương Sùng mở cửa xe của chiếc Maserati màu đen số lượng có hạn trên toàn cầu, Sở Niệm không dám tin trợn to hai mắt.

Phải biết rằng giá trị thị trường của nó cũng gần ngàn vạn, mà Thương Sùng chỉ là một thầy giáo đại học bình thường thôi. Tiền lương của anh ta có thể mua nổi chiếc xe như vậy sao?

Đầu ngón tay trắng nõn từ mép cửa xe chạy thẳng xuống, cũng quên mất chuyện giận dỗi. Sở Niệm chớp đôi mắt to, nói ra một câu suýt chút nữa khiến Thương Sùng trật eo.

"Thầy Thương, xe này mượn hả? Ánh mắt anh không tệ đâu."

Mượn? Thương Sùng nhìn nhìn bộ âu phục Armani được đặt may riêng trên người mình, chẳng lẽ ở trong mắt cô, anh giống như một thư sinh nghèo kiết xác sao? Thương Sùng anh còn phải đi mượn xe hả?

"Không phải mượn, là xe của tôi." Thương Sùng kéo kéo khóe miệng cứng ngắc, cố gắng làm cho tâm tình của mình nhìn như bình tĩnh.

"Thầy Thương, đều là người mình cả, không quan trọng, không quan trọng."

Vì mặt mũi mà muốn gạt cô hả? Anh ta thật sự coi cô là sinh viên chưa trải sự đời sao! Nể mặt hôm nay anh ta đến đón mình, Sở Niệm cũng không trực tiếp đâm phá, chỉ là nụ cười trên mặt làm cho người ta cảm thấy rất đáng đánh đòn.

Thương Sùng hoàn toàn đen mặt rồi, tức giận ngồi vào ghế lái.=-=ll...,l..,ê....qu,,,,y...d,,,ôn...,..nn Nhìn Sở Niệm vẫn đang đứng bên ngoài nhìn chằm chằm xe mình, cười khiêu khích, bèn nói: "Nếu em vẫn muốn đứng đó thì tôi đi đây, dù sao hiện tại nhìn em cũng không hề sao cả."

Nói xong liền khởi động xe, tay nắm vô lăng, chuẩn bị rời đi. Giờ Sở Niệm mới nhìn ra người này đang tức giận, trước một giây xe chuẩn bị rời đi thì vội mở cửa xe, ngồi vào.

Đang chuẩn bị oán hận người này biến sắc mặt còn nhanh hơn phụ nữ, ai ngờ người đàn ông bên cạnh lại lên tiếng: "Vứt nó ra đằng sau đi."

Sở Niệm sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng.

"Cái gì cơ?"

Ngón tay thon dài của Thương Sùng chỉ chỉ mèo đen đang rúc trong lòng Sở Niệm, vẻ mặt rất lạnh nhạt. Sở Niệm thấy vậy, cúi đầu hơi do dự.

Đang đấu tranh có nên làm theo anh hay không thì mèo đen liền meo meo một tiếng, nhảy ra khỏi lòng cô. Đáng thương nhảy xuống ghế sau, cúi gằm đầu không kêu nữa.

Sở Niệm hơi đau lòng cho mèo con, muốn một lần nữa ôm nó vào trong ngực. Nhưng Thương Sùng lại quay đầu lườm một cái, con mèo kia bắt đầu tránh né tay Sở Niệm, cuối cùng dứt khoát rụt vào trong gầm ghế sau xe.

Thấy Sở Niệm không để ý đến mình nữa, mèo đen mới dám phẫn nộ từ phía dưới đi ra, tìm được một vị trí khuất nhất mới nhảy lên ngồi. Uất ức dùng

đôi mắt màu rám nắng nháy nháy Thương Sùng đang lái xe ở đằng trước, trong lòng thầm kêu oan uổng.

Là nó nghe lời chủ nhân mới biến về nguyên hình đi theo bên cạnh Sở Niệm mà, nó đâu có để cô ôm chứ. Rầm rì nghĩ tìm cơ hội giải thích với Thương Sùng, song toàn bị chủ nhân dùng ánh mắt sắc như dao giết chết. Nhớ tới Thương Sùng vừa liếc mình qua gương chiếu hậu, mèo đen liền run rẩy.

Trên đường đi, hai người trong xe chỉ im lặng, mèo đen dĩ nhiên không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào. -=-ll,,Cho đến khi Sở Niệm phát hiện Thương Sùng đang đi trên đường không phải đường về nhà mình,-qu,,,,, cô mới hơi buồn bực mở miệng hỏi: "Đây không phải đường về nhà tôi, anh định đưa tôi đi đâu?..d,,,onnnn-="

"Nhà tôi." Thương Sùng lái xe, thờ ơ đáp.

"Nhà anh? Tôi không đi, tôi muốn trở về nhà mình!" Có lầm hay không! Chính mình có nhà mà không về, tại sao phải đến nhà anh ta chứ?

Thương Sùng giống như đã sớm đoán được Sở Niệm sẽ có phản ứng như thế, từ bên cạnh lấy một cặp tài liệu ra đặt trước mặt cô. Nhìn sắc mặt Sở Niệm dần biến đen khi đọc những chữ trên tài liệu, lúc ở cục cảnh sát, mây đen vừa giăng kín trong lòng anh đã tan biến, tâm tình cũng tốt hơn.

Tài liệu này là anh nghĩ mọi cách mới lấy được quyền giám hộ, nội dung trên đó đại khái là vì thân thế của Sở Niệm, cho nên trước khi cảnh sát điều tra rõ vụ án Bạch Oánh nhảy lầu, thì thầy giáo Thương Sùng tạm thời giữ chức vụ người giám hộ. Chăm sóc, trông giữ cô, đồng thời thực hiện chức trách của người giám hộ.

Nếu như muốn thực hiện chức trách đó thì trong khoảng thời gian này, Sở Niệm phải ở lại nhà anh. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn biến đen, khóe môi Thương Sùng thoáng qua ý cười thật sâu.

"Tôi không tin, tôi không tin.....Anh lấy những giấy tờ này ra để lừa gạt tôi, anh nghĩ tôi ngốc à!" Sở Niệm hoàn toàn điên rồi, móng vuốt nhỏ cào tập tài liệu đó, bộ dạng giống như muốn ăn hết chúng vậy.

Thương Sùng không hề ngăn cản, nhướng đôi mày đẹp, nói như an ủi nhưng thật ra là thêm dầu thêm mỡ: "Đã tới rồi thì cứ an tâm."

Sở Niệm hỏng mất, trước chưa nói đến ân oán giữa cô và Thương Sùng, nếu cô đi cả đêm không về, bà nội có thể nói đến người chết cũng phải sống lại thì sao cô chịu nổi chứ.

Thật vất vả giật xuống da mặt, hy vọng dùng cách cầu xin sẽ khiến Thương Sùng mềm lòng. Ai ngờ cầu xin hồi lâu mà tên đáng ghét đó vẫn thờ ơ. Sở Niệm tức đến hộc máu, cắn môi muốn nhảy xuống xe.

Vừa cởi dây an toàn, Sở Niệm liền nghe 'cách' một tiếng, cửa xe bị Thương Sùng khóa rồi. Dùng sức đẩy đẩy, sắc mặt cô từ đen biến thành xanh.

Tuyệt vọng ngồi co quắp ở trên ghế, miệng nhất quyết không tha, mắng chửi Thương Sùng. Cái gì mà Thương Sùng không phải là người, -==ll...qq,,,,,d.....Thương Sùng không có lòng đồng cảm, Thương Sùng sẽ bắt nạt kẻ yếu.....Lầm bầm lầm bầm, đơn giản chính là thao thao bất tuyệt.

Rúc ở trong góc, mèo đen sắp không nghe nổi nữa, nâng móng vuốt định cào cho Sở Niệm đang gào khóc kia một cái. Nhưng lại bị ánh mắt trong gương chiếu hậu giết chết sĩ khí.

Đáng thương cụp tai lại, lặng lẽ nức nở. Nó chỉ là không muốn con nhóc này sỉ nhục chủ nhân mình thôi, chủ nhân không đánh người ta mà lại trừng mình. Nó đã gây lên tội tình gì chứ? Hu hu hu.....

Sao Thương Sùng không hiểu tâm tư của mèo đen, chỉ là giờ anh chẳng thèm quan tâm nó. Tâm tư anh đã sớm đặt trên người cô nhóc này rồi, nhìn bộ dạng nóng nảy của cô, đột nhiên anh thấy rất mỹ mãn.

Cầm di động đã rung hồi lâu lên, Thương Sùng cũng không ngăn cản Sở Niệm tiếp tục mắng chửi mình. Một tay nắm lấy vô lăng, một tay nhấn nút nghe.

"Nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12: Muốn trở về nhà mình

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì đó, còn đang kháng nghị, Sở Niệm hình như đã nhận ra điều gì, ngậm miệng lại, nhìn chằm chằm Thương Sùng đang nhíu mày. Đợi anh tắt máy, cô mới mở miệng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Bạch Oánh chết rồi."

"Ờ." Ngã xuống từ trên cao như vậy, chết cũng là chuyện sớm muộn thôi. Cho nên cô không hề cảm thấy bất ngờ, cũng không ồn ào như ban nãy, yên

tĩnh như biến thành một người khác. Ngồi ở trên ghế, nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài xe.

Thương Sùng nhếch môi, nói: "Xem ra em cũng không hề cảm thấy bất ngờ."

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Bạch Oánh đâu phải siêu nhân, ngã xuống từ trên cao như vậy, kết quả thế nào thì cũng sớm đoán ra được rồi."

Hình như là nghĩ tới điều gì, cô mở miệng hỏi: "Anh cảm thấy Bạch Oánh chết là có liên quan đến tôi sao?"

"Có liên quan hay không, cũng không phải do tôi định đoạt, em không cần quá lo lắng, bên phía cảnh sát sẽ phải điều tra rõ ràng."

Ý tứ của Thương Sùng rất mơ hồ, nhưng truyền vào trong tai Sở Niệm liền biến thành có ý khác. Có chút mệt mỏi tựa đầu vào cửa kính xe, khóe môi nhếch lên ý cười tự giễu.

Thật sự cô không biết tại sao Thương Sùng phải đến nộp tiền bảo lãnh cho mình, song ngay vừa rồi, chính mình lại mang theo chút ngây thơ, hy vọng anh nói tin tưởng mình.

Mình bị ngốc rồi sao? Anh ta dựa vào cái gì mà tin tưởng mình chứ?

Nhớ tới chuyện mình gặp phải vào hôm nay, Bạch Oánh vô duyên vô cớ tìm đến, nhảy lầu, sau đó bản thân bị toàn bộ mọi người cho là hung thủ giết người. Cảnh sát Tô kia nói Bạch Oánh có bệnh trầm cảm, nếu thật sự bởi vì không chịu nổi nhục nhã mà tự sát, vậy vì sao trong mắt lại có vẻ hoảng sợ như vậy? Sở Niệm phiền lòng xoa xoa mi tâm, nhắm hai mắt, cưỡng ép mình không được suy nghĩ tiếp nữa.

Thấy cô như vậy, Thương Sùng cũng im lặng. Chuyện của Bạch Oánh, thật ra anh chẳng hề lo lắng chút nào. Cho dù cảnh sát không tra ra, mình cũng sẽ đích thân đi tìm hiểu. Chỉ là, một Sở Niệm như vậy, vẫn là lần đầu tiên anh thấy được.

Từ lúc bắt đầu có trí nhớ về cô, cô bé này chưa từng kinh sợ, cho dù đối mặt với cô hồn dã quỷ có thân thế đáng thương, cô cũng chưa từng lộ ra vẻ chán nản đó. Từ đầu tới đuôi, chính mình vẫn luôn xem cô như một cô gái nhỏ chưa lớn, nhưng bây giờ xem ra, trong lòng cô còn có rất nhiều chỗ mà mình chưa biết.

Mím đôi môi mỏng, anh đảo tròn tay lái, chưa đến một lát, xe của bọn họ liền dừng trước cửa một khu chung cư cao cấp. Thấy Thương Sùng xuống xe, Sở Niệm cũng bước xuống xe theo.

Nhìn quanh bốn phía, trong lòng càng thêm nghi ngờ Thương Sùng. Nếu như cô không lầm thì đây là khu chung cư xa hoa nhất Mộ Thành.

Sở Niệm từng đọc qua phần giới thiệu về khu chung cư này ở trên mạng, chưa nói đến nó nằm ở khu vực sầm uất nhất của trung tâm thành phố, xung quanh là nhà cao tầng, bên trong khu nhà có hòn non bộ vòn quanh, không gian xanh thoải mái. Chỉ cần nhìn giá thị trường là hơn bốn trăm ngàn tệ một mét vuông, cũng khiến người bình thường sợ hết hồn.

Nhìn thân hình của bảo vệ bên ngoài cổng cũng biết là quân nhân giải ngũ, trước kia nghe nói nơi đây bảo an rất tốt. Bây giờ nhìn thấy, hóa ra là thật.

Nếu nói chiếc Maserati này là Thương Sùng đi mượn, vậy căn hộ đó thì sao? Chẳng lẽ cũng là mượn à?

Sở Niệm gãi gãi đầu, nghiêm túc quan sát Thương Sùng đang đưa lưng về phía mình để mở cửa. Có lẽ, trước kia lúc giao tiếp với người đàn ông này, bản thân luôn vì tâm tình kích động mà coi nhẹ mọi thứ. Hiện tại nhìn kỹ, quần áo, cách ăn mặc của Thương Sùng nhìn như đơn giản bình thường, nhưng thật ra đều là hàng hiệu có giá cả xa xỉ.

Chính mình chỉ là sinh viên bình thường trong lớp của anh ta, anh ta thật sự không cần thiết vì sĩ diện ở trước mặt mình mà đi mượn xe, huống chi là mượn phòng ở.

Chẳng lẽ là công tử nhà giàu ẩn núp ở trong đám người sao? –lll’’;;qu,,,yy....lll-‒Trong đầu Sở Niệm vụt qua rất nhiều thứ, cuối cùng vẫn là dựa trên lý luận kia để ngộ ra rồi gật gật đầu. Dù sao cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có lý do đó có thể thuyết phục mình nhất,-qu,,uuy,,,,,do...on,,,,,-‒ hơn nữa không phải trong sách đều nói phần lớn những cậu ấm nhà giàu đó đều thích trêu cợt người khác sao, tên gọi tắt là biến thái. Liệu trên người Thương Sùng có loại thừa số bất chính đó không?

Đi theo Thương Sùng vào phòng, ánh vào trong mắt cô là một căn hộ hai tầng rộng rãi. Chỉ là sự trang hoàng trong phòng khách kia, làm cho Sở Niệm biết được, lại có người biến gian phòng mình thành vẻ đơn điệu đến vậy.

Nhìn nhìn bộ ghế sofa màu đen bằng da thật, lại nhìn tấm thảm lông cừu trắng muốt như tuyết. Ngay cả bộ bàn ghế tựa cũng là màu đen. Cho dù mỗi thứ đều có giá trị xa xỉ nhưng không hề có chút sức sống nào.

Ghét bỏ chậc chậc vài tiếng, Sở Niệm chẳng những tin tưởng Thương Sùng là biến thái mà còn thêm tin tưởng người đàn ông này có tư tưởng cổ hủ, nội tâm không có chút tình thú nào.

Đi theo sau Thương Sùng lên lầu hai, thấy anh mở cửa một căn phòng dành cho khách. Sở Niệm xem xét bên trong, gian phòng quét dọn rất sạch sẽ, trên tường treo một cái ti vi LCD, bên cạnh là một phòng tắm riêng. Chỉ là chiếc ga giường màu đen và tấm rèm cửa sổ màu đen ngăn không cho một tia nắng nào lọt vào, khiến cô càng xem càng kỳ quái.

"Tôi thật sự phải ở đây sao?" Sở Niệm ngoáy ngoáy ngón tay, không hề muốn bước vào một chút nào.

Thương Sùng nhíu mày, anh đã tặng cả căn phòng của mình cho cô nhóc này, còn chưa hài lòng à?

"Không phải tôi chê chỗ này....Tôi chỉ muốn về nhà mình thôi." Sở Niệm đáng thương cong cong môi.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng ngủ ở bên ngoài lần nào, lần đầu tiên còn là ở chỗ của đàn ông, thật sự quá không thích hợp đi. Huống chi bà nội còn ở nhà, cô không thể để cho bà lo lắng.

Thương Sùng im lặng hồi lâu, không biến sắc, trong mắt lướt qua màu đỏ tươi. –ll;;lqlqlq;;đ,,o...n....-==-Ngay lúc Sở Niệm cho là anh sẽ buông tha thì Thương Sùng mới nhàn nhạt mở miệng: "Không ở đây cũng được, tôi sẽ đi theo đến nhà em là được."

"Cái, cái gì?" Một người đàn ông như anh ta lại muốn đến nhà cô ở sao? Đây không phải là trò đùa mới của thế giới chứ! Chưa nói đến mình là sinh viên đã đưa đàn ông về nhà ở, hàng xóm sẽ bàn tán ra sao, mà trước tiên là phải qua được bà nội đã.

"Tôi đến nhà em ở, dù sao trong nhà trừ em ra thì đâu còn ai khác nữa nhỉ. Như vậy đi, em chờ tôi một lát, tôi thu dọn đồ đạc xong, chúng ta đi luôn."

"Đừng đừng đừng, tôi ở đây, tôi ở đây." Sở Niệm thấy dáng vẻ thật sự muốn đi dọn đồ của Thương Sùng, vội vàng chắn trước mặt anh, ngăn cản.

"Quyết định rồi?" Thương Sùng nhếch môi, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ý trêu tức.

Sở Niệm khó khăn gật đầu nhẹ, đáp: "Quyết định rồi."

"Không hối hận chứ?" -=di,,,en,,d,,,an....l33...qu,,,444d,,o....,,,nnnn/.....

"... Không hối hận." Sở Niệm đau khổ nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng, thế nhưng....

"Thầy Thương, tôi phải ở chỗ anh bao lâu chứ?"

"Ở đến khi vụ án kết thúc."

"... Vậy tôi có thể về nhà lấy mấy bộ quần áo để thay hay không? Tôi cũng không thể ở đây mà không thay quần áo đi? Hơn nữa, tôi ở đây thì anh ở đâu?"

"Tôi ở phòng này." Thương Sùng duỗi ngón tay chỉ vào phòng đối diện với phòng Sở Niệm.

"Về phần quần áo để thay, trong tủ treo quần áo đều có. Nếu còn cần gì, em cứ nói cho tôi biết."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vui mừng thanh tĩnh

Thấy anh chỉ chỉ tủ quần áo trong phòng, Sở Niệm bán tín bán nghi đi qua. 'Két' một tiếng, mở cửa tủ ra, thấy bên trong treo đủ loại trang phục màu mè, kiểu dáng nữ được sắp đặt gọn gàng. Miệng của cô không thể khép lại được, cứng đờ đứng ở đó.

Cô bắt đầu hoài nghi những trang phục này là của bạn gái Thương Sùng, bằng không một người đàn ông như anh lại để nhiều trang phục nữ như thế làm gì. Nhưng khi trông thấy trên mỗi trang phục còn chưa gỡ mác, Sở Niệm lại càng cảm thấy chuyện hôm nay rất quái dị.

Chẳng lẽ Thương Sùng có năng lực biết trước tương lai, đã sớm biết hôm nay cô sẽ ở lại chỗ anh ta sao?

Thương Sùng có thể cảm giác được cảm xúc trong mắt cô, vờ như bình thường nói: "Những trang phục đó là của em gái tôi, nó thích mua quần áo, hiện tại đã xuất ngoại rồi. Tôi thấy có rất nhiều bộ còn chưa mặc qua, liền treo hết lên. Nghĩ tới em và em gái tôi xấp xỉ tuổi nhau, cho nên em có thể mặc quần áo của nó."

"Quần áo của em gái anh, tôi mặc hình như không quá thích hợp." Giọng điệu bình tĩnh và lý do hợp lý của anh làm cho Sở Niệm tạm thời không thể nghi ngờ, di di mũi chân, nhìn những bộ quần áo kia đều là hàng hiệu cả.

"Không có gì, dù sao nó có về thì cũng ném hết những bộ quần áo đó đi thôi."Lần đầu tiên Thương Sùng phát hiện kỹ thuật nói dối của mình cũng không tệ lắm,đắc ý liếc nhìn mèo đen vẫn đứng ở đầu bậc thang nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

"Sở Niệm, em ở đây thì được nhưng không được ôm mèo vào phòng ngủ, điểm này, em phải nhớ kỹ."

Sở Niệm sững sờ, lúc này mới nhớ tới con mèo nhỏ của mình. Vội vàng chạy đi, ôm nó vào trong ngực.

"Vì sao, nó là mèo của tôi mà. Anh không để nó ngủ chung với tôi, vậy anh định để nó ở đâu?"

"Phòng khách."

Có lầm hay không? Cô còn muốn ôm nó ngủ chung sao? Mắt lạnh quét qua con mèo đen đang được Sở Niệm vuốt ve đến thoải mái, Thương Sùng liền cố nén kích động muốn quẳng nó đi, lạnh lùng nói.

"Tôi không muốn, buổi tối tôi không ngủ được một mình." Sở Niệm kháng nghị.

"Không ngủ được thì đọc sách, tôi không muốn trên ga giường của tôi có mùi động vật."

Thương Sùng thấy cô còn muốn nói chuyện, liền cắt ngang trước: "Em không sợ Nhạc Du lo lắng cho em sao? Mau gọi điện thoại cho cô ấy đi. Tôi đói bụng rồi, em còn chần chừ, tôi sẽ không chờ em nữa."

Thương Sùng vẫn rất hiểu Sở Niệm, lúc này dùng Nhạc Du dời đi sự chú ý của cô chính là cách xử lý hữu dụng nhất. Mắt liếc mèo đen bị Sở Niệm vứt bỏ, tâm tình của anh giống như tốt hẳn lên.

Ý tứ cảnh cáo rõ ràng trong mắt anh đã khiến lòng mèo đen tan vỡ thành trăm mảnh, Thương Sùng liền hát khẽ vài câu đi xuống lầu.

Chờ một lát, Thương Sùng ngồi trong xe đã thấy Sở Niệm thay một bộ váy trắng đang từ phòng khách đi ra. Tóc của cô vẫn tùy ý thả buông sau lưng, cũng không biết do hồi hộp hay là sao mà trên gương mặt cô lại thoáng qua vẻ ửng hồng khiến tim người ta đập dữ dội.

Xương quai xanh mê người lên xuống phập phồng theo nhịp thở của cô, làn da trắng nõn cũng không bị lu mờ bởi màu sắc của bộ váy đó mà ngược lại, ở dưới ánh trăng còn tôn lên vẻ xinh đẹp gần như trong suốt. Anh chưa từng nghĩ tới Sở Niệm luôn tranh cãi ầm ỹ, vào lúc an tĩnh lại có vẻ yên bình như vậy, thậm chí ngay cả gương mặt thuần túy sạch sẽ đó cũng cực kỳ giống với người xưa trong trí nhớ của mình.

Gần như tham lam nhìn vóc dáng hoàn mỹ của cô được chiếc váy trắng bao bọc, cũng làm cho Thương Sùng đang quan sát đến bộ ngực của cô, cổ họng đột nhiên thít lại. Một loại ham muốn nguyên thủy, điên cuồng kêu gào ở trong đầu óc anh. Cần cổ đột nhiên nổi lên mạch máu màu đen, điên cuồng làn tràn trên gương mặt tuấn mỹ của anh.

Đáng chết! Tại sao mình lại mua cho cô ấy trang phục như thế!

Nhưng lúc Sở Niệm mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, khuôn mặt Thương Sùng lại trở về bình tĩnh. Thấy sắc mặt anh âm trầm, cũng không nhìn cô một lần.

Trong lòng Sở Niệm có chút thất vọng khó hiểu, cúi đầu kéo kéo góc váy bên chân, trong lòng đầy ảo não. Ảo não chính mình vì muốn đi ra ngoài ăn cơm với anh mà cố ý thay quần áo. Ảo não chính mình thế nhưng hy vọng nhìn được vẻ sửng sốt từ trong đôi mắt đẹp kia.

Cho dù chỉ có một ít cũng được, nhưng mà.....Thôi, như vậy cũng tốt.

Bên phía Nhạc Du, mình đã dặn dò kỹ rồi, hiện tại chỉ còn lại bà nội thôi. Nhớ tới bộ dạng giận tím mặt của bà nội, tâm tình vốn đang phủ sương của cô lại thấp hơn một tầng.

Hai người cứ im lặng như vậy, cho dù đến khách sạn, bọn họ cũng chưa nói với nhau một câu nào. Không khí quỷ dị liên tục duy trì đến khi bọn họ về đến nhà mới hơi có chuyển biến tốt đẹp.

Thấy mèo đen đang nhìn mình, Sở Niệm đi đến bên cạnh nó, dịu dàng vuốt ve đầu nó, nói: "Nhóc con, đói bụng không? Mày xem tao mang gì về này." Rất vất vả lấy từ trong túi ra bình sữa mà cô đặc biệt lấy ở khách sạn mang về, Sở Niệm gãi gãi đầu, giống như còn thiếu cái gì đó.

Suy nghĩ trong chốc lát, Sở Niệm đặt bình sữa xuống sàn nhà, chuẩn bị đứng dậy đến phòng bếp cầm khay nhỏ ra. Nhưng cô vừa đứng lên, liền chạm mặt với người vừa bước đến. Bất thình lình va chạm khiến Sở Niệm cũng choáng váng, đầu óc trống rỗng, không hề nghĩ ngợi ngả người về phía sau.

Thương Sùng vốn không có ý định đưa tay cứu cô, dù sao thân là truyền nhân của thế gia trừ ma, nếu như còn cần người hỗ trợ, vậy không biết mặt mũi của tổ tông nhà họ Sở sẽ đen đi mấy phần. Nhưng là, mắt thấy cô nhóc kia sắp ngã xuống sàn nhà, anh vẫn không đành lòng đưa tay kéo cô lại, có chút hoài nghi đánh giá Sở Niệm. Không biết là cô ngụy trang quá tốt, hay là thật sự quên mất mình sắp ngã xuống sàn nhà rồi?

Đặt cái khay vào trong tay Sở Niệm còn đang ngẩn người, Thương Sùng xoay người đi đến ghế sofa ngồi xuống. Tùy ý ném áo khoác âu phục của mình sang một bên, ngồi vắt đôi chân dài, tay cầm điều khiển từ xa bật tivi, chuyên tâm xem truyền hình.

Bên tai truyền đến tiếng tivi làm cho Sở Niệm quay người lại, trong tay cầm khay sứ trắng, cô không khỏi nhìn nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa.

Vừa rồi động tác kéo người và tốc độ của anh, thật sự có thể nhìn ra người đàn ông này có tốc độ phản ứng nhanh hơn người thường. Với giảng viên đại học bình thường, nào có thể mua được xe thể thao, còn ở phòng ốc lớn như vậy. Rất nhiều chuyện khó tin đều xảy ra ở trên người Thương Sùng, cô cảm thấy người đàn ông này không hề đơn giản giống như vẻ bề ngoài.

Chỉ là người đàn ông giống như ẩn số này cũng như cô, ngoại trừ lúc đùa giỡn, còn lại hình như cũng không thích để ý đến mình.

Thế nhưng như vậy cũng tốt, không phải rất vui vẻ, an tĩnh sao? Sở Niệm không sao cả chép chép miệng, đặt khay đựng sữa ở trước mặt mèo đen.

"Đến đây Tiểu Hắc, nếm thử sữa đi."

Tiểu Hắc? Mèo đen nhanh chóng liếc cô một cái, cái tên Tiểu Hắc này có thể để cô gọi à? Nếu không phải nể mặt chủ nhân, nó sẽ đáp lại cô hai phát cào để dạy dỗ cô nhóc này biết kính già yêu trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tự mình cố gắng

Mắt mèo màu rám nắng nhìn chằm chằm chất lỏng màu trắng trong khay nhỏ, tai mèo run lẩy bẩy, dùng chóp mũi ngửi một cái.

"Hương vị rất kỳ quái ~", theo bản năng muốn xoay thân chạy trốn, nhưng lại bị cô gái đang cười híp mắt ở đằng sau lưng, một phen nắm chặt cái đuôi.

"Meo meo!" Mèo đen nóng nảy, cái đuôi của nó là để người bình thường bắt sao? Xoay người lại, móng vuốt sắc nhọn lộ ra khỏi lớp lông, vẻ mặt hung tàn nhào về phía Sở Niệm.

Mắt thấy móng vuốt của mình sắp cào qua gương mặt trắng nõn của Sở Niệm, một ánh mắt lạnh lùng như dao liền phóng tới. Tiểu Hắc ngẩn ra, biết điều lập tức thay đổi thành vẻ chân chó, phắt một cái rơi vào trong lòng Sở Niệm.

Nghe thấy người trên sofa như có như không ho một tiếng, Tiểu Hắc lại đáng thương từ trong lòng Sở Niệm lăn xuống. Đè nén trái tim nhỏ lại bắt đầu vỡ vụn, khuôn mặt mèo giả vờ bày ra vẻ nịnh nọt. Tiểu Hắc bất đắc dĩ, chỉ có thể mất hết tôn nghiêm phe phẩy cái đuôi đứng ở bên chân Sở Niệm.

Bình thường, thần kinh cô khá thô nên đương nhiên không phát hiện ra cảm xúc biến hóa của mèo đen, cho rằng nó đang nghịch ngợm, ngoài miệng rầm rì vài câu, nhưng vẫn dịu dàng kéo khay sữa đến trước mặt nó.

"Tiểu Hắc ngoan ngoãn, phải ăn thì mới có sức chơi chứ."

"..."

Tiểu Hắc ghét bỏ dùng móng đẩy cái khay ra. Loại đồ ăn kỳ quái này, nó mới không cần ăn đâu. Mấy trăm năm rồi, nó đều ăn thịt đó, được hay không!

"Đừng làm rộn, mau ăn đi."

"..."

Cô nằm mơ đi! Tôi muốn ăn thịt! Tiểu Hắc lại một lần nữa đẩy cái khay trước mặt ra.

Một người một mèo cứ như vậy đẩy cái khay qua lại, giằng co đến cuối cùng Sở Niệm thế nhưng cùng mèo đen nổi lên trò chơi vừa ý.

Ngồi trên sofa, Thương Sùng nghiêng đầu dùng khóe mắt liếc cả hai, có chút bất đắc dĩ thở dài. -=ll,,.ê...qu,,,,y....do....n....=-═══ Ngay lúc Tiểu Hắc ngây thơ cho rằng chủ nhân muốn lên tiếng cứu mình, một câu bâng quơ của Thương Sùng đã đánh cho nó hoàn toàn tan xương nát thịt.

"Nếu nó không muốn ăn thì cứ mặc kệ đi, bỏ đói ba bốn ngày rồi cho ăn là được."

Sở Niệm nhíu mày, thấy trong mắt Tiểu Hắc hình như có đồng ý với lời của Thương Sùng. Tạm thời im lặng, chỉ là trong thâm tâm có chút giãy giụa, không đành lòng.

Hai mắt Tiểu Hắc lập tức nóng lên, tuyệt vọng bước từng bước đến khay sữa. Nặng nề hạ đầu xuống, thè đầu lưỡi hồng phấn từ từ liếm sữa.

"Cuối cùng nhóc con cũng đói bụng rồi, mày đừng vội, ăn xong chỗ này, tao còn có nữa." Mèo đen chuyển biến thái độ làm cho Sở Niệm vui vẻ không thôi.

"..."

Có em gái cô! Còn dám đổ nữa, tôi cào chết cô!

Tiểu Hắc hạ đầu, khóe mắt liếc vị chủ tử không chịu hợp tác đang ngồi trên ghế sofa kia, còn thỉnh thoảng tặng thêm cho mình hai đao, trong mắt như có một đại dương mênh mông.

Thấy Tiểu Hắc nghe lời uống sạch khay sữa, Sở Niệm vừa mới chuẩn bị đổ thêm vào cho nó, liền nghe tiếng "meo meo", Tiểu Hắc dùng tốc độ như lửa

đốt mông chạy trốn vô tung vô ảnh. Đưa túi sữa lên mũi ngửi, lại kiểm tra hạn sử dụng, xác định không quá hạn, mới gãi gãi cái đầu đầy mờ mịt.

Trước kia, thấy người khác cho mèo nhỏ ăn, không phải đều dùng sữa sao, chẳng lẽ mình nhớ lộn rồi?

Kéo kéo hai chân đã tê dại, Sở Niệm lết đến ghế sofa ngồi xuống. Nhưng còn chưa ấm mông, người đàn ông ngồi bên cạnh liền lên tiếng.

"Thời gian không còn sớm nữa, em rửa mặt mũi xong thì nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai còn một đống chuyện, tôi không muốn gánh thêm nhiệm vụ gọi em rời giường nữa đâu." Thương Sùng nhàn nhạt nói xong, không hề liếc Sở Niệm một cái, liền đứng dậy lên lầu.

Sở Niệm nhìn bóng lưng anh, lúc này mới nhìn xuống đồng hồ đeo trên cổ tay. Hóa ra đã sắp mười hai giờ rồi, nhớ tới bên phía bà nội còn chưa giải quyết nên rất nghe lời lên lầu, trở về gian phòng tạm thời thuộc về cô.

Hai giờ đêm, thế giới bên ngoài đã sớm an tĩnh lại. –ll;;;ql....Vẫn luôn chịu đựng không ngủ, Sở Niệm rón rén mở cửa phòng, ghé vào cửa phòng—quu;;;do,,,nnn═- đối diện lắng nghe. Xác định bên trong không có bất cứ động tĩnh gì, lúc này mới lén lén lút lút trở về phòng mình.

Sau khi khóa trái cửa phòng để đảm bảo, Sở Niệm ngồi khoanh chân trên chiếc giường lớn màu đen, tháo chuỗi vòng cổ bảo thạch màu lam từ trên cổ xuống.

Tựa như do dự một chút, Sở Niệm mới cắn rách một ngón tay, nhỏ máu vào chuỗi vòng cổ bảo thạch. Trong miệng niệm chú, không đến một lát, hình dáng bà nội liền xuất hiện ở trước mặt cô.

"Niệm Niệm, vì sao muộn rồi còn chưa về nhà! Con đang ở đâu vậy? Trước kia không phải đã nói với con là không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ thì không cho phép dùng máu tươi của mình mở bùa khải ra sao!"

Bởi vì bà nội là linh hồn, ngoại trừ nhà Sở Niệm ra, bà chẳng thể đến đâu cả. Thấy cháu gái mình luôn luôn về đúng giờ mà đến muộn vẫn chưa về, trong lòng liền lo lắng không thôi.

Trong lúc không biết nên làm thế nào, bà vậy mà cảm nhận được hơi thở của cháu gái. Nhìn không khí đầu bên kia từ từ biến động, thấy Sở Niệm đang cầm chuỗi dây chuyền tổ truyền trong tay, trái tim bà nội như bay vọt lên giữa không trung.

"Bà nội, hôm nay xảy ra một vài chuyện, bây giờ con đang ở trong nhà một thầy giáo dạy ở trường. Tạm thời không đi được và không thể khiến người khác phát hiện. --;;llq;q;d;;;--═ Sợ bà lo lắng, đành phải dùng cách này để liên lạc với bà." Sở Niệm nâng tay xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, sao cô không biết dùng cách này sẽ tổn thương sức lực của bản thân chứ. Chỉ là, cô cũng hết cách rồi.

Bà nội thấy mặt mày Sở Niệm đầy nghiêm túc, không có chút ý đùa nào, giọng điệu cũng bớt nghiêm khắc đi, nhíu mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Trường học của con có nữ sinh nhảy lầu, bây giờ cảnh sát đang hoài nghi con có thể là hung thủ. Bởi vì phải điều tra, con phải có một người giám hộ nộp tiền bảo lãnh, cho nên con liền tìm một thầy giáo trong trường con. Hiện tại con đang ở nhà thầy giáo, nhưng tạm thời phải ở một thời gian ngắn rồi."

"An toàn không?"

"Sẽ không có vấn đề gì."

"Phải ở bao lâu mới được về?"

"Chắc là đến khi vụ án được điều tra rõ ràng, con không bị tình nghi nữa."

"Vậy chẳng phải là một ngày chưa xóa tan được nghi ngờ thì con vẫn chưa thể về nhà sao?" Bà nội có hơi không thể tiếp nhận chuyện cháu gái mình không ở bên cạnh mình trong thời gian dài. Cứ không nhìn được, không chạm được, chẳng phải sẽ làm cho bà lo lắng chết sao?

"Bà nội yên tâm, con nhất định sẽ nhanh chóng trở về với bà. Hôm nay lúc trở về con đã gọi điện cho Nhạc Du, bảo ngày mai cậu ấy qua nhà mình lấy giúp con chiếc túi nhỏ tới đây."

"Chẳng lẽ con định....."

"Vâng, con muốn tự mình điều tra chuyện này. Trực giác nói cho con biết, chuyện này ít nhiều vẫn có liên quan đến con. Nếu nữ sinh viên đó thật sự tự sát, vậy con sẽ tiễn cô ta một đoạn đường. Nếu không phải, con cũng phải cố gắng vì bản thân một chút chứ?"

Chuyện xảy ra ban ngày, vào buổi tối, lúc ăn cơm với Thương Sùng, cô đã sắp xếp lại rõ ràng rồi. Cô thật sự không tin chỉ vì mình mà Bạch Oánh bộc phát bệnh trầm cảm, nhưng chuyện xảy ra trùng hợp như thế, hoặc nhiều hoặc ít làm cho Sở Niệm cảm thấy không thích hợp.

Nếu trong lòng đã có nghi vấn, vậy tại sao chính mình không tìm hiểu cho rõ đây!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đi theo cô ấy

Ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy lo lắng nhìn mình của bà nội, Sở Niệm lập tức cảm thấy trong lòng ấm áp rất nhiều. Mặc dù thân thể có chút mệt mỏi, nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn nở nụ cười tươi.

"Bà nội yên tâm, cháu gái của ngài rất cường đại rất thông minh. Chờ con xử lý tốt chuyện này, con lập tức về nhà với ngài. Trong ngăn tủ phòng con còn mấy cây hương dài châu Úc con mua từ đợt trước cho ngài, nếu cây trước hết thì ngài cứ vào phòng con mà dùng."

"Được rồi, con ở bên ngoài tự chăm sóc tốt bản thân. Nếu như gầy đi hay bị thương, xem bà có mắng chết con không." Dù sao cũng là cháu gái ruột của mình, đây vẫn là lần đầu tiên chia xa, tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng bà vẫn rất đau lòng.

Luyến tiếc nhìn Sở Niệm ở bên đầu kia, bà nội vung tay lên, trở lại bên trong lư hương.

Thấy bà nội đi rồi, Sở Niệm cúi đầu nhìn dây chuyền bảo thạch màu lam đã hút sạch sẽ máu mình, thở dài thật dài. Đeo lại sợi dây lên cổ, nằm dài trên giường ngủ.

Nghe thấy cuộc đối thoại trong phòng đối diện đã kết thúc, Thương Sùng ngồi trên ghế tựa trong phòng, ưu nhã đung đưa chiếc cốc chân dài có giá trị xa xỉ trong tay. –lllelelquyyd,,doonn═-= Chất lỏng màu đỏ trong cốc nhẹ nhàng xoay tròn dọc theo thành cốc, nếu không phải do đôi mắt màu đỏ như máu kia thì hiện tại bộ dạng của người đàn ông này sẽ hoàn toàn là một vương tử cao quý, an tĩnh.

Thương Sùng phất tay, một cái nút xuất hiện ở xung quanh anh. Hai mắt nhắm lại, thoải mái đung đưa xích đu dưới thân.

Vẫn đứng ở bên cạnh, vật thể màu đen thấy Thương Sùng như vậy, liền kể hết cuộc thẩm vấn Sở Niệm ở cục cảnh sát vào ban ngày cho anh nghe. Hồi lâu vẫn không thấy chủ tử của mình lên tiếng, trong lòng có chút buồn bực, hỏi: "Chủ nhân, nghe ý của cô nhóc kia thì là muốn tự mình đi điều tra chuyện này. Vậy chúng ta....."

"Đi theo cô ấy là được rồi, những thứ khác cứ theo cô ấy." Thương Sùng vẫn nhắm mắt, làm cho người ta không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

"Vậy nếu bị phía cảnh sát phát hiện, chẳng phải thân phận của cô nhóc sẽ bị lộ sao?"

"Nếu như để cảnh sát điều tra được, vậy thì cô bé cũng không cần làm nghề này nữa rồi." Mặc dù biết rõ đây là lần đầu tiên Sở Niệm tiếp xúc với cảnh sát, nhưng cứ để xem bản lĩnh của truyền nhân nhà họ Sở ra sao nào. Nếu thật sự để cảnh sát điều tra ra thân phận thì cô có thể rửa tay chậu vàng, yên ổn sống cuộc sống của sinh viên bình thường rồi.

Thương Sùng nhấp chút chất lỏng trong chén, hai mắt nhìn về phía cửa sổ bị rèm che dày màu đen phủ kín, nói tiếp: "Đừng thấy bình thường cô nhóc luôn tùy ý, kỳ thật tâm tư rất là kín đáo. Lúc mi ở bên cạnh cô ấy, nhất định phải cẩn thận một chút, đừng làm cho cô ấy nổi lên lòng nghi ngờ."

"Vâng, chủ nhân." Trong lòng vật thể màu đen thật có chút không tình nguyện, nhưng dù sao vẫn là ý của chủ nhân. Im lặng một hồi, đành gật đầu nhẹ.

"Còn nữa, đi điều tra thử bối cảnh của tên Mặc Vân Hiên kia. Tôi muốn biết rốt cuộc là nó có mục đích gì, hay là bị ai sai khiến."

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh." Nhận được chỉ thị, vật thể màu đen cũng không quấy rầy Thương Sùng nữa, nháy mắt liền biến mất trong phòng.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của phòng đối diện, đôi mắt đỏ như máu của Thương Sùng thoáng qua chút cảm xúc phức tạp. Ngửa đầu uống cạn chất lỏng trong chén, tay phải che lên ngực trái, trong miệng thì thầm làm cho xích đu đung dưới thân bị phá thành mảnh nhỏ.

...

Ngày hôm sau, khi Sở Niệm tỉnh lại, Thương Sùng đã sớm đến trường học. Bởi vì chuyện của Bạch Oánh, trường học cũng tạm thời cho cô nghỉ học. Cho dù hiểu được lời của nhà trường là chính đáng nhưng cô chỉ cảm thấy buồn cười và dối trá. Thế nhưng, cô cũng rất thích tình trạng hiện tại.

Mặc váy ngủ, một phen mò mèo đen nhìn như không ngủ đủ lên, bắt đầu đi loạn trong nhà Thương Sùng. –ll...,,,q..q.q.q.d..d.d.Kỳ thật cô cũng biết thừa dịp chủ nhân vắng nhà mà làm thế này là không lễ phép, nhưng lòng hiếu kỳ hại chết mèo mà.

Đi vòng vo vài vòng cũng không phát hiện được chỗ nào đặc biệt, Sở Niệm cảm thấy bụng hơi đói. Vì vậy lại dời trận địa đến phòng bếp, cô vốn cho là người đàn ông giả vờ có phẩm giá như vậy thì sẽ không bao giờ ở nhà nấu cơm, thậm chí cũng sẽ không có những đồ làm bếp kia.

Nhưng lúc cô vừa mở cửa tủ lạnh ra thì những ý nghĩ phiến diện của cô lại sụp đổ lần nữa.

Nhìn bên trong chất đầy các loại trái cây và đồ ăn đơn giản, Sở Niệm liền vô thức bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn. Lấy ra một chai sữa và bánh mì, liền ngồi lên sofa, xem tivi.

Về phần Tiểu Hắc, tối hôm qua còn rất sợ hãi với sữa, đã sớm thừa dịp Sở Niệm lấy thức ăn mà chạy bay ra cửa rồi. Thò cái đầu nhỏ nhìn cô gái đang nằm ngang trên sofa, ngồi không đúng tướng, ăn không trông nồi, còn đang xem kịch rồi cười ngây ngô. Trong đôi mắt mèo màu rám nắng vừa ghét bỏ vừa đáng tiếc.

Ghét bỏ đương nhiên là vì dáng vẻ đó của Sở Niệm, đáng tiếc chính là sao chủ nhân mình lại quan tâm đến con nhóc xấu xí này. Thân phận của chủ nhân như vậy, cho dù những năm gần đây vẫn duy trì thói quen nghỉ ngơi và sinh hoạt của con người, nhưng chưa từng thấy ngài ấy ăn những thứ đồ kia, huống chi trong nhà mình còn có những đồ này.

Nhớ tới đã từng có rất nhiều nàng mèo cái vây xung quanh mình, Tiểu Hắc cảm thấy tùy tiện kéo ra một con, cũng đẹp hơn Sở Niệm gấp trăm lần. Trên ti vi nói không sai, tình yêu là thứ sẽ kéo chỉ số thông minh của con người xuống.

Lặng lẽ ngậm chiếc gối tựa tiếp theo trên ghế sofa ném xuống đất, Tiểu Hắc cũng không muốn để ý đến cô gái đang cười như điên kia nữa, tìm kiếm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại ngủ bù.

Có TV nên hình như thời gian cũng trôi qua mau, cho đến khi Sở Niệm nhận cuộc gọi đến của Nhạc Du, cô mới phát hiện đã gần sáu giờ tối rồi.-═══;;;’’’’’;;;;; Vội vội vàng vàng thay quần áo, cầm chìa khóa dự bị mà buổi sáng Thương Sùng đặt ở trên bàn, liền đi ra cửa.

Lúc cô trở lại, trong tay đã thêm một món đồ, thay dép, đang chuẩn bị về phòng mình, mới phát hiện ra không biết Thương Sùng về từ lúc nào rồi, hơn nữa còn đang ngồi trên sofa xem TV nữa.

Nhìn mấy gói rác bởi vì buổi chiều vội vàng mà chưa kịp thu dọn ở trên bàn trà, Sở Niệm hơi lúng túng đi qua xách mấy túi to ném vào trong thùng rác.

"Thật ngại quá, buổi chiều vì vội vàng đi mà quên chưa thu dọn."

"Không có việc gì." Thương Sùng vẫn dán mắt vào TV, thản nhiên động môi.

Cho dù trong lòng Sở Niệm cũng cảm thấy gò má của Thương Sùng rất tuấn tú, nhưng cô cũng không thích dáng vẻ không nóng không lạnh đó của anh. Bĩu cái miệng nhỏ nhắn, dọn dẹp xong rác rưởi trên bàn, trong tay cầm túi nhỏ, xoay người chuẩn bị rời đi.

Chỉ là vừa mới bước lên hai bậc thang, cô giống như nghĩ tới điều gì, nghiêng đầu nhìn về phía Thương Sùng, hỏi: "Này, hôm nay cảnh sát có liên lạc với anh không?"

Thương Sùng vẫn không hề nhìn cô, chỉ khẽ gật đầu.

"Vậy bọn họ nói như thế nào? Có tra được gì hay không?"

"Tạm thời vẫn chưa, cảnh sát chỉ nói là, bên đó đã bắt đầu khám nghiệm xác của Bạch Oánh rồi, bọn họ cũng sẽ sắp xếp điều tra." Liếc qua chiếc túi nhỏ trong tay cô, ánh mắt Thương Sùng đầy vẻ lười biếng.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Rốt cuộc cô đã tới

Khám nghiệm tử thi và sắp xếp điều tra đều là trình tự phá án của cảnh sát, một ngày trôi qua vẫn đang dừng lại ở nguyên điểm, điều này làm cho Sở Niệm không khỏi bắt đầu hoài nghi năng lực phá án của cảnh sát. Thế nhưng không sao, cảnh sát không được, còn có cô mà.

Cúi đầu trầm tư một lát, hình như nghĩ tới điều gì đó, Sở Niệm cười ngây ngô với Thương Sùng.

"Thầy Thương này, ở trong nhà anh mấy ngày qua, tôi ăn, ở, sau này sẽ trả tiền hết cho anh."

Thương Sùng không nghĩ tới Sở Niệm sẽ nói chuyện này, nhưng nhớ đến cô luôn yêu tiền hơn yêu mệnh. Trong đôi mắt màu đen lóe qua vẻ trêu chọc, đôi mắt đẹp hơi cong lên.

"Thật sự?"

"Đương nhiên là thật." Sở Niệm thấy anh không tin mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức giận dữ thành cái bánh bao hấp, kiêu ngạo chống nạnh, đầu nâng lên.

"Chỉ cần anh đừng cháy nhà đi hôi của là được, tiểu gia tôi vẫn là rất có tiền."

"Được rồi, em đã muốn đưa tiền cho tôi thì tôi sẽ miễn cưỡng nhận. Chỉ là, đến lúc đó em đừng quên hoặc đổi ý là được."

"Ai đổi ý là con chó con! Hừ!" Sở Niệm tức giận ném xuống những lời này, cũng không đợi Thương Sùng phản ứng, xoay người chạy vèo lên lầu, thở phì phì đóng cửa phòng lại.

Nếu không phải vì không muốn bản thân cảm thấy thiếu nợ anh ta, Sở Niệm cô há có thể chủ động dâng tiền cho anh ta sao?--;;..ư.ư.ư.q;q;;q,,,d…==-== Nhớ tới dáng vẻ không tin mình của Thương Sùng vừa rồi, Sở Niệm liền tức giận đánh vài quyền vào không khí.

Phát tiết hết cảm giác bực bội, Sở Niệm mới bình tĩnh cầm túi nhỏ đặt lên giường, tỉ mỉ lật xem đồ vật bên trong. Xác nhận đồ đã đầy đủ hết và không bị ai đụng qua, lúc này cô mới nhẹ nhàng thở dài.

Nhạc Du là bạn tốt nhất từ nhỏ đến lớn của cô, vừa rồi cô cẩn thận cũng không phải vì đề phòng cô ấy. Nhạc Du khác với cô, từ lúc sinh ra Nhạc Du đã có một gia đình tốt như vậy, thiện lương như vậy, dịu dàng như vậy. Cô ấy vốn nên được bảo vệ như nàng công chúa ở trong thành, không nên bị sự vẩn đục của bên ngoài vấy bẩn.

Nhưng từ sau khi quen biết mình, Nhạc Du không thể không đi tiếp xúc với một vài chuyện và một vài người đáng ghét. Thậm chí trong chuyện của Bạch Oánh, cô ấy đã dùng thân thể nhu nhược kia để bảo vệ mình.

Sở Niệm cô đã mắc nợ Nhạc Du rất nhiều, không thể để cô ấy biết cô đang làm gì, để cô ấy lo lắng hãi hùng.

Trong lòng lặng lẽ nói xin lỗi Nhạc Du, cảm giác lương tâm khá hơn một chút, mới nhìn đồng hồ đeo tay, cầm lấy điều khiển từ xa bật TV trong phòng lên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cho đến mười hai giờ đêm, Sở Niệm xác định người trong căn phòng đối diện đã ngủ say, mới ngồi lại trên giường.-£e,,e.e,q..,yyyy..,.DônnnlƆ=--= Từ trong bao lấy ra một đồ vật giống như lư hương nhỏ, cùng với hương nến bọc bùa chú.

Mặc dù biết cách này cũng chưa chắc tra ra được sự thật, nhưng Sở Niệm vẫn muốn thử một chút, tự mình hỏi Bạch Oánh xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Châm hương, nến, hai tay nắm lấy nhau, cô nhắm mắt lại, trong miệng nhẹ giọng niệm chú. Cảm giác được nhiệt độ bên cạnh từ từ giảm xuống, cô liền niệm chú nhanh hơn. Cầm một tờ chú hình nhân ném lên không trung.

Lập tức, gian phòng đen kịt lại. Không khí âm lãnh tùy ý lan tràn, thổi bay rèm cửa sổ sát đất khiến nó liên tục kéo qua sàn gỗ.

Xoạt, xoạt....

Lúc này, trên tâm lá bùa hiện ra một người nữ mặc quần trắng. Thân hình vẫn cao gầy như cũ, nhưng khóe mắt, lỗ mũi không ngừng chảy ra máu tươi sớm đã che mất bộ dạng thực sự của cô gái. Tóc dài hỗn độn rơi ở trước ngực, hai chân cách mặt đất, màu da trắng bệch phù thũng, y hệt lệ quỷ.

Sở Niệm lau mồ hôi trên trán, thở dài một hơi, nói: "Bạch Oánh, rốt cuộc cô đã tới."

Bạch Oánh nhìn cây gậy trừ ma đặt bên cạnh Sở Niệm, cúi đầu cắn môi không nói. Ngày hôm qua, sau khi hồn lìa khỏi xác, cô ta liền thành u hồn lêu lổng ở trên đường. Mặc dù là tân quỷ, không có bất kỳ năng lực gì, nhưng vẫn nghe những quỷ khác báo là, nếu đụng phải truyền nhân của nhà họ Sở, có thể chạy được bao xa thì cứ chạy.

Vừa rồi cô ta đang chạy trên đường giống như hôm qua, vậy mà nghe thấy được giọng nói của Sở Niệm. Mang theo nghi ngờ đi theo chùm sáng đến đây, trông thấy cây gậy trừ ma gắn đầu rồng kia, trong lòng vẫn ngạc nhiên, nhưng đã rõ ràng thân phận của Sở Niệm rồi.

Cô ta không thích như vậy, khi còn sống bản thân chịu thiệt bởi Sở Niệm. Sau khi chết, còn lấy thân phận này đối mặt Sở Niệm, thậm chí, còn cần cô trợ giúp nữa.

Nắm chặt chút tự tôn còn sót lại, im lặng một hồi, cũng không đáp lại Sở Niệm, quật cường xoay đầu qua chỗ khác. Bạch Oánh trầm giọng hỏi: "Cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc vì sao cô lại nhảy lầu? Không phải giống như bên ngoài đồn đại, vì bị tôi tát một cái, tức lên cộng thêm bệnh trầm cảm tái phát nên lựa chọn nhảy lầu đó chứ?" Sở Niệm biết rõ Bạch Oánh sẽ không khinh địch, tự nói với mình chân tướng, cho nên liền dùng phép khích tướng hữu dụng nhất để đối phó với kiểu quỷ này.

Vừa lòng nhìn Bạch Oánh bởi vì phẫn nộ mà siết chặt quả đấm, khóe môi Sở Niệm lướt qua chút ý cười khôn khéo, --ll;;q;;qd;;;dô,,..nn…=-= rèn sắt khi còn nóng, nói tiếp: "Tôi còn tưởng rằng Bạch Oánh cô là tâm cao khí ngạo cỡ nào, hóa ra chút đả kích ấy đã có thể làm cho cô nhảy lầu, tôi đúng là nhìn lầm cô rồi."

"Cô đừng coi mình là quan trọng, tại sao tôi có thể nhảy lầu vì nguyên nhân đó chứ!" Tính toán của Sở Niệm hoàn toàn gãi đúng chỗ ngứa của Bạch Oánh, tâm tình cô ta kích động trừng Sở Niệm.

"Vậy là vì sao? Cô đừng nói là cô đang ở trên tầng thượng ngắm phong cảnh, bất ngờ muốn sờ đám mây, mới dẫm lên không trung để ngã xuống nhé."

"Tại sao tôi phải nói cho cô biết? Hai ngày nay tôi cũng nghe nói, vì tôi chết mà cô trở thành nghi phạm. Chỉ cần tôi không nói, cảnh sát cũng không tra ra kết quả gì, cô sẽ phải vĩnh viễn cõng trên vai cái tên nghi phạm, sống trước mặt người khác."

"Cô cảm thấy tôi sẽ quan tâm à?" Sở Niệm cười bất cần.

"Không quan tâm mà cô lại tìm tôi à? Sở Niệm, cô đừng coi tôi là đứa bé ba tuổi." Bạch Oánh nhếch khóe môi cười mang theo ý trào phúng, nếu như

đặt ở lúc còn sống, nụ cười ấy sẽ được gọi là xinh đẹp. Chỉ là hiện tại.....

Sở Niệm có chút ghét bỏ nhìn nhìn vết máu tích trên mặt đất, nói: "Bạch Oánh à, cô đừng cười nữa, quá dọa người đấy."

Bạch Oánh sững sờ, như bị chọc trúng chỗ đau, thẹn quá hoá giận, nâng hai tay lên, muốn đụng ngã Sở Niệm ở trước mặt, bóp chết cô.

Đáng tiếc, mỗi lần cô ta muốn di chuyển đều bị một bức tường vô hình đập trở lại. Chưa từ bỏ ý định lại thử mấy lần, cuối cùng bởi vì sức lực quá lớn, bị hất ngã ngồi trên mặt đất.

Thất bại, nhục nhã, vô năng.....Các loại tâm tình điên cuồng đánh thẳng vào đầu óc Bạch Oánh, ngẩng đầu nhìn Sở Niệm đang ngồi trên giường, từ trên cao nhìn xuống như Nữ vương, Bạch Oánh đột nhiên cảm thấy mình ở trước mặt cô như tên hề tự mua dây buộc mình. Thân thể tuyệt vọng co quắp, hai vai run rẩy, khóc không thành tiếng. Tư thế ấy, quả thực không thể dùng hai từ 'thê thảm' để hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Manh mối

Quỷ không phải là sinh vật, dĩ nhiên không thể chảy ra nước mắt. Bạch Oánh khóc thút thít, chỉ làm cho máu tươi còn sót lại trên người cô ta càng chảy ra nhanh hơn qua hốc mắt.

Mắt thấy dưới thân cô ta càng để lâu càng đọng nhiều máu, Sở Niệm cũng không thừa sự đồng cảm để cho cô ta, trong đầu cứ nghĩ đến phải dọn dẹp đống kia, tâm tình bắt đầu phiền chán.

"Cô ngừng khóc đi được không! Khóc có thể giải quyết vấn đề à!"

"Tôi không cam lòng! Vì sao tôi không thể sánh bằng cô! Lúc sống cũng thế, chết rồi vẫn vậy! Vì sao?" Bạch Oánh khóc rất thương tâm, bả vai gầy yếu bởi vì phẫn hận mà kịch liệt run rẩy.

"Cho tới bây giờ tôi đều không muốn so đo gì với cô, là chính lòng tự trọng của cô quấy phá mới có thể như vậy." Trong mắt Sở Niệm thoáng qua vẻ chán ghét, vẻ mặt lạnh lẽo như băng sương.

"Trên thế giới này, càng đáng sợ hơn tham lam chính là lòng tự trọng gì đó, nó có thể khiến cô biến thành cường đại, cũng có thể khiến cho thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ trong nháy mắt. Bạch Oánh, nếu cô không muốn nói rõ chân tướng sự tình, tôi sẽ không ép cô. Chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là tội nghiệp cho cha mẹ cô, ngày hôm qua, khi mẹ cô nhận được tin cô đã chết liền té xỉu ở bệnh viện, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh táo lại. Cha cô, từ hôm qua tới giờ vẫn chưa ngừng rơi nước mắt." Liếc nhìn Bạch Oánh vì lời nói của mình mà trên mặt xuất hiện vẻ suy sụp. Sở Niệm biết rõ, kế hoạch của cô sẽ thành công thôi.

"Cha, mẹ, con có lỗi với cha mẹ." Bạch Oánh vẫn khóc thê thảm như cũ, chỉ là lúc này cô ta không còn cố chấp như trước. –l;;l;q;q;lld;;lll'''Chỉ là một đứa con có sự áy náy với cha mẹ, điều này không khỏi làm cho Sở Niệm luôn lạnh lùng cũng có chút không đành lòng.

Tình hình của cha mẹ Bạch Oánh, là hôm nay lúc Nhạc Du đưa đồ cho cô đã nói ra. Từ nhỏ đã không có cha mẹ ở bên người, Sở Niệm dĩ nhiên không thể, cũng không muốn tìm hiểu nỗi đâu mất đi người thân đó.

Cô cho là mình sẽ vô cảm khi nói cho Bạch Oánh biết chuyện đó, thậm chí là bình tĩnh nhìn cô ta khóc thút thít. Dù sao những vật này ở trong suy luận logic của cô, cũng chỉ là "Vũ khí" trợ giúp để cho Bạch Oánh mở miệng mà thôi.

Nhưng mà bây giờ.....Quên đi, cứ để cô ta bộc lộ một ít tâm tình rồi an tâm lên đường đi.

Sở Niệm thở dài trong lòng, hai mắt nhìn chằm chằm Bạch Oánh cho đến khi cô ta bình ổn tâm tình, mới mở miệng lần nữa: "Bạch Oánh, tôi muốn để cô biết, tôi tìm cô đến, chỉ là muốn giúp cô thôi. Chẳng lẽ cô không muốn tìm ra hung thủ đã đẩy cô xuống lầu sao?"

Cùng Bạch Oánh tán gẫu lâu như vậy, trong lòng Sở Niệm đại khái đã có suy đoán. Một cô gái tâm cao khí ngạo như thế sẽ tự mình nhảy lầu sao? Đánh chết cô cũng không tin!

"Tìm ra thì có ích lợi gì." Bạch Oánh bi thương nhìn Sở Niệm.

"Tìm ra tôi có thể sống lại sao? Cha mẹ tôi sẽ không thương tâm nữa sao?"

Sở Niệm nhíu mày, đáp: "Ít nhất trong lòng bọn họ sẽ không còn khổ sở như bây giờ."

"Ha ha, Sở Niệm, cần gì chứ?" Bạch Oánh cúi đầu, khóe miệng lướt qua ý trào phúng.

"Cô nói nhiều như vậy, còn không phải muốn rửa sạch tội danh cho mình à."

"Tùy cô nghĩ." Bạch Oánh nói đúng, Sở Niệm cũng không muốn giải thích.

Gian phòng một lần nữa trở lại yên tĩnh, hai người không hề mở miệng nói chuyện nữa. Ngay lúc Sở Niệm quyết định buông tha,l,,,..-- dự định đưa Bạch Oánh lên đường-=-q..u…- thì Bạch Oánh mở miệng: "Sở Niệm, ---d,,ôn….-== tôi có thể nói tất cả cho cô biết, nhưng cô phải đáp ứng tôi một điều kiện."

"Cô nói đi."

"Tôi muốn cô giúp tôi tìm ra hung thủ, để cho gã bị pháp luật trừng trị. Không chỉ có hung thủ, cô cũng phải đưa cho cha mẹ tôi một khoản tiền nuôi dưỡng."

"Chuyện liên quan gì tới tôi?" Điều kiện của Bạch Oánh khiến Sở Niệm cảm thấy khó hiểu.

"Mắc mớ gì tới cô sao?! Sở Niệm, nếu không phải bởi vì cô, tôi sẽ chết à? Sẽ khiến cha mẹ tôi khó sống vậy sao?" Tâm tình Bạch Oánh có chút kích động, cố gắng không để chút ký ức trong đầu mình bị xói mòn đi.

"Tôi không hiểu ý của cô." Lúc Bạch Oánh chết, cô đâu có ở đó. Bản thân cũng không tạo ra thương tổn gì cho tâm lý của cô ta khiến cô ta nhảy lầu. Hiện tại đối mặt với sự lên án của Bạch Oánh, Sở Niệm rõ ràng có chút hồ đồ.

Bạch Oánh nhìn ánh mắt nghi hoặc của Sở Niệm, trong lòng tạm thời không phân biêt được rốt cuộc cô thật sự không biết, hay là giả ngu. Cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa thể hiểu nổi cô gái này, cũng như không hiểu vì sao Sở Niệm sẽ là người đầu tiên thấy cô ta, kể từ sau khi cô ta mất.

Mất tự nhiên quay đầu đi, trong nội tâm Bạch Oánh rất là phức tạp, nói: "Cô nói đi, có đáp ứng điều kiện đó hay không."

"Chỉ cần tiền nuôi dưỡng không vượt qua ranh giới cuối cùng của tôi, tôi sẽ xem xét." Sở Niệm im lặng hồi lâu, hai tròng mắt sâu không thấy đáy. Mặc dù nhìn như không đếm xỉa tới, nhưng lại có ý cảnh cáo.

"Thế nhưng, nếu tôi phát hiện cô lừa tôi. Bạch Oánh, cô có biết kết cục là gì không?"

Bạch Oánh đương nhiên hiểu Sở Niệm không hề nói đùa, gật đầu nhẹ, đáp: "Tôi sẽ kể hết cho cô những gì tôi nhớ, nhưng cô cũng biết....."

Con người một khi tử vong, ký ức cũng sẽ rất nhanh xói mòn. Đừng bảo là hung thủ, có lẽ một tuần sau Bạch Oánh sẽ quên mất ba mẹ của mình. Đây là định luật của tử vong, cũng chính là nguyên nhân mà Sở Niệm gấp gáp tìm Bạch Oánh.

Đặt gối dựa ở sau người, Sở Niệm điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn, nói: "Cô chỉ cần nói hết những điều cô nhớ rõ là được rồi."

"Hôm đó sau khi tôi và cô xảy ra mâu thuẫn, tôi liền lên tầng thượng của tòa nhà. Lúc ấy chỉ nghĩ không để ai thấy dấu tay trên mặt khiến họ chê cười mình. –ll…qlqlql..d…o==-n….Nhưng không ngờ chính lúc ấy, có một người đàn ông đã đi đằng sau tôi."

"Đàn ông? Cô chắc chứ?"

"Cho dù bây giờ tôi không nhớ rõ bộ dạng của gã nhưng điều đó thì tôi có thể chắc chắn. Với cả, gã cũng không phải là người trong trường chúng ta."

"Cô không nhỡ rõ bộ dạng gã thế nào, vậy sao cô có thể khẳng định gã ta không phải là thầy giáo trong trường hoặc là những bạn học khác?"

"Bởi vì gã mặc một bộ âu phục màu đen giá cả xa xỉ, chỉ bằng điểm này, tôi liền khẳng định."

Khi còn sống, mặc dù Bạch Oánh không sống phú quý như Nhạc Du, nhưng vẫn coi như là gia đình trung lưu. Ăn, mặc, dùng dĩ nhiên là tốt hơn người bình thường. Những trang phục hàng hiệu sang quý kia, cô ta liếc mắt vẫn nhận ra được không ít.

Sở Niệm nhíu mày, ý bảo Bạch Oánh nói tiếp.

"Lúc gã chạy đến phía sau lưng tôi, tôi mới phát hiện ra. Thế nhưng, lúc tôi vừa mới xoay người lại định đi về thì gã đó liền đẩy tôi rơi xuống đất."

"Gã không có nói gì với cô sao?"

"Hình như gã nói là tôi đừng trách gã, thế thôi." Bạch Oánh cố gắng nhớ lại chuyện hôm đó, trong mắt toàn vẻ nặng nề.

Im lặng suy tư trong chốc lát, đột nhiên, --ll..q.q.d.d.==--cô ta giống như nghĩ tới điều gì, mãnh liệt nhìn Sở Niệm.

"Tôi nhớ hôm đó trong người tôi có bất an, trước khi ngã xuống đã dứt một cái cúc áo trên cổ tay áo gã. Nhưng hiện tại nó rơi đâu thì tôi không nhớ gì cả."

Thấy ánh mắt của Bạch Oánh không giống như đang lừa gạt, lúc này Sở Niệm mới day day mi tâm đang đau nhức của mình.

Đàn ông, âu phục sang quý, mất đi một chiếc nút áo. Cho dù Bạch Oánh không thể nhỡ rõ mọi chuyện, nhưng giờ xem như đã có chút manh mối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bị động kinh

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, Sở Niệm ngồi thẳng người, trong lòng lặng lẽ ca thán một tiếng.

"Bạch Oánh, bất kể như thế nào tôi vẫn muốn cám ơn cô đã chịu nói cho tôi biết những điều đó. Hiện tại, là lúc lên đường rồi."

"Nhưng tôi muốn đi thăm cha mẹ tôi một chút."

"Không được."

Đối mặt với Bạch Oánh lần đầu tiên lộ ra vẻ khẩn cầu với mình, Sở Niệm đành nhẫn tâm lắc đầu, đáp: "Nếu tôi để cô gặp, trong lòng cô sẽ có thêm nhiều ràng buộc. Cô cũng biết người đã chết nên quên đi, như vậy sẽ tốt với người sống và cả cô nữa."

Bạch Oánh hiểu lời Sở Niệm nói là đúng, chỉ là trong lòng vẫn không nhịn được thất vọng. Cắn chặt môi dưới, quật cường không để huyết lệ trong mắt chảy ra.

"Tôi sẽ đồng ý với điều kiện cô nói trước đó. Tôi nhất định sẽ tìm ra hung thủ giúp cô, hơn nữa sẽ gửi cha mẹ cô năm tràn ngàn tiền nuôi dưỡng."

Nhận được ánh mắt kinh ngạc của Bạch Oánh, Sở Niệm mất tự nhiên nhìn về nơi khác.

"Cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi làm như vậy cũng chỉ để cô an tâm thôi."

"Cám ơn." Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, Bạch Oánh nói lời cảm tạ chân thành như thế.

"Không có gì." Sở Niệm hơi mất tự nhiên nhếch miệng, từ trong bao lấy ra một tờ chú Vãng sinh, đặt ở lòng bàn tay.

Tuy Bạch Oánh chưa từng thấy qua kiểu bùa chú này, nhưng qua vẻ mặt của Sở Niệm, trong lòng cũng hiểu được hai phần.../////.....ll...q,q,q,d...o....nnnn═-Nhìn thật kỹ tấm rèm cửa được ánh nắng ban mai nhuộm màu, trong nội tâm để lại chút quyến luyến cuối cùng.

Mắt thấy Bạch Oánh hoàn toàn biến mất trong ánh sáng vàng nhạt, lúc này Sở Niệm mới duỗi thẳng cái lưng đã mỏi rã rời. Rón ra rón rén mở cửa phòng mình ra, chạy đi lấy giẻ lau, lau sạch sẽ vết máu lưu trên mặt sàn.

Mệt mỏi kéo thân thể về nằm trên giường. Suốt một đêm không ngủ, cơn buồn ngủ lập tức ập đến, chưa đầy một lát đã ngủ thiếp đi.

Lúc này, cửa phòng đối diện mở ra, Thương Sùng từ trong phòng đi ra, đôi mắt đẹp liếc qua cửa phòng Sở Niệm, nhàn nhạt nói: "Hôm nay đừng ầm ỹ với cô ấy, để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt."

"Vâng, chủ nhân." Tiểu Hắc theo ở phía sau, đôi tai mèo run rẩy, đáp.

Nhìn Thương Sùng ra khỏi cửa, Tiểu Hắc nhảy lên ghế sofa, đôi móng vuốt nhỏ chống cằm, vẻ mặt suy tư trông rất tức cười.

Nếu như nó nhớ không lầm thì chủ nhân vừa nói bọn họ không cần nhúng tay vào chuyện này, cứ để cho Sở Niệm tự mình xử lý. Sao mới một ngày trôi qua mà đã thay đổi rồi sao?

Quên đi, dù sao tâm tư của chủ nhân cũng không cần nó đoán mò. Nó vẫn nên sống yên ổn ở nhà trông con nhóc ngốc kia ngủ đi, những thứ khác, cứ giao cho chủ nhân thôi.

Lúc Sở Niệm mở mắt lần nữa, đã là hơn bốn giờ chiều của ngày hôm sau. Nâng cái đầu mơ màng, bước vào phòng tắm như mộng du. Lung tung rửa mặt một phen, cảm giác hơi tỉnh táo rồi, mới lấy một tấm danh thiếp từ trong túi xách ra, bấm số điện thoại trên đó.

Điện thoại vang lên một lát mới kết nối, cô nghe thấy tiếng đánh máy ầm ĩ bên kia, liền mở miệng hỏi: "Là cảnh sát Tô à? Tôi là Sở Niệm."

Đầu bên kia điện thoại đúng là Tô Lực đã thẩm vấn Sở Niệm ở cục cảnh sát vào hôm đó, phủi phủi bụi trên người, Tô Lực hỏi: "Cô Sở muốn hỏi vụ án của Bạch Oánh có tiến triển gì, đúng không?"

"Vâng."

"Là thế này, tôi chỉ có thể nói cho cô biết, Bạch Oánh không phải là tự sát, là bị giết hại. Hơn nữa, bây giờ chúng tôi đang điều tra bên trong trường học của các cô.---;;;.llee..q.uyyyy...,,q.d,ônnn,,,Về phần hiện tại cô đã thoát khỏi vòng tình nghi chưa thì tôi vẫn chưa thể trả lời cô chắc chắn được."

"Bị giết? Là phát hiện ra cái gì sao?" Sở Niệm hơi nghi hoặc, chẳng lẽ cảnh sát còn lấy được manh mối nhanh hơn cô một bước sao?

"Đúng, chúng ta tìm được một chiếc cúc áo ở nơi Bạch Oánh nhảy lầu."

Tô Lực nhớ đến cuộc điện thoại khó hiểu của cục trưởng vào buổi sáng nay, hai ngày điều tra mà chẳng phát hiện được gì, hôm nay lại có một chiếc nút áo xuất hiện thần kỳ ở trên lầu đó. Tuy trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn không hề biểu lộ ra.

Làm điều tra viên nhiều năm, Tô Lực nhạy cảm phát giác được điều bất thường, trong vòng một ngày có quá nhiều sự trùng hợp đã gieo sự hoài nghi trong lòng anh ta. Mà những mầm mống đó, ít nhiều đều giống như có liên quan đến cô gái tên Sở Niệm đó.

Nghe thấy đồng nghiệp ở phía sau gọi mình, Tô Lực vừa cầm bộ cảnh phục vắt ở trên lan can vừa nói với Sở Niệm đang im lặng ở đầu dây bên kia: "Cô cũng không cần quá lo lắng, chờ điều tra xong vụ án, cảnh sát sẽ làm sáng tỏ sự trong sạch của cô. Giờ tôi còn có việc, tắt máy trước nhé."

"Vâng, cám ơn cảnh sát Tô, tạm biệt." Lễ phép nói một câu, Sở Niệm liền tắt máy điện thoại.

Nằm ngang người trên giường, trong đầu toàn là lời nói ban nãy của Tô Lực. Cô dường như không suy nghĩ nổi, đêm qua chính cô vừa gặp Bạch Oánh, hôm nay bên phía cảnh sát đã có manh mối rồi, hơn nữa còn là chiếc nút áo rất quan trọng kia nữa.

Trùng hợp sao? Sở Niệm suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra nguyên do. Thôi quên đi, cứ chờ tin tức bên phía cảnh sát vậy.

Bực bội gãi gãi tóc mình, Sở Niệm xuống lầu đi tới phòng khách, ôm laptop của mình, vào trang giao dịch của ngân hàng.

Đánh số tài khoản ngân hàng của mẹ Bạch Oánh vào, đau lòng nhập số tiền. Đáng thương vẫy vẫy tay với năm trăm ngàn tệ, cắn răng nhấn vào ô xác định.

Ngay lúc trong lòng đang khóc lóc, kể lể mình rất hào phóng, chỉ nghe thấy trong máy tính truyền ra âm thanh hủy bỏ giao dịch. ---lll,q,q,q,d,,,,oo,,,nnnn═══-Sở Niệm nhíu mày, tuy trong lòng không nỡ nhưng vẫn ấn thêm vài lần.

Chỉ là, trong máy tính vĩnh viễn chỉ hiện lên câu "Thẻ của bạn đã bị đống băng, xin liên lạc lại với ngân hàng."

"Đóng băng? Làm sao có thể!" Sở Niệm kêu rên một tiếng, nhớ tới bây giờ mình vẫn là một nghi phạm, tài khoản đương nhiên sẽ bị đóng băng rồi, "bịch" một tiếng ngã xuống sofa.

Lại nghĩ đến giờ mình là một kẻ nghèo kiết xác, cô liền vô cùng đau khổ, giãy dụa thân thể, trong miệng kêu luyên thuyên.

Tiểu Hắc thấy dáng vẻ đó của cô, nhanh chóng chạy đến chỗ khác. Trông đôi mắt mèo màu rám nắng, tất cả đều là kinh ngạc.

Đây là sao? Chẳng lẽ máy tính bị rò điện, cô nàng bị điện giật ngốc rồi hả? Thế nhưng bị điện giật cũng đâu phải loại phản ứng đó.... Nghe nói nhân loại có một loại bệnh, tên là động kinh.

Tiểu Hắc nhíu mày nghĩ nghĩ đã từng thấy qua bênh nhân động kinh ở trong TV, lại ngó Sở Niệm vẫn còn đang giương nanh múa vuốt, bừng tỉnh gật gật đầu mèo.

Lúc này cửa mở ra, Thương Sùng bận rộn cả một ngày, vừa vào đã nhìn thấy Sở Niệm còn đang co giật ở trên ghế sofa.

Nghe mấy câu linh tinh từ trong miệng cô, liếc qua laptop, trên khuôn mặt anh tuấn, nhiễm một chút ý cười. Cũng không định quấy rầy cô đang hối tiếc buồn bã, hai tay khoanh trước ngực, trong đôi mắt đều là bóng hình của cô.

Hình như là đã nhận ra có người nhìn mình, Sở Niệm mới tỉnh lại từ trong cảm xúc đau khổ. Phòng bị nhìn về phía sau theo trực giác, đúng lúc chống lại đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Thương Sùng.

Sở Niệm ngẩn ra, vội vàng bò dậy từ trên ghế sofa. Lúng túng sửa sang đầu tóc bị cô vần vò, vẻ mặt quẫn bách, hỏi: "Này, thầy Thương trở về lúc nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Xem qua ‘Bảy viên ngọc rồng’ chưa

"Vừa trở về thôi."

Thương Sùng cố nén ý cười ngồi trên ghế sofa, nghiêng người liếc nhìn đỉnh đầu cô, hỏi: "Đây là kiểu tóc mới của em hả?"

Sở Niệm lúng túng che mặt, kiên trì gật gật đầu.

"Xem qua 'Bảy viên ngọc rồng' chưa?"

Sở Niệm không ngờ Thương Sùng lại đột nhiên hỏi vấn đề này, song thấy trên mặt anh không có ý chế giễu, nên không nghĩ nhiều, đáp: "Xem rồi, Soguku đó."

Thương Sùng hài lòng nhếch môi, nói: "Kiểu tóc mới hiện giờ của em, thật sự giống như nhân vật hoạt hình. Tôi còn nhớ rõ khi người đó biến thân, kiểu tóc giống hệt em lúc này."

Mợ anh! - -

Cô không ngờ anh lại cho mình một vố như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng, mắt to trừng lớn, bộ dạng như muốn trừng chết anh.

Cô không tài nào nghĩ ra, bộ dạng Thương Sùng hào hoa phong nhã, sao lại nói những lời phá hủy hình tượng thế chứ! Nếu không phải cô có khả năng thích ứng tốt thì chắc đã sớm bị anh chọc tức đến hộc máu.

Giận dữ ngồi trở lại ghế sofa, nhớ tới chuyện mình đã đáp ứng Bạch Oánh. Sở Niệm xoay mặt, tức giận hừ một tiếng, nói: "Thẻ của tôi bị đóng băng rồi, cho tôi mượn chút tiền đi."

"Mượn cũng được, nhưng em phải nói cho tôi biết, em cần tiền làm gì." Thương Sùng dựa vào tay vịn của ghế sofa, dùng tay chống đầu. Nắng chiều xuyên thấu qua cửa sổ, rơi vãi ở đằng sau anh.

Ánh mắt tà mị nhìn chăm chú vào kiểu tóc của Sở Niệm, cực kỳ giống như vương tử bước ra từ trong tranh. Chỉ tiếc, bây giờ Sở Niệm không rảnh và có tâm tư thưởng thức gò má hoàn mỹ này của anh. Đừng nói là nghĩ, chỉ liếc một cái cũng không cho anh.

"Tôi đáp ứng người khác một chuyện, chờ vài ngày nữa thẻ hết đóng băng, tôi sẽ trả cả tiền thuê phòng cho anh."

Thương Sùng hạ mí mắt, xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, hỏi: "Mượn bao nhiêu?"

"Năm trăm ngàn."

Bây giờ hình tượng của Thương Sùng ngoại trừ chanh chua, thích chọc cô ra thì phần nhiều là hình ảnh công tử nhà giàu biến thái.

Nếu là bình thường, Sở Niệm chắc chắn sẽ không mở miệng. Nhưng xét thấy vẻ ngoài của mình vừa bị anh tổn hại xong, chính mình còn chưa đánh trả, giờ cho anh phải vội vã, bận rộn!

Đợi một lát, vẫn không thấy Thương Sùng mở miệng,--ll,,,q,q,,,....Sở Niệm quay đầu lại trừng anh, quát: "Cho mượn hay không,-ói mau!"

Thương Sùng bị tính khí trẻ con của cô chọc cười, nhất thời muốn trêu chọc cô, nhướn khóe mắt đẹp, nói: "Mượn cũng được, thế nhưng, đây là lần đầu tiên tôi gặp một người vay tiền mà hùng hổ như vậy."

"Vậy thì sao?"

"Cầu xin tôi hoặc là nói dễ nghe một chút, có lẽ tâm tình tôi tốt lên, tôi sẽ đưa tấm thẻ này cho em." Thương Sùng lấy một tấm thẻ ngân hàng từ trong ví tiền ra, cố ý quơ quơ trước mặt Sở Niệm.

"Anh đừng mơ tưởng!" Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, muốn mình cầu xin anh ta hả, não anh ta cũng tàn quá đi!

"Nếu đã như vậy, tôi cũng không cưỡng ép em." Thương Sùng dừng một lát.

"Tôi biết em có thể đi tìm Nhạc Du, nhưng em nghĩ xem, tuy rằng số tiền năm trăm ngàn đó là không lớn, nhưng cũng không nhỏ. Dù sao cô ấy cũng là học sinh, em cũng không muốn vì chuyện này mà cô bé đi làm phiền cha mẹ đó chứ."

Sở Niệm híp mắt, lời nói của Thương Sùng chính là nỗi lòng của cô. Anh ta nói không sai, cô thật sự không muốn Nhạc Du đi tìm cha mẹ cô ấy.

Ảo não vì sao mình lại nói với Bạch Oánh là ngày hôm sau sẽ chuyển tiền nuôi dưỡng vào tài khoản của cha mẹ cô ta chứ,...này rõ ràng là bị người thiết kế một trò chơi tinh vi mà.—d,,,o...nn---Mà chúa tể là Thương Sùng, còn mình là con mồi tự động nhảy vào bẫy rập.

Thật sâu hít thở mấy hơi, Sở Niệm nắm chặt quả đấm, hỏi: "Anh muốn tôi cầu xin anh như thế nào!"

"Không cần dùng chữ "cầu xin" này." Thương Sùng rõ ràng là chơi chưa đã.

"Tôi chỉ muốn nghe vài lời dịu dàng thôi, dù sao hiện tại người không để cho em trở thành kẻ bội tín là tôi đó."

"Anh đừng quá đáng!"

"Tôi chỉ muốn để em hiểu, cái gì nhẹ cái gì nặng." Mi tâm Thương Sùng lạnh lẽo, chính mình vì cô làm nhiều chuyện như vậy, muốn nghe vài câu nịnh nọt là quá mức à?!

Bầu áp suất thấp lan tràn toàn bộ phòng khách, Sở Niệm vẫn là lần đầu tiên thấy người đàn ông này tức giận. Mặc dù mặt anh không biến sắc, nhưng cô vẫn có thể chắc chắn là anh đang tức giận.

Tiểu Hắc kẹp đuôi chạy dọc theo mép sofa đến bên chân Sở Niệm, rụt đầu liếc khuôn mặt phủ sương của Thương Sùng. Phẫn nộ dùng móng vuốt gãi gãi chân Sở Niệm.....Cô gái ngu ngốc, mau nói xin lỗi đi!

Sở Niệm cúi đầu nhìn Tiểu Hắc bên chân mình, cắn chặt môi, lại cho Thương Sùng một cái hừ lạnh. Thương Sùng nhíu mày, ngay từ đầu mình cũng chỉ vì muốn trêu chọc cô mới nói ra lời như vậy. Nhưng bây giờ, anh thật sự hơi giận vì thái độ của cô rồi.

Rất nhiều chuyện anh có thể đứng sau lưng cô, cho dù cô vĩnh viễn không biết. -Anh cho là mình có thể mãi như vậy, đáng tiếc là, sự chán ghét sâu trong mắt cô vừa rồi đã chui sâu vào mắt anh, đâm vào lòng anh.

Nhìn môi dưới của cô dần dần mất đi huyết sắc, Thương Sùng vẫn là không đành lòng, trong lòng khẽ thở dài một cái. Cầm máy tính xách tay đặt ở trên bàn, đánh số thẻ ngân hàng của mình vào.

Thông báo gửi tiền thành công, anh liền đặt thẻ ngân hàng của mình lên bàn, nói: "Mật mã là sáu số sáu."

Rồi không nhìn cô thêm lần nào, đi thẳng lên cầu thang.

Phòng khách trở về cảnh vắng vẻ, Sở Niệm nhìn tấm thẻ đặt trên bàn, nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

Lúc Thương Sùng cầm máy tính xách tay của cô, chính cô đã rõ ràng anh muốn làm gì rồi. Chỉ là ngại tự tôn, nên cô không chịu nói lời cảm ơn ra khỏi miệng.

Cô không biết mình bị làm sao, vì sao gần đây hay trẻ con như vậy. Không hiểu tại sao lúc thấy Thương Sùng tức giận, lòng cô lại có chút khổ sở.

Nhìn chung quanh phòng khách trơ trọi chỉ còn lại mình mình, Sở Niệm không cầm tấm thẻ lên, chậm chạp trở về phòng mình.

Được rồi, lần này phòng khách là hoàn toàn hết người rồi!

Tiểu Hắc nhảy trở về ghế sofa, đầu lưỡi liếm liếm móng vuốt của mình, trong lòng cảm thán, hai người này nhất định là oan gia.

Ba ngày sau đó, ngôi nhà này đều bị mây đen bao trùm. Sở Niệm vẫn không nói một câu nào với Thương Sùng, còn mỗi lần Tiểu Hắc muốn khuyên giải chủ nhân, đều bị ánh mắt sắc bén của Thương Sùng đảo qua, hoa lệ tử trận.

Sợ hãi liếc nhìn Thương Sùng đang thưởng thức chất lỏng trong chén, Tiểu Hắc quơ quơ cái đuôi, nói: "Chủ nhân, mấy ngày rồi cô nhóc kia vẫn không nói chuyện."

"Kệ cô ấy." Thương Sùng hơi mím môi, mí mắt không hề nâng lên.

".....Nhưng cứ để cô ấy bực bội như vậy, sẽ sinh bệnh đó." Nhớ tới chuyện xảy ra khi cô nhóc kia mới bốn tuổi, Tiểu Hắc vẫn phải chịu hy sinh, run run khuyên nhủ.

Lần này Thương Sùng chỉ im lặng, nâng tay xoa xoa mi tâm, nhẹ giọng thở dài. Anh đứng dậy cầm áo vest của mình, ra khỏi nhà.

Tiểu Hắc há có thể không hiểu ý của chủ nhân, ngoan ngoãn lưu lại trước cửa phòng Sở Niệm. Liếc liếc cửa phòng đóng chặt, trong lòng bắt đầu oán hận từ khi nào nó lại làm việc trông cửa của chó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp lại Tô Lực

Nằm ở trên giường, Sở Niệm có nghe thấy tiếng đóng cửa truyền đến từ dưới lầu, cô ngơ ngác nằm trên giường, hai mắt đờ ra nhìn chằm chằm trần nhà.

Thật ra, đêm hôm đó cô cũng thấy mình hơi quá đáng. Tuy ngoài miệng thì Thương Sùng đang nhạo báng mình, nhưng cuối cùng anh vẫn giúp đỡ cô. Mấy ngày nay, cô liên tục trốn tránh anh, chỉ vì cảm thấy bây giờ hai người chạm mặt thì sẽ hơi lúng túng.

"Sở Niệm, từ khi nào mày lại biến thành kẻ nhát gan, dám làm mà không dám chịu rồi." Sở Niệm cong khóe môi cười khổ, trong đôi mắt to trắng đen rõ ràng tràn đầy tự giễu.

Lại ngẩn người một lát, di động của cô vang lên. Duỗi cánh tay với lấy di động, nghe nói: "Xin chào, ai đó?"

"Cô Sở, tôi là Tô Lực." Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam sạch sẽ, hữu lực.

Sở Niệm ngồi dậy, nói: "Cảnh sát Tô, có phải vụ án của Bạch Oánh có tiến triển gì không?"

"Trong điện thoại không tiện nói, như vậy đi, năm giờ chiều cô có rảnh không?"

"Có."—l,,,,ll3333,,,q,q4444....d,,,,0,,,,nnnn.....

"Được rồi, năm giờ chiều tôi ở 'Thu Diệp' chờ cô."

"Được, vậy lát gặp."

Cuộc đối thoại kết thúc ngắn gọn, Sở Niệm liền cúp điện thoại. Cúi đầu im lặng một hồi, nhìn bản thân lôi tha lôi thôi trong gương, liền đứng dậy đến phòng tắm.

.....

Quán cà phê Thu Diệp, Tô Lực đến sớm tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Lúc này anh ta không mặc cảnh phục, chỉ mặc áo sơ mi trắng, quần tây thoải mái. Da thịt màu lúa mạch trông rất khỏe mạnh.

Trên mặt không còn vẻ nghiêm túc trước sau như một, mặt mày bình tĩnh ôn hòa. Khóe môi đẹp thỉnh thoảng hơi nhếch lên khi xem tạp chí trong tay, đủ để khiến nữ sinh đi trên đường thét chói tai.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, Tô Lực đặt tạp chí trong tay xuống, ánh mắt dừng ở cửa vào quán cà phê. Cho đến khi thấy rõ bóng dáng vội vội vàng vàng kia, trong mắt mới ánh lên ý cười bất đắc dĩ.

Thấy cô nhìn đông nhìn tây tìm kiếm mình, Tô Lực đứng dậy, vẫy tay với Sở Niệm.

Sở Niệm bước nhanh đến, ngồi đối diện anh ta, hỏi: "Cảnh sát Tô, đợi lâu chưa?"

"Cũng vừa tới thôi, hôm nay tôi không mặc cảnh phục, cô có thể gọi tôi là Tô Lực." Tô Lực gọi phục vụ đến, gọi cà phê giúp Sở Niệm.

"Vậy anh cũng gọi tôi là Sở Niệm đi." Sở Niệm cười hì hì nói.

"Cảnh sát Tô.....Không đúng, Tô Lực, buổi chiều không phải anh nói là vụ án của Bạch Oánh có tiến triển sao?"

Tô Lực gật gật đầu, nhận lấy cà phê trong tay phục vụ, đặt ở trước mặt Sở Niệm.

"Mấy ngày nay tôi đều bận rộn, cho nên không có liên lạc với cô. --;;;q,,q,do,,,nnnn═══-Kẻ tình nghi sát hại Bạch Oánh, hiện tại đã có thể xác định. Chỉ là, giờ gặp phải vài vấn đề."

Sở Niệm nhíu mày khó hiểu, hỏi: "Vấn đề gì? Không phải đã xác định được kẻ tình nghi rồi sao?"

"Cô còn nhớ mấy hôm trước cô gọi điện thoại cho tôi, tôi đã nói ở hiện trường vụ án chúng tôi tìm được một chiếc nút áo không?"

"Nhớ rõ."

"Ngoại trừ phát hiện ra dấu vân tay cực nhỏ của Bạch Oánh trên chiếc nút áo đó, chúng tôi cũng tra ra được nó do một nhà thiết kế âu phục của Pháp làm ra. Vị đó có một thói quen, sau khi làm một bộ âu phục theo yêu cầu sẽ không làm thêm bộ thứ hai. Nói cách khác..."

"Nói cách khác cảnh sát các anh có thể thông qua ông ta tra được chủ nhân của chiếc nút đó?" Sở Niệm dừng lại một chút, nhìn vẻ mặt phức tạp của Tô Lực.

"Chẳng lẽ anh nói xảy ra vấn đề ở đó sao?"

Tô Lực không nói, chỉ dựa vào lưng ghế sofa. Qua một lúc lâu sau, chuyển mắt nhìn ra trời chiều bên ngoài cửa sổ.

"Chắc là cô cũng có thể đoán được người mà mua nổi tây trang như vậy, hẳn là kẻ không phú thì quý. Chính là phóng mắt nhìn khắp Mộ Thành, sau lưng kẻ có quyền có thế nào mà chẳng có một đống bí mật khiến người ta ghê tởm."

Sở Niệm không hiểu vì sao Tô Lực muốn chuyển đề tài, nhưng cô vẫn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh ta. ---llel33equ4444yy,,,,,doon11nnn,,,...,..,..,Cầm chén cà phê lên, hơi nhấp lớp bọt bơ, vốn là ngọt ngào lại khiến Sở Niệm nhăn mày.

Thêm một hồi im lặng, ánh mắt Tô Lực vẫn đặt ở trên bầu trời bên ngoài, nhìn như tùy ý giật giật môi.

"Sở Niệm, cô biết Tôn Quý Nhân không?"

"Tôn Quý Nhân? Là ông chủ tập đoàn Hoành Thu đó?" Sở Niệm suy nghĩ một chút, hỏi.

"Đúng."

"Chưa nói tới quen biết, nhưng sao vậy? Anh đừng nói với tôi là chủ nhân của chiếc nút áo đó là ông ta nhé."

"Nếu là ông ta thì tốt rồi." Tô Lực cười khổ.

"Chiếc nút áo đó là của tài xế của Tôn Quý Nhân, Sở Niệm, cô gặp qua gã chưa?"

"Tôi chỉ gặp qua Tôn Quý Nhân một lần mà thôi, lúc ấy tài xế của ông ta vốn không ở đó." Sở Niệm lắc lắc đầu, nhìn chằm chằm Tô Lực.

"Vậy bắt được tên tài xế đó chưa? Gã có nói vì sao giết Bạch Oánh không?"

Tô Lực quay đầu nhìn cô, thấy cô không hề lẩn tránh ánh mắt của mình hay có vẻ mặt mập mờ gì, trong lòng liền rõ ràng cô không hề nói dối mình. Chỉ là....

"Bây giờ vẫn đang thẩm vấn gã, chưa nói đến nguyên nhân giết người. Nhưng mà, gã nói cô từng đòi ông chủ của gã hai triệu tệ. Sở Niệm, có đúng không?"

Sở Niệm ngẩn ra, đáp: "Đúng thế, nhưng tôi đã giúp đỡ Tôn Quý Nhân, hai triệu đó là thù lao ông chủ gã trả cho tôi. Tôi nghĩ điều đó không có tồn tại vấn đề gì chứ?"

"Tài xế kia không nói song tôi cũng không muốn biết vì sao cô dọn dẹp công ty giúp Tôn Quý Nhân mà ông ta trả cho cô nhiều tiền như vậy. Chỉ là, gã lại nói sau khi cô xử lý xong, đã đòi tăng giá gấp đôi."

"Gã nói thật, vậy thì sao?" Sở Niệm híp mắt, trong đôi mắt to chợt thoáng qua sự bất mãn lạnh lẽo.

Mặc dù trong lòng cô hiểu rõ Tôn Quý Nhân không thể nói ra chuyện mình bắt quỷ giúp ông ta, nhưng cô tin là, nếu không có ông ta ra lệnh thì một tài xế nho nhỏ đâu dám nói những lời đó ở trước mặt cảnh sát chứ!

Tô Lực than nhẹ một tiếng: "Có lẽ vì thế mà Tôn Quý Nhân đã nổi lòng giết cô."

"Tôi sao?" Sở Niệm ngẩn ra, hai mắt nhìn chằm chằm Tô Lực.

"Cảnh sát Tô, anh đừng nói là tài xế của Tôn Quý Nhân thật ra là vì tôi mới giết Bạch Oánh đó?"

"Rất có khả năng này, Sở Niệm, cô vẫn còn quá trẻ, chưa hiểu rõ lòng người hiểm ác."

"Có ý gì?"

"Trên thương trường, Tôn Quý Nhân nổi danh là âm hiểm độc ác, ông ta keo kiệt như thế,--L...,33,,,Q....uu.,,,444.D00,,,n...-=sẽ để mặc cô tự tiện tăng giá sao?" Tô Lực châm điếu thuốc thơm, nhẹ nhàng hít một hơi. Làn khói bay ra từ làn môi mỏng của anh ta, che đi vẻ mặt phức tạp.

Thấy Sở Niệm im lặng, Tô Lực trầm ngâm một lát, nhìn về phía cô, nói: "Sở Niệm, nếu như có thể, hãy nói cho tôi biết vì sao cô đột ngột làm như thế không? Tôi không tin cô hoàn toàn là vì thù lao."

"Cảnh sát Tô, nếu tôi cho anh biết rồi, cảnh sát các anh có thể bắt được Tôn Quý Nhân sao?" Lúc này Sở Niệm cúi đầu, giọng nói nhẹ đến mức không có chút tâm tình nào.

Tô Lực im lặng, anh ta không biết nên trả lời vấn đề của cô như thế nào. Nếu nói có thì là lừa gạt. Dù sao anh ta hiểu rất rõ cho dù mọi chuyện có giống như mình suy đoán thì người tài xế kia cũng sẽ gánh vác mọi tội trạng giúp Tôn Quý Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Không cho phép buông tha ông ta

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn nhìn Tô Lực không trả lời mình, khóe môi nhếch lên chút ý cười châm chọc.

"Quả nhiên, thế giới này chính là bất công như thế. Có vài người an phận thủ thường lại lưu lạc đầu đường, có vài người làm hết mọi chuyện ác trên thế giới nhưng vẫn có lớp người như tre già măng mọc bảo vệ kẻ đó. Tiền, quả nhiên là thứ kỳ diệu."

"Sở Niệm, cô đừng như vậy."

"Tô Lực, tôi có thể nói cho anh biết, vì sao tôi lập tức tăng giá. Nhưng anh phải đáp ứng tôi, có một cơ hội thì không cho phép buông tha Tôn Quý Nhân!"

Rốt cuộc cô cũng đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, chính mình chỉ xảy ra chút xích mích với Bạch Oánh như những sinh viên khác, lại bị lái xe của Tôn Quý Nhân phát hiện, sau đó giết Bạch Oánh muốn vu oan cho mình.

Giờ cô đã hiểu vì sao lúc người nọ đẩy Bạch Oánh xuống lại nói câu ấy, cũng hiểu vì sao Bạch Oánh muốn mình cho cha mẹ cô ta một khoản tiền nuôi dưỡng.

Đúng vậy, không phải do mình thì Bạch Oánh sẽ không chết!

Sở Niệm nắm chặt hai bàn tay thành quyền, Tôn Quý Nhân, hiềm khích này, chúng ta hoàn toàn kết thành rồi!

Tô Lực gật nhẹ đầu, gân xanh trên cánh tay cũng bởi vì phẫn nộ mà dần dần hiện lên. Trên thực tế, trong lòng Tô Lực còn căm hận Tôn Quý Nhân hơn Sở Niệm.-ll;;,,...--═ê...eeee,,,, Mấy vụ án trước,-quqquyyy....,,, nghi phạm đều chĩa về Tôn Quý Nhân, nhưng mỗi lần, -do,,o,,,n....═- đến cuối cùng, ông ta đều có thể tìm được người gánh vác tội danh thay cho mình.

Mặc kệ trong lòng Tô Lực có không phục thế nào, thậm chí không ăn không ngủ đi tìm kiếm chứng cớ, đều vô dụng. Đến cuối cùng, đều là trơ mắt nhìn kẻ ác đó nghênh ngang đi qua mặt mình.

Chuyện lần này, hiển nhiên cũng là chuyện đùa thành quen của Tôn Quý Nhân. Cho dù Tô Lực không cam lòng, nhưng vẫn phải cực lực khắc chế chính mình. Thế nhưng, nhìn cô gái trẻ bị oan mà không hề oán giận này, chẳng những không có trách cứ cảnh sát, còn đồng ý coi mình là bạn bè. Trong lòng Tô Lực nói không rung động, đều là giả.

Nhận được lời hứa của anh ta, Sở Niệm lấy một sợi dây chuyền bạc từ trong túi ra, đặt ở trên bàn cafe, nói: "Tô Lực, anh còn nhớ vụ tai nạn xe cộ mấy tháng trước không, lúc ấy Tôn Quý Nhân cũng có mặt."

"Cô nói là Lưu Tráng Nam à?"

"Đúng, sợi dây chuyền này là lễ vật kết hôn của Lưu Tráng Nam tặng cho vợ mình lúc trước. Chưa nói đến thân thế của Lưu Tráng Nam trong sạch hay không trong sạch, chỉ dựa vào chuyện anh ta cứu ông chủ mà bị xe đụng chết, cũng có thể nhìn ra tâm tư anh ta là không xấu, đúng không?"

Tô Lực không lên tiếng, nhíu mày ý bảo cô nói tiếp.

"Lưu Tráng Nam cũng là đồ ngốc, ngây thơ cho là mình làm như vậy, tên súc sinh Tôn Quý Nhân kia sẽ cho vợ con mình một chút công bằng, ít nhất là nửa đời sau không cần lo lắng gì cả. Đáng tiếc, hài cốt anh ta còn chưa được hạ táng, ông chủ mà anh ta dùng mạng sống để bảo vệ đã đuổi vợ và đứa con hai tuổi của anh ta ra khỏi căn phòng mà Tôn Quý Nhân từng cho bọn họ."

Chuyện của Lưu Tráng Nam, Tô Lực cũng có nghe nói. Anh ta còn chuyên môn chạy đến thăm hai mẹ con nhà đó, để lại một chút tiền cho bọn họ. Chỉ là lúc ấy chuyện này không hề náo động nên không có mấy ai biết. Vậy làm sao Sở Niệm lại biết được, thậm chí còn biết nhiều hơn anh ta nữa.

Trong nội tâm Tô Lực không khỏi kinh ngạc, nhìn cô hỏi: "Làm sao cô biết được những chuyện này?"

Sở Niệm cười cười, đáp: "Nếu anh coi tôi là bạn bè thì sẽ không hỏi những điều này, tôi nói với anh đều là lời thật. Tin hay không, tùy anh."

"Vậy có quan hệ gì với số tiền kia?"

"Đương nhiên là có, anh cũng biết một phụ nữ không hề thành thạo một nghề nào mang theo một đứa bé mới một hai tuổi sẽ vất vả cỡ nào.--;lll,,,..q,q,q...d...--═1111--═ Lúc ấy tôi đòi Tôn Quý Nhân là bốn triệu tệ, nhưng tiền đó không vào túi tôi mà cho hai mẹ con bọn họ đấy."

"Cô nói cô đưa bốn triệu đó cho vợ con của Lưu Tráng Nam sao?" Tô Lực hít một hơi, nhìn Sở Niệm, trong hai mắt anh ta tràn đầy kinh ngạc.

"Đúng, tôi cũng chỉ lấy của Tôn Quý Nhân trả lại cho Lưu Tráng Nam thôi. Tô Lực, anh cảm thấy chuyện này là tôi làm sai à?" Khóe môi cô ẩn ẩn ý cười, nhưng thần sắc trong mắt lại khiến cho Tô Lực không khỏi có chút đau lòng.

Anh ta lắc đầu, đáp: "Đây là Tôn Quý Nhân nợ Lưu Tráng Nam, chỉ là cô không ngờ Tôn Quý Nhân sẽ....."

"Đúng, tôi thật sự không nghĩ tới Tôn Quý Nhân lại súc sinh đến mức ấy." Sở Niệm giả bộ bất đắc dĩ nhún vai, trong đầu đầy u ám.

Nhìn nhìn sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối rồi, cô liền đứng dậy, nói: "Hôm nay nói chuyện đến đây thôi, Tô Lực, anh cần phải nhớ rõ chuyện đã đồng ý với tôi."

"Đó là đương nhiên." Tô Lực cũng đứng lên, nhìn đồng hồ đeo tay, nói tiếp: "Cũng muộn rồi, để tôi lái xe đưa cô về."

Sở Niệm lắc đầu cười đáp: "Không cần, tôi muốn di dạo một chút."

Thấy cô nói như vậy, Tô Lực cũng không tiện nói gì thêm, chỉ đứng ở ngoài cửa. Lúc thấy Sở Niệm xoay người muốn rời đi, anh ta vẫn không nhịn được mở miệng: "Vậy....Lần sau có thể mời cô đi uống nước không?" Trong lòng anh ta có chút hoảng loạn, thậm chí có chút khẩn trương mà chính anh ta cũng chẳng thể nói rõ.

Sở Niệm xoay người, dáng vẻ đó của Tô Lực khiến cô hơi bất ngờ. Chỉ là tính cô luôn vô ý nên không có nghĩ sâu, còn ngây ngô nhìn anh ta gật gật đầu, đáp: "Đương nhiên là được, bây giờ chúng ta....."

"Sở Niệm."

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị giọng nói từ phía sau truyền đến cắt ngang. Buồn bực quay đầu lại, vậy mà nhìn thấy Thương Sùng đứng tựa vào xe. Sở Niệm ngẩn ra, sao anh ta lại ở chỗ này?

Nếu cô nhớ không lầm, mình và người đàn ông này ầm ỹ, mất tự nhiên được ba ngày rồi, hơn nữa ba ngày cũng chưa gặp qua anh anh ta mà. Buổi chiều, lúc cô nhận được điện thoại của Tô Lực thì anh ta cũng ra ngoài rồi mà.

Cho nên anh ta hoàn toàn không biết cô sẽ đến đây, chẳng lẽ là trùng hợp đụng phải à?

Khác với vẻ đẹp tựa ánh mắt trời của Tô Lực, Thương Sùng mặc âu phục màu đen, từ trong xe bước ra, gió đêm thổi nhẹ làm rối những sợi tóc dài trên trán anh.—ll,,e,e,eq,...uuyyyy,,,do,,,on.... Cúc áo màu vàng ở chỗ cổ tay áo tùy tiện mở ra, khóe mắt sâu nhướn lên, vẻ mặt lạnh nhạt, hiển nhiên, cực kỳ giống một vị Đế Vương lười biếng nhưng lại cao không thể chạm tới.

Đứng bên cạnh, Tô Lực đương nhiên cũng nhìn thấy Thương Sùng đang đứng ở bên đường đối diện, trong lòng anh ta chợt lướt qua vẻ kỳ quái. Tuy anh ta mới gặp người đàn ông này một lần, nhưng không biết vì sao, bản thân luôn cảm thấy người đó không hề đơn giản.

Đè nén ý nghĩ trong lòng, Tô Lực đi qua với Sở Niệm, chủ động vươn tay, nói: "Ngài Thương, chào anh."

"Cảnh sát Tô, chào anh." Thương Sùng vươn tay ra, bên môi gợn lên ý cười lễ phép, liếc mắt nhìn Sở Niệm đang phớt lờ mình.

"Vụ án của Bạch Oánh chắc là có tiến triển rồi chứ?"

"Ừm, qua vài ngày nữa là có thể kết án."

"Vậy thì tốt rồi, đến lúc đó, phải phiền toái cảnh sát Tô đến trường tôi một chuyến, dù sao hiện tại cô nhóc này vẫn đang bị nghi ngờ mà."

"Không có gì phiền toái, đây là chuyện chúng tôi phải làm." Tô Lực vừa cười vừa nói, cuối cùng vẫn không quên nhìn nhìn Sở Niệm đang cúi đầu, chỉ lo nghịch nghịch ngón tay của cô.

Động tác nhỏ của Tô Lực dĩ nhiên không thể qua được mắt Thương Sùng, trên mặt anh vẫn giữ vẻ ôn hòa như cũ, Thương Sùng nâng tay nhìn đồng hồ, nói: "Cũng muộn rồi, tôi đưa Sở Niệm về trước. Nếu vụ án có tình tiết gì mới, cảnh sát Tô có thể trực tiếp đến tìm tôi."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Anh như vậy là bị động kinh sao

Tô Lực sững sờ, im lặng gật nhẹ đầu. Giống như là do dự trong chốc lát, anh ta nhìn về phía Thương Sùng, hỏi: "Ngài Thương, mấy ngày qua Sở Niệm đều ở trong nhà anh sao?"

Thương Sùng nhướn mày, trong con ngươi màu đen lóe lên tia sáng, sáng chói làm cho người ta choáng váng.

"Tôi là người giám hộ của cô ấy, cô ấy không ở nhà tôi thì ở đâu? Cảnh sát Tô, gần đây có phải công việc quá bận hay không, thậm chí quên luôn cả chuyện này à?"

Nhạy bén bắt được vết nứt thoáng qua trong đôi mắt Tô Lực, trong mắt Thương Sùng lướt qua ý cười chiến thắng.

Buổi chiều tự mình ra ngoài, cũng chỉ muốn lợi dụng cảnh sát báo cho Sở Niệm biết vụ án của Bạch Oánh đã được giải quyết. Chỉ là, anh không ngờ, Tô Lực lại tán gẫu với Sở Niệm lâu như vậy, còn cười vui vẻ nữa.

Vốn là, anh cùng không muốn xuống xe để cô nhóc này phát hiện ra mình. Nhưng thấy được ánh mắt lưu luyến nhiệt tình của Tô Lực với Sở Niệm, anh thật sự có ý định bóp chết Tô Lực một phen. Giữ vững nguyên tắc làm tốt chức vụ người giám hộ, anh quyết định xuống xe, có hành động trước.

Lời Thương Sùng nói làm cho Tô Lực hoàn toàn cạn lời, cũng khiến Sở Niệm nhíu mày. Cô không hiểu người này muốn giở trò quỷ gì, lại ở trước mặt người ngoài nói mờ ám như thế.

Mất tự nhiên nhìn Tô Lực, thấy anh ta không có phản ứng, cô liền nhanh chóng dùng cùi chỏ đánh về phía người đàn ông đáng ghét kia. Ai ngờ cánh tay vừa đưa ra, khuỷu tay đã bị một bàn tay to trắng nõn giữ chặt lấy.

Một sức lực mạnh mẽ nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo, cả người Sở Niệm liền đổ về phía Thương Sùng. Đồng thời, có một cánh tay đã khoác lên bả vai cô.

Một loạt tình huống xảy ra quá nhanh, Sở Niệm không kịp kinh ngạc, đè ép giọng, trợn mắt nhìn người đàn ông vẫn bình tĩnh cười tươi kia: "Anh muốn làm gì đây!"

Thương Sùng không để ý tới cô,--ll,,q,q,q,d...on...--═dưới ánh nhìn chằm chằm của Tô Lực, giả bộ cười cười xấu hổ, nói: "Cảnh sát Tô, nếu không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước nhé."

Thấy Tô Lực chỉ gật gật đầu, còn chưa có ý rời đi, trong lòng Thương Sùng hừ lạnh một tiếng, nửa kéo nửa túm nhét Sở Niệm vào trong xe, khởi động máy rồi rời đi.

Nhìn chiếc xe Maserati hoàn toàn biến mất trong màn đêm, còn đứng nguyên tại chỗ, lúc này Tô Lực mới thở dài một hơi.

Thật ra, anh ta đã sớm hiểu được hành động vừa rồi của Thương Sùng. Có thể nhìn ra, người đàn ông đó dường như đã để ý đến Sở Niệm. Bằng không cũng chẳng hành động như vậy ở trước mặt mình.

Mà Sở Niệm, hình như cũng theo sự xuất hiện của Thương Sùng, liền không đặt ánh mắt ở trên người mình nữa. Ngay cả tình huống ban nãy, cô cũng chỉ không thích mà thôi, nhưng trên thực tế là không đẩy Thương Sùng ra.

Vậy có phải chứng tỏ Sở Niệm đã.....hay không.

Tô Lực dùng sức lắc lắc đầu, bức bách mình không cần nghĩ lung tung. Nhìn áo sơ mi trắng trên người, khóe môi nhếch lên nụ cười khổ.

Bị Thương Sùng cứng rắn nhét vào trong xe, Sở Niệm vốn đang muốn chất vấn vừa rồi anh phát bệnh gì vậy. Nhưng bây giờ chỉ có thể nắm chặt dây an toàn, sợ đến bất động.

Cô không biết Thương Sùng bị làm sao, từ khúc cua anh ta liền bắt đầu tăng chân ga. Mỗi lần thấy sắp đụng phải cái gì đó là anh ta lại dùng kỹ thuật lái xe thuần thục tránh ra, vượt qua, đi qua. –ll.q.q.qd,,,,on,,,,,....Vừa rồi, lúc nói chuyện với Tô Lực, không phải trông anh ta còn vui vẻ à? Giờ là sao chứ!

180km/h, còn là trong nội thành, người này điên rồi sao!

"Thầy Thương, anh đang động kinh hả!" Sở Niệm đè ép trái tim sắp nhảy ra khỏi miệng của mình, giận dữ trừng Thương Sùng.

Mặt mày Thương Sùng âm trầm, dùng khóe mắt liếc cô, đáp: "Đây không phải là trường học, trước kia sao tôi không phát hiện ra bạn Sở Niệm biết tôn sư trọng đạo nhỉ?"

Sở Niệm không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nhíu mày trừng anh, nói: "Anh có ý gì, có gì thì từ từ nói được không? Anh muốn chết nhưng tôi sống vẫn chưa đủ đâu!"

"Nơi này không phải là trường học, hiện tại tôi là người giám hộ của em, không phải thầy giáo em!" Cô nhóc chết tiệt này đã có thể mở miệng gọi một tiếng Tô Lực, vì sao cứ phải gọi anh là thầy Thương chứ?

Giờ khắc này, anh thật sự phải nghiêm túc suy nghĩ xem có nên tiếp tục làm chức vụ thầy giáo đó nữa không!

Anh có bệnh à! Sở Niệm hung hăng mắng ở trong lòng.

Đè nén lửa giận trong lòng, cô ổn định tâm trạng đáp: "Thương Sùng, tôi không biết bây giờ anh bị làm sao nữa. Nếu anh tức giận chỉ vì thái độ mấy hôm trước của tôi thì giờ tôi nghiêm túc nhận lỗi với anh."

"Còn gì nữa không?"

"Còn có, hôm nay tôi ra ngoài mà không gọi điện báo cho anh để anh đi tìm tôi, cũng là tôi sai." Sở Niệm nhìn nhìn đèn đỏ phía trước, liền chau mày nhìn anh.

"Anh nên nhớ hiện tại anh là người giám hộ của tôi. Anh có trách nhiệm và có nghĩa vụ bảo vệ an toàn cho người thân của tôi."

Thương Sùng nhướn mày, giọng nói lạnh băng giống như có đám mây đen trên đầu anh: "Vậy Tô Lực đâu? –llqlqlq,,,,dô,,,,on.....═══--Không phải anh ta là cảnh sát sao, em bảo anh ta bảo vệ em không được à?"

"Tô Lực? Anh ta chỉ là một người bạn bình thường mà thôi." Sở Niệm bị Thương Sùng làm cho càng lúc càng hồ đồ.

"Lại nói, tôi cần anh ta bảo vệ làm gì? Tôi đâu phải cụt chân cụt tay đâu."

Sở Niệm trả lời đã chọc trúng tâm tư của Thương Sùng, anh thừa nhận hành vi hiện tại của mình rất ngây thơ. Nhưng mà, chính anh rất muốn nghe những lời đó từ miệng cô.

Thấy mặt Thương Sùng không còn lạnh như băng giống ban nãy nữa, thậm chí khóe miệng còn hơi nhếch lên. Sở Niệm liền nhức đầu, dùng tay bóp trán nói: "Anh hai à, anh đừng nói với tôi là anh lái xe nhanh như thế là vì muốn hỏi quan hệ giữa tôi và Tô Lực nhé? Anh sẽ không ngây thơ đến vậy chứ?"

Lúc này tâm trạng của Thương Sùng khá tốt, tốc độ xe cũng hơi chậm lại, anh vừa châm điếu thuốc thơm, vừa nói: "Làm sao có thể chứ."

"Thật sự?" Sở Niệm dĩ nhiên là không tin lời anh, nhớ tới vừa rồi mình giống như lượn một vòng qua Quỷ Môn quan, trước mắt cô liền choáng váng.

"Không phải vậy mà anh lái xe quá nhanh làm tôi sợ hãi à? Dẫn người bơi qua sông cũng không nên như vậy chứ!"

Thương Sùng ho nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ nhanh chóng thoáng qua vẻ lúng túng.--...l....q....d....o,,,,..n.....Dùng khóe mắt liếc Sở Niệm đang dứ dứ nắm tay với mình, thần thái lạnh nhạt nói: "Là em suy nghĩ nhiều, tôi tới đón em chỉ là muốn nói cho em biết, con mèo đen của em đang bị bệnh."

"Tiểu Hắc? Nó bị bệnh sao?" Sở Niệm suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Không thể nào, lúc tôi đi ra ngoài nó còn ngủ say như heo mà. Làm sao vừa nói bệnh đã bệnh luôn chứ?"

"Người còn bị thì vì sao động vật không thể chứ?"

"Bị bệnh còn ngủ được như vậy à?" Nếu tư thế ngủ của một con mèo trông giống như người, ai cũng chẳng thể tin là nó bị bệnh đi.

Thương Sùng nhướn mày, cố ý giảm tốc độ xe chậm lại, giả vờ tức giận, khuôn mặt âm trầm đáp: "Nếu em không tin thì tôi cũng hết cách. Chỉ là đến khi nó xảy ra chuyện gì, em đừng đổ cho tôi đấy."

Anh không muốn cô nhóc này nhìn ra anh đến đây là vì cô. Dưới tình huống không hề chuẩn bị gì mà nói ra được lời nói dối hoàn mỹ như vậy! Hơn nữa, dáng ngủ của tên Tiểu Hắc đó, kêu anh nghĩ anh còn cảm thấy khó mà chịu đựng được, huống chi là cô nhóc này!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không cần uống sữa tươi

Sở Niệm mím chặt môi, hai chân còn đang phát run rõ ràng nói với cô là, cô thật sự không thích tốc độ xe như vừa rồi. Nhưng là, nhớ tới vẻ mặt bệnh tật, bộ dạng tội nghiệp đáng thương của Tiểu Hắc, bản thân....Hình như có chút đau lòng.

Trong lòng oán giận người đàn ông này còn trở mặt nhanh hơn phụ nữ, hai tay cô nắm chặt dây an toàn vắt ngang trước ngực, nhắm mắt lại, nói: "Được rồi, được rồi, tôi không nhiều lời nữa! Anh lái nhanh đi, nhanh nhanh đi. Nếu như Tiểu Hắc thực sự có chuyện gì, tôi sẽ không để yên cho anh đâu!"

"Em chắc chứ?" Thương Sùng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Sở Niệm gật nhẹ đầu, đáp: "Dù sao có chết cũng là chết cùng anh, anh lái nhanh lên đi!"

Thương Sùng nhếch môi, không nói gì nữa, nhấn chân ga, chạy thẳng về nhà. Chưa đến một lúc, rốt cuộc cũng cảm thấy được xe đã dừng lại, lúc này cô mới dám mở mắt ra. Nhìn cửa nhà chỉ cách bọn họ có vài bước, cô mới đẩy cửa xe ra, hai chân run rẩy bước xuống.

Phải thừa nhận kỹ thuật lái xe của Thương Sùng rất tốt, tốc độ xe nhanh như vậy, anh đều gắng sức làm cho xe duy trì vẻ vững vàng. Sở Niệm không khỏi nghĩ, nếu là người khác chở cô với tốc độ như vậy, không chừng vào lúc này cô đã nôn hết ra rồi.

Bởi vì hai chân không nghe lời, cô lại không muốn để cho người đàn ông kia nhìn thấy rồi chê cười mình, Sở Niệm chỉ có thể từng bước từng bước đi theo sau Thương Sùng. Chờ anh mở cửa ra, Sở Niệm dùng cùi chỏ đẩy Thương Sùng đang không hề đề phòng ra, bật đèn phòng khách.

"Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, mày đang ở đâu?"

Ở trong nhà, Tiểu Hắc đang làm mộng đẹp thì bị tiếng kêu này đánh thức, bực bội nhe răng. Rất bất mãn đi ra từ đằng sau ghế sofa, trên mặt mèo tràn đầy tức giận.

"Meo meo!"

Sở Niệm sững sờ, quay đầu lại nhìn Thương Sùng, hỏi: "Anh chắc là nó bị bệnh chứ?"

Cô mới bị bệnh, cả nhà cô đều bị bệnh! Tiểu Hắc giận dữ hò hét trong lòng.

Thương Sùng bước đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống, tùy ý ném chìa khóa qua một bên, đáp: "Đúng, tôi xác định nó bị bệnh."

Sở Niệm cũng đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống, rất hoài nghi nhìn Tiểu Hắc đang bất mãn nhe răng với mình, bèn nói: "Bị bệnh mà kêu được như vậy à?"

Ở trong ấn tượng của cô, bất kể là người hay động vật bị bệnh, không phải đều rất ốm yếu sao? Tinh thần của Tiểu Hắc nhà cô rõ ràng rất phấn chấn mà.

Tiểu Hắc bị cuộc trò chuyện của hai người họ làm cho rối bời, tạm thời không kịp phản ứng về chuyện đang xảy ra.—ll..,q,q,..do,,,on,,,,..Nháy nháy mắt mèo, mặt mày ngu ngơ nhìn về phía Thương Sùng. Thương Sùng nhìn về phía nó,--lllqlql;;;doonnnn═══-trên khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ vẫn là vẻ thờ ơ như cũ, chỉ là nhíu mày một cái, liền khiến Tiểu Hắc lạnh từ đầu đến chân.

Thệ ước chủ tớ chính là tốt ở điểm này, chủ tử không cần phải nói gì, một ánh mắt, người hầu cũng hiểu rõ trong lòng. Chỉ là.....Hiện tại, Tiểu Hắc đang rưng rưng nước mắt, rõ ràng muốn vờ như nhìn và nghe không hiểu.

Cho dù nó chỉ là con mèo đen, nhưng trong mấy trăm năm qua, nó sống rất là cao ngạo. Ngoại trừ Thương Sùng, trong mắt nó hoàn toàn không chứa những người khác. Cho dù là trước kia, khi hóa thành hình người gặp nguy hiểm, cũng chưa từng cúi đầu trước đối thủ.

Nhưng là, kể từ khi chủ nhân tìm được con nhóc kia, sự tôn nghiêm và kiêu ngạo của nó, liền giảm mạnh theo từng ngày.

Vú em, mèo canh cửa.....Chẳng lẽ bây giờ còn phải giả vờ bị bệnh trước mặt con nhóc mà tính ra là chắt gái của mình sao? Điều này sao khiến nó ngẩng mặt lên được chứ!

Thừa dịp Sở Niệm không để ý, Tiểu Hắc chưa từ bỏ ý định hướng về phía Thương Sùng lắc lắc đầu, tội nghiệp kỳ vọng chủ nhân sẽ không bắt nó làm chuyện mất mặt như vậy.

Thương Sùng đương nhiên cũng hiểu suy nghĩ trong lòng Tiểu Hắc, lặng lẽ lắc đầu với nó, bộ dạng như muốn nói, nếu mi không làm thì mi cứ đợi tính sổ đi.

Tiểu Hắc tuyệt vọng rung rung râu mèo ba cái, dưới ánh nhìn chăm chú của Thương Sùng và Sở Niệm, thân thể cứng ngắc nằm ngang trên sàn nhà. –ll...q.q.q.d..don...,,,═══Sở Niệm kinh hãi, ban đầu cũng nghĩ là Tiểu Hắc muốn trêu chọc mình, nhưng thấy một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt của nó, liền hoàn toàn luống cuống rồi.

Hai chân quỳ trên mặt đất, bế Tiểu Hắc ôm vào trong ngực, vội hỏi: "Tiểu Hắc, mày làm sao vậy? Có phải mày thật sự bị bệnh hay không, giờ tao đưa mày đi khám bác sĩ nhé!"

Thương Sùng và Tiểu Hắc đang nằm trong lòng Sở Niệm đồng thời sững sờ, cả hai đều không nghĩ tới Sở Niệm sẽ gấp gáp như vậy. Tiểu Hắc cảm thấy không có gì, chỉ là lần này Thương Sùng hoàn toàn đen mặt rồi.

Vươn tay kéo Sở Niệm đang luống cuống về trên ghế sofa, Thương Sùng mím chặt môi, nhìn chằm chằm Tiểu Hắc đang ngước nhìn trần nhà mà không để ý đến ánh mắt của mình.

"Anh làm gì thế! Tôi muốn đưa Tiểu Hắc đi gặp bác sĩ!" Sở Niệm không hiểu người này muốn làm gì, bởi vì trong lòng ôm Tiểu Hắc, cô tạm thời không dám dùng sức để thoát khỏi bàn tay đang nắm cánh tay mình kia.

Thương Sùng không nhìn cô, ánh mắt luôn đặt ở trên người Tiểu Hắc, đáp: "Em không cần gấp gáp như vậy, thật ra con mèo đen này không có bệnh gì đâu."

"Nó không có bệnh mà bị thế này à?"

"Hôm nay em ở bên ngoài cả ngày, đến bây giờ nó vẫn chưa được ăn gì cả. Nếu là em thì em cũng giống nó thôi."

Sở Niệm cảm thấy lời anh nói cũng hơi có đạo lý, nhưng là.....

"Ngộ nhỡ không phải nó đói bụng, mà thật sự bị bệnh thì phải làm sao."

"Như vậy đi, em đặt nó xuống trước rồi đến tủ lạnh, lấy ít sữa tươi ra, xem sau khi nó uống xong mà còn như vậy,.....tôi sẽ đi cùng em đưa nó đến bệnh viện, được chứ?" Thương Sùng nhìn Tiểu Hắc vừa rồi còn giả vờ ngu, bên môi liền thoáng qua nụ cười gian trá.

Thấy cô vẫn đứng bất động, anh vắt hai chân lên nhau, liếc nhìn cô, thúc giục: "Còn ngốc ở đó làm gì? Còn không mau đi đi."

"Biết rồi." Sở Niệm mếu máo, dè dặt đặt Tiểu Hắc lên ghế sofa, đau lòng sờ sờ đầu nó rồi đi tới phòng bếp.

Chờ bóng dáng cô hoàn toàn khuất sau cánh cửa phòng bếp, Tiểu Hắc "vụt" một cái đứng lên, nhảy đến bên chân Thương Sùng, tội nghiệp nhìn anh, nói: "Chủ nhân, tôi không muốn uống thứ ghê tởm đó, ngài nói với cô nhóc kia đi, được không?"

Thương Sùng nhướn mày, hỏi lại: "Vừa rồi không phải mi vẫn rất nhàn nhã sao? Sao thế? Đường đường là một Miêu Vương, còn sợ sữa à?"

"Đó không phải là sợ ngài tức giận, tôi mới như vậy sao. Chủ nhân, Tiểu Hắc không muốn uống....."

Ngày đó, cô nhóc kia bắt nó uống hết khay sữa ấy, Tiểu Hắc lập tức cảm thấy toàn bộ thế giới này đều tồi tệ rồi. Ngay cả hiện tại, nó vừa nghĩ đến mùi sữa thì đều không nhịn được muốn nôn.

Nó không muốn uống sữa tươi, kiên quyết không muốn!

Thương Sùng thấy nó kiên quyết như vậy, trong lòng cũng hơi không nỡ. Chỉ là diễn trò đến đây rồi, nếu bỏ dở giữa chừng, vậy chẳng phải sẽ không giấu diếm được những lời nói dối lúc trước sao?

Mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, Thương Sùng trấn an nó: "Tiểu Hắc, diễn trò thì phải diễn hết. Như vậy đi, hôm nay mi uống sữa một lần cuối, -đợi Sở Niệm về nhà, ta liền cho mi trở về vài ngày, hàn huyên với Lysa của mi. Mi cảm thấy như thế nào?"

Tiểu Hắc nhíu mày, hỏi lại: "Thật sao?"

"Bây giờ mi đang nghi ngờ lời ta nói sao?"

"Không phải, Tiểu Hắc chưa từng nghi ngờ chủ nhân gì cả."

"Vậy thì tốt." Thương Sùng ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp, khóe môi hơi nhếch lên.

Một lát sau, ở trước mắt Sở Niệm đã xảy ra một chuyện thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Đã xảy ra chuyện

Tiểu Hắc ngoan ngoãn uống hết khay sữa, bênh tật liền tiêu tan, rất vui vẻ. Có thể là được ăn no, nên rất vui đi. Tiểu Hắc còn chạy ba vòng xung quanh phòng, sức sống ấy quả thực giống như vừa uống thuốc kích thích vậy.

Sở Niệm không hề nghĩ nhiều, thấy Tiểu Hắc thật sự không có bệnh gì, hơn nữa còn đặc biệt uống hết sữa tươi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười an tâm.

Chỉ là làm khó Tiểu Hắc rồi...

Rốt cục cũng nôn sạch ra đống sữa kia, Tiểu Hắc mệt lả bò trên thảm trải sàn. Cảm giác được có hai tầm mắt đặt trên người mình, nó lập tức giả bộ rất có tinh thần quơ quơ cái đuôi, cả người khó nhọc vẫn kêu rất ngọt ngào.

Trái tim người mèo, quả nhiên là cực kỳ cường đại!

Thấy cô lại ôm tên kia vào lòng, Thương Sùng bất đắc dĩ nâng tay đỡ trán, vươn ngón tay chỉ chỉ thời gian hiện lên ở góc dưới ti vi, ý tứ đơn giản mà sáng tỏ.

Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, dè dặt đặt Tiểu Hắc lên ghế sofa, chúc Thương Sùng ngủ ngon, liền xoay người trở về phòng mình.

Một ngày lăn qua lăn lại, Thương Sùng và Tiểu Hắc thấy cả người đã đến cực hạn đều có chút mệt mỏi. Chủ tớ hai người nhìn nhau rồi biến mất ở trong phòng khách.

Ngày hôm sau, đợi Sở Niệm mở mắt, thời gian đã gần đến trưa rồi. Lười biếng lăn ở trên giường, cô liền cầm một cái gối ôm vào trong ngực. --..ll...q.q.q,,,dô...,,--;;;;Chỉ là, đợi đến khi cô chuẩn bị gặp Chu Công lần nữa thì di động đặt trên tủ đầu giường vang lên.

Sở Niệm có chút bực bội, xoay người lấy di động, nhấn nghe: "Xin chào, ai vậy?"

"Sở Niệm, tôi là Mặc Vân Hiên." Đầu bên kia truyền đến giọng nói hơi nóng này của Mặc Vân Hiên.

"A, Tuần Lộc, có chuyện gì không?" Sở Niệm dụi dụi mắt, đặt gối đầu ở sau người, ngồi dậy.

"Hai ngày nay cậu có gặp qua Nhạc Du không?"

"Không có, hôm đó cậu ấy đưa đồ cho tôi xong là về rồi mà. Hai ngày nay tôi khá bận rộn, không có tìm cậu ấy." Sở Niệm nói xong, thấy đầu bên kia im lặng, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

Mạnh mẽ trợn to hai mắt, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy, Nhạc Du đã xảy ra chuyện gì sao?"

Mặc Vân Hiên mím môi, tay nắm di động hơi dùng sức, đáp: "Hôm đó, sau khi đưa đồ cho cậu xong, hai ngày rồi Nhạc Du không đến trường học. Tôi gọi điện thoại cho Nhạc Du, nhưng không ai nhận. Tôi lo lắng cô ấy.....Đã xảy ra chuyện."

Sở Niệm hoảng hốt, trong khoảng thời gian ngắn, đại não đầy mơ hồ, liền lăn một vòng xuống giường, lung tung mặc quần áo.

"Giờ cậu đang ở đâu? Có đến nhà tìm cậu ấy chưa?"

"Đã đến tìm, nhưng tôi không thể vào được cửa chính. Bảo mẫu chỉ nói là hai ngày nay Nhạc Du đều ở nhà, nhưng từ vẻ kinh hoàng trên mặt của bảo mẫu, tôi cảm giác có chuyện không thích hợp."

Nhạc Du xuất thân trong gia đình giàu có, bản thân là bạn học của cô ấy, bạn bè đến nhà thì chắc là không đến nỗi phải ngăn ở ngoài cửa chứ. --..///::llllll;q;;q;q;;dô.-----Nhưng ngày đó, Mặc Vân Hiên bị cửa sắt cứng rắn ngăn cách ở bên ngoài, không thấy Nhạc Du, lại bị bảo mẫu ứng phó như vậy. Trực giác nói cho cậu biết, Nhạc Du chắc chắn đã xảy ra chuyện!

Bởi vì không có chứng cớ, cậu cũng không thể báo cảnh sát. Nghĩ tới nghĩ lui, Mặc Vân Hiên chỉ có thể tìm tới Sở Niệm, hy vọng cô có thể đưa mình vào trong nhà Nhạc Du.

"Như vậy đi, cậu chờ tôi ở trước cửa nhà Nhạc Du, tôi qua đó ngay."

"Được! Tôi chờ cậu."

Cúp máy, Sở Niệm liền cầm túi da đeo lên vai, sực nhớ bây giờ khó mà gọi được xe, cô liền chạy nhanh đến trước cửa phòng Thương Sùng, gõ cửa, vội gọi: "Thương Sùng, anh ở đâu?"

"Làm sao vậy?" Thương Sùng mở cửa ra, khẽ nhíu mày nhìn vẻ mặt sốt ruột của cô.

"Anh có thể lái xe đưa tôi đến nhà Nhạc Du không, giờ không dễ bắt xe lắm."

"Được, em ra cửa đợi tôi, tôi sẽ xuống ngay."

"Được, anh nhanh lên nhé." Sở Niệm không ngờ Thương Sùng không hề do dự mà đáp ứng mình ngay, cảm kích nói tiếng cám ơn rồi xoay người chạy xuống lầu.

Lo lắng đứng bên cạnh xe đi đi lại lại, rốt cục cũng thấy Thương Sùng mặc một bộ quần áo màu trắng thoải mái, bước ra. Mặt trời chiếu vào đỉnh đầu anh, dung mạo hoàn mỹ, dáng người cao ráo. Lần đầu tiên Sở Niệm cảm thấy có người mặc màu trắng mà nhìn đẹp mắt như vậy.

Ngẩng đầu bước đến, Thương Sùng đã thấy rõ vẻ mặt kinh ngạc của cô, khóe môi khẽ nhếch, ưu nhã ngồi vào trong xe. Nghe thấy tiếng khởi động động cơ, lúc này Sở Niệm mới hoàn hồn. Có chút ảo não vì bản thân vừa háo sắc, nhanh chóng lắc lắc đầu, ngồi vào theo.

Có thể do hiện tại trong lòng quá gấp gáp mà Sở Niệm không hề cảm thấy sợ hãi với tốc độ lái xe của Thương Sùng. Lúc rẽ vào thấy Mặc Vân Hiên cứ đi qua đi lại, cô liền nhíu chặt mày. Xe vừa mới dừng hẳn, Sở Niệm liền đẩy cửa xe ra, chạy tới.

"Tuần Lộc."

"Sở Niệm, cuối cùng cậu đã tới rồi." Mặc Vân Hiên vội vàng đi đến bên cạnh cô, vừa muốn nói thêm thì cảm giác được có một người bước ra từ trong chiếc xe kia.--..,,ll...,,q,q,...ô,,,,nn.....═══ Cảnh giác quay đầu lại nhìn, Mặc Vân Hiên liền sững sờ.

"Thầy Thương, tại sao thầy lại ở đây?"

Thương Sùng khẽ mỉm cười, trong đôi mắt đen láy lóe lên tia sáng, đáp gọn: "Đưa Sở Niệm đến, thuận tiện xem xem đã xảy ra chuyện gì."

"Không có việc gì, em chỉ muốn bảo Sở Niệm qua thăm Nhạc Du một chút. Thầy cũng biết em là một bạn nam đến nhà bạn nữ.....Cũng không hay lắm."

"Chỉ vậy thôi sao?"

"Đúng, không có gì khác." Dưới ánh nhìn chằm chằm của Thương Sùng, Mặc Vân Hiên chột dạ cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của anh.

Mặc Vân Hiên không biết vì sao Thương Sùng lại xuất hiện ở đây, càng không hiểu vì sao lúc người đàn ông này nhìn mình chằm chằm, lông tơ trên người mình lại không nghe lời dựng thẳng lên.

Một lúc sau Thương Sùng vẫn im lặng, chỉ là Mặc Vân Hiên có thể cảm giác được rõ ràng, tầm mắt của Thương Sùng vẫn đặt ở trên người cậu, --

lll;;;q????d????ô....,.>>>> chưa thu hồi. Mặc Vân Hiên mất tự nhiên quay đầu, nhìn Sở Niệm đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm nhà Nhạc Du, cậu giống như tránh né được ánh mắt của Thương Sùng, vội hỏi: "Sở Niệm, chúng ta làm gì bây giờ?"

Sở Niệm híp mắt, lặng lẽ lườm cậu một cái, tự nhiên lấy một thứ nhỏ như hộp phấn từ trong túi ra, quay mặt về phía nhà của Nhạc Du.

Thấy kim chỉ nam trong hộp bắt đầu chuyển động không có quy luật, lòng cô liền trầm xuống, một dự cảm vô cùng xấu ập vào trong đầu cô.

Mím chặt môi dưới, Sở Niệm trầm tư một lát, xoay người đi đến chỗ giữa Thương Sùng và Mặc Vân Hiên, nhìn hai người bọn họ, nói: "Như vậy đi, hai người về trước đi, chờ tôi gặp được Nhạc Du xong, tôi sẽ gọi điện thoại báo cho cả hai."

"Vậy sao được! Là tôi gọi cậu đến, ngộ nhỡ thật sự xảy ra chuyện gì, làm sao một cô gái như cậu có thể ứng phó chứ?"

Thương Sùng còn chưa mở miệng, Mặc Vân Hiên đã đứng ra phản đối trước rồi. Ở trong suy nghĩ của cậu, Sở Niệm cũng chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi. Nếu Nhạc Du thật sự xảy ra chuyện gì, không phải một cô gái như Sở Niệm có thể giải quyết được.

Hơn nữa, là chính cậu gọi Sở Niệm đến đây giúp đỡ, một người đàn ông như cậu, làm sao lại chả làm gì mà chạy lấy người chứ? Vậy có khác gì lính đào ngũ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cường đạo

"Vậy ngộ nhỡ Nhạc Du vẫn bình an ở trong nhà thì sao? Cậu chờ đợi cũng vô ích mà." Sở Niệm có chút bất đắc dĩ, nói.

"Sao lại vô ích, cứ coi như là tôi nghĩ nhiều, bình an là tốt nhất. Nhưng giờ tôi vẫn chưa thấy Nhạc Du, sao tôi có thể an tâm trở về đây? Lại nói, tôi để một cô gái đi vào, tôi còn tính là đàn ông nữa không!"

"Đàn ông?" Sở Niệm quái dị nhìn Mặc Vân Hiên đang nhíu chặt mày, không chút khách khí dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực cậu ta.

"Anh cả à, cậu nhiều lắm cũng chỉ tính là thanh niên thôi, cậu đã từng thấy người đàn ông nam nào mà vào lúc này còn trẻ con thế không? Chả có chút bình tĩnh, chững chạc nào."

Mặc Vân Hiên cạn khí, chỉ chỉ Sở Niệm đang khinh thường đầy mặt nhìn mình, lúc lâu vẫn chẳng nói nên lời.

Sở Niệm hừ một tiếng, sau đó dời mục tiêu về phía Thương Sùng đang đứng im lặng ở bên cạnh. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã mất đi vẻ ngang ngược ban nãy, thay bằng vẻ nịnh hót, không ngừng cười hắc hắc.

Dùng khóe mắt liếc Mặc Vân Hiên đang giận đến đỏ bừng mặt vì dáng vẻ nịnh nót của mình với Thương Sùng, cô liền thưởng cho cậu ta một cái nhìn xem thường.

Làm sao Mặc Vân Hiên có thể được đãi ngộ như Thương Sùng chứ? Nếu coi Mặc Vân Hiên như chú Tuần Lộc ngoan ngoãn thì Thương Sùng chính là một lão hồ ly vừa phúc hắc vừa giảo hoạt.

Làm sao Tuần Lộc đấu được với hồ ly chứ? Làm sao chân giò nhỏ hun khói lại sánh được với chân voi thô kệch! ---..,,,,ll...q.q.q.d....ô,,,...nn.....═--- không dùng một chiêu vừa dỗ vừa lừa đó, làm sao cô có thể dụ dỗ lão hồ ly đó rời đi chứ?

Dùng khẩu hình mắng một câu "ngu ngốc", Sở Niệm liền hướng về phía Thương Sùng lắc lắc cái đuôi.

"Anh cả à, ngài cũng đi về trước đi. Chờ tôi tìm được Nhạc Du, tôi nhất định sẽ nhanh chóng về nhà."

Thương Sùng nhếch môi cười khẽ, trong con ngươi đen láy đầy ý cười bí hiểm, hỏi: "Sao vậy? Chẳng lẽ ở trong mắt em, tôi chỉ là một người đánh xe ngựa thôi à? Dùng xong rồi liền đuổi đi sao?"

"Làm sao có thể?" Thuê người đánh xe còn phải trả tiền, anh thì đâu cần chứ.

"Nếu đã như vậy thì sao tôi phải về?"

"Nhưng anh cũng không thể ở đây chứ!" Sở Niệm vô thức nói ra những lời này, thân thể khựng lại, thấy Thương Sùng có chút hoài nghi nhìn mình chằm chằm, lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt nhìn sang nơi khác.

"Tôi đến thăm Nhạc Du mà, dẫn anh theo thì không thích hợp cho lắm."

Thương Sùng suy nghĩ một chút, đáp: "Đúng."

Ngay lúc Sở Niệm đang chuẩn bị vui mừng vì mình đã thành công thì anh lại dùng ngón tay thon dài, vuốt vuốt cằm nói tiếp: "Nhạc Du cũng là sinh viên của tôi, vậy đến nhà thăm hỏi cũng là chuyện bình thường nên làm thôi."

Sở Niệm phẫn nộ, người đàn ông này rõ ràng đang trêu chọc cô mà!

"Anh muốn đến thăm hỏi thì không chọn ngày khác được sao!"

"Đã tới cửa rồi còn chọn ngày khác làm gì." Thương Sùng cười vô hại,nhướn nhướn đầu mày.

"Nếu em sợ Nhạc Du hiểu lầm, tôi không ngại em chọn hôm khác đâu, em cảm thấy thế nào?"

Cầm! Thú!----di,,..iie,,e,nn,,d,,a,,,,,11....???L.....E/////Qu.....Y.....Do,,,,NNNNN

Sở Niệm tức đến đen mặt, nắm chặt hai đấm, hung hăng trừng Thương Sùng một cái. Xoay người sang chỗ khác, cố đè nén ý nghĩ dùng bùa chú để làm hai người này bất định, gằn giọng hỏi: "Hai người thật sự không rời đi sao?"

"Đúng!" Giọng nói kiên quyết của Mặc Vân Hiên từ phía sau truyền đến, Sở Niệm cạn khí, từ trong ba lô lấy hai tấm bùa màu vàng cắt thành hình ngôi sao ra. Vừa nhắm mắt lại, cô liền cmar thấy trên vai mình có thêm một bàn tay. Nâng mắt trừng chủ nhân của bàn tay đó, bất mãn hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Nói điều kiện với em." Thương Sùng nhanh chóng liếc qua hai tấm bùa kia, không chút rung động nào nói.

"Điều kiện gì?"

"Để tôi và em vào nhà Nhạc Du, có lẽ cũng không nghiêm trọng như em và cậu ta đã nghĩ."

"Vậy ngộ nhỡ thật sự xảy ra chuyện thì sao?"

"Nếu như thực sự xảy ra chuyện, tôi sẽ không để em đi vào một mình. Dù sao hai người vào vẫn trợ giúp được lẫn nhau."

Thấy cô còn muốn mở miệng, Thương Sùng giành nói trước: "Tôi cho em hai con đường, thứ nhất để tôi và em cùng đi. Thứ hai, tôi sẽ trói em mang về. Em cũng biết, bây giờ tôi là người giám hộ của em, tôi làm cái gì, đều không phạm pháp."

Sở Niệm thở hổn hển, đáp: "Thương Sùng, anh có thể đừng giống như bọn cường đạo (ỷ mạnh hiếp yếu) được không hả?"

"Tùy em nghĩ." Thương Sùng nâng tay xem đồng hồ, nói tiếp: "Thời gian không còn nhiều lắm, em phải suy nghĩ nhanh lên."

Hai người cứ giằng co như vậy trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Sở Niệm đầu hàng trước. Bởi vì cô biết người đàn ông này đã nói là làm được, hơn nữa cô cũng chẳng có nhiều thời gian rảnh để lãnh phí. Hết cách, nếu như bị cô đoán trúng thì coi như tặng cho Thương Sùng một bài học, dù sao sau đó chính cô cũng sẽ xóa đi ký ức của anh.

Hung dữ trừng người đàn ông đang cười đắc ý kia, Sở Niệm tức giận nói: "Anh muốn vào cùng tôi cũng được, nhưng tôi nhắc nhở trước, tôi không rảnh bảo vệ anh dâu đấy."

Thương Sùng không sao cả nhún nhún vai với cô, cười giống như tên du côn. Sau đó hai người nhìn nhau, đồng thời đi đến trước mặt Mặc Vân Hiên.

Có lẽ là do sống cùng nhau trong mấy ngày qua nên Sở Niệm và Thương Sùng đều khá ăn ý, hoặc là cả hai đều có cùng suy nghĩ. {ll.>> <...UUYY,,,,Do....nn....=-}Mặc Vân Hiên nghe xong lời của hai người họ, trong mắt đều là hoài nghi.

"Hai người bàn bạc kỹ mới nói như vậy đúng không? Tôi mặc kệ! Tôi cũng muốn vào!"

"Vào cái gì mà vào! Giờ còn chưa biết người ta có mở cửa không đây, cậu còn muốn vào, vào cái đầu cậu ấy." Sao tên ngốc này không chịu thông suốt chứ! Sở Niệm tức đến giậm chân.

Cô và Thương Sùng kêu cậu ta phụ trách canh cửa chứ có đuổi về nhà đâu. Đã lui một bước, sao cậu ta cứ được voi đòi tiên vậy!

"Dù sao tôi cũng mặc kệ, tôi muốn đi theo hai người!" Mặc Vân Hiên cũng nóng nảy, không muốn nhượng bộ nửa bước.

Mắt thấy hai người lại bắt đầu chơi trò trừng mắt, Thương Sùng đứng bên cạnh suy nghĩ một chút, nói: "Nếu không như vậy đi, lát nữa Mặc Vân Hiên vẫn chịu trách nhiệm đến gõ cửa, tôi và Sở Niệm sẽ đứng ở một bên. Nếu có người đến, mở cửa cho chúng ta thì cậu liền theo vào, nếu không có thì cậu về nhà đi. Cậu cảm thấy như vậy được không?"

Mặc Vân Hiên do dự một hồi, đáp: "Còn hai người thì sao?"

"Chúng tôi đương nhiên cũng quay về, không có người thì sao chúng tôi phải đợi nữa?"

Thương Sùng thừa dịp Mặc Vân Hiên lơ đễnh, nhanh chóng kéo kéo cánh tay Sở Niệm. May mà cô nhóc kia không quá ngốc, ll....,,,,qq....rất nhanh đã hiểu được ý tứ của anh.###@@D....ô,,,,nn.... Hơi nhếch cái miệng nhỏ nhắn, chẳng những không nói gì, mà còn gật đầu phụ họa theo anh.

"Vậy Nhạc Du thì sao?"

"Về phần Nhạc Du, chúng ta cứ từ từ. Tôi cảm thấy sẽ không giống như cậu nghĩ đâu, nếu hôm nay không vào được, vậy ngày mai chúng ta lại đến là được."

Thương Sùng nói làm cho Mặc Vân Hiên không tìm được chút sơ hở nào, cúi đầu đấu tranh trong chốc lát, mới gật nhẹ đầu đáp ứng.

Cẩn thận bước từng bước đến cửa nhà Nhạc Du, dáng vẻ như sợ hãi hai người kia sẽ chạy trốn. Xác định hai người đó đều đang bất động, lúc này Mặc Vân Hiên mới hít sâu một hơi, nhấn chuông báo ở bên ngoài cửa sắt.

Nhà Nhạc Du chính là một biệt thự hạng sang, nên phần lớn đều trang bị camera ở bên ngoài cửa. Cho nên, coi như tiếng chuông cửa không quá lớn, chủ nhân biệt thự vẫn biết là có người đến.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Mỏi mắt mong chờ

Chỉ là hiện tại, mặc kệ Mặc Vân Hiên nhấn chuông bao nhiêu lần thì bên trong biệt thự cũng không có phản ứng. Thậm chí, ngay cả bảo mẫu đuổi cậu lúc trước cũng chẳng thấy ra nữa.

Mặc Vân Hiên vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa nhấn chuông vừa gọi tên Nhạc Du. Đáng tiếc, từ đầu đến cuối đáp lại cậu chỉ có từng đợt tiếng vọng lại ở trong không khí. Căn nhà kia vẫn yên tĩnh đến khủng bố như cũ.

Sở Niệm nhíu mày nhìn mặt trời dần lặn xuống, đi đến bên cạnh Mặc Vân Hiên, khuyên: "Thôi, chúng ta về đi, ngày mai lại đến."

Mặc Vân Hiên không nói, cúi đầu im lặng một hồi.

"Hai người đi trước đi, tôi đợi ở đây một lát rồi về sau."

"Không phải đã nói là cùng nhau đi về à? Vừa khéo thầy Thương có thể lái xe đưa cậu về." Ý thức được mình nói sai, Sở Niệm vội vàng cười ngây ngô với cậu.

"Ngày mai chúng ta lại đến, nếu như vẫn không liên lạc được với Nhạc Du, chúng ta sẽ báo cảnh sát. Cậu đừng nghĩ lung tung, nhanh đi về nghỉ ngơi, buổi sáng ngày mai chờ điện thoại của tôi."

Mặc Vân Hiên ngẩng đầu, nhìn nhìn Sở Niệm, lại nhìn Thương Sùng đứng bên cạnh, nói: "Hai người đi trước đi, lát nữa tôi sẽ về. Cậu yên tâm, tôi sẽ không làm loạn."

Sở Niệm biết cậu không tin cô sẽ rời đi, nhưng thấy cậu lo lắng cho Nhạc Du như vậy, vẫn vỗ vai cậu một cái. Xoay người đi đến bên cạnh Thương Sùng, dùng đuôi mắt xác định Mặc Vân Hiên không có nhìn qua đây, dùng ngón tay chọc chọc Thương Sùng đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Cậu ta không đi, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Lên xe, chúng ta đi vòng đến phía sau biệt thự." Thương Sùng nhấn mở khóa xe, liếc Mặc Vân Hiên một cái liền đi vào trong xe ngồi.

Sở Niệm cũng đi theo, ngồi ở trong xe phất phất tay làm bộ chào tạm biệt Mặc Vân Hiên, hai nguời liền lái xe rời đi.

Phải biết nhà Nhạc Du ở trong khu biệt thự là rất lớn, mặc dù chỉ là đi vòng ra mặt sau biệt thự cô và Thương Sùng cũng phải chạy qua nửa sườn núi. Đợi đến nơi, thì trời đã tối rồi.

Sở Niệm ra khỏi xe trước, nhìn bức tường cao khoảng hai mét ở trước mặt, liếc Thương Sùng một cái, nói: "Tôi nhảy vào từ đây còn anh vào thế nào thì tự nghĩ cách nhé."

Cô chỉ đồng ý để Thương Sùng đi theo mình, nhưng cô đâu có nói là giúp anh ta leo tường vào đâu nhỉ?___LE.....Quu¥>>>>♫♥D♪O,,,,nnnn----Dù sao độ cao này cũng chẳng làm khó được cô, còn Thương Sùng có thể vào được không thì chẳng liên quan đến cô nữa.

"Được." Thương Sùng cười cười.

Sở Niệm hừ lạnh, ở trong mắt cô, lúc này Thương Sùng mỉm cười, chẳng qua là gắng gượng chống đỡ trước mặt mình mà thôi.

Hoạt động xương ống chân một chút, cô lui về sau một bước. Chạy lấy đà một bước nhỏ, một cước dẫm lên trên vách tường, hai tay chống nhẹ, gọn gàng phi thân vượt qua bức tường.

Vuốt ve tro bụi dính trên tay, Sở Niệm nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh biệt thự. Đang chuẩn bị mặc kệ Thương Sùng còn đang ở bên kia bức tường, đi về phía biệt thự, một bóng trắng tráng kiện đã đứng ngay bên cạnh cô.

Trong lòng Sở Niệm hơi kinh ngạc, nhìn Thương Sùng từ trên xuống dưới, thân hình vẫn ưu nhã như cũ, bèn châm chọc: "Không nghĩ tới thân thủ khá tốt nhỉ, nếu như đi làm trộm thì tiền đồ sẽ vô hạn lượng đó."

"Kiểu nghề nghiệp có tiền đồ vô lượng này, vẫn tương đối thích hợp với em." Thương Sùng nhướn mày trêu chọc nhìn cô.

Sở Niệm trừng anh một cái, đáp trả: "Cứ đắc chí đi, lát nữa sẽ khiến anh đái ra quần đấy."

"Vậy chúng ta hãy mỏi mắt mong chờ."

Sở Niệm hừ một tiếng, đi về phía trước vài bước, lại vòng về, dặn: "Lát nữa, mặc kệ là anh nhìn hay nghe thấy cái gì, cũng đừng hỏi, biết chưa?"

Thương Sùng nhếch môi cười cười, chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay, ý tứ đơn giản mà rõ ràng.

Thương Sùng như vậy đúng là khiến cho Sở Niệm cảm thấy hơi khó tưởng tượng. Trên thân người đàn ông này có quá nhiều điểm đáng nghi, nhưng giờ cô không rảnh để làm rõ những điểm ấy.

Nghĩ tới dù sao lát nữa mình cũng xóa đi ký ức của anh, Sở Niệm cũng không rảnh nói nhảm với anh, liền đến trước cửa nhà Nhạc Du.

Xuất ra hộp phấn, thấy kim chỉ nam bên trong không còn chuyển động loạn xạ như ban nãy, cô liền lấy gậy hàng ma từ trong túi ra, bước lên bậc thềm. Cùng Thương Sùng trao đổi ánh mắt, cô liền nắm lấy tay cầm ở cửa.

"Trên tay cầm có nước." Nhìn nhìn nước đọng trong lòng bàn tay, Sở Niệm nhíu mày. Sau khi ra hiệu cho Thương Sùng cẩn thận, cô nhẹ nhàng chuyển động tay cầm, mở cửa phòng ra.

Theo như bình thường thì bên ngoài trời đã tối, trong nhà dĩ nhiên phải bật đèn lên. Thế nhưng trong nhà Nhạc Du lại đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón.

Không khí ẩm ướt theo gió lạnh thổi qua mặt, Thương Sùng mở đèn của di động lên chiếu sáng, theo vách tường tìm được công tắc đèn.__;::;___LLLLQLQLLQ++++ Bật hai cái, anh hạ giọng nói: "Đèn hỏng rồi." Sau đó đưa tay sờ sờ vách tường, nói tiếp: "Trên vách tường cũng có nước, đoán chừng là nước thấm ướt dây điện ở trong phòng."

Sở Niệm gật nhẹ đầu, dùng di động quơ quơ quanh phòng một chút, mới nói: "Xem ra, trong phòng không có ai, chúng ta vào xem một chút chứ?"

Thương Sùng khẽ gật đầu, bởi vì sàn gỗ cũng có nước cho nên mỗi bước đi của hai người đều sẽ truyền đến tiếng tách tách. Làm cho căn phòng quỷ dị này, có vẻ càng thêm kinh khủng.

Sở Niệm đã từng tới nhà Nhạc Du, cho nên coi như sờ soạng cũng có thể biết đại khái vị trí. Hai người một trước một sau đi tới cầu thang bên cạnh, vừa mới chuẩn bị lên lầu, một bóng trắng liền lướt qua rất nhanh ở phía sau họ, Sở Niệm cảnh giác quay đầu lại.

"Anh nghe thấy cái gì sao?"

"Tiếng nước chảy." Thương Sùng giật giật lỗ tai, đợi đến khi càng lúc càng nghe rõ tiếng tí tách đó, mới nheo mắt lại, nhìn về phía ghế sofa ở chính giữa phòng khách.

Đi tới, sờ sờ trên mặt ghế sofa không ngừng rỉ ra nước đọng, lên tiếng: "Xem ra, đây không phải là chuyện lụt lội đơn giản."

Sở Niệm gật đầu, nói nhỏ: "Chúng ta lên tầng hai đi."

Mới đi vài bước, cô lại chuyển hướng sang Thương Sùng, lấy một tờ bùa chú màu vàng từ trong túi ra, đặt vào tay anh, dặn dò: "Lát nữa anh đặt nó vào người để phòng ngừa bất trắc."

Cô còn tưởng anh sẽ hỏi vài vấn đề đại loại như vì sao cô lại có bùa chú gì gì đó, nhưng chỉ thấy anh nhận lá bùa, đặt ở trong túi quần, không hề mở miệng hỏi cô.

Trong lòng Sở Niệm liền cảm thấy có chút khác thường, vừa lên tầng vừa nhẹ giọng hỏi anh: "Vì sao anh không hỏi tôi cái đó dùng để làm gì?"

"Không phải em đã nói đừng hỏi em gì cả sao?" Theo ở phía sau, Thương Sùng cười cười đáp.

"Xem ra anh không hề sợ hãi chút nào."

"Lúc còn đi lính đã gặp chuyện khủng bố hơn nhiều, lại nói, trong quan niệm của tôi thì em chỉ là vào trước nên là chủ thôi."

"Trước kia anh đã từng đi lính à? Sao trước đó chưa từng nghe anh nói qua?" Cậu chủ nhà giàu sẽ đi lính thật à? Quá kỳ quái.

"Em không hỏi thì tôi nói làm gì?"

Bóng tối mờ che đi biểu cảm trên mặt Thương Sùng, điều này làm cho Sở Niệm tạm thời không phân biệt được thật giả.
___DOO<<<<>>>>NNNNN.....Nhưng nghĩ đến phản ứng và hành động leo tường trước đó của anh, bí ẩn trong lòng cô giống như được khai mở một chút.

Hai người vừa lên tầng hai, một trận gió lạnh liền quét qua. Một mùi ẩm ướt nghiêm trọng trộn lẫn với thứ mùi kỳ quái, hun cho hai người phải bịt kín mũi.

Sở Niệm nắm chặt gậy hàng ma, nhanh chóng nhìn lướt qua cánh cửa phòng đóng chặt kia. Lúc này, một giọt chất lỏng giống như nước rớt xuống mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Búp bê bị phá hỏng

Cô giơ tay lên lau đi, đầu ngón tay chạm vào chất lỏng đó, lạnh buốt như nước, nhưng có chút sền sệt. Đưa lên mũi ngửi một cái, cô quay đầu lại, nói: "Là máu."

Thương Sùng nhíu mày, hướng di động chiếu lên trên. Ngẩng đầu nhìn trần nhà chỉ có nước đọng, trao đổi ánh mắt với Sở Niệm, ấn nút tắt máy.

Tí tách...

Dọc hành lang, trên thân hai người đều bị dính những vết bẩn đỏ như máu, chỉ là, bọn họ càng đến gần gian phòng tận cuối hành lang, thì vết máu đó liền nhỏ càng nhiều, giống như là muốn cắn nuốt sạch Sở Niệm và Thương Sùng.

Có lẽ bởi vì quá bận tâm đến cánh cửa trước mắt kia, Sở Niệm cũng không phát hiện ra trong mắt người sau lưng thoáng qua màu đỏ.

Chán ghét lau vết bẩn trên mặt, cô dùng gậy hàng ma chỉ chỉ cánh cửa ở phía trước bọn họ, nói nhỏ: "Vấn đề hẳn là ở phía sau cánh cửa này, anh đứng yên đừng nhúc nhích, tôi đi xem một chút."

Thương Sùng không nói, rất là phối hợp đứng nguyên tại chỗ. Sở Niệm nhìn anh một cái, từ trong túi lấy một tấm giấy gấp hình tim, chắp tay trước ngực. Lúc đang chuẩn bị niệm chú thì "tách" một tiếng, toàn bộ đèn trên hành lang và dưới tầng đều bật sáng.

Ngọn đèn trước mắt chiếu sáng khiến mắt hai người rất khó chịu, vừa híp hai mắt, chỉ thấy một bóng người, từ một cánh cửa phòng chui ra, nhanh chóng vọt đến đầu bậc thang, nhảy xuống.

Sở Niệm và Thương Sùng đồng thời đuổi theo, khác với vẻ yên tĩnh không một bóng người vừa rồi, lúc này trong phòng khách đã có bốn người đứng tự lúc nào.

Bọn họ đều đứng thẳng người, cúi đầu, đứng đối diện với hai người họ, từng bước vây quanh Sở Niệm và Thương Sùng, từ từ nâng đầu lên.

Sở Niệm nhíu mày, không phải mấy người này là cha mẹ Nhạc Du, quản gia và vị bảo mẫu kia sao?

Nhìn ánh mắt trống rỗng, tối tăm của bọn họ, ngực duy trì vẻ phập phồng yếu ớt. Trong lòng cô phán đoán, mấy người này đã bị quỷ hồn khống chế rồi.

Thu hồi gậy hàng ma, bốn người đó liền đánh về phía hai người họ. Sở Niệm lách mình, hô: "Cẩn thận."

Thương Sùng nhếch môi, xoay người một cái, lật tay đánh ngã người bảo mẫu đánh về phía mình. Chỉ là hai người đều biết,-═══ll,..,q,q,,,...═══ bây giờ mấy người bọn họ hoàn toàn không cảm giác được bất kỳ đau đớn gì,---lllq...doo,,.....nn....cứ đánh tiếp thì không phải là cách.

Tránh né vài cái, Sở Niệm lấy bùa định thân (cố định thân thể) từ trong túi ra, bước nhanh chen vào giữa bốn người. Một lát sau, bọn họ liền đứng bất động ở đó.

Sở Niệm lau lau ít mồ hôi trên trán, lại nhìn Thương Sùng vẫn không hề thở gấp chút nào, nói: "Quả nhiên là có chút bản lĩnh, thủ pháp gọn gàng linh hoạt nhỉ."

"Đó là dĩ nhiên, chỉ là em phải rèn luyện nhiều rồi. Hiện tại đã thở gấp, về sau không khéo là đo ván đấy."

Mắt nhìn bùa định thân dán trên ngực mấy người kia, Thương Sùng nhịn cười nói: "Lần sau đừng cắt thành những hình đó, quá ngây thơ rồi."

Sở Niệm không ngờ vất vả lắm mình mới khen ngợi người đàn ông này một chút, vậy mà anh ta lại không biết khiêm tốn, còn bêu xấu mình như vậy!

Hung dữ trừng anh một cái, cô mím cái miệng nhỏ nói: "Ngây thơ thì sao, chẳng lẽ anh kêu tôi đeo những thứ bùa chú đó ở trên người cả ngày sao? Người ta sẽ cho rằng tôi là kẻ điên đấy!"

"Không phải em là thế sao?"

"....." Đại gia anh mới là kẻ điên!

Nhìn người ngọc tức đến đỏ bừng mặt mày ở trước mắt, Thương Sùng liền cười ra tiếng. Tiếng cười sang sảng làm mềm đi những đường nét trên mặt anh, có thể là do ánh đèn, Sở Niệm đột nhiên phát hiện, người đàn ông này cười lên, kỳ thật cũng không quá đáng ghét. Thậm chí.....Có thể nói là đẹp trai.

Sở Niệm, mày có sở thích tự ngược sao!

Sở Niệm lắc lắc đầu đang có những ý nghĩ háo sắc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua vẻ ửng hồng khả nghi. Lần đầu tiên cô phát hiện ra tức giận làm cho mặt đỏ cũng là chuyện tốt. Ít nhất, cô không phải bị người đàn ông kia lần nữa nắm được nhược điểm mà chê cười.

Mất tự nhiên xoay mặt sang chỗ khác, Sở Niệm chu chu cái miệng nhỏ nhắn, hờn dỗi nói: "Lúc này mà còn chọc tức tôi, mau mau làm chuyện chính đi."

Xoay người đi đến bên cạnh bốn người kia, cô quay đầu nhìn Thương Sùng đang nhìn mình chằm chằm, giục: "Còn sững sờ ở đó à, mau đến giúp đỡ đi."

Thương Sùng cười cười, cũng không nói thêm gì liền đi tới. Đầu tiên là tìm mấy miếng vải làm dây trói, giúp Sở Niệm chia bốn người đó ra chuyển đến những ghế sofa khác nhau. –ll,,,q,q,q,,d,,d,o,,,nnnn═══Còn chưa kịp thở ra, toàn bộ đèn trong phòng lại tắt ngúm lần nữa.

"Lạnh, tôi lạnh....."

Trong bốn bề kín mít đột nhiên truyền đến một giọng nữ thê lương, kèm theo tiếng chất lỏng không biết là nước hay là máu, vang vọng ở trong phòng.

Sở Niệm cười lạnh, nói: "Làm ra nhiều trò như vậy, có ý tứ gì hả? Nếu đã cảm thấy lạnh, vậy thì hiện thân đi, có lẽ tôi sẽ sẵn lòng cho cô chút ấm áp."

Giọng nữ không hề gián đoạn, tiếng kêu kia chợt xa chợt gần, quỷ dị làm cho không ai có thể đoán được vị trí của cô ta.

Thương Sùng cười khẽ, chọc: "Xem ra, người ta hoàn toàn không nể mặt em."

"Anh thật nhiều lời!" Sở Niệm tức giận trừng mắt, hai tay chụm lại, đầu ngón tay nhanh chóng biến hóa.

"Lệnh thanh kết, hỏa trận pháp."

Kết hợp bí quyết trong miệng, cô ném lá bùa vàng trong tay lên không trung. Trong nháy mắt, trong phòng vốn tối đen bùng lên ngọn lửa mạnh mẽ. Ngọn lửa nhanh chóng lan tràn, song vẫn không đốt đến bất kỳ vật dụng gì.

"Không tệ, còn biết dùng lửa." Thương Sùng nhìn nhìn ngọn lửa từ góc tường tràn lên cầu thang, lần đầu tiên trong nội tâm có cảm giác tán thưởng với cô gái nhỏ ở trước mắt này.

Ngay từ giây đầu tiên anh bước vào ngôi nhà này cùng Sở Niệm, anh liền cảm giác được rõ ràng đây là một nữ quỷ bị chết đuối đang tác quái. Chỗ khó để đối phó với quỷ nước chính là không thể dùng cách bình thường để đối phó. Dù sao chỗ nào có nước thì quỷ nước đều lợi dụng được, thậm chí là ẩn hiện.

Mặc dù Sở Niệm là truyền nhân trừ ma của nhà họ Sở, nhưng vì tuổi còn trẻ, kinh nghiệm xử lý tình huống sẽ không thể bằng anh được. Anh vốn cho là cô nhóc này cần một khoảng thời gian, mới nghĩ ra cách ép nữ quỷ kia hiện thân. Không ngờ, cô vậy mà đã nghĩ đến cách dùng lửa.

Nhìn ngọn lửa kia tràn qua cả những bãi nước đọng pha máu loãng, Thương Sùng đương nhiên biết rõ lửa này là Linh hỏa gia truyền của nhà họ Sở.

Linh hỏa đúng như tên gọi, là do chính khí phát ra mà tụ thành ngọn lửa. Nếu chúng quỷ bình thường đụng vào loại lửa này một tý, sẽ tan thành mây khói, nhưng với con người thì là vô hại.

Ước chừng qua khoảng mười phút, mặc dù ngọn lửa đã lan tràn đến trên tầng, nhưng tên quỷ nước kia vẫn chưa hiện thân. –llLl...,,Q>>>><<<
Kèm theo tiếng tí tách, một bóng dáng màu trắng chậm rãi từ trên bậc thang đi xuống.

Cô gái cúi đầu, gót chân không chạm đất bước xuống bậc thang. Trên người là chiếc váy lụa dài mỏng màu trắng, mái tóc dài màu đen ướt nhẹp xõa xuống hai bên. Làn da vốn trắng nõn, lúc này thâm tím lại, toàn thân cao thấp chảy ra nước, tựa như một con búp bê bị phá hỏng.

Miệng cô gái co rúm, như là đang nói cái gì, nhưng lại không phát ra tiếng nào. Thân thể cô gái dừng lại trên bậc thanh cách bọn họ không xa, từ từ ngẩng đầu lên. Hai mắt đen nhánh trống rỗng giống như miệng giếng sâu âm u, khiến người ta vừa nhìn đã sợ đến nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Giữ lời hứa

Cha mẹ Nhạc Du, quản gia, bảo mẫu đều bị Sở Niệm trói trong phòng khách, vậy người đối diện đi về phía bọn họ, chắc chắn là Nhạc Du rồi.

Không phải Sở Niệm chưa từng nghĩ đến dáng vẻ của Nhạc Du bị quỷ hồn chiếm cứ, nhưng vào thời khắc được nhìn tận mắt, lòng cô vẫn co rút mạnh một chút.

Siết chặt gậy hàng ma trong tay, cảm giác phẫn nộ và đau lòng đã quét sạch lý trí của cô, Sở Niệm chỉ muốn đánh cho âm hồn đang chiếm cứ thân thể Nhạc Du hồn phi phách tán!

Chỉ là cô vừa định đi lên, đã bị người đàn ông bên cạnh cản lại.

"Anh làm gì thế!" Sở Niệm hung dữ trừng Thương Sùng.

"Em đừng như vậy, giờ em đánh tới hồn phách của Nhạc Du cũng sẽ tan biến. Chẳng lẽ em muốn để Nhạc Du chôn cùng sao?" Nhạc Du giữ vị trí thế nào ở trong lòng Sở Niệm, Thương Sùng đương nhiên biết rõ. Nhưng là, bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính.

Gậy hàng ma có thể đánh tan hồn phách của quỷ nước kia, song cũng có thể đánh tan hồn phách của Nhạc Du. Anh không muốn đợi đến khi Sở Niệm tỉnh táo lại, sẽ hối hận không kịp.

Mắt lạnh nhìn cô gái áo trắng kia, Thương Sùng liền che ở phía trước Sở Niệm theo bản năng. Nghiêng người, dưới ánh nhìn căm tức của cô, làm một động tác tay đừng lên tiếng. Lúc này, cô cần làm chính là dọn dẹp một chút đầu óc của cô.

Không đợi Thương Sùng mở miệng, cô gái áo trắng kia liền há miệng ra. Tiếng nói có chút run run, nhỏ vụn, sắc bén khiến lỗ tai người nghe khó chịu: "Tôi, không, muốn, chết....."

"Không muốn chết mà cô còn làm như vậy sao?" Thương Sùng hừ lạnh một tiếng, trong lời nói có ý mỉa mai rất rõ.

Người có quy định của người, quỷ đương nhiên cũng có quy định của quỷ. Bất kể là chết tự nhiên hay chết vì oán hận,--ll,,q,q,,q,..do,,,,,---═ ở trong quỷ giới cũng không thể dễ dàng ẩn vào cơ thể người sống. Nếu làm trái quy định, nhẹ thì hao tổn quỷ thọ, nặng thì hồn phi phách tán.

"Tôi...Biết rõ, tôi chỉ là, muốn, dùng thân thể của cô bé này....Đi gặp một người mà thôi. Chỉ là, không ngờ....Cho dù có trả giá lớn thế nào thì thân thể của tôi vẫn rỉ nước. Tôi vẫn....Không ra được căn nhà này." Cô gái áo trắng rất vất vả nói ra, vừa rồi chống lại linh hỏa đã tổn thương linh thể của cô rồi.

Cô không biết, mình còn có thể kiên trì bao lâu...Nếu bọn họ không muốn giúp cô, cô tình nguyện ngọc đá cùng vỡ.

Nhìn nhìn Thương Sùng ở sau lưng Sở Niệm, cô gái áo trắng cắn cắn môi dưới đã tím bầm, đáp: "Cô là truyền nhân trừ ma của nhà họ Sở sao?"

Sở Niệm trợn mắt nhìn Thương Sùng, nói: "Biết rõ tôi, còn dám chiếm lấy thân thể của bạn tôi!"

"Tôi làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, tôi có việc muốn cầu xin cô. Đợi vài ngày, rốt cuộc cô đã tới."

"Muốn tôi tiễn cô lên đường à? Không thành vấn đề! Cô ra khỏi thân thể của bạn tôi trước đi."

Cô gái áo trắng lắc đầu, đáp lại: "Không phải tôi cần cái này, tôi cần cô đưa tôi ra ngoài gặp một người. Gặp được anh ta, tôi sẽ đi ngay."

"Nói điều kiện với tôi ư? Cô xứng sao! Cô cũng biết, chỉ vài phút là tôi đã có thể đánh cô đến hồn phi phách tán rồi. Đừng nói là gặp người nào, đến cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng chẳng có!"

"Tôi đương nhiên biết rõ, nhưng hiện tại chẳng phải tôi đang chiếm ưu thế sao? Nếu cô nguyện ý để bạn mình biến mất cùng tôi, --═ll..q.q.,,,dô,,,n.....tôi cũng không ngại." Cô gái áo trắng nhìn Sở Niệm giống như đang muốn nuốt sống mình, trên khuôn mặt tê tái hiện lên ý cười quỷ dị.

"Tôi đã đứng ở đây nói chuyện với cô, chắc chắn là nghĩ đến kết cục của mình rồi. Tôi cho cô mười phút suy nghĩ, muốn cứu bạn mình hay để cô ấy đi cùng tôi là tùy cô."

Lời nói của cô gái áo trắng hoàn toàn kích thích Sở Niệm nổi giận, cô không thể nào giúp đỡ âm hồn hoàn thành tâm nguyện, nhưng cô càng không thể mất đi Nhạc Du.

Vừa rồi, lúc cô gái quỷ kia dập tắt linh hỏa của mình, Sở Niệm đã biết nữ quỷ ẩn vào thân thể Nhạc Du chắc chắn đã bị tổn thương linh thể rồi. Tuy bây giờ cô gái đó không thể đối đầu với mình, nhưng cũng có thể làm ra chuyện cực đoàn nào đó.

Nội tâm giãy giụa trong chốc lát, Sở Niệm từ sau lưng Thương Sùng đứng dậy, nói: "Chỉ cần cô không để tôi đi báo thù giúp cô thì tôi có thể đáp ứng

cô. Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?"

"Nhưng trước tiên cô phải ra khỏi thân thể của bạn tôi, hơn nữa phải hút đi hơi ẩm trên thân bốn người này."

Bất kể là bị âm hồn chiếm thân hay là bị khống chế, đều gây thương tổn cho cơ thể người sống. Tựa như là bị người hạ độc, mà loại độc này cũng chỉ có người hạ độc mới giải được. Chỉ là cách quỷ dùng không phải là giải, mà là dùng âm khí còn sót lại để giải trừ.

Sở Niệm không muốn sau này người nhà của Nhạc Du bị suy yếu thân thể, nếu muốn để mình giúp đỡ thì đầu sỏ gây nên đương nhiên phải trả giá cao một chút, đúng không?

Bị nữ quỷ nhập vào thân, Nhạc Du cúi đầu suy nghĩ một chút, đáp: "Được, tôi đáp ứng cô. Hy vọng cô cũng giữ lời hứa."

Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu tôi đã đồng ý giúp cô thì sẽ không nói chuyện lật lọng gì hết."

Cô gái áo trắng cúi đầu trầm tư, giống như đang do dự cái gì. Sở Niệm thấy cô gái như vậy cũng im lặng, dù sao nếu đổi lại thành cô,--..;;;;;;:,,d[[.....ô.....---- cô cũng sẽ cần thời gian suy nghĩ xem lời nói của đối phương là thật tâm hay giả ý. Huống chi, hiện tại hai người còn đang là quan hệ đối địch.

Thời gian trôi qua theo những giọt nước trên người cô gái áo trắng, luôn đứng đằng sau, Thương Sùng dứt khoát tìm một cái ghế ngồi xuống, bàn tay đan đỡ sau đầu, nhìn hai người.

Ngay lúc Sở Niệm mất hết kiên nhẫn không muốn chờ đợi thêm nữa, cô gái kia mới ngẩng đầu lên. Trên mặt không còn vẻ thành thật như trước, mà đang cực kỳ đau khổ đấu tranh cái gì đó.

Một lát sau, thân thể Nhạc Du tựa như chiếc lá rụng, lung la lung lay ngã xuống đất. Thấy lồng ngực Nhạc Du phập phồng có hơi thở giống người bình thường, trong lòng Sở Niệm mới thở phào nhẹ nhõm. Mắt lạnh quan sát hồn phách màu trắng vẫn đứng ở đó.

Thân thể cô ấy vẫn đang nhỏ nước, đầu tóc ướt nhẹp dính ở sau gáy, tuy sắc mặt trắng bệch, nhưng dung nhan lại rất xinh đẹp. Tuổi tác tầm hai sáu, hai bảy, trên người ngoại trừ âm khí thì chẳng có chút oán niệm nào.

Lúc này cô gái áo trắng cũng nhìn Sở Niệm đang nhìn mình chằm chằm, từ từ bay đến cạnh ghế sofa, cúi đầu hút hết thi khí trên thân bốn người kia.

Mặc dù quá trình đó nhìn thì không phí sức nhiều,-..,,ll..Q>>Q>Q>D>>D>D>═ nhưng Sở Niệm có thể từ sắc mặt càng trắng bệch và đôi chân đã biến mất của nữ quỷ, nhìn ra cô ấy đã không còn nhiều thời gian nữa.

Loại quỷ đó chắc không hề có ý hại người, Sở Niệm nhíu mày, cô thật không hiểu tại sao nữ quỷ phải làm chuyện như vậy, một cách vô ích phá hủy đường luân hồi của mình.

Lặng lẽ thở dài, cô lấy một tờ phù chú từ trong túi ra, ném đến tay nữ quỷ.

"Đây là chú tụ hồn, tôi cũng không muốn thất hứa."

Nữ quỷ sững sờ, nhìn lá bùa đó dần dần hòa vào bàn tay mình, cho đến khi cảm giác được thân thể thư thái một chút, mới ngẩng đầu rất chân thành nói cám ơn Sở Niệm.

Sở Niệm mất tự nhiên bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ngồi xuống ghế tựa mà Thương Sùng đặc biệt dành cho cô. Tức giận lườm người đàn ông bên cạnh vẫn đang xem kịch vui, cố làm ra vẻ lạnh lùng, nghiêm mặt mở miệng: "Nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tiền tài hay tình yêu

Nữ quỷ gật đầu nhẹ, bay tới bên cửa sổ. Ánh trăng bên ngoài xuyên qua người cô gái, đồng thời cũng chiếu đến chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô.

"Tôi tên là Phùng Tư Vân, lúc chết chỉ mới hai mươi sáu tuổi."

"Phùng Tư Vân? Cô chính là con gái của Phùng Long?" Thương Sùng giống như nghĩ đến điều gì, nhìn Phùng Tư Vân hỏi.

Phùng Tư Vân gật gật đầu, đáp: "Cha tôi đúng là Phùng Long, là ông chủ của bất động sản Phùng thị."

Sở Niệm nghe hai người nói chuyện, đầu tiên là sững sờ, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Thương Sùng, hỏi: "Anh đừng nói với tôi là anh quen cô ấy nhé."

"Không quen."

"Vậy tại sao anh lại biết cả tên cha cô ấy?"

Thương Sùng cười cười, đáp: "Chỉ là lúc trước có xem qua một bài báo về Phùng Tư Vân, vừa rồi nghe tên, nhất thời nhớ tới mà thôi."

"Trên báo nói cái gì?"

"Nếu tôi nhớ không lầm, bài báo nói sau khi ông chủ Phùng Long của tập đoàn Phùng thị tổ chức hôn lễ cho con gái xong thì con gái ông ta liền mất tích. Cảnh sát tra xét rất lâu vẫn chưa có manh mối gì."

Thương Sùng nhìn Phùng Tư Vân tràn đầy ưu sầu đứng ở trước cửa sổ, hỏi: "Tôi không nhớ nhầm đâu nhỉ?"

"Không lầm, khi đó cha tôi tìm kiếm khắp Mộ Thành, nhưng thật ra ông không hề biết, lúc đó con gái bảo bối của mình đã sớm chết rồi. Hơn nữa, còn là chết đuối trong bể bơi gia đình." Phùng Tư Vân đau khổ cười một tiếng, trong hai mắt tràn đầy tự giễu.

Xoay người nhìn Thương Sùng, Phùng Tư Vân lại nhìn qua Sở Niệm, trong đôi mắt đen láy tràn đầy hối tiếc, bi thương, buồn bã.

"Ngày đó vốn phải là ngày tôi hạnh phúc nhất, tôi và Lưu Dương đứng ở sau lưng cha mẹ tôi nói lời cảm ơn khách khứa._LllLLq;::Q::Q:Q:D>>>> <<<<000,,,,...Nhìn người đàn ông bên cạnh mình, tôi thật sự nghĩ rằng ông trời đối xử với tôi quá tốt, dù sao cuối cùng tôi đã có thể kết hôn với người mình yêu suốt bốn năm. Đêm hôm đó, trong đầu tôi toàn là hình ảnh tương lai của cả hai, làm bạn, sinh con, sau đó chờ chúng tôi tóc trắng đầy đầu, tôi và anh ta có thể nắm tay nhau nhìn trời chiều."

"Ngày hôm đó hoặc là nói bắt đầu từ lúc chúng tôi quyết định đính hôn, Lưu Dương liền đối xử rất tốt với tôi, khắp nơi quan tâm, yêu thương tôi. Đến bây giờ tôi còn nhớ rõ vẻ mặt anh ta vào mỗi lần chúng tôi nhìn nhau, vẻ dịu dàng và nuông chiều đó là thứ tôi hằng mong muốn."

"Tôi yêu anh ta, tôi cũng cho là anh ta yêu tôi, cho nên, cho dù vũ hội kéo dài, nhưng trong lòng tôi vẫn tràn đầy hạnh phúc. Chỉ là không ngờ, hóa ra tất cả chỉ là tôi tự tình nguyện mà thôi."

"Có ý gì?" Sở Niệm nghe có chút hồ đồ.

"Ý tứ rất đơn giản, tôi cho rằng Lưu Dương là vì yêu tôi nên mới quyết định đính hôn, kết hôn với tôi. Nhưng tôi sai lầm rồi, thậm chí đến lúc chết tôi mới biết được, sở dĩ anh ta diễn tuồng ở trước mặt tôi, cũng chỉ vì cha tôi thôi."

Phùng Tư Vân đỏ cả vành mắt, trên khuôn mặt mỹ lệ tràn đầy thống khổ, nói tiếp: "Từ nhỏ, cha tôi đã rất thương tôi, ông biết tôi rất yêu Lưu Dương, cho nên ông nói cho Lưu Dương, nếu anh ta nguyện ý buông tha cho Đinh Nhiên, kết hôn với tôi, cha tôi sẽ để anh ta kế thừa gia sản nhà tôi."

"Buông tha cho Đinh Nhiên? Là bạn gái của Lưu Dương sao?"

"Đúng, Đinh Nhiên là mối tình đầu của Lưu Dương, bọn họ rất yêu nhau, chỉ là tôi không hề biết tất cả mà thôi. Gia đình Lưu Dương cũng không giàu có, từ nhỏ không có cha, nhà chỉ có một mẹ già đầy bệnh tật. Cha tôi đã lợi dụng điểm này, cho nên mới đưa ra điều kiện như vậy."

"Vì vậy tên Lưu Dương đó liền không nói hai lời đã thỏa hiệp với cha cô sao?" Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy oán giận và khinh bỉ.

"Trong đầu những kẻ có tiền các người đều chỉ biết dùng tiền giải quyết mọi chuyện hay sao? Bất kể là sinh mệnh hay là tình yêu của người khác à?"

"Tôi biết rõ tôi nói ra thì các người sẽ nghĩ cha tôi làm sai. Nhưng mà, ông chỉ có mỗi người con gái là tôi,-lL;:Q<< cho nên ở trong lòng ông, hạnh phúc của tôi chính là chuyện quan trọng nhất thế giới này. Q----Do,,,n.....Còn Lưu Dương, anh ta sẽ chẳng thể nghĩ rằng, một đứa bé xuất thân trong một gia đình như vậy, có tư cách hoặc là can đảm vì cái gọi là tình yêu mà làm trái ý cha tôi,-═do,,,nn...--- đồng thời cũng buông tha cho tiền đồ sáng lạn của mình."

Sở Niệm nghe xong những lời này, mặc dù trong lòng vẫn không thể chấp nhận cách làm của Phùng Long, nhưng vẫn cảm thấy ông ta là một người cha tốt. It nhất là một người cha hiếm có, thương yêu coi con gái như trân bảo.

Có lẽ cha mẹ trên thế giới này đều như thế đi, đều dốc hết sức dành cho con mình những thứ tốt nhất. Đối với cha mẹ mà nói, trên thế giới này đúng là không có thứ gì có thể so sánh với con mình cả.

Tuy là từ khi cô có trí nhớ thì đã mồ côi, nhưng lúc này, Sở Niệm đột nhiên cảm thấy, nếu người nhà của cô còn trên thế giới này, cha mẹ nhất định sẽ thương cô như vậy. Mà cô, cũng sẽ không sống khổ cực giống hiện tại.

Nghĩ tới đây, trái tim Sở Niệm bắt đầu truyền đến từng đợt chua xót. Tuy vẻ mặt không thay đổi nhưng cô vẫn cúi đầu xuống thở dài. Lúc này, có một bàn tay đặt lên bả vai cô.

Sở Niệm ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt an ủi của Thương Sùng trong màn đêm. Trong lòng ấm áp, hướng anh cười cười ý bảo mình không sao, sau đó

nhìn về phía Phùng Tư Vân, tiếp tục đề tài giữa bọn họ.

"Chỉ là, cô lại bỏ mạng vì lý do đó ư?"

Phùng Tư Vân gật đầu, nói: "Lúc ấy, cha tôi thấy Lưu Dương đã thay đổi thái độ với tôi, lại bí mật điều tra được chuyện Lưu Dương và Đinh Nhiên đã chia tay. Cho nên, ông liền nghĩ rằng quyết định của mình là đúng. Song, cuối cùng vẫn khiến cho người chẳng biết gì như tôi bị mất mạng. Đó có lẽ là báo ứng đi! Không phải ông trời chính là như vậy sao? Anh càng muốn có thứ gì thì anh càng không có được."

"Thế nhưng tôi vẫn hơi không hiểu, nếu theo như lời cô nói lúc trước, Lưu Dương chỉ vì gia sản mà ở cùng cô thì anh ta càng phải bảo vệ cô. Không thể nào khi cô mất tích mà anh ta không đi tìm cô cả."

"Nguyên nhân rất đơn giản, anh ta không tìm tôi là vì chỉ có anh ta và Đinh Nhiên biết rõ thi thể của tôi ở đâu."

"Có ý gì? Là Lưu Dương và Đinh Nhiên hợp mưu đẩy cô xuống nước, sau đó giấu thi thể cô đi sao?—ll;;;q;q;q;;;;dô,,,,nn....═══-- Anh ta làm như thế, vậy tại sao trước đó còn muốn đóng kịch với cô?"

"Bởi vì anh ta không bỏ được Đinh Nhiên, đồng thời cũng luyến tiếc Đinh Nhiên." Phùng Tư Vân nhếch môi cười khổ.

"Đêm hôm đó, sau khi tiệc tối chấm dứt, tôi và Lưu Dương liền trở về biệt thự của tôi. Chỉ là không nghĩ tới ngoài cửa biệt thự, Đinh Nhiên đã sớm ở đó chờ chúng tôi. Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi thấy cô ta."

Phùng Tư Vân dừng một chút, thấy Sở Niệm muốn nói lại thôi, liền nói tiếp: "Tôi biết cô muốn hỏi cái gì, căn biệt thự đó là quà tân hôn cha tôi tặng cho. Lưu Dương thích yên tĩnh, cho nên ở đó trừ tôi và anh ta thì chẳng có người giúp việc nào. Đêm hôm đó là anh ta lái xe về cùng tôi, với cả cũng muộn rồi nên lúc ấy chỉ có ba người chúng tôi."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cần gì như thế

"Lúc ấy tôi rất ngây thơ, không hề biết tên cô ta, chỉ cho là một người bạn của Lưu Dương mà thôi. Tôi chẳng nghĩ gì nhiều, cứ đứng ở một bên chờ Lưu Dương nói chuyện với cô ta. Song nhìn cô ta càng lúc càng kích động, tôi mới phát hiện ra điều bất thường."

"Chờ tôi tiến lên muốn qua hỏi thăm, Đinh Nhiên mạnh mẽ xoay người tát tôi một cái. Lúc ấy phản ứng của tôi đúng là quá ngu xuẩn, chỉ có thể ôm mặt đứng sững người. Sau đó nghe thấy cô ta điên cuồng chửi rủa và chịu những cú đấm, cú đá của cô ta lên người mình."

"Ngay từ đầu Lưu Dương đã không ngăn cản cô ta, chỉ vô cảm nhìn dáng vẻ chật vật của tôi. Lần đầu tiên tôi thấy được dáng vẻ đó, quá xa lạ, quá lạnh lùng. Rồi sau đó, anh ta giống như không nhìn nổi, liền kéo tôi ra sau người. Đinh Nhiên không ngờ Lưu Dương lại làm như vậy, cho nên đã cãi nhau với anh ta ở ngay trước mặt tôi."

"Khi đó cô mới nghe được sự thật phải không?" Sở Niệm nhìn luồng u hồn kia, trong lòng đột nhiên có chút không nỡ. Cô không biết cô gái kia phải làm thế nào để thừa nhận nỗi đau rơi từ thiên đường xuống địa ngục, mà đẩy cô ấy vào đáy cốc lại chính là hai người đàn ông thân thuộc nhất.

"Đúng, Đinh Nhiên và Lưu Dương tranh cãi, tôi mới biết hóa ra thứ được gọi là hạnh phúc, đều do cha tôi dùng gia sản của nhà họ Phùng đổi về. – ll....;;;;&&&&qqq****D<<
"Lúc ấy tôi cực kỳ hy vọng là Đinh Nhiên lừa gạt mình, nhưng khi chất vấn Lưu Dương thì anh ta không hề phủ nhận. Thật ra do tôi ngốc, kể từ lúc Lưu Dương trông thấy Đinh Nhiên, vẻ đấu tranh và đấu khổ trong mắt anh ta là chưa từng xuất hiện trên người tôi."

"Trong đầu tôi nhớ tới rất nhiều chuyện, tôi đột nhiên cũng có suy nghĩ không cam lòng. Ngay trước mặt Đinh Nhiên, nói cho Lưu Dương biết tôi sẽ không truy cứu những chuyện này, nếu anh ta còn muốn tiền của nhà họ Phùng chúng tôi thì theo tôi về nhà."

"Cảm giác được anh ta đi theo phía sau tôi, tôi thừa nhận khi đó mình đã điên rồi, cũng giống với cha tôi, lợi dụng tiền tài uy hiếp anh ta. Tôi có thể không quan tâm chuyện lúc trước anh ta lừa dối, không quan tâm quá khứ của anh ta và Đinh Nhiên, thậm chí không quan tâm đến hành động của Đinh Nhiên và vẻ lạnh lùng thờ ơ của anh ta. Tôi chỉ muốn kết quả, chỉ muốn anh ta quay về bên cạnh tôi."

"Chỉ là không nghĩ tới, Đinh Nhiên cũng đi theo vào. Lúc đi theo tôi với Lưu Dương qua bể bơi, liền điên cuồng xông lên đẩy tôi đang không hề đề phòng gì xuống nước."

"Từ nhỏ tôi đã sợ nước, cho nên càng không biết bơi. Tôi rơi vào trong nước, cố gắng giãy giụa muốn sống sót, song tôi vẫn không có cách nào leo lên thành bể. Khi đó Lưu Dương cũng luống cuống, ngay lúc anh ta chuẩn bị nhảy xuống cứu tôi thì bị Đinh Nhiên giữ lại. Tôi không biết cô ta đã nói gì với Lưu Dương, nhưng thấy anh ta đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng không nhảy xuống nữa."

"Hai người bọn họ đứng song song nhau, lạnh lùng nhìn tôi từ từ chìm xuống. Cũng không biết qua bao lâu, đợi đến khi tôi mở mắt ra, tôi lại nhìn thấy

phòng sách của cha tôi. Ông giống như đã già hơn rất nhiều, liên tục gọi điện thoại. Còn Lưu Dương thì ngồi đối diện giống như thường ngày."

"Bọn họ đều nói đến chuyện tôi mất tích, Lưu Dương vẫn trầm tĩnh ôn hòa như vậy, nhưng ở một khắc ấy, tôi đã hận người đàn ông ở trước mắt thấu xương. Tôi điên cuồng đứng ở bên cạnh cha tôi nói cho ông biết,--llllqqqqllllldooon.....═══ Lưu Dương rất giả dối. Nhưng mặc kệ tôi kêu gào thế nào, hai người họ đều không nghe được, không nhìn thấy tôi. Khi đó, tôi mới ý thức được mình đã chết rồi."

"Mà nơi tôi ngã xuống chính là hồ bơi trong biệt thự của mình, đến bây giờ cha tôi vẫn tưởng tôi mất tích, kết quả chỉ có thể có một, chính là Lưu Dương và Đinh Nhiên đã vớt thi thể tôi lên giấu đi rồi."

"Tôi bắt đầu hận tên đàn ông dối trá vô tình ở trước mắt kia, tôi rất muốn báo thù. Nhưng mỗi lần tôi đến gần anh ta, liền bị một sức lực vô hình bắt trở về, sau đó linh hồn xuất hiện trong hồ bơi nơi tôi gặp chuyện không may. Cảnh tượng giống nhau, tôi rơi xuống nước giãy giụa giống nhau. Tôi cứ lặp lại như vậy, lặp lại tình huống tôi chết. Đến cuối cùng, càng buồn cười chính là vào một lần tỉnh lại, chỗ tôi xuất hiện từ bể bơi biến thành trong hồ."

"Rốt cuộc tôi không phải lặp lại cảnh tượng đáng sợ kia rồi, chính là, tôi phát hiện ra mặc kệ tôi đi như thế nào, vẫn chẳng thể rời khỏi cái hồ đó. Ban đầu tôi cũng không cam chịu, thử qua rất nhiều cách, cuối cùng vẫn tốn công vô ích. Thành quỷ cũng có cái hay, thời gian sống giống như con người. Tôi đợi ở trong hồ nước kia, nhìn trời tối, nhìn hửng đông, nhìn một đám quỷ luân hồi đầu thai ở bên cạnh. Cuộc sống như vậy có vẻ rất đau khổ, nhưng bình thản làm cho người ta buông xuống rất nhiều chuyện. Ví dụ như thù hận....."

Một hơi nghe xong Phùng Tư Vân nói, hồi lâu Sở Niệm vẫn im lặng.

Tử vong chính là như vậy, người chết theo quy luật tự nhiên hay ngoài ý muốn, sau khi chết chỉ cần buông xuống chấp niệm trong lòng là có thể bắt đầu luân hồi lần nữa. Mà người chết do bị giết hoặc tự sát, phải đợi đến khi linh hồn hoàn toàn thức tỉnh mới được. Nếu trong lòng còn cuồng dại hoặc thù hận, sẽ bắt đầu cảnh tượng luân hồi không có chừng mực.

Loại luân hồi đó chính là tình cảnh kinh khủng nhất lúc bọn họ tự sát hoặc bị giết, đây là sự trừng phạt của ông trời với bọn họ, tàn nhẫn mà vô phương.,,,...ll,,,q,q,....dôn.....═══Dù sao, chỉ cần linh hồn mang theo một chút tình cảm thì đường luân hồi của Địa phủ sẽ không thể thu lưu bọn họ. – lll.q.q.q.d....oo.....Hơn nữa chỉ cần oán niệm không sâu, sau khoảng thời gian vô chừng mực sẽ khiến bọn họ buông xuống chấp niệm trong lòng.

Đương nhiên cũng sẽ có kiểu bản tính đến chết không đổi, kiểu đày đọa ấy chẳng những không thể khiến bọn họ buông xuống, ngược lại oán niệm còn tăng thêm theo vòng lặp lại đó. Cuối cùng không để ý đến phép tắc của Quỷ giới, báo thù xong sẽ hồn phi phách tán.

Phùng Tư Vân hiển nhiên không phải là kiểu đến chết không đổi, chỉ là cô ấy đi nhầm một bước, đủ để hủy diệt tất cả.

"Nếu đã buông xuống được, cần gì phải làm thế này chứ?" Sở Niệm không khỏi hơi tiếc nuối cho cô. Một bước sai, từng bước sai. Coi như hiện tại mình có tâm giúp người, cũng không có cách nào ngăn cản những chuyện sẽ phát sinh sau này trên người Phùng Tư Vân.

Phùng Tư Vân cười cười, lúm đồng tiền trên mặt lộ ra làm cô rất đẹp. Nhưng nếu không phải phía sau cô ấy không có bóng, đứng cô đơn ở chỗ đó, cho dù Sở Niệm là nữ cũng không kìm lòng được sinh ra ý muốn bảo vệ.

Cô gái như vậy hẳn phải được một người đàn ông tốt nâng trong lòng bàn tay, mà không phải bị đối đãi như vậy.

Yêu người không nên yêu, thậm chí chết rồi vẫn chẳng thể tìm được thi thể mình.

"Nếu cô muốn tôi giúp cô tìm ra thi thể cô thì tôi sẽ giúp."

Sở Niệm suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Về phần ban đầu cô nói muốn gặp một người, tôi có thể đưa cô đi gặp cha cô. Chỉ là cô nên biết, có gặp cũng vô dụng, dù sao cô....."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đáng giá không

"Tôi biết rõ kết quả của tôi là cái gì, nhưng người tôi muốn gặp không phải là cha tôi." Phùng Tư Vân cúi đầu nhìn dưới chân đã thành một vũng máu loãng, đau khổ cười một tiếng.

"Tôi nợ cha tôi rất nhiều, khi còn sống, từ nhỏ đến lớn tôi đều được ông nâng niu trong lòng bàn tay. Là đứa con gái duy nhất của ông mà chưa từng làm gì cho ông cả. Tôi không muốn để ông khổ sở thêm lần nữa, tôi cũng không đành lòng thấy ông khổ sở vì tôi nữa."

"Cô đừng nói với tôi là đến lúc này vẫn muốn gặp tên Lưu Dương kia đấy. Gã ta đối xử với cô như vậy mà cô còn quyến luyến à? Không tiếc hồn bay phách tán chỉ vì muốn gặp tên cặn bã đã hại chết cô à!"

Đối với Phùng Tư Vân mà nói, ngoại trừ cha mình ra, người muốn gặp cũng chỉ có tên Lưu Dương kia thôi. Nếu cô ấy muốn gặp cha mình thì Sở Niệm

cho rằng đó là hợp lý. Nhưng nếu là gặp tên cặn bã đó, cô thật sự không thể gật bừa rồi.

Thấy Phùng Tư Vân đang cắn chặt môi dưới nhìn mình, Sở Niệm đã biết mình đoán trúng tâm tư của cô ấy. Không hề che dấu sự chán ghét trong lòng, lạnh lùng hừ một tiếng.

Muốn mình giúp cô ấy gặp người kia sao, nằm mơ đi!

Phùng Tư Vân bất đắc dĩ, nhìn Sở Niệm một hồi lâu mới dời mắt đến trên người đàn ông đang im lặng đứng đó. Há to miệng như là muốn nói gì đó, nhưng cuối và vẫn chẳng thể thốt ra lời nào.

Thương Sùng nhàn nhạt nhìn cô một cái, giống như đã hiểu tâm tư của cô. Vẻ mặt lạnh nhạt không có chút ấm áp, không nhanh không chậm phun ra ba chữ: "Đáng giá không?"

Đáng giá không? Vì một người đàn ông vì gia sản của mình mà giả vờ yêu mình, vì một người đàn ông thờ ơ, để mặc người khác nhục nhã mình, vì một người.....Trơ mắt nhìn mình chết đi, mà không hề vươn tay cứu giúp. Vì một người một lòng bảo vệ người yêu, làm cho mình chết rồi vẫn không thể an tâm, có đáng giá không?

Hồn bay phách tán, chỉ vì gặp một người đàn ông không có nửa điểm thật lòng với mình, đáng giá không?

Tuy ba chữ đó quá đơn giản nhưng lại khiến hốc mắt Phùng Tư Vân phiếm hồng. Cố nén không để lệ trong mắt rớt ra, cô cắn chặt môi dưới, im lặng mà kiên định gật nhẹ đầu với Thương Sùng.

Thương Sùng không nói, nghiêng đầu nhìn Sở Niệm vẫn còn đang thầm hờn dỗi. Bên môi lặng lẽ nhếch lên ý cười cưng chiều, dùng khuỷu tay đụng đụng cô.

Sở Niệm trợn mắt liếc anh một cái, hỏi: "Thế nào, anh đường đường là giáo viên đại học, giờ đổi sang nghề thuyết khách rồi hả?"

"Không phải em đang tức giận vì người không liên quan sao?" Thương Sùng thấy cô vẫn còn tâm tư chế giễu mình thì trong lòng cũng thư thái rất nhiều.

"Hai cái này giống nhau à!"

"Có cái gì khác chứ? Tôi chỉ biết lúc trước em đã đáp ứng người ta rồi. Tôi làm thuyết khách chỉ là không muốn người nào đó làm con chó nhỏ mà thôi."

"Đúng là tôi đã đáp ứng nhưng khi đó còn chưa biết chuyện thành ra như thế mà. Hơn nữa, mặc dù Sở Niệm tôi không phải là người đạo đức cao thượng, thập toàn thập mỹ, nhưng dầu gì thì tôi cũng được coi là ghét ác như thù chứ?—ll;l;;qlql;;l;qll;;;do;;;oonn,,,, Anh nói xem, cô ấy gặp ai mà chẳng được, sao cứ đòi gặp tên cặn bã kia, có phải đầu óc cô ấy có bệnh hay không!"

Sở Niệm tức đến đỏ bừng mặt, ngôn từ chính nghĩa, nhiệt tình ấy đúng là không hề nói giỡn. Chỉ tiếc ở trong mắt Thương Sùng, phản ứng đó chỉ mang tính trẻ con nhiều hơn là "chính nghĩa".

Mắt thấy sắc trời đã bắt đầu trắng bệch, Thương Sùng cười vô và bất đắc dĩ.

"Tôi không quan tâm đầu óc của Phùng Tư Vân có bệnh hay không. Tôi chỉ biết trong chuyện tình cảm chỉ có đương sự mới biết được, người ngoài nghĩ ra sao cũng vô dụng.--=-ll,,q,q,q,d,,ôn,,,,---- Hơn nữa, lúc trước em đã quyết định giúp cô ấy rồi, vậy vì sao không tiễn Phật tiễn đến tận Tây Thiên, thông qua Lưu Dương tìm được thi thể của Phùng Tư Vân? Như vậy chẳng phải sẽ không thất hứa mà còn khiến người đàn ông kia bị trừng phạt thích đáng à?"

Sở Niệm nghĩ nghĩ thấy Thương Sùng nói rất có đạo lý. Nếu như giúp Phùng Tư Vân gặp được Lưu Dương kia, bọn họ có thể tìm hiểu ra nguồn gốc, tìm được thi thể của Phùng Tư Vân. Nói như vậy, cũng coi như khiến tên cặn bã chết tiệt đó nhận trừng phạt thích đáng.

Chỉ là Mộ Thành lớn như vậy, Lưu Dương lại là người sống. Chẳng phải hai người họ muốn tìm sẽ rất phiền toái sao? Hơn nữa chưa nói đến chuyện đưa gã ta vào ngục, chính là Phùng Tư Vân có thể kiên trì đến lúc bọn họ tìm được Lưu Dương hay không còn chưa biết đâu.

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không tìm ra cách tốt hơn, Sở Niệm đành phải hạ thấp giọng hỏi người đàn ông đứng bên cạnh: "Anh nói nhẹ nhàng quá, vậy ngộ nhỡ chúng ta còn chưa tìm được tên Lưu Dương cặn bã kia, Phùng Tư Vân không kiên trì nổi thì phải làm sao? Đến lúc đó đừng nói là khiến Lưu Dương bị trừng trị, chúng ta bận rộn là tốn công vô ích rồi."

Lần này Sở Niệm nói là "chúng ta", điều đó chứng tỏ trong tiềm thức của cô nhóc này, mình đã có thể trở thành người mà cô tín nhiệm, một danh xưng đơn giản như vậy lại làm cho Thương Sùng rất hài lòng.

Thương Sùng đứng dậy sửa sang quần áo của mình rồi nói: "Chuyện tìm Lưu Dương cứ giao cho tôi là được, hiện tại trời sắp sáng rồi, em đi xem Nhạc Du và người nhà của cô ấy trước đi." Giống như nghĩ tới điều gì, anh liền nhìn chiếc ba lô trên người Sở Niệm.

"Chỗ của em dùng bùa để trữ hồn đúng không?"

Sở Niệm mò đi mò lại ở trong túi, đáp: "Có, chỉ là bùa trữ hồn chỉ có thể bảo tồn linh hồn nhiều nhất ba ngày, hơn nữa hồn phách Phùng Tư Vân đã bất ổn, tôi cho cô ấy bùa tụ hồn cũng chỉ cưỡng chế không để cho cô ấy bị hồn bay phách tán quá nhanh mà thôi. Nếu dùng bùa trữ hồn thì nhiều lắm chỉ được một ngày."

"Không quan trọng, không chống đỡ nổi thì là số mệnh của cô ấy rồi."

Sở Niệm tán thành gật nhẹ đầu, mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, biết rõ việc cô cần làm còn rất nhiều. -==-ll..,.q,q,q,...do,,,,ôn,,,,,==Không chỉ xóa đi ký ức của Nhạc Du và người nhà cô ấy, còn phải kiểm tra một chút thân thể bọn họ có vấn đề gì không.

Nếu đã không có nhiều thời gian thì cô phải nắm chặt thời gian để làm việc. Đứng dậy bước về phía Nhạc Du, chỉ là, mới đi hai bước liền ngừng lại. Từ trong túi lấy một lá bùa vàng hình trái tim ném vào trong tay Thương Sùng, nói: "Đây là bùa trữ hồn, anh cầm nó đến trước mặt Phùng Tư Vân để cô ấy tự chui vào."

Thương Sùng nhẹ nhàng cười một tiếng, ý bảo cô đi làm chuyện của mình đi. Sau đó nhìn Sở Niệm bắt đầu dùng linh lực kiểm tra thân thể Nhạc Du, liền xoay người đi về phía Phùng Tư Vân.

Đứng ở trước mặt cô, Thương Sùng dùng khóe mắt liếc Sở Niệm không hề nhìn qua bên này. Ngón tay cái của bàn tay trái nhanh chóng lướt qua ngón giữa, một giọt máu đen liền rơi xuống lá bùa.

Phùng Tư Vân kinh ngạc, vừa muốn nói gì đã thấy Thương Sùng lạnh mặt ý bảo cô đừng mở miệng.

"Tôi làm như vậy chỉ vì Sở Niệm mà thôi."

Phùng Tư Vân nghiêng đầu nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang bận trước bận sau kia, cười rất là chân thành. Thấp giọng nói tiếng cám ơn với Thương Sùng, sau đó tiến vào bên trong lá bùa vàng có chứa máu.

Thấy vết máu đã hoàn toàn dung hòa vào lá bùa vàng, lúc này Thương Sùng mới đi đến bên cạnh Sở Niệm, giao lá bùa vào tay cô. Nhìn cô đang xóa ký ức của đám người Nhạc Du, Thương Sùng mới cầm điện thoại lên bấm 120.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bên cạnh em còn có tôi

Hơn mười phút sau thấy bác sĩ và y tá nâng Nhạc Du và người nhà cô ấy đặt lên xe cứu thương, núp ở trong xe, Sở Niệm mới thở phào.

Bởi vì cả đêm không ngủ cộng thêm hao phí nhiều linh lực và một lúc, lúc này trên mặt Sở Niệm hơi tái nhợt, trên trán còn đọng ít mồ hôi. Có chút mệt lả dựa vào ghế xe, vẻ mặt rất mệt mỏi.

Cô như vậy làm cho Thương Sùng không khỏi đau lòng, theo bản năng lấy một chiếc áo khoác từ trên ghế sau đắp lên người cô. Chỉ khi đối diện với đôi mắt to đen láy kia, anh mới nhận ra hành vi của mình hơi cổ quái.

Mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng dưới mắt Sở Niệm, Thương Sùng vừa khởi động xe vừa giả vờ như không có việc gì xảy ra. Nhưng cảm giác được cô nhóc ở bên cạnh hoàn toàn không có ý thu hồi tầm mắt, anh hơi nhíu mày, khóe môi thoáng qua ý cười nhẹ, hỏi: "Sao thế, nhìn tôi đến mê mẩn rồi hả?"

Vẻ đẹp trai của Thương Sùng đã được Sở Niệm công nhận kể từ lần đầu tiên gặp anh, không thể phủ nhận anh thật sự đẹp trai đến hơi quá đáng. Cho dù có vô ý khẽ cười nhẹ, cũng đủ làm cho người ta điên đảo thần hồn.-=-ll,,,...lllq,q,q,d,,,ô..nn....== Chỉ là trên người anh có cảm giác rất kỳ quái, lúc nghiêm túc thận trọng thì mi tâm tràn đầy trầm ổn và khí phách khó có thể so sánh được.

Kiểu khí phách đó giống như là trời sinh, không hề có chút giả vờ hay gượng ép, cứ cao cao tại thượng như vậy, khiến người ta cảm thấy không dễ thân thiết. Chỉ là, vào lúc đối diện với cô, liền biến thành một kẻ rất đen tối, lưu manh.

Nhìn bộ dạng thối đó của anh, Sở Niệm không khỏi ghét bỏ bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ban cho anh một cái liếc mắt, hỏi: "Kế tiếp chúng ta phải làm sao?"

"Em thấy thế nào?" Thương Sùng hỏi ngược lại, anh thật sự cũng muốn biết trong lòng cô nhóc này đang suy nghĩ cái gì.

"Hay là tôi gọi điện thoại báo với Tô Lực nhé, dù sao anh ta cũng là cảnh sát, tìm người sống nhất định sẽ thuận tiện hơn chúng ta rất nhiều."

"Có lẽ là như vậy, nhưng em sẽ nói với Tô Lực là vì sao em muốn tìm tên Lưu Dương kia hả? Chẳng lẽ em định lợi dụng anh ta xong lại xóa đi ký ức của người ta sao?" Thương Sùng hơi có ý sâu xa liếc nhìn Sở Niệm, trên mặt không còn vẻ ôn hòa như vừa rồi. Anh thật sự rất không thích vào lúc này mà người Sở Niệm nhớ tới không phải là mình, mà là tên Tô Lực kia.

"Nhưng hết cách rồi, chẳng lẽ anh muốn tôi đi dán quảng cáo tìm người ở khắp Mộ Thành à." Cô có thể lợi dụng tiểu quỷ đi tìm hiểu tin tức của Lưu Dương, nhưng có vài tiểu quỷ lại không ra được ban ngày, bọn họ lại không có nhiều thời giờ nữa.

"Lát nữa tôi đưa em về trước, em nghỉ ngơi đến xế chiều thì tới bệnh viện thăm gia đình Nhạc Du một chút. Những chuyện khác, cứ giao cho tôi."

"Giao cho anh? Có được không? Anh cũng biết chúng ta không còn nhiều thời gian nữa."

"Em cứ làm theo lời tôi nói là được, nếu không em nghĩ ra cách tốt hơn, nói cho tôi nghe một chút đi. --..ll.><<
Sở Niệm nổi cáu, trừng anh hồi lâu rồi mới nặng nề hừ một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn xoay đi, không để ý đến anh nữa.

Hai người cứ như vậy, ở trong xe ầm ỹ, cho đến khi đã tiến vào chỗ ở rồi, Thương Sùng mới mở miệng. Trong lời nói không còn vẻ chế nhạo lúc trước, trên mặt cũng chỉ có vẻ kiên định, nghiêm túc: "Sở Niệm, tôi hy vọng là em tin tưởng tôi. Cho dù tôi biết rõ tín nhiệm là thứ không dễ lập nên trong tức khắc. Nhưng em cũng biết tôi sẽ không hại em, không có lý do tổn thương em."

Một Thương Sùng như vậy, vẫn là lần đầu tiên Sở Niệm nhìn thấy. Nhớ tới trong khoảng thời gian ở chung này, mặc dù người đàn ông này trêu chọc mình rất nhiều, nhưng trong lúc vô tình, cũng giúp cô rất nhiều lần.

Giữa bọn họ, ngoại trừ quan hệ thầy trò, hẳn cũng coi như bạn bè đi?

Khó được thuận theo gật đầu nhẹ với Thương Sùng, đợi xe dừng hẳn cô mới xuống xe. Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp làm cho Sở Niệm có chút choáng váng, mặc dù bây giờ cũng coi là mùa hè, nhưng hơi lạnh sáng sớm vẫn khiến cô vô thức ôm chặt hai tay.

Lúc này, trên bờ vai liền có thêm một chiếc áo khoác. Sở Niệm hạ mắt nhìn nhìn chiếc áo khoác nam tính quen thuộc, nhẹ giọng nói một tiếng cám ơn với chủ nhân của nó.

Thương Sùng nhếch môi, dịu dàng kéo mái tóc dài được giấu kín trong áo khoác của Sở Niệm ra ngoài. Tuy trong giọng nói tràn đầy ý dạy bảo nhưng lại để lộ chút đau lòng và cưng chiều khó phát hiện.

"Lát nữa em phải đi nghỉ ngơi, chờ đến chiều tôi tự nhiên sẽ gọi điện thoại cho em. Không cần lo lắng gì cả, biết chưa? Bây giờ em không phải cô đơn một mình nữa, bên cạnh em còn có tôi."

Sở Niệm im lặng hồi lâu, cúi đầu đáp khẽ một tiếng. Cô không đi vào, cứ đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi Thương Sùng lái xe biến mất ở trong tầm mắt.

Cô thừa nhận, câu nói cuối cùng của Thương Sùng đã kích động nội tâm của cô. Hai mươi năm qua, từ khi bắt đầu hiểu chuyện, mọi chuyện đều tự mình gánh vác. Vui vẻ cũng tốt, không vui cũng tốt, cô đơn cũng thế, không cô đơn cũng vậy. Nhưng rốt cuộc có mệt mỏi hay không thì chỉ mình cô hiểu.

Không phải Sở Niệm chưa từng nghĩ tới tìm một người hợp tác với mình, chỉ là tìm được người mà mình hoàn toàn tín nhiệm lại không sợ nguy hiểm, nào có dễ dàng như vậy.—l;;;...q.q,,,,dô,,,nnnnn--- Lần này coi như là Thương Sùng gặp may, gặp đúng kiểu quỷ như Phùng Tư Vân, nếu như đụng phải kiểu lệ quỷ thì làm sao một người bình thường như anh ta có thể đối phó được?

Nặng nề thở dài một tiếng, Sở Niệm xoa xoa cái đầu đau nhức, tìm được chìa khóa cửa phòng từ trong túi, mở cửa đi vào.

Có lẽ thật sự là vì mệt mỏi, lúc Sở Niệm tỉnh dậy đã là buổi chiều. Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, chuyện thứ nhất làm chính là lấy di động xem Thương Sùng có gọi điện thoại cho mình hay không.

Đáng tiếc lật qua lật lại, trong máy trừ tin nhắn rác ra thì chẳng có gì cả. Sở Niệm hơi thất vọng, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm mình trong gương hồi lâu. Lúc này, di động vang lên, Sở Niệm vừa nghe vừa đi tới phòng vệ sinh.

"Xin chào, ai đó?"

"Là cô Sở sao? Hiện giờ bạn của cô là Nhạc Du đang ở trong bệnh viện của chúng tôi, cô ấy muốn gặp cô, bây giờ cô có tiện đến thăm không?" Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói dịu dàng của y tá.

Sở Niệm đáp một tiếng, làm bộ hỏi thăm địa chỉ của bệnh viện rồi tắt máy. Nhanh chóng rửa mặt, sửa sang một chút, thay đổi quần áo liền ra ngoài.

Bởi vì chính mình đã xóa đi trí nhớ của Nhạc Du và người nhà cô, hơn nữa còn dùng pháp thuật dọn dẹp sạch sẽ nước đọng trong nhà...//..;;;’’’;’’ll...q..q,,d....o,,,,,nn....Cho nên nằm ở trên giường bệnh, Nhạc Du cũng nghĩ là lần này vì khí sưởi của nhà bị rò rỉ nên bản thân mới bị hôn mê.

Song rất may mắn, thân thể mình và người nhà đều không có gì đáng ngại, lúc này Nhạc Du mới nhờ cô y tá gọi Sở Niệm tới. Dù sao vài ngày không gặp bạn bè tốt nhất rồi, trong lòng cô cũng thật sự nhớ nhung.

Nhìn Sở Niệm ở trước mặt vừa bóc vỏ quýt vừa chê cười mình, Nhạc Du liền cười liên tục. Tiếng nói, cười tràn đầy cả phòng bệnh, làm cho người ta hâm mộ mãi.

Chỉ là thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất mau, thẳng đến khi sắc trời bên ngoài đã tối dần, Nhạc Du mới xoa xoa hai má vì cười nhiều mà đau nhức, nói: "Sắc trời không còn sớm nữa, cậu mau về đi, nếu không thầy Thương sẽ lo lắng đấy."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ngụy quân tử

"Không sao, lát nữa anh ấy sẽ gọi điện thoại cho mình, lại nói mình ở bên cậu nhiều thì không được à?" Về chuyện ở lại trong nhà Thương Sùng, hôm Sở Niệm gặp Nhạc Du thì đã nói với cô ấy rồi.

"Đương nhiên là được chứ, chỉ là Niệm Niệm..."

"Ừm? Làm sao vậy?" Sở Niệm cầm quả táo đã gọt xong đặt vào trong tay Nhạc Du, thấy trong mắt cô ấy thoáng qua chút mờ ám, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy hiện tại hình như cậu và thầy Thương ở chung khá hòa hợp nhỉ." Nhớ tới lúc trước Sở Niệm nói với mình, cô ấy phải đến nhà Thương Sùng ở một thời gian ngắn, trên mặt còn khá miễn cưỡng, quả thực khác hẳn với bộ dạng vừa rồi.

Sở Niệm chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, đáp: "Ở chung không tệ, chỉ là Nhạc Du à, hình như lời nói của cậu chứa đầy hàm ý đấy ~~"

"Nào có, mình chỉ cảm thấy thầy Thương luôn đối xử đặc biệt với cậu, cậu không có phát hiện sao? Hơn nữa bộ dạng của người kia còn đẹp trai như thế, rất xứng đôi với cô chủ Sở của chúng ta."

"Đừng nói lung tung, anh ấy đối xử với mình như vậy, cũng chỉ vì anh ấy vẫn là người giám hộ trên luật pháp của mình. Với cả, người ta là thầy giáo của chúng ta đó."

"Thầy giáo thì sao? Điều luật nào quy định thầy giáo không thể thích sinh viên, sinh viên không thể thích thầy giáo hả?" Nhạc Du liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng của Sở Niệm, nghĩ như tên trộm tiến đến bên tai Sở Niệm.

"Niệm Niệm, cậu nói thật với mình đi, chẳng lẽ cậu không hề thích thầy Thương dù chỉ một chút à?"

"Mình không biết như thế nào mới có thể coi là thích một người,--ll;;;qlql;;;don,,,...-= mình chỉ có thể nói người ấy không hề tệ." Sở Niệm cúi đầu im lặng hồi lâu, giống như là nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Nhạc Du.

"Nhạc Du, cậu nói xem thích một người sẽ có cảm giác gì? Nếu người trong lòng cậu làm tổn thương cậu vì một người khác, cậu sẽ tha thứ cho anh ta sao?"

Nhạc Du lắc đầu, nói: "Niệm Niệm, vấn đề này của cậu thật sự đã hỏi sai người rồi, mình cũng như cậu, cho tới bây giờ chưa từng nói đến yêu đương, nào biết được chuyện phức tạp như thế."

"Cũng đúng, kiểu chuyện tình bí hiểm đó, đầu óc của hai ta đều không nghĩ ra. Chỉ là Nhạc Du à, xem ra cậu trai Tuần Lộc kia rất lo lắng cho cậu đấy, --lll...qq,,,uy.....dôn,,,,,---cậu không biết cậu bị bệnh mấy ngày nay, cậu ta cứ luôn gọi điện cho mình hỏi tình huống của cậu đấy. Hôm nay lúc tỉnh lại, cậu có gọi cho cậu ta hay không?"

Lần này đến phiên Nhạc Du đỏ mặt, yên lặng gật đầu nhẹ.

"Gọi rồi, cậu ấy bảo ngày mai đến thăm mình."

"Vậy là tốt rồi, chỉ là cậu nhóc Tuần Lộc đó cũng không tệ, ít nhất vẫn khá quan tam đến cậu." Thần kinh thô như Sở Niệm đều không phát hiện ra vẻ mặt Nhạc Du có biến hóa, tự nhiên kể lại chuyện ngày đó của Mặc Vân Hiên.

Chỉ là mới nói chưa lâu thì di động liền kêu lên. Cầm di động ra nhìn tên người gọi đến, Sở Niệm liền đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Bởi vì có Nhạc Du ở đây, cô nhấn nút nghe rồi cung kính nói: "Thầy Thương."

Trao đổi ngắn gọn vài câu, Sở Niệm liền tắt máy, đi đến bên cạnh Nhạc Du, nói: "Nhạc Du, thầy Thương đã đến dưới tầng rồi, ngày mai mình lại đến thăm cậu."

Nhạc Du gật gật đầu, dặn dò Sở Niệm vài câu rồi để cô rời đi.

...

Một đường chạy chậm, Sở Niệm vừa trông thấy bóng dáng quen thuộc kia ở cửa lớn bệnh viện, dưới chân liền tăng tốc, chạy vội qua. Thở hổn hển chạy đến bên cạnh anh, hỏi thẳng vào vấn đề: "Đã thật sự tìm được Lưu Dương rồi sao?"

Thương Sùng gật gật đầu, ngẩng đầu liếc thấy cánh cửa sổ trên kia đang mở ra, liền cẩn thận sửa lại tóc mái bị gió thổi rối trên trán cô, đáp: "Tìm được rồi, bên phía Nhạc Du không sao chứ?"

"Không sao, Nhạc Du và người nhà của cô ấy đều cho là khí sưởi bị rò rỉ khiến cho hôn mê. Bác sĩ muốn đảm bảo an toàn nên kêu bọn họ ở lại vài ngày

để quan sát." Sở Niệm không để ý đến hành động của Thương Sùng,--;;;;;ll...qquuy,,,do...on,,,,,giống như bây giờ trong tiềm thức đã không còn kháng cự người đàn ông này như lúc trước nữa.

"Vậy là tốt rồi, trên đường về chúng ta nói tiếp."

"Vâng."

Chờ Sở Niệm ngồi vào trong xe, lúc này Thương Sùng mới đi vòng về chỗ ghế lái. Khởi động động cơ, lái xe nghênh ngang rời đi.

Trên đường, Thương Sùng nói khái quát về tình hình của Lưu Dương. Lưu Dương cũng coi là to gan, sau khi anh ta và Đinh Nhiên giấu kín thi thể của Phùng Tư Vân, cũng không hề rời khỏi Mộ Thành.

Lưu Dương vẫn làm giám đốc phòng kế hoạch cho Phùng thị, còn Đinh Nhiên cũng làm việc bình thường như chẳng có chuyện gì. Bề ngoài là cả hai không hề có bất kỳ giao tiếp gì, nhưng thỉnh thoảng vẫn lén lút ở và một chỗ.

Điều này cũng khó trách, dù sao đã lâu như vậy mà cảnh sát và Phùng Long đều không tìm được bất cứ tin tức gì về Phùng Tư Vân. Không phải có câu ngạn ngữ là 'Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất' sao. Sỡ dĩ Lưu Dương không có rời đi, chính là biết lợi dụng điểm này.

Bởi vậy có thể thấy được lòng dạ người đàn ông đó không phải thâm sâu bình thường!

Sở Niệm nhận lấy bức ảnh chụp Lưu Dương do Thương Sùng đưa tới, nhìn kỹ một chút. Người trong ảnh khoảng ngoài ba mươi, trắng trẻo, tướng mạo nho nhã.-==-ll,,,q,q,q,doonnnn,,...Nếu không phải biết rõ anh ta và Đinh Nhiên đã làm chuyện bẩn thỉu, cô thật sự cho là người đàn ông trong hình không tồi.

Mặc dù không đẹp trai bằng Thương Sùng, nhưng dầu gì cũng xem như ôn hòa nhã nhặn. Sói đột lốt người, chính là từ ngữ tổ tiên sáng tạo ra để hình dung loại người này.

Chán ghét ném ảnh chụp qua một bên, Sở Niệm hừ lạnh một tiếng: "Thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm, diện mạo rõ ràng là ngụy quân tử."

Thương Sùng không khỏi cười vài tiếng, trêu: "Nói rõ ràng rành mạch, tôi không hề biết em còn có thể xem tướng mạo đó."

"Người tốt mà như gã ta sao?" Sở Niệm trợn mắt liếc anh một cái.

"Nếu bây giờ chúng ta đã biết Lưu Dương ở đâu, vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Hiện tại trong tay bọn họ không hề có chút chứng cớ chứng minh Lưu Dương và Đinh Nhiên là hung thủ sát hại Phùng Tư Vân, càng không có chứng cớ chứng minh thi thể của Phùng Tư Vân bị hai người họ giấu đi. Muốn đối phó với loại người có lòng dạ thâm sâu ấy, thật sự không phải là một chuyện đơn giản. Huống chi, bọn họ cũng không có nhiều thời gian nữa.

"Em còn nhớ rõ Phùng Tư Vân đã nói lần cuối cô ấy tỉnh lại là ở trong cái hồ kia không?" Thương Sùng chẳng hề lo lắng gì, tiện tay châm thuốc lá, rất thoải mái hỏi.

"Đương nhiên nhớ rõ."

"Tôi đã nói cảnh sát đến cái hồ kia tìm, mò người, nếu bên cảnh sát có thể tìm được thi thể của Phùng Tư Vân, vậy chuyện kế tiếp sẽ dễ xử lý hơn rất nhiều.-=---l,,...dôn,,,,..... Lưu Dương có một thói quen, mỗi chủ nhật của tuần thứ hai, đều sẽ hẹn hò với Đinh Nhiên ở chung cư Cẩm Viên của Mộ Thành.—quyyy,,,,,đôn.....---==Nơi đó là phòng trọ do Đinh Nhiên tự mua, bởi vì rất ít ở lại nên không có mấy ai biết."

"Nhưng mà thi thể của Phùng Tư Vân bị ngâm lâu trong nước hồ như vậy, dấu vân tay gì đó đã sớm mất rồi. Cho dù tìm được thi thể của Phùng Tư Vân, cảnh sát cũng sẽ không nghĩ tới là do hai người bọn họ làm."

"Đó là đương nhiên, chỉ là làm việc trái với lương tâm, mặc kệ bên ngoài anh ta bình tĩnh che giấu cỡ nào, trong lòng vẫn sẽ sợ hãi. Tính tình tên Lưu Dương này trầm ổn, chắc chắn chúng ta không có cách xuống tay với anh ta. Như vậy chỉ có thể xuống tay với Đinh Nhiên thôi...."

Sở Niệm ngẩn ra, cho rằng Thương Sùng nói "xuống tay" là có ý nghĩa khác, vội vàng khuyên bảo: "Chúng ta là công dân tốt, bắt cóc cái gì, đó đều là phạm pháp. Tôi không làm, anh cũng không thể làm!"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 34: Theo giúp tôi ăn bữa cơm

"Chỉ có kiểu người như em mới cho rằng tôi sẽ làm chuyện như vậy." Cố nén kích động gõ vào đầu Sở Niệm một cái, Thương Sùng nhếch khóe môi lên.

"Tôi vừa nói ý là chúng ta có thể lợi dụng điều này, hù dọa Đinh Nhiên một chút." Nói xong, anh lấy một chiếc nhẫn kim cương từ trong túi quần ra, quơ quơ ở trước mặt Sở Niệm.

Sở Niệm nheo mắt lại nhìn rõ chiếc nhẫn kia, hiểu rõ lấy chiếc nhẫn đó đặt trên tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra chút ý cười gian trá.

Hù dọa người gì gì đó là việc cô thích làm nhất, nhất là đối phó với loại người có lòng dạ độc ác, hắc hắc...

Thương Sùng hơi bất đắc dĩ với dáng vẻ này của Sở Niệm, anh không muốn trước khi tìm được chứng cứ phạm tội của Lưu Dương và Đinh Nhiên thì cô nhóc này đã hù chết người phụ nữ kia rồi.

Theo bản năng vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của Sở Niệm, trong giọng nói tràn đầy thân thiết mà chính anh cũng không hay biết: "Em đó, trước tiên đừng hành động thiếu suy nghĩ. Tôi cũng không muốn đến lúc đó phải đối mặt với một quỷ hồn là Đinh Nhiên để đi tìm chứng cớ phạm tội của Lưu Dương."

Kế hoạch nhỏ của mình đã bị câu nói đầu tiên của người đàn ông này bóp chết trong trứng nước, điều này làm cho Sở Niệm rất là khó chịu. Ghét bỏ đẩy bàn tay anh ra, tức giận hừ một tiếng.

Chỉ là, tuy rằng cô chưa từng đến chung cư Cẩm Viên kia, nhưng đại khái vẫn biết phương hướng. Rất rõ ràng, hiện tại con đường Thương Sùng đang đi, chẳng phải là đến nơi nào đó à? Để tỏ lòng bất mãn của mình, Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, không hề nhìn anh, hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu vậy?"

"Ăn cơm, em đã nghỉ ngơi một ngày, ngủ cũng ngủ, ăn cũng ăn. Còn tôi, đến bây giờ cũng chưa ăn chút đồ nào, ---ll..,,.q,q,q...do,,,n....---bụng đã đói dẹp lép rồi." Lúc này tâm tình của Thương Sùng không tệ, ngón tay thon dài khi có khi không đánh nhịp trên tay lái.

"Nhưng mà tôi không đói bụng."

"Coi như là thấy tôi bôn ba cả một ngày, đi ăn cơm với tôi được chứ?"

Đây là lần đầu tiên Thương Sùng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Sở Niệm, trong lòng cô gái nhỏ vui mừng đến hỏng rồi. Mặc dù ngoài mặt vẫn kiêu ngạo hếch cằm lên, nhưng dùng sự im lặng chứng minh cô đồng ý rồi.

Thương Sùng lặng lẽ cười cười, suốt đường đi tâm tình đều rất tốt, lái xe đến nhà hàng. Tiểu Hắc từng nói hoàn cảnh nơi đây không tệ, rất thích hợp để tình nhân hẹn hò tâm sự. Bản thân cũng muốn nhìn chỗ đó một chút, chỉ là xem một chút thôi.

Băng qua nội thành ầm ỹ, ồn ào, cuối cùng bọn họ đã tới nơi. Sở Niệm nhảy xuống từ trong xe, sững sờ nhìn tòa nhà ở trước mắt này có thể so với khách sạn năm sao.

Trang hoàng không hề đơn giản giống như những nhà hàng bình thường khác, chỉ riêng vầng trăng lưỡi liềm to đùng ở trên đầu cửa đã rất nổi bật rồi.

Phía trước nhà hàng có một cây cầu nhỏ, dưới cầu là khe nước chảy róc rách, thậm chí còn có những con cá chép màu vàng kim.

Sau khi đến gần mới phát hiện, ở hai bên cửa nhà hàng còn trồng hoa oải hương. Phải biết là với kiểu khí hậu khô ráo trong thành thị ở phương bắc này, hoa oải hương không chỉ hiếm gặp mà càng thêm khó sống nữa. Thế nhưng, bồn hoa oải hương ở ngoài cửa nhà hàng lại sinh trưởng rất là tốt.

Có chứa màu tím lãng mạn của nước Pháp cộng thêm hương hoa oải hương nhàn nhạt, làm cho Sở Niệm càng thêm ấn tượng với nhà hàng này. Bên cạnh những khung cửa sổ to dài sát đất là rèm cửa màu trắng bằng tơ lụa, chỉ nhìn những viền tơ lụa đó, cũng đủ chứng minh giá trị xa xỉ của chúng.

Khác với những nhà hàng dùng ngọn đèn sáng trắng, đèn đóm bên trong là sắc nước xanh nhàn nhạt, chỉ cần nhìn cũng đủ khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sở Niệm không nghĩ tới Thương Sùng sẽ đưa cô đến đùng cơm ở một chỗ cao cấp như vậy, chớp chớp mắt, nhảy cẫng lên. Chỉ là, khi mở cánh cửa thủy tinh ra, cô liền ngừng lại.

Vẻ mặt nghiêm túc xoay người nhìn người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm ở sau lưng, nói ra một câu phá hư phong cảnh: "Anh hai à, ngài mang đủ tiền không?"

Này cũng không thể trách cô được, đúng không? Hiện tại thẻ của cô bị đóng băng, toàn thân cao thấp không có nổi một trăm đồng. Cô cũng không muốn ăn xong rồi, không có tiền thanh toán bị người ta giữ lại bắt rửa bát đâu.

Trên trán Thương Sùng lặng lẽ trượt xuống ba vạch đen, tức giận tặng cho cô một cái lườm dài: "Em lo ăn đi, lo vớ vẩn cái gì."

Sở Niệm cười hắc hắc, đi theo bên cạnh anh, đáp: "Không phải tôi đang lo lắng anh dẫn tôi đi ăn cơm chùa sao, mặc dù bản lĩnh của Sở Niệm tôi không tệ, muốn chạy là chạy được, nhưng việc này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị mất mặt hay sao. Tôi đây là suy nghĩ cho thanh danh của anh đấy."

Cơm chùa? Ba chữ đó khiến Thương Sùng rất không biết nói gì, ở trong hoàn cảnh như vậy, cô nhóc này còn nghĩ đến loại chuyện đó nữa.

Rốt cuộc là ai không thú vị hả!

Đè nén ý muốn che lại cái miệng kia trong nội tâm, Thương Sùng gằn từng chữ nói: "Vậy ý của em là tôi còn phải cám ơn em vì đã quan tâm tôi sao?"

"Không cần đâu, chỉ cần lúc anh bị giữ lại đây thì đừng khai tên tôi ra là được." Da mặt Sở Niệm khá dày, cười hắc hắc, nói.

"Anh cũng biết hiện tại tôi chính là một kẻ nghèo hèn, dù anh có khai tôi ra, tôi cũng không có cách cứu anh."

"..."

Thương Sùng nổi cáu, sao trước kia anh không hề phát hiện ra Sở Niệm còn có một mặt vô lại như thế? –ll,,,q,q,...do,,,,on....---Nhíu mày, lạnh lùng nhìn cô một cái, liền mặc kệ, bước nhanh đến một chỗ trống bên cửa sổ rồi ngồi xuống.

Sở Niệm bĩu môi, cô nói đều là thật mà, nghiêng đầu ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không phát hiện ra mình đã nói sai chỗ nào, cuối cùng hừ một tiếng, ngồi xuống đối diện anh. Nhận lấy thực đơn do phục vụ đưa tới, Sở Niệm nhìn qua con số trên đó, hai mắt lập tức mờ đi.

Mẹ nó! Một phần salad rau dưa còn hơn ba trăm tệ, ông chủ này là tên cướp sao!

Giả vờ giả vịt nhìn thực đơn hồi lâu, người đàn ông đối diện vẫn không để ý đến cô. Sở Niệm hơi không nhịn được, cười hắc hắc với người phục vụ đang đứng bên cạnh chờ đợi. Gấp thực đơn lại, cúi đầu xuống.

"Này, này, anh hai..."

Thương Sùng nhướn mày, cầm lấy cốc nước đặt trên bàn, nhìn nhìn cô xem như đáp lại.

"Nơi này đắt quá, hay là chúng ta đến chỗ khác ăn nhé? Tôi biết một tiệm mì thịt bò ở gần đây, không chỉ có hương vị siêu tốt, hơn nữa giá tiền còn rẻ, thực tế nữa."

Phụt.....

Nghe cô đầy "thiện ý" đẩy mạnh tiêu thụ, Thương Sùng suýt chút nữa đã phun hết nước vừa uống ở trong miệng ra. Đen mặt cầm thực đơn lên, quyết định hoàn toàn mặc kệ kẻ làm mất mặt đang ngồi đối diện.

Nhìn Thương Sùng gọi một đống gì đó và một chai rượu vang đắt tiền, đợi phục vụ dọn hết đồ ăn lên, còn rót rượu vang vào trong ly đế cao cho hai người mới rời khỏi,-ll,,q,q,..,d,d,ôn,,,, Sở Niệm mới lấy một cái máy tính nhỏ từ trong túi xách ra, ngón tay nhanh chóng ấn theo đơn giá trên thực đơn.

Thật vất vả tính toán xong giá của vài món mà người đàn ông kia vừa chọn, Sở Niệm hạ mắt nhìn con số trên màn hình máy tính. Cả người lập tức đều hỏng rồi.

Một bữa cơm mà tốn hơn ba mươi ngàn tệ, đây là ăn đồ vàng sao!

Cô phản ứng như thế làm cho Thương Sùng vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, thong thả cắt miếng bò bít tết ở trước mặt, nói: "Em làm cái gì vậy, đi ăn một bữa cơm với tôi phải dùng vẻ mặt như thế sao? Người không biết còn tưởng rằng tôi cho em ăn thuốc độc đấy."

"Thuốc độc thì không tính, nhưng phải tốn nhiều tiền như vậy để ăn một bữa cơm sao? Ăn cơm thôi mà, ăn ở đâu chẳng được." Sở Niệm cúi thấp đầu, lúc này, cao lương mỹ vị ở trên bàn đối với cô mà nói, thật đúng là không có nửa điểm hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lòng người khó dò

"Tôi đâu có bảo em bỏ tiền, cũng sẽ không để em bị người ta giữ lại bắt rửa chén bát, em còn lo lắng cái gì?" Thương Sùng đẩy đĩa thịt bít tết đã cắt gọn ở trước mặt sang cho Sở Niệm, thân thể tựa vào ghế, lắc lắc ly rượu đế cao trong tay.

"Nói thì nói thế, nhưng đây cũng quá lãng phí mà! Anh phải biết là kiếm tiền khó lắm đấy. Cho dù anh có tiền, cũng không nên tiêu xài như vậy đi." Sở Niệm ngẩng đầu nhìn vẻ mặt thích ý của Thương Sùng, cong cái miệng nhỏ nhắn.

"Đâu phải ngày nào cũng ăn, nếu như em không muốn ăn, tôi cũng không miễn cưỡng....."

Còn chưa nói hết, Thương Sùng liền vươn tay muốn lấy đồ ăn đặt ở phía đối diện đi. Sở Niệm sững sờ, vội vàng nắm chặt rìa đĩa, nói: "Tôi ăn, ai nói là tôi không ăn!"

Thương Sùng nhướn mày, vẻ mặt rõ ràng là đang trêu chọc một động vật nhỏ.

Sở Niệm làm mặt quỷ với anh, cầm dĩa ăn đâm một miếng thịt bò cho vào trong miệng. Thịt bò tươi phối hợp với trứng cá muối hoàn mỹ, vào miệng là tan ngay, răng môi còn lưu hương vị.

"Thật sự là rất ngon, nhưng giá tiền quá mắc." Tán thưởng xong, Sở Niệm vẫn không quên được giá trị của bữa cơm này.-=-l,,.,,q,q...don,,.....-=Cái này cũng không thể trách cô quá so đo được, tuy bình thường cô cũng kiếm được rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ vẫn không nỡ tiêu tiền như vậy.

Thương Sùng mặc kệ cô, ngón tay thon dài ưu nhã cầm chiếc ly đế cao, môi mỏng hơi mở nhấp một ngụm rượu vang. Nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Sở Niệm mếu máo, tặng anh một cái liếc mắt xem thường, không nói thêm gì nữa, bắt đầu ăn tự nhiên. Dù sao cũng đâu phải cô bỏ tiền, cô đau cái gì chứ!

Có lẽ do những món này ăn quá ngon, chờ Sở Niệm ngẩng đầu lần nữa, mấy cái đĩa trước mặt cô đã trống không rồi. Thỏa mãn vuốt cái bụng tròn vo, cô nhìn Thương Sùng chỉ mải uống rượu vang từ đầu tới cuối, hỏi: "Sao anh không ăn gì cả, có biết là bụng rỗng mà uống rượu sẽ gây ra đau dạ dày không?"

Thương Sùng liếc cô, vẻ mặt kia rõ ràng muốn nói: "Em không biết xấu hổ còn nói những lời đó sao."

Sở Niệm cười hắc hắc, đáp: "Nhất thời bị mê hoặc, quên anh mất tiêu."

"Không sao." Dù sao mình cũng chỉ muốn đến đây xem chút hoàn cảnh mà thôi, nhiệm vụ ăn gì đó cứ giao cho cô là được rồi. Dù sao, anh cũng không cần ăn những thứ kia.

Cúi đầu sửa sang tây trang, Thương Sùng giống như nghĩ tới điều gì, đột nhiên đứng lên. Cầm khăn ăn đặt trên bàn, đứng dậy, vươn người lau nước tương dính ở khóe miệng Sở Niệm. Sau đó như chẳng có gì xảy ra, ngồi trở lại ghế của mình.

Động tác như vậy ở trong mắt Thương Sùng thì như không có gì, chỉ là đã hoàn toàn hù dọa Sở Niệm. Cô không biết vì sao người đàn ông này còn lau miệng giúp mình, càng thêm không hiểu vì sao trái tim lại đập nhanh hơn.

Quay đầu thấy ánh mắt ngưỡng mộ từ xung quanh bắn tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vô thức hơi ửng hồng. Trộm nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Thương Sùng, cô đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện với Nhạc Du ở bệnh viện lúc ban chiều.

Chỉ là giống như sai sai ở đâu đó.....

Thương Sùng bình tĩnh giống như đang nói với Sở Niệm, hành vi của anh hoàn toàn không có ý gì khác, tất cả xung quanh, và tự mình mất tự nhiên, cũng chỉ do cô tự mình đa tình, nghĩ ngợi lung tung mà thôi.

Ảo não gãi gãi lỗ tai đỏ bừng, Sở Niệm nặng nề thở dài. Mà tiếng thở dài đó của cô, làm cho Thương Sùng ngồi ở đối diện lặng lẽ nhíu chặt lông mày.

Hành động ban nãy của anh là dựa theo bản năng, chính là đợi anh phản ứng kịp, mới cảm thấy mình làm như vậy hơi bất thường.-ll.<.
Trong lòng đã lâu không bối rối, anh chỉ có thể dùng sự lạnh lùng đã sớm thành thói quen để che giấu. Khi thấy khuôn mặt cô ửng hồng, trái tim đã sớm đóng băng lại nảy lên một cái. Còn chưa kịp may mắn, niềm vui trong lòng đã bị tiếng thở dài của cô phá tan tành.

Anh không khỏi hoài nghi, chính mình làm như vậy là sai rồi chăng.

Con người chính là như vậy, anh không nói, tôi không nói nên hiểu lầm cứ thế mà phát sinh.

Hai người cứ im lặng như vậy vì có tâm sự riêng, cho đến khi Thương Sùng liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới nói: "Mười một giờ rồi, chúng ta chuẩn bị đến chung cư Cẩm Viên thôi."

Sở Niệm hạ mí mắt, hít một hơi thật sâu, đáp: "Biết rồi."

"Đừng suy nghĩ quá nhiều, người phụ nữ tên Đinh Nhiên kia không hề đơn giản đâu."

Sở Niệm đương nhiên hiểu rõ ý của Thương Sùng, giết người còn giả vờ như chẳng có việc gì, vẫn đi làm như bình thường, chắc chắn tố chất tâm lý của người phụ nữ đó rất tốt.

Thương Sùng nói đúng, bây giờ không phải lúc thích hợp để nghĩ lung tung. Nhéo nhéo khuôn mặt đã có chút cứng ngắc, Sở Niệm quay về phía Thương Sùng, nhếch môi cười một tiếng, tay làm dấu OK.

Thương Sùng rất thích điểm này của cô, dù sao cũng không có nhiều người có thể tách bạch cảm xúc và hành động của mình. Lấy thẻ quẹt từ trong ví tiền ra tính tiền, hai người liền đứng dậy đi ra xe.

Đến chung cư Cẩm Viên đã là mười một rưỡi đêm. Cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của Mộ Thành khá có quy luật, mà phần lớn cư dân của chung cư Cẩm Viên đều là thành phần tri thức, cho nên đến giờ này, trong chung cư đã tắt khá nhiều đèn. Chỉ còn lại mấy ngọn đèn đường đứng cô đơn ở đó.

Căn cứ vào tin tức của Thương Sùng, bình thường Đinh Nhiên tới đây cũng vào tầm giờ này. Kẻ săn thú đã bắt đầu chờ đợi, hiện tại chỉ chờ dã thú tự

mình xuất hiện thôi.

Thương Sùng tùy ý tìm một vị trí trống để đỗ xe, tắt máy xe, đồng thời tắt luôn đèn xe.-l,,,..,q.q,,uy.....d---ôn....---Bên trong xe tối thùi, nếu không phải bên trong xe thỉnh thoảng phát ra vài tiếng nói chuyện khe khẽ, người đi đường tuyệt đối không phát hiện ra có hai người ngồi trong xe.

"Lát nữa em ở trong xe, chờ tôi trở lại." Thương Sùng điều chỉnh ghế ngả ra sau, thoải mái gối tay sau gáy. Vẻ mặt lạnh nhạt, không hề có chút căng thẳng nào.

Sở Niệm nhìn vào mắt anh, hỏi: "Vì sao?" Không phải đã nói là cùng nhau đi tìm Đinh Nhiên sao?

"Đừng hỏi nhiều như vậy, tôi quay lại sẽ nói cho em biết."

"Tôi không thích ở thế bị động, nếu muốn đi tìm Đinh Nhiên thì phải là tôi, dù sao phụ nữ với nhau sẽ dễ làm việc hơn."

"Em cho là đang tán gẫu à?" Thương Sùng khinh thường nhếch khóe môi.

"Đinh Nhiên là phụ nữ, nhưng chuyện cô ta nghĩ trong đầu thì em có thêm mười cái đầu nữa cũng không nghĩ ra được."

"Ý anh muốn nói là tôi ngốc nghếch hả!" Sở Niệm trừng mắt liếc anh một cái.

"Không phải em ngốc hơn cô ta mà là không gian bằng cô ta. Coi như lát nữa để em đi tìm Đinh Nhiên, em định hỏi thế nào? Chẳng lẽ gọn gàng dứt khoát hỏi cô ta là: "Cô giấu thi thể của Phùng Tư Vân ở đâu" à?, em làm vậy chỉ bứt dây động dừng thôi."

Sở Niệm rất không thích Thương Sùng dùng cách này để đối xử với mình, trước không thích, hiện tại cũng không. Loại cảm giác vượt trội từ trên cao nhìn xuống và cảm giác áp bách khiến toàn thân cô đều khó chịu.

Hơn nữa anh còn hay châm chọc khiêu khích, nếu không phải cô có tố chất tâm lý vững vàng, đoán chừng đã sớm đánh nhau với anh rồi.

Ngồi bên cạnh, Thương Sùng đã nhìn ra sự bất mãn của cô, liền khuyên: "Sở Niệm, em phải biết là người và quỷ khác hẳn nhau. Cho dù là quỷ hung ác thì: hoặc là dứt khoát giết người báo thù, hoặc là bàn chân bôi dầu chuồn mất, không có nhiều tâm tư và ý tưởng như vậy. Nhưng con người thì khác. ---l,,q,q,...,,d,d,d...ô,,nnn...---Suy nghĩ của con người là khó hiểu nhất, em không thể biết đằng sau dáng vẻ nhã nhặn, bình thản sẽ cất giấu bao nhiêu suy nghĩ ác độc còn hơn cả quỷ dữ. Có thể một giây trước còn cười vui, vui vẻ với em, một giây sau liền khiến em chết không có chỗ chôn thân."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Có mùi xác thối

Tâm tư của cô quá mức đơn thuần, đối phó với kẻ bình thường hoặc là bạn cùng lứa tuổi sẽ hợp hơn. Nhưng đối với kiểu người như Đinh Nhiên thì lại không cùng một đẳng cấp.

Sở Niệm cảm thấy Thương Sùng hơi coi thường mình, trước kia chưa quen anh, không phải tự cô luôn xử lý những chuyện này hay sao? Vừa định biện hộ vài câu, chỉ thấy Thương Sùng ra dấu muốn cô im lặng.

Sở Niệm nhíu mày, không cam lòng ngậm miệng, hai mắt nhìn về phía ngoài xe.

Cộp cộp cộp.....

Dưới ánh đèn đường lờ mờ, môt cô gái đi giày cao gót, khoanh hai tay đi vào tầm mắt bọn họ. Lúc cô ta đi đường thì cứ vặn vẹo eo, làm cho hai khối thịt trước ngực cứ nảy lên. Sở Niệm và Thương Sùng trao đổi ánh mắt, nheo hai mắt nhìn người phụ nữ kia. Không, phải nói là Đinh Nhiên.

Cho dù hiện tại chính mình vẫn chưa thấy được diện mạo của Đinh Nhiên, nhưng theo ánh sáng nhìn lướt qua dáng người kia thì Phùng Tư Vân còn kém cô ta một đoạn.

Phùng Tư Vân thuộc kiểu hoa sen trắng ngây ngô, tươi mát rất là mềm mại, dịu ngoan. Còn Đinh Nhiên thì chân dài, eo thon, váy ôm sát người, cộng thêm bộ ngực khiến cho đàn ông vừa nhìn đã chảy nước dãi, chỉ vài phút đã đá bay kiểu người như Phùng Tư Vân rồi.

Khẩu vị của Lưu Dương đúng là rất nặng.

Sở Niệm không khỏi cúi đầu nhìn nhìn chính mình, lại nhìn cô ta, ý tứ trong lời nói đầy trào phúng: "Đàn ông các anh đều thích loại này à? Hai khối thịt lớn, cũng không sợ ngộp chết các anh sao?"

Thương Sùng lặng lẽ cười, im lặng nhìn chằm chằm Đinh Nhiên mấy giây rồi ấn bật đèn đầu xe.

Ánh sáng đột nhiên chiếu tới khiến Đinh Nhiên đứng ở đối diện sợ hết hồn, theo phản xạ xoay người về phía bọn họ. Một tay che mắt, một tay đề phòng nắm chặt túi đeo trên vai.

"Ai ở đó? Hơn nửa đêm còn hù dọa người khác, đầu óc có bệnh sao?!" Cho dù giọng điệu bất thiện, nhưng tiếng nói của Đinh Nhiên vẫn là mềm nhũn.--==-ll,,ê,e,e...q,,uy.....d,,d,do,,,,nn....Truyền vào trong lỗ tai hoàn toàn không giống đang tức giận, ngược lại càng giống như làm nũng.

Sở Niệm không tự chủ run rẩy người, nổi đầy da gà, trừng mắt nhìn cô ta.

Lúc này, Thương Sùng mở cửa xe, đi xuống. Ánh đèn xe khiến Đinh Nhiên đang đứng đối diện hoàn toàn không thấy rõ tướng mạo anh, chỉ có thể từ dáng người để phân biệt giới tính.

Ban đầu, Sở Niệm rõ ràng có thể nhìn ra Đinh Nhiên rất là cảnh giác đối với Thương Sùng, rồi hai người nói những thứ gì, vẻ mặt Đinh Nhiên dần dần trầm tĩnh lại. Cho đến khi Thương Sùng lấy chiếc nhẫn từ trong túi áo ra giơ trước mặt cô ta, trên mặt Đinh Nhiên liền xuất hiện vẻ căm hận và sợ hãi.

Bởi vì Thương Sùng nghiêng người về trước, một nửa bóng dáng bị bóng đêm bao phủ, cho nên Sở Niệm cũng không biết lúc này trên mặt anh là biểu cảm gì. Chỉ biết là anh trỏ trỏ về phía mình, người phụ nữ kia giống như là nổi điên, chạy mất.

Sở Niệm nóng nảy, vội vàng từ trong xe nhảy ra ngoài, cất bước liền muốn đuổi theo Đinh Nhiên. Nhưng chưa chạy được vài bước, đã bị Thương Sùng tóm trở về.

"Anh túm tôi làm chi, còn không mau đuổi theo cô ta đi!" Còn nói cái gì mà chính mình sẽ bứt dây động dừng, không phải anh cũng vậy à!

Thương Sùng giật giật khóe miệng, liền túm, kéo, lôi Sở Niệm trở vào trong xe. Cưỡng chế thắt dây an toàn cho cô, anh khóa trái cửa xe lại. Trầm mặt bỏ lại một câu "Trên đường về nói sau", liền khởi động xe rời khỏi chung cư Cẩm Viên.

Trên đường, Thương Sùng kể lại cuộc nói chuyện với Đinh Nhiên cho Sở Niệm nghe.

Hóa ra lúc xuống xe xong đến gần người phụ nữ kia, Thương Sùng liền phát hiện trên người cô ta có mùi rất kỳ quái. Giống như là xịt nước hoa nồng nặc để cố ý che đậy cái gì đó, Đinh Nhiên đúng là một nhân vật không dễ đối phó. Ban đầu tính cảnh giác rất cao, mặc kệ Thương Sùng nói cái gì, cô ta vẫn im lặng.

Thương Sùng cũng không vội, từ từ nói chuyện phiếm với cô ta, cho đến khi hàn huyên tới Lưu Dương. –ll,,q,q,q..,dd,,,o,,,,n.....--==Sau khi nói một vài chuyện về công ty của Lưu Dương mà Đinh Nhiên rõ như lòng bàn tay, cho rằng người đàn ông trước mắt này là bạn của Lưu Dương, Đinh Nhiên mới dần dần gỡ bỏ lòng phòng bị.

Sau đó trong quá trình nói chuyện với nhau, Thương Sùng đã nhanh chóng gài máy nghe trộm ở trên người cô ta.

Máy nghe trộm?

Sở Niệm nghe đến đó, nhướn mày cắt ngang lời Thương Sùng, hỏi: "Làm sao anh có được thứ đó? Với cả, coi như ban ngày anh nghe ngóng được ít tin tức, thì sao anh dám kết luận người phụ nữ kia đã gỡ bỏ lòng phòng bị, mà không phải đang diễn trò ở trước mặt anh chứ?"

"Cô ta có diễn trò hay không, tôi vẫn có thể nhìn ra. Về phần máy nghe trộm, chẳng phải được bán đầy trong chợ đêm sao? Có gì đáng ngạc nhiên đâu?" Thương Sùng hờ hững liếc cô một cái, một tay giữ lái, một tay tựa lên cửa kính xe chống đầu.

"Vậy anh có thể đảm bảo máy nghe trộm sẽ không bị người phụ nữ kia phát hiện chứ?"

"Chỗ tôi gài, có chết cô ta cũng chẳng tra ra được. Sở Niệm, em quá coi thường tôi rồi."

"Chúng ta như nhau."

Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, ngừng một giây hỏi tiếp: "Coi như đúng theo anh nói, anh đã khiến cô ta gỡ bỏ lòng phòng bị, lại gài máy nghe trộm trên người cô ta. Vậy cuối cùng, sao còn lấy chiếc nhẫn đó ra hù cô ta?"

"Rất đơn giản, nếu tôi không làm như vậy, làm sao có thể dẫn dụ Lưu Dương ra?"

"Có ý gì?"

Không phải nói là Đinh Nhiên đẩy Phùng Tư Vân vào trong hồ bơi sao? Lưu Dương chỉ là không cứu Phùng Tư Vân mà thôi, hơn nữa bởi vì tình cảm mà Lưu Dương giúp đỡ Đinh Nhiên giấu xác của Phùng Tư Vân đi. Nếu nói muốn tìm ra hung thủ thật sự đã sát hại Phùng Tư Vân, thì chỉ có Đinh Nhiên, Lưu Dương quá lắm chỉ coi là đồng lõa thôi.

Suy nghĩ bình thường phải là dùng Lưu Dương dẫn dụ Đinh Nhiên ra, nhưng Thương Sùng lại làm ngược lại, điều này làm cho Sở Niệm có chút hồ đồ rồi.

"Không phải tôi vừa nói trên người Đinh Nhiên có mùi rất kỳ quái sao? Nếu như tôi đoán không nhầm thì cô ta đang dùng nước hoa che đậy mùi hôi thối trên người, mùi hôi thối đó cực kỳ giống với mùi thi thể rữa nát.-llqlqlq,,,,đo....nn,,,,--=Hơn nữa, lúc tôi và cô ta nói chuyện, phát hiện ấn đường cô ta

biến thành màu đen, rất giống như dính phải vật gì dơ bẩn. Dùng chiếc nhẫn đó cũng vì thấy có chuyện kỳ quặc, mà trong lúc này, vấn đề xuất hiện hẳn là ở trên người Lưu Dương." Thương Sùng đảo tròn tay lái, lái xe vào chung cư.

"Cho nên anh dùng chiếc nhẫn kia để hù dọa Đinh Nhiên, khiến cô ta nghĩ là Phùng Tư Vân đang ngồi ở trong xe à?" Lời của anh làm cho nỗi băn khoăn trong lòng Sở Niệm được giải tỏa không ít, chỉ là.....

"Sao anh có thể xác định mùi trên người Đinh Nhiên là thi thối? Sao anh lại nhìn ra được ấn đường của Đinh Nhiên biến thành màu đen?"

Quỷ là linh hồn, bọn họ có năng lực tự chủ để người khác thấy hoặc là không thấy. Cho nên lúc Thương Sùng nhìn được Phùng Tư Vân, Sở Niệm cũng không nghĩ nhiều. Nhưng ấn đường biến thành màu đen lại là vấn đề về tướng mạo, những thầy bói nông cạn chưa chắc đã nhìn ra được, huống chi là người bình thường như Thương Sùng.

Lần này Thương Sùng không trả lời ngay câu hỏi của cô, dưới ánh nhìn chằm chằm của cô, vẻ mặt thảnh thơi đỗ xe, mở cửa xe đi xuống.

Sở Niệm sững sờ, vội vàng đóng cửa xe đuổi theo. Đáng tiếc, chân trái vấp vào chân phải, còn chưa chạy được vài bước, cả người cô liền mất trọng tâm ngã dúi dụi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chó cưng

Thương Sùng xoay người, bước nhanh tới, tay mắt lanh lẹ đỡ cô vào trong ngực.

Cúi đầu nhìn Sở Niệm ở trong ngực, trong đôi mắt Thương Sùng chợt lóe qua rất nhiều tâm tình. Chỉ là lúc cô ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt anh lại nhanh chóng biến thành trêu chọc, nhướn mày đẹp, nói: "Chạy vội như vậy làm gì? Tôi cũng đâu nhốt em ở bên ngoài chứ."

Sở Niệm tức giận trợn mắt liếc anh một cái, đáp trả: "Anh còn không biết xấu hổ mà nói nữa, nếu không phải do anh nói một nửa, tôi có thể suýt chút nữa ngã xuống sao!"

Thương Sùng cong cong khóe môi, nhìn cô một hồi lâu, mới xoay người dùng chìa khóa mở cửa nhà. Cởi áo vest ra tùy ý ném vào một góc trên ghế sofa, ngồi trên sofa điều chỉnh một tư thế thoải mái, lúc này mới dùng ánh mắt ý bảo Sở Niệm ngồi ở đối diện mình.

Sở Niệm mím chặt môi, hai mắt nhìn chằm chằm anh, hỏi: "Bây giờ có thể nói chưa?"

"Hôm qua không phải tôi đã nói với em là trước kia tôi từng đi lính sao?"

"Vậy thì sao?" Tham gia quân ngũ chỉ có thể chứng tỏ thân thủ tốt, cô chưa từng nghe qua tham gia quân ngũ còn có thể làm chó nghiệp vụ hay là gậy thần cả.

"Khi đó gặp chuyện còn kinh khủng hơn cả hiện tại, vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, tôi liền học qua vài thứ từ một ông lão ở trong núi. Mặc dù bản lĩnh còn kém em, nhưng đối phó với vài tên quỷ nhỏ thì vẫn là dư dả."

Vẻ mặt Thương Sùng rất ổn định, lời nói cũng không có sơ hở, một câu trả lời đơn giản đã khơi thông vấn đề trước đó của Sở Niệm. Nếu anh nói là sự thật, có thể ngửi thấy mùi thi thối cũng đúng thôi.

Cúi đầu suy tư hồi lâu, Sở Niệm liền hỏi ra sự nghi ngờ lớn nhất ở trong lòng: "Được, chúng ta tạm thời bỏ qua việc đó của anh.-;;'q;q;''d;d;;;oonn,,,,==Hiện tại tôi chỉ muốn biết, làm sao anh lại nghĩ là mùi thi thối đó ở trên người Đinh Nhiên sẽ liên quan đến Lưu Dương chứ? Có lẽ cô ta nhiễm mùi đó từ nơi khác, đây là điều có thể mà."

"Cho nên, trước đó tôi chỉ nói là suy đoán mà thôi, cũng đâu có nói là chắc chắn, không phải sao?" Thương Sùng cười cười, rất là vô tội nhún hai vai, xòe hai bàn tay ra.

"Lại nói, Sở Niệm à, em không hề phát hiện ra là sự chú ý của mình luôn đặt sai chỗ sao?"

"Có ý gì?"

"Từ lúc gặp Đinh Nhiên, lực chú ý của em luôn đặt ở trên người tôi. Em không có suy nghĩ xem tiếp theo chúng ta cần phải làm gì, ngược lại cứ hoài nghi người bên cạnh mình suốt."

"Tôi không có hoài nghi, chỉ là trên người anh có rất nhiều bí ẩn mà tôi không nghĩ ra mà thôi. Lại nói....."

Sở Niệm chu cái miệng nhỏ nhắn, học bộ dạng của Thương Sùng, nhún hai vai, bất đắc dĩ chớp chớp hai mắt, đáp: "Chuyện kế tiếp, anh đều nghĩ xong

rồi. Tôi còn nghĩ nữa, có hữu dụng không?"

Thương Sùng thấy cô như vậy thì rất buồn cười, giả bộ bất đắc dĩ lắc đầu với cô. Đứng dậy lên tầng cầm máy tính xách tay xuống, ngồi ở bên cạnh Sở Niệm.

Ngón tay thon dài thoăn thoắt gõ ra một hàng chữ ở trên máy tính, thấy cột tải chạy đến một trăm phần trăm, liền gác chéo hai chân, dựa vào lưng ghế sofa.

Sở Niệm không hiểu anh hành động như vậy là muốn biểu đạt cái gì, nhíu mày nhìn chằm chằm máy tính.

Đó là một đoạn ghi âm, là cuộc gọi mà Đinh Nhiên cuống quít chạy vào chung cư, về đến nhà liền gọi đi.—ll;;lqlqlql;;;do,,,,n.....Đinh Nhiên giống như là sợ hãi khóc thút thít trong điện thoại, ngoại trừ nói chuyện tối hôm nay với đầu dây bên kia, trong miệng còn liên tục lẩm bẩm: "Cô ta trở về tìm em báo thù" gì gì đó.

Phần lớn thời gian đều là Đinh Nhiên lẩm bẩm, Sở Niệm nghe mà có chút phiền lòng. Nâng tay xoa xoa huyệt thái dương, nhìn nhìn Thương Sùng liên tục im lặng, cô hít một hơi thật sâu, tiếp tục nghe.

Có lẽ là do Đinh Nhiên cứ khóc thút thít và lẩm bẩm linh tinh đã khiến người bên kia có chút bực bội rồi. Cho nên, trong lúc người phụ nữ kia không ngừng nức nở, đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói của đàn ông.

Tiếng nói đó nghe cũng không tệ lắm, trong trẻo nhưng không lỗ mãng. Nếu như không phải giữa các câu của gã ta để là lộ ra vẻ âm trầm, Sở Niệm nhất định cho rằng người nam ở đầu dây bên kia giống như là ánh mặt trời.

Nghiêng đầu nhìn Thương Sùng một cái, Sở Niệm lặng lẽ dùng khẩu hình hỏi ra hai chữ "Lưu Dương?" à.

Thương Sùng gật đầu nhẹ, toàn thân buông lỏng dựa vào ghế sofa, giật giật cái cổ.

Bên trong máy ghi âm tiếp tục cuộc đối thoại, Đinh Nhiên vẫn giống như bệnh nhân tâm thần nhắc đi nhắc lại, Lưu Dương thì vẫn im lặng, chỉ là thỉnh thoảng sẽ 'ừ' vài tiếng, giống như là có lệ đáp.

Cuối cùng, dưới sự đòi hỏi kiên trì của Đinh Nhiên, Lưu Dương mới nói tối mai sẽ đến và gặp cô ta. Sau đó tùy tiện nói vài câu an ủi, Lưu Dương liền tắt điện thoại.

Thương Sùng tắt máy vi tính, nhìn về phía Sở Niệm đang nhíu chặt mày, liền hỏi: "Đang suy nghĩ gì vậy?"

"Mặc dù giọng của Lưu Dương khá âm trầm, nhưng hình như không có gì bất thường."

"Điều này, ngày mai chúng ta qua đó sẽ có đáp án ngay."

"Nhưng mà thời gian của Phùng Tư Vân đã không còn nhiều nữa, chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ như vậy, còn thích hợp sao?" Tiết tấu của Thương Sùng rất chậm, Sở Niệm rõ ràng rất không quen. -;;;£,..,.,€,,....Quuu¥,,,,Dô....Đ═══Nếu như vào lúc bình thường, cô cũng có thể kiên nhẫn chờ thời cơ. Thế nhưng, tình huống hiện tại thì khác hẳn.

Bộ dạng Thương Sùng vẫn như cũ, đầu tiên là hờ hững nhìn cô một cái, sau đó mới chậm rãi phun ra mấy chữ: "Phùng Tư Vân ở trong bùa trữ hồn của em, lát nữa em có thể kiểm tra tình hình của cô ấy một chút."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó chờ tối mai chúng ta sẽ đi gặp tên Lưu Dương kia."

Đi gặp? Sở Niệm trợn trắng mắt, nói: "Anh sẽ không để tôi trốn ở trong xe giả vờ làm Phùng Tư Vân nữa chứ? Theo như lời anh nói lúc trước, mùi hôi thối trên người Đinh Nhiên là lây nhiễm từ chỗ Lưu Dương, vậy anh cảm thấy Lưu Dương sẽ sợ Phùng Tư Vân tìm mình báo thù sao?"

"Tôi chưa nói sẽ để cho em tiếp tục ở lại trong xe, cũng chưa nói tối mai chúng ta sẽ làm giống như đêm hôm nay mà, đúng không?" Thương Sùng nhếch nhếch khóe môi, trong đôi mắt đen như mực tràn đầy tính toán tự tin.

Sở Niệm mất kiên nhẫn, nhíu mày nhìn chằm chằm anh, hỏi tiếp: "Anh có thể nói hết trong một lần được không? Lúc nào cũng khiến trái tim tôi lơ lửng, có phải anh cảm thấy chơi rất vui hay không? Rất thỏa mãn à?"

"Đúng là có chút thú vị."

Thương Sùng không chút kiêng nể cười cười, giành trước khi Sở Niệm gầm thét, nói tiếp:"Thật ra chỉ cần em tĩnh tâm suy ngẫm là có thể biết được kế hoạch của tôi, hiện tại em chưa nghĩ ra, cũng chỉ vì sự bực bội làm cho em phân tâm mà thôi."

"Đó không phải là do anh à! Trước kia, lúc chưa có anh, tôi cũng chưa từng thấy bản thân như thế này.-═-═ll,,qq,,,,,yyy...don,,,,,---═Với cả anh coi tôi là con giun trong bụng anh à? Anh nháy mắt một cái là tôi có thể hiểu rõ anh đang suy nghĩ gì sao?" Sở Niệm cực kỳ khó chịu hừ một tiếng.

Vừa mới bắt đầu, Sở Niệm còn cho là mình là người khống chế chuyện này. Nhưng mà về sau, cô lại phát hiện mình rớt khỏi vị trí người khống chế, mà

kẻ leo lên còn đạp mình xuống dưới chính là Thương Sùng.

Ở giữa, chính mình ỡm ờ, cũng tùy anh. Chỉ là, hiện tại sao cô cứ có cảm giác Thương Sùng là ông chủ cầm cục xương, không ngừng trêu chọc chó cưng của mình. Đáng ghét hơn chính là con chó cưng đó không phải là Đinh Nhiên, cũng không phải là Lưu Dương, mà là Sở Niệm cô chứ.

Cô không muốn làm thú cưng, càng không muốn làm chó, không muốn cắn cục xương đó, nhưng lại hết cách rồi.

Chuyện phát triển đến tình trạng bây giờ, cô mới giật mình phát hiện tất cả quyền chủ đạo đều ở trong tay Thương Sùng, cô không hề có chút năng lực chống cự nào.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Điều tra chi tiết

Đáng ghét!

Trong lòng buồn bực, đương nhiên giọng nói và động tác cũng sẽ thô lỗ một chút. Sở Niệm thấy Thương Sùng chỉ nhìn mình chằm chằm mà không nói gì, dứt khoát dùng chân đá đá anh.

"Này, nói chuyện đi."

Thương Sùng liếc nhìn dấu chân trên ống quần, trên mặt chẳng những không có vẻ tức giận mà ngược lại còn có chút sung sướng lạ thường. Tay chống đầu, liếc xéo cô, hỏi: "Phát tiết xong rồi chứ?"

Sở Niệm lười phải trả lời vấn đề ngu ngốc này, liền chuyển đề tài: "Anh hãy nói gọn gàng dứt khoát cho tôi biết, tiếp theo anh định làm gì hả?"

"Nói là tối mai đi gặp Lưu Dương, về phần Đinh Nhiên....."

"Thì sao?"

"Em hẳn là có vài tên tiểu quỷ chứ?"

Bình thường người trừ ma sẽ có mấy tên quỷ sai, chính là những tiểu quỷ vô hại, không muốn đầu thai để giúp hỗ trợ thăm dò tin tức xung quanh.

Sở Niệm sợ run mấy giây, không nghĩ tới Thương Sùng sẽ hỏi mình vấn đề này. Theo bản năng gật gật đầu, thành thật trả lời: "Có ba bốn tên."

"Vậy em phải vất vả chút rồi, kêu bọn nó đi gặp Đinh Nhiên đi." Ánh mắt Thương Sùng đầy hút hồn, vẻ mặt rất là tà mị.

Sở Niệm không nghĩ tới người này còn có một mặt tà ác như thế, phải biết rằng sai khiến tiểu quỷ đi hù dọa người sống, đây chính là việc làm tổn hại âm đức. Hơn nữa, tối hôm nay Đinh Nhiên đã bị hù dọa khi nhìn thấy chiếc nhẫn của Phùng Tư Vân rồi, lại để cô ta gặp mấy tiểu quỷ thì không dọa chết cô ta à.

"Anh muốn hù chết cô ta à?" Cho dù trong lòng cô cũng rất muốn làm như vậy, nhưng cô vẫn thấy hơi không ổn.—ll...q,q,....do,,,,,oonn.....Ngộ nhỡ thật sự hù chết người phụ nữ kia, vậy chẳng phải bọn họ đã bận bịu một phen vô ích rồi hả?

"Em cứ làm theo lời tôi nói là được, tố chất tâm lý của Đinh Nhiên còn mạnh hơn em đấy." Vuốt vuốt nếp nhăn trên áo sơmi, Thương Sùng đứng lên, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, lại ẩn chứa mười phần trêu chọc.

Thấy Sở Niệm chu môi, nhưng không từ chối, anh liền xoay người đi lên lầu.

"Này, hiện tại anh muốn làm gì hả?" Sở Niệm thấy anh phải đi, vội vàng gọi anh lại.

Thương Sùng quay đầu lại, giơ đồng hồ trên cổ tay lên, chỉ là quay mặt đồng hồ về phía Sở Niệm, nói: "Từ hôm qua tới giờ tôi còn chưa được nghỉ ngơi, ngoại trừ ngủ, còn có thể làm gì."

"Vậy tôi thì sao?"

"Em ư? Làm xong chuyện tôi vừa nói cũng đi nghỉ ngơi đi. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Sở Niệm càng ngày càng không hiểu nổi người đàn ông kia rồi.

"Chỉ là nếu em cảm thấy cô đơn, muốn ngủ với tôi, tôi sẽ không để ý." Thương Sùng cong khóe miệng, lần đầu khuôn mặt tuấn lãng xuất hiện vẻ mê

hoặc.

Tim Sở Niệm ngừng một giây, sau đó nhanh chóng lắc lắc đầu. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là tức giận hay là gì mà đỏ rực trong nháy mắt.

"Anh không ngại, tôi ngại đó! Mau đi ngủ đi, đừng ở đây cản trở tôi."

Thương Sùng cười khẽ vài tiếng, cũng không ở lại trêu chọc cô nữa. Nói câu ngủ ngon, xoay người liền đi lên lầu.

Cho đến khi nghe tiếng đóng cửa từ trên tầng truyền xuống, Sở Niệm mới dám thở mạnh. Vừa rồi, ngay vừa rồi mình suýt chút nữa bị người đàn ông kia mê hoặc rồi. May mắn bản thân thấy trong mắt anh nồng đậm trêu chọc, bằng không, chính mình tự làm bẽ mặt luôn.

Trong đầu vang lên câu nói cuối cùng kia, mặt Sở Niệm không tự chủ được càng đỏ thêm. Cầm cốc nước đặt ở trên bàn, mạnh mẽ uống vài ngụm, thật vất vả mới khiến tim không còn đập nhanh nữa, mới tắt toàn bộ đèn trong phòng khách đi. –llqlqllqldl,,,,ôn.....=Từ trong túi xách lấy mấy tờ bùa chiêu hồn ra. Vài tên tiểu quỷ nghe thấy Sở Niệm gọi, nhanh chóng chạy tới.

"Chị hai, có chuyện gì cần chúng tôi làm sao?" Quỷ mập nam cầm đầu là lão quỷ, rất biết nhìn mặt mà nói chuyện. Mặt mày Sở Niệm âm u, rõ ràng là đang tức giận. Nó cũng không muốn hồ đồ mà chạm phải vảy ngược của bà cô trẻ này, cho nên rất là cung kính hỏi.

"Đi hù dọa một người giúp tôi, thuận tiện điều tra hai chuyện cho tôi."

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn ba con quỷ này, nói sơ qua địa chỉ và tướng mạo của Đinh Nhiên.

"Bọn mi hù dọa cô ta xong, thuận tiện quan sát xem cô ta có nói thêm gì hay không. Nếu nói thì quay về nhắc lại đầy đủ cho tôi."

"Biết rồi." Quỷ mập suy nghĩ một chút, chần chừ hỏi: "Vậy hai chuyện..."

"Chuyện thứ nhất, tra cho tôi chút thông tin về người đàn ông tên là Lưu Dương. Hình chụp ở đây, tôi muốn biết rốt cuộc hiện tại gã ta là người hay là quỷ."

Quỷ mập nhận lấy bức ảnh trong tay Sở Niệm, đảo đảo con mắt trắng dã, xoay người gọi quỷ nam gầy tong teo ở đằng sau. Quỷ gầy nhìn nhìn Sở Niệm, thấy cô không có lên tiếng. Dùng cái mũi nhọn ngửi ngửi trên tấm ảnh một cái, sau đó vò bức ảnh thành một bó, bỏ vào miệng nuốt.

Sau khi tiêu hóa hết bức ảnh, quỷ gầy mới hướng về phía quỷ mập gật gật cái đầu dẹt của mình.

Quỷ mập ừ một tiếng, xem như đáp lại, khom người, nhìn về phía Sở Niệm, hỏi: "Chị hai, vậy chuyện thứ hai là gì?"

Lần này Sở Niệm không hề mở miệng ngay, tựa vào ghế sofa, bắt chéo hai chân. Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn gõ nhẹ tiếng được tiếng không lên tay vịn sofa. Giống như đang do dự hoặc như đang suy tư, chỉ là nhìn thoáng qua cầu thang lên tầng hai.

Quỷ mập giật giật miệng, cúi đầu xuống không ngừng suy đoán ý tưởng của cô. Tình cờ bắt được ánh mắt của Sở Niệm, nó hậm hực mở miệng hỏi: "Chị hai, có phải ngài muốn chúng tôi điều tra thêm về người đàn ông ở trên tầng kia không?"

Quỷ lêu lổng có thể thông qua mùi trong không khí để nhận ra rất nhiều thứ, tự nhiên cũng có thể nhận ra trong căn phòng này không chỉ có mình Sở Niệm.

Chỉ là trên thân người đàn ông đó có mùi rất kỳ quái.....Quỷ mập đảo tròn mắt, do dự một chút cũng không nói câu kia ra.

Sở Niệm im lặng hồi lâu, đáp: "Đi điều tra thêm về lai lịch của anh ta cho tôi, anh ta biết một chút về trừ ma, bọn mi không nên tiến vào thân thể của anh ta."

Quỷ mập gật gật đầu, đáp: "Đã biết."

"Chuyện thứ hai có thể làm sau, làm chuyện tôi vừa nói trước đi, trước bình minh phải báo cáo tin tức cho tôi."

"Chúng tôi hiểu rồi." Quỷ mập gật đầu đáp, khom thân hình mập mạp, nghiêng đầu báo cho hai tên tiểu quỷ đứng ở đằng sau biết, xoay người tập thể, biến mất ở trong phòng khách.

Còn ngồi trên sofa, Sở Niệm cũng không lập tức đứng dậy rời đi, ngồi im lặng trong chốc lát mới châm lửa đốt mấy tờ bùa chiêu hồn kia.—LLLL///q....UUYY,,,,Dô.....nn,,,,,Đi về phía phòng bếp, pha cho mình một ly cafe, lúc này mới chậm chạp lên lầu, vào phòng mình.

Nghe thấy tiếng đóng cửa và tiếng tivi từ phòng cách vách truyền đến, vẫn ngồi ở trên ghế dựa không hề nghỉ ngơi, Thương Sùng mới phất tay hạ kết giới quanh mình.

"Chủ nhân, cô nhóc kia lại kêu vài tiểu quỷ đi điều tra lai lịch của ngài, thật sự là không biết điều mà." Mở miệng nói chuyện đúng là Tiểu Hắc không hề xuất hiện suốt một ngày, rất rõ ràng, cuộc đối thoại vừa rồi của Sở Niệm và những quỷ hồn kia đã bị nó và Thương Sùng nghe rõ ràng rành mạch.

Tiểu Hắc thật lòng cảm thấy cô nhóc Sở Niệm kia có phần không phân biệt được thị phi, chủ nhân đã giúp cô ấy khắp nơi, vậy mà cô ấy còn như vậy!

"Nếu như đổi lại là mi, mi cũng có thể làm như vậy, không cần để ý gì cả." Thương Sùng rất hờ hững nhếch môi, trong đôi mắt đỏ chứa đựng ý cười thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Trò chơi vừa mới bắt đầu

Nếu như cô đã muốn tra rõ lý lịch của anh, vậy anh sẽ làm cho cô một cái lý lịch thật tốt. Nhớ tới hôm nay mình và cô nhóc kia làm những chuyện như vậy, tâm tình anh rất vui vẻ.

Tiểu Hắc chớp chớp đôi mắt mèo màu rám nắng, cười như tên trộm, nói: "Chủ nhân, xem ra hôm nay tâm tình của ngài rất tốt."

Thương Sùng liếc nó một cái, lắc lắc cái ly chân dài trong tôiy, hờ hững hỏi: "Muốn nói cái gì?"

"Tiểu Hắc sẽ không tự suy đoán tâm tư của chủ nhân, chẳng qua là cảm thấy trạng thái hiện tại của chủ nhân và cô nhóc kia thoạt nhìn còn tốt hơn trước rất nhiều. Tự đáy lòng Tiểu Hắc thấy mừng thay cho chủ nhân." Tiểu Hắc nói là thật, mấy năm nay nó đi theo bên cạnh Thương Sùng, rất ít khi thấy nụ cười của anh. Coi như bỏ qua thệ ước quan hệ chủ tớ giữa nó và Thương Sùng, nó cũng thật lòng hy vọng người đàn ông trước mắt này có thể sống vui vẻ một chút.

"Sau đó thì sao?"

"Hắc hắc, Tiểu Hắc cảm thấy chủ nhân có thể rèn sắt khi còn nóng, mượn cơ hội hiện tại này tiến lên một bước với cô ấy. Nói như vậy, chẳng những có thể hoàn thành tâm nguyện của chủ nhân, mà còn khiến chủ nhân luôn vui vẻ giống như bây giờ."

Thương Sùng cười cười, đứng dậy bước đến trước cửa sổ. Ánh trăng chiếu vào người anh, kéo rộng bóng anh trên mặt đất. Ngửa đầu một hơi uống cạn chất lỏng màu đỏ trong chén, mới chậm rãi mở miệng: "Không vội, trò chơi vừa mới bắt đầu mà thôi."

...

Ngày hôm sau, lúc Sở Niệm tỉnh lại thì mặt trời đã sắp lặn rồi. Xoa xoa huyệt thái dương đau nhức vì thức đêm, cô ngồi dậy tựa vào thành giường.

Đêm qua đợi quỷ mập trở về đã gần sáu giờ sáng rồi. Thời gian không nhiều lắm, quỷ mập liền chọn điểm quan trọng báo cáo cho Sở Niệm.

Đinh Nhiên bị quỷ mập dọa sợ, kêu cha gọi mẹ cũng chưa khai được gì đã ngất đi. Chỉ là quỷ mập phát hiện ra mùi trên người Đinh Nhiên rất khác thường. Điểm này giống hệt như Thương Sùng đã nói lúc trước.

Quỷ gầy cũng đi thăm dò Lưu Dương một phen, nhưng nó phát hiện Lưu Dương giống như có thể trông thấy nó, cho nên không có chờ lâu liền chuồn mất.—ll,,q,q,q,do,,,,nn....----Quỷ gầy chỉ nói cho quỷ mập là trên người Lưu Dương có mùi xác thối rất nặng, toàn thân không có nửa điểm nhân khí.

Quỷ mập rất cẩn thận, không có nói ra suy nghĩ của mình với Sở Niệm. Sở Niệm cũng không ép nó, cho nó ba tờ thái tuế, rồi để nó rời đi.

Giằng co một buổi tối, manh mối lại giống hệt như Thương Sùng đã phán đoán. Điều này khiến Sở Niệm không khỏi cảm thấy bực bội trong lòng. Đứng dậy đi vào phòng vệ sinh tắm rửa, tùy tiện chọn một bộ quần áo ngủ từ trong tủ quần áo ra mặc vào rồi đi xuống tầng.

Cô không nghĩ tới Thương Sùng sẽ ở nhà, còn ngồi trên ghế sofa dưới tầng xem ti vi, Thương Sùng cũng không ngờ cô nhóc này lại mặc đồ ngủ xuống tầng.

Tóc cô ướt nhẹp vén sang một bên, lông mi thật dài tạo thành bóng mờ đẹp mắt ở mí mắt cô. Cái miệng nhỏ nhắn phấn hồng hơi nhếch lên, da thịt trắng nõn phối hợp với bộ quần áo sợi cotton màu xanh lam, làm cho cô cực kỳ giống một cô búp bê Barbie hoàn mỹ và tinh xảo.

Thương Sùng không khống chế được giật giật cổ họng, lúc đối diện với ánh mắt của Sở Niệm, mới miễn cưỡng ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì, xoay đầu lại.

Sở Niệm thấy bộ dạng đó của anh, cũng rất lúng túng kéo vạt áo, lại vuốt vuốt mái tóc còn ướt nhẹp của mình, xác định không nhỏ nước nữa, mới từ từ đi vào phòng bếp lấy bình sữa. Dáng vẻ trông như thoải mái, nhưng giọng nói vẫn hơi run rẩy: "Sao hôm nay anh không ra ngoài à?"

Quay lưng về phía cô, Thương Sùng không hề quay đầu, trong tay vẫn cầm điều khiển từ xa, giọng thờ ơ khiến Sở Niệm hơi khó chịu: "Sao vậy? Em rất muốn tôi đi ra ngoài à?"

Sở Niệm chép miệng, nói: "Anh biết tôi không có ý đó mà."

Lần này hay rồi, người ta dứt khoát không để ý đến mình, Sở Niệm thật không nghĩ ra mình đã làm gì chọc phải người đàn ông có tính khí thất thường

này. Cực kỳ khó chịu chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, cầm cốc sữa chuẩn bị lên lầu.

Chỉ là đi chưa được mấy bước, người đàn ông ngồi trên ghế sofa liền mở miệng: "Đợi chút."

Sở Niệm cho là anh sẽ nói cái gì dễ nghe một chút liền toét miệng, mặt mũi tràn đầy tươi cười xoay người, hỏi: "Còn chuyện gì sao?"

"Ăn nhiều một chút, lúc mười rưỡi chúng ta sẽ xuất phát." Người đàn ông trên ghế sofa kia cũng chẳng thèm nâng mí mắt lên nhìn cô, chỉ quăng ra một câu khá thờ ơ.

"... Biết rồi." Sở Niệm hơi thất vọng, rầm rì vài câu, lại nhìn chằm chằm gò má của anh trong chốc lát, liền xoay người lên lầu.

...

Mười giờ hai mươi phút đêm, bên ngoài cổng chung cư Cẩm Viên.

Thương Sùng và Sở Niệm đến trước thời gian đã định, còn tắt đèn ngồi ở trong xe. Thương Sùng vẫn là dáng vẻ cũ, ngả ghế về sau, tìm tư thế thoải mái dựa vào đệm ghế.—lllqlqlqld,d,d,,ôn,,,,, Chỉ là làm khó Sở Niệm ngồi ở bên cạnh rồi.

Ực ực.....

Hai tay gối ở sau gáy, Thương Sùng giật giật lỗ tai, khóe mắt hơi nâng nhìn Sở Niệm đang dùng hai tay che bụng, vẻ mặt lúng túng, lười biếng hỏi: "Đói bụng à?"

Sở Niệm có chút lúng túng, cúi đầu xuống, vuốt vuốt cái bụng đã dẹp lép, khẽ ừ một tiếng. Từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, chỉ uống một chai sữa, cô có thể không đói sao.

Thương Sùng hơi bất đắc dĩ, nhưng thấy là lần đầu cô thuận theo như thế, cũng chẳng thể trách cứ gì. May mà anh đã sớm chuẩn bị chút đồ ăn cho cô. Hất cằm lên chỉ chỉ đằng trước Sở Niệm, nói: "Bên trong có hai cái bánh ngọt, đói bụng thì ăn trước đi."

Sở Niệm sửng sốt một lúc, mở ngăn đồ phía trước xe ra, lấy một cái bánh hoa sen ra, nắn nắn. Rất mềm, hẳn là mới ra lò hôm nay.

Lại nhìn người đàn ông bên cạnh, mới vừa mở miệng túi, chuẩn bị lấy ăn thì như là nghĩ tới điều gì, lại dùng khuỷu tay đụng đụng Thương Sùng.

"Anh có muốn ăn một chút không?"

Thương Sùng lắc lắc đầu, hai mắt vẫn nhắm như cũ.

"Vậy tôi ăn nhé?" Sở Niệm thấy anh như vậy, cũng không nói thêm gì, bắt đầu ăn.

Trước kia ăn bánh ngọt, bản thân cảm thấy không có hương vị hoặc là ngọt làm cho cô muốn nôn. Nhưng lúc này đây, cô lại phát hiện bánh hoa sen này còn ngon hơn nhiều so với thịt cá.

Đói bụng, mình chỉ là đói bụng mà thôi. Sở Niệm nói thầm trong lòng, cô cảm giác được trong lòng mình giống như sinh ra thứ gì đó, xa lạ làm cho cô hơi bối rối. Cô không biết nên xử lý cảm giác này như thế nào, chỉ có thể ở trong lòng dùng đủ lý do để lừa gạt mình.

Song, chỉ có thể nói nhất tâm nhị dụng (một mình muốn làm hai việc) thật sự không phải là điểm mạnh của cô.---═ e£e♥eQuuuyyy♫...,,,Dô,.....nn---- Còn chưa ăn hết một cái bánh, Sở Niệm liền bị nó làm cho nghẹn rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ho khan dữ dội một trận.

Cho tới bây giờ, cô không nghĩ là mình sẽ mất mặt thế này, cho dù cô bắt được quỷ, túm được yêu ma, nhưng cô thật sự không thể tự thông khí quản của mình. Mắt thấy mình ho khan đến trào nước mắt, Sở Niệm thật sự rất muốn đào cái hang chui vào rồi chôn mình luôn.

Lúc này, một chai nước khoáng vừa được mở nắp đưa đến trước mặt cô. Sau lưng cô còn có một bày tay to mà lạnh như băng đang vỗ nhẹ, muốn làm cho cô thoải mái một chút.

Hai mắt Sở Niệm đẫm lệ nhìn Thương Sùng, nhận lấy chai nước trong tay anh rồi tu ừng ực. Cảm giác khí quản thoải mái rất nhiều, lúc này mới nói cám ơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Giao chiến chính diện

Thương Sùng nhíu mày, rút bàn tay về, trên mặt cũng không còn vẻ quan tâm vừa rồi, ngược lại còn trầm xuống.

"Ăn một cái bánh mà còn sặc thành như vậy, tôi thật hoài nghi làm sao mà em có thể lớn lên được."

Sở Niệm nhìn anh, hỏi: "Anh có ý gì?"

"Ý nói là em chẳng biết tự chăm sóc mình một chút nào cả." Thương Sùng không thích bộ dạng này của cô, luôn bất cẩn, sơ ý như vậy! Vừa mới trông thấy cô ho nhiều như thế, bản thân anh cũng thấy hoảng.

Anh có thể chịu được cô thích đùa, thích náo, cũng có thể chịu được cô nhất thời mềm lòng, đụng phải nhiều chuyện liên tiếp. Nhưng là, anh không chịu được cô cứ không biết chăm sóc bản thân như thế!

Sở Niệm không hiểu, mình chỉ bị sặc một chút, cô còn chẳng thấy sao mà người đàn ông này làm chi vậy. Nhìn ánh mắt anh lạnh lùng đến đóng băng được, cô nhíu chặt mày, định tranh cãi vài câu với anh giống như trước, nhưng cuối cùng vẫn mím chặt miệng, xoay đầu đi.

Bên trong xe yên tĩnh đến không thở nổi, Sở Niệm cũng không còn tâm trạng ăn bánh nữa. Dựa vào lưng ghế ngồi, mờ mịt nhìn vầng trăng sáng trên trời.

Thương Sùng nâng tay xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, lặng lẽ thở dài. Vừa rồi chính mình lại mất kiểm soát, cảm xúc của anh giống như đã nằm trong tay cô rồi.

Nghĩ đến bản thân lúc trước, anh chưa từng kiêng kỵ bất luận kẻ nào. Thế nhưng, hết lần này tới lần khác, từ đầu đến cuối chỉ có cô dễ dàng khiến anh rối loạn tâm thần.

Nhìn nhìn ánh trăng trốn vào sau đám mây đen, Thương Sùng ngồi ngay ngắn lại, nói: "Đừng nóng giận, đám người Lưu Dương đến đấy."

Sở Niệm ừ một tiếng, dùng tay ra sức vuốt vuốt khuôn mặt mình, giữ vững tinh thần nhìn về phía trước. Không thể không nói, Thương Sùng thật sự rất thần thông. Không đến năm phút sau, một chiếc Audi màu trắng dừng ở đối diện bọn họ. Bên trong xe bật đèn sáng, nếu ghế cạnh tài xế là Đinh Nhiên, thì chắc chắn trên ghế lái là Lưu Dương.

Lúc Sở Niệm đang do dự có nên xuống xe hay không, cô lại phát hiện người đàn ông trong xe đối diện đang nhìn về phía bọn họ. Bình thường mà nói, thời gian đã quá muộn, trong xe bọn họ lại không hề bật đèn, người bình thường hoàn toàn không thể phát hiện được trong xe bên này có người ngồi.

Ánh mắt Lưu Dương rõ ràng không phải là tìm kiếm vật gì đó trong bóng đêm, mà là đang nhìn thẳng vào bọn họ. Đây rõ ràng không hợp lẽ thường, chẳng lẽ tên Lưu Dương đó thật sự có vấn đề gì?

Sở Niệm nhìn phía trước, nói ra: "Hình như anh ta đã phát hiện ra chúng ta rồi."

"Không phải là hình như, mà là chắc chắn." Thương Sùng cười nhạt một chút, người đàn ông kia không có lái xe thẳng vào chung cư, mà là vừa khéo dừng ở đối diện bọn họ. Rất rõ ràng, anh ta là cố ý.

"Vậy chúng ta đi xuống chứ?"

Sở Niệm đeo ba lô lên, vừa định vươn tay mở cửa xe. Song còn chưa mở cửa, Thương Sùng liền mở miệng: "Trên người em có bùa khử mùi không?"

Sở Niệm suy nghĩ mấy giây, từ trong túi lấy một tờ bùa chú ra, đáp: "Có."

"Đặt lá bùa ở trên người em, nếu Lưu Dương đã là hủ thi (thi thể thối nát) rồi, anh ta mà ngửi được mùi trên người em, nhất định sẽ chạy trốn ngay."

Thương Sùng lại dùng khóe mắt liếc ba lô của Sở Niệm một cái, nói tiếp: "Lát nữa em đừng vội dùng gậy hàng ma, không nên lộ ra thân phận quá sớm."

"Được."

"Còn nữa, lát nữa nhớ ở bên cạnh tôi. Em quan sát kỹ Lưu Dương, đừng mở miệng nói chuyện."

"Biết rồi."

Sở Niệm nhíu mày, hỏi lại: "Vậy còn anh?"

"Loại bản lĩnh múa mép khua môi này đương nhiên là phải giao cho tôi rồi." Thương Sùng nhìn chằm chằm Lưu Dương đứng đối diện, cười vô cùng khinh thường.

Nghe thấy anh tự chế nhạo bản thân như thế, Sở Niệm không nhịn nhếch khóe môi lên. Lặng yên niệm khẩu quyết, đợi bùa chú hoàn toàn biến mất ở trên cánh tay cô, mới nhìn Thương Sùng.

Trong đôi mắt đen láy như hồ sâu của anh lấp lánh vài tia sáng, giống như một chú sư tử mạnh mẽ vận sức chờ hành động.--═--
ll..,,q,q,...uyuuud,,,oo,,,,nn....Khí thế hiên ngang, hăng hái như vậy, cảm giác tự tin đó giống như phát ra từ trong lòng anh. Khí phách bá vương trời sinh, không hề làm màu, khiến người ta không tự chủ được cúi đầu tôn thần, cúi đầu ngưỡng mộ.

Chuyển mắt nhìn đám người Lưu Dương từ trong xe xuống ở đối diện, Sở Niệm cười lạnh một tiếng.

Giao chiến chính diện à? Cô thích!

Đối phương đã xuống xe, bọn họ không thể tiếp tục án binh bất động nữa. Thương Sùng rất dứt khoát, trực tiếp bật đèn trong xe lên, sau khi trao đổi ánh mắt với Sở Niệm, hai người trái phải xuống xe.

Hai người bước song song đến chỗ Lưu Dương và Đinh Nhiên, xung quanh tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của bọn họ ở trên đường nhựa.

Đinh Nhiên chính là đồ ngốc, đợi đến khi thấy rõ diện mạo của hai người, cô ta không nhịn được lên tiếng trước. Một tay kích động chỉ vào Thương Sùng đang bước thẳng đến, một tay túm chặt cánh tay Lưu Dương.

"Ngày hôm qua chính người đàn ông này đã cầm nhẫn của Phùng Tư Vân dọa em sợ, rồi tối đó em gặp phải trò đùa kia! Còn nữa, chính là người phụ nữ bên cạnh anh ta! Ngày hôm qua cứ đóng giả thành người phụ nữ ấy! Là bọn họ, chính là bọn họ!"

Thương Sùng và Sở Niệm đồng thời hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cô ta. Ánh mắt cùng đặt trên người Lưu Dương vẫn đang mím môi không nói gì cả. Lúc này, dây xích trên cổ tay Sở Niệm liền phát ra tiếng leng keng.

Sở Niệm kinh hãi, lập tức nghĩ tới chỉ có mình cô nghe được tiếng kêu này, liền đứng bất động. Chỉ là ánh mắt đặt ở trên người Lưu Dương đã sâu thêm vài phần.

Dây xích cô đeo trên cổ tay, ở trong mắt người thường chỉ là một sợi dây chuyền bạc bình thường mà thôi. Kiểu cách dây chuyền rất đơn giản, một sơi dây bạc mềm có hai ba nụ hoa nhỏ trên mặt. Chỉ là trong nụ hoa đó có giấu một cái chuông nhỏ mà người thường không thể nhìn thấy, cũng là vật báu gia truyền của nhà họ Sở, dây xích truy hồn.

Dây xích truy hồn không có công dụng gì nhiều, vừa không thể làm bùa xua quỷ hàng ma, vừa không thể giúp Sở Niệm phòng thân. Nhưng sợi dây này có chỗ ưu việt là phát giác được bất kỳ loại quỷ quái có oán khí hoặc là toan tính thiệt hơi nồng đậm nào.

Tiếng chuông của nó chỉ có người của nhà họ Sở mới nghe thấy được, cho nên khi chuông truy hồn vang lên, trong lòng Sở Niệm đã có đáp án.

Cố ý bước sai đứng ở sau lưng Thương Sùng, Sở Niệm tĩnh tâm bắt đầu quan sát người đàn ông đứng ở trước mặt bọn họ.

Màu da anh ta trắng bệch, sống mũi thẳng tắp, mày rậm, con mắt sâu, thêm vài phần thanh tú so với ảnh chụp mà Sở Niệm đã xem lúc trước.—lll;;lllqlqlqluuy.....don.....,,,Mặc trên người tây trang đen đồng bộ và áo sơ mi trắng, điều này làm cho anh ta trông khá nhã nhặn, trầm tĩnh.

Khác với Đinh Nhiên, trên người Lưu Dương không hề có mùi thi thể rữa nát, ngược lại còn có vị bạc hà nhàn nhạt. Nếu không phải vì trên trán anh ta có một mảng xanh đen như ẩn như hiện, Sở Niệm nhất định sẽ không lấy anh ta liên tưởng với lời nói lúc trước của Thương Sùng.

Người già thường nói: Cái trán là để xem vận thế lúc ban đầu của một người, nếu cái trán ửng đỏ, chứng tỏ người đó có vận may phủ đầu. Nếu cái trán hiện xanh là bị ốm đau quấn thân. Nếu cái trán hiện đen thì chính là lây nhiễm vật âm tà.

Mà xanh đen lại là tổng hợp ốm đau và âm tà. Trán người nào xuất hiện màu sắc đó, phần lớn đều là vì ốm đau mà bỏ mạng, sau đó để cho yêu, ma vật thừa dịp xấu mà vào. Chẳng lẽ..... Chuyện này còn có điều kỳ bí gì?

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cô thật hèn hạ

Sở Niệm không ngừng tìm kiếm đáp án ở trong đầu, tìm tới tìm lui, cũng chỉ có lý giải này là hợp lý nhất. Khẽ nhíu mày, nâng một cánh tay giấu kín ở phía sau Thương Sùng lên, dùng ngón tay chọc chọc phía sau lưng anh.

Thương Sùng liếc mắt, bâng quơ quay đầu thấy người phía sau đã hiểu rõ ý. Một tay tùy ý đưa ra sau lưng, nắm lấy cánh tay đang đặt trên eo mình, coi như làm cho cô an tâm.

Trong lỗ tai truyền đến tiếng thở kích động của người đàn ông đứng đối diện, anh lập tức biết được tên Lưu Dương kia nhìn thì như bình thường, nhưng lại đang liên tục xem xét kỹ bọn họ.

Ánh mắt quét qua Đinh Nhiên còn đang líu ríu, không ngừng cáo trạng, sau đó dừng ở trên người Lưu Dương. Khóe môi Thương Sùng nhếch lên ý cười hờ, tay trái giả vờ bịt kín lỗ tai.

"Ngài Lưu, sở thích của ngài.....Quả nhiên không tệ."

Lưu Dương nhanh chóng nhíu mày, tùy ý liếc qua Đinh Nhiên. Cảm xúc trong mắt không có thay đổi gì, nhưng lại khiến cho người phụ nữ kia ngậm

miệng lại.

"Nếu anh đã gọi tôi là ngài Lưu, vậy anh nhất định đã biết rõ bối cảnh của tôi." Yên tĩnh vài phút, cuối cùng Lưu Dương cũng mở miệng.

"Là có người bảo anh đến điều tra tôi sao?"

"Đoán đúng một nửa."

"Tôi trả giá gấp đôi, anh chỉ cần nói mục đích của người đó là gì thôi."

Thương Sùng có thâm ý khác nhún vai, đáp: "Anh thông minh như vậy,chắc đã đoán được một chút đi?"

Lưu Dương nhanh chóng giật giật đôi mắt, nhìn nhìn Thương Sùng, lại dùng ánh mắt lướt qua người Sở Niệm một vòng. Đôi mắt của gã ta rõ ràng là ôn hòa, nhưng lại khiến Sở Niệm cảm thấy cả người lành lạnh.

Lưu Dương không nhìn ra được điều gì từ trên thân hai người này, hơi thở cũng chỉ là của người bình thường. Hạ mắt xuống, mí mắt hơi hơi rung động, hỏi: "Nghe Đinh Nhiên nói chỗ anh có chiếc nhẫn kim cương của vợ tôi sao?"

"Đúng."

Vòng một vòng lớn như vậy, chính là để gã ta nhảy vào bẫy. Nếu con mồi đã quanh quẩn ở cửa động,-=-=ll,..,,q.q,,,d,d,doonn,,,./....---vậy vì sao mình không đẩy nó một cái đây? Thương Sùng nhếch nhếch môi, khôn khéo giống như một con hồ ly.

"Chiếc nhẫn đó đã biến mất ngay lúc vợ tôi mất tích, sao anh lại có nó?"

Lúc Lưu Dương hỏi những câu đó, trên mặt tràn đầy lo lắng và quan tâm. Nhưng nếu không phải Sở Niệm đã sớm biết chân tướng, bây giờ chắc sẽ bị người đàn ông ở trước mắt này lừa gạt rồi.

Gã ta diễn giỏi như vậy, không làm Ảnh Đế thì quá đáng tiếc!

Bởi vì Thương Sùng cách cô rất gần, cho nên cũng chỉ có mình anh nghe được tiếng phỉ nhổ trong miệng Sở Niệm. Trong lòng không khỏi bị hành động đó của cô chọc cho vui vẻ, bên môi vẫn là ý cười nhạt, nhưng lại ấm áp hơn rất nhiều so với ý cười khách sáo vừa rồi.

Chậm chạp đút tay vào túi áo vest, sau đó lấy chiếc nhẫn kim cương kia ra. Mỗi một động tác của Thương Sùng đều dính dáng đến trái tim của Lưu Dương, không nóng vội mà bí hiểm.

Thấy ánh mắt Lưu Dương vẫn dừng ở trên chiếc nhẫn, Thương Sùng nhếch nhếch môi, cười hỏi: "Ngài Lưu nói là chiếc nhẫn kim cương này ư?"

"Chính nó."

"Anh chắc chứ?"

"Tôi chắc chắn, chiếc nhẫn này là tôi đặc biệt thiết kế cho Tư Vân. Trên thế giới này chỉ có một cái thôi!" Ánh mắt Lưu Dương từ từ trở nên lạnh lẽo, khóe mắt cũng hơi híp lại.

"Sao anh lấy được chiếc nhẫn này! Có phải anh giấu Tư Vân đi không!"

Ảnh Đế lại phát huy kỹ thuật diễn, trong nháy mắt đã tới màn phản công rồi! -==-l,,..,q,q,q,..đ,,d,d0oooonnnn...Đáng tiếc, Thương Sùng người ta lại chẳng thèm để ý chút nào, nụ cười trên mặt anh cũng dần tắt, nhìn thẳng vào mắt Lưu Dương. Chữ chữ rõ ràng, lại đầy khí phách.

"Chiếc nhẫn này là do Phùng Tư Vân đưa cho tôi, hiện tại cảnh sát đã tìm được thi thể của cô ấy ở trong hồ rồi. Về phần cô ấy chết như thế nào, vì sao thi thể lại ở trong hồ đó, ngài Lưu, chẳng lẽ anh tuyệt đối không biết sao?"

Thấy Lưu Dương nhíu mày không nói, lúc này Thương Sùng lại dời chủ đề lên người Đinh Nhiên đang đứng bên cạnh: "Cô Đinh, Phùng Tư Vân đã nói cho tôi biết rất nhiều chuyện. Đặc biệt là cô đẩy cô ấy xuống nước như thế nào, còn trơ mắt nhìn cô ấy chết đuối."

Đinh Nhiên không giỏi kiềm chế mình như Lưu Dương, tối hôm qua bị hù dọa đã khiến tinh thần cô ta sắp sụp đổ mất rồi. Trì hoãn một ngày, thật vất vả mới không nghĩ đến những chuyện kia nữa, hiện tại lại nghe Thương Sùng nói như thật. Những ký ức kinh khủng đó điên cuồng vọt vào trong lòng, huyết sắc trên mặt lập tức rút đi, thân thể không ngừng run rẩy.

"Anh nói dối, anh nói dối! Ngày đó trừ ba người chúng tôi ra, ở hiện trường chẳng còn ai cả! Anh lại muốn làm tôi sợ nữa!"

"Tôi nói dối sao? Chẳng lẽ không phải cô đẩy cô ấy vào trong hồ bơi à? Chẳng lẽ không phải cô lôi kéo Lưu Dương không để cho anh ta cứu Phùng Tư Vân sao? Chẳng lẽ không phải bởi vì cô mà cô ấy mới chết sao?" Thương Sùng nghiêng thân mình dựa vào Đinh Nhiên đang hoảng loạn, cố ý nhỏ giọng, thổi gió lạnh bên tai cô ta.

"Giết người sẽ phải đền mạng, Phùng Tư Vân đang ở đằng sau nhìn cô đó."

"A-----" Đinh Nhiên sợ hãi lùi lại một bước, không dám quay đầu hét lên một tiếng. Hoảng sợ mở to hai mắt, sau đó ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

"Thật là vô dụng!" Thương Sùng và Sở Niệm còn chưa nói gì, đứng ở bên cạnh Lưu Dương đã mở miệng trước.

Lúc này trên mặt gã đã không còn vẻ ôn hòa dối trá lúc trước, ngược lại, thay thế bằng một vẻ âm trầm lạnh lùng. Khinh bỉ nhìn Đinh Nhiên ngã xuống đất hôn mê, chán ghét nhíu mày.

"Sao thế? Chẳng lẽ không giả vờ nổi nữa hả?" Thương Sùng trào phúng nhếch môi.

"Tôi tưởng là anh còn muốn diễn rất hăng say chứ, thật sự là đáng tiếc."

Lưu Dương hừ lạnh một tiếng, đáp: "Anh đã biết mọi chuyện, vậy sao tôi phải phí sức nữa? Chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là người biết quá nhiều, thường thường không sống lâu đâu."

Vừa dứt lời, mấy ngọn đèn ven đường đột nhiên tắt ngúm. Không để cho Thương Sùng và Sở Niệm có cơ hội kịp phản ứng, Lưu Dương đã đánh về phía anh.

Ánh trăng xuyên thấu qua mây đen, chút ít ánh sáng le lói khắc ở trên mặt Lưu Dương. Lúc này khuôn mặt gã rất dữ tợn, đồng tử vừa đen thùi lùi giờ đã thành màu trắng, móng tay dài ra trong nháy mắt, biến thành màu đỏ như máu.

Sở Niệm nóng nảy, vội vàng lấy một tờ bùa chú ra, chắn ở phía trước Thương Sùng. Trong miệng nhanh chóng niệm một câu khẩu quyết, trong chớp mắt, ---l,,,,q,q,,,,d,d,d,d,ooo0000nnn----một con rồng màu vàng kim liền hiện ra từ trong lá bùa. Kim Long ngửa đầu rống to một tiếng, cúi người bay nhanh về phía Lưu Dương.

Lưu Dương ngẩn ra, thu tay lại, xoay người nhảy lên, thân thể nhanh chóng tránh né Kim Long. Lúc mở miệng lần nữa, giọng nói đã biến thành tiếng của phụ nữ: "Hóa ra cô là người nhà họ Sở à!"

Sở Niệm không để ý đến cô ta, hai tay nhanh chóng đặt ở trước ngực. Mật chú trong miệng cô càng niệm càng nhanh, tốc độ của Kim Long cũng nhanh thêm.

Không đến năm phút sau, Lưu Dương bắt đầu cố hết sức tránh né. Sở Niệm đương nhiên sẽ không để gã ta có thời gian thở dốc, cầm gậy hàng ma trong tay, xông về phía Lưu Dương.

Lúc này Lưu Dương chỉ tránh né Kim Long cũng đã dồn sức rồi, hiện tại còn thêm một kẻ trừ ma, điều này làm cho gã ta bị bao vây bốn phía. Bóng trắng đảo mắt một cái, nhíu chặt mày định vứt bỏ thân thể này.

Nhưng mặc kệ cô ta bế khí thế nào, cũng không thể ra khỏi thân thể của Lưu Dương. Móng tay dài chống đỡ gậy hàng ma của Sở Niệm, bởi vì tức giận mà hai mắt cô ta biến thành màu đỏ như máu.

"Cô thật hèn hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau

"Cô không xứng nói ba chữ đó với tôi!" Sở Niệm nheo hai mắt lại, lạnh lùng phun ra mấy chữ này.

Kim Long là hóa thân chính nghĩa của trời đất, bởi vì nữ quỷ chiếm giữ thân thể Lưu Dương, cho nên ở trong mắt Kim Long, Lưu Dương vẫn là một con người. Cho dù ra tay hung ác, nhưng không có làm ra tổn thương thật sự nào. Song kim quang (ánh sáng vàng) trên người Kim Long đã trói buộc nữ quỷ kia, làm cho cô ta không thể thoát ra khỏi cơ thể Lưu Dương.

Chỉ là, đáng nhắc tới chính là, công lực của nữ quỷ này đúng là lợi hại hơn rất nhiều so với những quỷ hồn mà Sở Niệm đã gặp lúc trước. Quỷ hồn có thể tùy ý bám vào thân thể người, nhưng cái giá lớn phải trả là hồn bay phách tán, năng lực hành động hẳn là cùng giảm bớt một nửa.

Nữ quỷ bị trói buộc trong thân thể Lưu Dương, bây giờ còn có thể vừa tránh né Kim Long vừa ứng phó với cô, điều này làm cho Sở Niệm không nhịn được hơi kinh ngạc trong lòng.

Cô không hoàn toàn nắm chắc trăm phần trăm có thể đối phó với nữ quỷ này, bây giờ, việc có thể làm là gắng hết sức nghĩ cách không để cho cô ta chạy thoát khỏi tay mình. Còn lại, Sở Niệm chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Qua vài hiệp, cho dù nữ quỷ hao hết sức lực cũng không để cho Sở Niệm chiếm được chút ưu thế nào. Sở Niệm có chút nóng vội, cứ tiêu hao nhiều sức như thế cũng không phải là cách hay!

Qua một lát nữa sẽ đến rạng sáng rồi, đó là lúc âm khí thịnh nhất trong ngày, nữ quỷ nhất định sẽ mượn âm khí đó làm cho pháp lực của mình tăng thêm, đến lúc đó người thua thiệt chính là cô.

Tuy nhà họ Sở là thủ lĩnh trong các gia tộc trừ ma, nhưng hoàn toàn là dùng bùa chú để hàng ma. Hiện tại, trong tình huống như vậy, cô hoàn toàn không có cách nào khiến bùa chú phát huy tác dụng.-ll,.,q,q,..d,d,...ôn,,,,.....--═Mà gậy hàng ma gia truyền, bởi vì nữ quỷ né tránh nên không thể đánh trúng thân thể cô ta. Bản lĩnh tay chân lợi hại hay là cột sống đây!

Sở Niệm nhíu mày, nhấc chân một cái, thừa dịp nữ quỷ né tránh liền dùng gậy hàng ma tiếp tục công kích, một tay rỗi thì thò vào trong túi quần ở bên hông.

Nữ quỷ giống như nhìn ra ý tưởng của cô, phát ra một trận cười lạnh. Tay cũng không chống đỡ như trước, ngược lại, xoay người một cái vọt về phía sau.

Không xong! Cô ta muốn chạy trốn!

Sở Niệm vội vàng lấy một tờ bùa chú ra, vội đuổi theo. Đáng tiếc tốc độ của nữ quỷ rất nhanh, trong chớp mắt, đã trốn xa hai mét.

Mắt thấy gian kế của mình sắp thực hiện được, sau lưng nữ quỷ truyền đến một cú đá nặng nề, sức lực lớn đến nỗi khiến cô ta nằm bò trên mặt đất. Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng xương sườn gãy lìa từ bên trong thân thể Lưu Dương truyền ra càng thêm rõ ràng.

"Sao, sao lại là anh!" Nữ quỷ bò trên mặt đất, không dám tin nhìn người đàn ông đứng phía sau kia.

Nếu ngay từ đầu, nữ quỷ chỉ thừa nhận Sở Niệm dùng bùa ẩn khí tức đã lừa gạt đôi mắt của cô ta. Nhưng không nghĩ tới, cô ta lại nhìn sai về người đàn ông này!

Kể từ lúc bản thân biết được thân phận thật sự của con nhóc kia, cô ta vả Sở Niệm liên tục chống chọi. £a..♥,,,mm♪,,,,,Cũng bởi vì người đàn ông kia cứ đứng một bên theo dõi, không hề làm ra hành động thực tế nào cả.-=-Ɔgu,,,,¥eettt----- Cho nên, nữ quỷ không có coi trọng anh. ---M1nh...,,..--0Tự phụ nghĩ là nếu anh không phải là cảnh sát thì chỉ là một tên khốn lưu manh chỉ biết múa mép khua môi mà thôi.

Thế nhưng, tuyệt đối không ngờ, chính mình cứ bị bại trên tay người này.

Nữ quỷ tự nhận tốc độ ban nãy của mình thì dù là Sở Niệm cũng không thể đuổi kịp, huống chi là thấy rõ bóng dáng của mình. Nhưng tên đàn ông kia lại dễ dàng đạp trúng mình như vậy. Nhìn như một cú đạp bình thường thôi, cũng đủ khiến nữ quỷ tổn thương quỷ hồn.

Cánh mũi nhanh chóng phập phồng vài cái, hy vọng có thể phân biệt rõ mùi của anh. Mùi con người rất nhạt, nhưng không có âm khí, quỷ dị khiến nội tâm cô ta đầy sợ hãi. Nhất là ánh mắt từ trên cao nhìn xuống vào lúc này của anh, nữ quỷ càng cảm thấy chỉ cần người nọ liếc một cái cũng đủ khiến cô ta run rẩy cả người.

Rốt cuộc anh ta là ai!

Thương Sùng không trả lời câu hỏi của nữ quỷ, ánh mắt lạnh lùng đã biến thành một vẻ khác khi quay lại nhìn Sở Niệm. –ll,,,q,q,q...đô,,nnnnn----Nhướn nhướn đôi mày đẹp, vẻ mặt như muốn nói: "Xem đi, rốt cuộc vẫn cần tôi ra trợ giúp mà".

Sở Niệm sững sờ, sau khi hừ một tiếng với anh, mới thu hồi ánh mắt vẫn đặt ở trên người Thương Sùng, đi đến trước mặt nữ quỷ. Tay phải giơ gậy hàng ma lên, muốn cho cô ả một cái kết.

Gậy hàng ma đánh vào người, hậu quả là gì thì cả Sở Niệm và nữ quỷ đều biết rõ. Chỉ là, ngay lúc cô sắp hạ tay xuống, nữ quỷ lại mở miệng nói: "Cô không sợ cứ đánh xuống như vậy, sẽ đánh tan cả hồn phách của người đàn ông này chung với tôi sao?"

"Có ý gì?" Nếu Lưu Dương đã bị nữ quỷ chiếm giữ thân thể, theo lý mà nói linh hồn đã sớm bị cô ta ăn hết rồi. Chẳng lẽ Lưu Dương còn chưa chết sao?

"Ý gì thì cô hiểu mà, nếu tôi nhớ không lầm, từ xưa đến nay, bất kể một môn phái trừ ma nào cũng có một quy định. Cho dù thân thể người nọ bị ma quỷ chiếm cứ cũng chỉ có thể dùng phương pháp dụ lệ quỷ ra khỏi, tuyệt không được thương tổn đến linh hồn của người sống." Nữ quỷ cười lạnh.

"Nếu như tổn thương linh hồn vô tội, năng lực trừ ma sẽ biến mất từ đó. Tôi không tin cô sẽ vì một người không quen biết mà đánh mất năng lực truyền qua nhiều thế hệ của nhà họ Sở."

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, nữ quỷ tính kế quả thật làm cho Sở Niệm có chút không kịp trở tay. Cô ta có thể sử dụng cách đó để uy hiếp mình, nhưng mình chắc chắn không thể dùng cách gì đó để dụ cô ta ra khỏi thân thể Lưu Dương.

Trước đó Lưu Dương đã làm chuyện ác như vậy,chỉ là giày vò nữ quỷ trong bộ dạng này thôi, cùng đủ để gã ta toi nửa cái mạng. Coi như đúng theo lời nữ quỷ nói, cho dù lần này Lưu Dương còn sống, cuộc sống sau này của gã ta cũng chẳng thể khá giả gì. Chết thì chưa chắc nhưng bảy mươi phần trăm là bị tàn tật hoặc không có cách nào chữa khỏi.

Chờ chuyện của Phùng Tư Vân được lộ ra, Lưu Dương cũng sẽ bị pháp luật trừng trị. Cuộc sống lao tù cộng với một thân ốm đau, đó cũng coi như là trừng phạt gã ta rồi.

Trong lòng Sở Niệm có thể buông tha cho kẻ tự tạo nghiệt không thể sống này, nhưng nữ quỷ kia thì phải làm sao đây? Nếu hôm nay không có cách nào diệt trừ cô ta, vậy sau này sẽ càng nhiều chuyện phiền phức!

Quỳ rạp trên mặt đất, nữ quỷ giống như đã nhìn ra sự do dự trong mắt Sở Niệm, đắc ý nhìn người đàn ông đứng ở một bên kia, cười lạnh vài tiếng.

Ai ngờ, Thương Sùng cũng nhìn cô ta, lạnh lùng cười một tiếng. Trong mắt không có vẻ do dự như Sở Niệm, một tay đút túi quần, bước từng bước về phía nữ quỷ.

Nữ quỷ không biết anh muốn làm gì, theo bản năng muốn bò đi, làm cho mình cách anh xa một chút. --==-ll,,...q.,,,,đô,,,,,n.....Nhưng không biết có chuyện gì xảy ra, mặc kệ cô ta cố gắng thế nào, thân thể này cũng không nhúc nhích nửa bước. Giống như là bị cái gì đó quấn thân, làm cho cô ta cực kỳ bất an.

"Anh, anh muốn làm gì." Mặc dù nữ quỷ muốn miễn cưỡng giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói run run rẩy rẩy của cô ta đã để lộ nỗi sợ hãi và bất an trong lòng.

"Nếu như anh không muốn để người đàn ông này chôn cùng tôi thì hãy cách tôi xa một chút!"

Thương Sùng hờ hững nhún vai, đáp: "Cái này, tôi thật sự không ngại đâu."

Nữ quỷ đột ngột trợn to hai mắt, cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm lấy cần cổ mình. Sau đó thân thể đột nhiên bay lên không, người đàn ông này không cần tốn nhiều sức đã lôi được cô ta lên!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hoài nghi

Sợ hãi, thậm chí là kinh hoàng. Nữ quỷ cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên người mình đều dựng thẳng lên, cái cảm giác cả trái tim đều run rẩy chỉ xuất hiện vào lúc cô ta chết.

Kích động há hốc miệng, nữ quỷ còn chưa nói ra lời liền cảm thấy có một bàn tay cực kỳ lạnh lẽo chạm vào tim mình. Cô ta còn chưa kịp hạ mắt nhìn, linh hồn đã bị lôi mạnh ra khỏi cơ thể Lưu Dương.

Đau nhức!

Cảm giác bị kéo mạnh ra khỏi thân thể người khác khiến nữ quỷ đau đớn như bị người lột một lớp da xuống, khiến trong đầu cô ta nhất thời có ý nghĩ chi bằng lúc trước cứ chết trong tay con nhóc nhà họ Sở kia cho xong.

Ít nhất con nhóc đó còn cho mình chết dứt khoát, mà không hành hạ cô ta giống như người đàn ông này.

Nữ quỷ không biết rốt cuộc người đàn ông này là ai, tại sao có khả năng lớn như vậy, có thể lôi thẳng hồn phách của mình từ trong thân thể người khác ra ngoài.

Một cước kia và hành động vừa rồi của anh đều khiến nữ quỷ đau đến không muốn sống.

Nữ quỷ muốn hỏi, nhưng bởi vì đau đớn mà không thốt nên lời. Một trăm năm rồi, một trăm năm mình đã ăn biết bao nhiêu linh hồn mới có năng lực như bây giờ, song giờ chỉ vì một người đàn ông mà bị hủy sạch.

Sở Niệm cũng bị hành động bất ngờ đó của Thương Sùng hù dọa rồi, sững sờ nhìn trong tay anh mang theo quỷ hồn đỏ như máu kia, trong lúc nhất thời không biết mình nên xử lý sạch cô ta trước, hay là hỏi anh dùng cách nào mà làm được tất cả mọi chuyện.

Sống hai mươi năm, bất kể là bản thân tự tay xử lý qua những thứ quỷ quái kia, vẫn là cách chính phái của thế gia trừ ma do bà nội dạy cho. Hình như chưa từng gặp qua hoặc là nghe qua có phe phái hay là thủ pháp bí mật nào có thể lôi thẳng hồn phách từ trong thân thể người sống ra ngoài.

Rốt cuộc người đàn ông này đã theo ai học được những thứ này, thân phận thật sự của anh là gì!

Sở Niệm nhíu chặt mày, ánh mắt đặt ở trên mặt Thương Sùng, lần nữa nhìn kỹ đôi mắt anh. Trong lòng cô có quá nhiều chuyện không hiểu, quá nhiều vấn đề muốn hỏi.

Thương Sùng biết rõ suy nghĩ của cô, anh hành động như vậy, ở trong mắt bất kỳ ai cũng sẽ dấy lên sự nghi ngờ.—ll,e.e,e,q,q,,quuy,,,,do,....nn....--Chỉ

là.....Bây giờ không phải là lúc để hỏi, anh cũng không muốn làm ra tiếp những hành động khác người để cô nhóc kia thêm kinh ngạc.

Ví dụ như trực tiếp bóp nát thứ dơ bẩn trong tay, cho dù đây là chuyện mà mình chỉ cần cử động một đầu ngón tay.

"Còn sững sờ ở đó làm gì? Em còn không đến, cô ta sẽ chạy ngay đấy." Trên mặt còn đầy vẻ tùy hứng, Thương Sùng nhướn mày.

"Đến lúc đó em đừng hối hận."

Sở Niệm mím môi, nhìn kỹ anh lần nữa, mới đi tới. Mặc kệ nữ quỷ kia cầu xin tha thứ gào thét, giơ gậy hàng ma trong tay lên, vung xuống.

Trong nháy mắt, linh hồn nữ quỷ tan thành nhiều mảnh, tro bụi màu đỏ như máu phát sáng bồng bềnh trong không khí, xinh đẹp như đom đóm bay lượn. Chỉ là hai vị đứng trong đó lại chẳng có chút ý tứ thưởng thức nào cả.

"Chậc chậc chậc, ra tay thật đúng là hung ác." Thương Sùng nhìn ánh sáng màu đỏ kia rất nhanh biến mất, quay đầu có thâm ý khác nói với Sở Niệm.

Sở Niệm đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời anh nói, vừa rồi mình có thể dùng bùa chú làm cho nữ quỷ kia biến mất, nhưng cô thích dứt khoát, không được sao?

Tức giận trừng Thương Sùng một cái, mới vừa há miệng muốn nói lại bị anh giành trước.

"Có vấn đề gì, trở về rồi hãy nói." Thương Sùng liếc nhìn Lưu Dương nằm trên đất, nói tiếp: "Đừng quên chuyện em đã đáp ứng người khác."

Sở Niệm nhíu mày, sau đó hỏi Thương Sùng đã xoay người, đi ở phía trước: "Vậy còn anh?"

"Hơi mệt, tôi vào bên trong xe trước, chờ em."

Dù cho Sở Niệm không quá tin tưởng những lời ấy của Thương Sùng, nhưng vẫn im lặng, xoay người đi về phía Lưu Dương.

Hạ mắt nhìn người đàn ông nằm trên đất kia, trên trán gã đã không còn màu tím đen. Nhưng sắc mặt gã trắng bệch,--ll,.....q,q,q,do,,,..nnnn---═hô hấp yếu ớt giống như bị quỷ quấn thân. Chưa nói đến về sau, chỉ là có thể sống qua đêm nay không, còn chưa biết đâu.

Tuy cô mềm lòng song sẽ không dùng ở trên thân loại người này. Báo ứng gì đó, đều là gã ta tự tìm.

Từ trong túi lấy bình trữ hồn ra, Sở Niệm niệm chú mở nắp phong ấn ra, một bóng dáng màu trắng liền xuất hiện bên cạnh cô. Sở Niệm không rảnh để ý sao trên người cô ấy không chảy nước nữa, chỉ để lại một câu cho Phùng Tư Vân liền xoay người rời đi.

Mở cửa xe, Sở Niệm ngồi vào ghế phụ, Thương Sùng nổ máy xe, quay đầu xe lại. Từ kính chiếu hậu nhìn bóng dáng màu trắng đang đứng đó, anh trêu ghẹo nói: "Em cứ để Phùng Tư Vân ở lại nơi đó, không sợ cô ấy nhất thời luẩn quẩn trong lòng, muốn mạng của Đinh Nhiên sao?"

"Chẳng phải chính anh cũng bỏ rơi hai người kia ở trên đường cái, trong đầu không có ý định để bọn họ sống tốt sao?" Sở Niệm dựa vào ghế ngồi, tìm tư thế thoải mái, nhắm mắt lại.

Thương Sùng không phủ nhận nở nụ cười, chở Sở Niệm rời khỏi chung cư Cẩm Viên. Trên đường, Thương Sùng cũng không lái xe nhanh. Bởi vì đã là hai giờ sáng, cho nên trên đường phố không có xe cộ nào. Ven đường chỉ có vài quán ăn khuya gì gì đó còn mở cửa.

Tuy bốn mùa của Mộ Thành đều như mùa xuân, nhưng dù sao bây giờ cũng đã lập thu, ban đêm không còn gió nhẹ khoan khoái như mùa hè, thỉnh thoảng gió lạnh thổi qua khiến cho Sở Niệm cảm thấy hơi rét.

Nghiêng người đóng cửa xe, cô tựa đầu vào cửa xe. Giống như trải qua một phen suy sâu tính kỹ, hoặc như tự hỏi tự đáp.

"Thương Sùng, tôi muốn hỏi anh rất nhiều vấn đề, nhưng lại không biết hỏi cái nào trước."

Thương Sùng cong khóe môi, nói: "Không có gì phải băn khoăn, muốn biết cái gì cứ hỏi."

"Vừa rồi, anh làm như thế nào? Còn có, rốt cuộc bản lĩnh của anh là do ai dạy cho? Xuất ra từ phe phái nào?--=../>>>>ll.....e,e,e,,quy,,,,d,d,,,,...═══ Gia cảnh anh giàu có như thế, vì sao còn muốn đi làm thầy giáo? Mấy ngày qua anh ở cùng tôi, hẳn là đã đoán được thân phận của tôi, nhưng vì sao cho tới bây giờ anh vẫn chẳng hỏi tôi gì cả? Anh cứ tin tưởng tôi, không có chút thắc mắc hay hoài nghi đối với chuyện của tôi sao?"

Nếu đã không biết nên hỏi vấn đề nào trước, vậy cứ dứt khoát hỏi ra một nửa vấn đề đi.

Tính cách Sở Niệm thẳng thắn, bộc trực, coi như thành thục chững chạc hơn đám bạn đồng lứa nhưng tâm tư vẫn là một đứa bé. Bình thường hỉ nộ ái ố (buồn, vui, giận, hờn) đều gọn gàng dứt khoát biểu hiện ở trên mặt, hiện tại làm cho lòng cô đè nén nhiều vấn đề như thế, đúng là làm khó cô rồi.

Theo bản năng muốn nâng tay xoa mi tâm cô, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn xuống, đặt hai tay lên vô lăng.

Anh nói: "Trước đã nói qua với em bản lĩnh trừ ma của tôi là được một ông lão chỉ dạy qua loa lúc còn tham gia quân ngũ mà thôi. Cũng không có rườm rà và lợi hại giống như môn phái chính tông của em, --ll;;;llqlqlqlđ....chỉ là một vài thủ đoạn ngang tàng thôi. Gia cảnh giàu có không có nghĩa là không cần đi làm, dù sao tôi vẫn phải sống, chẳng lẽ tôi cứ sống phóng túng suốt ngày, khi hết tiền thì đi bán nhà bán xe sống qua ngày sao?"

Nghiêng đầu nhìn Sở Niệm một cái, anh nói tiếp: "Nữ quỷ kia cũng đã nói tới thân phận của em, hơn nữa tay em cầm gậy hàng ma, không phải là đồ trừ ma gì đó của nhà họ Sở sao? Tuy tôi không được coi là người trong nghề như em, nhưng cũng biết sơ qua một hai điều. Em có suy nghĩ riêng, muốn làm như thế nào cũng là vấn đề của em, tại sao tôi phải hoài nghi và hỏi đến chứ? Dù sao em cũng đâu có dùng cây gậy kia đánh tôi, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 44: Học cách tin tưởng tôi

Sở Niệm suy nghĩ một chút, đáp: "Ban nãy động tác của nữ quỷ kia nhanh đến nỗi tôi không thể đạp ngã cô ta, nhưng anh lại làm được. Anh đừng nói với tôi, hành động đó chỉ là trùng hợp. Tôi không tin trên đời này lại có người may mắn như anh, đạp một cái là chuẩn."

Thương Sùng trừng mắt nhìn, giọng điệu rất là vô tội: "Tôi có thể nói là trùng hợp không?"

"Anh coi tôi là đứa trẻ lên ba à!"

"Ba tuổi thì hơi gượng ép, mười tuổi thì đúng hơn."

"Anh!"

Thương Sùng khẽ cười một tiếng, vươn bàn tay không ra nhéo nhéo khuôn mặt tức giận của Sở Niệm, nói: "Cô nhóc, tôi đã từng nói với em là tôi chưa từng nghĩ tổn thương em, em phải học cách tin tưởng tôi, giống như tôi tin tưởng em vậy."

Tay của anh thật lạnh, lúc chạm vào khuôn mặt Sở Niệm, liền khiến cô run nhẹ. Lòng bàn tay có vết chai, hẳn là từ trước lên qua cái kén tạo thành. Mặc dù đang nhéo khuôn mặt mình, nhưng lực tay rất vừa. Khóe môi anh cong thành một vòng cung đẹp mắt, khóe mắt cũng quấn hút và vô cùng dịu dàng, khác hẳn với vẻ lạnh lùng, im lặng lúc trước.

Trái tim Sở Niệm không khống chế được nảy lên hai cái, một hạt mầm kỳ lạ đang cố gắng vươn mình, phá vỏ mà ra.

Cô nhíu nhíu mày, trong mắt hiện lên chút bối rối. Dùng tay đẩy bàn tay Thương Sùng ra, Sở Niệm mất tự nhiên, trừng anh một cái, quát khẽ: "Đừng ầm ỹ, lo lái xe của anh đi."

Thương Sùng bị hành động đó của cô chọc cười, tâm tình cực kỳ vui mừng ngừng xe ở ven đường. Thấy anh cởi dây an toàn ra, Sở Niệm nghi ngờ hỏi: "Không phải là muốn về nhà sao?"

"Suốt một ngày em chưa ăn cơm, trải qua sự giày vò vừa rồi, lúc trước ăn nửa cái bánh ngọt đó chắc chắn đã sớm bị tiêu hóa xong rồi. Nếu tôi không đưa em đi ăn một chút gì, chỉ sợ bụng của em lại réo thôi."

Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, xuống xe. Nhìn tiệm thịt nướng ven đường, mùi thơm phả vào mặt, cô dùng sức hít mũi một cái, khen: "Thơm quá!"

"Đó là đương nhiên, tiệm này mở hơn năm mươi năm rồi, tay nghề và hương vị đều là số một số hai trong Mộ Thành." Thương Sùng vòng đến từ đầu xe bên kia, đứng ở bên cạnh Sở Niệm, thấy cô đang quan sát mình, bèn hỏi: "Làm sao vậy?"

"Thầy Thương, tôi biết anh am hiểu cái gì rồi."

"Là cái gì?" Trong mắt Sở Niệm đầy vẻ trêu chọc, Thương Sùng biết rõ cô lại đang giở trò xấu rồi. Trong lòng không hề để ý đến tiếng thầy kia, ngược lại còn rất phối hợp nhìn cô.

"Anh am hiểu nhất chính là võ miệng, nếu ngày sau không làm giảng viên nữa, đi làm nhân viên chào hàng gì đó cũng rất có tiền đồ đấy.--==ll..,,,e,e,quy,,,d,d,oonn,,,,...=--Luật sư thì không quá thích hợp với anh. Dù sao...Cả người anh đều không có dáng vẻ của luật sư, kiểu đứng đắn nhiệt tình ấy, anh hoàn toàn không có."

"Em đúng là suy nghĩ không ít vì tôi."

"Đó là đương nhiên, dù sao quen biết cũng lâu, tự đáy lòng tôi cũng hi vọng cuộc sống sau này của anh sẽ ngày càng tốt hơn." Sở Niệm nhe răng, cười sáng lạn như hoa xuân.

Thương Sùng nhướn đuôi mày, hỏi: "Ý là tôi còn phải cám ơn em à?"

"Không cần đâu, cảm tạ gì đó là quá khách khí rồi."

"Ha ha, nếu không muốn khách khí, vậy em mời bữa cơm này đi."

"..."

Thương Sùng nói xem như chọc phá da mặt dày của Sở Niệm, tươi cười không nổi, chỉ có bĩu cái miệng nhỏ nhắn kia thôi.

Thương Sùng nghiêng đầu, chọc: "Sao thế, không có tiền à?"

"Anh biết rõ còn cố hỏi."

"Vậy ngày khác đi, hôm nay về nhà trước đã." Thương Sùng rất là tiếc nuối nhìn nhìn nhà hàng cách chưa đến một trăm mét kia, thuận tiện thở dài, lúc này mới xoay người đi về phía xe ô tô.

Chỉ là vừa bước ra một bước, cánh tay mình liền bị người nắm lấy. Thương Sùng nín cười, xoay người nhìn xem Sở Niệm, hỏi: "Làm sao vậy?"

Sở Niệm chu môi, tiếng nhỏ như muỗi kêu: "Đói bụng rồi."

"Trên xe còn cái bánh ngọt, hay là em ăn tạm đi, trong nhà chắc là có mỳ tôm."

"Tôi không muốn ăn cái đó..."

"Hả? Vậy em muốn ăn cái gì?"

"Ăn thịt."

"Tiền đâu?"

".....Nợ trước."

'Ở dưới mái hiên nhà người, sao có thể không cúi đầu.' Bây giờ Sở Niệm thật sự hiểu rõ ý của câu này rồi. Cô không có ở dưới mái hiên, nhưng tình cảnh trên người không có quá ba mươi đồng, cũng khiến cô phải cam chịu.

Cô rất muốn kiêu ngạo rời khỏi đây, chỉ là con sâu ăn trong bụng không chịu buông tha cô, giống như là kháng nghị, hiện tại đang kháng nghị điên cuồng trong dạ dày cô này.

Đột nhiên, Sở Niệm ý thức được chính mình sai lầm rồi. Từ ngày đầu tiên quen Thương Sùng, bản thân so đấu với anh vẫn chưa từng thắng qua.--═-ll,,,,e,e,,e,quy,,,,d,on,,,,....═-Nếu không phải vừa rồi mình nhất thời tùy hứng thì có lẽ giờ đã ngồi trong tiệm thịt nướng rồi.

Đây chẳng lẽ là 'không tác quái sẽ không chết' trong truyền thuyết sao? Thật sự là đáng giận!

Thương Sùng không chế nhạo cô nữa, song cũng không định buông tha cho quyết định của mình. Sở Niệm tức giận trừng anh một cái, nghiến răng kèn kẹt.

"Sao, có phải anh còn muốn tôi viết giấy nợ cho anh nữa hay sao."

Môt ít thịt nướng, coi như Sở Niệm ăn đến phun ra cũng sẽ không vượt qua năm trăm đồng. Chút tiền ấy có thấm vào đâu so với bữa cơm tiêu mất mấy ngàn tệ hôm trước chứ. Còn thế nào, thế nào nữa!

"Không đến mức đó." Thương Sùng nghiêng đầu cười một tiếng, hàm răng màu trắng lắc lư làm cho Sở Niệm hoa mắt. Xoay người đi vài bước về phía tiệm thịt nướng, anh liền ngừng lại.

"Đại gia, ngài lại sao nữa?" Sở Niệm đã sắp xù lông, cho tới bây giờ cô chưa gặp qua người đàn ông nào mà đòi hỏi nhiều như anh.

Cô chỉ muốn ăn thịt mà thôi, có được không, được không hả!

Thương Sùng cười hời hợt, im lặng nhìn Sở Niệm trong chốc lát, rồi đi thẳng vào trong tiệm.

Mặc dù hiện tại đã là nửa đêm, nhưng trong tiệm nướng vẫn có vài người khách, không hẳn là ngồi đầy, nhưng cũng đến hai ba bàn. Song, khi bọn họ vào bên trong liền phát hiện, tiệm này kinh doanh năm mươi cửa hàng, thế nhưng lúc này chỉ có hai người bọn họ là khách.

Chẳng lẽ đồ ăn của tiệm này không hề tốt như quảng cáo sao?

Bước lên đón bọn họ là một chàng trai tầm mười bảy, mười tám tuổi, làn da màu lúa mạch làm cậu ta thoạt nhìn rất khỏe mạnh. -═--ll,,,,,q,,,,d,d,,,...oonnnnn----Vóc dáng không quá cao phù hợp với đôi mắt trong trẻo kia, làm cho người ta có cảm giác là một đứa nhỏ đơn giản chất phác ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thương Sùng và Sở Niệm đi theo cậu ta đến một vị trí gần cửa sổ, ngồi xuống, chọn một đống đồ ăn xong, Sở Niệm thừa dịp cậu ta rót trà cho mình, bèn tán gẫu cùng.

"Anh đẹp trai, hình như các anh muốn đóng cửa rồi à, có phải chúng tôi đến quá muộn không?"

Nhân viên cửa tiệm đáp: "Không có, tiệm chúng tôi luôn đóng cửa vào sáu giờ sáng."

"Sáu giờ? Nếu như không có khách cũng vẫn mở đến sáu giờ mới đóng cửa sao?"

"Đúng."

"Ông chủ các anh cũng quá không đồng cảm với nhân viên rồi, đã không có ai còn không cho các anh về nhà nghỉ ngơi, kiên trì thế làm gì." Sở Niệm bất mãn bĩu môi.

Nhân viên cửa tiệm cười cười, đưa chén trà nóng hôi hổi vào trong tay cô, trả lời: "Kỳ thật không thể trách ông chủ chúng tôi, trước kia tiệm chúng tôi làm ăn khá tốt. Không riêng nơi này ngồi đầy người, ngay cả bên ngoài đường đều là khách của chúng tôi."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tôi không thu đồ đệ

"Sao bây giờ lại như vậy? Chẳng lẽ là vì thời tiết trở nên lạnh rồi, không hẳn đâu."

"Haizz, chuyện là thế này, sau khi quán bar ở bên cạnh xảy ra chuyện, lợi nhuận của tiệm chúng tôi càng ngày càng tệ rồi."

Sở Niệm nghe mà tò mò, liếc Thương Sùng đang dửng dưng ngồi ở đối diện, chớp chớp mắt, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Mà còn ảnh hưởng đến cả chuyện làm ăn của các anh thế?"

"Chính là đã chết người, những nơi như quán bar vốn rất dễ gặp chuyện không may. Chỉ là, bây giờ mọi người rất mê tín, ngay cả tiệm chúng tôi cũng gặp họa theo. Cô nói đi, làm sao thế giới này có ma quỷ được chứ, không biết đầu óc của những người đó nghĩ cái gì nữa."

Sở Niệm cười hì hì, lên tiếng phụ họa vài câu. Nhân viên cửa tiệm bưng đồ ăn lên, rồi cười hì hì rời đi.

Nhìn cô cầm xiên thịt, không có ý muốn nhường cho mình, vẻ mặt Thương Sùng cười như không cười nói: "Dù gì cũng nên khách khí một chút, dù sao vẫn còn người đang ngồi đối diện em đó."

"Vậy thì sao, dù sao bữa cơm này cũng dùng tiền của tôi mà." Coi như là nợ, cũng là tiền của cô mà.

Thương Sùng nhếch khóe môi, lấy một tờ khăn giấy đưa tới trước mặt cô. Đợi cô tiếp nhận khăn giấy, lau miệng xong, anh mới mở miệng nói: "Chuyện vừa rồi, em thấy thế nào?"

"Chuyện gì?" Sở Niệm đang ăn rất vui vẻ, chẳng thèm nâng mí mắt. Thịt nướng của tiệm này đúng là quá ngon, mềm tươi đến mức cô không dừng ăn lại được.

"Chuyện quán bar kia đó."

"Không phải là chết người sao." Sở Niệm cảm thấy ăn như vậy không đã, dứt khoát mỗi tay cầm một xiên, bắt đầu tấn công từng bên.

"Hơn nữa, coi như là chuyện ma quái, cũng chẳng có chút liên quan đến tôi. Tôi không nhận vụ đó, trên thế giới này đâu chỉ có mình tôi biết bắt quỷ chứ."

Trên thế giới này còn nhiều yêu ma quỷ quái, cô cũng không rảnh mà gặp một cái bắt một cái. Hơn nữa, cứ nghĩ là bùa chú của cô mà không phải dùng tiền làm à.

Đối với tướng ăn của Sở Niệm, trong lòng Thương Sùng đúng là có chút khó chấp nhận, nhưng mà khó nói ra cái gì, dứt khoát dời mắt ra phía bên ngoài, nhấp một ngụm trà, nói: "Em đó, đúng là sắp bị tiền lấp đầy mắt rồi."

"Đại gia à, tôi cũng không có gia cảnh tốt như anh đâu. Tôi phải tự nuôi sống mình, không kiếm tiền, tôi ăn cái gì uống cái gì đây?"--═--═l,,,q,q,...d,d,d,0000 Sở Niệm lườm anh một cái, thả cái xiên không trong tay xuống, cầm lấy một xiên cánh gà.

"Đúng rồi, anh nói xem, chúng ta ném Đinh Nhiên và Lưu Dương ở trên đường cái như vậy, chờ bọn họ tỉnh lại sẽ đến cục cảnh sát tự thú sao?"

Lần này Đinh Nhiên bị dọa sợ không nhẹ, song Lưu Dương bị nữ quỷ nhập vào người rồi cũng sẽ không có ký ức gì. Ngộ nhỡ gã ta lại giấu tiệt chuyện đó thì sao?

"Cho dù bọn họ không đi tìm cảnh sát, bảo vệ chung cư cũng sẽ giúp bọn họ. Về phần tự thú hay không thì không phải là vấn đề mà chúng ta cần quan

tâm." Thương Sùng cười tà.

"Nếu như em lo lắng thì nên lo lắng cho Phùng Tư Vân. Em bỏ cô ấy lại, xảy ra một đống chuyện thì em sẽ hối hận đó."

"Phùng Tư Vân chẳng thể làm ra sóng to gió lớn gì, tuy tôi không biết vì sao trên người cô ấy không nhỏ nước nữa, song dựa vào phẩm cách của cô ấy, sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý gì. Tôi để cô ấy ở đó, một mặt là vì tôi từng đáp ứng để cho cô ấy gặp Lưu Dương, một mặt là cô ấy không có biện pháp đầu thai, tôi cũng không muốn lưu cô ấy ở bên người."

Sở Niệm không thích nợ người khác, càng không thích người khác nợ mình. Khi đó cô và Phùng Tư Vân chỉ là quan hệ giao dịch, nếu như cô ấy hại người, vậy lúc gặp lại, mình sẽ không lưu tình. Nếu như cô ấy chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của mình rồi rời khỏi đó, vậy thì cô ấy là quỷ du đãng hay đi đâu, đều không có chút quan hệ nào với Sở Niệm cô.

Khóe miệng Thương Sùng nhếch cao, ẩn chứa chút ý tứ mờ ảo, đợi Sở Niệm ăn xong xiên cánh gà thứ ba, anh mới chậm rãi mở miệng: "Chúng ta nói chút về cuộc giao dịch đi chứ?"

Bây giờ Sở Niệm giống như bị quỷ đói quấn thân, nhiều thịt như vậy mà vẫn chưa thấy no bụng, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, lại bắt đầu gặm một cái cánh gà.

"Giao dịch gì?"

"Về sau lúc em đi bắt quỷ thì đưa tôi theo, tôi sẽ không lấy một phần thù lao nào. Hơn nữa, tiền trước đó em nợ tôi, em cũng không cần trả. Nhân tiện, sau khi thành công một giao dịch, tôi còn cho em một số tiền bằng một nửa số thù lao mà cố chủ (người thuê) trả cho em."

Thương Sùng cảm thấy điều kiện mình đưa ra, là người bình thường chắc sẽ không từ chối. Dù sao trên thế giới này,--=lllqlqlllddlldooonnn═-- không có ai lại vô duyên vô cớ đưa tiền cho người khác. Anh rất tự tin, trong mắt có ý cười như đã thành công. Đáng tiếc, Thương Sùng lại quên mất cô nhóc trước mắt này vốn không thích làm theo lẽ thường.

Nhìn cô nhai cái cánh gà kia, sau đó chậm chạp nhổ xương ra, trong miệng còn có thịt nên lời nói ra cũng mơ hồ không rõ: "Tôi không nhận học trò."

"Cái gì?" Thương Sùng sửng sốt một chút, chưa nghe rõ lắm.

"Tôi nói tôi không nhận học trò."

"..."

Cô nhóc này thấy mình muốn bái cô làm thầy ở đâu vậy hả? Có phải đầu óc bị gì hay không?

Sở Niệm ngẩng đầu, có chút lưu luyến thu tầm mắt về từ trên đống đồ ăn. Nâng chén trà lên uống một ngụm, lúc này mới lặp lại lời vừa nói.

Thương Sùng giật giật khóe miệng, hỏi: "Em nghĩ tôi muốn bái em làm thầy ư?"

"Không thì sao?" Cô đâu có ngốc, tự dưng lại có cái bánh nhân thịt lớn như vậy từ trên trời rớt xuống, nói anh không có tâm tư khác, rõ ràng là không thể nào. Cô nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy điều duy nhất khiến Thương Sùng coi trọng mình chính là năng lực trừ ma của mình mà thôi. Nhưng thật đáng tiếc, cho tới bây giờ pháp thuật của nhà họ Sở đều không truyền cho người ngoài. Cho dù anh có cho cô một núi vàng, cô cũng không có phúc hưởng.

Thương Sùng bất đắc dĩ, nâng tay xoa xoa huyệt thái dương.

"Nếu tôi nói tôi không muốn học những chiêu đó của em, chỉ là muốn hợp tác, em tin không?"

"Không tin." Sở Niệm trả lời như chém đinh chặt sắt.

"..."

Anh hoàn toàn hết chỗ nói rồi, lần đầu tiên phát hiện mình và cô nhóc này lại khó khơi thông như vậy. Thật sâu thở ra một hơi, Thương Sùng nhíu mày, nói: "Tôi thật sự không có hứng thú với mấy chiêu của em. Em nghĩ kỹ đi, một tuần sau trả lời thuyết phục cho tôi."

Sở Niệm nhìn anh một cái, hỏi: "Nếu đã không có hứng thú, vậy tại sao phải tìm tôi?"

"Bởi vì em khá thú vị."

"Anh coi tôi như món đồ chơi à!"

"Đồ chơi còn ngoan hơn em." Thương Sùng liếc cô một cái.

"Dù sao món đồ chơi sẽ không mạnh miệng hoặc là xù lông."

Sở Niệm khẽ cắn môi, tay nhỏ bé cầm que sắt giương nanh múa vuốt chọc chọc ở trước mặt anh. Bộ dạng kia như là muốn chọc cho Thương Sùng thành búp bê xì hơi,--lll,,,e,e,q,q,q,dôn,,,,,--= xem anh còn dám phá hủy hình tượng của mình nữa không.

Thương Sùng cười khẽ, trong đôi mắt màu đen lướt qua vẻ cưng chìu. Vuốt đầu cô giống như là đang vuốt ve thú cưng.

"Ăn no rồi thì chúng ta trở về thôi."

Sở Niệm chu cái miệng nhỏ nhắn, ghét bỏ hất tay anh ra, hỏi: "Vậy đồ thừa kia thì sao?"

Mấy lần dùng cơm với Thương Sùng, hình như là chỉ có cô ăn từ đầu tới cuối. Sở Niệm sờ sờ cái bụng tròn vo, nhìn que sắt và đống xương xẩu ở trước mặt mình.

"Đành phải bỏ thôi, ai bảo em ăn không vô mà còn gọi nhiều như vậy." Thương Sùng cố làm ra vẻ đáng tiếc nhún vai.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chính cô lựa chọn

“Quá lãng phí, nếu không chúng ta đóng gói mang về đi.”

“Mang về cho em ăn à?”

“Chẳng phải trong nhà còn có con mèo sao, hì hì.”

Thịt nướng nguội lạnh là mất đi vị ngon rồi, mặc kệ hâm nóng như thế nào, hương vị chắc chắn sẽ không ngon như trước. Thương Sùng chắc chắn là không ăn chỗ thịt thừa này, bản thân cũng chẳng hứng thú với đồ ăn thừa. Song, chắc là Tiểu Hắc sẽ thích ăn. Dù sao.....Có thịt mà.

Không đợi Thương Sùng hoàn hồn, Sở Niệm đã gọi nhân viên cửa tiệm đến, nói: “Anh đẹp trai, phiền anh gói chỗ đồ thừa này lại, nhân tiện lấy cái túi to, cho hết đống xương này vào.”

“Được rồi, mỹ nữ chờ nhé.” Cậu chàng kia rất nhanh lấy đến vài chiếc túi to sạch sẽ, vừa cho đồ ăn vào, vừa cười hề hề hỏi: “Mỹ nữ, nhà em có nuôi thú cưng à?”

Sở Niệm cười hì hì, đáp: “Nuôi một con mèo.”

Dạo này, mèo cũng đổi vị, bắt đầu ăn xương rồi sao? Tuy trong lòng cậu ta thấy kinh ngạc, nhưng biết rõ đạo lý đừng nên nhiều chuyện. Nhanh nhẹn gói kỹ đồ ăn thừa và xương xẩu lại, nhận lấy tiền mặt từ tay Thương Sùng rồi xoay người rời đi.

Thương Sùng xách túi xương, vạch đen trên trán vẫn không ngừng chảy xuống. Trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi áy náy với Tiểu Hắc, giật giật miệng nói: “Vứt cái này đi.”

“Vì sao, tôi lấy về cho Tiểu Hắc mà.” Sở Niệm đoạt lấy túi to từ trong tay anh.

“Tiểu Hắc là mèo, không phải là chó.”

“Đều như nhau.”

“...”

Ai chỉ dạy quan niệm đó cho cô nhóc này vậy? Chó và mèo có thể giống nhau sao? Thôi, dù sao lát nữa đưa đến trước mặt Tiểu Hắc, tên kia cũng sẽ nghĩ cách vứt bỏ đống xương này.

Thương Sùng lặng lẽ thở dài, cởi cúc áo, đợi đến khi ra đến trước cửa nhà hàng, sẽ khoác lên người cô.

Sở Niệm nhìn nhìn chiếc áo vest có thể làm áo choàng trên người, mùi hương bạc hà nhàn nhạt trên quần áo liền chui vào khoang mũi c Cô mất tự nhiên nhíu mày, nâng tay định trả áo lại cho anh.

“Tôi không lạnh.”

Thương Sùng không biến sắc chỉnh lại áo vest cho cô, trong giọng nói tràn đầy vẻ bá đạo không cho phép chối từ: “Khoác vào.”

Trong tiệm không lạnh, không có nghĩa là ra ngoài cũng không lạnh, hiện tại cũng sắp năm giờ sáng rồi, cô nhóc này còn mặc váy, anh không muốn đến lúc đó mình còn phải chăm sóc cho cô.

Đứng tại nguyên chỗ, Sở Niệm đương nhiên không biết suy nghĩ lúc này của anh, ngây người nhìn Thương Sùng đã bước ra ngoài đang đi ở phía trước. Cho đến khi Thương Sùng mở cửa xe rồi nhìn cô, lúc này Sở Niệm mới hoàn hồn, một bước cũng thành ba, đi qua.

Ngồi trong xe, hai người đều im lặng. Thương Sùng là hơi mệt mỏi, dù sao lăn qua lăn lại trong một khoảng thời gian, anh vẫn chưa ăn qua thứ gì đâu. Sở Niệm thì khác, trong đầu đều là dáng vẻ của người đàn ông ở bên cạnh.

Giống như cảm giác được ánh mắt của cô nhóc kia lướt qua người mình có chút kỳ quái, Thương Sùng dùng khóe mắt liếc cô một cái, hỏi: "Đang suy nghĩ gì vậy?"

Sở Niệm cúi đầu, mí mắt run lên.

"Không có nghĩ gì cả."

"Trở về liền nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa cảnh sát sẽ đến trường minh oan cho em. Hiện giờ chuyện của Phùng Tư Vân cũng có kết quả rồi, không cần nghĩ loạn thêm nữa."

"Ừm, tôi biết rồi."

"Chờ làm sáng tỏ xong, em có thể về trường học rồi."

Hai ngày nữa vụ án của Bạch Oánh sẽ có kết quả, điều này có nghĩa là Sở Niệm phải về nhà rồi. Kỳ thật lúc nói những lời đó, anh cũng chẳng nghĩ gì nhiều,))((Qu,,,yysy,,,,doonn...═══- chỉ muốn xem xem cô nhóc kia có phản ứng gì. -,.,.ll..Q,,,uu.....;;;Đáng tiếc từ lúc mình bắt đầu đề tài này, cô luôn cúi đầu, làm cho anh nhất thời không có cách nào đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì.

Sở Niệm nghe hiểu ý của anh, chỉ là lại hiểu sai mà thôi. Nhíu đôi mày bị tóc mái che phủ, chỉ nói một câu: "Tôi sẽ trả anh tiền", sau đó liền nghiêng đầu, không để ý đến anh nữa.

Thương Sùng có chút hồ đồ, muốn suy ngẫm xem mình đã nói câu nào chọc cô không vui rồi. Nhưng là vừa tập trung tinh thần, huyệt thái dương liền đau đớn giống như bị kim đâm.

Anh biết rõ nếu không lập tức ăn bổ sung, anh sẽ không khống chế nổi cơ thể của mình nữa. Cho nên không có cách nào, tất cả chỉ có thể chờ đến lúc sau mới hỏi lại cô thôi.

Vì vậy, hai người cứ im lặng như thế suốt cả đường đi. Cho đến khi xuống xe, vào nhà, bọn họ cũng không nói câu nào. Sở Niệm thở phì phì lên tầng, dứt khoát ném áo vest vẫn luôn khoác trên người ở trên ghế sofa, sau đó không nói hai lời liền cho anh một bóng lưng.

Nếu lúc này cô không cố chấp hờn dỗi như vậy, quay đầu lại liếc mắt nhìn sẽ không bỏ qua sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Thương Sùng.

Chờ trên tầng truyền đến tiếng đóng cửa, một làn khói đen mới vội vàng chui ra từ trong góc. Dùng pháp lực của mình chống đỡ chủ nhân của mình, đưa một túm ác linh vẫn đang giãy giụa vào trong miệng anh.

Nhìn sắc mặt anh hơi tốt lên, khói đen trùm lên thân thể Thương Sùng, trong nháy mắt biến mất ở trong phòng khách.

.....

Đợi đến khi Sở Niệm gặp lại Thương Sùng, đã là hai ngày sau rồi, đương nhiên hai ngày đó là không tính ngày mà cô ngủ từ hửng đông đến chập choạng tối.

Quần áo trên người anh vẫn là bộ âu phục mặc hôm ra ngoài đó, nếu không phải âu phục vẫn sạch sẽ như cũ, ngay cả nếp nhăn cũng không có,-,,q,q,,,q,,d,ô....nn.....Sở Niệm nhất định cho là mấy ngày nay anh không thay quần áo.

Nhớ tới chuyện quỷ mập nói với mình ngày hôm qua, Sở Niệm liền bớt một phần phòng bị với người đàn ông ở trước mắt này.

"Mấy ngày nay anh đi đâu vậy?" Sở Niệm đứng lên, trong giọng nói lộ ra chút lo lắng mà ngay cả cô cũng không biết.

Thương Sùng hơi mệt, cởi áo khoác liền ngồi trên sofa, cũng không trả lời vấn đề của cô, ngược lại còn hỏi: "Nhạc Du sao rồi?"

"Hôm trước Nhạc Du xuất viện, đã về trường học rồi." Sở Niệm cũng ngồi xuống, cảm giác anh giống như không muốn trả lời mình, liền không hỏi nữa.

"Bên phía cảnh sát có tin tức gì không?"

"Tô Lực gọi điện thoại nói hôm nay đã đến trường minh oan cho tôi. Tài xế của Tôn Quý Nhân đã nhận tội, tòa án đã phán quyết rồi."

"Ừ, bên Đinh Nhiên thì sao?"

Sở Niệm nhìn anh một lát, cảm giác sao mình giống như thư ký dưới tay anh thế. Có chút khó chịu bĩu môi, dời mắt lên ti vi.

"Như anh suy đoán, cảnh sát đã tìm được thi thể của Phùng Tư Vân rồi, sau hôm ấy Đinh Nhiên cũng đến cục cảnh sát để tự thú. Lưu Dương thành

đồng lõa cũng bị bắt, chỉ là..."

Thương Sùng nhướn mày, ý bảo cô nói tiếp.

"Chỉ là bị bắt vào trong tù, chưa đến hai ngày đã chết rồi. Nói là bị ung thư gì đó, chết ở trong tù. Về phần Đinh Nhiên đã bị giám định là bệnh tâm thần rồi, - =mặc dù luật pháp không xử lý được cô ta, nhưng đời này chắc chẳng ra khỏi được viện tâm thần."

Lưu Dương có kết cục như vậy, Sở Niệm đã sớm nghĩ đến. Chỉ là Đinh Nhiên làm cho cô hơi bất ngờ, xem ra Phùng Tư Vân đã làm gì rồi.

Thỉnh thoảng Sở Niệm cũng hoài nghi, lúc trước chính mình quyết định để cô ấy lại đó, rốt cuộc là đúng hay sai.

"Chuyện không liên quan đến em, là cô ấy tự lựa chọn." Thương Sùng hờ hững nói một câu lại trúng ngay tâm tư Sở Niệm.

Đứng dậy đi lên tầng, chỉ là chưa được hai bước, anh liền ngừng lại, quay đầu nhìn Sở Niệm vẫn ngồi trên sofa, hỏi: "Buổi chiều có dự định gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Không để cho người khác tổn thương

"Hả?" Sở Niệm sửng sốt, có chút không kịp phản ứng.

"Ý của tôi là nếu buổi chiều em không có chuyện gì làm, tôi sẽ đi nghỉ ngơi thôi."

"À, không có việc gì. Chỉ là Tô Lực có nói buổi chiều có chút việc nói với tôi, buổi tối có thể không trở về ăn cơm." Cho dù cô không muốn đi lắm, nhưng ngại Tô Lực đã giúp đỡ mình, cho nên đành miễn cưỡng đáp ứng.

Thương Sùng hơi nhăn mày, rồi lập tức giãn ra. Giọng hờ hững nói một câu biết rồi, liền không quay đầu lại, đi lên tầng.

Sở Niệm không thấy vẻ mặt của anh, dĩ nhiên cũng không phát hiện ra trong mắt anh chợt lóe qua ý lạnh lẽo. Thấy người đàn ông này quá mức lạnh lùng, cô liền đặt mông ngồi trở lại ghế sofa, tiếp tục buồn bực.

Cô cũng không biết mình đây là như thế nào, không thấy anh thì nghĩ anh đã xảy ra chuyện. Hiện tại nhìn thấy anh, trong lòng mình vẫn không thoải mái.

Cô vốn cho là Thương Sùng sẽ tán gẫu vài câu với mình giống như trước, coi như trêu chọc, dìm hàng nhau một tý cũng tốt. Ai biết người ta chỉ nói với mình vài chữ, ngay cả hỏi mấy ngày nay cô sống thế nào cũng không có. Anh cứ như vậy mà không lo lắng cho mình gặp chuyện không may à.

Sở Niệm tức giận bĩu môi, tắt ti vi, tâm phiền ý loạn ra ngoài.

Tiểu Hắc nằm sấp ở trên sân thượng, đôi mắt mèo màu rám nắng nhìn chăm chú vào Sở Niệm đã rời đi. Quơ quơ đuôi mèo thật dài, đứng dậy đi đến bên cạnh Thương Sùng, nói: "Chủ nhân, cô ấy đi rồi."

Nói thật, nó thật sự càng ngày càng chướng mắt con nhóc kia rồi, chưa nói đến thái độ của cô ta với chủ nhân, -chính là mấy hôm trước chủ nhân vì cô ta mà biến thành như vậy, nếu không phải nó kịp thời xuất hiện, hậu quả sẽ thành ra thế nào, nó thật không dám nghĩ.

Nhớ đến bộ dạng ngày đó của Thương Sùng, Tiểu Hắc cũng không hề che giấu sự chán ghét trong lòng mình với Sở Niệm.

Dựa vào ghế tựa, sao Thương Sùng lại không biết tâm tư của nó, anh nhắm mắt lại, sắc môi đỏ tươi bởi vì bị chất lỏng trong chén nhuộm vào, làm cho gương mặt vốn thượng hạng lại thêm một phần mê hoặc đủ để cho trái tim người ta đập nhanh hơn.

Ghế tựa dưới thân hơi đong đưa, trầm ngâm hồi lâu, anh mới mở miệng: "Tiểu Hắc, mi có còn muốn biến thành hình người không?"

Tiểu Hắc nhíu mày, đáp: ".....Chủ nhân, Tiểu Hắc không hiểu ý của ngài."

"Ban đầu là sói hoang đánh lén mi đúng lúc mi đang hóa thành hình người, cho nên mấy trăm năm qua, mi mới không có cách nào hóa thành người. Mi không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Giọng nói lạnh nhạt của Thương Sùng khiến Tiểu Hắc có chút khẩn trương, trước kia, lúc nào nó cũng nghĩ mọi cách để thoát khỏi thân yêu, nhưng ngay lúc mau chốt đó lại bị sói hoang đánh lén. Lúc ấy nếu không có Thương Sùng cứu mình, có lẽ nó đã sớm chết rồi.

Nó nợ Thương Sùng một mạng, đó cũng là lý do vì sao Miêu Vương luôn tâm cao khí ngạo lại ký thệ ước chủ tớ với Thương Sùng.

Tiểu Hắc thừa nhận những năm gần đây mình chưa từng buông tha cho ý niệm hóa hình người, song nó cũng biết rõ yêu đan (nội đan của yêu quái) của

mình. Mặc kệ có cố gắng thế nào, đều khó có khả năng chống đỡ cho mình đến lúc đó.

Trừ phi có máu của Hạn Bạt (quái vật gây hạn hán) giúp đỡ, chỉ là nói như vậy, chính mình.....

Tiểu Hắc không hiểu tại sao Thương Sùng đột nhiên hỏi mình vấn đề đó, chẳng lẽ là vì... Sở Niệm?

"Tiểu Hắc không thấy đáng tiếc, tâm tư của Tiểu Hắc, chủ nhân ngài đều biết rõ. Từ lúc Tiểu Hắc quyết định đi theo chủ nhân ngài, trong đầu cũng chưa từng nảy sinh ý đồ phản bội chủ nhân, cầu xin chủ nhân đừng vứt bỏ Tiểu Hắc." Tiểu Hắc nhíu mày, khẩn cầu nhìn Thương Sùng.

Thương Sùng đứng dậy, nâng mắt nhìn Tiểu Hắc đang nhìn mình, hỏi: "Vậy mi cũng biết cô ấy có ý nghĩa gì với ta chứ?"

"... Biết rõ."

"Ta cho mi đến gần cô ấy, vốn là muốn mi trông coi cô ấy. Mi có thể không nghe lời cô ấy, nhưng ta chưa từng nói là mi có thể tùy ý chán ghét cô ấy, thậm chí còn có sát niệm!"

Chiếc lý đế dài vỡ vụn trong tay Thương Sùng, Tiểu Hắc quỳ rạp trên mặt đất sợ run cả người.

"Chủ nhân, Tiểu Hắc...Tiểu Hắc cũng chỉ là trong lúc nhất thời không nhịn được Sở Niệm đối xử với ngài như vậy, cho nên mới lập tức sinh ra ý niệm đó trong đầu. Nhưng mà... Nhưng mà chủ nhân cũng biết rõ, Tiểu Hắc sẽ không thể nào làm như vậy."

Thấy Thương Sùng chỉ im lặng, Tiểu Hắc nói tiếp."Tiểu Hắc đi theo chủ nhân ngài lâu như vậy, ngài đối đãi với Sở Niệm như thế nào, Tiểu Hắc đều nhìn ở trong mắt. Tiểu Hắc biết rõ cho tới bây giờ chủ nhân ngài đều không so đo những thứ này, thế nhưng Tiểu Hắc thấy mà đau lòng. Đã nhiều năm như vậy, chủ nhân ngài thật vất vả tìm được Sở Niệm, che chở khắp nơi, sau lưng làm bao nhiêu chuyện, Tiểu Hắc đều biết. Tiểu Hắc hy vọng chủ nhân ngài vui vẻ, chỉ là ngày đó chủ nhân vì Sở Niệm mà thành ra như vậy, Tiểu Hắc..."

Lời còn thiếu, rốt cuộc Tiểu Hắc cũng không nói ra miệng. Trong đôi mắt mèo xinh đẹp như đá hổ phách lăn ra một giọt lệ. Trong lòng nó có chút uất ức, nhưng vẫn tiếc nuối cho Thương Sùng nhiều hơn.

Từ ngày đầu tiên nó quyết định đi theo bên cạnh Thương Sùng, trong lòng nó liền chấp nhận Thương Sùng là chủ nhân, từ đầu đến cuối chỉ muốn tốt cho 0Thương Sùng.

Thương Sùng thở dài, qua hồi lâu vẫn không nói một câu. Tiểu Hắc hít hít mũi, cúi gằm đầu từ đứng lên khỏi mặt đất.

Là bản thân sai lầm rồi, kết quả này cũng là do nó tự tìm.

Nó cúi đầu, bước chân đã sớm không còn khoan khoái như trước kia, giống như một ông cụ già đi chỉ sau một đêm, tập tễnh đi tới cửa.

Chỉ là ngay lúc Tiểu Hắc sắp bước ra ngoài, phía sau đột nhiên truyền đến một chưởng lạnh lẽo đánh bay nó đập vào tường. Tiểu Hắc rơi xuống theo vách tường, trong miệng phun ra một ngụm máu đen.

"Khụ khụ..." Nỗi đau đớn từ trên lưng xuyên thẳng vào tim làm cho Tiểu Hắc không ngăn được cơn ho khan, từng giọt máu đen từ khóe miệng nó chảy xuống mặt đất.

Nó biết rõ tuy một chưởng này của chủ nhân là lợi hại, nhưng không hề muốn mạng nó. Bởi vì chuỗi dây chuyền trên cổ kia mà Tiểu Hắc không có cách nào khôi phục nguyên thâ ''' chỉ nằm trên mặt đất, nhìn Thương Sùng.

Nhìn nó từ từ đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía mình, cho dù giọng nói của Thương Sùng vẫn lạnh lùng, lại khiến Tiểu Hắc mang lòng cảm kích.

"Ta không hy vọng còn có lần sau."

"Vâng!"

"Đi ra ngoài đi."

Thương Sùng xoay người, cho đến khi sau lưng truyền đến tiếng đóng cửa, mới một lần nữa đi đến bên cạnh ghế tựa, nằm xuống. Đối với anh mà nói, Sở Niệm là nơi có ý nghĩa trong sự tồn tại của mình, nhưng là trong khoảng thời gian dài lâu này, nếu không có Tiểu Hắc liên tục ở bên cạnh mình, có lẽ anh vẫn sống trong địa ngục như lúc trước.

Tiểu Hắc mới vừa nảy sinh ý niệm trong đầu, làm chủ nhân, sao anh lại không biết. Chợt lóe lên mà thôi, nhưng anh cũng không thể bỏ qua dễ dàng. Từ lúc trước, khi anh tìm được cô thì đã từng thề sẽ không để bất kỳ kẻ nào tổn thương cô.

Chuyện ban nãy, coi như dạy cho Tiểu Hắc một bài học. Nếu như sau này nó thật sự sinh ra lòng xấu, khi đó chính anh sẽ không nương tay nữa.

Một lần nữa nhắm mắt lại, ánh mặt trời ngoài cửa sổ cũng không làm giãn được hàng mày đang nhíu chặt của Thương Sùng. Đung đưa ghế dài dưới thân, trong miệng lẩm bẩm thì thầm.

...

Bên ngoài, trong nhà hàng Thiên Lam.

Tô Lực ngồi ở đối diện, lúc này vẻ mặt đang lo lắng cầm vài tờ khăn giấy đưa tới trước mặt Sở Niệm vẫn luôn hắt xì hơi liên tục từ lúc bắt đầu đến giờ.

"Có phải cảm lạnh rồi không, hay là tôi ra hiệu thuốc mua cho cô thuốc cảm nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nếu tôi nói là thích em

Sở Niệm nhận lấy khăn giấy, bịt ở trên mũi, rướn cổ lên nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định xung quanh không có người quen, mới xua tay với Tô Lực.

"Không cần, có lẽ vừa rồi trong lỗ mũi có thứ gì đó, hiện tại đã khá hơn nhiều."

Bản thân tới gặp Tô Lực vốn định nói một chút về chuyện của Bạch Oánh, thuận đường hỏi thăm qua tình hình của Đinh Nhiên. Chỉ là trò chuyện một lúc, cô cứ có cảm giác giống như ai đó đang gọi tên mình, từ lúc đó, bản thân bắt đầu hắt xì hơi một cách khó hiểu.

Cúi đầu lấy hộp gỗ ra, thấy kim chỉ nam đứng ngay ngắn ở phía trên, không hề có khuynh hướng muốn chuyển động. Chẳng lẽ, là mình nghe nhầm rồi?

Tô Lực không hề nghi ngờ gì với hành động ngó đông ngó tây của Sở Niệm, có lẽ hành động quay cổ này là phương pháp trị liệu hắt xì hơi mới đi. Dù sao, chỉ cần cô không có việc gì là tốt rồi.

Gọi nhân viên phục vụ tới, Tô Lực gọi giúp cô một cốc nước ấm. Trước tiên thử độ ấm ở thành cốc rồi mới đứng dậy đặt cốc nước ở trước mặt Sở Niệm.

Sở Niệm sững sờ, lập tức cười cười với anh, nói: "Cám ơn."

Tô Lực cũng cười cười, gắp một miếng cá vào trong bát cô, nói: "Ngày mai sẽ có thể về trường rồi, cảm giác như thế nào?"

"Như cũ, chỉ là có chút tiếc nuối."

"Tiếc nuối cái gì?"

"Thật vất vả mới có ngày nghỉ, tôi còn chưa chơi đã đâu, đã phải về trường rồi. Anh nói có tiếc nuối hay không?" Nhớ tới những chuyện trong mấy ngày qua, Sở Niệm rất là bất mãn chép miệng.

"Chơi không vui sao? Ở chỗ anh Thương rất nhàm chán sao? Hay là..." Dù sao mình và Thương Sùng cũng không quen, cho nên Tô Lực không gọi thẳng tên anh. –lll;;lqlql;;llđ,,...oonn....═══ Giống như nghĩ tới điều gì, anh hạ mí mắt, dùng đuôi mắt cẩn thận nhìn Sở Niệm một cái. Thậm chí, bởi vì suy nghĩ trong đầu mà bàn tay nắm chiếc đũa cũng vô thức run lên.

Sở Niệm chớp mắt, không quá hiểu ý của anh. Nuốt xuống miếng cá trong miệng, cô hỏi: "Đang suy nghĩ gì thế?"

Tô Lực lắc lắc đầu, khẽ cười với cô, đáp: "Không có việc gì, chỉ là đang nghĩ con mèo mà em nhặt được ở cục cảnh sát, có còn nuôi không."

"Nuôi chứ, làm sao vậy, có người đến chỗ các anh tìm Tiểu Hắc sao?"

"Không có, đã qua hơn nửa tháng rồi, chắc là mèo hoang rồi." Tiểu Hắc? Chắc là tên do Sở Niệm đặt cho con mèo đó đi.

"Vậy thì tốt." Sở Niệm thở ra một hơi, sợ Tô Lực nói là chủ cũ của Tiểu Hắc tìm tới. Mặc dù con mèo kia có chút kiêu ngạo, có chút không thích mình, tính tình lại khó ưa. Nhưng dựa theo nguyên tắc nắm chắc thứ mình nhặt được của cô, Sở Niệm không muốn giao Tiểu Hắc lại cho người khác.

"Hình như cô rất thích động vật nhỏ, vì sao trước kia không nuôi một con? Tôi nhớ là trong hồ sơ có ghi từ sau khi bố mẹ qua đời, cô vẫn luôn..." Tô Lực lại gắp một chút rau xanh đặt vào trong bát cô. Có lẽ do ở cùng với Sở Niệm, bản thân cũng hơi thả lỏng quá, cho nên người luôn cẩn thận như anh, thế nhưng vào lúc này liền nói sai.

Tô Lực không thích mình như vậy, nhíu mày, trong mắt tràn đầy áy náy, nói: "Xin lỗi, tôi nói sai rồi."

Sở Niệm xua tay với anh ta, đáp: "Không sao, anh nói vốn là sự thật mà."

"Vậy...."

"Trước kia, tôi còn chưa nuôi nổi chính mình, sao có thể nuôi thú cưng gì đó chứ. Rất nhiều người đều cho rằng con chó con mèo chỉ là thứ chọc cho bản thân vui vẻ nhất thời mà thôi. Nghe lời, không phiền toái thì nuôi Cảm thấy vướng bận rồi, làm trễ nải thời gian của mình, liền vứt bỏ chúng nó. Tôi không có rộng lượng như bọn họ, hoặc là không dưỡng, nuôi thì phải liên tục chăm sóc tốt."

Tô Lực gật gật đầu, nói: "Em nói rất đúng, hiện tại có quá nhiều người vô trách nhiệm rồi. Nhưng thế cũng tốt, hiện tại đã có Tiểu Hắc ở cùng em. Cậu nhóc đó hẳn là rất nghe lời em đi, dù sao gặp được một người chủ tốt như em là rất khó đấy."

"Nó mới không nghe lời đâu, rảnh rỗi là chạy loạn, để cho tôi tìm kiếm khắp nơi." Nhớ tới bộ dạng 'thần long thấy đầu không thấy đuôi' của Tiểu Hắc trong ngày thường, Sở Niệm liền nghiến chặt cọng rau xanh trên miệng.

"Ha ha, dù sao chó và mèo cũng khác nhau mà. Chó thì thích vây quanh người, coi chủ là trọng tâm của mình, nhưng mèo thì thích tự do tự tại. Đó là thiên tính của bọn nó, không có cách thay đổi đâu." Tô Lực cười ôn hòa.

Sở Niệm nháy mắt mấy cái, hỏi: "Anh cũng rất thích động vật nhỏ à? Cảm giác anh rất hay nghiên cứu về chúng."

"Cũng không hẳn là nghiên cứu, nhiều lắm chỉ xem là yêu thích thôi. Trong đội cảnh sát chúng tôi cũng có chó nghiệp vụ, cho nên khi rảnh rỗi thì xem chút tư liệu của bọn nó mà thôi."

"Thật tốt quá, tôi cảm thấy người có thể thật lòng thích động vật nhỏ thì tâm, mắt sẽ không quá xấu. Tô Lực, anh quả nhiên tốt hơn nhiều so với Thương Sùng. Anh không biết đâu, anh ấy không cho Tiểu Hắc ngủ chung với tôi, nói cái gì mà không muốn có lông mèo trên giường của anh ấy."

"Mỗi người có một sở thích riêng, có lẽ anh ấy dị ứng với động vật có lông."

"Anh ấy mới không có dị ứng đâu, tôi và anh ấy ở chung nhiều ngày như vậy, tôi cũng chưa thấy anh ấy hắt xì hơi hay nổi mẩn gì đó chỉ vì trên ghế sofa có lông của Tiểu Hắc Anh ấy làm như vậy, chính là bới móc đó."

Tô Lực lặng lẽ cười cười, lại gắp một miếng cá để vào trong bát của Sở Niệm, hạ mắt nhìn đôi đũa trúc màu đen.

Từ xế chiều anh và cô gặp mặt đến giờ, anh đã không nhớ rõ là lần thứ mấy Sở Niệm nhắc tới cái tên Thương Sùng này rồi. Cho dù đã sớm trưởng thành, Tô Lực hiểu rõ cảm giác của mình với Sở Niệm là gì, nhưng không muốn nói ra lời vô phép nào trong lúc chưa xác định và nắm chắc.

Nhưng nghe cô lơ đãng và quen miệng nói đến cái tên của người đàn ông kia, trong lòng Tô Lực liền sinh ra một sự sợ hãi khó hiểu. Thậm chí anh còn bắt đầu sợ hãi, Sở Niệm sẽ thích người khác không phải là mình.

Trước kia anh đối với chuyện tình cảm luôn là thuận theo tự nhiên. Anh cho rằng tình cảm vốn là giữa hai bên, cưỡng cầu thì không có ý nghĩa gì nữa. Chỉ là hiện tại, anh không còn nghĩ như vậy nữa rồi.

Thay vì chờ đợi vô vọng, vì sao chính mình không cố gắng giành lấy hạnh phúc của mình? Bởi vì cúi đầu nên lông mi đã che đi vẻ bàng hoàng trong mắt anh.

Tô Lực hỏi: "Sở Niệm, cô thích.....Cô thích Thương Sùng sao?"

Sở Niệm trợn tròn mắt, thiếu chút nữa là nuốt một cái xương cá. Đôi lông mày đột nhiên nhíu chặt, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện lên vẻ ửng hồng.

"Tôi, làm sao tôi có thể thích anh ấy chứ. Anh ấy chỉ là thầy giáo của tôi mà thôi."

Cô không hiểu vì sao gần đây luôn có người hỏi mình vấn đề đó, Nhạc Du rồi, giờ lại đến cả Tô Lực nữa. Nói lắp cũng chỉ vì muốn kịp thời làm sáng tỏ quan hệ giữa mình và Thương Sùng mà thôi, trong lòng Sở Niệm thầm an ủi như vậy.

Thấy Tô Lực nhìn mình không chớp mắt, Sở Niệm dùng giấy ăn lau miệng, hỏi: "Có phải tướng ăn của tôi xấu lắm không?"

Tô Lực lắc đầu, mím môi chỉ cười không nói.

"Vậy là sao? Anh có chuyện gì cứ việc nói thẳng, đừng nhìn tôi như vậy." Sở Niệm chép miệng, ánh mắt lúng túng hạ xuống. Ánh nắng chiều từ ngoài cửa sổ chiếu lên người cô, làm cho người ta có ảo giác, giờ phút này trên mặt cô chính là vẻ thẹn thùng của con gái.

Tô Lực không khỏi nhìn ngẩn ngơ, anh cảm thấy trái tim mình giống như là bị một sợi tơ lòng quấn lấy, níu chặt từng chút một, chính là đang nhắc nhở, cô bé này vốn nên thuộc về mình!

Một tay đặt dưới bàn khẽ nắm chặt, một tay giả vờ như thoải mái cầm lấy chiếc đũa. Tô Lực cười không chút để ý nhưng trong mắt lại đầy khẩn trương.

"Vậy tôi thì sao? Sở Niệm, nếu tôi nói tôi thích em, em sẽ kết giao với tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chột dạ

Sở Niệm ngốc rồi, quên cả khép miệng, cứ nhìn chằm chằm Tô Lực ở đối diện. Hồi lâu sau, mới nháy nháy mắt, nhếch miệng cười một tiếng với anh.

"Tô Lực, anh lại đùa tôi rồi, tôi đâu phải trẻ con, sẽ không mắc bẫy của anh đâu."

Nói đùa gì vậy, số lần mình và Tô Lực gặp mặt có thể đếm trên năm đầu ngón tay. Hơn nữa, tuy cảm giác của cô đối với anh chưa đến mức chán ghét, nhưng cũng chẳng có tình cảm gì khác cả.

Sở Niệm không phải là những cô gái còn ôm mộng cổ tích ở trong lòng, cho dù rảnh rỗi cũng đọc vài quyển tiểu thuyết tình yêu gì gì đó, song cô cũng không tin những chuyện tình đẹp như trong sách sẽ xảy ra ở trên người mình. Không phải có ca từ của một bài hát là 'chuyện đồng thoại đều là gạt người' sao!

Vừa gặp đã yêu gì gì đó, vốn là không đáng tin có được hay không!

Tô Lực tự giễu cười cười, nói: "Tôi không đùa giỡn với em, tôi nói là sự thật."

"..." Trước kia lúc đi học mình không phải là không có bị bạn học trai thổ lộ kinh nghiệm, nhưng là bây giờ Tô Lực bất thình lình tỏ tình, quả thực làm cho Sở Niệm có chút thi thố không kịp.

Theo bản năng muốn nói sang chuyện khác, làm cho không khí bớt lúng túng. Nhưng khi cô đối diện với ánh mắt dần dần nóng bỏng của Tô Lực, miệng liền hơi nhếch cao, nói không nên lời.

"Tôi biết rõ em đang suy nghĩ gì, kỳ thật ngay cả tôi cũng không biết tại sao mình lại thích em. Số lần chúng ta gặp mặt không nhiều lắm, hơn nữa em vẫn là sinh viên, dựa theo tuổi của tôi thì làm anh của em cũng không quá đáng."

Tô Lực ngừng hồi lâu, hạ mí mắt, dời sự chú ý lên đôi đũa trong tay, nói tiếp: "Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp em, em ôm con mèo đen đứng ở dưới ánh mặt trời, mái tóc thật dài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười trong sáng. Cho đến khi tôi xem hồ sơ và biết được thân thế của em, tôi không khỏi suy nghĩ, vì sao em có được nụ cười tươi tắn như vậy mà có vận mệnh nhấp nhô đến thế."

"Khi đó tôi bắt đầu đau lòng vì em, em lạc quan, em thiện lương, em ghét ác như thù đều làm cho lòng tôi rung động. Từ lần trước nhìn em bị Thương Sùng đón đi, trong lòng tôi sinh ra chua xót làm cho tôi phát hiện được tình cảm của tôi đối với em đã thay đổi rồi. Tôi cố đè nén cảm giác này, bởi vì ngay cả tôi cũng cảm thấy mình có chút hoang đường. Nhưng là..."

Tô Lực nhìn thoáng qua Sở Niệm, nói tiếp: "Nhưng là vào hôm nay, tôi đột nhiên cảm thấy thích chính là thích, chỉ cần em chưa yêu mến ai thì tôi nên giành lấy hạnh phúc của mình."

Nghe xong lời Tô Lực nói, nếu nói trong lòng Sở Niệm không có một chút cảm giác nào thì là giả. Cô đột nhiên có chút thẹn thùng, ấp úng vài tiếng liền cúi đầu xuống, hai tay đặt ở trên đùi vì lo lắng mà nắm lấy nhau. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, ngay cả năng lực tổ chức ngôn ngữ cũng mất rồi.

"Tôi...Anh.....Có chút đột nhiên, tôi..."

"Sở Niệm, em không có chút cảm giác nào với tôi sao?" Tô Lực hỏi.

Sở Niệm lắc đầu, sau đó lại cuống quít xua tay.

"Tôi lắc đầu là vì tôi không biết, tôi...Tôi chưa từng thích ai, không biết như thế nào mới gọi là có cảm giác."

Tô Lực thầm thở phào trong lòng, cô trả lời như vậy, ít nhất còn tốt hơn nhiều so với từ chối thẳng thừng. Khóe môi nhếch lên một đường cong đẹp mắt, anh nói: "Nếu đã như vậy, Sở Niệm, em có bằng lòng cho tôi một cơ hội không? Để cho tôi dùng thân phận là bạn trai bắt đầu chăm sóc cho em. Tôi có thể chờ đến khi em thích tôi, chỉ cần em nguyện ý, bao lâu tôi cũng có thể chờ."

Đầu óc Sở Niệm rất loạn, ánh mắt và lời nói của Tô Lực khiến cô chẳng thể suy ngẫm được. Cô biết rõ người đàn ông trước mắt này rất tốt, rất ưu tú, thế nhưng, dù sao bọn họ cũng chẳng quen biết gì đúng không?

Tô Lực khác với Thương Sùng, mỗi một lần Tô Lực nhìn thấy cô, trên mặt vĩnh viễn mang theo ý cười dịu dàng. Anh không giống với Thương Sùng cao cao tại thượng, làm cho người ta khó có thể nắm lấy. Không ép buộc, chèn ép cô giống như Thương Sùng.

Anh cũng giống như mình, ghét ác như thù lại chẳng thể làm gì được, Tô Lực càng thêm phù hợp với thực tế hơn so với Thương Sùng. Anh cho cô cảm giác như một người anh trai lớn, mặc dù là cảnh sát, nhưng lần đầu tiên gặp mặt lại phá lệ vì cô, để cô ôm Tiểu Hắc vào phòng thẩm vấn.

Cảm giác dịu dàng và ấm áp như vậy, vẫn là lần đầu tiên Sở Niệm cảm nhận được từ người khác phái.

Anh.....Hẳn là một lựa chọn tốt đi.

Sở Niệm ngẩng đầu, đáp: "Có thể cho tôi chút thời gian suy nghĩ không? Một tuần sau, tôi sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục."

"Được." Tô Lực gật gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng rạng rỡ giống như nhịp tim đang cuống loạn vào lúc này.

Nâng tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, Tô Lực gọi phục vụ tới tính tiền. Chờ phục vụ rời khỏi, anh mới mở miệng nói: "Đã không còn sớm nữa, để tôi đưa em về đi."

Sở Niệm muốn từ chối ý tốt của Tô Lực theo bản năng, nhưng nhớ tới vừa rồi mình mới quyết định đáp ứng anh sẽ suy nghĩ một chút, Sở Niệm liền nhếch khóe môi, đáp ứng anh.

"Vâng."

Đứng dậy, Sở Niệm liền đi theo phía sau Tô Lực ra khỏi nhà hàng.

Xe của anh không phong cách như Maserati của Thương Sùng, nhưng cũng là dòng Audi mới xa hoa. Màu sắc là màu trắng mà gần đây Sở Niệm bắt đầu ưa thích, ngồi ở bên trong, nghe âm nhạc vang lên, cô cũng không còn rất khẩn trương như vừa rồi, dần dần trầm tĩnh lại.

Tô Lực cũng không hỏi về chuyện yêu đương giữa nam nữ nữa, mà trò chuyện một vài chuyện của cục cảnh sát, đùa cho Sở Niệm vui vẻ. Hai người cứ vừa nói vừa cười, lái xe về phía chung cư Liên Thành. Chỉ là, khi nhìn thấy bóng dáng đứng ở trước cửa nhà, nụ cười của Sở Niệm liền tan đi trong nháy mắt.

Chờ xe dừng hẳn, Sở Niệm mới từ trong xe bước xuống. Lúc chống lại ánh mắt của Thương Sùng, cô không khỏi nhíu mày. Vì sao bản thân lại có cảm giác chột dạ chứ? Quá khó hiểu mà!

Thương Sùng tựa vào cánh cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Niệm, lại dời mắt đặt lên người Tô Lực đang bước xuống xe theo. Khóe môi nhếch lên một đường cong giống như đang cười, nhưng đáy mắt không có chút ấm áp nào. Giống như là trào phúng, hoặc như là xem cuộc vui.

Lần này, Tô Lực không hề lảng tránh Thương Sùng, đi từng bước, từng bước đến trước mặt Sở Niệm, nói: "Anh Thương, đã lâu không gặp."

Thương Sùng nhướn mày, -lll...qqdoonnnnn═══đáp: "Đúng là đã lâu không gặp, chỉ là.....Cảnh sát Tô, hiện tại anh càng ưa thích làm tài xế sao?"

"Vậy phải xem làm tài xế cho ai rồi." Tô Lực cười cười, đáp trả.

"Ngày mai Sở Niệm phải trở về trường học, trong khoảng thời gian này phiền toái anh Thương rồi."

"Ha ha, bây giờ cảnh sát Tô đang cảm ơn tôi thay cô nhóc kia sao? Đây là thân phận bạn bè, hay anh tự chủ trương, tự mình đa tình vậy?"

"Cũng có chút tự mình đa tình, song ở thời điểm nào đó chưa chắc đã đúng đâu."

"Có lẽ vậy." Thương Sùng cười lạnh, liếc mắt nhìn Sở Niệm vẫn luôn cúi thấp đầu, không dám nhìn mình, vươn tay ôm cô qua.

Tô Lực nhíu mày, vừa muốn mở miệng lại bị Thương Sùng giành nói trước: "Đã rất muộn rồi, mời cảnh sát Tô trở về đi." Nói xong, cũng mặc kệ phản ứng của người sau lưng, Thương Sùng vừa lôi vừa kéo Sở Niệm vào nhà.

"Rầm..."

Tiếng đóng cửa mạnh ở sau lưng làm cho Sở Niệm sợ hết hồn, vừa định tiếp tục giãy giụa lại bị người buông ra. Cô không giữ chắc lực, cho nên thân thể mất cân bằng ngã ở trên ghế sofa.

"Anh bị bệnh hả!" Sở Niệm rất tức giận, cô cũng không có làm gì sai cả, người đàn ông này đang phát bệnh thần kinh gì thế!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ghen tị

Thương Sùng nhếch môi, ngồi đối diện cô, nói: "Ở cùng Tô Lực một ngày đã học được mắng chửi người rồi, thật không tệ."

"Cái gì gọi là tôi và Tô Lực ở chung một ngày, rõ ràng là anh mất tích trước! Ít nhất vào xế chiều lúc ra cửa tôi còn nói cho anh biết, lát nữa tôi muốn đi gặp Tô Lực. Còn anh thì sao? Vừa đi chính là ba ngày, anh từng nói gì với tôi hả!"

“Cho nên em liền đi hẹn hò với anh ta, phải không? Sở Niệm, em viện cớ này cũng quá kém rồi.”

“Sao tôi phải viện cớ chứ?” Mặt Sở Niệm đỏ lên, trong lồng ngực bị đè nén khiến cô phải hít sâu để giảm bớt.

“Được, cứ coi như là tôi viện cớ đi, còn anh thì sao? Chuyện anh mất tích không trở về, anh lấy cớ gì với tôi đây? Thương Sùng, anh đừng tưởng rằng Sở Niệm tôi không biết nổi giận!”

“Em đừng quên, hiện tại chỗ em đang ở là nhà tôi! Sao nào, tôi đi đâu còn phải xin phép em trước ư? Sở Niệm, có phải gần đây tôi đối xử với em quá tốt nên em quên luôn thân phận của mình, đúng hay không!”

Tiếng nói của Thương Sùng không lớn, lại khiến Sở Niệm cảm thấy từng chữ như đâm thẳng vào trong lòng cô.

Đau đớn, rất đau. Giống như có người nắm lấy trái tim cô, muốn nhổ tận gốc ra vậy.

Thân phận, xin phép. Mấy chữ này liên tục vang lên trong tai cô, Sở Niệm cảm thấy mũi mình hơi xót, đôi mắt có chút nóng.

Cô cúi đầu, bả vai bắt đầu khẽ run rẩy. Cô không hiểu bản thân là sao, hơi nước trong mắt cũng chỉ có thể dựa vào đau đớn trên miệng để ngăn lại.

Thương Sùng cũng yên tĩnh trở lại, một tay che hai mắt mình, đầu ngửa về phía sau. Anh thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, cố gắng khắc chế sự táo bạo và áy náy trong lòng.

Nhớ lại sự điên cuồng ban nãy, không hề kiêng nể gì đánh thẳng vào đầu óc anh. Anh nắm chặt quả đấm, ngăn trở đôi mắt bởi vì khát máu mà biến thành đỏ rực.

Trong cổ họng rất khô, khô đến nỗi làm cho anh không nói nổi một câu. Anh muốn nói xin lỗi với Sở Niệm, muốn nói với cô, mình nổi điên cũng chỉ vì ghen tị thôi.

Nhưng mà.....Dù khởi động cổ họng thế nào, cũng không phát ra tiếng nào. Giờ khắc này, Thương Sùng cảm giác mình như một kẻ vô năng, bất lực, giận chó đánh mèo người khác.

Hai người bọn họ cứ giằng co như vậy, trong một phòng khách to như vậy lại yên tĩnh làm cho người ta khổ sở.

.....

Gặp lại Sở Niệm đã là ngày hôm sau ở trong sân trường rồi. Quầng thâm dưới mắt khiến cô trông có chút tiều tụy, cô gần như thức trọn một đêm, vội vàng thu dọn đồ đạc, vội vàng rửa sạch đồ. Cô mang ga giường và quần áo mình đã mặc qua đều giặt sạch sẽ,-.gian phòng, sàn nhà, thậm chí ngay cả buồng vệ sinh cũng quét dọn không nhiễm một hạt bụi. Giống như là muốn lau đi mọi dấu vết của mình ở trong ngôi nhà này, lau hết sự thân thiết mà anh và cô đã rất khó để lập lên trong những ngày qua.

Cô kéo Nhạc Du, khi thì mỉm cười khi thì làm nũng, nhưng lúc đi ngang qua anh, trên mặt cô chỉ còn lại vẻ lạnh lùng, lạnh đến mức ngay cả một khóe mắt cũng không chịu cho anh.

“Thầy Thương, thầy Thương.....”

Tiếng nói từ phía sau truyền đến làm cho Thương Sùng đang đứng trên hành lang hoàn hồn, anh nhíu mày, xoay người lại. Đôi mắt đen giống như hắc thạch lạnh như băng, nhanh chóng quan sát cô gái đi đến đứng ở trước mặt mình này.

Bộ dạng thoạt nhìn rất trẻ tuổi, tóc dài đen nhánh buộc thành kiểu đuôi ngựa đơn giản. Áo sơ mi trắng phối với bộ đồ công sở màu đen, vóc người không tệ, làn da cũng được bảo dưỡng vô cùng tốt. Mặt trái xoan tiêu chuẩn, mắt to ngập nước, cộng thêm đôi môi đỏ mọng như nước, không cần bất cứ sự trang điểm nào.

Trương thành không tệ, nhưng mình giống như không quen biết cô gái ấy.

“Xin chào, có chuyện gì không?” Thương Sùng hỏi.

“Chào thầy Thương, tôi tên là Tần Tâm Nhu, là giảng viên thực tập vừa từ trường khác chuyển tới. Hiệu trưởng nói trong lúc tôi ở đây thực tập ba tháng, trước tiên cứ làm trợ giảng cho anh. Về sau, xin chiếu cố nhiều hơn.” Cho dù trong lòng Tần Tâm Nhu căng thẳng muốn chết, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì bình tĩnh và lễ phép. Bên miệng lộ ra ý cười hợp lý, đưa tay ra làm tư thế nắm tay.

Nửa tháng trước bị bạn thân kéo đến xem tiết dạy của người đàn ông trước mắt này, nói dễ nghe là đến dự, nói không dễ nghe thì chỉ là muốn xem tướng mạo anh mà thôi.

Sau đó, cũng chính trong một tiếng đồng hồ vào ngày đó, Tần Tâm Nhu luôn luôn tâm cao khí ngạo đã thầm yêu thầy Thương đứng ở trên giảng đài, thậm chí còn không biết mình là ai.

Trong khoảng thời gian này, cô dùng rất nhiều cách, thậm chí không tiếc vận dụng mối quan hệ trong nhà mới được đến nơi này.
;;;’ll..,,q,q,q,đon,,,,,═══Song, những thứ này đều không quan trọng. Đối với Tần Tâm Nhu mà nói, có thể chờ ở bên cạnh anh, cũng xem như thành công rồi.

Dù sao, trước tiên phải làm cho anh quen biết cô rồi mới có thể yêu cô đúng không?

Thương Sùng nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn kia, cánh mũi giật khẽ rất nhỏ. Rất thơm, hương bách hợp nhàn nhạt xen lẫn mùi trầm hương. Nhìn như trong sáng hào phóng, nhưng lại giấu giếm huyền cơ.

Bây giờ giảng viên thực tập cũng bắt đầu dùng nước hoa mê người như vậy rồi hả? Hay là cô có thâm ý khác?

Ở trong trường này, anh nhiều lắm chỉ được xem là giảng viên thực tập dạy thay thôi, lại không phải là nhân vật dạy chính, sẽ trợ giúp được gì chứ?

Trong mắt nhanh chóng lướt qua vẻ nghi vấn, Thương Sùng cong môi, nhẹ nắm lấy tay cô, sau đó nhanh chóng buông ra, thu tay về. Giọng nói bình tĩnh, không để cho người khác nghĩ nhiều.

"Chào cô."

Tần Tâm Nhu ngửa đầu, hỏi nhỏ: "Thầy Thương, hôm nay em vừa tới trường này. Thầy có thể... Dẫn em đi làm quen hoàn cảnh một chút được không?"

"Được." Dù sao buổi chiều cũng không có tiết, nếu cô gái này đã yêu cầu, anh liền đồng ý thôi.

Nói xong, Thương Sùng có thâm ý khác nhìn Sở Niệm và Nhạc Du đứng ở cách đó không xa đang nhìn mình, xoay người lại, rời đi với Tần Tâm Nhu.

...

Đứng ở bên này hành lang, Sở Niệm đang kéo cánh tay của Nhạc Du và nói chuyện phiếm, ai biết xúi quẩy để cho các cô gặp người đàn ông kia.- l,,q,q,qđônnnnn--- Vừa rồi hai người kia nói chuyện, mặc dù cô không nghe thấy, nhưng nhìn vẻ mặt của hai người bọn họ và cái bắt tay kia. Trong lòng Sở Niệm khó chịu hừ một tiếng, ghét bỏ trừng mắt nhìn bóng lưng Thương Sùng.

Cô dùng cùi chỏ đụng vào Nhạc Du đứng bên cạnh, hỏi: "Cô gái kia trông lạ quá, Nhạc Du, cậu gặp qua chưa?"

Nhạc Du lắc đầu, đáp: "Chưa thấy qua, chắc là học sinh chuyển trường gì đó."

"Học sinh chuyển trường sẽ mặc như vậy à?" Sở Niệm trợn tròn mắt.

"Cũng đúng, nhưng Niệm Niệm à, cậu quan tâm cô ấy là ai làm gì. Trước kia cậu đâu có nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ... Là vì thầy Thương, cậu mới như vậy à?"

"Nói mò gì đó, người ta là giảng viên, không cùng cấp bậc với sinh viên chúng mình đâu." Cuộc trò chuyện đêm qua, Sở Niệm vẫn nhớ rõ ràng. Để cô nhớ kỹ thân phận của mình thôi, nhớ kỹ thì nhớ kỹ!

Nhạc Du nở nụ cười, trêu chọc: "Sao thế, giận dỗi với thầy Thương à? Mấy ngày hôm trước không phải vẫn tốt lắm sao?"

"Giận dỗi cái gì chứ, khi nào thì mình và anh ta tốt lên hả? Nhạc Du, cậu đừng nghĩ lung tung nữa! Hiện tại đã có kết quả về vụ án của Bạch Oánh rồi, lúc trước anh ấy cũng chỉ thu lưu mình theo nghĩa vụ mà thôi, giờ chỉ có quan hệ thầy trò thôi."

"Được được được, cậu nói gì thì chính là cái đó. Song, Niệm Niệm à, cậu trở lại là tốt rồi." Trong khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện, song giờ đã qua hết rồi. Bạn tốt của mình không có việc gì, đối với Nhạc Du mà nói, thật sự rất vui vẻ.

Sở Niệm dùng sức gật đầu, ít nhất mình còn có Nhạc Du, không phải sao? Chỉ là, giống như thiếu chút gì đó. Cô rướn cổ lên, hỏi: "Nhạc Du, Tuần Lộc đâu? Mình trở lại đến bây giờ vẫn chưa gặp qua cậu ta, hôm nay cậu ta không tới trường học à?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chỉ cây dâu mà mắng cây hòe

Sáng sớm hôm nay cô đi theo Tô Lực vào trường học, trước đó Tô Lực đã đại diện cho cục cảnh sát nói với hiệu trưởng về vụ án của Bạch Oánh, đồng thời cũng chứng minh trong sạch của cô. Bởi vì trường học lo lắng chuyện nhảy lầu có tác động tiêu cực đến sinh viên, cho nên hiệu trưởng chỉ kêu Sở Niệm trở về trường, cũng không nói giúp cô lời nào ở trước mặt thầy trò toàn trường.

Trong lòng Sở Niệm cũng không trách cứ hành động ích kỷ đó của hiệu trưởng, nhưng bên cạnh vẫn có không ít sinh viên mang theo thành kiến nhìn cô. Song cũng may, những thứ này đối với cô mà nói thì chẳng hề gì. Dù sao chỉ cần có Nhạc Du vẫn ở bên mình là được.

Một buổi sáng song gió cứ thế trôi qua, Sở Niệm không hề gặp vị Thương Sùng đáng giận kia, song hình như cũng không thấy Mặc Vân Hiên. Chẳng lẽ

bởi vì tránh hiềm nghi mà cậu ta trốn đi không gặp mình hả?

Nhạc Du giống như đoán được suy nghĩ trong lòng Sở Niệm, cười với cô, nói: "Cậu đó, đừng nghĩ bậy. Sáng nay trong nhà Mặc Vân Hiên có việc, cho nên xin nghỉ nửa ngày."

Sở Niệm nháy nháy mắt, mập mờ cười hề hề, chọc: "Nhạc Du, tin tức của cậu linh thông quá đấy."

"Niệm Niệm, cậu lại nghĩ bậy rồi. Cậu ấy báo cho mình, cũng chỉ muốn nhờ mình xin phép cho cậu ấy thôi." Khuôn mặt nhỏ của Nhạc Du đỏ lên.

"Thật à?"

"Niệm Niệm, cậu học xấu rồi."

"Ha ha ha, nào có nào có."

Không ngờ mới vài ngày chưa liên lạc với Nhạc Du, hai người này đã có mờ ám rồi. Tên nhóc Tuần Lộc kia khá được đó! Mặc dù trông Mặc Vân Hiên có chút ngu ngơ, nhưng là người rất đàng hoàng. Nếu bọn họ có thể ở cùng một chỗ, thật ra cũng không tệ.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Du đỏ như trái táo, hờn dỗi lườm Sở Niệm.

"Niệm Niệm, cậu đừng nói lung tung, mình sẽ không ăn cơm với cậu nữa đâu."

"Được rồi, được rồi, nói đùa mà. Đi, đi ăn cơm." Sở Niệm rất là nịnh nọt cọ cọ cánh tay Nhạc Du, sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, đi về phía cổng trường.

Cô muốn ăn mì sợi Lan Châu từ rất lâu rồi, hôm nay thật vất vả mới có Nhạc Du đi cùng mình. Trong lòng Sở Niệm đã sớm vui mừng đến nở hoa rồi, cái gì Thương Sùng, cái gì thân phận đều đi nghỉ mát đi.

Chỉ là, các cô vừa mới đi ra khỏi trường học không bao lâu, liền bị tiếng ồn ào từ trong ngõ truyền đến, khiến dừng bước chân.

Đầu ngõ có dăm ba nữ sinh đang đứng, lúc này bọn họ đang vây quanh một cô gái gầy yếu. Miệng chửi rủa,-l[;qlqll;;lld,,,on.,, thỉnh thoảng còn đánh thêm vài cái. Cô gái kia bị bọn họ xô đẩy làm tóc tai rối bù, vẫn luôn cúi đầu, làm cho người ta không thấy rõ tướng mạo.

Sở Niệm híp mắt, thấy rõ phù hiệu trước ngực đám nữ sinh kia. Ngay ngắn, tinh xảo, những nữ sinh lưu manh này còn cùng trường với mình nữa. Song, cô không có tâm tư đi quản chuyện vớ vẩn, kéo Nhạc Du, chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ Nhạc Du còn kéo ngược lại cô, chỉ vào nữ sinh cao kều kia, nói: "Niệm Niệm, không phải cô gái kia từng đi theo sau Bạch Oánh lúc trước sao?"

Sở Niệm nhíu mày, nhìn nhìn bộ dạng của người nọ, đáp: "Không nhớ rõ, mặc kệ cô ta là ai. Đi, chúng ta đi ăn thôi."

"Nhưng cứ đi như vậy, có được không?" Nhạc Du có chút chần chờ, vừa nãy lúc nữ sinh đó túm lấy tóc của cô gái kia, cô rõ ràng thấy được vết máu nơi khóe miệng của cô ấy. Nếu cứ để bọn họ tiếp tục bắt nạt, không biết cô gái kia sẽ trở thành dạng gì nữa.

"Nhạc Du, cậu nên biết trên thế giới này, mỗi ngày đều có ngàn vạn người đáng thương. Hôm nay chúng ta có thể giúp một người, nhưng ngày mai thì sao? Nếu về sau gặp phải chuyện như vậy, chúng ta cứ phải ra mặt giúp đỡ suốt sao? –lq.q.q,...d,d,..00....nnnn=Vậy còn cần cảnh sát làm cái gì?" Sở Niệm không muốn kéo Nhạc Du vào vòng tranh cãi ầm ỹ, cô nàng này vốn là một cô công chúa, vì sao cứ muốn dính líu đến những chuyện dơ bẩn trong xã hội này?

Lần trước chuyện của Phùng Tư Vân, mình đã liên lụy đến cô ấy rồi. Dáng vẻ lúc đó của Nhạc Du, đến bây giờ Sở Niệm nhớ tới vẫn cảm thấy sợ. Bản thân phải bảo vệ Nhạc Du, cô không sợ chọc phải đám lưu manh ngoài xã hội, nhưng ngộ nhỡ có một ngày mình không có ở đây thì Nhạc Du sẽ ra sao?

Vẻ mặt Sở Niệm vô cùng nghiêm túc, tựa như là thay đổi thành người khác vậy. Nhạc Du có chút kinh ngạc, cho dù trong lòng có nghi vấn, nhưng vẫn im lặng mấy giây, gật đầu nhẹ, nói: "Niệm Niệm, mình nghe lời cậu."

"Vậy chúng ta đi ăn mì thôi, hôm nay mình muốn ăn một bát lớn!" Sở Niệm cười hắc hắc, nắm tay Nhạc Du, chuẩn bị rời khỏi chỗ đó.

Đáng tiếc, hai người bọn họ chưa đi được mấy bước, đã nghe được tiếng nói truyền đến từ phía sau, ý tứ trào phúng rõ ràng, còn mang theo ý chỉ cây dâu mắng cây hòe.

"Kẻ quái dị như cô, còn trông mong người ta ra mặt cho à. Cô xem đi, tội phạm giết người kia vốn không quản cô đâu."

"Đúng, hiện tại cô ta là rùa rụt cổ, bản thân cũng thành chuột chạy qua đường rồi, còn rảnh lo cho cô sao? Cô nói thay ai mà chẳng được, cứ hết lần này tới lần khác nói chuyện thay cho tội phạm giết người. Giờ thì hay rồi, người ta thấy cũng chẳng giúp cô một tay nữa."

"Người ta chỉ biết che chở cho người có tiền, cô tính là cái quái gì? Bộ dạng xấu như vậy, cũng không sợ cô ta tát cho hai cái rồi hại cô nhảy lầu à?"

Hóa ra lúc Sở Niệm và Nhạc Du dừng ở đây, mấy nữ sinh kia đã thấy bọn họ, thấy các cô không đi tới mà đi vòng qua đây, trong lòng tự nhiên đắc ý không ít. Mấy người vừa hướng về phía bóng lưng Sở Niệm la mắng, vừa tiếp tục đánh cô gái ngồi thẫn thờ trên mặt đất kia.

Sở Niệm và Nhạc Du đương nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của các cô, Nhạc Du nhíu chặt mày, muốn đi qua lý luận thay Sở Niệm, nhưng lại bị Sở Niệm kéo trở lại.

"Niệm Niệm, các cô ấy thật là quá đáng!" Mặc kệ bọn họ vừa nói có thật hay không, Nhạc Du cũng không cho phép bất kỳ ai nói Sở Niệm như vậy. Cô ấy không phải là tội phạm giết người, chuyện Bạch Oánh chẳng có tý quan hệ nào với cô ấy cả!

"Không cần phải để ý đến bọn họ, người bị chó cắn một cái, chẳng lẽ còn muốn cắn nó một ngụm à?" Sở Niệm cười cười, nói tiếp: "Hơn nữa, mình cũng không cần mọi người trong trường học này phải tin tưởng sự trong sạch của mình.-.q,q,..d,dodooonn..... Dù sao mình cũng đâu phải là ông cụ Mao, đâu có thể làm cho tất cả mọi người đều yêu thích mình."

"Nhưng mà cô bạn kia hình như..."

"Hình như là vì mình sao?" Sở Niệm quay đầu lại nhìn thoáng qua cô gái đang ngồi dưới đất, bị tóc dài che kín khuôn mặt kia.

"Hình như mình không biết cô gái ấy, lại nói, những lời do bọn họ nói ra, một chữ mình cũng không tin."

"Điều này thì mình biết rõ, nhưng Niệm Niệm à, bọn họ rõ ràng là cố ý. Chúng ta thay đổi lại góc độ mà nghĩ đi, nếu bọn họ nói là thật thì sao? Chúng ta không thể trơ mắt nhìn cô gái kia bị bắt nạt được."

Trông thấy vẻ kiên định trong mắt Nhạc Du, Sở Niệm biết rõ cô nhóc này lại động lòng trắc ẩn đáng ghét nữa rồi. Nếu như lần này mình không quản chuyện này thì Nhạc Du nhất định sẽ tự đi qua.

Nếu vậy thì cô đành phải đi thôi!

Sở Niệm lặng lẽ thở dài, vươn tay nhéo nhéo mặt Nhạc Du, nói: "Cậu ấy à, lúc nào cũng tốt bụng như vậy, tốt đến mức khiến cho mình không thể bỏ mặc rồi. Đi cũng được, nhưng cậu phải đáp ứng mình, cậu không được đi qua với mình. Nếu có chuyện gì xảy ra, cậu hãy gọi điện thoại báo cảnh sát."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Sao chổi

"Vậy sao được, mình cũng muốn qua đó với cậu!" Nhạc Du nhíu mày, vẻ mặt không đồng ý.

"Yên tâm đi, những nữ sinh lưu manh kia sẽ chẳng thể làm gì mình đâu. Cậu cứ ở đây chờ mình, ngộ nhỡ mình thật sự ứng phó không được, cậu cũng bị bọn họ bao vây, vậy ai đến cứu mình đây."

"Nhưng mà..."

"Đừng nhưng mà, ngoan ngoãn ở đây đợi mình." Sở Niệm cười cười với Nhạc Du, sau đó buông tay cô ra, xoay người đi vào ngõ cụt.

Mấy nữ sinh thấy Sở Niệm đến đây liền nhìn nhau, nhao nhao khoanh tay đợi cô đến. Nữ sinh cầm đầu đứng ở đằng trước kia chính là người đứng phía sau lưng Bạch Oánh vào hôm đó. Cô ta là bạn thân tốt nhất của Bạch Oánh, ngày đó Bạch Oánh bị Sở Niệm bắt nạt như vậy, sau đó lại nhảy lầu tự tử.-ll,,,q,q,,đôn,,,,═-Những chuyện liên tiếp ấy đều làm cho nữ sinh này cố chấp nhận định Sở Niệm chính là hung thủ giết người.

Vốn tưởng rằng Sở Niệm nhất định sẽ bị phát luật trừng trị, không ngờ qua hơn nửa tháng mà nhà trường vẫn để cho Sở Niệm quay lại. Vốn đang đầy một bụng oán khí, hiện tại hay rồi, cô ta muốn Sở Niệm trả lại tất cả những gì đã nợ Bạch Oánh!

Nỗi oán hận trong mắt cô gái kia, Sở Niệm đương nhiên thấy rõ. Nhưng cô thật sự không có hứng thú chơi trò của trẻ con, huống chi hôm nay cô mới trở về trường, cô cũng không muốn gây chuyện.

Bình tĩnh ung dung đi đến trước mặt các cô, Sở Niệm nhìn nhìn cô gái đang mơ mơ hồ hồ kia, vươn tay định nâng cô bạn đứng dậy. Chỉ là chưa kịp đưa tay ra, cô đã bị đám nữ sinh bao vây ở giữa.

Sở Niệm nhíu mày, nâng mắt nhìn nữ sinh đang đứng đối diện mình. Vóc dáng đúng là rất cao, song cô thật sự không có chút ấn tượng nào với gương mặt của cô ta cả.

Nữ sinh cao kều thấy Sở Niệm không lên tiếng, cho rằng cô sợ rồi, liền khiêu khích: "Thế nào, lúc trước đánh Bạch Oánh, không phải khí thế của cô rất lớn à? Tội phạm giết người cũng biết kinh sợ à?"

Sở Niệm nói: "Cô muốn nói cái gì?"

"Nói cái gì trong lòng cô không biết sao? Sở Niệm, tôi không biết cô làm thế nào để tránh khỏi tội danh rồi đến đây, thế nhưng, nếu Bạch Oánh còn sống, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Sau đó thì sao?"

Nữ sinh cao kều rõ ràng không ngờ tới Sở Niệm sẽ phản ứng lạnh lùng như vậy,-ll..,q.q,═══sửng sốt mấy giây, quy,,,,do,,,,on.....khóe miệng lại nhếch lên ý cười ghét bỏ, đôi mắt híp theo bước chân của mình, đánh giá Sở Niệm.

"Bộ dạng cô không tệ, nhưng thì sao chứ? Tội phạm giết người chính là tội phạm giết người, cho dù có bộ dạng đẹp thì vẫn là tội phạm giết người. Nghe nói, cha mẹ cô mất lúc cô mới ba tuổi. Xem ra, cô không chỉ là tội phạm giết người, còn là sao chổi nữa. Ai dính dáng đến cô đều sẽ gặp xúi quẩy. Bạch Oánh như thế, cha mẹ cô như thế, bạn bè tốt nhất của cô là Nhạc Du cũng sẽ như vậy!"

Ánh mắt Sở Niệm lạnh xuống, hai mắt nhìn chằm chằm nữ sinh cao kều, bàn tay thả lỏng ở hai bên người khẽ nắm chặt.

Nữ sinh cao kều có chút đắc ý, túm lấy tóc của nữ sinh ở trên mặt đất kia, cưỡng ép cô bạn ngẩng mặt lên. Hai mắt nữ sinh kia có chút tan rã, khóe miệng dính máu tươi. Nếu không có vết bớt đen ở đuôi mắt thì tướng mạo nữ sinh này cũng coi là khá được.

"Sở Niệm, cô nhìn kẻ quái dị này đi. Bọn tôi không biết nó, lại dám nói giúp cô trong lúc chúng tôi đang bàn luận về cô. Nó là cái gì? Cô là cái gì chứ!"

Sở Niệm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt ra, nhìn về phía nữ sinh cao kều. Mặc dù giọng nói không lớn, nhưng lại đầy khí thế bức người: "Buông cô ấy ra."

"Cô nói cái gì?" Nữ sinh cao kều ngẩn ra, cô ta rõ ràng cảm giác được độ ấm quanh thân đã giảm xuống theo những lời đó của Sở Niệm.-l..q,q...do,,,,dnnnn---Trong lòng cô có chút sợ hãi, nhưng nhìn bạn bè đang đứng bên cạnh, cô ta vẫn gắng gượng chống đỡ không buông tay ra.

Sở Niệm nhíu mày, ánh mắt dời từ trên mặt nữ sinh cao kều đến bàn tay kia của cô ta, lạnh lùng nói: "Tôi nói là cô buông ra."

"Tại sao tôi phải nghe lời cô! Tôi cứ không buông đấy! Sở Niệm, có phải cô lại muốn tát tôi vài cái như đã đối xử với Bạch Oánh hay không!" Nữ sinh cao kều cũng lớn gan hơn, cô ta không tin mấy người bọn họ không đánh lại mình Sở Niệm.

Trong lòng mấy nữ sinh đi theo nữ sinh cao kều cũng bị Sở Niệm hù dọa, rối rít đứng ở sau lưng nữ sinh cao kều, cáo mượn oai hùm nhao nhao lên.

Sở Niệm bị bọn họ nói ầm ỹ làm cho hơi đau đầu, ngay khi cô sắp không nhịn nổi nữa, phía sau liền truyền đến một giọng nói rất quen thuộc với cô trong khoảng thời gian này.

"Sở Niệm..."

"Tại sao em lại ở chỗ này?" Sở Niệm quay đầu lại, nhìn Tô Lực đang vừa hỏi vừa đi về phía mình.

Lúc này Tô Lực mặc bộ cảnh phục, nếu không phải nụ cười trên mặt anh quá mức dịu dàng, Sở Niệm nhất định cho là xung quanh đây lại xảy ra vụ án gì, anh mới ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này.

Tô Lực dừng ở bên cạnh cô, cười cười với cô, sau đó lại nhìn đám nữ sinh hơi hoảng loạn vì sự xuất hiện của mình, phá lệ cười đùa: "Sao thế, các em hẹn tụ tập ở đây sao?"

Tuy rằng bình thường nữ sinh cao kều và bạn bè cô ta hoành hành ngang ngược, nhưng thấy cảnh sát là ngoan như chú mèo con. -.../q/q/q...dôm,,,1111/////Vội vàng buông tóc cô gái kia ra, cúi đầu khúm núm không lên tiếng.

Tô Lực nhìn cô bé ngồi sững sờ trên đất, sau đó lại dời mắt đặt trên người Sở Niệm, trêu chọc: "Xem ra bạn học của em bị phim 'Tập làm côn đồ' đầu độc không nhẹ rồi."

Sở Niệm bị anh chọc cười, trong mắt tan bớt vẻ lạnh lùng, cười nhìn nữ sinh cao kều kia đáp: "Đúng thế, dù sao chỉ số thông minh cũng chỉ để trưng bày thôi. Để bọn họ xem cuộn phim khác, cũng xem không hiểu."

"Cô!" Nữ sinh cao kều tức đến xì khói, trừng Sở Niệm liền muốn chửi, nhưng khi chạm phải ánh mắt Tô Lực, lại bối rối cúi đầu xuống.

"Bây giờ sinh viên đều là như vậy à?" Tô Lực đi đến trước mặt nữ sinh cao kều, hai tay đút ở trong túi, hơi cong eo lên, bắt buộc cô ta nhìn mình.

"Hiệu trưởng, cha mẹ của các em biết rõ hành vi của các em sao?"

"Tôi, chúng tôi sai rồi. Chúng tôi sẽ không như vậy nữa, cầu xin anh đừng nói cho cha mẹ tôi biết." Nữ sinh cao kều khiếp sợ nói, giọng điệu vênh váo hung hăng lúc trước đã sớm biến mất, chỉ có tràn đầy vẻ cầu xin.

Tô Lực cười lạnh, đứng thẳng lên nhìn vài nữ sinh đứng ở phía sau, hỏi: "Vậy các em thì sao?"

"Chúng tôi cũng biết sai rồi, về sau sẽ không còn bắt nạt người khác nữa." Mấy nữ sinh trăm miệng một lời nói.

"Vậy cô gái bị các em bắt nạt thành thế này thì phải làm sao đây? Cô ấy chưa nói muốn tha thứ cho các em." Tô Lực cong môi, bàn tay làm ra vẻ vỗ vỗ

vạt áo đồng phục cảnh sát.

"Phải biết cô ấy là đương sự đấy."

Mấy nữ sinh sững sờ, cho dù trong lòng không muốn, nhưng vẫn phải đứng ở trước mặt con bé đang ngồi sững sờ trên đất, -l..q,q,q,..d..d.═══thành khẩn nhiệt tình nói xin lỗi, để cho cha mẹ các cô thấy, không khéo sẽ cảm động mất.

Mất thời gian khá lâu, cô gái kia mới dần dần khôi phục ý thức. Lúc vừa lắc lắc đầu làm cho mình không còn choáng váng nữa, chỉ thấy người vừa bắt nạt mình nói xin lỗi. Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn bọn họ, miệng mở rộng không biết nói gì cho phải.

Đứng ở bên cạnh, Sở Niệm không thể nhìn nổi màn vờ vịt này, bĩu cái miệng nhỏ nhắn, liếc Tô Lực một cái.

Tô Lực đương nhiên biết rõ chừng mực, bạn trẻ mà thôi, bản chất không xấu thì không có chuyện lớn gì. Kêu mấy người họ xoay người lại, tùy tiện dạy bảo vài câu rồi để bọn họ rời đi.

Chỉ là, lúc nữ sinh cao kều kia đang chạy ra vẫn không quên quay đầu trừng Sở Niệm vài lần, làm cho cô có chút dở khóc dở cười

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Nể mặt ăn bữa cơm

Hình như cô đâu phải là người gây chuyện, người hù dọa bọn họ càng không phải là cô nhé. Thôi quên đi, đối với loại người như vậy cũng chẳng có gì để nói cả.

Nghiêng đầu cười với Nhạc Du đang chạy về phía mình, Sở Niệm cúi người đỡ cô gái đứng lên khỏi mặt đất, hỏi thăm: "Không sao chứ, bạn có muốn đi bệnh viện hay không?"

Cô gái lắc đầu, bởi vì vết bớt nơi khóe mắt nên vẫn tự ti không có ngẩng đầu lên, đáp: "Không cần đâu, tôi, tôi rửa mặt liền không sao rồi."

"Bạn chắc chứ?"

"Ừ, cám ơn bạn Sở Niệm." Cô bạn nhìn nhìn bàn tay vẫn đặt trên cánh tay mình, theo bản năng lùi một bước, giống như rất sợ mình sẽ làm dơ cô.

Sở Niệm giống như đã nhận ra tâm tư đó của cô, cũng không để ý, vươn tay vỗ nhẹ phủi đi bụi bặm trên người cô, nói: "Bạn biết tôi sao? Vừa rồi nghe nữ sinh cao kều đó nói bạn vì che chở cho tôi, cho nên mới bị bọn họ bắt nạt. Là thật sao?"

Cô bạn cứng người, gật đầu nhẹ, sau đó lại nhanh chóng lắc lắc đầu.

"Ừm, tôi không hiểu rõ ý của bạn." Sở Niệm cũng bị cô làm cho hơi lúng túng.

"Các cô ấy nói xấu bạn, đúng lúc tôi nghe được vài câu. Bạn, bạn không biết tôi, tôi chỉ là nghe qua tên bạn ở trong trường học thôi."

"Nếu đã không biết, vậy bạn còn nói giúp tôi nữa."

"Trước kia tôi ở trong trường đã gặp qua bạn mấy lần, mặc dù bạn không thích nói chuyện lắm nhưng tôi có thể cảm giác được bạn không phải là người xấu.-l,,..,q.q.,..d..oonnnn-=Bạch Oánh đã xảy ra chuyện, nếu thật sự như bọn họ nói thì cảnh sát sẽ không thả bạn đi, trường học cũng sẽ không để bạn tiếp tục trở lại đi học."

Sở Niệm cười cười, không biết nên bình luận loại cảm giác đó của cô bạn là như thế nào. Chỉ chốc lát sau, mới mở miệng hỏi: "Bạn tên là gì? Đánh vần thế nào?"

Cô bạn trả lời: "Tôi tên Ấn Sầu, ấn trong ký ấn, sầu.....Trong ưu sầu. Là bạn cùng trường với bạn, hơn nữa còn gặp một lần rồi."

Ấn Sầu? Cái tên thật kỳ quái! Sở Niệm lại nhìn cô, thật đúng là không có ấn tượng gì. Song, xét thấy hành vi thường xuyên trốn học của mình, không có ấn tượng gì cũng chẳng cò gì lạ.

"Về sau chúng ta sẽ là bạn bè, bạn cũng chưa ăn cơm nhỉ. Đi, đi, chúng ta cùng nhau đi." Sở Niệm và Nhạc Du nhìn nhau cười một tiếng, một trái một phải khoác cánh tay Ấn Sầu, không để cho cô từ chối, liền chuẩn bị rời đi.

Đi vài bước, cuối cùng Sở Niệm cũng nhớ đến Tô Lực. Dừng bước lại, xoay người, nhìn Tô Lực vẫn đứng bất động tại chỗ, đang nhìn mình, nói: "Cảnh sát Tô, có nể mặt cùng nhau đi ăn một bữa cơm không?"

Tô Lực cười khẽ, dù sao cũng coi như cô nhóc kia có lương tâm, chưa quên mình. Anh nhướn đôi mày đẹp hỏi: "Có thịt sao?"

"Đương nhiên, còn là tảng thịt lớn, rất lớn."

"Có rượu không?"

"Nếu như anh đang nghỉ phép thì có." Sở Niệm cười, xoay người về, vừa đi về phía trước, vừa nói: "Nếu như không nể mặt thì chúng ta khỏi đi nữa."

Mắt thấy Sở Niệm còn thật sự phất tay với mình, Tô Lực đứng ở đó đành cười vô cùng bất đắc dĩ. Dầu gì vừa rồi anh cũng coi là giúp cô một lần đi, cô lại đối xử với anh thế sao?

Song, anh không hề ngại, Sở Niệm nghịch ngợm như vậy mới đúng là người anh yêu thích.-l.q.q.,,.d..ô---nn...Dù sao anh đến đây cũng vì muốn đón cô đi ăn cơm thôi, chỉ cần có cô, đối với anh mà nói, cũng đã đủ rồi.

Bước nhanh đuổi kịp các cô, Tô Lực chỉ mỉm cười, không hề quấy rầy Sở Niệm và bạn bè nói chuyện. Kế hoạch vốn là chỉ có hai người ăn cơm, hiện tại lại trở thành bốn người. Thôi vậy, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Chỉ là bốn người mới vừa đi ra đầu ngõ đã thấy hai bóng dáng đứng ở đó. Các cô ngừng lại, Tô Lực đứng ở bên cạnh Sở Niệm, tươi cười dần dần rút đi.

Lúc này đứng ở phía trước đúng là Thương Sùng và Tần Tâm Nhu vừa mới chuyển đến. Vốn là, Tần Tâm Nhu muốn mượn cơ hội hôm nay đi ăn cơm trưa với Thương Sùng. Thật vất vả đợi đến lúc ăn cơm, Thương Sùng cũng đồng ý rồi. Ai biết còn chưa ra khỏi cổng trường được bao lâu, liền thấy được tình cảnh đó.

Đối với Tần Tâm Nhu mà nói, cô hoàn toàn không rỗi hơi đi quản chuyện của đám sinh viên. Đang định kêu Thương Sùng đổi sang đường khác đi ăn cơm, nhưng anh lại ngừng ở đây rồi bất động.

Bắt đầu từ lúc đó, Thương Sùng không hề nói một câu nào với cô, Tần Tâm Nhu cũng rất biết điều, đứng ở bên cạnh chờ anh.

Ban đầu, cô còn tưởng rằng Thương Sùng muốn xem náo nhiệt, cho đến khi nữ sinh tóc dài kia đi vào ngõ nhỏ, Tần Tâm Nhu liền phát hiện ánh mắt Thương Sùng luôn đặt ở trên người nữ sinh đó.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến cô có một dự cảm rất xấu, nhưng cô chỉ im lặng, không hỏi gì cả.-ll.q.q.,,,doonn,,,,,..Về sau lại xuất hiện một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát, bất kể là ngũ quan hay dáng người đều thuộc hạng cao cấp, đồng thời, cũng có thể nhìn ra anh ta rất thích cô nữ sinh tóc dài kia.

Tần Tâm Nhu mừng thầm trong lòng, vừa muốn mở miệng nói chuyện với Thương Sùng, lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh hù dọa. Cô cứ như vậy đứng ở bên cạnh anh, cho đến khi bọn họ đều đi ra.

Cô không biết Thương Sùng muốn làm cái gì, song cô có thể nhìn ra được lúc cô bé và người cảnh sát kia nhìn thấy bọn họ thì sắc mặt hơi thay đổi một tý.

Cả hai bên đều không vui sao? Vậy thật sự là tốt quá!

Thương Sùng hiển nhiên không phát hiện ra ý cười đắc chí bên khóe miệng của người bên cạnh, tâm tư của anh đều đặt hết trên người Sở Niệm cách đó không xa. Thấy cô trầm mặt xuống, trong lòng anh thật đúng là không có mùi vị gì cả.

Vừa rồi rõ ràng anh phát hiện ra cô nhóc kia trước, mà hết lần này tới lần khác đều bị tên Tô Lực kia đoạt mất cơ hội. Nhìn dáng vẻ nói nói cười cười đó, cảm xúc của Thương Sùng liền thấp đến cực điểm.

Nụ cười của cô, cho dù không thuộc về anh, nhưng cũng không thuộc về Tô Lực!

Đã nhiều năm như vậy, anh còn chưa hết hy vọng mà, đúng không? Bản thân đã từng vi phạm cả ý trời, huống chi là hiện tại! Thương Sùng hừ lạnh một tiếng ở trong lòng, từng bước một đi về phía bọn họ.

Tiếng bước chân của anh như dẫm lên trái tim mọi người, áp suất không khí cũng dần hạ thấp theo bóng dáng của anh. -llqlqlkdkdkÁo sơ mi trắng vốn là biểu tượng của sự thuần khiết, lúc này lại bị Thương Sùng biến thành cảm giác rét lạnh, để cho bọn họ có cảm giác như bị đặt vào một ngày mùa đông rét lạnh nhất.

Ấn Sầu và Nhạc Du rõ ràng cảm giác được không khí nơi này khác thường, chỉ là Sở Niệm không có lên tiếng, hai người bọn họ cũng không nên nói gì. Nhạc Du vỗ vỗ thân thể bởi vì khiếp sợ mà run lên nhè nhẹ của Ấn Sầu, dùng nụ cười ý bảo cô an tâm.

Tô Lực cũng bị cảm giác đó áp chế khiến anh vô cùng khó chịu, vô thức muốn ngăn cản ở đằng trước Sở Niệm, vừa dịch người liền bị cô cản.-ll.e,.e.e.quuyyy...doonnnnn-=Anh quay đầu, có chút không hiểu hành động của cô.

Sở Niệm lắc đầu với anh rồi nhíu mày nhìn Thương Sùng đang đứng ở ngoài ngõ cách mình chục bước. Thương Sùng nhướn mày, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Đám người Nhạc Du nhìn nhìn Thương Sùng, lại nhìn về phía Sở Niệm. Tô Lực nhíu mày, vẻ mặt anh đã đủ để giải thích rõ anh đang tức giận.

Sở Niệm không hiểu rốt cuộc Thương Sùng muốn làm gì, coi như ngõ này không phải là ngõ cụt thì cô cũng không có thói quen vừa lâm trận đã lùi bước. Dưới ánh mắt của mọi người và tiếng ngăn cản của Tô Lực, cô liền đi tới.

Bởi vì chênh lệch chiều cao, lúc Sở Niệm ngừng lại liền hơi nâng đầu lên, nói: "Thầy Thương, nếu thầy xuất hiện vì muốn nhắc nhở tôi là gần đây an ninh không tốt thì không cần đâu."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Anh muốn cái gì

Thương Sùng nhếch môi, không trả lời vấn đề của cô, ngược lại còn chọc: "Ra ngoài trường đánh nhau, còn tìm cảnh sát. Sở Niệm, em thật đúng là không hề nhàn rỗi chút nào."

"Ngài cố ý ngăn ở đây, không phải là vì ghi tội cho chúng tôi đấy chứ?" Sở Niệm lạnh lùng cười một tiếng, chống lại đôi mắt anh.

"Trước đó không nghĩ tới, song bây giờ em nhắc nhở, tôi có thể suy tính."

"Tùy anh, thầy Thương, không có chuyện gì khác, chúng tôi đi đây."

Thương Sùng nhướn mày, chặn đường đi của cô. Sở Niệm cũng mất kiên nhẫn, rất bực mình trừng anh, quát: "Rốt cuộc anh muốn làm gì!"

"Em không cần mèo nữa hả?" Thương Sùng đấu mắt với cô hồi lâu mới chậm rãi nói.

Sở Niệm nhíu mày, không phải cô đã để lại giấy nhắn nhờ anh tạm thời chăm sóc cho Tiểu Hắc sao. Hiện tại là có ý gì?

Trời sinh loài mèo là thuần âm, Tiểu Hắc còn là mèo đen, âm khí dĩ nhiên còn nặng hơn nhiều so với mèo thường. Nếu như Sở Niệm ở một mình, chắc chắc lúc rời đi cô sẽ mang theo cả Tiểu Hắc. Nhưng mà, trong nhà cô còn có bà nội đã trở thành u hồn rồi.

Trong suy nghĩ của rất nhiều người đều cho rằng mèo chó là động vật thông linh, nhưng lại không biết mèo chó sẽ thương tổn đến quỷ hồn.-.,.q.q.,..q.d.d..ô....Thân Tiểu Hắc đầy âm khí, chỉ là bình thường kêu một tiếng, quỷ hồn mới ra cũng sẽ sợ đến không dám động.

Mặc dù bà nội không phải là hồn phách mới, nhưng nếu như Tiểu Hắc vô tình đụng phải bà nội, đối với bà cụ mà nói, hồn gốc có thể bị tổn hại.

Bây giờ Sở Niệm chỉ có mình bà nội là người thân, sao có thể vì sự tùy hứng của mình mà để bà nội mạo hiểm chứ. Thật sự hết cách cô mới để Tiểu Hắc ở lại chỗ Thương Sùng mà.

Chẳng lẽ giờ anh đến đây chỉ vì cố ý muốn nói, anh đổi ý, thậm chí cho tới bây giờ cũng không hề đáp ứng gì mình sao?

Thương Sùng thấy cô không lên tiếng, ý cười nơi khóe môi càng sâu hơn. Ngón tay thon dài ấn huyệt thái dương, anh cúi người xuống đến gần cô.

"Muốn tôi giữ lại nó cho em cũng được, nhưng em phải cho tôi chút lợi ích chứ?"

Chỉ có kẻ vô lại mới có thể đòi hỏi lợi ích từ sinh viên của mình!

"Anh muốn cái gì?" Sở Niệm nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"Rất dễ dàng, thứ nhất, em phải đáp ứng tiếp tục suy nghĩ về đề nghị trước đó của tôi. -..q,q..,d,d,ôn....Thứ hai, lát nữa phải đi ăn cơm với tôi."

Đề nghị? Sở Niệm suy nghĩ một chút cũng được, nhưng còn ăn cơm ư?

"Thầy Thương, ngài cảm thấy ngài phớt lờ vị mỹ nữ kia, muốn ăn cơm với sinh viên của mình là hợp lý sao?"

Thương Sùng gật đầu nhẹ, trong suy nghĩ của anh, ở bên trong ngỏ này chỉ có mình và Sở Niệm mà thôi.

Thấy cô định từ chối, Thương Sùng hạ giọng nói một câu, sau đó đứng thẳng người nhếch môi tạo thành ý cười có ý châm chọc với Tô Lực. Cũng không đợi Sở Niệm hoàn hồn, liền túm lay cánh tay cô kéo đi về phía trước.

Nhạc Du và Ấn Sầu, thậm chí là cả Tần Tâm Nhu liên tục bị xem nhẹ đều bị cảnh tượng ấy hù sợ rồi, ngó lẫn nhau, không biết phải làm gì cho phải.

Tần Tâm Nhu muốn bước đến hỏi Thương Sùng đây là có ý gì, nhưng nghĩ một lát cũng từ bỏ rồi đi theo. --.l:::’’’ê,,e,e,quu,,,YYYY...do,,,ôn.....Nhạc

Du và Ấn Sầu cũng không tiện nói gì, rối rít liếc đối phương một cái, sau đó cùng nhìn Tô Lực, rồi im lặng rời đi.

Chờ bọn họ lục tục đi xa, bây giờ chỉ còn mình Tô Lực đứng ở đó. Ánh mắt anh vẫn luôn dừng ở bóng lưng nhỏ xinh, thân thể bất động, như pho tượng không có nhịp tim. Hồi lâu sau, nặng nề thở dài một tiếng, lúc này mới nhíu mày đi theo.

Kế hoạch ăn cơm vốn chỉ có mình và Nhạc Du, hiện tại thì thay rồi, từ hai người bỗng chốc biến thành sáu người. Hơn nữa cả đường đi ai cũng im lặng, sự im lặng lan tràn đến tận tiệm mì thịt bò. Mấy người yên lặng tìm một bàn tròn lớn ngồi xuống, nếu không phải thỉnh thoảng bọn họ có liếc nhau vài cái, thì người khác thật sự sẽ hiểu lầm bọn họ không hề quen biết nhau.

Không khí này, thật sự quỷ dị làm cho người ta không thoải mái.

Dù sao Nhạc Du cũng hiểu rất rõ Sở Niệm, chỉ nhìn sắc mặt cô ấy sắp chuyển từ xanh mét sang đen thui, cô có thể đoán được chút ít rồi. Ấn Sầu thì sao, tính tình nhát gan nhu nhược, đột nhiên có nhiều người xa lạ như vậy, không khí lại thành thế này, toàn bộ hành trình cô giống như một phạm nhân làm chuyện sai lầm, không dám ngẩng đầu lên.

Lúc này tâm tình của Tần Tâm Nhu cũng không tốt được, nhưng không muốn lưu lại ấn tượng xấu gì cho Thương Sùng trong lần đầu tiên, cho nên vờ như chả có chuyện gì, thỉnh thoảng còn cười một chút với Thương Sùng.

Tô Lực cũng chả khá hơn, luôn nhăn mày, ánh mắt lạnh như băng nhìn Thương Sùng. Vẻ mặt ấy giống như Thương Sùng là tội phạm chạy trốn nhiều năm vậy.

Thương Sùng thì cứ vui vẻ, tình cảnh này đúng như ý anh muốn. Tâm tình sung sướng nhìn Tô Lực, trong đôi mắt đen thoáng qua chút sảng khoái.-//q/q...d.d.,,,═--Anh khó chịu, dựa vào đâu mà để cho người khác thoải mái chứ?

Gọi phục vụ tới, Thương Sùng cũng không hỏi qua ý của các cô, gọi luôn sáu bát mỳ thịt bò lớn. Sau đó dưới nụ cười ngọt đến sắp chảy ra mật của phục vụ liền chỉ chỉ vào Sở Niệm vẫn nhìn mình chằm chằm cho đến tận bây giờ, nói: "Cho cô ấy thêm một phần thịt, nếu không cô ấy ăn không đủ no."

Phục vụ sững sờ rồi kinh ngạc nhìn vóc người mảnh khảnh của Sở Niệm, cẩn thận bước từng bước, cầm hóa đơn rời đi.

Sở Niệm sắp không nhịn nổi nữa, thấp giọng mắng: "Anh đúng là đồ biến thái!"

Nên biết cô chung tình với tiệm mỳ này không đơn thuần là vì hương vị và giá cả của tiệm. Ông chủ tiệm này rất trung thực, mỗi bát đều nhiều mỳ hơn các tiệm khác, thịt càng không bủn xỉn, quả thật có thể sử dụng từ ‘vừa lớn vừa nhiều’ để hình dung.

Thương Sùng vừa gọi cho cô một bát lớn, coi như cô ăn đến nôn ra cũng chẳng hết, bây giờ còn muốn thêm thịt hả! Đó chẳng phải là muốn cô no chết sao!

Anh ta hành hạ cô, hành hạ đến nghiện sao! Thật sự coi cô không biết cáu kỉnh đúng không!

Thương Sùng không có phản bác, khẽ mỉm cười với cô, sau lại dời mắt đến trên người Tô Lực.

Nhạc Du đã quen thấy Sở Niệm và Thương Sùng như vậy, cho nên nghe bạn nói thế cũng chẳng có phản ứng gì đặc biệt.—llqlqlqlldooo═══ Chỉ tội cho Ấn Sầu, nâng mắt ngó bên này, bên kia, sau đó vội vàng cúi thấp đầu xuống.

Tần Tâm Nhu nhíu mày, lúc này đối với cô mà nói, dánh vẻ hơi nhếch khóe miệng của Thương Sùng thật sự là cực kỳ khó chịu!

Muốn dùng thân phận giáo viên trách cứ Sở Niệm vài câu, song lời còn chưa nói ra miệng, đã bị phục vụ viên liên tiếp cắt đứt. Hiện tại Tần Tâm Nhu thật sự là sắp bị chọc giận đến nổ tung, lười phải giả vờ tươi cười, mặt âm trầm kéo bát mì thịt bò đặt ở trước mặt qua, bắt đầu ăn.

Có lẽ do tâm tình thật sự kém tới cực điểm, Tần Tâm Nhu cảm thấy bát mì này quả thật là khó ăn muốn chết. Cô không biết mình vất vả chờ đến buổi trưa, tại sao phải trôi qua như vậy chứ.

Lúc cô bất đắc dĩ thở dài, Thương Sùng đặt đũa xuống, nhìn bát mì thịt bò bị cô đẩy ra, hỏi: "Sao thế? Ăn không quen à?"

Tần Tâm Nhu sững sờ, vội vàng lắc đầu, đáp: "Không phải, chỉ là có chút khó chịu thôi."

"Vậy cô đi về nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ báo giúp cô một tiếng với phía trường học."

Tần Tâm Nhu cạn hơi, cô cho là mình như vậy, tốt xấu gì thì Thương Sùng cũng sẽ quan tâm cô một chút. Ai biết, anh vậy mà kêu cô đi trước chứ!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Phong thủy luân chuyển

Chương 33: Phong thủy luân chuyển

Hít một hơi thật sâu, Tần Tâm Nhu cũng không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ. Dù cô không muốn rời đi, nhưng anh đã nói đến mức này rồi, cô cũng không thể mặt dày ở lại nữa.

So với truy đuổi quá gắt gao, còn không bằng làm một người phụ nữ lý tính, mạnh mẽ. Dù sao đối với Tần Tâm Nhu mà nói, cô và Thương Sùng còn có rất nhiều thời gian, cũng không vội vã một lúc này. Cô đứng dậy nói rất xin lỗi với mọi người, trong đôi mắt thật to tràn đầy sự uất ức khiến người ta thương tiếc, sau đó liếc nhìn Thương Sùng một cái, xoay người rời đi.

Ánh mắt kia, là người sáng suốt đều biết là có ý gì. Mọi người không hẹn mà cùng nhìn nhau, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Ngồi ở đối diện, Thương Sùng đương nhiên thấy được biểu hiện của mọi người, anh không cho là đúng vẫn gắp thịt bò trong bát mình sang bát Sở Niệm, mí mắt cũng không nâng lên nhìn Tần Tâm Nhu một cái.

Sau khi tiếp nhận màn khinh thường của Sở Niệm, anh đặt đôi đũa sang một bên, nhìn về phía Tô Lực mà từ đầu tới cuối không hề nếm qua chút đồ nào.

"Xem ra cảnh sát Tô cũng không có hứng thú, đã như vậy, có muốn đi về nghỉ một tý hay không?"

Tô Lực cười lạnh, đáp: "Chẳng phải anh Thương cũng nên như vậy sao?"

"Tôi khác anh, chỗ này rất gần trường, trở về hay không cũng chỉ là vài bước đường thôi. Nhưng cảnh sát Tô thì khác, =-q═══q-llll,,.q..q,,,đ.....---- nếu tôi nhớ không lầm, cục cảnh sát của anh hình như là ở phía Nam mà." Thương Sùng xem đồng hồ trên cổ tay, khóe môi nhếch lên một độ cong trào phúng.

"Chẳng lẽ bây giờ trị an đều tốt như vậy, quy định của cảnh đội cũng sửa thành thích làm gì thì làm sao?"

Tô Lực khác với anh, anh ta phải tuân theo quy định nghiêm ngặt của đội cảnh sát nhân dân, cho dù trong giờ làm việc không có vụ án thì cũng không được đi lung tung ở ngoài. Dù sao với chức vụ của Tô Lực cũng không cần tuần tra cái gì, chạy xa như vậy, còn vào lúc này, chính anh ta không cảm thấy bất thường sao?

Sao Tô Lực không nghe ra ý tứ trong lời nói của Thương Sùng chứ. Không hề có ý lảng tránh ánh mắt của anh, Tô Lực dựa lưng vào thành ghế, nói: "Đương nhiên không thể thích làm gì thì làm được, hôm nay chỉ là trùng hợp phá án ở gần đây thôi."

"Vậy thật đúng là quá khéo, các vụ án đều xảy ra ở xung quanh trường học này rồi. Không biết có phải tội phạm thấy vùng đất này có phong thủy tốt nên mới chọn ở đây không?" Thương Sùng cười cười, nói xong còn trêu chọc nhìn Sở Niệm.

Tô Lực nhếch môi, không thừa nhận song cũng không có ý tiếp tục phản bác.

Sở Niệm thật sự chịu đủ rồi, cô không hiểu vì sao Thương Sùng vừa thấy Tô Lực thì cả người đều biến thành con gà trống hiếu chiến, hai người không đối chọi gay gắt thì cũng nói chuyện vong vo luẩn quẩn như thế này.

Thật sự là quá nhàn rỗi mà dửng mỡ rồi!

Hung dữ trừng Thương Sùng xong, cuối cùng Sở Niệm vẫn phải điều hòa bầu không khí rồi. Coi như không phải là ý tứ của cô, nhưng cô cũng không muốn để cho hai người này như vậy hoài.

Cô nhìn về phía Tô Lực, hỏi: "Anh nói xung quanh đây có vụ án à? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Lực nhìn về phía cô, -ll.q.q.,,,d.d..d.═══----rốt cục trên mặt cũng có chút độ ấm, đáp: "Đã xảy ra một vài chuyện, song cảnh sát đã tra ra rồi, không cần quá lo lắng đâu."

"Là vụ án gì? Cướp bóc hay bắt cóc?" Sở Niệm mở to hai mắt, dáng vẻ rất là tò mò.

Tô Lực vừa muốn mở miệng, lại bị Thương Sùng giành nói trước. Anh nói: "Em cũng đừng tò mò, cảnh sát có thể tùy tiện nói cho người khác biết chuyện sao, có hiểu cái gì gọi là giữ bí mật nghề nghiệp không?"

Sở Niệm lườm anh một cái, coi như mình nhất thời hiếu kỳ nói sai thì đã làm sao hả! Tôi chính là không để ý tới anh, không để ý tới anh!

Cô xoay người nhìn Tô Lực, bày ra vẻ mặt đáng tiếc, chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Tôi không có ý gì khác, chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi. Nếu thật sự không tiện thì cứ coi như tôi chưa hỏi nhé."

Thương Sùng không nói gì, sao anh vẫn luôn không phát hiện ra cô nhóc này còn có một mặt dịu dàng, dễ nói chuyện như thế chứ? Nhìn bộ dạng tươi cười tràn đầy dịu dàng của Tô Lực, anh thật sự cảm thấy khó chịu cả người!

Thật đúng là phong thủy luân chuyển, chỉ chớp mắt, bản thân đã bị cô nhóc kia ngó lơ, loại cảm giác này thật sự khiến người ta cực kỳ khó chịu.

"Thật ra cũng chẳng có gì bất tiện cả, đoán chừng buổi chiều sẽ đưa tin thôi. Bây giờ nói cho em biết cũng không tính là vi phạm nội quy." Tô Lực nhìn Thương Sùng vì nhẫn nhịn mà sắc mặt khó coi, ý cười bên khóe môi càng sâu.

Ngay từ đầu anh vốn không có ý định giấu giếm cái gì, tuy chuyện kia không nổi đến mức sôi sục, nhưng nếu muốn giấu diếm truyền thông cũng không phải chuyện dễ dàng.,,..q..q,,,.q.q.d,,d,d,d,----═ Buổi sáng tuần tra hết hiện trường rồi đi ra, đám phóng viên vây chật kín gần đó cũng không có ý giấu diếm chuyện này.

Ban thân chỉ là nói cho người khác biết nhanh hơn so với phóng viên thôi, đây không tính là làm trái quy định của cảnh đội đi.

Sở Niệm có chút hưng phấn, chớp mắt vài cái hỏi: "Còn ra cả tin tức, xem ra chuyện lớn rồi đây. Anh mau nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có phải cô chủ, cậu chủ nhà giàu nào đó bị bắt cóc rồi hả?"

Thương Sùng liếc cô một cái, trêu chọc: "Trong đầu chỉ có thể nghĩ đến bắt cóc người khác, thật đúng là tài đó."

Sở Niệm phản kích: "Ai cần anh lo, anh cũng chẳng tốt đẹp hơn đâu!"

"Phụt..."

Vốn luôn trầm tĩnh, Nhạc Du thật sự không nghĩ tới hai nguời này sẽ có một màn đối thoại vô vị như thế, thật lòng là nhất thời không nhịn được mà bật cười.

Sở Niệm như vậy cũng thôi đi, dù sao vẫn còn trẻ tuổi mà. Nhưng khiến cô thật sự không ngờ chính là bình thường thầy Thương luôn tỏ ra lạnh lùng, xa cách mà cũng như thế nữa. Trước kia định nghĩa về hai người này, giờ xem như toàn bộ đã nảy sinh cái mới rồi.

Cảm giác được mọi người đang nhìn mình, lúc này Nhạc Du mới rất áy náy ngẩng đầu, cười một tiếng, nói: "Tôi không hề cố ý, mọi người cứ tiếp tục." Nói xong, lại vội vàng nhìn về phía Tô Lực như cầu cứu, hy vọng anh mau chóng thu hút sự chú ý của hai người này rời khỏi người cô đi.

Tô Lực là người hiểu biết,-l...33///q,,,uYYY,,,,D...0,,,,,n.....═- 111═Nhạc Du lại có quan hệ như vậy với Sở Niệm. Cho nên anh mở miệng lần nữa, xem như giúp cô, cũng là giúp anh tiếp tục vấn đề của mình.

Tô Lực nói: "Không phải là vụ án bắt cóc gì, là một hộp đêm đã xảy ra chút chuyện, chết vài người thôi."

Nhạc Du và Ấn Sầu vừa nghe liền hít một ngụm khí lạnh, đều tự buông đôi đũa trong tay xuống, gia nhập đội ngũ lắng nghe với Sở Niệm.

"Hộp đêm?" Sở Niệm hỏi.

"Là một hộp đêm tên là Mê Tình Dạ Sắc sao?"

Tô Lực gật đầu nhẹ, đáp: "Sao em đoán được là quán đó?"

"Mấy ngày hôm trước ăn cơm ở một tiệm gần đó, nghe nhân viên phục vụ nói qua một chút. Thế nhưng, không phải hộp đêm đó đã đóng cửa rồi sao? Sao còn xảy ra chuyện chứ?"

"Trước đó đúng là đã xảy ra chuyện ẩu đả, đánh lộn dẫn đến tử vong, lúc ấy cấp trên yêu cầu chỉnh đốn và ngừng kinh doanh, cho nên đã đóng cửa vài ngày. Thế nhưng, hai ngày trước vừa mới mở cửa lại thì xảy ra chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Nằm mộng giữa ban ngày

Tô Lực nhớ tới mấy thi thể vào sáng sớm hôm nay, trong lòng cũng cảm thấy rất quỷ dị. Làm cảnh sát nhiều năm như vậy, nói cái gì mà trùng hợp, chính anh cũng không tin trước.

Song, thấy dáng vẻ hơi sợ hãi của Nhạc Du và cô bé kia, Tô Lực lại nuốt vào những lời sắp nói, mỉm cười với các cô, an ủi: "Các em đừng nghĩ lung tung, hộp đêm là nơi vàng thau lẫn lộn nên thường xuyên xảy ra chuyện như vậy. Chắc là do nhóm nào uống say gây ra thôi, qua hai ngày nữa sẽ có kết quả."

Sở Niệm nhíu mày, ngồi thẳng người, một tay chống cằm, một tay cầm một chiếc đũa chọc chọc mì thừa trong bát. Im lặng hồi lâu, cô mới hỏi: "Vậy bây giờ bọn họ còn kinh doanh được sao?"

"Hẳn là còn." Có thể làm ông chủ hộp đêm, ít nhiều cũng sẽ có quan hệ trong hai giới đen và trắng. Lần trước đóng cửa chỉnh đốn và cải cách chỉ vì đụng trúng đợt càn quét nghiêm trị, giờ đã qua hai ngày rồi, hiện tại anh cũng chưa nhận được bất luận tin tức gì, ông chủ đó chắc đã dùng cách gì rồi.

Tô Lực thở dài trong lòng, sau đó lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: "Sở Niệm, buổi chiều em có tiết học không?"

Sở Niệm sửng sốt đáp: "Làm sao vậy, có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì, chỉ là không phải hôm nay em được về nhà sao, tôi muốn nói nếu lát nữa em không có tiết học thì đúng lúc tôi thuận đường đưa em về."

Sở Niệm gãi gãi đầu, rầm rì hồi lâu, mới nâng mắt đặt ở trên người Nhạc Du, đáp: "Bốn giờ tôi còn một tiết nữa, với lại giữa trưa tôi và Nhạc Du đã bàn bạc xong, tan học rồi cô ấy sẽ cùng tôi đến siêu thị mua ít đồ. Anh cũng biết nửa tháng rồi tôi chưa về nhà, dù sao vẫn phải mua gì đó cho nhà chứ."

Nhạc Du ngây người mấy giây, nhanh chóng suy nghĩ một chút, sau đó thấy ánh mắt Sở Niệm lóe lên. Tuy trong lòng có chút nghi vấn, nhưng vẫn gật đầu nhẹ với Tô Lực, nói: "Đúng, tôi và Niệm Niệm đã hẹn trước rồi."

Tô Lực thấy vậy cũng không tiện nói gì, trực tiếp bỏ qua người đàn ông nào đó, gọi phục vụ tới tính tiền. Mấy người lại hàn huyên vài câu, sau đó mới tách ra ở ngoài cửa tiệm.

Thấy Tô Lực lái xe xa rồi, Sở Niệm mới kéo Nhạc Du qua một bên, dặn dò: "Nhạc Du, lát nữa cậu hãy về nhà trước. Vẫn quy củ cũ, không cho phép chạy loạn, có chuyện gì phải gọi điện thoại cho mình."

"Cậu muốn làm gì?" Sở Niệm không phải là một người thích nói dối, vừa rồi cô ấy nói những lời đó với Tô Lực, cô đã cảm thấy kỳ quái rồi.-..q,q,q.,d,,dommmmm═══ Hiện tại vừa tiễn bước Tô Lực, Sở Niệm lại dặn dò cô như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

"Mình chẳng làm gì cả, mình cũng về nhà thôi. Chỉ là cậu và Ấn Sầu đi trước đi, mình nói chuyện với thầy Thương một chút rồi sẽ về. Cậu cũng biết trước đó mình có nuôi một con mèo để ở nhà anh ta, mình phải qua bắt nó về."

"Thật sự sao?"

"Lừa cậu là con chó con."

Nhạc Du nhíu mày, muốn tiếp tục nói thêm thì bị Sở Niệm ngăn cản. Nhìn chằm chằm Sở Niệm một hồi lâu, cô liền bỏ qua, xoay người dẫn theo Ấn Sầu rời đi.

Có lẽ là vì không yên tâm đi, Sở Niệm vừa ra sức vẫy tay vừa cười ngây ngô với hai người cứ đi một chút lại ngừng kia. Cho đến khi cảm giác gò má đều cứng lại, lúc này mới nâng tay còn lại, thừa dịp các cô không quay đầu nhìn liền xoa xoa gò má.

"Không ngờ là em còn rất biết nói dối đó, chú chó Sở nhỏ à." Tiếng nói truyền đến từ bên cạnh khiến cô không nhịn được huých cùi chỏ qua. Chỉ tiếc, đánh lén bất thành, khuỷu tay còn bị người đàn ông đáng ghét kia nắm được, không thể rút về.

Sở Niệm cắn răng, nhưng trên mặt lại không hề có ý cười, quát khẽ: "Buông ra!"

"Lấy tôi làm bia đỡ đạn còn chưa nói, lại đánh lén nữa. Chậc chậc chậc, em đúng là lòng dạ ác độc." Thương Sùng cười cười với Nhạc Du ở phía trước, sức mạnh bàn tay không hề giảm bớt.

"Lòng dạ ác độc cũng phải xem là với ai đã, đối phó với kiểu vô lương tâm trời sinh như anh, vậy rõ ràng là chưa đủ." Sở Niệm nhe răng, thật vất vả chờ Nhạc Du đi qua đường lớn, xác định Nhạc Du không nhìn thấy mình nữa, cô mới nhấc chân đá tới, lúc Thương Sùng tránh né liền rút tay về.

Đáy lòng âm thầm bội phục tốc độ phản ứng của Thương Sùng, cô hếch cằm, vẻ mặt không hề có ý chịu thua. Sở Niệm nói: "Tránh né đúng là rất nhanh, tìm thời gian chúng ta tỷ thí một chút đi?"

Thương Sùng nhướn mày, có ý trêu ghẹo đánh giá cô: "Luận võ thì được, nhưng tôi không tin em sẽ có điểm dừng."

"Quyền cước vốn không có mắt, nếu ngay cả tôi mà anh cũng thua thì đừng nhắc đến hợp tác gì gì đó."

"Tôi đâu lo lắng điều này."

"Vậy anh muốn nói cái gì?" Sở Niệm liếc anh một cái, cô không tin Thương Sùng sẽ nói ra lời tốt đẹp gì.

Trong mắt Thương Sùng đầy ý cười, nhếch đôi mày đẹp,-;;;l..<<<,Q<
Sở Niệm cắn răng, vừa rồi trong lòng mới nói anh sẽ chẳng nói được lời hay nào đâu, vậy mà chưa qua một phút đã ứng nghiệm rồi. Cô nên khen anh quá giỏi hay là khen anh không khiến mình phải thất vọng đây?

Đánh cô thành đầu heo ư? Tên này rõ ràng là chưa tỉnh ngủ mà! Mơ mộng hão huyền đến trình độ này, thật đúng là không dễ dàng mà. Lúc trước cô nói muốn tỷ thí với anh cũng chỉ là vui đùa chút thôi. Hiện tại, cô thật đúng là có chút mong đợi đấy.

"Ai sẽ biến thành đầu heo còn chưa chắc đâu." Sở Niệm nhếch môi cười, hàng lông mi thật dài cũng không che được vẻ hiếu chiến trong mắt cô.

"Chính là trước hết chúng ta phải nói rõ, người nào thua cũng không được dùng việc công để trả thù riêng. Tôi không muốn sau này ở trong trường, hằng ngày đều bị người ta gây khó dễ."

"Tôi cũng không muốn để ai kia tự cho mình là rất cao, đã quên mất chỉ số IQ của mình. Với lại, nói được thì phải làm được." Thương Sùng đánh trả, nụ cười tràn đầy tà khí, làm cho gương mặt đẹp của anh càng khiến người ta xiêu lòng.

"OK, một lời đã định. Tôi sẽ tính kỹ thời gian rồi báo cho anh biết."

"Tùy em."

"Vậy chúng tôi nói chính sự đi, Tô Lực vừa nói vụ án kia, anh có ý kiến gì không?" Sở Niệm nở nụ cười, cô cố ý ở lại với Thương Sùng, không phải là tìm anh luận bàn võ nghệ gì cả.

Mặc dù chính cô cũng không hiểu vì sao ở trong tiệm nghe Tô Lực nói chuyện đó xong, phản ứng đầu tiên của cô chính là thương lượng với Thương Sùng. Thế nhưng, Sở Niệm không muốn nghĩ quá sâu sa, coi như cô tùy hứng đi.

"Chuyện đó sẽ có cảnh sát xử lý." Không phải trước đó vài ngày cô nhóc này mới nói mình không có hứng thú quản chuyện đó sao? Sao mới qua vài ngày, lại đột nhiên hứng thú chứ?

"Anh cảm thấy cảnh sát có thể xử lý sao?" Đêm hôm đó, nhân viên tiệm thịt nướng đã nói những gì, cô vẫn nhớ rõ. -..,l...,e..e.e.quuy,,,,,do,,,,nnn.....Liên tiếp mất nhiều mạng người như vậy, nếu cảnh sát có thể giải quyết thì đã chẳng kéo dài lâu như vậy.

Cũng không phải là không tin năng lực của cảnh sát, chỉ là trên thế giới này có quá nhiều chuyện mà khoa học không thể giải thích được. Chuyện này còn quỷ dị như vậy, trực giác nói cho Sở Niệm biết, chuyện này nhất định có điều kỳ quái.

"Em định quản việc này à?" Thương Sùng liếc cô.

"Không phải là em không thích quản chuyện của người khác sao? Huống chi còn chẳng có thù lao nữa. Tôi còn nhớ rõ người nào đó từng nói vào đêm hôm đó là trên thế giới này không chỉ có mình cô ấy biết bắt quỷ."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Anh đang ghen

Sở Niệm buồn khổ, thẻ ngân hàng của cô đã được mở lại rồi, nhưng những ngày qua nghỉ ngơi cũng làm cho cô cảm thấy là thời điểm nên kiếm tiền, cô cũng không thể ăn vào vốn liêng ban đầu của mình chứ? Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên cười hắc hắc, nói: "Đại gia tôi đổi tính không được sao? Còn có, là tự anh nói không cần tiền, đến lúc đó đừng có phân chia tiền với tôi."

"Em cảm thấy tôi coi trọng những thứ ấy sao?"

"Chưa nói trước được đâu."

Thương Sùng gật gật đầu, vẻ hờ hững, thản nhiên của anh quả thực làm cho Sở Niệm hoài nghi rốt cuộc người này có bao nhiêu tài sản.

"Em yên tâm, tôi thực sự không để ý đến chút tiền ấy."

"Biết rõ anh là cường hào rồi, lần này tôi sẽ không hỗ trợ cho anh, xem như khảo nghiệm đi. Nếu chúng ta ăn ý, sau đó lý luận, anh lại tanhg tôi, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu trước đó của anh. Anh đương nhiên cũng phải làm được những điều mình nói."

"Không thành vấn đề." Bản thân vốn là người đàn ông biết giữ lời, hơn nữa anh vẫn luôn muốn Sở Niệm gật đầu mà thôi.

Nâng mắt nhìn đường phố đông đúc người xe, Thương Sùng cảm thấy bọn họ nên tìm một chỗ thoải mái hơn để nói chuyện. Ví dụ như, quán cafe lần trước mà Sở Niệm và Tô Lực cũng ngồi rồi bị anh bắt gặp.

Nhớ tới tên Tô Lực kia, vẻ mặt Thương Sùng lạnh xuống trong nháy mắt, nói với Sở Niệm một câu: "Đi theo tôi" rồi mặc kệ cô, cứ thế đi đằng trước.

Sở Niệm không đoán được hiện tại trong lòng Thương Sùng đang suy nghĩ gì, nhưng cũng quen với sự không biến sắc mặt của anh. Cho nên, cũng không hỏi gì nhiều, thuận theo đi sau lưng anh.

Cô cũng không biết vì sao mỗi lần ở cùng người đàn ông này, không phải là lúng túng, im lặng thì chính là châm chọc lẫn nhau.—llq.q.,,..d,,═══ Sở Niệm ngồi trong xe, có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu than nhẹ, chẳng lẽ hai người bọn họ không thể chung đụng như người bình thường sao?

Thương Sùng đang lái xe, liếc nhìn Sở Niệm đang nhíu mày. Tuy là thở dài trong lòng, nhưng vẫn nâng cánh tay không, véo nhẹ chóp mũi cô, nói: "Em cứ mặt mày ủ rũ như thế, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành bà lão."

Sở Niệm chu môi, dùng tiếng hừ lạnh biểu đạt sự bất mãn của mình. Sau đó nhìn phía ngoài cửa xe, hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

"Quán cà phê, em không cảm thấy bàn chuyện cần có dáng vẻ của bàn chuyện hay sao? Tôi không có hứng thú liên tục bàn chuyện với em ở trên đường phố."

"Nhưng không phải gần trường học cũng có rất nhiều quán cà phê sao? Tại sao phải phí sức lái xe đi xa như vậy."

"Quán đó có cảnh sắc tốt, hơn nữa..." Thương Sùng nhìn cô, cố ý kéo dài giọng.

"Hơn nữa cái gì?"

"Hơn nữa còn là nơi em thích, không phải em đã đến đó cùng Tô Lực à?"

Đây là anh đang ghen phải không? Sao cứ có cảm giác là lạ? Sở Niệm gãi gãi đầu, nhìn anh vô cùng kỳ quái.

"Thương Sùng, vì sao mà anh vừa thấy Tô Lực lại như con gà trống xù lông thế?"

Không phải là anh ấy thích mình chứ..... Không phải trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao?

Thương Sùng nhướn mày, hỏi: "Em muốn nói cái gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy gần đây anh rất lạ. Tô Lực là cảnh sát cũng là bạn của tôi, tôi thấy anh có địch ý rất lớn với anh ấy."

"Rồi sao?"

"Như vậy rất không hợp lẽ thường, đúng không? Thấy dáng vẻ của hai người đâu giống như đã từng quen biết trước kia. --..,,ll..q.q.q.,,ooo,,,,Anh như vậy giống như tội phạm chạy trốn nhiều năm, cho nên vừa thấy cảnh sát sẽ có phản ứng đó. Hay là...Anh đang ghen vì cảm thấy anh ấy đối xử với tôi rất tốt."

Sở Niệm thấy mình không nói sai gì cả, nhưng vì sao cô vừa nói xong, tên đáng ghét kia lại bất ngờ dẫm chân phanh?! Khiến cô không hề đề phòng, đầu đụng trúng cửa kinh chứ!

Anh muốn mưu sát cô sao! Sở Niệm bị đau xoa trán, hung dữ xoay đầu trừng anh, muốn chất vấn anh là rốt cuộc muốn làm gì.

Đáng tiếc, còn chưa kịp mở miệng, dưới cằm đã thêm vài ngón tay trắng nõn, tuy bóp cằm cô không đau, nhưng lại khiến cô không thể quay đầu.

Sở Niệm mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt Thương Sùng cách mình càng lúc càng gần. Cô rất là hoảng loạn, theo bản năng muốn ngửa đầu ra sau, nhưng giãy giụa vài cái, đầu vẫn chẳng thể nhúc nhích được. Mặt cô hơi hồng, trong đôi mắt đen láy tràn đầy vẻ căng thẳng.

"Anh, anh đây là muốn làm gì."

"Em vừa mới nói cái gì?" Bây giờ Thương Sùng chỉ cách Sở Niệm có vài cm, anh có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của cô. Trên môi anh thoáng qua ý cười cưng chiều như có như không, giống như áng mây hồng trên mặt Sở Niệm vậy, mập mờ làm cho người ta hít thở không thông.

"Anh, anh là tội phạm." Sở Niệm căng thẳng đến nỗi quên cả chớp mắt, chỉ có thể lắp bắp nhìn anh.

"Đằng sau câu đó." Thương Sùng híp mắt, nụ cười dịu dàng nơi khóe miệng làm người ta si mê.

"Anh, anh đang ghen." Sở Niệm thật sự hoài nghi người đàn ông này có biết thuật thôi miên gì gì đó, bằng không mỗi lần anh vừa nhích lại gần, chính cô đã cảm thấy ngột ngạt khó thở, tim đập nhanh. Mỹ nam kế trong truyền thuyết cũng không lợi hại như anh đâu nhỉ!

Khuôn mặt Thương Sùng ở ngay trước mặt, cô nhìn qua đôi môi hơi hé mở cũng không đỏ lắm kia, đồng tử màu đen cũng bắt đầu căng thẳng co rút lại theo ý cười của anh.

Cô cố gắng dùng cánh taychống đỡ thân thể, cũng không biết là vì căng thẳng hay là lớp da thật của ghế ngồi khó nắm lấy mà cánh tay cô bắt đầu run rẩy.--..lll....═══Trên mặt, trên lỗ tai, thậm chí là cần cổ cũng bắt đầu nóng lên.

Sở Niệm cảm giác bây giờ mình chắc canh như cái nồi hơi bị đốt hồng rực, cả người vừa nóng vừa đỏ. Thật muốn tìm cái hố để chôn mình quá, Sở Niệm kêu rên trong lòng.

Đột nhiên, sức lực ở dưới cằm biến mất, Sở Niệm sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không rõ đầu óc trì trệ ở chỗ nào. Sau đó thấy anh cười tươi vì trò đùa dai thành công, khóe miệng cô không ngừng run rẩy.

Thương Sùng nói: "Ghen, đây là truyện cười hay nhất mà tôi nghe được trong năm nay. Ha ha ha..."

Thật vất vả mới cười xong, anh lại dùng ánh mắt ghét bỏ đánh giá Sở Niệm đang ngây ra như phỗng.

"Đúng là tướng mạo em không tệ, nhưng dù sao vẫn chưa phát triển thành thục. Đối với tôi mà nói, em chỉ là một đứa bé học mẫu giáo mà thôi. Tôi sẽ

ghen vì em ư?"

Sở Niệm nắm chặt tay, quát: "Anh có ý gì!"

"Tôi không thích Tô Lực cũng chỉ vì không có ấn tượng tốt với anh ta, em cũng không thể có tình cảm với bất kẻ một ai qua đường chứ? Em cảm thấy tôi như vậy là ghen, vậy Sở Niệm, tôi có thể hiểu là nhiều lần lúc em đối mặt với tôi hay đỏ mặt, là bởi vì em yêu thích tôi hay không?"

"Anh mơ tưởng hão huyền à, tôi sẽ thích anh ư?!"

"Có phải yêu thích tôi hay không, trong lòng em rõ ràng nhất."

Sở Niệm tức đến da đầu sắp bốc hơi, cô túm lấy cổ áo Thương Sùng, gằn từng chữ từng chữ: "Sống đến hai mươi năm Sở Niệm tôi còn chưa từng thích bất cứ kẻ nào,--..q.q.uu,,,,donnnnn--coi như là muốn thích, tôi cũng không thể thích kiểu người biến thái như anh!"

"Lời nói thường hay hại chết người, đều phải hối hận đấy." Thương Sùng cong môi, hoàn toàn làm lơ hành vi này của cô. Vẻ tươi cười sung sướng đó, thấy thế nào cũng như là đang hưởng thụ vậy.

Sau đó thừa dịp Sở Niệm sắp nổi điên gầm thét, dùng ngón tay chỉ ra cửa sổ xe, trêu chọc: "Em cứ túm tôi như vậy, người đi đường sẽ nghĩ là em đang cường hôn tôi đấy."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Một mình không cảm thay cô đơn sao

Sở Niệm nhíu mày, xoay đầu nhìn ra cửa kính xe, mợ nó, đúng là có vài người đang nhìn bọn họ. Hổn hển trừng Thương Sùng một cái, buông cổ áo anh ra, cô tựa vào lưng ghế ngồi, dứt khoát nhắm mắt.

"Thầy Thương, phiền ngài đừng bắt nạt sinh viên của mình được không? Còn muốn bàn chuyện, hợp tác nữa hay không!"

Thương Sùng không nhịn được cười vài tiếng, khởi động động cơ, rốt cục cũng lái xe đi. Dọc theo đường đi, thậm chí là đến quán cafe, tâm tình anh vẫn rất tốt. Chỉ là, điều này lại đối lạp với vẻ mặt đen thui của Sở Niệm.

Hai người cứ như vậy, kỳ quái ngồi ở một cái bàn phía trước, làm cho mọi người xung quanh vừa hâm mộ dáng vẻ hoàn mỹ của bọn họ, vừa rất tò mò suy đoán quan hệ giữa bọn họ.

Thương Sùng đã quen với những ánh nhìn của mọi người, vắt chéo đôi chân dài, rất thả lỏng nhìn Sở Niệm. Đặc biệt là thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng vì ánh nhìn của mình, ý cười nơi khóe môi càng sâu hơn.

Sở Niệm trừng anh, không phải chỉ nói chuyện sao, làm chi mà nhìn cô chằm chằm không tha vậy. Hiện tại cũng không thể so đấu ở trên đường, nhiều người nhìn mình như vậy, cô đâu thể rống anh được.

Cô đè nén oán khí trong lòng, cầm tách cafe lên, cố gắng dời đi sự chú ý của anh, hỏi: "Chuyện kia anh định làm như thế nào?"

"Em thì sao?"

"Tô Lực nói hộp đêm đó vẫn đang buôn bán, nếu không, khuya hôm nay chúng ta đến chỗ đó xem thử nhé?"

Thương Sùng nhướn mày, hỏi: "Em muốn đến chỗ đó sao?"

"Không phải là tôi, là chúng ta." Sở Niệm để tách xuống, rốt cục bắt đầu nghiêm chỉnh lại.

"Nếu sau này chúng ta hợp tác, không thể chuyện gì cũng để anh thăm dò trước rồi tôi mới hành động. Hợp tác, hợp tác, chính là liên thủ hợp tác."

"Chỗ đó không phải là sân chơi đâu." Cho tới bây giờ hộp đêm đều là chốn lắm thị phi, không khí bẩn thỉu khiến anh cảm thấy phiền lòng.

"Tôi đương nhiên biết rõ, trước kia nhận việc cũng đã đến một lần rồi. Dù sao là đi làm chuyện đứng đắn mà, đâu có làm gì mờ ám đâu."

Sở Niệm nhìn Thương Sùng một cái, nói tiếp: "Tôi đã hai mươi tuổi rồi, đi đến chỗ đó cũng không phạm pháp."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó chúng ta tìm ông chủ của hộp đêm, hỏi xem rốt cuộc tình hình thế nào rồi nói sau."

"Em nghĩ ông chủ hộp đêm giống như bác gái bán rau ngoài chợ sao,-..,..,ll,q,,q,đ..d.d...on,,,,..em hỏi ông ta cái gì thì ông ta sẽ nói à?" Thương Sùng có chút cạn lời, cô nhóc này quá ngây thơ hay quá hồn nhiên đây.

Anh dùng tay chống đầu, liếc xéo cô nói tiếp: "Liên tiếp có người chết, ông chủ kia chắc chắn là chẳng kịp che đậy, sao có thể nói cho em biết chuyện đã xảy ra?"

"Vậy nếu tôi nói thẳng là muốn bắt quỷ thì sao?"

"Em có tự tin thế sao?"

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Đó là đương nhiên, ông chủ ở đó cũng giống như Tôn Quý Nhân thôi. Tôi mặc kệ bình thường bọn họ đã từng làm quá nhiều chuyện dơ bẩn, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn kiếm tiền. Mà tôi cũng không hy vọng có thêm người vô tội bị hại."

Cô cúi đầu xuống, khóe môi nhếch lên chút ý cười xấu xa, nói tiếp: "Đương nhiên, những thứ đó là phải trả tiền."

Thương Sùng cười khẽ, hỏi: "Em không lo lắng ông chủ đó sẽ giống như Tôn Quý Nhân, sẽ tìm em tính sổ à?"

"Tôn Quý Nhân chỉ là ngoài ý muốn, chờ tôi có thời gian rồi, tôi dĩ nhiên sẽ trừng trị ông ta. Lại nói, tôi không tin ông chủ đó sẽ không biết nặng nhẹ."

"Xem ra em đã tính kỹ rồi, vậy thì cứ dựa theo sự sắp xếp của em, mười một giờ đêm tôi sẽ qua nhà đón em. Còn có, đừng mặc như sinh viên, nếu không tôi thật sự lo lắng em sẽ không qua nổi cửa đâu."

"Bỏ ngay tâm tư của anh đi, tự tôi sẽ có chừng mực."

.....

Mười rưỡi đêm, dưới tầng nhà Sở Niệm, Thương Sùng đến trước thời gian hẹn, đang ngồi ở trong xe, anh chỉnh ghế ngồi,-..,..,ll..,..q,q,q,,.....doo.....rất thảnh thơi đặt hai tay sau gáy. Đôi mắt đẹp hơi nheo lại, tròng mắt nhìn chăm chú vào phòng khách đang sáng đèn ở trên tầng kia.

Trong nhà, Sở Niệm không hề biết Thương Sùng đã ở dưới tầng, bởi vì đã lâu không về nhà, hiện tại còn muốn đi ra ngoài. Cho nên cô đang vội vàng vừa thu dọn phòng, vừa ứng phó với bà nội đã lâu không gặp.

Từ xế chiều sau khi về nhà, bà nội cứ hỏi cô mãi giống như đang thẩm vấn tội phạm. Tuy Sở Niệm biết bà nội đang lo lắng cho mình, nhưng đã vài giờ rồi, là ai cũng sẽ bực bội thôi.

Bà nội ngồi ở trên hồ lô, bay bay ở bên cạnh cô. Nhìn cháu gái mình lại đang sắp xếp ba lô đựng bùa chú, lông mày không khỏi nhíu lại hỏi: "Con vừa trở về lại muốn đi đâu hả?"

"Bà nội, hôm nay con nhận một đơn hàng, buổi tối phải ra ngoài làm việc, có thể sẽ về muộn một chút." Sở Niệm cẩn thận kiểm tra lại bùa chú, sau đó gấp gọn lại bỏ vào trong ba lô.

"Là vụ gì? Mấy giờ thì về? Ở chỗ nào?"

"Chính là mấy ngày hôm trước ở bên khu đông xảy ra vài vụ án chết người, cố chủ cảm thấy kỳ lạ cho nên bảo con đi xem một chút. Mấy giờ về thì chưa thể xác định được, nhưng con đáp ứng người, chỉ cần làm xong chuyện là con về nhà ngay."

Bà nội thở dài, nhìn cháu gái bận trước bận sau quanh nhà, trong mắt bà tràn đầy đau lòng. Con cái nhà người ta ở độ tuổi này thì được vui vẻ đi học, rồi được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay.-,.....lee,,,,q.q.q.y....d,,,,nnnn--═Nhưng Niệm Niệm của bà phải một mình chống đỡ gia đình này, lưng đeo quá nhiều trách nhiệm và gánh nặng vốn không phải của con bé.

Sở Niệm nghe thấy bà nội thở dài, quay đầu nhìn bà nội không biết vì sao đột nhiên bắt đầu khổ sở. Cô bỏ lại chuyện trong tay, kéo một cái ghế ngồi ở bên cạnh bà nội, hỏi: "Bà nội, bà đang trách con không thể ở nhà với bà sao? Bà yên tâm, giờ con đã trở về nhà, về sau sẽ có nhiều thời gian ở cùng bà mà."

Bà nội lắc đầu, đáp: "Bà nội không trách cứ con, bà nội chỉ rất đau lòng cho con. Niệm Niệm, nếu con không phải là truyền nhân của nhà họ Sở, có lẽ bây giờ sẽ không khổ cực như vậy. Bà nội thật sự rất tự trách vì không làm được gì cho con."

"Bà nội đang nghĩ lung tung gì thế, người là bà nội của con, là người thân duy nhất của con trên thế giới này.-..,,..q.q.q.d.d..d═══Người buông tha cho luân hồi, luôn luôn ở bên cạnh giúp đỡ con, không phải đã là sự hy sinh lớn nhất cho con sao? Giờ cháu gái của người đã trưởng thành, nếu trong người con có dòng máu của nhà họ Sở, vậy con nên gánh vác trách nhiệm của nhà họ Sở rồi."

Làm con cháu nhà họ Sở, cho dù bà nội biến thành linh hồn thì công lực khi còn sống cũng không hoàn toàn biến mất. Nhưng hiện tại bà nội không còn chút công lực nào, thậm chí ngay cả cửa nhà đều không ra được.

Cho tới bây giờ bà nội vẫn chưa từng đề cập qua chuyện này, nhưng không có nghĩa là Sở Niệm không biết gì cả.

"Nhưng mà Niệm Niệm à, con như vậy là vui vẻ sao?" Đôi mắt bà nội có chút ướt át, nâng tay muốn vuốt khuôn mặt của cháu gái mình, song tay chỉ có

thể xuyên qua mặt Sở Niệm.

Cố nén không để cho nước mắt rớt xuống, bà nội nói tiếp: "Luôn chỉ có một mình, không cảm thấy cô đơn sao?"

Sở Niệm đỏ vành mắt, lại giả bộ như không có chuyện gì, lắc đầu với bà nội, cười nói: "Làm sao sẽ cô đơn chứ? Có bà, có Nhạc Du, con cũng sống tốt mà, đúng không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Mau buông tay

"Ừ, bà nội sẽ không để cho con sống một mình đâu." Bà nội kiên định gật đầu, sau đó dặn dò vài câu bảo cô chú ý an toàn, rồi đưa Sở Niệm ra khỏi nhà.

Đợi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất ở trên hành lang, còn đứng ở cửa, bà nội yên lặng thở dài, tự nhủ: "Nếu cháu gái tôi nhất định không tránh khỏi một kiếp này, tôi nguyện ý dùng công đức và hồn phách của mình có thể ngăn cản thay nó được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Cho dù là hồn bay phách tán!" Nói xong, liền xoay người lợi dụng sức gió đóng cửa lại, vẻ mặt cô đơn trở lại bên trong lư hương bát giác.

.....

Đứng ở dưới lầu, Sở Niệm lặng lẽ chờ vài phút, dùng sức hít hít cái mũi mỏi nhừ, lúc này mới vừa lấy di động ra vừa mở cửa rào. Mới vừa bấm số điện thoại của Thương Sùng, cô đã nhìn thấy chiếc Maserati quen thuộc đang đỗ ở ven đường.

Cô bỏ di động vào túi xách, bước nhanh tới, mở cửa xe, rất tự nhiên ngồi lên ghế lái phụ. Cô nói: "Đến sớm vậy, sao không gọi điện thoại cho tôi?"

Có lẽ cô thật sự tưởng câu nói đùa vào lúc ban chiều của anh là thật, Thương Sùng phát hiện Sở Niệm không chỉ trang điểm nền nã mà còn mặc bộ váy ngắn màu đen bó sát người. Lông mi thật dài, kết hợp với đôi môi hồng phấn, hai chân trắng nõn thon dài hoàn mỹ lộ ra dưới làn váy, dưới chân là đôi giày cao gót màu đen tinh xảo, khiến cả người cô đều trở nên gợi cảm hơn.

Thương Sùng nhìn chiếc vòng mã não màu lam trên cổ cô, đáy mắt chợt lướt qua vẻ kinh ngạc rồi đáp: "Suy nghĩ vài chuyện mà thời gian cũng còn sớm. Buổi tối ăn gì chưa?"

Sở Niệm gật nhẹ đầu, thắt dây an toàn, đáp: "Ăn một chút, lần này bảo đảm sẽ không đói bụng nữa."

Thương Sùng cong môi, cũng không nói thêm gì, khởi động xe, lái đi ra ngoài.

Dọc đường đi, hai người giống như đang suy nghĩ chuyện của mình, mặc dù không có gì trao đổi, nhưng cũng không lúng túng giống như trước.

Lần này Thương Sùng không lái nhanh, Sở Niệm ngồi bên cạnh dùng tay chống đầu, nhìn phong cảnh bên ngoài,--;;//q.q.q.dô,,,...----sau đó lại như có như không liếc Thương Sùng, giống như đang quan sát cái gì. Thương Sùng dời mắt sang cô, cô lại vội vàng dời tầm mắt sang nơi khác.

Anh không khỏi cảm thấy hơi buồn cười, lúc ánh mắt chạm nhau lần nữa, Thương Sùng mở miệng hỏi: "Em đang lén lén lút lút nhìn cái gì thế?"

Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, dù sao đã bị bắt được, cứ nói thẳng đi.

"Nhìn anh."

"Vậy đã nhìn ra cái gì chưa?"

"Tôi chỉ cảm thấy anh mặc quần áo màu trắng rất dễ nhìn." Buổi tối Thương Sùng thay thành áo sơ mi và quần tây dài màu đen. Trang phục như vậy vốn khiến người ta cảm thấy đè nén và cũ kỹ, nhưng lại bị Thương Sùng tạo thành một cảm giác khác. Nhất là những chiếc nút áo khảm vàng đính trên áo sơmi kia, thật đúng là khiến anh càng cao quý, đồng thời không mất vẻ trầm ổn.

Anh như vậy làm cho người ta cảm thấy cao cao tại thượng, không hề thân thiện như lúc anh mặc đồ màu trắng.

"Tôi là giảng viên chứ không phải sinh viên còn đi học, cứ luôn mặc đồ màu trắng sẽ khiến người ta cảm thấy không thích hợp." Thương Sùng nở nụ cười, bây giờ sự chú ý của cô nhóc kia đã bắt đầu đặt ở trên trang phục của anh rồi sao? Màu trắng trông có quá trẻ tuổi hay không?

Cô đâu có bảo sau này anh cứ mặc đồ màu trắng đâu, mặc theo hoàn cảnh thì có gì xấu chứ?

Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, nhỏ giọng hừ một tiếng, im lặng hồi lâu, bèn hỏi: "Tiểu Hắc có khỏe không?"

"Cũng không tệ lắm, ăn được ngủ được giống y như ai đó."

"Vậy thì tốt rồi, hôm nào tôi có thể đến thăm nó một chút không?"

"Chìa khóa ở trong tay em, khi nào đi, em tự mình quyết định."

Sở Niệm cười hì hì, rốt cục cũng vừa lòng thỏa mãn dựa lên ghế ngồi. Vừa thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ, vừa thảnh thơi hát khẽ.

Ngược với tâm tình vui vẻ và sung sướng của cô, chỉ khổ cho Thương Sùng đang lái xe và không tiện nói gì.

Thật ra tiếng hát của Sở Niệm cũng không lớn, nhưng đối với kẻ có thính giác cực kỳ nhạy bén như anh mà nói,-ll.q.q.q.doonnnnn═-thật đúng là một loại hành hạ. Thương Sùng thật sự có chút buồn bực, vì sao đã qua rất lâu như vậy mà tiếng hát của cô nhóc này vẫn.....Chói tai như thế!

Âm nhạc cái gì, quả thực là quá không thích hợp với cô.

Thật vất vả chống đỡ mới đến nơi, Thương Sùng vội vàng dừng xe, quên cả rút chìa khóa xe, đã xuống xe. Sở Niệm buồn bực, khó hiểu nhìn người đàn ông đang đứng ở ven đường hít thở sâu kia, rút chìa khóa xe, bước xuống.

Cô hỏi: "Anh làm sao vậy? Khó chịu à?"

Thương Sùng lắc lắc đầu, nhận lấy chìa khóa xe bỏ vào trong túi. Nhìn hộp đêm tên là Mê Tình Dạ Sắc kia liền nhấc bước đi tới. Sở Niệm đi theo phía sau, ngó nghiêng quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Chỉ là cô vừa bước lên bậc thềm, bên hông liền mọc thêm một cáng tay. Sở Niệm sững sờ, phản xạ có điều kiện muốn tránh thoát. Nhưng cô có vặn vẹo thân thể như thế nào, đều không tránh được cái tay kia. Cô nhíu mày, dùng cùi chỏ chống đẩy để chính mình cách anh xa một chút.

Sở Niệm quát khẽ: "Anh làm cái gì vậy, mau buông tay ra!"

Mùi hương nam tính truyền đến chóp mũi khiến trong lòng cô rất bất an. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nắm tay con trai, hiện tại đây, coi là cái gì hả!

Thương Sùng nhếch môi cười cười, sự mềm mại trong lòng bàn tay làm cho anh cảm thấy rất thoải mái.-----ll..,..,,qq,,,,,,doonnnn═-Trên người cô có một mùi hương tự nhiên, giống như là mùi sữa. Nhàn nhạt, phải dựa vào rất gần mới có thể ngửi được. Anh ôm Sở Niệm vào trong ngực, không kìm lòng nổi dựa mặt vào người cô.

Giọng nói anh rất thấp, mang theo vẻ quyến rũ và mập mờ: "Đừng cử động, tôi không muốn để cho người khác hiểu lầm là em đang vờ tha để bắt."

"Vậy anh mau buông tay ra!" Vờ tha để bắt? Cô sao? Tôi phỉ nhổ!

"Kẻ độc thân tới nơi này là vì mục đích khác, tôi không muốn lát nữa còn phải trừng trị kẻ háo sắc thay em." Thương Sùng có chút luyến tiếc dời đầu khỏi người cô, hít sâu một hơi ổn định tinh thần.

"Em ngoan ngoãn đợi đừng cử động, tôi sẽ không làm gì em đâu."

Sở Niệm hạ mí mắt suy nghĩ một chút, mím chặt môi, không hề giãy giụa nữa. Tuy nhìn như bình thường, nhưng thân thể cô vẫn cứng ngắc, cộng thêm hơi thở của người bên cạnh thỉnh thoảng truyền đến, đều khiến thần kinh của cô rơi vào khẩn trương.

Hai người cứ như vậy đi vào hộp đêm, đi theo sự hướng dẫn của phục vụ tìm một chỗ vắng vẻ ngồi xuống. Thừa dịp Thương Sùng gọi đồ, Sở Niệm liền quan sát hoàn cảnh nơi này.

Trang trí không có điểm gì kỳ lạ, ánh đèn nê ông mờ mờ xoay đến từng chỗ vắng vẻ theo tiếng nhạc. Trên sàn nhảy màu đen của hộp đêm có mấy cô gái ăn mặc hở hang, lúc thì uốn éo vòng eo, lúc thì làm ra những động tác gợi cảm chọc người.

Trong quán có rất nhiều người, túm tụm ở một chỗ. Trời sinh rượu cồn đã mang theo hiệu quả gợi tình, mấy ly rượu tây xuống bụng, lại ở dưới ánh đèn đó thì cho dù là kẻ chính trực cũng sẽ biến thành lỗ mãng. Cả trai lẫn gái vừa nói vừa cười, bọn họ nói chuyện, tán tỉnh, thậm chí còn làm những việc xấu hổ.

Lướt một vòng qua đám nam nữ đang chuyện trò vui vẻ, Sở Niệm không khỏi nhíu mày. Trong lòng cô đúng là không ủng hộ cách sống của những người này, nhưng cũng không có quyền hành can thiệp vào.—ll.,,,,q,q,q,,d,,,,----- Dù sao, trên thế giới này có quá nhiều người, hơn nữa mỗi người cũng chẳng thể có suy nghĩ giống cô được.

Không ai có thể can thiệp vào tư tưởng của cô, cô cũng không có quyền đi chỉ trích người khác.

Lúc này, một chiếc áo vest trùm lên chân cô. Sở Niệm sững sờ, quay đầu nhìn về phía Thương Sùng. Vừa định nói chuyện, liền bị anh đưa một ly nước trái cây qua để ngăn trở. Anh nói: "Đắp lên, váy ngắn như vậy không sợ bị người ta soi mói sao?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ký hiệu tay quốc tế

Mặc dù bọn họ đã ngồi chếch đi rồi, nhưng từ lúc vào cửa đến bây giờ, vẫn có vài kẻ không biết sống chết đặt ánh mắt trên người cô nhóc này. Thấy bọn họ dùng đôi mắt đầy dâm dục di chuyển trên đùi Sở Niệm, Thương Sùng không nhịn được muốn xé nát bọn họ thành từng mảnh nhỏ.

Sở Niệm nhận lấy cái ly, rất là bất mãn bĩu cái miệng nhỏ nhắn. Tuy ngoài miệng đang oán hận, nhưng vẫn rất nghe lời kéo áo khoác ở trên đùi lên.

"Là anh kêu tôi mặc thành thục một chút, giờ lại nói như vậy. Anh thật đúng là vừa mâu thuẫn vừa cổ hủ."

"Cổ hủ cũng phải xem người." Thương Sùng nhếch khóe môi, tay cầm ly đế cao, ánh mắt chớp động theo chất lỏng trong ly.

Anh nói: "Sao rồi, nhìn quanh một vòng đã nhìn ra cái gì chưa?"

"Không nhìn ra cái gì, không khí nơi này khá dơ bẩn, nhưng nhân khí rất thịnh. Chỗ đặc biệt đó hoàn toàn không thể có quỷ hồn dám làm loạn, xem ra phải chờ một chút rồi."

"Vậy ông chủ của nơi này đâu? Không phải em nói muốn tìm người ta nói chuyện một chút à?"

"Vậy cũng phải tìm được người mới hỏi chứ, anh không thể kêu tôi cứ gặp ai ở trong đây là hỏi: "Anh có phải là ông chủ của hộp đêm này hay không"?"

Sở Niệm lườm anh một cái, uống một ngụm nước trái cây rồi để cái ly ở trên bàn, cô nói tiếp: "Tôi đã tra trên mạng về ông chủ của hộp đêm Dạ Sắc Mê Tình này. Tên là Hà Vinh, bốn mươi lăm tuổi, tính cách khúm núm, người cũng rất háo sắc. Chỉ là sĩ diện nhiều hơn yêu tiền. Trong nhà cha già có tiền có thế, phản ứng dây chuyền là quen biết được quan viên lớn nhỏ của Mộ Thành."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, ba năm trước, Hà Vinh mới mua lại cửa tiệm này, đổi thành hộp đêm. Làm ăn à, bởi vì có giao tình với xã hội đen và chính quyền, cho nên buôn bán cũng khá tốt. Song với kiểu người chỉ muốn sống phóng túng như ông ta mà nói,-;;llqlqlqldlldl,,,,kiếm tiền gì đó cũng không phải là mục đích của ông ta. Thật không biết nên hâm mộ loại người này hay là khinh bỉ nữa, có một người cha có tiền như vậy mà không tiến thủ, mua nơi này chỉ để chiêu đãi đám bạn xấu kia, để cho bọn họ cảm thấy mình là kẻ có tiền có sĩ diễn."

Sở Niệm hừ một tiếng, nói tiếp: "Loại người này thật đúng là ngu ngốc, mặt mũi có thể làm cơm ăn à."

Thương Sùng không nhịn được bị Sở Niệm làm cho tức cười, trêu: "Không nhìn ra em còn biết chính nghĩa như thế, nếu đã làm nhiều bài tập như vậy, vậy sao không tra được tướng mạo của ông ta chứ?"

"Rất đơn giản, trên Baidu không có. Cũng không biết có phải trông xấu xí quá không, cho nên ngay cả trên Baidu đều không có ảnh của ông ta." Trước đó Sở Niệm đã từng tưởng tượng ra diện mạo của Hà Vinh, bốn mươi lăm tuổi là người trung niên rồi, không phải bụng bia thì là hói đầu. Chỉ là không ngờ, trong hộp đêm này còn có rất nhiều đàn ông phù hợp với hai điều kiện đó.

Đã như vậy còn ăn chơi đàng điếm, thật không biết bọn họ nghĩ như thế nào.

Thương Sùng cười, cầm lấy ly rượu quơ quơ, nói: "Coi như bây giờ công nghệ cao đã phát triển, nhưng không nên ỷ lại vào những thứ vô dụng đó."

Sở Niệm nhướn mày, hỏi lại: "Xem ra anh cũng biết tướng mạo của Hà Vinh nhỉ?"

Thương Sùng gật đầu, đáp: "Em đã chăm chỉ như vậy rồi, làm sao tôi có thể lười biếng đây. Chỉ là tầm này thì ông ta chưa xuất hiện đâu. Đợi chút đi, khi nào ông ta đến tôi sẽ nói cho em biết."

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ?" Bọn họ không thể cứ ngồi ngây ra chờ như vậy đi, thật là ngốc.....

"Xem khiêu vũ đi." Thương Sùng nhếch môi, khẽ mỉm cười với một cô gái đang liều mạng liếc mắt đưa tình với anh cách đó không xa.

Sở Niệm không nói gì, mũi khẽ hừ một tiếng, xoay người về phía hơi xa anh một chút.

Thương Sùng nghiêng đầu, hỏi: "Em sao vậy?"

"Dọn chỗ cho anh, tôi sợ lát nữa cô gái kia đến đây, không ngồi được." Sở Niệm cố ý cắn chặt ba chữ cuối, cười lạnh lùng, kỳ quái.

Tuy cô chưa từng yêu đương, nhưng cũng hiểu chút chút về mấy chuyện nam nữ. Hơn nữa, Thương Sùng là người đàn ông bình thường, -..,lll.qq,q,,d,,dôn.....có nhu cầu về phương diện kia cũng đúng thôi. Chỉ là, ngay cả phụ nữ ở chỗ này mà cũng lưu luyến, anh ta không sợ bị bệnh sao?

Thương Sùng liếc cô một cái, nói đơn giản mà có ý sâu sa: "Em yên tâm, tôi còn chưa tới mức bụng đói ăn quàng đâu."

"Phải không?" Sở Niệm rõ ràng là không tin.

Thương Sùng nhún vai, đáp: "Không tin thì tôi cũng hết cách, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

"Nhưng nếu là em, tôi có thể suy nghĩ một chút."

Sở Niệm suýt chút nữa bị ngụm nước trái cây trong miệng làm sặc chết, thật vất vả thông khí, nhưng chỉ có thể ho khan, nói không ra lời. Cô run rẩy hai vai, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều ho đến ửng hồng rồi. Sau đó dưới ánh mắt rất đắc ý của Thương Sùng, nâng tay phải lên, nắm tay lại, chỉ cho anh một ngón giữa.

"....."

Thương Sùng kinh ngạc, hai tròng mắt nhìn chằm chằm đầu ngón tay kia, khóe miệng giựt giựt ba cái. Anh nên trách cứ cô vô lễ hay là trách mình quá thích trêu chọc cô đây?

Gần đây cô nhóc kia càng lúc càng lớn mật với anh rồi, trước kia nhiều nhất cũng chỉ mắng anh là kẻ khốn kiếp, giờ ngay cả ký hiệu quốc tế cũng dùng luôn rồi.-ll...,,q,q,d,,d,,d,,----oonnnn----Nếu không phải những năm nay anh đã theo kịp sự biến hóa của thời đại, thích ứng với văn hóa xã hội bây giờ. Chỉ sợ, giờ có thể lầm tưởng cô đang bày tỏ với mình đấy.

Nâng tay vỗ nhẹ cái đầu đang nghĩ ngợi lung tung, Thương Sùng trầm mặt, vỗ nhẹ lưng giúp cô, nói: "Bây giờ em càng ngày càng càn rỡ, dám dùng kí hiệu như vậy với thầy giáo nữa hả."

Sở Niệm ho khan, đáp: "Khụ, là anh nói nơi này không phải là trường học. Hơn nữa, người với người hợp tác, chính là ở chung như vậy đấy. --..,,q,q,q,d..d.d..oonnn....═══Anh cảm thấy kỳ quái thì coi như xong." Vừa rồi nếu nói được thì cô đã mắng rồi, về phần dùng ký hiệu "Cao quý" đó hả? Dù sao toàn bộ đều do anh cả, trách anh đi!

Bàn tay sau lưng vẫn lạnh lẽo, cho dù cách lớp vải cũng làm cho cô cảm thấy không quá thoải mái. Đợi thân thể hơi chút thoải mái, cô liền ngồi dậy, đẩy móng vuốt lớn đó ra, sau đó tiếp tục cầm lấy ly nước trái cây, định uống.

"Cẩn thận lại bị bị sặc."

Còn chưa hút được nước trái cây vào trong miệng, giọng nói có chút hả hê của Thương Sùng đã bay vào tai cô.

Sở Niệm hừ mũi, ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt, cố ý lên giọng, hét lớn: "Anh nói cái gì? Tôi không nghe thấy." Sau đó còn cố ý cầm lý, lắc đầu hai cái theo tiếng nhạc mạnh mẽ.

Thật xấu.....Thương Sùng cảm thán một tiếng, bàn tay che kín mắt, vờ như "Hình ảnh thật đẹp, tôi không dám nhìn thẳng". Khóe miệng anh cong lên, vừa cười khẽ vừa bất đắc dĩ lắc đầu.

Chính mình đã nói cô ấy không hề có liên quan đến âm nhạc rồi, ngũ âm thiếu sót thì thôi, sao mà lớn lên xinh đẹp, nhưng khiêu vũ lại như một con gấu vì đói khát mà hóa rồ vậy?

Cho dù cô đã đổi khác so với trong trí nhớ của anh, thế nhưng, tính cách tinh quái vẫn không hề thay đổi một chút nào.

Thương Sùng có thể cảm giác được trong lòng mình có từng dòng nước ấm chảy qua, sự ấm áp này cũng chỉ có khi Sở Niệm ở bên cạnh anh, giống như anh đang còn sống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61: Chuyện hay

Không bị Thương Sùng quấy rầy, Sở Niệm cũng vui vẻ thanh nhàn. Không lắc lư đầu nữa, ngồi yên như đang nghe nhạc. Cho đến khi cửa quán bị bốn, năm người đàn ông cường tráng đẩy ra, giống như đang dò mìn, kiểm tra kỹ hoàn cảnh trong quán.

Giống như bảo đảm không có việc gì, mới gật đầu nhẹ với bên ngoài cửa.

Mấy phút sau, một người đàn ông bước vào. Vóc dáng rất thấp, toàn thân đầy thịt béo. Đặc biệt là cái bụng kia, cảm giác như sắp phá nát bộ vest trên người ông ta ra rồi. Làn da trắng bệch, trên mắt đeo đôi kính gọng vàng. Đầu tóc rậm, không giống dân Địa Trung Hải.

Bởi vì thịt trên mặt quá nhiều, làm cho người đứng ở xa, thật sự không thấy rõ biểu cảm trên mặt ông ta. Ông ta vặn vẹo cổ, giống hệt một con chuột đồng béo ú.

Nhìn bọn họ đi đến ghế lô đối diện rồi ngồi xuống, Sở Niệm liền nhích đến gần Thương Sùng, hỏi: "Người kia chính là Hà Vinh đi? Còn mang theo vệ sĩ, thế trận không nhỏ đâu."

"Trong địa bàn của mình chết vài người, ông ta có thể không sợ sao?" Thương Sùng lạnh lùng cười một tiếng.

"Bên cạnh Hà Vinh có nhiều người như vậy, em muốn gặp ông ta, không dễ dàng đâu."

"Tôi là muốn bàn chuyện làm ăn, không phải đánh nhau với ông ta. Nhiều hay ít người, đối với tôi mà nói, đều không có bất kỳ ý nghĩa nào."

Sở Niệm đứng lên, sửa sang làn váy trên người, ánh mắt cô sáng rỡ, bên môi thoáng qua nụ cười tự tin, nói: "Anh ở đây chờ tôi, không có gì bất ngờ xảy ra thì tuyệt đối không được tới."

"Em chắc chứ?"

"Chắc."

Thương Sùng khoanh hai tay trước ngực, nhướng mày nhìn cô, nói: "Em đã nói thế, vậy tôi ở đây chờ em. Nhớ kỹ, đừng nghịch lửa quá mức."

Hiếm khi anh thuận theo như vậy, Sở Niệm liền cười sáng lạn. Sau khi cho anh một ánh mắt 'An tâm', liền nện đế giày đi đến chỗ Hà Vinh. Cô không cầm túi theo, trong tay chỉ có một chai nước thuốc gì đó.

Ngồi một mình ở bên trong ghế lô, Hà Vinh đang uống rượu tây, chuyện tình mấy ngày nay khiến ông ta hơi sứt đầu mẻ trán.-l..,q..q,..donnn,,,,,═--Nhớ tới buổi tối bị cha mình trách cứ, trong lòng ông ta càng thêm phiền chán. Cầm lấy ly rượu ngửa đầu liền uống.

Trong đầu đang cân nhắc đêm nay có nên tìm phụ nữ để dập lửa cho mình hay không thì một giọng nói của con gái liền truyền vào trong lỗ tai.

Hà Vinh ngẩng đầu lên nhìn, diện mạo của cô gái đó không tệ, vóc người cũng rất tốt. Ban đêm, nếu có thể đè ở trên người cô, cảm giác.....Nhất định rất tuyệt.

Khóe miệng ông ta lộ ra ý cười dâm đãng, đứng dậy. Mặc dù cho Sở Niệm đi vào, nhưng không có ý kêu vệ sĩ rút đi.

Hà Vinh nói: "Người đẹp, muốn vui đùa một chút không?"

Sở Niệm nhếch môi, dùng ngón tay chắn ở trước cánh tay mình, đáp: "Vậy chơi như thế nào?"

"Cuộc sống hỗn độn, dù sao cũng phải cẩn thận một chút, hơn nữa, làm sao tôi biết cô tìm đến tôi là muốn có một đêm mặn nồng hay là nhân cơ hội ám sát tôi?"

"Ông thấy một cô gái yếu đuối như tôi có thể đánh thắng mấy người cao lớn kia sao? Ông chủ Hà, ngài đánh giá tôi quá cao rồi." Sở Niệm cười lạnh, ánh mắt dần trở nên lạnh hơn khi thấy ánh nhìn tham lam của Hà Vinh.

Cô nói: "Nếu ông chủ Hà đã nhát gan như vậy, vậy coi như tôi chưa từng tới đi."

Hà Vinh nhíu mày, cô gái này xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng ông ta chưa từng thiếu phụ nữ. Chỉ là, cô gái này lại dám nói ông ta nhát gan ở trước mặt nhiều người như vậy,-l..q,,q,qdooonnnn--═══ nếu ông ta để cô gái này đi, vậy chẳng phải sẽ đánh mất sĩ diện sao?

Ông ta nâng mắt kính, khi Sở Niệm đi được mấy bước liền gọi cô lại. Hà Vinh xoay người ngồi trở lại ghế sofa, lấy một cái ly không ra, rót nửa ly rượu tây.

Vệ sĩ đứng ở cửa đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Hà Vinh, đều liếc Sở Niệm một cái, thu tay về. Sở Niệm nhếch môi, đi thẳng đến, cũng không chờ người đàn ông trên sofa mở miệng, cô liền ngồi xuống trước.

Sở Niệm nói: "Gần đây chuyện ầm ỹ như thế, xem ra ông chủ Hà cũng không có để ở trong lòng."

Hà Vinh nhìn cô, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, đặc biệt còn dừng lại ở trước ngực cô một lát. Trên môi mang theo ý cười, nhưng ánh mắt tham lam lại biến thành đề phòng.

"Cô là phóng viên?"

Sở Niệm lắc đầu, đáp: "Đương nhiên không phải."

"Vậy làm sao cô biết được những chuyện kia? Tôi nhớ lúc chuyện ấy ầm ỹ đã bị người đè lại rồi mà. Ngoại trừ phóng viên và cảnh sát ở đây ra, những người khác là không thể nào biết rõ." Hà Vinh lắc lắc ly rượu, một viên thuốc màu trắng rơi xuống từ kẽ tay ông ta vào trong ly rượu. Vào nước tan ra trong nháy mắt, rượu trong ly liền như ban đầu.

Hà Vinh đứng lên, đi đến ngồi xuống bên cạnh Sở Niệm. Bởi vì quá nặng, ghế sofa bị đè lõm xuống. Hà Vinh cười đưa ly rượu vào tay Sở Niệm, thịt trên mặt rung rung, lông mày nhướn lên.

"Cô không phải là phóng viên, vậy chính là cảnh sát hả? Không ngờ trong cảnh đội còn có một cành hoa xinh đẹp như vậy, tố chất.....Quả nhiên nâng cao."

"Nếu như tôi nói ông chủ Hà đã đoán sai rồi thì sao?" Sở Niệm nhìn Hà Vinh, khéo léo tránh thoát bàn tay heo định chạm vào người.

"Tôi không phải là phóng viên, cũng không phải là cảnh sát. Tôi tới nơi này, cũng chỉ muốn giao dịch với ngài mà thôi."

"Giao dịch?"

Hà Vinh suy nghĩ, sau đó lại ngồi gần cô một chút, cầm lấy ly rượu của mình ở trên bàn, nói: "Nếu muốn đàm phán giao dịch, cô chưa phát giác ra cô nên uống một ly rượu trước khi nói chuyện với tôi sao?"

"Ông chủ Hà đã lên tiếng, làm sao tôi có thể thất lễ đây?"

Sở Niệm cười cười, cầm lấy cái ly cụng với Hà Vinh một cái. Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của ông ta, ngửa đầu, uống một hớp cạn sạch rượu.-.q.q.q,,,đônnnn,,,,Cô lật tay dốc ly xuống, nhướn mày cười một tiếng, hỏi lại: "Ông chủ Hà cảm thấy thành ý này của tôi như thế nào?"

"Sảng khoái!" Hà Vinh cũng uống cạn rượu, có thâm ý khác nở nụ cười.

"Nói đi, muốn bàn chuyện làm ăn gì với tôi."

"Bàn một chuyện làm ăn có liên quan đến tính mạng của ông chủ Hà."

Sở Niệm lạnh lùng cười một tiếng, cô nhìn thoáng qua Thương Sùng đang ngồi ở một góc bí mật gần đó, nói tiếp: "Không biết ông chủ Hà có tin là trên thế giới này có quỷ không?"

"Cô đang đùa gì đó, tôi không phải là đứa bé ba tuổi."

"Nếu tôi có cách để ông thấy thì sao?"

"Cho tôi gặp thì tôi sẽ tin tưởng cô, nhưng cái đó có quan hệ gì với tính mạng của tôi?"

"Nếu như tôi nhớ không lầm, từ đầu tháng đến bây giờ chỗ ngài đã có bốn mạng người rồi. Ngài sẽ không ngây thơ cho rằng đó là kẻ thù trả thù chứ?"

Hà Vinh bị cô gợi lên hứng thú, trong lòng lỡ dở. Song nghĩ đến lát nữa, người đẹp này sẽ ngã vào lòng mình, ông ta đành nhẫn nại, dứt khoát nghe cô nói tiếp.

"Cô có chuyện gì cứ việc nói thẳng."

"Tôi cảm thấy trong quán của ngài có chuyện ma quái, hơn nữa còn là nữ quỷ. Nếu như không nghĩ cách diệt trừ cô ta, sau này quán của ngài còn xảy ra chuyện nữa. Lần một, lần hai còn đè lại được, lần ba, bốn thì sao? Cho dù ngài có nhiều tiền, đóng cửa quán này, nhưng ngộ nhỡ nữ quỷ kia sẽ đi theo ngài thì sao?"

Sở Niệm nhìn ông ta một cái, đặt bình nhỏ trong tay lên mặt bàn, nói: "Tôi biết rõ ngài không tin, đây là nước mắt trâu. Chỉ cần bôi nó lên mí mắt, tôi bảo đảm ngài nhất định sẽ chứng kiến rất nhiều việc hay."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chớp mắt đã vạn năm

Mặc dù vẻ mặt Hà Vinh cũng không quá tin tưởng, nhưng trong lòng vẫn bị cô nhóc kia nói cho có chút kinh hãi. Im lặng ngồi yên, nhìn chằm chằm cái bình nhỏ ở trên bàn kia, lông mày cũng nhíu lại.

Sở Niệm cười lạnh, khiêu khích hỏi: "Sao? Ông chủ Hà không dám ư?"

"Tôi có gì mà không dám, nhưng dựa vào đâu mà tôi phải nghe cô? Ngộ nhỡ đây không phải là nước mắt trâu gì đó, mà là thứ có thể tổn thương tôi thì làm sao?"

"Đã như vậy, tôi liền thử trước mặt ngài." Sở Niệm cầm bình nhỏ, từ bên trong đổ vài giọt chất lỏng ra, không nói hai lời liền bôi lên mí mắt.

Hai phút sau, mở hai mắt ra, cô cười nói: "Hiện tại ông chủ Hà có bằng lòng thử một lần hay không?"

Hà Vinh đảo tròn mắt, đáp: "Thử cũng được, nhưng tôi phải nói điều kiện với cô."

"Được."

"Lát nữa chà hết thứ này, nếu như không nhìn được những thứ mà cô nói, đêm nay, cô phải ở lại với tôi. Ok?"

"Vậy nếu là ngược lại?"

"Ngược lại thì tôi sẽ tin tưởng lời cô nói, làm giao dịch với cô."

"Được!"

Sở Niệm cười lạnh, hành động lén lút vừa rồi của ông ta, cô cũng xem rõ ràng tường tận. Ông ta bỏ thuốc vào ly nước, với lá gan của Hà Vinh thì nhiều lắm cũng là thuốc ngủ làm người ta hôn mê mà thôi.

Sở Niệm không có thể chất đặc thù gì, ly rượu ban nãy, cô cũng đã uống cạn. Chỉ là lượng thuốc đó, cô có thể chống đỡ đến lúc về nhà, hoàn toàn không có vấn đề gì.-l.q.,q,,..d,,,on.....═-- Song, điều duy nhất làm cho cô bất ngờ là Hà Vinh chẳng những thích dùng thủ đoạn hạ lưu đó mà tính cảnh giác cũng rất mạnh.

Nghĩ đến khả năng có cô gái khác bị Hà Vinh dùng thủ đoạn đó để vũ nhục, trong lòng Sở Niệm liền giận run. Cô quyết định, trong chốc lát không hung hăng bòn rút của ông ta, vậy thật có lỗi với lương tâm mình.

Hà Vinh cũng không phải là kẻ nói chuyện không tính toán gì hết, cô nhóc kia đã đáp ứng mình, ông ta không nhiều lời, đổ nước mắt trâu gì gì đó ra, bôi lên mắt mình.

Tròng mắt có hơi nóng rát, ông ta không thích ứng được nhíu chặt mày, nói: "Đây là cái quái gì, đốt mắt tôi đau quá."

"Nhịn một chút, chờ nó thấm vào là được."

Sở Niệm nhìn xung quanh, liền ra dấu tay ở trong bóng tối. Chờ Hà Vinh mở mắt lần nữa, một con quỷ mập u ám liền xuất hiện ở trước mặt ông ta. Quỷ mập cười toét miệng, không ngừng duỗi đầu lưỡi ra, hai bàn tay cũng đặt lên mắt, giống như là gãi ngứa rồi đột nhiên móc mắt nó ra.

Hà Vinh thiếu chút nữa bị dọa đến đái dầm, vô cùng hoảng sợ hét lên một tiếng, trốn ở trên ghế sofa phát run.

Bên ngoài ghế lô, vệ sĩ tưởng đã xảy ra chuyện gì, liền vọt vào. Thế nhưng, bọn họ chỉ thấy cô gái kia vẫn ngồi đàng hoàng, mà ông chủ mình thì đã sợ đến khóc lên.

Tên vệ sĩ cầm đầu ra hiệu cho cả đám vây quanh Sở Niệm, còn mình bước đến bên cạnh ghế sofa, hỏi: "Ông chủ, ông chủ. Ngài bị sao thế?"

Hà Vinh nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai, nơm nớp lo sợ mở mắt ra. Vừa muốn nói gì, chỉ thấy con quỷ mập kia xuất hiện ở sau lưng vệ sĩ của mình,-ll;q;;q;lld,,,,,oonn.....═══ cầm đầu nó đặt lên đầu anh ta. Miệng há ra hình dạng kỳ quái, một tay còn cầm tròng mắt của nó lắc lư ở trước mặt ông ta.

"Quỷ --- ---" Hà Vinh kêu to một tiếng, một cái nhấc chân liền đạp ngã vệ sĩ của mình. Nhấc bước định chạy khỏi nơi này, chỉ là ông ta cứ di chuyển một bước, con quỷ mập kia sẽ xuất hiện ở trước mặt ông ta.

Hà Vinh khóc lớn, cuống quít bổ nhào quỳ ở trước mặt Sở Niệm, van xin: "Tôi tin, tôi tin, van xin cô mau bắt nó đi!"

"Tin liền chứng tỏ ông chủ Hà nguyện ý nói chuyện giao dịch với tôi ư?" Thấy ông ta như vậy, trong lòng Sở Niệm nhất thời thoải mái hơn. Cô gõ gõ ngón tay của mình, cúi người xuống nhìn ông ta.

"Nhưng mà ông chủ Hà à, giá tiền tôi đưa ra là rất đắt đấy."

"Không sao, không có việc gì. Bao nhiêu, bao nhiêu tiền tôi cũng đưa. Bao nhiêu tiền, tôi đều đưa cho cô!"

"Giữ lời hứa chứ?"

"Giữ lời, tuyệt đối giữ lời."

Cảm giác được chỗ gáy có thứ gì đó ướt nhèm nhẹp liếm lên cổ mình, Hà Vinh sợ đến mức quên cả lau nước mũi.-llqlqlldoonn,,,,----═══Run rẩy đưa ví tiền trên người, chiếc nhẫn vàng trên tay, dây chuyền, thậm chí là đồng hồ đeo tay đều lấy ra, đặt ở trên ghế sofa.

"Cho cô, những thứ này đều cho cô. Van xin cô mau bắt nó biến mất đi."

"Những thứ này rõ ràng không đủ." Với những thứ này đã muốn đuổi mình đi à? Cô tìm quỷ mập đến giúp đỡ là miễn phí chắc?!

"Vậy cô muốn bao nhiêu, muốn bao nhiêu!"

"Ba triệu."

"Tôi cho cô, tôi viết chi phiếu cho cô. Cô mau bắt nó đi, bắt đi!"

"OK, không thành vấn đề." Sở Niệm nhếch môi cười, hướng về phía quỷ mập liếc mắt ra hiệu. Quỷ mập lập tức hiểu, nhét tròng mắt, đầu lưỡi vào trong thân thể, xoay người biến mất.

Rốt cục cảm giác dọa người gì đó cũng biến mất, lúc này Hà Vinh mới ngồi sững trên đất như một vũng bùn nhão. Đầu ông ta vô lực cúi xuống, hơi thở nặng nề như trâu thở, rót một chiếc giày da, nước mũi kéo thành sợi tơ bạc làm cho người ta chán ghét.

Sở Niệm đứng lên, có chút chán ghét nhíu mày. Tuy đã gặp không ít người, sau khi nhìn thấy quỷ còn chật vật hơn Hà Vinh, nhưng cộng thêm lúc trước ông ta bỏ thuốc vào trong rượu của mình. Cô đã cảm thấy người đàn ông trước mắt này thật sự khiến người ta rất chán ghét rồi.

Để tránh người này nhất thời kích động, bổ nhào lên chân mình, Sở Niệm cách ông ta xa vài bước mới ngừng lại, nói: "Ông chủ Hà, hiện tại đã tin tưởng tôi rồi chứ?"

"Tin, tôi tin." Trong đầu Hà Vinh đều là cảnh tượng vừa rồi, ông ta không dám mở mắt, sợ lại gặp phải thứ dọa người gì đó.

Sở Niệm ném cho ông ta một hộp khăn giấy, nói: "Lau sạch nước trên mắt đi, sau đó chúng ta lại nói chuyện chính sự."

"Rồi, rồi."

Hà Vinh run rẩy rút vài tờ khăn giấy, liều mạng lau mí mắt mình. Bộ dạng đó như muốn lau hỏng mí mắt luôn.-;;q;q;;ldoonnnn-----═══Thật vất vả mới dám mở mắt, lại không dám nhìn loạn, nặng nề thở ra, được vệ sĩ đỡ lên khỏi mặt đất.

Đám vệ sĩ chẳng hiểu gì, đi tìm một chiếc giày da bị rơi ở trong góc, muốn để Hà Vinh xỏ vào. Nhưng Hà Vinh lại phất phất tay với bọn họ, hữu khí vô lực nói câu: "Đi ra ngoài."

Vệ sĩ sững sờ, nhìn nhìn Hà Vinh lại nhìn Sở Niệm, đứng chờ một lúc, nguyên một đám mới rút ra khỏi ghế lô.

Sở Niệm không hề gấp gáp, ngồi một bên thảnh thơi chờ Hà Vinh hoàn hồn. Thân thể cô tạm thời chưa có cảm giác khó chịu nào, cho nên cũng chủ quan, cho rằng vẫn ổn.

Nơi xa Thương Sùng vẫn ngoan ngoãn ngồi chờ, bởi vì ánh đèn rất tối tăm, anh lại mặc một bộ đồ màu đen, cho nên phần lớn thân thể anh như chìm vào trong bóng tối. Sở Niệm không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của anh, song, đối với cô mà nói, người đàn ông kia cứ ở đó là tốt rồi.

Đương nhiên, ngồi ở đây, Thương Sùng vẫn nhìn thấy Sở Niệm đang đứng ở đó, nụ cười trên mặt cô bị ánh đèn làm lóa nên hơi mơ hồ. Nhưng vẫn khiến anh an tâm rất nhiều như trước.

Anh đứng dậy, từng bước thoát khỏi chỗ tối. Anh nhếch khóe môi, nhìn cô không chớp mắt. Thương Sùng cũng không định qua ngay, làm như vậy chỉ vì để cô có thể thấy mình. Nụ cười của anh, mặc kệ qua bao lâu đều chỉ thuộc về một mình cô.

Hai nguời cứ đứng nhìn nhau như vậy, cảm giác chớp mắt đã vạn năm chính là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63: Đến đây

Sở Niệm khẽ mỉm cười, xoay người trở về, nhìn Hà Vinh đã bị dọa kha khá, cô mới nói: "Trước xin tự giới thiệu, tôi tên là Sở Niệm, nghề nghiệp chính là bắt quỷ."

Hà Vinh gật đầu nhẹ, không để ý hình tượng dùng tay áo lau nước mũi, đáp: "Cô Sở, xin chào."

"Ông chủ Hà không cần khách khí, hiện tại nếu chúng ta đã là quan hệ khách hàng, tôi cũng không ngại nói thẳng cho ông biết. Tôi nghi ngờ mấy vụ án mạng ở đây lúc trước, có quan hệ đến quỷ hồn."

"Vì, vì sao lại nói như vậy?" Vừa nghĩ tới trong quán mình có quỷ, Hà Vinh sợ hãi vội vàng rụt cổ, đôi mắt nhỏ hoảng sợ nhìn loạn bốn phía.

"Ông không cần quan tâm cái đó, tôi đến nơi này, nhất định là có nguyên nhân của tôi. Nếu ông chủ Hà còn muốn giữ quán này, ông sẽ phải làm theo lời

tôi bảo."

"Được, cô nói đi, tôi phải làm thế nào?"

"Năm phút sau đuổi người, trừ ông ra, vệ sĩ gì đó của ông cũng không được chờ ở đây."

Hà Vinh ngốc rồi, trợn to hai mắt, dùng ngón tay chỉ mình, hỏi: "Tôi phải ở lại đây?"

Sở Niệm gật đầu, đáp: "Đương nhiên."

"Không cần, tôi không cần ở lại đây." Muốn bản thân gặp thêm thứ đó nữa, đánh chết ông ta cũng không cần!

Thấy Sở Niệm còn nhìn mình, Hà Vinh vội nói tiếp: "Tôi có thể thêm tiền, tăng thêm đều không sao cả, chỉ cần cô đừng bảo tôi ở lại đây."

"Quán này là của ông, sao ông có thể bỏ mặc chứ?" Sở Niệm hừ lạnh một tiếng.

"Tôi không cần quán này nữa, được chưa, dù sao tôi cũng không thể ở lại đây, tôi không muốn thấy những thứ đó, tôi kinh sợ rồi."

Lá gan của ông ta vốn rất nhỏ, mới vừa rồi bị con quỷ mập kia hù dọa, không ngất đi đã xem như quá may mắn.-;lllqqq,,,,donnnn,,///═══ Thật vất vả tỉnh lại, ngay cả thở cũng chẳng dám thở mạnh, người phụ nữ này lại kêu mình đợi ở đây xem một con quỷ khác, đó rõ ràng là muốn mạng của ông ta mà. Đáng thương hít hít mũi, nhướng mày, bộ dạng lại muốn khóc lên.

Sở Niệm nhíu mày, phụ nữ khóc, cô đã rất không thích, huống chi đây là một ông chú. Vừa rồi cô bảo Hà Vinh ở lại, chỉ vì hù dọa ông ta một chút. Nhìn khối thịt béo trên mặt ông ta run run vì khóc thút thít, Sở Niệm liền chán ghét thở dài.

"Thôi, ông có thể đi, nhưng phải để lại cho tôi một phục vụ nữ, hơn nữa, giá tiền tăng gấp bội."

"Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Tôi sẽ tìm cho cô một cô gái cơ trí, sau đó tôi lập tức chuyển tiền cho cô." Hà Vinh mừng rỡ, vội vàng từ trên ghế salon bò dậy. Đối với ông ta mà nói, chỉ cần đừng để cho ông ta đợi ở đây, còn người khác thì mặc kệ.

Thấy Sở Niệm gật đầu, ông ta nói tiếp: "Vậy tôi đi trước, tôi sẽ đóng cửa hộp đêm." Nói xong, cũng không kịp lau nước mắt, mang theo giày da rồi bỏ chạy.

Sở Niệm có chút cạn lời, đi ra ghế dài, ở đại sảnh tìm vị trí ngồi xuống. Nhìn đám bảo vệ đã đưa người ra hết, chỉ còn lại một cô gái trẻ đang ở trong quầy bar, thu dọn đồ đạc. Lúc này mới hướng về phía Thương Sùng, ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo anh có thể tới bên cạnh mình rồi.

Thương Sùng cười cười, cầm túi nhỏ mà Sở Niệm để ở bên cạnh mình, đi tới.

"Làm xong rồi à?" Thương Sùng đưa túi cho cô.

"Đó là đương nhiên, Sở Niệm ra tay, gạo xay ra cám." Sở Niệm cười hắc hắc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ đắc ý.

"Vậy cô gái kia thì sao?" Thương Sùng chỉ vào cô gái nhỏ đang đợi ở trong quầy bar, nhíu mày.

"Em không định dùng cô ấy để dụ quỷ đó chứ?"

"Tôi biết rõ làm vậy hơi thất đức nhưng hết cách rồi. Nơi này trừ anh và tôi, không có ai biết bắt quỷ nữa.-llqlqllkdkkdoon----- ═══Hơn nữa anh cũng biết, quỷ hồn ở lâu trên người sẽ ảnh hưởng đến cơ thể." Sở Niệm nhún vai, cái miệng nhỏ nhắn rất vô lương tâm nhếch lên.

Kỳ thật với thể chất của mình, coi như cô giấu đi hơi thở, cũng không thể có quỷ hồn nào nhạp vào cơ thể cô được. Thương Sùng thì được, nhưng bị quỷ hồn nhập vào cơ thể, ít nhiều gì cũng sẽ tổn thương đến linh hồn người sống.

Coi như cô ích kỷ đi, cô không muốn làm cho Thương Sùng bị như vậy, cho dù chính cô cũng không biết là vì sao.

Sở Niệm nhìn thoáng qua cô gái kia, trong mắt chợt thoáng qua vẻ áy náy. Cô nói: "Anh yên tâm, lát nữa tôi sẽ cho cô ấy uống một ít thứ, chỉ cần chúng ta nắm chắc thời gian, thân thể cô ấy sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Thương Sùng hít vào một hơi, nâng tay sửa sang tóc mái lộn xộn trên trán cho cô. Vừa định mở miệng, chỉ thấy Sở Niệm ngáp lên. Anh nhíu mày, hỏi: "Mệt à?"

Sở Niệm lắc đầu, đáp: "Không có, vừa rồi tên khốn kiếp Hà Vinh kia cho tôi uống một thứ. Có thể là dược lực ảnh hưởng nên hơi mệt. Song không có gì đáng ngại, tôi không dễ dàng gục đâu."

"Ông ta bỏ thuốc em ư?" Thương Sùng nhíu chặt mày, trong mắt thoáng qua màu đỏ.

"Chắc là thuốc mê đi, anh đừng lo lắng, loại thuốc đó chỉ như thuốc ngủ với tôi thôi, ngủ một giấc thì tốt rồi. "

"Em chắc chứ?"

"Tôi chắc."

Sở Niệm lấy một cái dây buộc tóc từ trong túi ra, vừa buộc mái tóc dài của mình lên, vừa dùng cùi chỏ đụng đụng Thương Sùng, nói: "Đừng chậm trễ nữa,-..q,,q,,,,donnnnn═---anh mang cốc đồ uống này cho cô ấy uống đi. Mau bắt đầu làm việc còn về nhà thôi."

Thương Sùng nhìn cô mấy giây, vừa trách cứ vừa bất đắc dĩ thở dài. Đặt áo vest ở trên một băng ghế dài, cầm ly nước trái cây kia đi về phía quầy bar.

Cô gái trẻ bên trong quầy bar vốn đang buồn bực vì sao ông chủ lại cho đóng cửa sớm, còn hào phóng hiếm thấy, không hề nói gì, cho mình một ngàn đồng làm thêm giờ.

Đối với một nam một nữ vẫn còn ở đây, nếu ông chủ đã không dặn dò, cô đương nhiên không được đến quấy rầy. Đang bận rộn dọn dẹp đồ, chỉ thấy người nam kia đi đến trước mặt mình, nói cái gì mà muốn mời mình đồ uống.

Ánh mắt của anh quá lạnh lùng, nhưng bộ dạng vô cùng dễ nhìn. Thậm chí, so với minh tinh cô thấy trên truyền hình, còn đẹp trai hơn rất nhiều.

Cô gái có chút khẩn trương, dè dặt uống hết ly nước trái cây. Vừa định nói với anh tiếng cám ơn, người đàn ông đó đã đi rồi. Cô gái có chút thất vọng, bĩu cái miệng nhỏ nhắn tiếp tục công việc dở dang.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, Sở Niệm và Thương Sùng vẫn ngồi nguyên tại chỗ nhìn cô gái kia.-ll.q,,q,,q,doonnnnn═══-Chỉ là rượu trên bàn đã không còn, mặt bàn trống chỉ đặt một cái hộp vuông.

Rốt cục kim chỉ nam bên trong hộp đã bắt đầu chuyển động, Sở Niệm hạ thấp giọng, cúi thấp đầu nói: "Đến rồi."

Thương Sùng gật đầu, nhanh chóng lấy một cái ly đã chuẩn bị xong từ trước ở bàn bên, đặt ở trước mặt Sở Niệm. Hai người trò chuyện, bình tĩnh như không có gì phát sinh cả.

Mấy phút sau, cô gái trẻ bên trong quầy bar đột nhiên té xỉu, Sở Niệm cũng tùy theo nằm bò ở trên bàn rượu. Đèn đóm trong quán tắt hết, trong màn đêm chỉ còn lại mình Thương Sùng.

Thương Sùng rất thong thả, từ trong túi áo trên móc một điếu thuốc ra rồi châm lửa, tìm một tư thế thoải mái, mặt hướng về phía quầy bar.

Đột nhiên đèn sáng, phương hướng là ở chỗ quầy bar, nhưng chùm ánh sáng đó lại chiếu vào sàn nhảy phía sau quầy bar.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đồng thoại chính là đồng thoại

Thương Sùng phun ra một vòng khói, nghiêng đầu nhìn cô gái đứng ở phía trên kia.

Vẫn là cô gái mặc đồ phục vụ kia, nhưng cả người lại như thay đổi thành một người khác. Chỉ là, trong nháy mắt, nữ phục vụ vừa mới té xỉu đã đứng ở trên sàn nhảy. Cô gái chống mũi chân lên, như một con bươm bướm đang bay lượn.

Vẻ mặt cô ta rất nhợt nhạt, chỉ là thỉnh thoảng chống lại ánh mắt của Thương Sùng, cô gái đó mới hơi nhếch khóe môi. Làm cho cô ta vô cùng quyến rũ trong khoảng khắc đó, độ cong thận trọng nhưng lại trêu chọc lòng người.

Thương Sùng nhếch môi, tuy hai tròng mắt đang đuổi theo cô ta, nhưng thân thể lại không có bất kỳ động tác nào. Cho đến khi, cô gái kia đi đến bên cạnh anh.

Giọng nói của cô gái mềm mại tinh tế, khóe mắt híp lại, hơi thở như hoa lan. Mỗi một động tác đều giống như đang khiêu khích lòng người, một tay chống cằm, hỏi: "Tôi nhảy đẹp không?"

Thương Sùng gật gật đầu, giống như bị mê hoặc nói: "Rất đẹp."

"Vậy chúng ta khiêu vũ cùng nhau nhé?" Tay cô gái đặt lên bả vai Thương Sùng, lồng ngực cũng tiến sát gần anh.

"Ở đây à?"

Thương Sùng nhìn nhìn xung quanh, không hề kháng cự cô gái đến gần và đụng chạm, khóe môi mỉm cười, nói tiếp: "Đáng tiếc không có âm nhạc."

Cô gái cười khẽ, búng ngón tay, tiếng nhạc cũng vang lên theo. Khác với loại nhạc trong những hộp đêm, lời ca và âm hưởng lại là điệu Waltz dịu dàng.

Thương Sùng cảm thấy khá thú vị, đứng dậy sửa sang áo sơ mi trên người, cười với cô gái, nắm lấy bàn tay đang đưa ra, ôm cô gái khiêu vũ.

Thân thể hai người cách rất gần, nhưng không hề dán sát nhau. Cô gái kia dĩ nhiên muốn dựa vào anh gần một chút, song cánh tay bên eo lại giữ chặt không cho cô ta nhúc nhích.

Cô gái cũng không vội, vừa khiêu vũ cùng Thương Sùng, vừa ngắm đôi mắt lạnh lùng đen như đầm sâu kia. Trên mặt lướt qua vẻ mơ màng, trong mắt đầy thâm tình làm lòng người rối loạn. Cô ta nói: "Anh biết không,--lll..q,q,q,doonnn,,,,đđđtừ trước tôi cứ luôn ảo tưởng có thể gặp một người đàn ông như anh, có thể nhảy cùng tôi điệu nhạc mà tôi yêu thích, sau đó như trong truyện đồng thoại, mến nhau, gần nhau."

"Nhưng đồng thoại chính là đồng thoại, con người phải biết đối mặt với thực tế." Thương Sùng nhìn thoáng qua Sở Niệm đang nằm sấp ở trên bàn, ý cười liền dịu dàng rất nhiều.

"Có thể khiêu vũ, nhưng mỗi người khiêu vũ với cô, không nhất định sẽ yêu thích cô."

"Tôi biết, song tôi có thể chờ mà. Một người không được, hai người không được, tôi không tin người thứ ba, thứ tư cũng sẽ như thế. Thời gian của tôi rất nhiều, tôi không tin mình sẽ không gặp được."

"Thời gian nhiều thì có ích lợi gì? Đã thích cô, mặc kệ dùng phương thức gì đều sẽ thích cô. Ngược lại, không thích cô, càng không thể chỉ nhảy một điệu với cô, sẽ biến thành bắt đầu thích cô."

Cô gái nhếch môi, thân thể tiến tới gần Thương Sùng.

"Làm sao anh biết là không thể?"

"Bởi vì tôi sẽ không, tôi tin tưởng những người khác cũng sẽ không. Mặc kệ cô dùng thủ đoạn gì, không giữ được chính là không giữ được."

"Vậy nếu như tôi quyết giữ được anh thì sao?"

"Vậy chỉ sợ khiến cô thất vọng rồi."

Cô gái nhíu mày, trên mặt đã sớm mất đi vẻ quyến rũ trước đó, ánh mắt lạnh như vách núi băng bị nứt vỡ, nhìn chằm chằm Thương Sùng, hỏi: "Anh có ý gì?"

"Ý tứ rất đơn giản, bây giờ cô quay đầu vẫn còn đường lui." Thương Sùng cười lạnh, trên tay tăng thêm sức lực, phòng ngừa cô ta thoát ra.

"Tôi cho cô một phút suy tính, tránh cho cô sẽ hối hận."

"Tôi sợ người hối hận là anh đó!" Nếu người đàn ông này nghiêm túc đáp ứng ở bên cạnh cô ta, chính cô ta cũng không có ý định muốn mạng của anh. Nhưng bây giờ xem ra, anh giống như mấy kẻ lúc trước, ngu xuẩn thì chỉ chết thôi.

Cô ta có lỗi gì? Sau khi chết cũng chỉ muốn người ta yêu mình thôi, cô ta có thể giam cầm linh hồn của mấy người đàn ông kia, sẽ không ngại giam cầm một kẻ nữa. Dù sao đối với cô ta mà nói, không đáp ứng là người của mình, đều phải chết!

Cô gái cười quỷ dị, đôi mắt vừa mới còn vẻ trắng đen rõ ràng, đột nhiên điên cuồng bắt đầu xoay tròn. Giống như là một dòng nước xoáy, làm cho người ta tê dại da đầu.

Thương Sùng hừ lạnh, cô ta muốn hút linh hồn anh sao? Chỉ vậy thôi? Có phải hơi mắc cười hay không?-l...,,,q,q....dooo,,,,.....═══Lập tức hạ mí mắt, bàn tay nắm thẳng cổ cô ta. Nhìn cô ta hoảng sợ mở to hai mắt không có con ngươi, Thương Sùng nhếch môi cười, nói: "Còn giả vờ à, nên làm việc đi."

Cô gái kinh hãi, chẳng lẽ còn có người khác ư? Không dám tin nhìn cô gái trẻ nằm sấp ở trên bàn, cô ta dùng hết khí lực giãy giụa.

"Sao cô lại tỉnh được?!"

Trước khi đến, chính mình đã tán mê hương ra không khí, hơn nữa loại hương ấy chỉ có tác dụng với con gái. Đã lâu như vậy, cho tới bây giờ cô ta chưa từng bị thua.

Sở Niệm cười cười, đáp: "Muốn tỉnh thì tỉnh thôi, chẳng lẽ còn phải báo trước một tiếng với cô à?"

"Nhưng trước đó, rõ ràng tôi....."

"Cô nói mùi vị trên người cô à?" Sở Niệm dùng tay vuốt vuốt mũi.

"Bị rối loạn mùi, --lll....═══hương vị vốn khá được,----quu------nhưng mùi hôi trên người cô quá nồng,-d,,,,ô....nnnnnn----═══đoán chừng cũng ảnh hưởng tới hiệu quả của nó."

Cô gái tức giận, giãy giụa hô to: "Hai người mau thả tôi ra, nếu không tôi liền giết các người!"

"Giết chúng tôi? Dùng thân thể này à?" Sở Niệm khinh thường hừ một tiếng, lấy một lá bùa từ trong túi ra, quơ quơ ở trước mặt cô ta.

"Có muốn tôi giúp cô một tay không?" Nói xong cũng mặc kệ cô ta kêu to, kết hợp bùa chú, trực tiếp dán lên đầu cô gái.

"A------ "

Âm nhạc trong quán cũng ngừng lại theo tiếng hét của cô ta, trong không gian tối tăm chỉ quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương.

Tấm bùa vàng kia dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, nhanh chóng biến thành đen, một luồng khí xanh hồng liền chui ra từ gáy của cô gái. Đáng tiếc còn chưa kịp chạy trốn, liền bị một bàn tay bóp chặt cổ. Nữ quỷ áo xanh giãy giụa, mái tóc dài rủ xuống ở sau lưng lập tức giống như lưỡi kiếm sắc bén lao về phía Thương Sùng và Sở Niệm.

Bởi vì Thương Sùng đang kìm giữ hồn phách của nữ quỷ kia, cho nên anh hoàn toàn không thể tránh ra. Sở Niệm nhíu mày, hai tay nhanh chóng chắp ở trước ngực, trong miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

"Lệnh, Binh, Đấu, Trận, Liệt, Hỏa Long (rồng lửa) lại xuất hiện!"

Khác với Kim Long của lần trước, lần này là một cái Xích Long mang ngon lửa đỏ khắp người chui ra từ trong lá bùa. Trong hai tròng mắt nó lóe lên ngọn lửa, chân đạp hai bánh xe lửa, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, phun một ngon lửa đỏ về phía nữ quỷ.

Ngọn lửa nhanh chóng cắn nuốt mái tóc dài của nữ qủy, sau đó theo tóc dài một đường thiêu đốt đến trên người nữ quỷ. Nữ quỷ giãy giụa thét chói tai, một mùi hôi thối theo đó mà bay ra.

Thương Sùng buông tay ra, đứng sang một bên với Sở Niệm. Nhìn ngọn lửa kia dần dần thiêu sạch nữ quỷ không còn một mảnh, anh cười, ý tứ sâu xa nói: "Bây giờ em ra tay càng hung ác hơn rồi."

Sở Niệm chép miệng, đáp: "Cái này gọi là tiến bộ, đối với ác quỷ mà nói, anh đối xử nhân từ với chúng, chính là tàn nhẫn đối với mình."

"Vậy mấy linh hồn mà cô ta giam cầm thì sao? Em cũng thiêu luôn hả?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Rối như tơ vò

"Vậy làm sao bây giờ? Cho dù mấy linh hồn đó không bị thiêu, cũng không thể có cơ hội đi đầu thai. Oán niệm sâu như vậy, lưu lại nhất định sẽ xảy ra chuyện."

Sở Niệm trừng Thương Sùng, nói tiếp: "Tôi cũng không có lòng tốt như anh, còn vừa khiêu vũ vừa tán gẫu chuyện trời bể gì đó."

Vừa rồi nếu không phải cô nhanh tay lẹ mắt thả Hỏa long ra, người đàn ông này đã sớm bị nữ quỷ đó xuyên thành lỗ thủng. Anh không cảm tạ thì thôi, còn nói cô ra tay hung ác. Rốt cuộc anh có biết bùa Hỏa long này rất đắt tiền không hả!

Nhớ tới cảnh anh vừa khiêu vũ với cô gái kia, Sở Niệm liền cảm thấy tức ngực, rầu rĩ như bị đồ vật chắn ngang.

Thương Sùng mím môi khẽ cười, xoay người bước lên san nhảy, anh chọn điệu Waltz nhẹ nhàng nhất, từ trên cao nhìn xuống Sở Niệm ở bên dưới. Anh không biết trong đầu cô nhóc này đang suy nghĩ cái gì, nhưng anh vẫn ngửi được mùi dấm chua trong câu nói vừa rồi của cô.

Khóe môi ẩn chứa ý cười dịu dàng, Thương Sùng vươn tay, mời: "Cô Sở, có thể nể mặt nhảy một điệu hay không?"

Sở Niệm sững sờ, nhìn nhìn xung quanh đen thùi lùi.

"Ở đây? Bây giờ?"

Suy nghĩ của người đàn ông này thay đổi nhanh thật, một phút trước bọn họ mới tiêu diệt một nữ quỷ chuyên hút linh hồn người ở đây, giờ anh đã mời cô khiêu vũ. Sở Niệm cảm giác mình có chút choáng, hoàn toàn không theo kịp bước chân anh.

"Đương nhiên."

Thương Sùng nhướn mày, trêu chọc: "Chẳng lẽ em không dám à?"

"Nhảy thì nhảy, ai sợ anh." Sở Niệm lườm anh một cái, phồng má liền đi về phía anh.

Chỉ là, cô còn chưa đi đến trước mặt Thương Sùng, trước mắt tối sầm khiến cô mất đi trọng tâm, thân thể xụi lơ ngã về phía trước.

Thương Sùng nhíu mày, vọt đến bên cạnh cô, giang tay ôm cô vào trong ngực. Nhìn sắc mặt cô trở nên hồng rực,--L>><
Hóa ra là xuân dược!

Thể chất của Sở Niệm đều mạnh hơn người đàn ông bình thường, bởi vì tiềm thức đã áp chế, cho nên ảnh hưởng của thuốc cũng đến vô cùng chậm. Cũng lạ là cô nhóc này quá vô ý rồi, cho rằng tên Hà Vinh khốn kiếp đó chỉ cho cô uống thuốc mê bình thường mà thôi.

Đúng là anh không nên đồng ý để cho cô đi gặp Hà Vinh một mình, nếu giờ người ở lại bên cạnh cô không phải là anh, mà là người khác. Thương Sùng cũng không biết, hậu quả sẽ biến thành cái dạng gì.

Hà Vinh, ông đã không muốn sống, vậy tôi sẽ thành toàn cho ông!

Thương Sùng ôm chặt Sở Niệm, hai mắt đỏ như máu biến mất ở trong hộp đêm.

Đang nằm sấp ở trên ghế sofa trong nhà, Tiểu Hắc đột nhiên thấy chủ nhân ôm Sở Niệm xuất hiện ở trong phòng khách, vội vàng nghênh đón. Cúi thân mèo, nói: "Chủ nhân."

Thương Sùng lạnh mặt, ôm Sở Niệm đi lướt qua bên cạnh nó, ra lệnh: "Đi giải quyết một kẻ tên là Hà Vinh, ta không hy vọng ngày mai ông ta vẫn còn sống."

"Tiểu Hắc tuân mệnh." Thấy sắc mặt sắp đóng thành băng của Thương Sùng và dáng vẻ hôn mê của Sở Niệm, Tiểu Hắc không hỏi cũng biết chắc là phát sinh chuyện gì rồi. Yên lặng chờ Thương Sùng nhấc tay lên, sau khi dây chuyền trên cổ rơi trên mặt đất, Tiểu Hắc liền hóa thành một luồng khói đen, lập tức biến mất ở trong phòng khách.

Thương Sùng cũng không dừng lại, bước lên cầu thang, đẩy cửa phòng mình ra, đặt Sở Niệm ở trên giường. Nhìn sắc mặt cô ửng hồng, không ngừng dán sát vào người mình, thân thể anh liền không khỏi cứng ngắc.

Đã nhiều năm như vậy, anh vì chờ đợi cô mà chưa từng chạm qua bất kỳ người phụ nữ nào. Anh không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn,->//<
Trong cơn mê, Sở Niệm cảm thấy thân thể mình rất khó chịu, rất nóng, rất ngứa, giống như bị lửa thiêu, bị trăm ngàn con kiến cắn. Cô cần một thứ gì đó lạnh lẽo, làm cho mình khá hơn một chút.

Vải vóc trên người khiến cô khó chịu, thật vất vả cởi bỏ quần áo, hai tay cô quơ lung tung như đang tìm kiếm thứ gì đó. Rốt cuộc cô cũng tìm được thứ gì đó rất lạnh lẽo, Sở Niệm mừng rỡ trong lòng, lõa thể tiến sát lại.

"Đáng chết!" Thương Sùng nhìn cả người cô chỉ còn mỗi cái quần lót nhỏ, giọng nói khàn khàn kỳ quái.

Mấy lần, anh đắp chăn cho cô đều bị cô nhóc đạp chăn ra, chẳng những cởi sạch quần áo mà còn liên tục dựa sát vào mình. Thân thể anh là một khối băng lớn tự nhiên, cô hành động như thế cũng chỉ vì dục niệm ép buộc mà thôi. Nhưng cứ liên tục như thế, Thương Sùng đều cảm thấy mình sắp hỏng rồi.

Loại cảm giác này còn khó chịu hơn nỗi cô đơn dài đằng đẵng, thậm chí còn đau đớn hơn vài lần so với bị một mũi tên xuyên tim lúc trước.

Thương Sùng cứng người, nhắm chặt mắt. Anh liên tục thầm nhắc mình, anh không đẩy cô ra chỉ vì muốn cô dễ chịu hơn một chút.

Một thứ gì đó đang ma sát trước ngực anh, cổ bị hai cánh tay ôm chặt. Sở Niệm dứt khoát ngồi trên bắp đùi anh, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng dao động trên bả vai anh. Ẩm ướt nong nóng, làm cho anh không nhịn được bắt đầu run rẩy.

Thương Sùng mở hai mắt ra, con ngươi màu đen đã sớm biến thành màu đỏ. Anh nhìn cô đang ngồi giãy dụa trong lòng mình, cúi đầu hôn xuống.

Thật mát.....Sở Niệm thỏa mãn nhếch cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi không ngừng quấn lấy thứ mát lạnh kia. Cô cảm giác sau lưng có thứ gì đó đang mơn trớn, mà chạm đến đâu là cô thoải mái muốn chết.

Trong thân thể có vật gì đó đang không ngừng kêu gào, Sở Niệm cong người, ngửa cổ ra sau. Trong miệng cô phát ra tiếng líu ríu, liên tục kích thích người dưới thân.

Thương Sùng cảm giác mình sắp điên rồi, đôi môi thuận theo cổ cô đi thẳng xuống, bàn tay cũng bắt đầu không nghe lời xoa nắn đỉnh tuyết trắng.-;;;....llle,e,,e,,eq.....u,,,,uy.....do---nn-----nnnn---Nơi nào đó dưới thân sưng lên giống như sắp nổ tung rồi, hiện tại anh chỉ muốn cô, hậu quả gì, cũng mặc kệ!

Nhưng là, theo tiếng rên nhỏ của Sở Niệm, cả người Thương Sùng sững lại một tý, ngừng tay, lưu luyến hôn đôi môi cô, nâng tay đánh vào gáy cô.

"Ưm....." Chỗ gáy đau đớn làm cho Sở Niệm kêu lên một tiếng, sau đó thân thể mềm nhũn, hoàn toàn ngất đi.

Thương Sùng đặt cô trở về giường, mặc từng món đồ một cho cô, đắp chăn kín mít. Anh ngồi ở bên giường, vuốt nhẹ gương mặt cô.

Giữa trưa hôm sau, cuối cùng Sở Niệm cũng tỉnh ngủ. Nhưng toàn thân đau nhức và hoàn cảnh quen thuộc xung quanh đều làm cho cô không nhịn được mà nhăn mày, nhấc chăn lên nhìn, may mà quần áo vẫn còn.

Chống người, cô ngồi dậy, nâng tay xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, vẻ mặt phức tạp nhìn xung quanh.

Gian phòng này vẫn như cũ, rèm cửa sổ màu đen, ga giường màu đen, đơn giản đến không có tý vật dụng nào, chỉ thêm được một chiếc xích đu.

Đứng lên, mở tủ quần áo, bộ đồ ngủ cô từng mặc vẫn còn ở bên trong. Tất cả vẫn quen thuộc như vậy, làm cho đáy lòng cô nổi lên từng hồi rung động.

Sở Niệm thở dài, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Lúc cầm khăn lông còn phát hiện bàn chải đánh răng lúc trước cô dùng vẫn đặt ở trên kệ. Cô cầm chiếc bàn chải đó, lẳng lặng nhìn. Trong lòng tựa như là bị đổ một hộp gia vị, rối như tơ vò.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tim đập thình thịch

Chính cô cũng không nhớ rõ lắm chuyện xảy ra tối qua, chỉ nhớ láng máng là hình như Thương Sùng có mời mình ra khiêu vũ. Đáng tiếc có nhảy không, cô cũng không biết!

Cuối cùng vẫn không chống chọi được viên thuốc mê kia, cô có thể đến nơi này, đoán chừng là do cô ngất ở trên người Thương Sùng thôi.

Sở Niệm nhìn nhìn mình trong gương, cố gắng làm ra vẻ tươi cười, xoay người ra khỏi phòng.

Mùi thơm trong phòng khách khiến Sở Niệm đang bước xuống cầu thang có chút buồn bực, bước nhanh đi đến cửa phòng bếp, thò đầu vào dò xét.

Thương Sùng đang nấu nướng ở bên trong, nghe trên tầng truyền đến tiếng bước chân liền biết cô đã tỉnh. Không biến sắc tiếp tục làm việc, cho đến khi Sở Niệm nhìn thấy dáng vẻ này của mình.

Hôm nay anh mặc một bộ quần áo sơ mi trắng và quần dài màu đen rất là đơn giản, trên mặt không còn vẻ lạnh lùng như trước, làm toàn thân anh thêm một phần dịu dàng. Tuy trước ngực đeo một cái tạp dề hoạt hình, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai toát ra từ anh.

Sở Niệm đương nhiên nhớ rõ chiếc tạp dề hoạt hình kia, đó là lần trước lúc ở nhà anh, cô muốn nấu cơm cho hai người nên mua nó. Sau bởi vì cô lười, lại cộng thêm ngày cuối trôi qua trong sự bất hòa, cho nên chiếc tạp dề đó vẫn luôn để ở trong phòng bếp.

Cô không ngờ Thương Sùng biết làm cơm, thậm chí còn bất chấp hình tượng đeo nó lên người anh.

Trong mắt anh mang ý cười nhìn cô, khóe môi nhếch lên. Sở Niệm cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, tim đập thình thịch chính là như vậy.

"Chờ một lát, có thể ăn cơm rồi." Thương Sùng xoay người về, gặp biến không sợ hãi tiếp tục việc trong tay.

Sở Niệm ngẩn người, ngoan ngoãn đáp ứng rồi rụt đầu về. Vừa đặt mông ngồi trên ghế sofa liền nghe thấy một tiếng mèo kêu truyền đến từ sau lưng.

"Tiểu Hắc!" Sở Niệm mừng rỡ, động tác nhanh chóng làm cho Tiểu Hắc cũng không kịp phản ứng.

Nhìn Tiểu Hắc đang giãy giụa ở trong lòng mình, cô dứt khoát cầm hai móng vuốt của nó mở sang hai bên. Chớp chớp đôi mắt tràn đầy nghiêm túc, Sở Niệm nói: "Tiểu Hắc, tao rất nhớ mày, mày có nhớ tao không?"

"Meo meo-----" Có quỷ mới nhớ cô, Tiểu Hắc tiếp tục giãy giụa.---l..,ê,,,quy,,,,doonnnnn═-Tư thế này quả thực rất xấu hổ, làm cho cái bụng nó hướng lên trời, đây là khái niệm gì vậy!

"Mày cũng đừng trách tao nhé, tao hết cách mới phải bỏ mày ở đây. Mấy ngày nay tao thật sự rất nhớ mày, sợ Thương Sùng đối xử với mày không tốt."

"Meo meo-----" Nhờ ơn cô, tôi mới bị chủ nhân đánh một chưởng đấy.

Sở Niệm cười cười, ngón tay chọc chọc mũi nó, nói tiếp: "Tao đáp ứng mày, về sau mỗi tuần đều đến thăm mày một lần, mày phải tự biết chăm sóc mình cho tốt. Nếu như Thương Sùng không để cho mày ăn, mày phải tự đi vào phòng bếp. Về sau mỗi tuần cũng sẽ mua một ít sữa đặt ở trong đó cho mày, mày nhất định phải nhớ rõ."

Sữa ư? Cả đám ria của Tiểu Hắc đều run rẩy. Nó giãy giụa, chỉ mong thoát khỏi ma trảo của cô trước lúc chủ nhân thấy được.

Tên nhóc trên đùi cứ lộn xộn, Sở Niệm nhíu mày. Mấy giây sau đột nhiên bật cười, dọa Tiểu Hắc đến quên cả chớp mắt.

Không dám tin nhìn bàn tay nhỏ bé của cô gãi loạn lên bụng mình, Tiểu Hắc lập tức thấy trời đất đảo lộn. Bụng của Miêu Vương lại bị một cô gái ngu ngốc sờ loạn, một đời anh danh của nó đã bị phá hủy rồi!

Sở Niệm vui vẻ nên không phát giác được vẻ tuyệt vọng trong mắt Tiểu Hắc, nghe tiếng rên khàn khàn của nó, cô còn cho là mình đang khiến Tiểu Hắc thư thái.

Cô vừa gãi vừa không quên tự nhủ: "Vẫn là Tô Lực có cách hay, anh nói chỉ cần gãi bụng mèo thì nó sẽ thoải mái rất nhiều."

Tô-----Lực------! Tiểu Hắc sắp cắn nát hai chữ này ở trong lòng rồi.

Cuối cùng cũng nấu cơm xong, Thương Sùng vừa ra khỏi phòng bếp liền thấy hình ảnh trên ghế sofa.—ll..q,q,q,,dôn,,,,,--═══Nhìn ánh mắt như van xin của Tiểu Hắc và ma trảo của Sở Niệm, khóe môi càng thêm ý cười vui vẻ.

Ho nhẹ một tiếng xem như hấp dẫn sự chú ý, anh đặt hai cái khay lên bàn ăn, nói: "Rửa tay ăn cơm đi."

"Được rồi!"

Sở Niệm đành buông Tiểu Hắc ra, nghe lời chạy đi rửa tay, sau đó như bị kích động, bổ nhào vào bên cạnh bàn ăn ngửi một cái.

"Thơm quá, nhất định sẽ rất ngon!"

Hai món ăn trong khay thật ra chỉ là món ăn gia đình bình thường nhất, nhưng lại khiến Sở Niệm vô cùng hưng phấn. Cô ngồi trên ghế dài, như con chó nhỏ đang chờ chủ nhân cho ăn cơm, hai mắt sáng long lanh.

Thương Sùng cũng không muốn để cô hỗ trợ, từ trong phòng bếp bưng bát canh, lại xới hai bát cơm mang ra. Đặt ở trước mặt cô xong mới ngồi xuống.

Nụ cười nhẹ nhàng, còn dịu dàng hơn bất cứ lúc nào, anh nói: "Nếm thử hương vị xem."

"Được."

Sở Niệm vô cùng nghiêm túc gật đầu, cầm đôi đũa liền gắp một miếng đậu cho vào mồm. Sau đó dưới ánh mắt của Thương Sùng, dựng ngón cái lên,-═══--ll,,,q,q,doonnnnn---═══khen: "Ăn ngon lắm, quả thật còn ngon hơn cả khách sạn năm sao."

Thương Sùng cười cười, lại múc bát canh, đặt ở trước mặt cô, nói: "Em đó, lúc nào cũng dễ dàng thỏa mãn như vậy."

Ngay cả chính anh cũng quên mất đã bao lâu rồi chưa làm đồ ăn cho người khác, trước kia cô cũng như thế này. Thích ăn đậu hũ hương cá anh làm, thích uống canh bí đao hầm xương do anh mấu. Chỉ là từ sau lúc đó.....

Thôi, vừa rồi anh còn hơi lo lắng đã lâu như thế thì tay nghề sẽ giảm sút. Bây giờ nhìn lại, đều là quá lo lắng rồi.

"Tôi không gạt anh, tôi nói đều là nghiêm túc." Sở Niệm cúi đầu, tóc mái đã che khuất ánh mắt cô.

Cô nói: "Từ nhỏ đến lớn, tôi hoặc là ăn ở bên ngoài, hoặc là tự mình làm vài món. Đã lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có ai nấu cơm cho tôi. Trước kia tôi luôn suy nghĩ hương vị cơm gia đình nhất định sẽ rất ngon, ít nhất sẽ không như bên ngoài, ăn chỉ vì sinh tồn thôi."

Thương Sùng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Sở Niệm ngẩng đầu, nụ cười trên mặt rất là sáng lạn, nhưng hai mắt lại hồng hồng. Cô nhìn thẳng Thương Sùng, nói: "Cám ơn anh đã làm bữa cơm này, cũng cám ơn anh đã cho tôi được nếm thử hương vị mà tôi chưa từng được nếm qua."

Hương vị ấy rất đơn giản, rất bình thường. Chỉ là một cái bàn, vài món ăn đơn giản đến không thể đơn giản hơn,--lq,q,qdooo-----có một người ngồi đối diện với cô, làm cho cô cảm giác được cho tới bây giờ đều là hy vọng xa vời,-;;;’’’q;q;uuyyy---do,,,n....nnnn---vẫn là hương vị gia đình mà mình chưa từng có được.

Thương Sùng đau lòng khi thấy cô như vậy, rõ ràng yếu ớt lại phải giả vờ kiên cường. Rõ ràng rất khổ sở, nhưng vĩnh viễn đều mang theo vẻ tươi cười. Rõ ràng vẫn là cô gái nhỏ nhưng phải cõng trách nhiệm to lớn trên vai.

Anh muốn ôm cô vào lòng, muốn cho cô một chỗ dựa. Thế nhưng, cuối cùng cũng chỉ có thể giơ tay lên, thương yêu sờ sờ tóc cô.

Ở trong lòng thở dài, Thương Sùng nói: "Cô nhóc ngốc đừng nghĩ loạn, cẩn thận ăn cơm sặc lên mũi đó."

Sở Niệm bị anh làm cho tức cười, ‘ừ’ một tiếng liền bắt đầu ăn cơm. Chỉ là ăn được vài miếng, cô lại ngừng lại, gắp miếng thức ăn đặt vào trong bát Thương Sùng, nói: "Cùng anh ăn cơm mấy lần, anh đều là ngồi không từ đầu tới cuối. Không phải ngắm phong cảnh thì là uống rượu vang, tôi thật sự hoài nghi có phải anh sợ tôi bỏ độc vào cơm của anh hay không. Mau ăn đi, bằng không tôi cũng không ăn nữa."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Tâm hoảng ý loạn

Thương Sùng cười khẽ, nhìn nhìn bát cơm trước mặt mình lại nhìn cô. Giống như đang giãy giụa trong chốc lát, cuối cùng cầm đũa lên, gắp một miếng thức ăn bỏ vào trong mồm.

Trốn ở góc phòng nhìn lén, Tiểu Hắc bị dọa ngốc rồi, quên cả kêu, chỉ có thể há hốc mồm, dại ra nhìn Thương Sùng.

Sở Niệm ngược lại rất vui vẻ, cười hắc hắc với anh, vừa lòng thỏa mãn tiếp tục ăn. Trong lúc hai người nói đến chuyện của nữ quỷ vào tối qua, đương nhiên cũng không quên hung hăng phỉ nhổ tên Hà Vinh đã bỏ thuốc cho cô.

Chờ ăn sạch đồ ăn trong bát, còn uống thêm khoảng hai chén canh, lúc này Sở Niệm mới tê liệt ngồi trên ghế, ợ một cái. Sờ sờ cái bụng tròn vo, cô nói: "Quả nhiên tâm tình sung sướng thì ăn uống sẽ ngon hơn, nếu cứ theo lượng cơm đó, sớm muộn gì tôi cũng sẽ béo ra."

"Béo một chút cũng tốt, người khỏe mạnh là được." Thương Sùng cười nhẹ nói.

"Nhưng tôi còn chưa lấy chồng đâu, ngộ nhỡ sau này tôi thích một người, anh ấy lại không thích tôi vì tôi béo, vậy chẳng phải tôi bị thua thiệt lớn à!"

"Người thật sự thích em, sẽ không vì thế mà chán ghét em."

"Vậy anh sai rồi, bây giờ đàn ông đều là động vật theo thị giác. Vừa muốn người phụ nữ eo ót, vừa muốn có bộ ngực lớn. Dù sao à, cũng khó hầu hạ."

"Em cũng biết à?" Thương Sùng nhướn mày.

"Chưa ăn thịt heo, chẳng lẽ chưa thấy qua heo chạy à!" Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn.

"Đúng rồi, tối hôm qua tôi đến đây bằng cách nào vậy?"

"Tối hôm qua....." Thương Sùng nghĩ đến chuyện đã xảy ra tối hôm qua, hai mắt thoáng qua vẻ mất tự nhiên.

"Tối hôm qua em té xỉu, tôi dứt khoát ra sức vác em về đây."

"Chỉ đơn giản vậy thôi?" Dùng sức vác về? Người này coi cô là bao tải à?

Thương Sùng gật đầu nhẹ, nói: "Chỉ đơn giản vậy thôi, song đúng là em nên giảm cân đi. Nhìn thì không có mấy lượng thịt, vác lên còn thật sự rất nặng đấy."

"Ngừng, là do thân thể anh không tốt."

Cho dù trên miệng không nhận thua nhưng cô vẫn nhéo nhéo thịt trên bụng mình.-;;,.q.,q,,,donnn....═══ Cuối cùng, liếc thấy nụ cười tràn đầy ý trêu chọc của anh, cô mới lườm anh một cái.

"Cũng biết anh chẳng có lòng tốt vậy đâu, mới vừa ăn cơm xong đã vùi dập tôi rồi."

"Đó không gọi là vùi dập, mà gọi là trêu chọc nhi đồng. Giống như người lớn trêu chọc đứa trẻ thôi, lạc thú mới đúng."

"Dạ dạ dạ, là anh đúng." Sở Niệm hừ một tiếng.

"Ông chú, nếu ngài đã coi tôi là đứa trẻ, vậy ngài rửa đống bát đũa này đi."

"Vì sao?" Gọi mình là ông chú, anh trông có già như vậy sao?

"Bởi vì tôi là trẻ con, cần người lớn che chở." Da mặt cô khá dày, còn cười cười, không để cho Thương Sùng có cơ hội nói chuyện, xoay người chạy đến trên ghế sofa.

Nằm sấp trên chỗ dựa lưng của ghế sofa, Sở Niệm ôm gối tựa, vui rạo rực nhìn anh. Anh không nói một câu trách cứ, chỉ cười cười rồi thu dọn bát đũa trên bàn.

Sở Niệm đột nhiên cảm thấy hình ảnh như vậy rất đẹp, đẹp đến mức sắp hòa tan lòng cô rồi.

Cô dùng tay chống cằm, hỏi Thương Sùng: "Thương Sùng, anh có biết thích một người là cảm giác gì không?"

Thương Sùng nhìn cô một cái, hỏi: "Sao đột nhiên nhớ tới mà hỏi vấn đề này?"

"Đột nhiên nghĩ đến mà thôi, lúc trước tôi hỏi qua Nhạc Du, nhưng cô ấy nói là không biết. Tôi đã hai mươi tuổi rồi còn chưa từng thích ai, anh nói có quá đáng tiếc không?"

"Vậy em đối với Tô Lực là gì? Là không biết hay là gì?"

"Tô Lực à, cảm giác của tôi với anh ấy giống như là với Nhạc Du vậy, như anh trai đó."

Trông thấy anh ngừng động tác một giây, Sở Niệm có chút buồn bực, hỏi: "Làm sao vậy, tôi nói sai gì à?"

"Không có, em muốn biết cái gì, em cứ hỏi đi." Thương Sùng lặng lẽ thở dài, vừa rồi giọng điệu của cô rất dè dặt. –lql,,,nnnnqq,,don,,,,═══Xem ra trận cãi nhau trước đã lưu lại không ít di chứng đi.

Anh đặt bát đũa trong tay xuống, cởi bỏ tạp dề đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống. Bắt chéo đôi chân dài, nghiêng đầu chờ.

"Anh hãy nói cho tôi biết thích một người là cảm giác gì đi." Sở Niệm dựa gần tới.

"Thích một người có rất nhiều cảm giác, ví dụ em luôn nhớ đến người đó trong bất cứ chuyện gì. Tâm tình của anh ta có thể ảnh hưởng đến nội tâm của em, như là anh ta vui vẻ thì em sẽ vui vẻ. Anh ta khổ sở, em cũng sẽ khó chịu. Em sẽ rất muốn gặp anh ta, cho dù là một phút cũng không muốn rời đi. Vui, buồn, yêu, giận của em đều thay đổi theo tâm tình của anh ta, anh ta có bất kỳ hành động, bất kỳ phản ứng nào, em sẽ hết sức nhạy cảm phát giác được. Trông thấy anh ta và người khác phái cười đùa, em sẽ cảm thấy trong lòng có chút ê ẩm. Trông thấy trong mắt anh ta chỉ có mình, em sẽ giống như một đứa bé, vui vẻ tức giận gì đều quên hết."

Từng chữ anh nói đều lọt rõ ràng vào trong tai cô, vừa mới bắt đầu còn rất nghiêm túc suy ngẫm lời anh nói, nhưng càng về sau, cô phát hiện ra những tình huống đó đều xảy ra ở trên người cô.

Sở Niệm hơi luống cuống, "Vụt" một tiếng đứng lên, nói: "Tôi phải về nhà", rồi lập tức chạy ra khỏi nhà Thương Sùng, không hề dừng lại dù chỉ một phút. Quên cả đóng cửa, dáng vẻ bối rối còn như là đang chạy trối chết.

Thương Sùng đứng ở ngoài cửa, nhìn cô lên xe taxi, hồi lâu sau mới xoay người, đóng cửa phòng.

.....

Ba giờ chiều, trong quán cafe Thái Bình Dương, Sở Niệm và Nhạc Du ngồi trên sô pha. Nhạc Du cúi đầu nghịch di động, Sở Niệm thì nhìn dòng người bên ngoài cửa sổ đến ngẩn người.

Sau khi chạy ra khỏi chỗ ở của Thương Sùng, cô liền trở về nhà, nói sơ qua chuyện tối qua với bà nội, cô phải đến trường tìm Nhạc Du.

Nhạc Du quả nhiên là ở cùng Mặc Vân Hiên rồi, song thấy ánh mắt của Mặc Vân Hiên nhìn Nhạc Du, Sở Niệm cũng yên lòng rất nhiều.-l..,,,qq,q,,doonn,,,,,,...Bọn họ đều là người trưởng thành rồi, mến nhau gì đó đều rất bình thường, chỉ cần hai người họ vui vẻ là được rồi.

Nhớ đến bộ dạng ấp úng của Mặc Vân Hiên với mình lúc gần đi, cậu ta có chuyện gì muốn nói với mình sao? Sở Niệm khó hiểu thở dài, ngồi trên sô pha không nhúc nhích.

"Niệm Niệm, cậu có tâm sự gì sao?" Nhạc Du đặt di động lên bàn, từ lúc vào quán cà phê đến bây giờ, Sở Niệm vẫn luôn bồn chồn, Nhạc Du cảm thấy cô đang suy nghĩ chuyện gì, cho nên cũng không có quấy rầy cô.

Không biết giờ là thế nào, Nhạc Du đột nhiên cảm thấy Sở Niệm khác hẳn trước kia. Trước kia, cho dù trời có sập xuống thì cô vẫn vui tươi hớn hở, bây giờ không phải là ngẩn người thì là thở dài.

Sở Niệm lắc lắc đầu, đáp: "Chỉ là đang nghĩ vài chuyện mà thôi."

"Có thể nói với mình không?" Nhạc Du hỏi.

"Nhạc Du, sao cậu cảm thấy được cậu thích Tuần Lộc? Lúc cậu biết cậu thích cậu ta, trong lòng có cảm giác tay chân luống cuống hay không?"

"Thật ra cũng chính là lần nằm viện đó, mình và cậu ấy mới bắt đầu tiến gần một chút. Khi đó cảm giác rất kỳ quái, vừa nhìn thấy cậu ấy, mình đã cảm thấy trong lòng ổn định rất nhiều. Lúc đối diện với ánh mắt ấy, mặt mình sẽ ửng hồng. Mình cảm thấy được mình chưa từng trải qua loại cảm giác ấy, còn nhớ Ấn Sầu không?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Mình phải dũng cảm

"Nhớ."

"Là cô ấy đã giúp mình, nói cho mình biết, cảm giác của mình với Vân Hiên là thích. Ban đầu mình cũng hoài nghi, nhưng rồi mình phát hiện ra, một ngày

không thấy được cậu ấy, trong đầu đều là cậu ấy." Nhạc Du nghĩ đến lúc ấy chính mình ngốc nghếch chạy đi tìm Mặc Vân Hiên, không khỏi bật cười.

"Cho nên cậu liền nói với cậu ta hả?" Sở Niệm kinh ngạc mở to hai mắt, đang giật mình. Ngay từ đầu khi nghe tin này, cô còn tưởng là cậu nhóc Mặc Vân Hiên kia theo đuổi Nhạc Du. Nhưng xem ra, hình như là ngược lại rồi.

"Ừ." Nhạc Du gật gật đầu, nụ cười trên mặt biến thành ngọt ngào hơn.

"Nhưng cũng may, cậu ấy cũng thích mình, bằng không mình xấu hổ lắm."

Còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên gặp Mặc Vân Hiên, lúc đó cậu ấy vì muốn biết về Sở Niệm mới gián tiếp quen mình. Mới đầu cô còn tưởng rằng người trong lòng cậu ấy sẽ là Niệm Niệm, may mắn, là cô nghĩ nhiều.

"Trừ phi cậu ta mù mới không thích cậu, cậu tốt như vậy, còn chủ động theo đuổi cậu ta. Cậu ta không mừng thầm thì quá kỳ quái rồi." Dù sao giờ cũng là thế kỷ hai mươi mốt rồi, không ai cản được phụ nữ theo đuổi đàn ông. -..ll..q,q,,...do,,,,,,----Chỉ là một cô gái tốt như Nhạc Du lại bỏ qua kiêu ngạo để theo đuổi Tuần Lộc ương bướng, thật đúng là khiến cô khó tiếp thụ.

Trông Nhạc Du yếu đuối, dịu dàng thế thôi, nhưng thật ra trong lòng rất dũng cảm. Ít nhất về mặt tình cảm, cô ấy còn thẳng thắn hơn cô nhiều.

Sở Niệm lại bất giác nghĩ tới Thương Sùng, cô sợ quá vội vàng lắc đầu, ép mình không cần nghĩ lung tung.

Ngồi ở đối diện, Nhạc Du trông thấy động tác đó của Sở Niệm, cho rằng cô ấy không thích mình chủ động như vậy. Nhíu mày nhìn cô, hỏi: "Niệm Niệm, có phải cậu thấy mình....."

Sở Niệm đương nhiên biết rõ Nhạc Du hiểu lầm, vội vã lắc lắc đầu, đáp: "Cậu đừng nghĩ lung tung, mình mới không bảo thủ như vậy đâu. Chẳng qua là mình cảm thấy Nhạc Du nhà chúng ta đã trưởng thành, ít nhất là rất dũng cảm trong chuyện tình cảm này."

Tình yêu có lẽ thật sự rất tốt đẹp, cô có thể thấy được bây giờ Nhạc Du rất vui vẻ. Có người mình thích ở bên cạnh, sẽ rất tốt chăng.

Nhạc Du khẽ mỉm cười với bạn thân, giống như do dự trong chốc lát, mở miệng hỏi: "Niệm Niệm, cậu đã thích người nào sao?"

Sở Niệm sững sờ, hỏi lại: "Sao cậu lại hỏi vậy?"

"Cảm giác, nếu như vào lúc trước, cậu nghe được chuyện như vậy, nhất định sẽ đuổi theo Vân Hiên bắt viết giấy cam đoan. ==..//q.q.,,,lleleldon,,,,,---==Nhưng bây giờ cậu rất yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức khiến mình có cảm giác kỳ quái." Nhạc Du nhìn Sở Niệm.

"Cho nên dựa vào sự hiểu biết của mình với cậu, hiện tại trong lòng cậu chắc chắn có chuyện, hơn nữa còn là chuyện tình cảm. Người kia là ai vậy? Cũng ở trong trường chúng ta sao?"

"Cũng không thể nói là thích, chỉ là cảm giác rất quái lạ." Sở Niệm trầm tư một hồi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Trong lòng mình rất loạn, không biết nên làm gì bây giờ."

"Tại sao lại như vậy? Người kia đã có bạn gái rồi à?"

"Mình không biết." Sở Niệm thở dài, nghĩ đến bộ dạng lúc lạnh lúc nóng của Thương Sùng, ánh mắt liền ảm đạm.

"Mình thậm chí còn không biết anh ấy có thích mình hay không nữa."

Chưa nói đến vấn đề tuổi tác, bình thường anh suy nghĩ những gì, cô đều không biết được. Có lúc anh đối xử với cô rất tốt, có lúc lại lạnh như băng. Cô không biết hành vi đó của anh là thói quen hay chỉ đối xử với mỗi mình cô như vậy.

Cô có thể không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, nhưng về chuyện tình cảm, cho tới bây giờ đều là yếu điểm của Sở Niệm. Bất kể là tình yêu cũng tốt, tình thân cũng được. Không có ai nói cho cô biết nên xử lý như thế nào, cũng không dạy cô gặp phải loại chuyện này thì nên làm như thế nào mới đúng.

Chỉ cần không đặt người khác ở trong lòng, người ta sẽ không có cách nào thương tổn tới mình. Tận trong xương cô là một người có ý bảo vệ mình cực mạnh, cho nên qua từng ấy năm, trừ Nhạc Du ra, cô đối đãi với những người khác đều rất lạnh lùng. Nhưng không ngờ, hiện tại lại có thêm một người, không hề báo trước đã đi vào lòng cô, làm cho cô rối loạn.

Hôm nay mình chọn cách chạy trốn, vậy ngày mai thì sao? Về sau? Về sau nữa? Nghĩ đến sau này còn phải gặp Thương Sùng, Sở Niệm đã cảm thấy cả người không tốt rồi.

Nhạc Du thấy bộ đạng đó của cô, trong lòng cũng không chịu nổi. Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn vô cùng lạnh lẽo của cô, Nhạc Du nói: "Niệm Niệm, có một số việc đừng suy đoán, cứ gọn gàng dứt khoát hỏi rõ ràng.—llqqll000----d000nnnn----==Chúng ta không còn là trẻ con nữa, không thể nhìn thấy chuyện là bỏ chạy, trốn tránh. Thích là bản năng của con người, cậu có thể trốn tránh một lần, vậy lần thứ hai thì sao? Mình không thích cảm giác che giấu, mình tin tưởng cậu cũng giống vậy."

"Ý của cậu là mình nên đi hỏi thẳng anh ấy sao?" Sở Niệm hỏi.

"Đúng." Nhạc Du gật gật đầu.

"Mình biết rõ cậu rất bài xích chuyện tình cảm, thế nhưng đã xảy ra, chúng ta phải đi đối mặt. Nếu như người kia thật sự không thích, không chấp nhận cậu, vậy sẽ tốt hơn là lòng cậu luôn lo lắng không yên."

"Chỉ có cách đó thôi à?" Sở Niệm có chút do dự.

"Tháng sau trường chúng ta kỷ niệm ngày thành lập trường, đêm hôm đó sẽ tổ chức một vũ hội hoá trang. Cậu có thể thừa cơ tìm người đó nói rõ ràng, trên mặt có mặt nạ, không sợ mất mặt đâu ~~ "

Tuy đến bây giờ Sở Niệm vẫn chưa nói người kia là ai, nhưng Nhạc Du vẫn lờ mờ đoán được. Khó trách cô nhóc này sẽ rối thành như vậy, hy vọng bọn họ sẽ có kết cục tốt đi.

Cuối cùng Sở Niệm bị Nhạc Du chọc cho tức cười, hít vào một hơi thật sâu, cô nắm chặt tay Nhạc Du, nói: "Nhạc Du, vẫn là cậu tốt nhất, mặc kệ mình gặp phải chuyện gì, cậu cũng sẽ ở bên cạnh mình. Có cậu, thật tốt."

"Đó là đương nhiên, hiện tại đã biết rõ mình là bảo vật rồi hả?" Nhạc Du cười hì hì, đưa tách cafe đến trong tay Sở Niệm.

"Cậu ấy à, đừng nói lời buồn nôn nữa. Mau nghĩ xem đến lúc đó cậu muốn mặc quần áo gì, trang điểm xinh đẹp nữa. Nếu không mặc váy công chúa đi, mình có nhiều trang phục đó lắm."

"Không phải cậu muốn mặc thành công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn chứ? Quá khoa trương rồi."

"Vậy cũng phải xem có ai nguyện ý làm chú lùn của cậu chứ, ha ha ha."

.....

Một tháng sau, Mộ Thành cũng sắp lập đông rồi, nghĩ đến tối mai chính là vũ hội kỷ niệm ngày thành lập trường, Sở Niệm liền đối diện với cái ti vi trong nhà, ngồi vò đầu gãi tai.

Từ hôm bàn bạc với Nhạc Du xong, Sở Niệm cũng quyết định đối diện với tình cảm của mình. Xem như đang chịu trách nhiệm với Tiểu Hắc đi, cuối tuần cô đều đến nhà Thương Sùng, ở một ngày. Gọi sang mồm là vì chăm lo cho Tiểu Hắc, nhưng thực tế là muốn thấy anh nhiều hơn.

Thương Sùng vẫn như trước, ở trong trường sẽ không thân với cô, nhưng mỗi lần đến nhà anh, anh đều sẽ đích thân nấu cơm cho cô.-..,,
Hà Vinh rất kỳ quái, giải quyết xong chuyện, ngày hôm sau đã chết. Truyền thông đều đưa tin, Sở Niệm ngược lại không hề nghĩ nhiều đến cái chết của ông ta, dù sao loại người cặn bã như vậy cũng gây thù với khối người. Cứ nghĩ khoản lần này bị xù rồi, không ngờ tin tức còn chưa chiếu xong, tin nhắn báo đã hiện lên trên di động rồi

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Cười cho tôi nghe

Sáu triệu tệ, đúng là giá tiền gấp đôi mà đêm đó Sở Niệm đòi Hà Vinh.

Cô không khỏi nghĩ, có lẽ đêm đó Hà Vinh đã chuyển tiền vào trong tài khoản của cô rồi, coi như tên đó đã làm chuyện tốt trước khi chết.

Lần này, Sở Niệm phá lệ không có ăn mảnh, rất hào phóng cho Thương Sùng chi phiếu ba triệu, nói cái gì mà thưởng cho anh đi mua đồ ăn vặt.

Nhớ đến bộ dạng đen mặt tiếp nhận chi phiếu của Thương Sùng lúc đó, đến bây giờ Sở Niệm vẫn buồn cười. Quan hệ hợp tác của hai người xem như đã xác định, chỉ là.....Tô Lực.

Dù sao, hiện tại đã biết rõ mình thích ai, Sở Niệm đương nhiên sẽ nói rõ với Tô Lực. Chỉ là dáng vẻ ngay lúc đó của anh thật sự khiến người ta đau lòng, anh không hỏi gì cô cả, chỉ một câu "Anh nguyện ý chờ" liền bước đi luôn.

Cho dù cô và Tô Lực vẫn chưa tính là có quan hệ thực tế, nhưng vẫn khiến cho Sở Niệm cảm thấy thiếu nợ anh. Trong khoảng thời gian này, Tô Lực không có liên lạc với cô nên cô cũng bớt bận tâm. Chỉ là như vậy cũng tốt, dù sao thời gian cũng có thể thay đổi tất cả.

Sở Niệm quay đầu nhìn lư hương bát giác trên bàn thờ, gần đây chẳng biết bà nội bị làm sao, cả ngày vẫn chẳng xuất hiện. Không có ai nói chuyện, cô cũng cảm thấy rất nhàm chán. Tắt ti vi liền đi về phòng mình.

Thời gian đã muộn, song tinh thần Sở Niệm lại như kẻ bị bệnh thần kinh. Quấn chăn lớn trên người, lăn qua lăn lại ở trên giường. Lăn mệt rồi, lại bắt đầu đối điện với di động, ngẩn người.

"Gọi hay không gọi đây." Sở Niệm đối điện với di động lẩm bẩm lầu bầu, lại do dự, giãy giụa hơn mười phút, cuối cùng vẫn nhấn số. Nghe tín hiệu trong điện thoại, trái tim cô đập thình thịch.

Mấy giây sau điện thoại kết nối, chỉ là đối phương không nói gì, giống như chờ đợi cô mở miệng trước. Sở Niệm ngồi dậy, giả vờ giả vịt thanh thanh cổ họng, nói: "Thương Sùng, anh còn chưa ngủ à?"

"Ngủ còn nhận cuộc gọi của em được sao?"

Giọng nói của Thương Sùng trong điện thoại còn dễ nghe hơn bình thường, giọng nói lười biếng lại có ý tứ trêu chọc.---.<>>,ll..,,qq,,,donn-----═══ Sở Niệm giông như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc này của anh. Tên kia chắc chắn lại nằm ở trên ghế dựa rồi cười cô.

Chỉ là không biết, anh có mặc đồ ngủ hay không.....Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Niệm đỏ lên, cũng không xấu hổ như các cô gái bình thường, mà ngược lại còn như tên trộm bật cười.

Đột nhiên xuất hiện tiếng cười truyền tới trong điện thoại, Thương Sùng cũng bị cô làm cho khó hiểu rồi. Vừa rồi anh đâu có nói lời nào buồn cười, sao cô nhóc kia lại đột nhiên cười thành như vậy?

Nhận lấy ly đế cao do Tiểu Hắc đưa đến, Thương Sùng ngửa đầu uống cạn chất lỏng màu đỏ trong ly.--<<>>>k<<"....Do,,,nnn/////═══Lại dừng lại vài phút, mới mở miệng: "Em đã cười vui vẻ như thế, vậy tôi tắt trước đây."

Sở Niệm sững sờ, vội vàng nói: "Đừng mà, tôi có chuyện nói với anh đây."

"Chuyện em muốn nói chính là cười cho tôi nghe sao?"

"Đương nhiên không phải."

Sở Niệm cũng không thể nói cho Thương Sùng là mình cười vì nghĩ đến dáng vẻ mặc đồ ngủ của anh đi. Cô gãi gãi đầu, giọng nói có chút cẩn thận dò hỏi: "Ngày mai trường chúng ta có buổi vũ hội kỷ niệm ngày thành lập trường, anh biết chưa?"

"Biết rồi."

"Vậy anh sẽ đi sao? Nghe nói năm nay vũ hội kỷ niệm ngày thành lập trường có thể đeo mặt nạ, nhất định chơi rất vui vẻ." Sở Niệm lo lắng Thương Sùng sẽ từ chối mình, dù sao với kiểu đàn ông ở độ tuổi như anh, sẽ không có hứng thú với những thứ bình thường đó.

Thương Sùng trầm tư hồi lâu, hỏi ngược lại: "Em thì sao?"

"Tôi nhất định sẽ đi, vũ hội mặt nạ đó, chỉ nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi."

"Vậy cũng tốt."

"Cái gì tốt?" Sở Niệm suy nghĩ một chút, đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

"Ý anh nói là anh cũng sẽ đi sao?"

"Ừ."

Kỳ thật hôm nay, lúc Tần Tâm Nhu hỏi qua vấn đề này, anh liền từ chối thẳng. Đối với Thương Sùng mà nói, kiểu vui chơi trẻ con đó đúng là vô vị. --< Nghĩ đến cái cô Tần Tâm Nhu kia, trong mắt Thương Sùng lướt qua vẻ bực mình. Suốt ngày quấn quít lấy anh ở trong trường học thì thôi, hôm nay lại còn nói muốn tới nhà mình. Nhà anh là viện bảo tàng sao? Ai muốn đến là đến à?

Nếu như không phải giữ cô ta để thỉnh thoảng đi trêu chọc Sở Niệm một tý, đoán chừng Thương Sùng đã sớm đuổi cô ta đi rồi.

"Vậy ngày mai anh sẽ mặc trang phục gì?" Thật vất vả mới biết ngày mai Thương Sùng cũng sẽ đi, Sở Niệm không muốn đến lúc đó sẽ không tìm được anh.

"Em thì sao?"

"Tôi chắc chắn sẽ ăn vận vô cùng đặc biệt, bảo đảm anh nhìn một cái là nhận ra tôi."

"Phải không?"

Đầu bên này, Thương Sùng nở nụ cười, ngón tay thon dài gõ nhẹ vào tay vịn ghế rất có tiết tấu. Ngay lúc Sở Niệm mong đợi đầy trong lòng, cho là anh sẽ nói với cô, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến giọng nói của anh, anh nói: "Ngày mai gặp sẽ biết, không còn sớm nữa, ngủ ngon."

Cũng không đợi Sở Niệm hoàn hồn, liền tắt máy. Sở Niệm ngây ngốc nói a lô hồi lâu, cuối cùng thở hổn hển ném di động qua một bên, bắt đầu chơi trò đập đầu vào gối.

Cái gì gọi là vừa nhìn thấy sẽ biết, nói sớm một chút sẽ chết à. Nếu không phải cô có này nọ với anh, sẽ để anh kiêu ngạo ở trước mặt mình như vậy à? Đáng giận, quả thật quá đáng giận!

Sở Niệm hung hăng cắn chăn mền, đoán chừng là cắn quá nhập thần, cho nên sau đó ngủ thế nào, cô cũng không biết.

Sáng hôm sau, trường học sắp xếp buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường vào buổi tối. Buổi sáng, sau khi xong buổi lễ mít tinh, Sở Niệm liền theo Nhạc Du ngồi đàng hoàng trong phòng học, học tập.

Vốn là nghĩ đến đây sẽ nghiêm túc chăm chỉ nghe giảng. Song tiếc là giảng viên lại là một giáo sư đã hơn sáu mươi tuổi, tốc độ nói chuyện chậm rãi như hát ru,--<<,lq.q....doonnn,,,,,-----Sở Niệm nghe chưa được hai mươi phút, liền bắt đầu mệt rã rời rồi. Cuối cùng thật sự không đỡ nổi, nằm sấp ở trên bàn ngủ thiếp đi.

Ngồi bên cạnh, Nhạc Du thấy cô như thế, còn tưởng rằng tối qua quá kích động nên mất ngủ nên không muốn đánh thức cô, tự nhiên ghi chép bài.

Chờ đến khi Sở Niệm tỉnh lại, đã là hết tiết hai rồi. Khả năng là vì ngoại hiệu "Tội phạm giết người" của cô quá vang dội, cô ngủ liên tục trong vài giờ, chẳng những giáo sư không đánh thức mà cả bạn cùng bạn cũng mặc kệ.

Cô vuốt vuốt đôi mắt mơ màng, không hề có hình tượng ngáp một cái. Mở di động ra, bên trong quả nhiên có tin nanh của Nhạc Du.

"Niệm Niệm, mình và Vân Hiên đi xem phim rồi. Nhớ rõ buổi tối phải ăn vận xinh đẹp, mình sẽ châm dầu cho cậu! Yêu cậu, buổi tối gặp trong buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường."

"Giờ cô nhóc kia cũng bắt đầu trọng sắc khinh bạn rồi." Sở Niệm nhìn tin nanh ấy, cười vô cùng bất đắc dĩ.

Hôm nay Thương Sùng không có lớp, cho nên không tới trường học. Nhạc Du và Mặc Vân Hiên đi hẹn hò. Vậy bây giờ cô nên làm gì đây?

.....

Tám giờ tối, trong phòng hội nghị. Lần này trường học đúng là tốn không ít tâm tư, không chỉ trưng dụng phòng hội nghị mà còn trang trí bên trong rõ nhiều.

Ánh trăng sáng chiếu vào rèm cửa dài sát đất, đèn thủy tinh không ngừng xoay tròn. Khác với vẻ nặng nề lúc trước, ngược lại khá cao quý và trang nhã.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Thủy thủ mặt trăng

Buổi tối Nhạc Du mặc một bộ lễ phục màu trắng cắt may gọn gàng, mái tóc đen dài búi cao, trên chiếc mặt nạ che nửa mặt màu vàng kim khảm mấy viên đá thạch anh, đôi môi mỏng màu hồng nhạt. Cho dù trên người không đeo bất kỳ đồ trang sức sang quý nào, nhưng vẫn xinh đẹp làm cho người ta không theo kịp.

Cô kéo Mặc Vân Hiên đang mặc một bộ vest đen, mang theo chiếc mặt nạ cùng kiểu. Có lẽ là vì hợp với bộ vest khiến cho Mặc Vân Hiên thoát khỏi hơi thở trẻ trung lúc trước, khí thế trầm ổn phối hợp với khuôn mặt tuấn tú kia, làm cho cậu vô cùng giống với Vương tử bước ra từ trong tiểu thuyết.

Ánh mắt mọi người xung quanh đều đặt ở trên người bọn họ, rối rít hâm mộ đôi tình nhân này.

Trên hội trường càng lúc càng nhiều người, mặc dù là vũ hội hoá trang, nhưng mọi người vẫn ăn vận vô cùng hợp lý, lễ phục đơn giản, mặt nạ mới cũng không quá khoa trương.

Ngay cả hiệu trưởng ở trên đài đã nói xong rồi, Nhạc Du vẫn không thấy Sở Niệm. Cô nhận lấy khay điểm tâm Mặc Vân Hiên đưa tới, trong lòng có chút bận tâm.

"Cậu nói Niệm Niệm sẽ không bỏ cuộc giữa chừng đi, biết sớm thì buổi chiều đã không đi xem phim với cậu, ở bên cậu ấy thì tốt hơn."

Mặc Vân Hiên nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Cậu yên tâm, Sở Niệm rất dũng cảm, lâm trận lùi bước gì gì đó hoàn toàn không phù hợp với tính cách của cô ấy.--,,lll,,,,q...uy.....do,,,,,nnnn═══Hai người các cậu cứ coi nhau là đứa bé, mình thật sự hâm mộ tình cảm của hai cậu."

Lúc trước cậu là có lý do mới đến trường này làm quen với Sở Niệm, khi đó còn định xử lý xong chuyện liền rời đi, chỉ là không nghĩ tới Nhạc Du lại tỏ tình với mình. Cô ấy là cô gái tốt, không chỉ dịu dàng, xinh đẹp, nội tâm còn rất thiện lương. Cho nên cậu động tâm, đáp ứng Nhạc Du, bắt đầu nói chuyện yêu đương với cô ấy.

Tình cảm của cả hai người họ, chính cậu đương nhiên biết rõ. Chỉ là Mặc Vân Hiên có chút bận tâm, ngộ nhỡ thân phận của mình bị phơi bày rồi, Nhạc

Du sẽ chọn đứng ở bên Sở Niệm hay là ở lại bên mình như lúc trước.

Đứng ở bên cạnh, Nhạc Du giống như phát giác được cảm xúc đột nhiên hạ thấp của Mặc Vân Hiên, cô thò đầu qua hỏi dò: "Sao thế, cậu đang ghen tỵ với Niệm Niệm à?"

Mặc Vân Hiên hoàn hồn, rất cưng chiều vươn ngón tay chọc nhẹ lên chóp mũi cô, nói: "Cậu nghĩ mình hay giận dỗi thế à."

"Có khả năng này đấy."

Tính cách của Nhạc Du đều rất dịu dàng, trầm ổn, chỉ khi ở trước mặt cậu, liền thêm một phần đáng yêu hoạt bát. Mặc Vân Hiên nhìn Nhạc Du xinh đẹp như cô công chúa ở trước mắt, đáy lòng liền hạnh phúc không nói ra được.

Cậu nhìn nhìn xung quanh, hỏi: "Hình như bạn mới của cậu cũng không đến."

"Cậu nói Ấn Sầu sao?" Nhạc Du nhíu mày, nói tiếp: "Tính tình Ấn Sầu rất nhát gan cũng rất tự ti, kiểu tiệc đêm này, cô ấy chắc chắn sẽ không đến."

Trầm ngâm vài phút, Nhạc Du nhìn Mặc Vân Hiên, nói: "Nếu như bộ dạng mình khó coi, cũng không phải là con gái nhà giàu, cậu còn đáp ứng ở cùng mình không?"

"Cậu lại nghĩ lung tung rồi, mình thích cậu, không phải là vì tướng mạo và gia thế của cậu. Có lẽ bây giờ mình nói,--..,,,lll,,,,,q,,....dô,,,,,,---- cậu cũng không tin, nhưng sau này cậu sẽ biết thôi." Mặc Vân Hiên ôm Nhạc Du vào trong ngực, hôn nhẹ lên trán cô.

Nhạc Du có chút thẹn thùng, trên mặt mang vẻ tươi cười thẹn thùng, rất là hạnh phúc rúc vào trong lòng Mặc Vân Hiên.

Cứ như vậy trôi qua một tiếng, hai người bọn họ đang nói chuyện phiếm, liền nghe thấy tiếng ồn ào từ phía cửa truyền đến. Nhìn một đám người vây quanh chỗ đó, Nhạc Du có chút tò mò, hỏi: "Chỗ đó sao thế nhỉ?"

"Đoán chừng là có người nào đó đến đây." Mặc Vân Hiên nhìn người bên kia, trong lòng không nhịn được cũng bắt đầu hiếu kỳ.

Hai người đang cân nhắc có nên qua xem chút không thì đám người ở cửa lại bị đẩy ra từ bên trong. Nhìn Sở Niệm mặc một bộ váy dáng phồng theo kiểu hoàng gia châu Âu, trên đầu còn đeo vương miện thủy tinh, Nhạc Du và Mặc Vân Hiên đều kinh ngạc há to miệng.

Sở Niệm nhíu mày, thật vất vả đi đến trước mặt hai người bọn họ. Không chút khách khí cầm lấy cái ly trong tay Nhạc Du, vội uống vài ngụm.

"Mệt chết mình, cái váy này trông qua thì đẹp mắt, không ngờ mặc vào lại phiền toái như thế."

Nhạc Du nuốt nước bọt, tỉ mỉ quan sát bộ váy trên người Sở Niệm. Bộ váy màu trắng bó sát ngực vô ý lộ ra dáng người hoàn mỹ của Sở Niệm, đuôi váy dài quét đất, đằng sau eo dùng một dải lụa cột thành hình con bướm lớn, phát huy hết công dụng nối tiếp.

Mái tóc màu đen dài tới ngang eo như rong biển tùy ý xõa đằng sau lưng, vương miện thủy tinh trên đỉnh đầu vốn khiến người ta cảm thấy tục tằng, lại được Sở Niệm sửa thành khí chất cao quý. Làn mi dài cong vút luôn khiến Nhạc Du hâm mộ, cả người đều như sáng rực, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào dời mắt khỏi người cô ấy.

Nhạc Du cảm thán: "Niệm Niệm, tối nay cậu thật sự rất đẹp!"

Mặc Vân Hiên cũng gật đầu nhẹ, chỉ là ánh mắt đặt ở trên người Sở Niệm rất nhã nhặn, nói: "Không ngờ cậu ăn vận lên thật sự rất đẹp."

Sở Niệm lườm cậu ta một cái, đừng tưởng rằng cô không so đo với cậu ta về chuyện bắt cóc Nhạc Du vào ngày hôm qua. Cô hướng về phía Nhạc Du cười hắc hắc, vui thích nhấc làn váy xoay một vòng.

"Chỉ là Niệm Niệm à, có phải cái váy này hơi khoa trương hay không....." Bữa tiệc tối nay chỉ là kỷ niệm ngày thành lập trường mà thôi, Sở Niệm ăn vận như vậy đi dự tiệc thượng lưu sẽ hợp hơn. --..,.ll...q,,,,,,do.....----o,,,nnnnn═══Cô đương nhiên biết rõ vì sao cô ấy ăn vận long trọng như vậy, nhưng người khác lại không biết. Quay đầu nhìn đám nữ sinh túm năm tụm ba chỉ chỉ trỏ trỏ Sở Niệm ở xung quanh, Nhạc Du không khỏi nhíu mày.

Sở Niệm đương nhiên biết rõ suy nghĩ của Nhạc Du, phớt lờ đám nữ sinh đang hâm mộ, ghen ghét đầy mặt kia, nói: "Này có gì khoa trương chứ? Vũ hội hóa trang phải có sự khác biệt mới vui. Là bọn họ không phân biệt tốt xấu mà thôi, đây chính là bộ váy mình thích nhất do nữ chính trong phim hoạt hình mặc, mình đặt hàng làm theo yêu cầu, tốn không ít tiền đâu."

"Hoạt hình gì?"

"Thủy thủ mặt trăng đó, nữ chính trong phim đã mặc bộ váy này ở trong vũ hội. Có phải là rất đẹp hay không? Có phải đẹp đến ngây người không?"

"....."

Nhạc Du và Mặc Vân Hiên hoàn toàn cạn lời, khi còn nhỏ có rất ít người yêu thích bộ phim hoạt hình mà Sở Niệm ưa thích. Cho rằng cô sẽ hóa trang thành nhân vật thần tượng cao lớn nào đó, không ngờ lại là nhân vật trong phim hoạt hình.

Người ta nói không sai, trong lòng mỗi người phụ nữ sẽ có một cô công chúa. Cô công chúa của Sở Niệm này, có chút khác người.

Sở Niệm nhìn nhìn Mặc Vân Hiên và Nhạc Du cùng ngây ra như phỗng, sau đó quay đầu nhìn về phía hội trường.--,,...ll,,q,,d,,ô,,,,nnn.....-----Hiện tại cũng sắp chín giờ rồi, cô vì trang phục mà đến muộn, còn Thương Sùng thì sao?

Cô nhíu mày, tìm kiếm bóng dáng của Thương Sùng ở trong đám người. Cho dù trên mặt của mọi người, cả trai lẫn gái đều mang theo mặt nạ, nhưng Sở Niệm vẫn có thể nhận ra không có anh trong đám người này.

Tên kia sẽ không để cô leo cây đó chứ?!

Sở Niệm bực mình gõ vài cái lên bàn thủy tinh, hỏi Nhạc Du: "Gặp qua Thương Sùng chưa?"

"Hình như là chưa." Nhạc Du đã quen nghe Sở Niệm gọi Thương Sùng như thế, chỉ là.....

"Niệm Niệm, Tô Lực nhà cậu đâu?"

"Cái gì gọi là Tô Lực nhà mình chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 71: Có đẹp không

Sở Niệm kỳ quái nhìn Nhạc Du một cái, sau đó mới nói ra dưới ánh mắt khó hiểu của Mặc Vân Hiên: "Hai người đừng hiểu lầm, mình và Tô Lực chỉ có quan hệ bạn bè, lại nói, tối nay là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, làm sao anh ấy có thể tới tham gia chứ!"

"Vậy trước kia cậu nói người trong lòng cậu là ai? Mình vẫn luôn cho là Tô Lực." Nhạc Du kinh ngạc trợn to hai mắt, chẳng lẽ trước đây mình đã đoán sai sao?

Mặc Vân Hiên không nói gì, chỉ đứng ở một bên, như có điều suy nghĩ nhìn Sở Niệm.

"Lát nữa cậu sẽ biết." Sở Niệm cố làm ra vẻ thần bí, nhếch miệng cười một tiếng, sau đó dời đề tài, hàn huyên cùng hai người bọn họ.

Trên hội trường bật điệu Waltz ưu nhã, được một lúc, Nhạc Du và Mặc Vân Hiên đã ra khiêu vũ rồi. Sở Niệm lạc đàn, trong lòng bắt đầu tức giận, lạnh nhạt từ chối vài nam sinh mời mọc. Không chớp mắt nhìn chằm chằm cửa chính, đồ cũng không uống, cả người đứng như bức tượng.

Rốt cuộc, cửa lớn bị đẩy ra. Một người đàn ông mặc âu phục màu đen, đeo mặt nạ che nửa mặt, đi về phía Sở Niệm. Khóe môi anh mang theo ý cười đẹp mắt, ánh mắt vẫn dịu dàng như thường ngày.

Chỉ tiếc khi đi đến trước mặt Sở Niệm, người đàn ông kia còn chưa kịp mở miệng, Sở Niệm đã lên tiếng trước.

"Tô Lực?"

Tô Lực giả bộ mất hứng, nhún nhún vai, đáp: "Không ngờ như vậy cũng vẫn bị em nhận ra."

Trên mặt cô đã không còn vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ vừa rồi, nụ cười nhàn nhạt vẫn có thể làm cho người ta cảm giác được sự thất vọng của cô. --,..,..,ll,,,,e....q,,,,uyy,,,,,don,,,,,,----Trong lòng Tô Lực không khỏi đau nhức một chút, trong đôi mắt đen chợt lướt qua vẻ ảm đạm.

Anh nở nụ cười dịu dàng, nhìn Sở Niệm, hỏi: "Đang chờ người à?"

"Ừm." Sở Niệm gật đầu nhẹ, đôi mắt lại trôi về nơi khác.

Lần cuối cùng cô và Tô Lực gặp mặt đã qua một tháng rồi. Sở Niệm vốn cảm thấy không có gì, nhưng khi gặp lại, trong lòng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy hơi lúng túng.

Cô mất tự nhiên gãi gãi đầu, hỏi: "Đây là tiệc tối kỷ niệm ngày thành lập trường, bảo vệ ngoài cửa để anh vào thế nào vậy?"

"Là Hiệu trưởng trường em, dù sao vụ án của Bạch Oánh cũng do tôi xử lý, Hiệu trưởng trường em gửi thiệp mời anh đến đây."

Tô Lực vén những sợi tóc lộn xộn trên trán cô ra sau tai cô, cúi người xuống, ghé sát vào cô, nói: "Sao thế? Không muốn gặp lại tôi sao?"

"Không phải, chẳng qua là cảm thấy có chút tò mò mà thôi." Sở Niệm không quá quen với khoảng cách gần như vậy, theo bản năng nghĩ lùi lại một bước. Nhưng chân còn chưa kịp bước, bên eo liền có thêm một cánh tay. Sở Niệm nhíu mày, có chút buồn bực nhìn Tô Lực.

Tô Lực nhếch môi, nói: "Lâu như vậy không gặp, nhảy một điệu với tôi nhé?"

Sở Niệm muốn từ chối, nhưng nhìn những ánh mắt xung quanh, cuối cùng đành gật nhẹ đầu đáp ứng anh. Tô Lực vẫn luôn đối xử rất tốt với cô, về mặt tình cảm thì cô lại không có cách đền bù cho anh. Nhảy một điệu xem như bồi tội đi, dù sao cô cũng không thể khiến anh khó xử ở trước mặt nhiều người như vậy được.

Nhắc tới cũng rất khéo, lúc Tô Lực kéo Sở Niệm đi về phía sàn nhảy thì đúng lúc kết thúc một bài nhạc,-...,q,q,,...d...,,,,,,ooooo------ rất nhiều người đều đi ra khỏi sàn nhảy. Trong hội trường to như vậy, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Một tay Tô Lực đặt ở trên vòng eo mảnh khảnh của Sở Niệm, một tay áp lên tay phải của cô. Lẳng lặng nhìn cô bé ở trước mặt mình, thâm tình khiến người khác hâm mộ.

Âm nhạc vang lên trong hội trường, Tô Lực khẽ mỉm cười với Sở Niệm đang có chút khẩn trương, nói: "Đừng lo lắng, đi theo tôi là được."

Sở Niệm nghe lời gật đầu nhẹ, thân thể di chuyển theo bước chân của Tô Lực. Cho dù thoạt nhìn có chút lạnh nhạt, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến cảm giác thấy hai người rất phù hợp của mọi người.

Đang lúc mọi người xem đến nhập thần, trong sàn nhảy đột nhiên nhiều thêm một người đàn ông. Anh mặc bộ vest màu trắng hoàn toàn trái ngược với Tô Lực, trên mặt đeo chiếc mặt nạ màu đen đơn giản, khóe môi hơi nhếch. Khác biệt là ánh mắt của anh không hề đen như người bình thường, ngược lại là đỏ tươi quỷ dị. Phối hợp với nụ cười của anh, vô tình làm cho cả người anh nhiều thêm một phần quyến rũ.

Nhìn anh không nhanh không chậm đi đến trước mặt Sở Niệm và Tô Lực, đám người trên hội trường rối rít hạ giọng nghị luận. Người đàn ông không để ý đến giọng nói xung quanh, lạnh lùng nhìn Tô Lực, lại dời mắt đặt ở trên người Sở Niệm.

Sở Niệm cũng ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhích tới gần anh, hỏi thử: "Thương Sùng?"

Mang theo mặt nạ màu đen, Thương Sùng gật gật đầu, khóe môi đầy ý cười vui vẻ sâu xa.

"Không ngờ em vẫn có thể nhận ra tôi, tôi còn tưởng rằng em đã sớm quên rồi."

"Còn làm kẻ ác cáo trạng trước, rõ ràng là anh đến muộn mà."

Sở Niệm tặng anh một cái nhìn khinh bỉ, nhón chân lên, tiến đến trước mặt anh, nói: "Không ngờ anh còn đeo đôi lens đẹp như vậy, màu sắc không tệ, thoạt nhìn rất giống thật."

Nếu như đặt ở trước kia, Thương Sùng chắc chắn sẽ không để cô quan sát mình ở khoảng cách gần như vậy. –ll..q..q.,,,doonnnnnn-----Nhưng bây giờ.....Thương Sùng nhìn đôi mắt càng lúc càng mờ nhạt của Tô Lực, nhếch khóe môi, hỏi cô: "Đẹp không?"

"Đẹp."

"Vậy cùng tôi nhảy điệu tiếp theo được không? Coi như trả sạch nợ nần trước đó của em."

Trong lòng Sở Niệm hơi kích động, cắn môi dưới giống như đang do dự. Đầu tiên là áy náy nói xin lỗi với Tô Lực vẫn đang trầm tư ở bên cạnh, sau đó nâng tay đặt trên lòng bàn tay Thương Sùng.

Thương Sùng cũng không để Tô Lực có cơ hội nói chuyện, trực tiếp kéo tay Sở Niệm, ôm cô vào trong ngực.

Người ta đã bắt đầu khiêu vũ rồi, Tô Lực dĩ nhiên chẳng còn lý do ở lại trên sàn nhảy nữa. Anh im lặng trở về hội trường, trong lòng yên lặng an ủi mình, hai người bọn họ chỉ là khiêu vũ mà thôi.

Nhưng khi bản thân trông thấy nụ cười trên mặt Sở Niệm, Tô Lực đột nhiên cảm thấy cơ thể giống như bị rút sạch máu, chỉ còn lại cái lạnh thấu xương.

Tối nay cô ăn vận tỉ mỉ, có phải là vì người đàn ông kia không? Hóa ra sự lo lắng của mình là đúng, người trong lòng Sở Niệm vẫn luôn không phải là mình.

Còn tưởng rằng cô thích màu đen, vẫn là anh sai rồi. Màu sắc Sở Niệm thích sẽ thay đổi liên tục theo người đàn ông kia mà thôi.

Cầm lấy ly rượu trên bàn, Tô Lực đau khổ cười một tiếng, ngửa đầu uống sạch rượu trong ly.

Ôm lấy Sở Niệm, Thương Sùng đương nhiên không thể bỏ qua bất cứ biểu hiện gì trên mặt Tô Lực,--...q.q,,,,...yyyyd,,,,,...oon,,,,,---khóe môi anh thoáng qua vẻ tươi cười đắc ý, càng ôm chặt cô gái ở trong lòng hơn. Hít hà hương thơm trên tóc cô, trái tim lạnh lẽo đã lâu, rốt cuộc bắt đầu nảy lên.

Anh nói: "Tối nay em rất đẹp."

Sở Niệm mím môi mỉm cười, tối nay nghe rất nhiều người đều khen mình như vậy, nhưng là, lúc chính tai nghe anh nói, trong lòng sẽ vui vẻ giống như ăn mật ong, ngọt đến tận xương.

Hóa ra, chỉ cần thật sự thích một người, đối phương nói cái gì, trong lòng mình cũng sẽ có cảm giác.

Lần đầu tiên cô xấu hổ, đỏ mặt ở trước mặt Thương Sùng, ánh mắt như ngàn bong bóng vỡ vụn bay lóng lánh.

"Lần đầu tiên nghe thấy anh khen tôi, thật sự có chút không quen."

"Lời khó nghe không thể làm tổn thương em, lời êm tai cũng không cần ngày ngày treo ở trên

miệng."

"Cho nên, thầy Thương à, anh đang viện lý do cho sự bắt nạt tôi trước kia của mình sao?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 72: Dùng tình cảm làm giao dịch

Thương Sùng nhướn mày, gương mặt tuấn tú hoàn mỹ như điêu khắc ở dưới ánh đèn như đang hút hồn người.

"Cho tới bây giờ tôi đều không cần viện cớ này nọ."

Nhìn nhìn Tô Lực đứng ở bên cạnh bàn, từ đầu đến cuối vẫn nhìn bọn họ, giọng điệu của Thương Sùng trở nên thâm sâu hơn: "Cùng Tô Lực khiêu vũ, có cảm giác như thế nào? Có phải cũng cười vui vẻ như vậy hay không?"

"Làm sao có thể?" Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt cũng không nhìn Tô Lực theo Thương Sùng. Chính cô có thể cảm giác được Tô Lực liên tục nhìn bên này, cho dù cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng cô không muốn nhìn lại anh. Cái cảm giác biết rõ đối phương đang khổ sở mà mình vẫn không dao động, thật sự rất khó chịu.

Coi như bản thân ích kỷ đi, Sở Niệm thở dài một hơi ở trong lòng. Cô ngẩng đầu lên, có tâm tư khác cười nói: "Thương Sùng, anh có cảm thấy anh vừa thấy Tô Lực là cả người cũng thay đổi hay không?"

"Tôi không cảm thấy vậy."

"Đừng phủ nhận, đứa ngốc cũng có thể nhìn ra hai anh không hợp nhau, vừa thấy mặt không phải là châm chọc khiêu khích lẫn nhau thì chính là sao hỏa đụng trái đất. Chỉ là, anh rất hay lạnh lùng chế giễu và chủ động công kích, còn Tô Lực người ta thì toàn im lặng, thuộc kiểu gặp chiêu phá chiêu."

"Cho nên?" Thương Sùng chống lại ánh mắt của cô, nhếch môi cười, hỏi tiếp: "Em đau lòng à?"

"Đau lòng cái gì, chẳng qua chỉ cảm thấy rất thú vị mà thôi." Sở Niệm cười hắc hắc, thân thể đi theo bước chân của Thương Sùng, nhón chân lên xoay một vòng.

"Anh nghĩ đi, thầy Thương luôn lạnh lùng, phúc hắc, gặp phải Tô Lực liền lắc người trở thành con gà trống lớn tràn đầy ý chí chiến đấu, tình cảm đó rất khôi hài nhá."

Thương Sùng khẽ cười một tiếng, kéo cô trở lại ngực mình, khóe mắt híp lại, khóe môi nhếch lên. Anh ngẩng đầu,--ll,,q,quu,,,,don....bộ dạng như tôi đang nghe nhạc, không nghe thấy những thứ khác.

Sở Niệm không nhịn được trừng anh, mắng khẽ: "Thừa nhận một tý có mất miếng thịt nào đâu, người này thật đúng là không thành thực."

Thương Sùng nói: "Học theo em đó."

"Tôi?" Sở Niệm ngây người một giây, sau đó nhớ tới hành vi hôm đó trong hộp đêm, cuối cùng cũng không nhịn được bật cười. Bởi vì thân thể hai người cách rất gần, cô dứt khoát tựa đầu trước ngực anh.

"Thương Sùng, anh thật đúng là lòng dạ hẹp hòi. Nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

Sở Niệm lắc đầu, đáp: "Không có gì, chỉ là muốn nói chuyện với anh thôi, song nơi này quá nhiều người, hay là chúng ta ra ngoài tản bộ đi?"

Thương Sùng không hiểu tâm tư của cô, nhìn cô hồi lâu liền gật đầu đáp ứng. Anh kéo tay cô rời khỏi sàn nhảy, đang chuẩn bị đi về phía cửa chính, liền nhìn thấy ba người kia đang nói chuyện phiếm.

Anh đột nhiên cười lạnh, kéo Sở Niệm đi đến chỗ Mặc Vân Hiên, Nhạc Du và Tô Lực. Sở Niệm sững sờ, cho rằng Thương Sùng muốn đi qua chào hỏi, cho nên không nói gì, dừng ở trước mặt ba người.

Chỉ là.....Nhạc Du gặp Tô Lực rồi thì thôi, nhưng hình như Mặc Vân Hiên cũng biết Tô Lực ư?

Nhạc Du không nghĩ tới Sở Niệm sẽ thân thiết với người đàn ông khác như thế, khi nhìn thấy đôi mắt đỏ rực kia,---lllqlqluuyy,,,,,don.....nghi ngờ trong lòng càng tăng lên. Chỉ là còn chưa kịp nói chuyện, Thương Sùng đã mở miệng trước.

Anh liếc Tô Lực đang nhíu mày một cái, sau đó lại dời mắt đặt ở trên người Mặc Vân Hiên đang tràn đầy nghi ngờ giống như Nhạc Du, nói: "Mặc Vân Hiên, mấy ngày rồi em không đến trường nhỉ?"

Mặc Vân Hiên sững sờ, hỏi: "Thầy Thương?"

Thấy Thương Sùng gật đầu nhẹ, cậu nói tiếp: "Ngại quá, bởi vì cái mặt nạ mà vừa rồi không nhận ra thầy."

"Không sao." Thương Sùng hời hợt đáp, anh hờ hững nhếch khóe môi, hỏi thăm: "Đã lâu không thấy Cục trưởng Mặc, thân thể ông ấy có khỏe không?"

Mặc Vân Hiên và Tô Lực đồng thời sợ run, liếc nhau một cái, cậu ta cúi đầu thấp xuống, đáp: "Vẫn khỏe."

Sở Niệm hiếu kỳ, hỏi: "Ai là Cục trưởng Mặc?"

"Cục trưởng Mặc chính là Cục trưởng Cục công an Mộ Thành, là cha của Mặc Vân Hiên."

Thương Sùng mỉm cười, dời mắt đặt ở trên người Tô Lực đang nhìu chặt mày,---..,,ll,,,,,e....qu,,,,yy....do,,,,,giọng nói rất nhẹ, nhưng lại như trái bom khổng lồ ẩn trong đầm nước sâu: "Đồng thời còn là cha của cảnh sát Tô. Cảnh sát Tô, tôi nói không sai chứ?"

Nhạc Du và Sở Niệm ngây ngẩn cả người, kinh ngạc không thôi nhìn Mặc Vân Hiên và Tô Lực. Sở Niệm kéo ống tay áo của Thương Sùng, nói: "Anh đừng nói lung tung, bọn họ rõ ràng không cùng một họ mà."

"Không có ai quy định không phải cùng họ sẽ không thể là người một nhà. Bình thường vẫn có chuyện cùng cha khác mẹ mà."

Sở Niệm nhíu mày, cô nhìn Mặc Vân Hiên và Tô Lực, hỏi: "Thương Sùng nói là thật sao? Các anh đúng là anh em trai?"

Mặc Vân Hiên cúi đầu, không biết là muốn trốn tránh vấn đề hay là tránh né Nhạc Du đang đứng bên cạnh, cậu cứng ngắc nhìn dưới đất, vẫn luôn im lặng.

Hồi lâu sau vẫn là Tô Lực đảm nhận, anh nói thẳng thắn với cô: "Anh ta nói không sai, Mặc Vân Hiên là em trai cùng cha khác mẹ của tôi."

Nhìn nụ cười của cô hoàn toàn biến mất, trong lòng Tô Lực cũng rất khó chịu. Không phải anh không muốn nói rõ ràng chuyện này với Sở Niệm, chỉ là chưa có cơ hội thích hợp. Không ngờ bây giờ lại do Thương Sùng nói ra, tất cả đều thay đổi mùi vị.

Tô Lực lạnh lùng nhìn Thương Sùng đang cười nhẹ, sau đó giải thích với Sở Niệm: "Tôi và em trai đều không định lừa gạt em và Nhạc Du.—lll,,,q...uyyy..do,,,,,,nnnnn---Em cũng biết cảnh sát vẫn luôn điều tra chuyện về Tôn Quý Nhân, cha tôi để cho Vân Hiên đến trường này, chỉ vì muốn bảo vệ em an toàn thôi."

"Vậy còn anh? Anh thì vì cái gì?" Sở Niệm cười khổ.

"Lần đầu tiên gặp mặt liền để tôi ôm Tiểu Hắc vào phòng thẩm vấn, có thật sự giống như lời trước kia anh từng nói không? Là cảm thấy tôi là một cô gái tốt hay là mượn cơ hội thử dò xét tôi?"

"Sở Niệm, không phải như em nghĩ đâu."

"Vậy là sao?" Sở Niệm lùi một bước tránh né cánh tay đang duỗi ra của Tô Lực, cô nhìn nhìn Mặc Vân Hiên, khóe môi nhếch lên chút ý cười trào phúng.

"Khi đó tôi đang buồn bực vì sao đang yên đang lành đột nhiên có một sinh viên chuyển trường chạy đến muốn làm bạn với tôi,---llllq,,,,,uy,,,,,donnnn---nói tôi là người tốt, buổi tối lại gọi điện thoại cho tôi, nói trị an không tốt, bảo tôi chú ý an toàn. Hóa ra là con trai của Cục trưởng, chả trách ngay cả tôi cũng đều nhìn nhầm rồi."

"Sở Niệm, ban đầu là có nguyên nhân. Bạn cũng biết bạn đắc tội với Tôn Quý Nhân, cha tôi bảo tôi đến chỉ là muốn bảo vệ bạn mà thôi." Mặc Vân Hiên ngẩng đầu, nói sai cũng không biết, tập trung tinh thần muốn giải thích.

"Bảo vệ hay là giám thị? Tôi không phải là đứa trẻ ba tuổi, cũng không phải người ngu!" Sở Niệm siết chặt nắm tay, móng tay đâm vào trong thịt đau đớn, cũng không bằng được sự khó chịu trong lòng cô bây giờ.

Cô quay đầu nhìn về phía Tô Lực, nói: "Tô Lực, tôi chỉ hỏi anh, nếu như là người khác bị tình nghi muốn ôm con mèo vào phòng thẩm vấn, anh có đáp ứng không?"

".....Sẽ không." Tô Lực hạ mí mắt, đã đến lúc này, không cần thiết giấu giếm gì nữa.

"Lần đó anh tỏ tình với tôi, rốt cuộc là vì anh thích tôi hay là vẫn muốn tiếp tục tìm kiếm thứ gì đó ở trên người tôi, cho nên mới dùng tình cảm làm giao dịch?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"

Chương 73: Không cho phép đến gần cô ấy

"Sở Niệm, tôi thích em, thật sự thích em. Mới đầu đúng là tôi nghi ngờ mối quan hệ giữa em và Tôn Quý Nhân, cho nên mới mở ngoại lệ với em. Nhưng sau khi chuyện đó chấm dứt, tôi mới phát hiện tôi thích em mà. Rốt cuộc tôi đối với em thế nào, chẳng lẽ em không hề cảm nhận được chút nào sao?"

"Trước cứ cảm thấy, cho rằng anh thật sự rất dịu dàng, rất tốt. Sau khi tôi ngây ngốc từ chối anh, cứ áy náy đến tận bây giờ." Sở Niệm đau khổ cười một tiếng.

"Hiện tại cũng tốt, vừa vặn hai chúng ta đều không thiếu nợ nhau."

Lần nữa thấy ánh mắt của Sở Niệm, Tô Lực đều không nhịn được run lên. Nếu như sự giấu diếm của mình làm cho cô tức giận, vậy cô có thể chửi mắng anh một trận. Tại sao phải như hiên tại, nhìn anh bằng một ánh mắt xa lạ. Không có mỉm cười, chỉ có sự lạnh lùng khiến người ta bận tâm khổ sở.

Tim như bị người ta dùng dao nhọn hung hăng đâm chọc, đau đớn đến mức anh chỉ có thể cong lưng lên. Tô Lực chán chường cúi đầu xuống, chỉ dựa vào một cái bàn để chống đỡ thân thể mình.

Sở Niệm không để ý đến anh, đi đến trước mặt Mặc Vân Hiên, nói: "Tuần Lộc, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi gọi cậu như vậy. –ll;quyyy,,,,,do.....nnnnn-
---Tính cách của Sở Niệm tôi không tốt, con người cũng rất ích kỷ, lạnh lùng đến mức không có mấy người bạn, quan tâm cũng chỉ có mình Nhạc Du. Đã lâu như vậy, cậu cũng biết tôi và Tôn Quý Nhân chẳng thể có quan hệ nào. Nhạc Du là một cô gái tốt, nếu như cậu thật sự thích cô ấy, hãy chăm sóc tốt cho cô ấy."

"Sở Niệm..."

"Niệm Niệm..."

Mặc Vân Hiên và Nhạc Du trăm miệng một lời nhìn Sở Niệm, nhưng lại im lặng không biết nói cái gì cho phải.

Dáng vẻ này của Sở Niệm, Nhạc Du là người hiểu cảm giác trong lòng cô nhất. Cô nhóc này, từ nhỏ đến lớn, chẳng có mấy bạn bè. Bề ngoài nhìn qua rất khó tiếp xúc, đối với bất kỳ người nào đều có lòng phòng bị rất mạnh. Nhưng trên thực tế nội tâm của cô ấy lại đơn giản tựa như đứa bé, chỉ cần có người có thể đi vào trong lòng cô ấy, cho dù là một vết thương nhỏ, đối với cô mà nói đều khó có thể tiếp nhận.

Lần này Mặc Vân Hiên và Tô Lực giấu giếm, mặc kệ nguyên nhân của bọn họ là gì, cũng khiến cho Sở Niệm rất khổ sở rồi.

Nhạc Du tình nguyện hiện tại Sở Niệm kéo mình đi, nói với mình đừng ở chung với Mặc Vân Hiên nữa. Thế nhưng.....Không nghĩ tới Sở Niệm chỉ kêu cậu ta phải chăm sóc mình thật tốt.

Cô ấy sợ mình sẽ khó xử sao? Cô nhóc này!

Sắc mặt Sở Niệm rất kém, máu trong cơ thể đều giảm xuống theo câu nói cuối cùng kia, chỉ còn lại yếu ớt và sự tái nhợt không chịu nổi.--
.ll,,,quuy,,,,,,d,,,,,onnnnn--Cô đột nhiên cảm thấy nơi này rất ầm ĩ, quá nhiều người. Cố gắng cong lên khóe miệng, gượng ép nở nụ cười với Nhạc Du. Cô muốn để cho Nhạc Du yên tâm, muốn nói cho cô ấy biết, mình thật sự không khổ sở đâu.

Nhưng bất kể cô có dùng sức há miệng cỡ nào, trong cổ họng đều không phát ra được âm thanh nào. Sở Niệm thất bại cúi đầu xuống, không để ý đến phản ứng của mọi người, nhấc váy chạy ra ngoài.

Nhạc Du muốn đuổi theo cô, lại bị Mặc Vân Hiên kéo lại. Cậu nói: "Nhạc Du, để cho Sở Niệm một mình đi. Đừng..."

"Chát!"

Một tiếng tát tai thanh thúy cắt đứt lời nói của Mặc Vân Hiên, cũng thành công hấp dẫn mọi ánh mắt trong hội trường. Bọn họ tò mò nhìn ba nam một nữ đứng ở nơi đó, rối rít dừng việc trong tay.

"Là các người lừa gạt Sở Niệm, bây giờ cậu còn nói với tôi là để cho cô ấy một mình à? Mặc Vân Hiên, từ nay về sau, tôi không bao giờ muốn gặp cậu

nữa!" Đây là lần đầu tiên Nhạc Du đánh người, lòng bàn tay đau rát còn kém xa nỗi đau trong lòng cô dành cho Sở Niệm. Lông mi của cô dính đầy nước mắt, ở dưới ánh đèn không ngừng run rẩy.

Cô không muốn nghe Mặc Vân Hiên nói thêm bất cứ lời nào nữa, chả trách mới vừa rồi cô còn đang buồn bực vì sao lần đầu tiên gặp mặt Mặc Vân Hiên và Tô Lực, lại không có chút cảm giác xa lạ nào. Người đàn ông này có mục đích mới tiếp cận Sở Niệm, vậy cậu ta chấp nhận mình, cũng là vì mình có quan hệ với Sở Niệm sao?

Đầu cô rất đau, giống như muốn nổ tung vậy. Không kịp lau nước mắt trên mặt, Nhạc Du liền xoay người, chạy ra khỏi cửa chính. Mặc Vân Hiên ngẩn ra, không có nghĩ gì cả, vội vàng đuổi theo.

Hai mươi phút trước, cái bàn này còn có năm người vây quanh. Chỉ trong chớp mắt, lại trở thành như vậy.

Thương Sùng nhìn Tô Lực đang trầm mặt, ánh mắt cũng lạnh xuống. Anh biết rõ đột nhiên xuất hiện sự thật như vậy sẽ thương tổn đến Sở Niệm, nhưng anh cũng không thể trơ mắt nhìn cô gái ngốc nghếch đó còn coi mấy người này là bạn bè.

Đột nhiên cổ áo bị nắm chặt lên, Thương Sùng nhìn hai tay đang nắm lấy cổ áo mình, khinh thường nhướng mày, châm chọc: "Cảnh sát Tô, hành vi bây giờ của anh, tôi có thể lý giải là thẹn quá hoá giận chăng?"

"Đều là anh! Nếu như không phải anh nói, Sở Niệm sẽ không hiểu lầm tôi!" Bây giờ Tô Lực hoàn toàn mất đi lý trí,---lll.....q,,,,doonnnnnnn---trong đầu anh đều là dáng vẻ vừa nói chia tay của Sở Niệm. Không hề quen biết mình, cô lạnh lùng hoàn toàn là do người đàn ông này làm hại!

"Là anh lừa gạt cô ấy, điểm này anh còn rõ ràng hơn bất kỳ ai!"

"Tôi không có! Tôi chỉ là chưa kịp nói rõ ràng với cô ấy!" Đôi mắt Tô Lực gắt gao nhìn thẳng Thương Sùng, cắn răng nghiến lợi như muốn giết người rồi.

"Rốt cuộc anh là ai, tại sao lại biết rõ nhiều chuyện như vậy!"

"Thiên hạ không có bức tường nào kín gió, nếu lúc trước không phải anh có mục đích khác, hiện tại cô ấy sẽ không khó chịu thế." Thương Sùng nheo mắt, vươn một bàn tay ra, liền đẩy Tô Lực đứng trước mặt mình ra.

"Tôi không muốn đứng ở đây lãng phí thời gian với anh, tôi cảnh cáo anh không được đến gần cô ấy, nếu không tôi sẽ khiến anh trả giá rất lớn!"

Nói xong Thương Sùng chẳng thèm nhìn Tô Lực một cái, xoay người rời khỏi hội trường.

.....

Bởi vì bàn tay Sở Niệm bị tự cô đâm đến chảy máu, cho nên Thương Sùng có thể men theo mùi máu tươi trong không khí, dễ dàng tìm được cô. Nhìn cô một mình cô đơn ôm hai chân ngồi trên bãi cỏ ngoài sân sau, Thương Sùng rất bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

Anh đi tới, nhìn cô vùi đầu vào hai gối, cả người giống như một con đà điểu mất đi sinh khí, trong lòng Thương Sùng liền đau lòng không nói ra được.---ll,eee,,,qu,,,,,,y.....do,,,,nnnnn----Choàng áo của mình lên tấm lưng đơn bạc, cô độc, rồi ngồi xuống khoanh chân lại.

Ngón tay thon dài gẩy gẩy mái tóc dài bị gió thổi loạn của cô, anh hỏi: "Khóc sao?"

Sở Niệm lắc lắc đầu, không nói gì cũng không ngẩng đầu.

"Vậy em đây là thế nào?"

Thương Sùng lấy một cái khăn tay màu trắng từ trong túi ra, mạnh mẽ kéo hai tay cô đến trước mặt mình. Vừa lau chùi vết máu trên mặt, vừa nói: "Cúi đầu thấp như vậy, nếu có người nhìn về đây, còn tưởng rằng là quỷ đang ngồi đó. Em thật lòng muốn hù dọa người khác sao?"

Nếu như đặt ở trước kia, chính mình nhất định sẽ châm chọc Thương Sùng. Nhưng là.....Nhìn anh chuyên tâm lau bàn tay cho mình như vậy, Sở Niệm không nhịn được thở dài một hơi.

"Làm sao vậy? Lau mạnh, đau sao?" Thương Sùng nhíu mày, dừng động tác tay.

"Không có, chẳng qua là cảm thấy rõ ràng tâm anh không xấu, nhưng lúc nào trên miệng cũng nói khó nghe."

Thương Sùng hết sức khẩn trương, làm cho trong lòng Sở Niệm mới dễ chịu hơn một chút. Cô bĩu cái miệng nhỏ nhắn, quay đầu nhìn vào đôi mắt anh.

"Anh bỏ lens từ lúc nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 74: Em thích anh

"Vừa rồi lúc đi tìm em."

Thương Sùng nhìn cô một cái, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có, chẳng qua là cảm thấy ánh mắt màu đỏ của anh rất đẹp. Ít nhất...Lúc im lặng, càng rất hấp dẫn người khác."

"Đeo nó là vì thấy chơi rất thú vị mà thôi, dù sao đeo nó lâu sẽ hại cho mắt." Thương Sùng nhếch môi, đặt khăn tay vào trong tay Sở Niệm.

Trầm ngâm một phút, anh hỏi: "Chuyện vừa rồi, em trách tôi sao?"

Sở Niệm lắc đầu, đáp: "Tôi biết rõ anh làm như vậy, là vì tốt cho tôi."

Sở Niệm trả lời như vậy đúng là khiến Thương Sùng rất ngạc nhiên, trên đường tới, anh đã nghĩ rất nhiều là cô sẽ tra hỏi mình, không ngờ bây giờ anh đã nghĩ kỹ trả lời thế nào thì cô lại nói với anh như vậy.

Trong lòng anh dâng lên một làn sóng rung động khác thường, xa lạ lại làm cho anh cảm thấy trái tim ấm áp. Nhìn gò má cô, trong mắt hiện lên vẻ áy náy.

"Em biết là tốt rồi, chỉ là tôi không ngờ, chuyện này sẽ làm em khó chịu đến vậy."

"Kỳ thật, ngay cả tôi cũng không ngờ bản thân sẽ như vậy." Sở Niệm thở dài.

"Từ nhỏ đến lớn, tôi cũng biết rõ đạo lý 'Lòng người khó dò', ngoại trừ Nhạc Du ra, tôi luôn rất lạnh lùng với bất kỳ ai,--ll.q.,q,,,dô,,,,oonnnnn----bất cứ chuyện gì, tôi cảm thấy, làm như vậy có thể bảo vệ mình. Nhưng trải qua chuyện lần này, tôi mới biết được rất nhiều chuyện đều là tôi đang lừa mình dối người mà thôi."

"Cả tin là bản năng của rất nhiều người mà thôi, em còn nhỏ, dễ dàng coi người đối xử tốt với mình là bạn, điều đó rất bình thường."

Thương Sùng vuốt vuốt tóc cô, ánh mắt lay động theo những sợi tóc lộn xộn trên trán cô, anh nói: "Sao em không hỏi tôi, làm sao biết được mối quan hệ của Mặc Vân Hiên và Tô Lực?"

"Không muốn hỏi, từ khi quen biết anh tới nay, anh đều có cách làm việc riêng. Là chính anh nói, để cho tôi học cách tin tưởng anh. Hơn nữa, tôi cũng đang làm theo lời anh nói."

Thương Sùng cười nhẹ, đáp: "Hy vọng là như thế, song nếu em cứ giấu diếm chuyện ở trong lòng, chẳng bằng hỏi hết một lần đi. Em muốn biết cái gì, tôi đều có thể nói cho em biết."

Sở Niệm im lặng một hồi, mới mở miệng hỏi: "Thương Sùng, nếu như anh thích một người, anh sẽ làm thế nào?"

Thương Sùng nhìn cô, giống như nghe không hiểu ý của cô.

Sở Niệm nhìn anh một cái, lại cuống quít cúi đầu, vội nói: "Ý của tôi là, nếu như anh phát hiện mình thích một người, anh sẽ gọn gàng dứt khoát nói cho cô ấy biết hay là vẫn giấu tình cảm đó ở trong lòng?"

Thương Sùng suy nghĩ một chút, đáp: "Điều ấy phải xem mức độ yêu thích, nếu như cảm thấy không phải là rất thích, hơn nữa cũng cảm thấy hai người không có khả năng ở chung một chỗ, vậy thì để ở trong lòng, sau đó sớm chặt đứt nó."

Sở Niệm thì thầm: "Nếu như có thể chặt đứt dễ dàng như vậy, vậy cũng tốt."

Thương Sùng nhướn mày, nghiêng đầu nhìn về phía cô, hỏi lại: "Em đã không đồng ý với cách nói của tôi, vậy tôi hỏi em, nếu là em, em sẽ làm thế nào?"

"Tôi sẽ nói cho anh ấy biết, --;;;lqlq,,,,,..dôn,,,,,,nnnn.....cho dù anh ấy không tiếp nhận tôi, tôi cũng cảm thấy trong lòng thoải mái một chút, ít nhất còn tốt hơn nhiều so với cứ bất an."

"Có lẽ vậy." Thương Sùng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh, trên mặt cũng mất đi vẻ thoải mái trước kia, ngược lại thêm phần ưu thương trầm trọng.

"Trông tình yêu vĩnh viễn đều tốt đẹp, như sao trên trời, sáng chói còn hấp dẫn ánh mắt người ta. Kỳ thật chẳng qua là thiêu thân lao đầu vào lửa, nhóm lửa tự thiêu mà thôi."

Có lẽ ý thức được lời mình nói hơi nặng nề, Thương Sùng quay đầu cười cười với Sở Niệm, cố ý nói sang chuyện khác.

"Sao thế, em thích người nào sao? Phân không rõ là mình thật sự thích người ta, hay là nhất thời xúc động nghĩ thưởng thức chính là thích?"

Sở Niệm mếu máo: "Tôi mới không hồ đồ như anh nói đâu, tôi thích một người, về phần người đó là ai..... Anh muốn biết sao?"

Thương Sùng gật đầu, nghiêng đầu nhìn cô không chớp mắt.

Đồng dạng, Sở Niệm cũng nhìn chằm chằm anh. Sau đó, ngay lúc Thương Sùng cảm thấy mình không kịp đợi đáp án nữa, bàn tay nhỏ bé của cô mới chỉ về phía anh.

Thương Sùng ngừng lại, nhìn cái miệng nhỏ nhắn lúc đóng lúc mở của cô, trái tim bắt đầu nhảy lên.

Cô nói: "Người trong lòng em là anh."

Cô nói: "Cho dù ban đầu chính em cũng không tin, thế nhưng hơn một tháng nay, em phát hiện không thấy được anh, chính mình lại nghĩ đến anh."

Cô nói: "Anh là người chẳng có ưu điểm gì, ngoại trừ tướng mạo khá ra thì tính tình lúc lạnh lúc nóng, miệng lại độc lại cay.--..lll,q,q,,dôn,,,,nnnn═-Chẳng những thường xuyên bắt nạt em, còn hay châm chọc em nữa. Nhưng mà, thích chính là thích. Coi như cả người anh đều là khuyết điểm, em vẫn thích anh."

Cô nói: "Còn nhớ rõ em từng nói là: ‘Cho dù thích heo cũng sẽ không thích anh’ không? Nhưng anh nói đúng, con người không đoán trước được tương lai, vĩnh viễn đừng nói lời quá cay độc."

Cô nói: "Thế nhưng em không hối hận, dù sao em đã làm con chó nhỏ rất nhiều lần rồi, thêm lần nữa, em sẽ không để ý."

Thấy cô nhìn mình chằm chằm, giọng nói không mấy dịu dàng giờ lại vô cùng dịu dàng. Cả người Thương Sùng đều dại ra, anh vừa mừng vừa sợ nhìn cô, đôi mắt đen bắt đầu run run.

Thương Sùng không ngờ cô sẽ nói những lời này với mình, qua nhiều năm như vậy, mình vất vả lắm mới tìm thấy cô. Một lòng đứng ở sau lưng cô, muốn đợi cô lớn lên một chút, sẽ ở cùng với cô.

Anh muốn hỏi có phải cô ngộ nhận cảm xúc với anh là thích hay không, anh muốn hỏi, cô nói là sự thật sao? Thế nhưng, lời nói đến bên miệng, anh lại như một đứa bé chưa biết mùi đời, không dám nói ra khỏi miệng.

Anh cảm thấy cảnh tượng này là mình đang nằm mơ, anh sợ mở miệng hỏi rồi, chính mình sẽ tỉnh lại. Thậm chí sợ mình chớp mắt một cái, người con gái khiến mình yêu thương ngàn năm này sẽ biến mất ngay trước mắt mình.

Thương Sùng nâng tay phải lên, dè dặt đặt bàn tay lên gương mặt cô. Đầu ngón tay đang run rẩy, vẫn không chống lại được suy nghĩ muốn chạm vào cô của anh.

Sở Niệm cũng không né tránh, cảm giác được đầu ngón tay của anh từ đầu lông mày trượt xuống đôi mắt, lại từ mắt xuống đến sống mũi. –ll,,q,q,,,,dô,,,,,nn.....Trong lòng cô đột nhiên sinh ra một cơn đau đến tê tâm liệt phế, giống như người đàn ông lạnh lùng, phúc hắc ở trước mặt này, giờ lại biến thành yếu ớt như thế.

Cô thấy anh như vậy, hốc mắt đều ươn ướt. Áp bàn tay lên mu bàn tay lạnh như băng của anh, cô hỏi: "Thương Sùng, anh thích em không?"

Thương Sùng không nói, chỉ là ánh mắt nhìn Sở Niệm vô thức sâu thêm một phần.

Sở Niệm mặc kệ anh không đáp lời, hai tay ôm lấy mặt anh, nói: "Anh im lặng, em coi như anh đã chấp nhận." Nói xong, cô nhanh chóng hôn lên mặt anh một cái. Không để cho Thương Sùng có bất kỳ cơ hội phản ứng nào, đứng lên định bỏ chạy.

Chỉ là, mới chạy được hai bước, cô đã bị người phía sau bắt được. Nhìn anh kéo mình vào lòng, lực đôi tay như muốn hòa tan cô vào trong xương tủy.

Sở Niệm đã quên giãy giụa, hai mắt trợn to nhìn anh cúi đầu xuống, nặng nề hôn lên đôi môi mình. Làn môi lạnh lẽo không cho mình có cơ hội trốn thoát, bá đạo quấn lấy lưỡi cô, điên cuồng mút thỏa thích.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 75: Em muốn mở một gian hàng trên mạng

Trong mộng, cô không còn là một cái xác bất động, Sở Niệm đứng ở dưới tàng hoa đào, nhìn một nam một nữ ôm nhau cười nói cách đó không xa. Hoa đào hồng phấn bay múa theo gió, hình ảnh xinh đẹp khiến người ta không thể hô hấp.

.....

Sau đó, cuộc sống của Sở Niệm quả thực có thể dùng từ 'hạnh phúc bừng bừng' để hình dung.

Cho dù cách ở chung của hai người không thay đổi gì nhiều với trước kia, lúc rảnh vẫn dùng cách châm chọc nhau để bản thân vui vẻ. Song không có tức giận và tranh cãi như trước, thay thế là sự hạnh phúc thoải mái.

Ở trong trường, Thương Sùng vẫn là thầy của cô, cô gái Tần Tâm Nhu kia cứ rảnh là quấn quít lấy anh. Sở Niệm chưa từng hỏi anh về chuyện của Tần Tâm Nhu, dù sao trong tư tưởng đơn thuần mà cố chấp của cô, thích một người, trước hết phải tin tưởng người ta.

Đương nhiên, Thương Sùng cũng không có nói qua. Chỉ là vừa đến khi tan học, anh luôn luôn đứng ở cổng trường đợi cô.

Tính tình anh đã dịu dàng rất nhiều, nụ cười chân thành cũng nhiều hơn. Anh nói với cô rằng, bất kể lúc nào thì vị trí phụ cạnh ghế lái đều là của riêng cô thôi.

Bọn họ cùng đi dạo phố, đi ăn cơm, đi xem phim. Lúc rảnh rỗi, Thương Sùng cũng rất phối hợp đi theo Sở Niệm cùng làm vài chuyện rất ngây thơ. Ví dụ như đội mũ Micky, ăn kẹo đường đủ loại màu sắc ở trên đường phố.

Anh còn biết xuống bếp, rửa chén vì cô, cũng dung túng cô lúc xem ti vi không thích ngồi đàng hoàng ở trên ghế sofa,--ll...q....do....nnn----mà thích làm tổ trong lòng anh. Có lẽ do lần đầu tiên hôn môi, cô không cẩn thận làm rách môi, cho nên, nói chuyện yêu đương đều sắp được hai tháng, anh vẫn không thân mật với cô.

Buổi tối, theo thường lệ cơm nước xong, Sở Niệm vui vẻ ngồi ở trên hai chân anh, bàn tay nhỏ bé thoải mái vuốt bụng. Dùng cái trán cọ cọ chiếc cằm hơi râu ria của anh, khen ngợi: "Gần đây tay nghề của thầy Thương là càng ngày càng tốt nhé, quả thực có thể tặng anh bó hoa hồng lớn rồi."

Thương Sùng khẽ mỉm cười, cầm điều khiển từ xa chuyển đến chương trình mà Sở Niệm thích xem. Anh ôm eo cô, để tránh cô không yên vị mà làm loạn, đáp: "Nếu như là em thì anh nghĩ nên thôi đi."

"Thương Sùng, anh đây là đang ghét bỏ em sao?" Sở Niệm nhìn anh một cái, cái miệng nhỏ nhắn uất ức vểnh lên.

"Chúng ta mới bắt đầu yêu đương, nhanh như vậy anh đã ghét bỏ em. Vậy sau này, anh không cần em nữa thì làm sao đây?"

"Đồ ngốc, có phải em đã xem quá nhiều phim của Quỳnh Dao không? Em xem tình cảm là trò đùa à, nói không cần là không cần sao?" Thương Sùng cưng chiều vuốt chóp mũi cô.

"Vậy vì sao anh không cần hoa em làm! Anh nói đi, anh nói đi!"

"Không phải là không cần. Chẳng qua chỉ cảm thấy...Em làm chuyện em am hiểu sẽ dễ dàng hơn." Thương Sùng thấy Sở Niệm tha thiết mong mỏi nhìn mình, nhịn cười không thôi.

Anh không muốn đến lúc đó nhìn Sở Niệm lấy ra một thứ bông không ra bông, viên không ra viên cho mình đâu.---leeleel...quy.....donnnnn------Hơn nữa, nếu để Tiểu Hắc thấy vật đó, nhìn bộ dạng cười chế giễu của nó, Thương Sùng nghĩ đến liền đau đầu.

Vì không để cho cô tiếp tục tích cực, anh cố ý chuyển đề tài lên người Nhạc Du, hỏi: "Sở Niệm, gần đây em không liên lạc với Nhạc Du sao?"

"Hôm trước mới gọi điện rồi, hai ngày nay cô ấy ở châu Úc, người nhà đưa cô ấy ra nước ngoài du lịch." Nhớ tới trong điện thoại Nhạc Du cố gắng không để cho mình nhắc tới Mặc Vân Hiên, Sở Niệm cũng rất là bất đắc dĩ thở dài.

Đối với cô mà nói, chuyện Mặc Vân Hiên lừa gạt hoàn toàn không quan trọng như Nhạc Du. Đáng tiếc, bây giờ cô nhóc kia như đầu trâu mắc kẹt ở trong khe hẹp, xoay thế nào cũng không ra. Thôi, chờ Nhạc Du trở lại, chính mình lại tìm cô ấy nói chuyện một chút đi.

Thương Sùng thấy cô thở dài, mặc dù chưa hỏi nguyên nhân, nhưng trong lòng có thể đoán ra bảy tám phần. Siết chặt vòng ôm, anh tựa đầu lên đỉnh đầu cô, hỏi: "Có muốn xuất ngoại du lịch không? Châu Úc hay là nước Pháp? Em cứ từ từ chọn nơi đến, nghĩ kỹ rồi thì báo cho anh."

Sở Niệm lắc đầu, đáp: "Không đi, sắp ba tháng em chưa làm việc rồi. Coi như giờ ở bên cạnh anh, em cũng không cần tiêu tiền gì cả, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách."

Trầm tư một lát, cô nhìn Thương Sùng nói: "Nếu không em mở một gian hàng trên mạng nhé, như vậy có thể để cho mình có việc làm, còn kiếm thêm thu nhập nữa. Anh cảm thấy thế nào?"

Thương Sùng nhíu mày, tiền của anh đủ để nuôi cô cả đời, quan trọng hơn là anh không muốn cô sống quá cực khổ. Gần như là không hề nghĩ ngợi, anh liền từ chối ý tưởng đó của cô.

"Không được."

"Vì sao?"

"Thứ nhất, bây giờ em ở cùng với anh, anh hoàn toàn không để cho em vất vả như lúc trước. Thứ hai,-ll,...q,,,uuy....do,,,,,nnnn-=---chưa nói đến ý tưởng mở gian hàng qua mạng của em có kiếm được tiền không, với lòng nhiệt huyết chưa đến ba phút của em, anh thấy nên thôi đi."

Câu đầu còn khiến lòng cô ngọt ngào, chính là câu sau đó, nghe thế nào cũng thấy khó chịu. Cô tức giận trừng anh, hai tay không chút khách khí túm lấy cổ áo sơ mi trắng bóng của anh, nghiến răng hỏi: "Ai nói với anh là lòng nhiệt huyết của em chưa đến ba phút, em giống như kiểu người bỏ dở nửa chừng lắm sao?"

"Giống." Thương Sùng trả lời vừa đơn giản lại dứt khoát.

Sở Niệm tức anh ách, rất tức giận thoát khỏi ngực anh, hai tay chống eo, từ trên cao nhìn xuống anh, quát: "Anh đừng xem thường em như vậy, em đã nghĩ kỹ xem gian hàng của mình bán cái gì rồi. Vừa rồi em hỏi anh, anh cũng đừng quá để ý. Bởi vì em vốn không định trưng cầu ý kiến của anh!"

Thương Sùng bị cô làm cho tức cười, thân thể thả lỏng dựa vào ghế sofa, hai chân vắt chéo, cười nói: "Đã như vậy, vậy em nói xem em định bán cái gì đi."

"Đồ dùng tình thú."

"Cái, cái gì?" Thương Sùng hiếm khi nói lắp rồi.

Sở Niệm giống như đã biết anh sẽ có phản ứng như thế, hai mắt nhìn trần nhà, sống lưng thẳng tắp, hùng hồn đáp: "Em nói em muốn bán đồ dùng tình thú."

"... Em có biết thứ đó dùng làm gì không?" Không phải anh chê bai chỉ số IQ của cô, anh thật sự lo lắng cô sẽ coi búp bê vải trở thành đồ dùng tình thú.

"Đương nhiên biết rõ, không phải là thứ nam nữ dùng trong lúc đó à." Khuôn mặt nhỏ của Sở Niệm đỏ lên, tiếp tục giả bộ không sao cả.

"Giờ em cũng hai mươi rồi, coi như chưa từng trải qua nhưng tiết sinh học cũng biết không ít. Anh đừng cổ lỗ như vậy,---lleee,,,,,quy----do---nnnnn---- bây giờ mấy thứ đó đã có khá nhiều công dụng rồi. Anh suy nghĩ một chút đi, chỉ là đồ tránh thai, em cũng có thể bán rất nhiều loại rồi. Ví dụ như mùi chuối, mùi bạc hà.....Đương nhiên, nếu như anh thích mùi dâu, em có thể nhập vào một ít để bán cho anh."

"....."

Cô làm như những đồ chơi đó là kẹo cao su sao! Còn bán cho mình một ít hả? Nghĩ đến sau này cô nhóc kia rảnh rỗi quá liền ôm một đống đồ tránh thai chạy loạn ngoài đường, huyệt thái dương của Thương Sùng không nhịn được mà giật giật.

Anh đứng lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm cô, nói: "Sở Niệm, hiện giờ anh dùng thân phận giảng viên của em nói cho em biết, không cho phép em bán những thứ đó! Nếu để cho anh phát hiện em vụng trộm mở gian hàng trên mạng, anh sẽ không nói hai lời ném ngay máy tính của em ra bên ngoài. Chẳng những không cho em động máy tính mà cả di động cũng tịch thu nữa."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

"

Chương 76: Em quan trọng nhất

"Dựa vào cái gì hả! Em không trộm cắp, không tranh đoạt, em dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm tiền thì làm sao!"

"Trên thế giới này có nhiều cách kiếm tiền, thời gian không còn sớm, để anh đưa em về nhà."

Nói xong cũng không để cho Sở Niệm có cơ hội phản bác mình nữa, Thương Sùng trực tiếp bế cô lên, đi ra khỏi nhà.

Anh nhét cô vào trong xe chẳng hề dịu dàng tý nào, Sở Niệm rất tức giận, thật sự rất tức giận. Cô tức giận nhìn đường phố bên ngoài cửa xe, thậm chí ngay cả một cái hừ cũng không muốn cho người đàn ông bá đạo lại độc tài kia.

Những lời Thương Sùng nói trước đó, Sở Niệm dám chắc là anh không hề đùa. Cô không muốn sau này cả di động cũng mất, chỉ là, bảo cô buông tha cho cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, cô thật đúng là không cam lòng.

Cô nhíu lông mày, đột nhiên thở dài ở trong lòng.

Thương Sùng lái xe, tuy chưa nói gì nhưng vẫn luôn quan sát tâm tình của cô. Từ lúc ra khỏi nhà đến bây giờ,-..,.ll,,q,q,....do,,,,nnnn----cô nhóc này vẫn luôn tức giận, trong lòng anh cũng khó chịu.

Dừng xe ở dưới lầu nhà cô, Thương Sùng xuống xe theo cô, trước khi cô tiến vào hàng hiên, anh liền ôm cô vào lòng.

"Đừng nóng giận được không? Coi như anh là một ông già xấu xí vừa cũ kỹ lại truyền thống đi. Đáp ứng anh, không cần đi bán những thứ đó, được chứ?"

"Em cũng là nhất thời cao hứng mà thôi, lại đâu có muốn bán cái đó. Vừa rồi anh hung dữ như vậy, thật sự hù em rồi." Sở Niệm ôm lấy eo anh, uất ức dùng chóp mũi cọ xát vào lồng ngực anh. Người này thật vất vả vì dụ dỗ mình vui vẻ mà tự nhận là 'Ông già xấu xí', trong nháy mắt cô cảm thấy sự ngột ngạt chặn đầy lồng ngực đã tan biến đi rất nhiều.

"Là anh sai rồi, anh không nên như vậy." Thương Sùng thở dài, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt giấu ở dưới lồng ngực anh cười giống như con hồ ly.

"Vậy anh đền bù tổn thất cho em một tý, em liền tha thứ cho anh."

"Em nói đi."

"Hôn em một tý." Sở Niệm ngẩng đầu nhìn anh, con mắt khép hờ, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên.

Thương Sùng nở nụ cười, chọc: "Cô nhóc này, suốt ngày suy nghĩ cái gì thế. Em xem nào có cô gái nào giống em vậy, chẳng có chút e lệ nào."

"Anh có hôn không, không hôn em sẽ không để ý anh nữa."

Cô mới không cần e lệ gì gì đó đâu, không phải nói trong tình yêu cuồng nhiệt nam nữ sẽ rất thích như vậy sao?--..>.lll;ê,,,,qyyyy,,,,dôn,,,,,Cô muốn xúc tiến tình cảm với anh, chính là muốn hôn anh!

Chỉ là Sở Niệm chu môi lên hồi lâu, mũi chân đều kiễng đến tê rần, vẫn không cảm thấy người đàn ông ở trước mặt mình có bất kỳ hành động nào. Cô nhíu mày, mở hai mắt ra.

Vừa định oán hận Thương Sùng, chỉ thấy anh đột nhiên cúi đầu xuống, hôn lên môi mình.

.....

Một tuần sau, trường học đột nhiên nói muốn tổ chức buổi khảo sát thực địa gì đó, bởi vì Sở Niệm vừa khéo là sinh viên khoa kiến trúc, cho nên theo lý là phải bị liệt vào danh sách đi khảo sát.

Cô không biết có phải đầu óc Hiệu trưởng bị ngấm nước rồi không, đã sắp vào tháng mười, ở trong nội thành đều có thể cảm nhận được thời tiết biến đổi thất thường. Đi đến chỗ rừng sâu núi thẳm đó, chưa nói đến chuyện gặp vật dơ bẩn gì đó, với đám sinh viên luôn được che chở ở trong phòng ấm, đoán chừng ngày cả dựng lều cũng chẳng biết ấy.

Sở Niệm đột nhiên thật hâm mộ Nhạc Du vẫn ở nước ngoài, còn chưa trở về. Nếu cô cũng đi chơi rồi, sẽ không bị đày đọa như vậy nữa. –ll...>.qq.,,do,,,,nn----Oán hận với Nhạc Du trong điện thoại đến hơn nửa đêm, đợi lúc cô ngủ, trời đã sắp sáng rồi.

Ngày hôm sau vẫn bị Thương Sùng gọi điện kéo ra khỏi mộng đẹp, vội vội vàng vàng cầm lấy một cái ba lô, mang theo đôi mắt gấu trúc ra khỏi nhà.

Ném ba lô lên mặt ghế sau, Sở Niệm dựa vào lưng ghế ngồi. Thương Sùng thắt chặt dây an toàn giúp cô, trước khi khởi động xe liền phát hiện quầng thâm trên mắt cô. Anh nhíu mày, hỏi: "Tối hôm qua không ngủ ngon sao?"

Sở Niệm mơ mơ màng màng gật đầu, chớp chớp mí mắt, đáp: "Không phải mất ngủ, chỉ là ngủ được ba tiếng thôi."

"Vậy em ngủ một chút đi, lúc đến anh sẽ gọi em."

"Vâng."

Đắp áo khoác của mình cho cô, anh mới lái xe chạy nhanh ra ngoài.

Nửa tiếng sau, chờ bọn họ đi tới cổng trường, những người khác đã ngồi ở trên xe bus rồi. Thương Sùng đánh thức Sở Niệm, giúp cô xách đồ, chẳng thèm để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người, đi đến hàng ghế cuối, tìm hai ghế trống ngồi xuống cô.

Đỡ đầu của cô, làm cho cô dựa vào trên người mình tiếp tục ngủ. Thương Sùng hơi điều chỉnh một tư thế thoải mái, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường trong núi không chỉ khó đi,hơn nữa còn rất xa. Vừa ra khỏi nội thành, xe buýt liền bắt đầu lắc lư. May mà cô nhóc kia không có tỉnh, bằng không nhất định sẽ khó chịu.

Thương Sùng nhìn Sở Niệm đang ngủ say ở bên người, khóe môi cong lên thành một vòng cung dịu dàng.

Lắc la lắc lư hơn chín giờ, trời đã tối rồi. Thật vất vả đi đến đích, xe mới vừa dừng hẳn, đám sinh viên đã hưng phấn chạy vọt xuống. –ll,,qq,,,doonnnnn-----Cho dù suốt đường đi rất khó chịu cũng rất vất vả, nhưng vẫn không chống lại được sự hưng phấn, tò mò trong lòng họ.

Cuối cùng Sở Niệm cũng tỉnh, chỉ là...Toàn thân đều đau nhức, giống như bị ai đánh một trận. Cô rung rung bắp đùi, oán hận nói: "Sao còn khó chịu hơn cả không ngủ vậy!"

"Chắc do xóc nảy đấy, đi lại một chút sẽ thoải mái rất nhiều." Thương Sùng vuốt vuốt tóc mái cô, dịu dàng nói.

"Vâng."

Sở Niệm ngáp một cái, đứng lên. Chỉ là, cô đột nhiên nhớ ra, lúc lên xe đã dựa vào bờ vai anh ngủ thiếp đi, nhìn sắc trời bên ngoài cũng phải qua tám tiếng rồi. Chẳng lẽ người đàn ông này cứ duy trì một tư thế, để cho cô dựa vào người sao?

Trong lòng vừa ngọt ngào vừa đau lòng, Sở Niệm ngồi xuống, nhìn Thương Sùng, hỏi: "Lúc em ngủ, có phải đè lên cánh tay anh suốt hay không?"

"Ừ." Thương Sùng nhàn nhạt đáp.

"Cũng chính là nói, đã lâu như vậy mà anh vẫn ngồi một tư thế, không hề cử động qua?" Thấy anh gật đầu, Sở Niệm đau lòng vuốt vuốt cánh tay anh.

"Anh thật đúng là ngốc, lâu như vậy mà không cử động một tý,---...,,,ll,,q,,,,d..nnn----anh không cảm thấy khó chịu sao? Em ngủ thiếp đi, anh cứ để em dựa vào kính xe là được. Tại sao cứ ngồi suốt như vậy?"

"Bởi vì sợ em không thoải mái." Thương Sùng nở nụ cười, kéo bàn tay nhỏ bé của cô qua, nắm trong lòng bàn tay.

"Em đừng quên trước kia anh đã từng đi lính, hành động như vậy đối với anh mà nói, không đáng kể chút nào. Hơn nữa trong mắt anh, chỉ có em là quan trọng nhất."

Sở Niệm thấy ấm áp trong lòng, thừa dịp không có ai chú ý đến bọn họ, nhanh chóng hôn lên gò má anh, nịnh nọt: "Thương Sùng, anh đối xử với em thật tốt."

Cô hành động như vậy, làm cho trong lòng Thương Sùng rất vui vẻ. Trong mắt tràn đầy ý cười, anh véo nhẹ gương mặt trắng noãn của cô, nói: "Cô nhóc ngốc, mau mau xuống xe, còn ngồi ở đây nữa, người lái xe sẽ kéo em xuống đó."

Lúc trước bản thân không để ý đến ánh mắt của người khác cũng chỉ vì, khi đó muốn chăm sóc cho cô nhóc mơ mơ màng màng này. Hiện tại, đã không thể như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

"

Chương 77: Thiếu người

Thương Sùng dĩ nhiên không để ý đến những điều đó, anh cũng biết Sở Niệm cũng không để ý người ta nhìn mình như thế nào. Chỉ là, dù sao cô vẫn là sinh viên, nếu như thân thiết với anh quá, những người khác chắc chắn sẽ bàn tán sau lưng cô.

Anh luyến tiếc đẩy cô vào trong những thị phi đó, cho nên lần này, Thương Sùng chỉ nhận lấy áo khoác cô đưa rồi mặc vào, sau đó yên lặng theo sau lưng cô, đi xuống xe buýt.

Lần này, người phụ trách khảo sát thực địa là chủ nhiệm Lý, giáo sinh trong trường, Thương Sùng là trợ lý của anh ta, chịu trách nhiệm giúp đỡ trông chừng an toàn cho sinh viên. Tổng cộng hai giảng viên, ba hai sinh viên, thời gian là ba ngày hai đêm.

Mà chỗ bọn họ đứng lúc này đúng là dưới chân núi Thái Hành cách Mộ Thành hơn sáu trăm km, đỉnh núi giáp đường chân trời, cây cối vây đầy xung quanh. Cho dù giờ đang là ban ngày, nhưng ánh trăng lờ mờ, hồ nước hiện ra vẻ tĩnh mịch, cảnh tượng trước mắt cũng chẳng kém ban đêm là bao.

Bọn họ lựa chọn một chỗ bên hồ làm bản doanh, thầy chủ nhiệm điểm danh, sau khi chấm dứt khâu báo quân số, vị chủ nhiệm Lý khoảng chừng bốn mươi tuổi nhưng hói đầu kia liền diễn thuyết trước mặt sinh viên.--><,,,lllqlqlllldoonn,,,,--- Nội dung đơn giản là nội dung của cuộc khảo sát lần này và muốn mọi người phải chú trọng an toàn. Nói lưu loát hơn một tiếng, nội dung vừa buồn tẻ lại vô vị.

Chủ nhiệm Lý luôn tự cho mình là giỏi, trước đó làm việc chung với Thương Sùng luôn là coi thường. Hiện tại lại bị Hiệu trưởng sắp xếp ở cùng nhau, anh ta tự nhiên sẽ coi Thương Sùng là không khí.

Thật vất vả nói xong, chủ nhiệm Lý cũng không để cho Thương Sùng có cơ hội nói chuyện, trực tiếp giải tán sinh viên, để cho bọn họ bắt đầu dựng lều.

Các bạn học cũng không nhịn được hưng phấn, hoan hô một tiếng, vừa trò chuyện với bạn thân vừa làm chuyện của mình. Chờ dựng xong lều, thời gian cũng đã qua hơn hai tiếng.

Bọn họ nhặt được nhánh cây ở bên hồ, nhóm lên vài đống lửa, mọi người ngồi vây quanh, nói chuyện phiếm, ăn cơm, bộ dáng rất là sung sướng.

Sở Niệm biết mình không được bạn học hoan nghênh, cho dù cứng rắn gia nhập với bọn họ, cô cũng không hề có tiếng nói chung với bọn họ. So với làm

cho tất cả mọi người mất tự nhiên, còn không bằng ngồi ở phía sau, nghĩ chuyện của mình.

Sở Niệm tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, tay chống cằm, nhìn xem hoàn cảnh chung quanh. Thương Sùng đã đi tới, ngồi ở bên cạnh cô, hỏi: "Ăn qua gì chưa?"

"Ăn một ít bánh bích quy." Sở Niệm đáp, quay đầu lại nhìn rừng cây tối om ở sau lưng, không khí âm trầm rét lạnh đó làm cho cô bất giác nhíu mày.

"Thật không biết trường học nghĩ như thế nào, chạy đến chỗ rừng sâu núi thẳm, xa xôi như vậy. Bọn họ không hề lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì, dù chỉ một chút sao?"

"Em đang lo lắng cái gì sao?" Thương Sùng nhìn cô.

Sở Niệm gật đầu, đứng lên đối mặt với rừng cây kia, nói: "Anh xem rừng cây đó đi, luôn khiến em thấy bất an. Người ta cứ nghĩ ban ngày ở núi Thái Hành có dương khí thịnh, nhưng vào ban đêm, những cây to này cũng sẽ hấp thụ âm khí.—ll.qqđonnnn----Ngộ nhỡ có thứ gì đó không sạch sẽ bị hấp dẫn đến đây, đến lúc đó thì phiền toái rồi."

Cô cũng không muốn vừa đi ra ngoài một chuyến đã bị lộ thân phận. Hiện giờ những sinh viên kia đã dùng ánh mắt kỳ quái để nhìn mình, nếu bị họ biết thêm những thứ mà họ cho là linh tinh thì không chừng sẽ coi cô là quái vật đó.

Thế nhưng, nếu chẳng may điều mình lo là thật thì cô cũng không thể bỏ mặc tính mạng con người, ngồi yên mặc kệ được.

Thương Sùng cũng đứng lên, nhìn xem cánh rừng kia. Cánh mũi động vài cái rất nhỏ, trong mắt thoáng qua ánh sáng đỏ rực. Chỉ là mấy phút sau, anh lại kéo Sở Niệm ngồi trở lại trên tảng đá.

Đợi cô lấy la bàn ra, xác định bốn phía không có linh hồn tồn tại, Thương Sùng mới mở miệng nói: "Đừng lo lắng quá nhiều, qua tối mai thì tốt rồi."

"Có lẽ là do em nghĩ nhiều đi." Sở Niệm cất la bàn vào trong túi, nhẹ nhàng thở dài.

Có anh ở bên cạnh, trong lòng Sở Niệm cũng không còn cô đơn nữa. Hai người vừa nói vừa cười, thẳng đến lúc mọi người đều trở về trong lều nghỉ ngơi.

.....

Rạng sáng, trong một cái lều có ánh sáng đèn pin. Mấy phút sau, có một cô gái gầy yếu bò ra khỏi lều. Cô run rẩy kẹp chặt hai chân, bộ dạng như muốn đi vệ sinh.

Vào lúc này, một ánh trăng cũng chẳng có, xung quanh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón. ---llqq,,,,qquu,,,,doonnnnnn---Đống lửa đã sớm tắt, giờ trông cũng rất quỷ dị, bốn phía rất yên tĩnh, thậm chí ngay cả một tiếng dế kêu cũng không có.

Cô gái có chút sợ hãi, muốn đến gần bên hồ để giải quyết. Nhưng vừa ngồi xổm xuống, cô giống như thấy sau lưng có người đang nhìn mình.

Cuống quít kéo quần lên, cô cảm thấy đi vệ sinh ở đây cũng không an toàn, nếu đi ra bị đám nam sinh bắt gặp, cô sẽ xấu hổ, mắc cỡ chết được.

Hít vào một hơi thật sâu, cô cầm lấy đèn pin đi vào rừng cây.

.....

Sáng sớm hôm sau, đám sinh viên vẫn còn ngái ngủ bước ra khỏi lều. Mơ mơ màng màng lấy đồ dùng vệ sinh, ngồi xổm bên hồ đánh răng rửa mặt.

Chủ nhiệm Lý đang sửa lại mái tóc ít ỏi của mình, trái chải một dúm, phải chải một dúm, chọc đám sinh viên cười vang.

Thương Sùng cũng đánh thức Sở Niệm khỏi giấc mộng, sau khi khoác cho cô một chiếc áo ấm, anh mới xoay người đi làm chuyện của mình.

Ánh nắng buổi sớm rất ấm, không có tiếng ồn lớn và khí thải xe ô tô như trong thành thị, mỗi ngụm thở, ---llllqlqlldoonnnnn----Sở Niệm đều cảm giác được tinh thần sảng khoái.

Thân thể vất vả lắm mới thư thái, Sở Niệm liền bị gọi vào trong đội ngũ. Ăn ngấu nghiến hết một cái chân giò hun khói, còn chưa kịp lau mẩu thịt vụn bên miệng, liền bắt đầu điểm sĩ số.

Chỉ là...

"Sao giống như thiếu người thế?" Chủ nhiệm Lý dùng tay chỉnh gọng kính, lông mày cũng nhíu lại.

Được thầy nhắc nhở như vậy, các sinh viên mới nhìn nhau, im lặng hồi lâu, một nữ sinh đeo kính mới giơ cánh tay lên, nói: "Chủ nhiệm, hình như không thấy Mặc Linh Linh."

"Em ấy ở lều nào?"

"Cái màu hồng phấn kia."

Chủ nhiệm Lý kêu sinh viên đã bắt đầu xôn xao an tĩnh lại, sau khi đối mắt với Thương Sùng, hai người liền đi đến cái lều kia.

Kéo khóa kéo ra, chủ nhiệm Lý ngồi xổm xuống, đặt đệm chăn đã hết hơi ấm sang bên cạnh, anh ta nhíu mày, hỏi: "Bình thường, ai có quan hệ khá tốt với Mặc Linh Linh?"

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng vẫn là nữ sinh đeo kính đứng dậy, đáp: "Em."

"Tối hôm qua các em ở chung một chỗ sao?" Chủ nhiệm Lý nhíu mày, rất là nghiêm túc hỏi.

Nữ sinh đeo kính gật gật đầu, đáp: "Ở cùng một chỗ, tối hôm qua, em và Mặc Linh Linh vẫn còn tán gẫu ở trong lều của bạn ấy. Cuối cùng em đợi đến khi bạn ấy sắp ngủ, mới trở về lều của mình."

"Nói như vậy, tối hôm qua em ấy vẫn còn ở đó." Chủ nhiệm Lý trầm ngâm một hồi, lại chui vào trong lều tìm tìm. Vật dụng hàng ngày đều ở đây, thậm chí ngay cả di động cũng đặt ở bên trong. Tại nơi rừng sâu núi thẳm này, nửa đêm đi ra ngoài chỉ có thể là hai khả năng, đầu tiên là có người tìm cô bé, thứ hai, chính là đi ra đi vệ sinh.

Chủ nhiệm Lý đi ra từ trong lều trại, quay đầu lại nhìn về phía nữ sinh đeo kính, hỏi: "Tối hôm qua em ấy có nói là muốn đi vệ sinh hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 78: Dấu răng

"Em không biết.....Sau khi em ngủ, không có cảm giác đã có người gọi mình." Nữ sinh đeo kính cúi đầu xuống, sợ hãi nắm lấy quần áo mình.

"Chẳng lẽ là bị ai đó gọi đi à?"

"Hơn nửa đêm, một cô gái có thể đi đâu?"

"Nơi này thật là khủng khiếp, tôi muốn về nhà..."

Đứng ở phía sau, bạn học rối rít nghị luận, châu đầu ghé tai nghị luận Mặc Linh Linh có thể đã xảy ra chuyện.

Chủ nhiệm Lý nhìn bọn họ một cái, nhíu mày chặt hơn, nói: "Không có việc gì đừng đoán loạn, tất cả mọi người nghỉ ngơi tại chỗ đi." Nói xong, anh ta lại đi qua một bên, dùng ánh mắt ý bảo Thương Sùng đi qua.

Chủ nhiệm Lý đốt một điếu thuốc lá thơm, ngậm ở trong miệng, hít mạnh một hơi, nói: "Tiểu Thương, chuyện Mặc Linh Linh, anh thấy thế nào?"

Bản thân rất vất vả mới khiến Hiệu trưởng chấp nhận cho đi hướng dẫn lần khảo sát thực địa này, không nghĩ tới chỉ qua một buổi tối đã xảy ra chuyện. —ll;;q,,,uy,,,,do.....nnnn--Nếu nữ sinh kia thật sự xảy ra chuyện gì, chức vị này của anh ta chẳng những không giữ được, mà gia đình nữ sinh đó cũng không bỏ qua cho anh ta.

Thương Sùng nhàn nhạt liếc anh ta một cái, nói: "Trước cứ tìm xem, không được liền báo cảnh sát."

"Báo cảnh sát?"

Chủ nhiệm Lý lắc đầu, vội nói: "Không được, không được, báo cảnh sát thì mọi chuyện sẽ ầm ỹ lên. Đến lúc đó, tôi báo cáo với hiệu trưởng thế nào đây!"

"Tính mạng học trò quan trọng hay công việc của anh quan trọng?" Thương Sùng hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt đen như mực tràn đầy vẻ chán ghét.

"Nếu nữ sinh đó thật sự đã xảy ra chuyện, vấn đề không còn là báo cáo nữa đâu."

Chủ nhiệm Lý trầm tư một hồi, nghĩ qua, hỏi Thương Sùng: "Vậy anh nói phải làm sao bây giờ? Lần này đi ra cũng có anh, đến lúc đó hai ta chẳng ai chạy thoát được!"

"Anh hãy tự lo cho mình đi." Công việc dạy học này, lúc trước vì muốn đến gần Sở Niệm mới làm. Hiện giờ anh đã ở cùng cô rồi, có làm hay không cũng chẳng sao cả.

Thương Sùng liếc thấy Sở Niệm đang nhíu mày, không ở lại dong dài với chủ nhiệm Lý nữa mà đi thẳng về phía cô.

"Đã cảm giác được cái gì sao?" Thương Sùng hỏi.

"Không có, trên la bàn hoàn toàn không báo xung quanh có oán linh xuất hiện." Sở Niệm đưa chiếc la bàn đang bất động đặt ở trước mặt Thương Sùng, còn mình quay đầu lại nhìn về phía rừng cây.

"Chẳng lẽ thật sự lạc đường sao?"

Từ tối hôm qua, trong lòng cô vẫn luôn có một cảm giác rất xấu, nhưng bất kể là la bàn hay chuông truy hồn trên cổ tay cô đều không có bất kỳ phản ứng gì.

Sở Niệm không thích dựa vào trực giác để phán đoán bất cứ chuyện gì, chẳng lẽ cô là mỏ quạ đen, nói cái gì trúng cái đó à?

Thương Sùng vuốt vuốt đầu cô, an ủi: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, lát nữa chúng ta sẽ đi tìm."

"Vâng."

Núi Thái Hành là nơi vắng vẻ, diện tích lại lớn, không phải nói đi ra ngoài là có thể đi ra ngoài. Trong núi sâu cũng không có gia đình nào, ---llqqq,,,ddoooooo---chỉ cần Mặc Linh Linh không phải bị dã thú gì đó tấn công thì chắc chắn sẽ tìm ra được.

Chủ nhiệm Lý thấy Sở Niệm và Thương Sùng đã đi vào trong rừng rậm, đứng tại chỗ nặng nề thở dài xong, cũng bắt đầu sắp xếp dăm ba bạn thành một tổ, vào trong núi tìm kiếm Mặc Linh Linh. Mọi người tốp năm tốp ba cầm đồ dùng của mình, chậm rãi xuất phát vào trong núi.

Ba giờ sau, các bạn học vừa mệt vừa đói, chủ nhiệm Lý cũng hết cách, đành phải để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ. Tìm một chỗ trống, anh ta cũng kiệt sức ngồi xuống. Bất chấp giữ hình tượng gì đó, chủ nhiệm Lý lau mồ hôi trên trán, chật vật mở to miệng thở hổn hển.

"Chủ nhiệm Lý, em, em muốn đi, đi vệ sinh." Một nữ sinh chạy đến bên cạnh chủ nhiệm Lý, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn bãi cỏ dưới chân.

Chủ nhiệm Lý nhìn cô một cái, nói: "Gọi bạn nữ đi cùng em, nhớ đừng đi quá xa."

"Biết rồi ạ."

Cô gái kêu bạn thân mình đi chung, hai người làm bạn chạy vào trong rừng cây, đẩy ra nhánh cây quanh mình, ngồi xổm xuống.

"A-----!"

Một tiếng kêu đầy sợ hãi vang lên, làm cho các bạn học đang nghỉ ngơi vội đứng lên, trong lòng bàng hoàng nhìn rừng cây kia.

Thương Sùng và Sở Niệm đồng thời nhíu mày, hai người không chút do dự, chạy đến bên đó. Đẩy cành lá ra, nhìn thử. ---lllqlqlqldđ----onnnn---Hai nữ sinh kia, một người sợ hãi ngồi liệt tại chỗ, một người thì khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, khóc lên.

Sở Niệm ngồi xổm ở bên cạnh, hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô gái khóc thút thít, run rẩy chỉ vào một bên, lắp bắp nói: "Mặc Linh Linh.....Mặc Linh Linh ở đó..."

Thương Sùng nhíu mày, đi tới.

Một cô gái trẻ nằm trên mặt đất, quần áo chỉnh tề, trên đầu còn dùng dây buộc tóc để cột tóc. Hai mắt cô gái mở thật lớn, giống như là nhìn thấy chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng. Trên mặt không có huyết sắc, làn da hiện ra vẻ tím xanh, khô dẹt giống như bị người rút sạch máu.

Thương Sùng ngồi xổm xuống, nhìn đèn pin bị ném cách đó không xa, đôi mắt trầm xuống. Sở Niệm cũng theo đến, dùng khăn tay bọc quanh ngón tay mình, kiểm tra sơ qua cơ thể cô gái một lần. Không trầy da, không có xương gãy, thậm chí toàn thân ngay cả một chỗ máu ứ đọng cũng không có, chỉ là.....

Cô đẩy nghiêng cổ cô gái, nhìn vết thương trên cổ, hỏi: "Đây là cái gì?"

Thương Sùng nhíu mày, đáp: "Dấu răng."

"Là dã thú sao? Vì sao chỉ biết cắn cổ chứ?" Sở Niệm ngồi nguyên tại chỗ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Thương Sùng cũng cảm thấy kỳ quái, nhìn độ sâu của dấu răng và màu sắc của vùng da xung quanh, nếu là cương thi, sẽ không phải như vậy.—lqlqllq...donnnnn--Nhưng nếu như không phải là cương thi, trên thế giới này còn có sinh vật nào sẽ hút khô máu người chứ?

Chủ nhiệm Lý nghe được tiếng khóc, cũng chạy tới, nhìn Mặc Linh Linh đã chết nằm trên mặt đất, trong lòng vừa sợ vừa vội. Anh ta lo lắng lau đi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán mình, đi qua đi lại, vòng vòng tại chỗ.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, hiện tại có người chết rồi! Tôi xong rồi, đời này xem như xong rồi!"

Thương Sùng nhìn anh ta một cái, đứng dậy, nói: "Chủ nhiệm Lý, gọi điện thoại báo cảnh sát đi."

"Cái, cái gì?"

"Tôi bảo thầy gọi điện thoại báo cảnh sát ngay."

Chủ nhiệm Lý cuống quít gật đầu, giờ đầu óc anh ta hoàn toàn trống rỗng, không còn khả năng suy nghĩ, chỉ có thể làm theo lời Thương Sùng. Run rẩy móc điện thoại từ trong túi áo ra, báo hết với cảnh xong liền hỏi: "Hiện tại nên làm gì đây?"

"Anh đưa sinh viên rời khỏi đây trước đi, cứ chờ ở phía trước,--.llllqlqlddoooo═══không cần đi quá xa. Cảnh sát đến đây sẽ lấy lời khai của chúng ta, giờ anh hãy trông chừng bọn họ, đừng để bọn họ chạy loạn."

Xe buýt đã rời khỏi từ hôm qua, hiện tại đám sinh viên đã tiến vào trạng thái khủng hoảng, nhất định phải có người trông chừng bọn họ, để ngừa bất trắc.

"Được, tôi, tôi sẽ đi ngay bây giờ." Chủ nhiệm Lý dùng tay áo lau cái trán, xoay người liền rời đi.

Sở Niệm còn đang suy nghĩ chuyện gì, Thương Sùng cũng không đi quấy rầy cô. Tìm một chỗ, ngồi xuống, coi như là trông giữ thi thể, đồng thời có thể nhìn thấy Sở Niệm.

Bình thường, một tiếng đồng hồ cũng không tính là lâu. Nhưng lúc này, chủ nhiệm Lý lại cảm thấy giống như đã qua một năm.

Rốt cục cảnh sát cũng đến, chủ nhiệm Lý vội vàng nghênh đón.

"Đồng chí cảnh sát, cuối cùng các anh đã đến rồi."

Tô Lực mặc cảnh phục, đánh giá người đàn ông ở trước mặt một chút, gật đầu hỏi: "Thi thể ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"

Chương 79: Có nắm chắc không

Chủ nhiệm Lý chỉ về phía trước, nói: "Đang ở đó, thầy Thương của trường chúng tôi đang trông ở đó, không có ai đến gần đâu."

Tô Lực nhanh chóng nhíu mày, sau đó dặn dò nhân viên cảnh sát sau lưng lấy lời khai của đám sinh viên. Nói sơ qua tình hình với chủ nhiệm Lý, anh liền dẫn hai người pháp y đi qua bên đó.

Đẩy những đám nhánh cây rậm rạp, chằng chịt ra, Tô Lực trông thấy đầu tiên chính là Sở Niệm đang ngồi xổm trên mặt đất. Mấy tháng không gặp, cô vẫn như cũ. Hôm nay sau khi nhận được tin báo, Tô Lực biết trường học của cô đã xảy ra chuyện, liền ngồi máy bay tới. May mắn, bây giờ trông cô vẫn mạnh khỏe.

Sở Niệm cũng không ngờ còn gặp được Tô Lực ở chỗ này, anh vẫn mặc bộ cảnh phục mà cô quen thuộc, thân hình giống như gầy hơn trước.

Cô đứng dậy, đi đến bên cạnh Thương Sùng. Trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, bình tĩnh giống như đang nhìn một người xa lạ. Thương Sùng nắm lấy tay cô, đi đến trước mặt Tô Lực.

"Cảnh sát Tô, không nghĩ tới sẽ gặp mặt trong tình cảnh này."

Tô Lực không để ý đến anh, ánh mắt vẫn luôn đặt trên đôi bàn tay của hai người. Anh vẫn nhớ rõ cảnh Thương Sùng mạnh mẽ ôm lấy Sở Niệm lúc trước. Khi đó tuy cô không giãy giụa gì, nhưng vẻ mặt cũng không giống như bây giờ.

Đã ở cùng một chỗ sao? Tô Lực đau xót trong lòng.

Thương Sùng không hề quan tâm đến dáng vẻ này của Tô Lực, anh cũng biết giờ anh ta đang nhìn cái gì.—ll,.,,q,q,..d.ôn,,,,---═ Sở Niệm cũng không thèm che giấu quan hệ của cả hai khi ở trước mặt Tô Lực, điều đó đã khiến trong lòng anh rất thỏa mãn rồi.

Ba người cứ đứng kỳ quái như vậy, không ai mở miệng, cũng không ai rời đi. Cuối cùng, vẫn là viên cảnh sát theo đằng sau Tô Lực phá vỡ cục diện lúng túng, đồng thời làm cho Tô Lực hoàn hồn.

Anh che giấu sự cô đơn trong mắt, nhường đường cho pháp y đi kiểm tra thi thể, dừng một lúc sau, Tô Lực nhìn Sở Niệm nói: "Sở Niệm, đã lâu không gặp."

Sở Niệm lạnh lùng gật đầu, nhìn pháp y, hỏi: "Cảnh sát lấy lời khai của chúng tôi đâu?"

Pháp y nhìn nhìn Tô Lực, sau đó cúi đầu xuống, im lặng làm chuyện của mình. Tô Lực cũng không lên tiếng, nhìn chằm chằm cô hồi lâu, mới mở miệng: "Tiểu Vương, đưa bọn họ đi lấy lời khai."

Bị Tô Lực gọi tới, cảnh sát Vương lên tiếng chạy tới, nhìn một nam một nữ trước mắt, lễ phép nở nụ cười, nói: "Hai người đi theo tôi qua đây."

Sở Niệm 'ừ' một tiếng, kéo tay Thương Sùng đi theo viên cảnh sát kia, đi qua một bên lấy lời khai.

Cô thỉnh thoảng nói mấy câu, trên mặt luôn không có nụ cười. Tô Lực anh đang đứng cách cô chưa đến 100m, đáng tiếc cô không hề liếc anh một lần.

Nhớ tới lời cuối cùng cô nói với mình trong buổi vũ hội kỷ niệm ngày thành lập trường đó, tim anh liền đau nhói khiến anh không thở được.

Sau nửa giờ, vài nhân viên cảnh sát đi đến bên cạnh Tô Lực, pháp y cũng kiểm tra thi thể xong. Thu dọn xong công cụ, pháp y liền báo cáo nhanh kết quả kiểm nghiệm cho anh.

"Trên người thi thể không có máu ứ đọng và dấu vân tay, nguyên nhân cái chết xác định là động mạch chủ trên cổ bị tổn thương, làm mất máu quá nhiều mà chết. Dựa vào độ ấm của gan để suy đoán, thời gian tử vong tầm từ ba đến năm giờ sáng.—lllqlqldoonn,,,...---Dựa vào da thịt xung quanh miệng vết thương trên cổ, tôi đoán là do bị dã thú cắn. Về phần những thứ khác, phải về đến cục cảnh sát, giải phẫu xét nghiệm mới có thể xác nhận."

Tô Lực trầm tư gật đầu, nhìn về phía viên cảnh sát lấy lời khai của thầy giáo, sinh viên, hỏi: "Các anh thì sao?"

"Đã ghi chép xong, bề ngoài là không có ai có cơ hội gây án trong khoảng thời gian đó. Động cơ gây án không rõ, tạm thời vẫn chưa có ai bị nghi ngờ." Sau khi trao đổi ý kiến với những nhân viên cảnh sát khác, cảnh sát Vương vừa nghiêm cẩn vừa kinh nghiệm báo cáo với Tô Lực.

Tô Lực trầm tư một chút, ngón tay thon dài ấn ấn huyệt thái dương. Anh quay đầu nhìn về phía đám sinh viên kia, ra lệnh: "Tiểu Vương, anh chịu trách nhiệm đưa thi thể về cùng với pháp y, những người khác chịu trách nhiệm đưa thầy trò họ về Mộ Thành."

"Vâng!"

Vài nhân viên cảnh sát chào Tô Lực một cái, sau đó xoay người bắt đầu giải tán đám sinh viên đang bối rối đầy mặt.

Với loại tình huống này, cách tốt nhất chính là quay về Mộ Thành trước. Dù sao tâm lý của sinh viên cũng không quá mạnh mẽ, hiện tại nhìn thấy bạn học của mình chết rồi, đối với bọn họ mà nói, đều là một cơn ác mộng.

Đứng ở chỗ không xa, Sở Niệm nhìn pháp y bắt đầu chỉnh lý thi thể, -le,,e,,q,q,,uuyd,,,,,oonnnn---liền nhướng mày. Đi đến bên cạnh Thương Sùng, thấp giọng nói: "Em cứ có cảm giác nếu mang thi thể đi sẽ xảy ra chuyện."

Thương Sùng cũng nhìn thoáng qua Mặc Linh Linh đã chết kia, gật gật đầu, đáp: "Không phải là có thể mà là nhất định."

Dựa theo thời tiết bây giờ, buổi tối nhất định sẽ đổ mưa. Nếu thật sự như mình suy đoán, vậy thi thể kia.....

"Anh qua nói với Tô Lực một chút, xem anh ta có thể sắp xếp lại không?"

"Em nghĩ anh đi thì anh ta sẽ để ý sao?" Thương Sùng cười có chút bất đắc dĩ, hiện tại tên kia hận anh còn không kịp, làm sao có thể vì đề nghị của mình mà làm trái quy định đây.

Sở Niệm nghĩ cũng đúng, vừa rồi chào hỏi, Tô Lực đối đãi với Thương Sùng như thế nào, cô cũng biết rõ. Do dự một lát, cô nhìn về phía Tô Lực rồi nói: "Vậy anh ở đây đợi em, em đi thử một chút."

"Có nắm chắc không?"

"50, 50 thôi." Cô không muốn nói chuyện với Tô Lực, đồng thời cũng không hoàn toàn nắm chắc Tô Lực sẽ nể mặt mà phá lệ cho cô thêm lần nữa. Nhưng vì phòng ngừa chuyện chuyển biến xấu, bản thân chỉ có thể kiên trì đi thử một chút.

Do dự một hồi, cô vẫn đi đến bên cạnh Tô Lực, hỏi: "Cảnh sát Tô, có thể kiếm một chỗ nói chuyện không?"

Hai mắt Tô Lực sáng rực lên, đưa bao tay cho pháp y, đi theo Sở Niệm qua một bên, mới hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tôi có chuyện muốn tìm anh hỗ trợ." Cô đi thẳng vào vấn đề.

"Em nói đi."

"Anh có thể kêu pháp y đừng mang thi thể về được không? Trước tiên cứ đưa đám sinh viên kia về Mộ Thành đi,--lqlqllldoodo---nnnn----tôi và Thương Sùng, phải ở lại chỗ này."

Tô Lực nghiêng đầu, hỏi: "Vì sao?"

"Hiện tại tôi chưa thể nói rõ với anh, nhưng nếu như anh tin tưởng tôi, cứ làm theo lời tôi bảo đi." Giọng nói của Tô Lực vẫn dịu dàng giống như trước đây, coi như mình có nói ra yêu cầu không phù hợp lẽ thường như vậy, anh cũng chỉ nghi ngại chứ không nghi ngờ.

Sở Niệm thở dài trong lòng, ngẩng đầu lên, lần đầu tiên kiên định nhìn anh sau mấy tháng qua.

Tô Lực cũng nhìn cô, lúc này trên mặt cô đầy nghiêm túc, cho dù lúc trước anh có thẩm vấn cô về chuyện của Bạch Oánh, cũng không thấy nghiêm túc đến vậy. Anh luôn cho rằng cô là một cô gái vui vẻ, đối với chuyện gì cũng không há miệng, không để bụng, là anh thật sự chưa từng hiểu cô sao?

Im lặng hồi lâu, rốt cục Tô Lực cũng mở miệng: "Tôi có thể giúp em chuyện này, chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là em phải để tôi ở lại đây."

Cô nhíu mày, từ chối thẳng: "Không được, anh ở lại đây, không an toàn đâu."

"Em không sợ thì tôi sợ cái gì?"

Tô Lực quay đầu nhìn thoáng qua Thương Sùng vẫn đứng ở nơi đó, nói tiếp: "Thương Sùng có thể bảo vệ em, tôi cũng có thể. Sở Niệm, em cứ coi như tôi vì bảo vệ thi thể, để cho tôi có lý do hợp lý với cấp trên."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 80: Thi nhảy (Cương thi bật nhảy)

Sở Niệm cắn môi, không chớp mắt nhìn anh. Tô Lực nói không sai, cô bảo anh để thi thể lại, dù sao cũng phải cho anh một lý do hợp lý. Chỉ là.....Ngộ nhỡ sau này thật sự xảy ra chuyện, thân phận của cô bị bại lộ cũng được, nhưng sự an toàn của Tô Lực bị uy hiếp, cô nên làm cái gì bây giờ?

Trong lòng cô rất giãy giụa, thấy Tô Lực chậm chạp không chịu nhượng bộ, Sở Niệm đành phải cầu cứu nhìn về phía Thương Sùng, hy vọng anh có thể thuyết phục Tô Lực rời đi.

Đáng tiếc, lúc Thương Sùng đi tới, chỉ nói một câu: "Có thể" rồi để cho Tô Lực đi dặn dò nhân viên làm việc.

Mi tâm Sở Niệm sắp nhíu thành một cục rồi, cô bèn hỏi: "Sao anh lại để cho anh ấy ở lại? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?"

"Em không để anh ta ở lại, chắc chắn anh ta cũng không đồng ý để lại thi thể ở đây cho em." Vừa rồi anh đã nghe rõ cuộc nói chuyện của Tô Lực và Sở Niệm. Tính tình của Tô Lực rất cố chấp, nếu dễ dàng lui bước như vậy, anh ta cũng sẽ không đuổi theo Sở Niệm, đến bây giờ vẫn chưa buông tay.

Đóng gói xong hành lý của cô, Thương Sùng nói tiếp: "Anh ta là cảnh sát,═...q.q.,,,doonnnn----═══thân thủ sẽ không kém. Đợi giải quyết xong mọi chuyện, em xóa ký ức của anh ta đi là được. Những chuyện khác, bây giờ chúng ta chỉ có thể đi một bước tính một bước."

"Hết cách rồi sao?"

"Hết rồi."

Sở Niệm nặng nề thở dài, đáp: "Được rồi, cứ làm theo như anh nói đi."

Thương Sùng cười với cô, tìm một tảng đá lớn sạch sẽ, kéo cô ngồi xuống, nói: "Em đợi anh đi, anh qua nói với Tô Lực mấy câu."

"Vâng." Sở Niệm ngoan ngoãn gật đầu, dõi mắt nhìn Thương Sùng rời đi.

Tuy pháp y và nhân viên cảnh sát không hiểu vì sao Tô Lực đột nhiên đưa ra yêu cầu muốn để thi thể lại, song bọn họ cũng không hỏi nhiều. Hộ tống chủ nhiệm Lý và đám học sinh ngồi lên xe buýt rời khỏi núi Thái Hành.

Thương Sùng và Tô Lực hàn huyên vài câu, vẻ mặt hai người đều rất lạnh nhạt, nhưng không còn sặc mùi thuốc súng như trước. Sở Niệm nhìn về phía hai người họ, trong lòng rất là phức tạp.

Chờ sau khi cả hai trở về, Tô Lực rõ ràng đã tỉnh táo rất nhiều. Anh dọn sạch cỏ dại xung quanh, bắt đầu bận rộn tìm cành khô chuẩn bị buổi tối nhóm lửa.

Bóng đêm từ từ phủ xuống, ngọn núi lớn lại trở về dáng vẻ đen kịt. Lần này bọn họ ngủ ở trong rừng cây, cho nên xung quanh không còn ánh sáng như

ngày hôm qua, chỉ dựa vào một đống lửa để duy trì tạm thời.

Nhánh cây bị ngọn lửa đốt cháy răng rắc, ba người ngồi cùng một chỗ, bên cạnh còn một thi thể đắp vải trắng. Tô Lực và Thương Sùng không muốn ăn gì cả, chỉ có Sở Niệm ủ rũ gặm bánh bích quy.

Thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chim hót, làm cho ban đêm yên tĩnh càng thêm âm trầm. Sở Niệm uống một hớp nước, --l...e,e,,quuyydoonnnnn----- nhìn Thương Sùng, hỏi: "Có phải em nghĩ quá nhiều rồi không, đến bây giờ mà la bàn vẫn chưa có phản ứng gì."

Kim đồng hồ trên la bàn là dựa vào từ trường xung quanh để tự chuyển động, bất kể yêu ma hay ác linh gì đều có một từ trường thuộc về mình, chỉ cần hơi đến gần, kim đồng sẽ có phản ứng trước. Thế nhưng, đến tận bây giờ, kim đồng hồ trên la bàn vẫn giống như hôm qua, Sở Niệm không khỏi bắt đầu hoài nghi là do mình quan trọng hóa mọi chuyện lên, phải không?

Thương Sùng nhìn đống lửa, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Sở Niệm, trước kia em xử lý qua cương thi chưa?"

"Cương thi?" Sở Niệm nhìn thoáng qua Tô Lực đang nhíu mày nhưng chưa từng hỏi một câu nào, lắc lắc đầu.

"Chưa từng, trước kia chỉ nghe bà nội nói một chút. Lúc còn sống bà còn chưa gặp qua, em đương nhiên là chưa thấy qua rồi."

Chả trách cô cứ cảm thấy Tô Lực là lạ, hóa ra Thương Sùng và anh đã sớm đạt thành nhận thức chung rồi. Nói qua một sô chuyện đã xảy ra, anh chỉ nhíu đôi mày, rõ ràng là kinh ngạc đồng thời cũng không tin tưởng.

Song như vậy cũng tốt, bản thân không cần nói chuyện cứ phải che che giấu giấu gì ở trước mặt anh.

"Vậy em biết nên xử lý cương thi như thế nào sao?" Thương Sùng dùng nhánh cây chọc chọc đống lửa, vẻ mặt khiến người ta nhìn không thấu.

"Biết không nhiều lắm, chỉ biết cương thi sợ gạo nếp thôi."

"Đó là loại cương thi bình thường nhất mới sợ thứ ấy."

"Xem ra anh rất hiểu những thứ đó." Sở Niệm liếc Thương Sùng một cái, tay chống cằm.

"Cương thi, ý cũng như tên, là người sau khi chết bởi vì oán khí hoặc là xác chết vùng dậy mà hình thành. Thi thể không có rữa nát còn tiếp tục đi lại nữa. —llqlqldoonnnd----Cương thi chia làm sáu loại: một là Bạch thi, sau khi thi thể gia nhập dưỡng thi, một tháng sau toàn thân bắt đầu mọc lớp lông trắng mượt mà, loại cương thi này hành động chậm chạp, vô cùng dễ đối phó. Nó cực kỳ sợ ánh mặt trời, cũng sợ lửa, sợ nước, sợ gà, sợ chó, càng sợ người. Loại Bạch thi đó, cho dù không cần gạo nếp, chỉ cần dẫn nó ra dưới ánh đèn, nó sẽ mất đi năng lực công kích, ngã xuống đất mà chết.

Loại thứ hai tên là Hắc thi, nếu như Bạch thi ăn chán chê máu của dê bò, mấy năm sau toàn thân sẽ rụng đi lớp lông trắng, thay vào đó là lớp lông đen dài vài mét. Lúc này vẫn sợ ánh mặt trời và ngọn lửa mạnh, hành động cũng khá chậm chạp, nhưng bắt đầu không sợ gà, chó. Bình thường Hắc thi gặp người sẽ lẩn tránh, không dám trực tiếp đánh nhau với con người, thường thường vào lúc người ngủ say mới hút máu người.

Loại thứ ba là Thi nhảy, Hắc thi nạp âm khí hút máu vài chục năm, lông màu đen rụng đi, hành động bắt đầu dùng nhảy là chính, bước nhảy khá xa, sợ ánh mặt trời, không sợ người cũng không sợ bất kỳ gia súc nào. Loại này chính là kiểu cương thi mặc trang phục nhà Thanh nhảy tới nhảy lui, hút máu người mà mọi người vẫn xem trên ti vi đó. Có thể dùng máu chó đen và nước tiểu trẻ con để đối phó chúng, đương nhiên gạo nếp cũng có thể ngăn chặn thi khí của nó."

Thương Sùng dừng lại một lát, nhìn Sở Niệm nói ra: "Anh đoán Mặc Linh Linh đã gặp phải Thi nhảy, từ dấu răng trên cổ cô ấy, có thể con cương thi đó vừa tiến hóa không lâu.—llqlqlldoonnnn---Cho nên thi khí trên hàm răng rất nặng, dấu răng cũng không quá sâu. Sau khi nó cắn qua Mặc Linh Linh, da của cô ấy mới tím đen như vậy."

"Chả trách em không thấy chút máu nào trên người Mặc Linh Linh, hóa ra là bị hút khô rồi." Sở Niệm rùng mình một cái, dịch thân thể đến gần đống lửa.

"Không phải anh nói có sáu loại à, vậy ba loại nữa đâu?"

"Ba loại đó đều phải trải qua sự biến đổi hàng trăm năm. Chúng nó sẽ không hút thêm máu người hay máu súc vật, chỉ biết hút linh hồn người, hơn nữa sẽ không lưu lại vết thương như vậy, rất ít và hiếm gặp."

Tô Lực nghe hồi lâu, rốt cục không nhịn được mở miệng: "Anh nói những thứ đó quá huyền huyễn rồi, nếu chỉ là dã thú bình thường thì sao?"

Lúc trước Thương Sùng đã nói một lát nữa những chuyện xảy ra đều không phải là hiện tượng tự nhiên, nhưng bây giờ nghe bọn họ đối thoại, Tô Lực vẫn cảm thấy khó tin tưởng.

Thương Sùng hờ hững liếc Tô Lực một cái, hiếm khi dần lòng nói với anh: "Trên thế giới này không có loại dã thú nào sẽ ăn cạn hết máu con người, cho dù dơi hút máu cũng chẳng làm được."

"Anh chỉ là đang suy đoán, coi như bất hạnh bị anh nói trúng, vậy ba người chúng ta chưa chắc đã đối phó được với nó." Đôi mắt Tô Lực tối lại, lông mày cũng càng nhíu chặt.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 81: Nước tiểu xử nam

Lần này Thương Sùng không để ý đến Tô Lực, quay đầu nhìn về phía Sở Niệm. Giơ ngón tay chỉ xuống ba lô của cô, hỏi: "Chỗ của em trừ lá bùa vàng, còn có bùa khác không?"

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Còn có mấy lá bùa hồng, một lá bùa đen."

Bùa chú cũng phải phân đẳng cấp, bùa vàng là dùng để đối phó với quỷ hồn và yêu quái, pháp lực của bùa hồng trên bùa vàng, là dùng để đối phó với ác quỷ khó dây dưa và yêu ma ra hồn. Về phần bùa đen, chính là chuyên môn dùng gọi Thần Long bảo vệ cho nhà họ Sở. Uy lực dĩ nhiên là lớn nhất.

Cô lục lọi ba lô của mình, nhìn về phía Thương Sùng, nói: "Nhưng chỗ em không có gạo nếp gì gì đó, không phải hay nói đối phó Cương thi phải dùng gỗ đào sao? Chỗ em cũng không có, hiện tại lại không có chỗ để tìm được máu chó đen. Về phần nước tiểu bé trai.....Em cảm thấy hai người đều không phải, tự nhiên cũng không có thứ đó."

Tính theo tuổi của Tô Lực và Thương Sùng mà nói, nếu như nói hai người họ còn là xử nam, Sở Niệm sẽ là người đầu tiên không tin. Bản thân vẫn còn hoàn bích, nhưng đáng tiếc, cô không phải là đàn ông.

Trong thời đại tân tiến này, Sở Niệm tự nhiên cũng cảm thấy không sao cả. Nhưng vừa nghĩ tới Thương Sùng và người phụ nữ khác lăn lộn trên giường, trong lòng đúng là có chút chua xót.

Thương Sùng và Tô Lực đồng thời lúng túng một chút, Tô Lực là mất tự nhiên dời tầm mắt qua nơi khác, Thương Sùng thì ho khan một tý.

Xem nhẹ ánh mắt khinh thường của Sở Niệm truyền đến, Thương Sùng mở miệng: "Cái đó không có cũng không sao, vào lúc cuối anh kêu em dùng bùa den thì hãy dùng. Về phần gỗ đào, cũng có thể dùng những vật khác để thay thế."

"Cái gì?"

Thương Sùng đứng dậy, bẻ vài cành liễu từ cây liễu ở bên cạnh, bện thành một bó, nói: "Anh chưa từng nghe qua chuyện cành liễu xua đuổi được tà ma sao?--;q;q..,.d,,,on.....═══Cành liễu thì không tràn trề dương khí bằng gỗ đào, nhưng vẫn có thể khiến cương thi không đụng được vào mình."

Đưa cành liễu đã bện tốt ở trong tay cho Sở Niệm, Thương Sùng lại làm một cái đưa cho Tô Lực. Tô Lực nhìn cành liễu đó, nhíu chặt mày.

"Cần phải dùng cái này sao? Trong súng của tôi còn có đạn."

"Cương thi là thi thể, sẽ không đau đớn, cũng sẽ không có từ trường trong linh hồn. Coi như anh cầm chính là AK47, đối với chúng nó mà nói, đều không đau không ngứa."

Thương Sùng ngồi xuống, nói tiếp: "Lát nữa hai người dùng máu ở đầu lưỡi phun lên cành liễu, nhớ kỹ, trăm ngàn lần không để chúng đến gần, càng đừng để nó có cơ hội cắn trúng mình. Bất kể cương thi ở cấp độ nào đều có thi sát rất mạnh, nếu như bị nó cắn, hậu quả đều khó mà chịu nổi."

"Biết rồi." Tô Lực than một tiếng khí, bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Sở Niệm nghe Thương Sùng nói xong, rốt cục cũng hiểu vì sao la bàn liên tục vô dụng. Nhìn người đàn ông bình tĩnh, tỉnh táo trước mắt, trong lòng cô lập tức sinh ra sự sùng bái.--;ll;;e;e;;q;;;uyy,,,,do.....----═Bày ra vẻ tươi cười háo sắc, Sở Niệm liền nhích đến bên cạnh anh, nịnh nọt: "Thương Sùng, anh biết quá nhiều thứ đó."

Thương Sùng bị cô chọc cho tức cười, rất là cưng chiều vuốt xuôi chóp mũi cô, dặn dò: "Lát nữa em phải cẩn thận, đừng dùng bùa vàng, đặt bù hồng ở trong tay đi."

"Vâng."

Nhìn hành động của hai người phía đối diện, trong lòng Tô Lực tự nhiên là không dễ chịu. Anh mím chặt môi, lông mày luôn nhíu lại.

Chuyện cần dặn đã dặn xong, hiện tại việc bọn họ có thể làm cũng chỉ là chờ đợi. Qua mười hai giờ, Thương Sùng liền dập tắt đống lửa, trong rừng cây tối om om, chỉ có bóng của ba người lặng lẽ trốn phía sau bụi cỏ.

Nửa đêm gió càng thổi mạnh, vù vù đánh ở trên nhánh cây giống như quỷ kêu.

Ngay lúc hai chân Sở Niệm đã ngồi đến tê dại, trong bụi cỏ chợt vang lên tiếng "Bịch....Bịch....Bịch....". Tiếng động không nhanh, nhưng mà nặng nề có chứa quy luật.

Thương Sùng dùng khẩu hình ý bảo với Sở Niệm và Tô Lực là "Đến rồi". Sau đó ba người không dám thở mạnh, càng cúi thấp đầu hơn.

Không đến năm phút, xuất hiện trước mặt ba người chính là một người đang ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, tóc nó đã như củi khô, còn thưa thớt, trên quần áo có vài vết rách, giống như bị thứ gì đó kéo rách.

Da nó khô đét dán trên người, hai mắt chỉ còn lòng trắng, không có con ngươi. Sắc mặt trắng bệch biến thành màu đen, hai tay thẳng tắp giơ ở giữa không trung.—l,,,qlqlllldlloon,,,,,═══ Đầu nó chuyển động cứng ngắc, cánh mũi đang ngửi khắp xung quanh.

Tô Lực ngẩn ra, liền tính gặp qua vô số tử thi, cũng bị cảnh tượng trước mắt hù dọa rồi. Thân thể mất tự chủ lùi một bước, giẫm lên nhánh cây dưới chân.

Tiếng động không lớn nhưng đủ để hấp dẫn con thi nhảy kia. Thi nhảy phát ra một tiếng gầm nhẹ, giống như là phát hiện con mồi, nhảy về phía Tô Lực.

Sở Niệm và Thương Sùng đồng thời từ trong bụi cỏ đứng lên, Thương Sùng hô to: "Dùng cây đánh nó, mau lên!"

Tô Lực hoàn hồn, cho dù kinh hãi trong lòng nhưng thân thủ vẫn khá nhanh nhẹn. Giơ cành liễu đang nắm chặt lên, dùng sức đánh về phía thân thể của cương thi.

Cành liễu đánh vào người nó phát ra tia lửa nhè nhẹ, tuy làm rối loạn bước nhảy của nó nhưng cũng chẳng cho nó bất kỳ sự thương tổn nào. Nó gầm nhẹ, giống như đang phát tiết sự phẫn nộ trong lòng. Đẩy cành liễu ra, từng bước từng bước tiếp tục tiến tới gần Tô Lực.

Mắt thấy hai tay nó sắp túm được Tô Lực, Sở Niệm liền lấy bùa hồng đã chuẩn bị từ sớm ra, nhún cái nhảy đến trước mặt nó, lật tay dán bùa chú lên trước ngực nó.

"Gào!"

Thi nhảy bị lá bùa dán trước ngực làm chấn động liền lùi lại ba bước, bùa chú trước ngực khiến nó càng thêm phẫn nộ.>><,,llq,,,u....d...nnnnn----Ngẩng đầu thẳng lên trời hấp thụ ánh trăng, rống dài một cái, lá bùa kia liền mất sắc, biến thành làn khói nhẹ màu đen yên lặng rơi trên mặt đất.

Sở Niệm che chở Tô Lực lùi qua một bên, hai mắt nặng nề nhìn lá bùa chú rơi trên đất. Từ khi sinh ra đến bây giờ, lần đầu tiên cô nhìn thấy một thứ không hề sợ bùa hồng. Trên trán chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh, cô căng thẳng nhìn thi nhảy đang nhảy về phía mình.

Chỉ là, thi nhảy chỉ nhảy ba cái, liền bất động đứng nguyên tại chỗ. Sở Niệm nhìn Thương Sùng đang kiềm chế thi nhảy ở đằng sau, liền cắn vào lưỡi, phun máu trong miệng lên cành liễu.

"Tao không tin mình không đánh chết được mày!" Sở Niệm nhanh chóng chạy đến trước mặt thi thể, vung cành liễu có dính máu lưỡi của mình đập vào người nó.

Lần này trên người nó không chỉ toát ra tia lửa, tứ chi của nó bị Thương Sùng trói buộc không cách nào nhúc nhích, từng tiếng gào thét tựa như đang kêu đau.

Thi nhảy giãy giụa càng lúc càng hung, Thương Sùng biết rõ nếu cứ như vậy thì mình không thể kiềm chế nó quá lâu. Bóng đêm che khuất ánh sáng, một đôi mắt màu đỏ quỷ dị xuất hiện ở đằng sau nó, móng tay dài mà sắc bén kéo lấy hai cánh tay nó. Coi như thân thể của nó có cứng như miếng sắt, lúc này cũng bị những móng tay kia móc sâu vào trong da thịt.

"Dùng bùa đen!" Thương Sùng đưa lưng về phía Sở Niệm quát.

"Được!" Sở Niệm ném cành liễu trong tay đi, nhanh chóng lấy bùa đen ra, nhanh chóng chắp hai ở trước ngực.

"Thần binh mau đi theo pháp lệnh, Thần Long lại xuất hiện!"

Lập tức, lá bùa bay lên không trung, trong chớp mắt biến ảo thành một con rồng đen to lớn, để ngừa ngộ nhỡ, Sở Niệm lại móc bùa hồng ra dán lên trán thi nhảy.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 82: Vùng vẫy giãy chết

Hắc Long chính là tập hợp chính khí của trời đất thành một thể, đôi mắt màu đỏ thẫm lập tức nhìn thẳng vào thi nhảy, thân thể bay nhanh đến. Nó mở cái miệng rồng khổng lồ ra, không nói hai lời quấn lên người thi nhảy.

Thương Sùng vội vàng nhảy ra, thừa dịp thi nhảy và Hắc Long đang chiến đấu, nhấc chân một cái đạp thi nhảy ngã xuống đất. Một tay bẻ cổ nó, một tay bóp chặt yết hầu nó.

"Gừ!"

Thi nhảy hét lớn một tiếng, trơ mắt nhìn Thương Sùng bức oán khí từ cổ họng nó ra. Trong lúc vùng vẫy giãy chết đến cực điểm, mặc kệ thân thể đã bắt đầu thối rữa, xoay người một cái đánh về phía Tô Lực chẳng có chút lực phòng bị nào.

"Tô Lực!"

Sở Niệm kinh hãi, lấy gậy hàng ma ra, đánh thẳng vào cơ thể của thi nhảy. Hắc Long cũng đồng thời hút sạch sát khí trên thân thể nó, trong nháy mắt biến mất trên bầu trời.

Thương Sùng cũng chạy tới, một cước đá văng thi nhảy đã chết hẳn ra, cùng Sở Niệm đỡ Tô Lực lên. Sắc mặt của anh tái nhợt, ánh mắt hoảng hốt rõ ràng vẫn còn đang nhớ đến cảnh vừa rồi.

Sở Niệm nhìn ống tay áo của anh đã bị xé rách, rơi lả tả, nhíu mày, nỏi: "Anh ấy bị đả thương rồi, làm sao bây giờ?"

Trước kia cô nghe bà nội đề cập qua một lần, nếu như bị cương thi đả thương, không kịp thời xử lý. –llqllqdoonnn,.....═══Vậy người kia sẽ bị thi khí tấn công vào tim rất nhanh, trở thành con thi nhảy tiếp theo.

Cúi đầu nhìn ánh mắt Tô Lực đã bắt đầu tan rã, trong lòng Sở Niệm liền vọt lên một sự khó chịu không thể nói ra.

Thương Sùng nhíu mày một cái, ý bảo Sở Niệm đặt Tô Lực ở trên mặt đất trước. Trầm tư mấy phút, anh nhìn về phía Sở Niệm, nói: "Giờ em hãy xóa ký ức của anh ta đi, lát nữa em đến bên đó dùng củi khô thiêu hủy hai thi thể kia. Nhớ kỹ, nhất định phải là củi khô. Về phần thi độc (độc của cương thi) ở trên người anh ta, anh sẽ nghĩ cách."

Sở Niệm chần chờ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Thương Sùng đợi cô xóa hết ký ức này của Tô Lực, rồi đi tìm nhánh cây, mới đi đến bên cạnh, ngồi xuống. Nhìn Tô Lực đã lâm vào hôn mê, anh cười vô cùng bất đắc dĩ, nói: "Không ngờ cuối cùng lại phải cứu anh."

Khẽ thở dài một hơi, anh xé hai ống tay áo của Tô Lực ra, trong mắt hiện ra ánh sáng đỏ.

.....

Chờ Tô Lực tỉnh lại, đã là một tuần sau.

Anh lắc lắc cái đầu đau nhức, nhìn màu trắng ở bốn phia. Mùi nước sát trùng làm mũi anh thấy khó chịu, muốn dùng cánh tay chống đỡ thân thể dậy, lại phát hiện, chỉ cần vừa động hai tay, nỗi đau đớn thấu xương lập tức truyền khắp toàn thân anh.

"Đội trưởng Tô, cuối cùng anh đã tỉnh lại." Chịu trách nhiệm bảo vệ, lúc thấy Tô Lực tỉnh lại, cảnh sát Vương liền hưng phấn,--l...e.////quy.....donn.....vội vàng đứng lên, đặt gối đầu sau lưng anh, dè dặt nâng anh ngồi ở trên giường.

"Tại sao tôi lại ở đây?" Tô Lực miễn cưỡng giơ cánh tay lên, nhìn nhìn vết thương trên cánh tay mình. Không phải lúc trước mình đang điều tra vụ án sao? Sao giờ lại nằm ở trong bệnh viện rồi?

Cảnh sát Vương cũng ngồi xuống, đưa cốc nước để anh uống một hớp trước, mới trả lời: "Đội trưởng Tô, trước đó anh bị dã thú tấn công, bị thương, lúc đưa đến bệnh viện đã phát sốt."

"Dã thú?"

Cảnh sát Vương gật đầu, nói tiếp: "Anh đã hôn mê bảy ngày, sắp dọa chết chúng tôi rồi."

Tô Lực nhíu mày, lời cảnh sát Vương nói đã làm giảm bớt sự nghi ngờ trong lòng anh. Nhưng mà,--;;ll....q.q.,,dôn,,,,,,═══ anh nghĩ nát óc cũng không thể nhớ được bản thân bị loại dã thú nào tấn công và vào lúc nào. Ký ức trong đầu chỉ còn hình ảnh ghi chép lời khai lúc đó, còn lại, sao anh không hề nhớ gì cả?

Trầm tư một lúc, Tô Lực nâng mắt nhìn Tiểu Vương, hỏi: "Là ai đưa tôi đến bệnh viện? Tôi nhớ rõ lúc đó các anh đã rời đi rồi mà."

"Là một sinh viên tên Sở Niệm và giảng viên của cô ấy, Thương Sùng."

"Hả? Sao bọn họ lại ở chỗ đó?"

".....Là anh bảo họ ở lại." Cảnh sát Vương kì quái nhìn thoáng qua Tô Lực đang nằm ở trên giường bệnh. Chẳng lẽ là bị thương quá nghiêm trọng nên đội trưởng Tô bị mất trí nhớ à?

"Tôi?" Tô Lực suy nghĩ một chút.

"Hình như tôi không nhớ rõ, anh nói cho tôi nghe xem rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì."

Cảnh sát Vương gật đầu, kể lại tình cảnh ngày đó khi nhìn thấy Tô Lực.

Một tuần trước, bọn họ nhận được cuộc gọi báo nguy của Sở Niệm, nói là Tô Lực bị dã thú tấn công, --l..q..q,,d...oonn,,,,,----cảnh sát Vương lập tức mang theo một đội cảnh sát và vài nhân viên cứu hộ đến núi Thái Hành.

Lúc tìm được bọn họ thì Tô Lực đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Bên cạnh anh đã không còn thi thể của Mặc Linh Linh, chỉ có một con gấu đen đã chết.

Thầy giáo nam tên Thương Sùng nói cho bọn họ biết, đêm qua, lúc mấy người họ trông giữ ở đây, một con gấu đen đột nhiên chạy từ trong rừng cây ra và tấn công ba người bọn họ. Tô Lực vì bảo vệ hai người họ, đã đánh nhau với gấu đen. Cuối cùng là dùng súng bắn chết gấu đen, anh cũng bị thương hôn mê. Bởi vì miệng vết thương là do bọn họ băng bó đơn giản một chút, cho nên Tô Lực đang hôn mê, cuối cùng bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng mà phát sốt cao.

"Vậy thi thể kia đâu? Tại sao lại không thấy nữa?" Tô Lực nghe cảnh sát Vương miêu tả xong, trầm tư một chút rồi hỏi.

"Bọn họ nói là thi thể đó đã bị gấu đen ăn hết, trong lúc ấy, chạy trốn còn không kịp, đâu rảnh để quản người chết."

Tô Lực suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có khả năng đó. Dù sao Thương Sùng và Sở Niệm chỉ là người bình thường, đối mặt với con gấu đen hung hãn như vậy, chắc chắn phản ứng đầu tiên chính là bỏ chạy.

Anh kéo băng gạc băng bó trên cánh tay ra, vết thương ấy giống như là bị gấu cào mà tạo thành. Nhíu mày, anh hỏi: "Vậy bọn họ có bị thương không?"

Cảnh sát Vương lắc đầu, đáp: "Không có, chỉ là cô gái tên Sở Niệm kia bị hù dọa một chút. Ngày hôm sau tôi gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy nói đã không sao rồi."

"Vậy là tốt rồi." Tô Lực thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa huyệt thái dương đau nhức.

"Hiện tại vụ án đó tiến triển đến đâu rồi?"

"Đã điều tra một tuần rồi, cũng không có phát hiện gì đặc biệt.—ll,,,,e,e,..quy,,,,,,don,,,,,---Chỉ là sau khi pháp y giải phẫu con gấu đen đó, phát hiện vết thương trên cổ Mặc Linh Linh phù hợp với răng nanh của con gấu, cho nên cấp trên đã nhận định gấu đen đã cắn chết Mặc Linh Linh. Thế nhưng...."

"Gì?" Tô Lực nâng mắt nhìn về phía cảnh sát Vương rõ ràng còn điều muốn nói.

"Chỉ là cha mẹ của Mặc Linh Linh vẫn không thể tiếp nhận sự thật này, đã đến trường làm ầm ỹ vài ngày liên tục rồi." Nghĩ đến bọ dạng đau khổ của cha mẹ Mặc Linh Linh, trong lòng cảnh sát Vương tự nhiên không thể bình tĩnh nữa. Bây giờ các gia đình đều là một cặp vợ chồng, một đứa nhỏ, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cho dù là người sắt đá cũng có thể cảm nhận được đôi chút.

"Trong lúc nhất thời không tiếp nhận nổi sự thật, đó cũng là thói quen bình thường của con người. Bảo bên phía trường học cho gia đình Mặc Linh Linh thêm chút thời gian, qua mấy ngày có lẽ sẽ không như vậy nữa."

"Vâng, vị Hiệu trưởng đó cũng không tệ lắm. Đã đưa ra hứa hẹn, sẽ cố gắng đền bù chút tổn thất cho bọn họ."

"Vậy là tốt rồi."

Tô Lực nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi: "Hai ngày nay anh còn liên lạc với Sở Niệm không?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 83: Hạnh phúc bình yên

Cảnh sát Vương lắc lắc đầu, nói: "Không có, hình như cô ấy có nói muốn đi du lịch gì đó. Bên phía trường học cũng cho nghỉ vì chuyện của Vạn Linh Linh, để cô ấy đi du lịch cũng tốt, để tránh chuyện lần này lưu lại bóng ma trong lòng cô ấy."

Tô Lực 'ừ' một tiếng, lại nằm xuống. Cảnh sát Vương thấy bộ dạng đó của anh, cũng rất biết điều nói vài câu kêu anh nghỉ ngơi thật tốt, rồi rời khỏi

phòng bệnh.

Đợi cánh cửa hoàn toàn khép lại, Tô Lực mở hai mắt ra, mờ mịt nhìn chằm chằm trần nhà trắng toát, trầm tĩnh nghĩ tới chuyện trong lòng.

... .

Mới vừa xuống máy bay, Sở Niệm liền nhận được điện thoại của Nhạc Du, Nhạc Du nói cô đã trở lại trong nước. Chỉ là, hiện tại mình lại rời khỏi Mộ Thành rồi.

Tối hôm qua, trang web của Sở Niệm đột nhiên nhận được một vụ làm ăn, cô liền gọi điện cho Thương Sùng, sáng sớm hôm nay, hai người liền lên máy bay, đi tới thành phố H.

Cô chỉ nói với Nhạc Du là bây giờ mình đang ở bên ngoài thành phố, vừa trở về sẽ đi tìm cô. Nhạc Du vẫn như cũ, ngoại trừ dặn cô ở bên ngoài chú ý an toàn thì chẳng hỏi gì nữa.

Sau khi nói ngắn gọn, Sở Niệm cất di động vào trong ba lô, bước nhanh theo phía sau Thương Sùng, đi ra khỏi đại sảnh sân bay.

Thương Sùng kêu Sở Niệm đứng ở cửa chờ một chút, mấy phút sau liền lái một chiếc Audi màu trắng ngừng ở trước mặt cô. Giúp cô mở cửa xe, anh vẫn cẩn thận thắt dây an toàn giúp cô như trước.

Thành phố H không thể so với Mộ Thành, cho dù giờ chỉ là đầu tháng mười một, thì thời tiết thành phố H đã tiến vào những ngày trời đông giá rét. May mà anh đã chuẩn bị cho cô áo khoác dày, bằng không cô nhóc này sẽ bị đông lạnh thành bệnh mất.

Mở hệ thống sưởi trong xe ra, cuối cung cô mới cảm thấy ấm áp. Cô nghiêng đầu nhìn nhìn trong xe, hỏi: "Đây là xe của ai?"

"Công ty taxi." Thương Sùng nhìn thoáng qua sơ đồ đã chuẩn bị xong từ tối hôm qua, khởi động xe, đáp.

Sở Niệm cười hì hì, nói: "Tối hôm qua anh đã liên lạc xong rồi hả? Có phải anh sợ em lười, ngại đi đường hay không?"

Thương Sùng cười khẽ một tiếng, nhướn đôi mày đẹp, liếc cô một cái, đáp: "Em thấy thế nào?"

Sở Niệm xê dịch thân, hạnh phúc giống như con chuột đồng. Thời gian trôi qua đúng là quá nhanh, cô đã nói chuyện yêu đương với anh sắp được ba tháng rồi.--..,q,quy,,,,do....nn....═Nghĩ tới những tháng ngày đó, anh cưng chiều cô, trong lòng cô ngoại trừ hạnh phúc vẫn là hạnh phúc.

Cô đã từng xem qua một quyển sách, trong đó tác giả có nói nếu như có một người thật sự yêu bạn, anh ấy sẽ cố gắng làm bất cứ chuyện gì vì bạn, nâng bạn lên tận trời, coi bạn là Nữ vương trong thế giới của anh ấy.

Tính tình Thương Sùng lạnh nhạt, ngoại trừ trêu chọc mình, bình thường anh rất kiệm lời. Anh thích màu đen và màu trắng đơn giản, cuộc sống đơn giản nhưng không có tư tưởng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chính là người đàn ông này, sẽ xuống bếp vì mình, làm món ăn mình thích. Sẽ vì khiến cho mình vui vẻ mà đội những thứ rất ngây thơ, chọc mình cười vui. Thậm chí mỗi lần ra khỏi cửa, anh vĩnh viễn chuẩn bị tốt quần áo cho cô, vì mình mà trở thành một bảo mẫu.

Sở Niệm đột nhiên cảm thấy, chỉ cần là nơi có Thương Sùng, cô bất giác sẽ thấy an tâm. Sẽ không còn cảm thấy cô đơn, hơn nữa cũng sẽ không cảm thấy quá mệt mỏi.

Tình yêu vốn chẳng thế oanh oanh liệt liệt mãi, vui nhiều, buồn nhiều, cảm giác rất giống ngồi trên tàu lượn siêu tốc, rực rỡ tươi đẹp nhưng mà quá xa rời thực tế.--,....L,,.>quyyyydonn,,,,,Trong xã hội đầy vật chất này, có một người cẩn thận làm mọi chuyện cho bạn, coi như cho tới bây giờ anh ấy vẫn chưa nói thích hoặc những lời sến súa khác, nhưng cô gái được quan tâm đó, sẽ luôn là người hạnh phúc nhất .

Ngồi ở bên ghế lái, Thương Sùng không thể đoán được lúc trước cô luôn chán ghét anh như vậy, giờ trong đầu lại chứa đầy chuyện lãng mạn.

Chỉ là, thấy cô đang cười, khóe miệng Thương Sùng cũng sẽ không kìm được mà nhếch lên.

Lần này mục đích của bọn họ là một trấn nhỏ gần thành phố H, coi như đi với tốc độ cao, đến bên kia, ít nhất cũng phải mất ba tiếng.

Thương Sùng lo lắng buổi sáng Sở Niệm chưa kịp ăn gì sẽ đói bụng, cho nên đến khu tự phục vụ đầu tiên trên đường cao tốc, liền dừng xe bước xuống.

Anh bảo cô ở trong xe chờ mình, mười phút sau, Thương Sùng liền xách theo túi lớn túi nhỏ, đi trở về.

Đầu tiên là đưa một ly sữa đậu nành nóng hổi vào tay cô, sau đó anh mới đi vòng qua bên kia để lên xe.

Cẩn thận xé giấy gói bánh bao ra, anh đưa bánh bao đến bên miệng Sở Niệm, đợi cô cắn một cái, lại uống ít sữa đậu nành,--..,,,ll....q.q..do,,,,n...═-anh mới nói: "Đói bụng không, anh còn mua ít đồ ăn vặt mà em thích, như vậy em không cần lo đi trên đường sẽ nhàm chán nữa."

"Thương Sùng, anh đúng là quá tốt. Trước kia sao em không phát hiện ra nhỉ!" Sở Niệm cảm khái từ tự đáy lòng, nói.

"Vậy em thích không?"

"Đương nhiên là thích, thích đến hạnh phúc sắp chết rồi."

Thấy cô chớp chớp mắt to, làm nũng nhìn mình. Thương Sùng bất giác run rẩy, trên người nổi da gà, vẻ mặt run run.

"Em nói chuyện bình thường đi, em như vậy, anh hơi sợ đó."

Sở Niệm trợn mắt trừng anh một cái, cô làm nũng tý thì sao! Nếu là người khác, cô mới không làm vậy đâu, người đàn ông này còn đòi hỏi, muốn cô phải trừng anh, anh mới vui vẻ.

Đoạt lấy bánh bao trong tay anh, cô hừ một tiếng, hỏi: "Tiểu Hắc đâu? Lâu rồi em chưa thấy nó, có phải anh đánh mất nó rồi không?"

Trên trán anh xuất hiện ba vạch đen, Tiểu Hắc vắng nhà gần hai tháng rồi, giờ cô nhóc này mới nhớ ra hỏi, có phải phản ứng của cô quá chậm rồi không.....

Trước đó, chính anh đã đáp ứng Tiểu Hắc, chờ Sở Niệm trở về nhà của cô ấy thì sẽ để nó tự do mấy tháng. Hiện tại chắc là tên kia đang lăn lộn với đám mèo cái nào rồi.

Nghĩ đến lúc đi, trên mặt tên đó đầy vẻ lẳng lơ, khóe môi Thương Sùng bất giác run rẩy vài cái.

"Anh thật sự đánh mất nó hả?" Sở Niệm thấy anh không trả lời mình, lại bắt đầu tự động suy diễn. Đồ cũng không ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa tươi cười, lập tức nhăn nhó lại.

Thương Sùng hơi cạn lời với cô, khẽ thở dài một hơi, nói."Không có đánh mất, chỉ là nó tự đi chơi rồi."

"Đi chơi?" Sở Niệm nhíu mày.

"Thương Sùng, anh đừng nghĩ em là đứa trẻ chưa từng đi học nhé. Tiểu Hắc là thú cưng, nó còn biết tự đi chơi hả? Với cả coi như là chơi đi, nó cũng phải về nhà chứ?"

"Tiểu Hắc đúng là thú cưng, nhưng nó cũng là vật sống có tình cảm mà. Trước nhà hàng xóm có nuôi con mèo cái, cho nên..."

"Ý của anh là Tiểu Hắc phát xuân hả? Bị con mèo cái đó dụ dỗ sao?"

"Có khả năng này."

Thương Sùng quái dị ho nhẹ một tiếng, nổ máy xe, nói tiếp: "Thật ra mỗi ngày Tiểu Hắc đều về nhà, nhưng chỉ ngủ một giấc liền chạy đi. --..,>.ll...quyyydoon,,,,,═══---Động vật mà, cũng có quyền tự do yêu đương."

Sở Niệm suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, cho dù trong khoảng thời gian này, cô hay ở cùng với anh nhưng cũng không qua đêm. Có lẽ sau khi cô về nhà thì Tiểu Hắc mới về, bất kể thế nào, nó không đi mất là tốt rồi.

Tay nhỏ vung vẩy túi đồ ăn vặt, Sở Niệm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tâm tình vui vẻ, đầu nhỏ cũng lắc lư.

Thương Sùng lái xe, có chút bất đắc dĩ với cô.

"Vụ làm ăn này, em định làm gì?"

"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 84: Vụ làm ăn nguy hiểm

"Như cũ, dẫn dụ ra rồi độ hóa, nếu không thành, chỉ có thể tiêu diệt." Sở Niệm ném một hạt đậu phộng vào trong miệng, cô mới chẳng thèm cố kỵ cái gì, dù sao gần đây hình tượng của cô ở trong lòng Thương Sùng đã xuống cấp rồi.

"Nhưng là, đọc nội dung trong thư, vụ lần này hình như không đơn giản như những vụ trước đâu." Tối hôm qua, sau khi nhận cuộc gọi của cô, anh liền đọc nội dung vụ làm ăn mà cô gửi đến.

Một cô gái mặc bộ váy màu hồng, có thai, hơn nữa lại tự sát vào giờ âm, muốn đối phó, ngẫm lại đều cảm thấy có chút khó khăn.

Quỷ hồn chia làm ba loại, một loại là người sinh lão bệnh tử tuân theo quy luật tự nhiên, loại quỷ hồn đó còn lưu lại trên thế giới, ngoại trừ còn luyến tiếc người thân thì là chưa đến lúc đầu thai. Bình thường sẽ không đả thương người, càng thêm không có oán niệm gì đáng nói.

Loại thứ hai chính là người tự sát hoặc khi còn sống bị bất công nặng nề, chết ngoài ý muốn, loại này sẽ có oán khí, nhưng oán niệm không sâu, chỉ cần hoàn thành tâm nguyện xong, sẽ rời đi, cũng không tổn thương người vô tội. Song cũng có trường hợp là thời gian trôi đi quá lâu, chính bọn họ đều quên mất chuyện muốn báo thù, ngây ngây ngô ngô không muốn rời đi.

Loại thứ ba tên là Hồng quỷ, cũng chính là lệ quỷ mà mọi người thường gọi. Người biến thành lệ quỷ là trước khi chết, trong lòng đã sinh ra oán niệm rất lớn, hơn nữa tính cách đều cực kỳ cố chấp và cực đoan.—l..,q,q,...don,,,,,--=Trước khi chết, bọn họ sẽ mặc một bộ trang phục màu hồng, sau đó dùng cách thức cực kỳ tàn nhẫn để tự sát. Sau khi chết hóa thành lệ quỷ, chẳng những muốn báo thù mà còn hại cả người vô tội.

Đương nhiên lệ quỷ cũng phải phân đẳng cấp, có loại lệ quỷ, chỉ cần người trừ ma dùng chút sức là tiêu diệt được, nhưng lựa chọn giờ âm, còn mang thai.... .....Vậy thì khó khăn rồi.

Tối hôm qua Thương Sùng gửi mail đó cho mười mấy trang web của các công ty trừ ma, nhưng cuối cùng bọn họ chỉ gửi lại một câu: 'Thật xin lỗi, bất lực.'

Nên biết, có thể khiến cho Thương Sùng tìm đến thì năng lực trừ ma, bắt quỷ hàng yêu của bọn họ là bằng với Sở Niệm. Có một, hai người trừ ma thậm chí còn có đạo hạnh cao hơn, tư chất cứng cáp, năng lực mạnh mẽ hơn cả Sở Niệm, nhưng cũng không dám nhận vụ làm ăn này. Cô nhóc này không nói hai lời đã nhận, Thương Sùng thật không biết nên nói cô là to gan hay là nói cô muốn tiền không muốn mạng.

Sở Niệm đến đây là không để ý nhiều như vậy, cô cầm lấy khăn giấy lau miệng, nói: "Em biết rõ, lần này em nhận vụ này, một mặt là vì con số mê người kia, về phương diện khác, kỳ thật cũng muốn rèn luyện bản thân."

"Rèn luyện bản thân?"

Sở Niệm gật đầu, đáp: "Từ lần trước, sau khi gặp phải con cương thi kia, em mới phát hiện trước kia gặp phải những loại đó, quả thực chỉ là vớ vẩn mà

thôi.--.q.quy,,,,,donnnn,,,,═══Dù sao em cũng là truyền nhân của nhà họ Sở, em không thể luôn luôn gặp may như vậy. Nếu như không nắm chặt thời gian rèn luyện bản thân một chút, vậy sau này ngộ nhỡ gặp phải yêu quái hoặc là lệ quỷ đáng sợ hơn thì sao?"

"Rèn luyện bản thân có rất nhiều cách, không ai có thể bước một bước lên trời ngay từ đầu." Thương Sùng nhíu mày, híp mắt nhìn cô. "Em nên biết chuyện lần này, đã có rất nhiều người không làm được. Nóng lòng cũng không thể giống như em vậy, hoàn toàn không để ý tới an toàn của mình."

"Cho nên em mới bảo anh theo giúp em, em không được, dù sao vẫn còn có anh mà."

"Em cứ như vậy mà xác định anh có thể đối phó sao?"

"Đương nhiên, lần trước anh đã có biện pháp trị con cương thi kia, lần này nhất định cũng có thể." Sở Niệm bày ra vẻ tươi cười nịnh nọt, rất là chân chó cọ cọ cánh tay Thương Sùng.

"Em biết lần này chưa bàn bạc sớm với anh là em sai, nếu như thật sự không làm được, chúng ta đi dạo một vòng xem tình thế, không đúng sẽ quay về, coi như là đi du lịch cùng em là được àm."

Trên người Thương Sùng có rất nhiều bí mật, lần trước gặp cương thi, Tô Lực bị tóm, trên người đã lưu lại thi khí. Làm sao anh biết và dùng phương pháp nào loại bỏ, cô không biết cũng chưa từng hỏi qua.

Sở Niệm hiểu rất rõ mỗi người đều cần có không gian riêng, anh không nói, nhất định là có nguyên nhân của anh. Dù sao cũng không phải là chuyện gì rất trọng yếu, cô đương nhiên không cần theo đuổi hỏi đến cùng.

Song, trong khoảng thời gian ở chung, coi như là cô biết được chút chút về tính tình của anh. Ví dụ như chuyện lần này, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn có chút oán trách cô.--,,,....llq,q,q,doonnnnnn---═══Xuất phát điểm đương nhiên là lo lắng cho an toàn của cô, nhưng thân là truyền nhân của gia tộc trừ ma, coi như lần này không quan tâm đến khoản thù lao kếch xù kia thì Sở Niệm vẫn sẽ nhận vụ này.

Gần đây anh thích mềm không thích cứng, chính mình học được một vài chiêu mèo cào nhưng anh vẫn theo cô.

Thương Sùng nhìn cái đầu nhọ liên tục cọ tới cọ lui trên cánh tay mình, vừa bất đắc dĩ vừa cưng chiều khẽ thở dài một hơi. Giờ cô nhóc này đã biết mềm dẻo rồi, cô đã như vậy, anh còn có thể nói gì đây?

Vươn bàn tay rảnh rỗi đẩy nhẹ đầu cô ra, rốt cuộc Thương Sùng cũng cong khóe miệng lên, nói: "Nếu muốn đến đích nhanh thì ngồi yên đi."

"Được rồi!" Sở Niệm reo lên, nếu không phải bây giờ Thương Sùng đang lái xe, cô đúng là muốn xông qua in một dấu hôn thật to lên gò má anh.

... .

Ngồi trên xe lái hơn ba tiếng, cuối cùng Thương Sùng và Sở Niệm đã tới đích - Nghi Huyện. Mặc dù con đường lớn ở huyện này không xóc nảy như đoạn dưới đường cao tốc, nhưng trên đường chẳng những ít xe cộ mà người qua lại cũng ít đến thảm thương.

Ven đường có mấy tòa nhà sừng sững nhưng không cao, lá rụng bị gió lớn thổi xoay quanh tại chỗ. Hiện tại mới là buổi chiều chưa đến hai giờ, nhưng Sở Niệm phát hiện, vừa tiến vào huyện này, sắc trời đã tối sầm, u ám.

Cảnh tượng tiêu điều làm cho người ta cảm thấy cổ quái.

Bởi vì muốn vào phòng trọ thì phải vào ngõ, xe ô tô không thể đi vào được, cho nên Thương Sùng dứt khoát tìm chỗ đỗ xe, hai người dự định đi bộ vào.

Ngõ nhỏ rất sâu, tối tăm làm cho trái tim người ta kinh sợ. Hai bên là dãy nhà ngang cũ kỹ, cao thấp giao thoa, hoàn toàn chặn khuất ánh sáng từ bên ngoài. Gió lớn quất vào cửa kính giống như là kêu gào, làm người ta muốn nổi cả da gà.

Ven đường ngẫu nhiên có mấy ông già, bà già đang nói chuyện phiếm, chỉ là vừa thấy Thương Sùng và Sở Niệm, ---ll....ê,,,,quuu,,,,,do.... ....------trên mặt bọn họ đồng thời xuất hiện vẻ sợ hãi. Sau đó vội vã tránh đi, giống như là gặp quỷ.

Thương Sùng nhìn mấy chiếc ghế trống trơn, lông mày không khỏi nhăn lên, nói: "Xem ra chuyện này còn nghiêm trọng hơn cả chúng ta tưởng tượng."

Vẻ mặt Sở Niệm cũng không còn thoải mái như trước, tập trung tinh lực quan sát bốn phía. Cô không hề tiếp lời anh, chỉ yên lặng gật đầu nhẹ.

Vừa mới vào huyện, cô đã cảm giác được nơi này âm khí rất nặng. Cho dù nơi này chỉ là huyện nhưng diện tích cũng lớn. Có thể làm cho một nơi lớn như vậy đều tràn trề oán khí mạnh mẽ, xem ra sự tình thật sự rất nghiêm trọng.

Mắt nhìn ngõ nhỏ sâu không thấy điểm cuối, Sở Niệm ngừng lại, lấy di động ra, bấm số điện thoại của cố chủ đã lưu từ sớm. Ba phút sau, cô tắt di động, nói: "Chúng ta trở về bên trong xe, lát nữa người nọ sẽ tới."

"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

"

Chương 85: Ước hẹn ba năm

Thương Sùng gật gật đầu, xoay người lại cùng Sở Niệm quay về theo đường cũ.

May mà bây giờ không phải là buổi tối, bằng không nhìn ngõ nhỏ quanh co này, cho dù là Thương Sùng cũng chưa chắc đã nhận ra đường về được ngay.

Hai người thật vất vả mới trở lại xe của mình, chỉ là còn chưa mở cửa xe, phía sau bọn họ liền xuất hiện một người.

"Xin hỏi, cô là người nhà họ Sở sao?"

Sau lưng đột nhiên xuất hiện một giọng nói, thật đúng là hù Sở Niệm sợ hết hồn. Cô quay đầu lại nhìn, một ông lão khoảng sáu mươi tuổi, mặc một bộ áo dài kiểu Tôn Trung Sơn cũ kỹ nhưng rất thẳng thớm, đứng ở đó. Tóc ông hoa râm, nếp nhăn phối hợp với làn da khô làm cho ông vó vẻ càng thêm già nua. Vóc dáng không cao lưng còn hơi gù, đeo chiếc kính gọng đen đúng quy đúng củ. Tuy lớn tuổi nhưng vẫn có thể làm cho người ta cảm giác ông khá

nho nhã.

Sở Niệm đi tới, rất lễ phép hỏi: "Ngài chính là thầy giáo Tống ạ?"

Thầy giáo Tống gật gật đầu, tuy trong lòng kinh ngạc vì người mình đón lại là một cô gái khá trẻ tuổi nhưng trên mặt vẫn duy trì thói quen tươi cười.

"Đúng là tôi, cháu chính là Sở Niệm đi?"

Thấy cô gật đầu, lúc này thầy giáo Tống mới chú ý tới phía sau cô còn có người. Ông đụng đụng mắt kính trên sống mũi, hỏi: "Vị này là....."

"Anh ấy là cộng sự của cháu, tên là Thương Sùng."

"Hai người cũng tốt, hai người cũng tốt." Ban nãy chính ông còn lo lắng cô gái trẻ này sẽ bỏ mạng vì yêu cầu của mình, nhưng thấy phía sau cô còn có người thì cuối cùng trong lòng Tống Chính Liêm cũng có chút chắc chắn.

Ông xoay người, chỉ chỉ quán trà đối diện đường cái, nói: "Chúng ta qua kia rồi nói đi."

"Vâng."

Sau khi Sở Niệm quay đầu lại, cùng trao đổi ánh mắt với Thương Sùng, liền gật đầu đi theo Tống Chính Liêm qua phía đối diện.

Quán trà không lớn lắm, yên ắng, tĩnh lặng cũng không có mấy người khách. May bên trong có một chiếc lò sưởi to ở cạnh tường,--llqlq,,,,do.....═══nn,,,,,bằng không Sở Niệm thật sự cảm thấy thà ngồi ở bên ngoài còn hơn.

Tống Chính Liêm gọi một bình Phổ Nhĩ, rót đầy hai chén trà rồi đưa cho hai người ngồi đối diện mình. Sở Niệm nói một tiếng cám ơn, hai tay cầm chén trà, nói: "Thầy giáo Tống, chúng ta hãy đi thẳng vào vấn đề chính ạ."

Tống Chính Liêm gật đầu, nhưng vẫn im lặng. Lông mày của ông nhăn lại giống hệt cảm giác căng thẳng trong lòng ông.

Cứ như vậy, trầm ngâm hơn mười phút, rốt cục, ông dời tầm mắt vẫn đặt ở khay trà cụ lên người cô, mở miệng hỏi: "Cô Sở, cháu đã xem qua nội dung trong thư tôi viết chưa?"

"Rồi ạ."

"Vậy cháu có chắc chắn là quyết tâm làm tiếp không?" Tống Chính Liêm nhìn cô, ánh mắt rất là mâu thuẫn.

"Tôi nói trước cho cháu biết, trước kia cũng có ba người của gia tộc trừ ma đã tiếp nhận việc làm ăn này, chỉ là bọn họ... Đều chết hết. Nếu như bây giờ cháu muốn đổi ý, tôi tuyệt đối sẽ không ép buộc cháu."

Mặc dù lúc nghe thầy giáo Tống nói những lời kia, trong lòng cô thật sự cũng hơi khiếp sợ. Nhưng là, Sở Niệm không hề có suy nghĩ muốn bỏ cuộc giữa chừng.

"Nếu đã đến đây, cháu liền không muốn rời đi ngay." Sở Niệm dứt khoát nhìn Tống Chính Liêm, trong mắt tràn đầy cố chấp và kiên định.

Thấy ông vẫn còn chút do dự, cô nói tiếp: "Thầy giáo Tống, ông cũng đừng nghĩ nhiều. Nếu ông còn muốn giải quyết chuyện kia thì hiện tại chúng ta phải tranh thủ thời gian.--<><<.q,,,,do,,,,nnnn═══Ngài có thể nói cho cháu biết trước, vì sao toàn bộ huyện nghi lại biến thành như vầy không?"

Tống Chính Liêm nặng nề thở dài, quay đầu đưa mắt phóng ra bên ngoài cửa sổ. Vẻ tự trách trên mặt ông đã biến thành màu đen giống như sắc trời bên ngoài, ưu thương song lại khiến người ta cảm thấy rất đè nén.

Chuyện xảy ra vào mười năm trước, khi đó Tống Chính Liêm còn là thầy giáo cấp ba duy nhất ở đây. Trong lớp ông có một nữ sinh tên là Lưu Di Na, gầy gò nhỏ bé, ngoại hình không đẹp lắm, nhưng khi cười sẽ xuất hiện hai má lúm đồng tiền và đôi mắt híp hình trăng khuyết, làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Thành tích học tập rất giỏi, bản tính cũng rất thiện lương. Giống như những đứa trẻ mới biết yêu khác, nửa năm sau đã thích một học sinh chuyển trường tới.

Nam sinh kia tên là Giang Văn Phàm, khác với những đứa trẻ trong huyện, vóc dáng cậu ta cao to, ngoại hình cũng rất tuấn tú. Vừa đến trường liền trở thành Vương tử được đám nữ sinh công nhân và thầm mến. Có lẽ do trời cao thích cố ý trêu cợt, Giang Văn Phàm lại không để ý đến hoa khôi của trường muốn theo đuổi, mà lại thích cô gái Lưu Di Na chất phác trung thực kia.

Nam sinh mà mình thầm mến cũng thích mình, Lưu Di Na cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc. Mặc kệ bạn học xa lánh, mặc kệ thầy giáo phản đối, cô và Giang Văn Phàm bắt đầu yêu đương.

Mối tình đầu vĩnh viễn là tốt đẹp nhất, bọn họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau học tập, cùng đi dọa khắp phố lớn ngõ nhỏ trong Nghi Huyện. Dường như khi đó đối với bọn họ mà nói, hai bên mới là thế giới của nhau.

Bọn họ ảo tưởng về cuộc sống tương lai, cùng hẹn ước cố gắng thi đậu vào cùng một trường đại học. Nhưng đời không như mơ, Giang Văn Phàm còn chưa học xong học kỳ hai của cấp ba, cha mẹ cậu ta vì ngăn cản con trai và Lưu Di Na, đã sắp xếp cho cậu ta ra nước ngoài du học, trong vòng ba năm.

Cha mẹ của Lưu Di Na chỉ là nông dân bình thường, tất cả gia sản trong nhà cũng chỉ có một cái sân và hai gian phòng đất đơn giản. Cha mẹ Giang Văn Phàm thì khác, là quan lớn trong thành phố H, nhà ở trong khu chung cư giàu sang hạng nhất ở trung tâm thành phố phồn hoa.

Thân phận, bối cảnh của hai người khác nhau một trời một vực, làm sao cha mẹ Giang Văn Phàm có thể cho phép con trai cả nhà mình ở cùng với một cô gái trong gia đình nông thôn. Cho nên bọn họ tình nguyện đưa con mình đi du học, hy vọng dùng ba năm này để làm phai nhạt tình cảm u mê hoang đường đó.

Giang Văn Phàm đương nhiên biết rõ dụng ý của cha mẹ mình, cậu ta từ chối ra nước ngoài, thậm chí vì muốn tiếp tục ở cùng với Lưu Di Na,--llq,q,,qô,,,,dô,,,nnnn═-đã lựa chọn rời nhà trốn đi. Chỉ là không quá hai ngày, Lưu Di Na liền đi tìm cậu ta.

Lưu Di Na thiện lương không thể nào mặc kệ sự cầu khẩn và nước mắt của cha mẹ Giang Văn Phàm, cô liên tục nói với Giang Văn Phàm, không cần bởi vì chính mình mà cắt đứt tiền đồ sau này. Cô nói cho cậu ta biết, ba năm, cô có thể đợi cậu ta trở lại. Đến lúc đó cô cũng thi lên đại học, bọn họ có thể ở cùng một chỗ.

Nhìn cô gái mình yêu mến chỉ nghĩ cho bản thân và gia đình mình, còn không để ý đến tình cảm của chính cô, trong lòng Giang Văn Phàm vừa khổ sở vừa luyến tiếc. Bọn họ ôm nhau khóc, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng thân thiết như vậy. Vài ngày sau, Giang Văn Phàm liền nghe theo lời người nhà, bị đưa ra nước ngoài.

Ba năm, đối với người không có bất kỳ ràng buộc nào mà nói, chỉ là trong chớp mắt. Nhưng đối với Lưu Di Na mà nói, vài phút cũng đều khiến người ta bị khổ sở dày vò.

Giang Văn Phàm ra nước ngoài, năm đầu còn thỉnh thoảng liên lạc với cô một tý, nhưng một năm sau, Lưu Di Na liền mất hết mọi tin tức của cậu ta.

Rất nhiều người đều nói cho cô biết, thời gian sẽ thay đổi một con người, đã lâu như vậy, Giang Văn Phàm không liên lạc, chỉ vì đã quên cô rồi.

Lưu Di Na không tin, cô không tin Giang Văn Phàm sẽ quên mình, cô cố chấp cho là cậu ta cũng giống như mình, sẽ nhớ rõ ước định của hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 86: Long trời lở đất

Thời gian vẫn vô tình như vậy, nó sẽ không vì bất cứ chuyện gì hay vì bất kỳ ai trên thế giới này mà thay đổi tốc độ lưu chuyển của mình. Nháy mắt đã đến ngày Giang Văn Phàm về nước, Lưu Di Na mừng rỡ như điên. Cả ngày cầm điện thoại, nghĩ rằng cậu ta sẽ gọi điện cho mình.

Đáng tiếc mấy tháng trôi qua, người đàn ông mà cô yêu mến vẫn không xuất hiện. Rốt cục cũng có tin tức của cậu ta, Lưu Di Na biết được từ trong miệng bạn học trước kia của mình.

Bạn học kia nói với Lưu Di Na, hai ngày nữa Giang Văn Phàm sẽ tổ chức một buổi gặp mặt bạn bè, địa điểm là nhà cậu ta. Cậu ta sẽ mời bạn học cấp ba trước kia, đương nhiên cũng bao gồm cả cô.

Buổi tối trước khi đến thành phố H, Lưu Di Na gần như thức trắng đêm. Cô không trách cứ Giang Văn Phàm không liên lạc với mình, cô chỉ cần có thể nhìn thấy người mà mình đã mong nhớ ba năm là được rồi.

Đầu óc cô ảo tưởng rất nhiều cảnh tượng, ảo tưởng bọn họ sẽ dùng cách thức gì để mở màn cuộc nói chuyện. Ảo tưởng Giang Văn Phàm sẽ nói với mình, cậu ta cũng liên tục đợi cô.

Song, những ảo tưởng đó đã hóa thành bọt biển ngay khoảnh khắc nhìn thấy Giang Văn Phàm.

Dáng vẻ của Giang Văn Phàm vẫn như trong trí nhớ của cô, vẻ đẹp trai cũng biến thành trầm ổn rất nhiều.--..,..l..,q.....d,,,,nn....═-Chỉ là trong đôi mắt ấy đã không còn luyến lưu với người yêu của mình như lúc trước, cậu ta rất lạnh lùng, lạnh lùng đến một cái khóe mắt cũng không chịu cho cô.

Nhìn trên mặt bạn học cấp ba lộ rõ vẻ trào phúng, Lưu Di Na liền nản lòng thoái chí. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân có chút ngốc, kỳ thật đã sớm biết kết quả, chỉ là cô vẫn luôn không muốn thừa nhận.

Cô nghĩ lúc này nên rời đi thôi, rời khỏi nơi khiến mình đau lòng. Nhưng là ngay khi cô định ra khỏi cửa, lại có một chàng trai giữ lấy cánh tay cô.

Chàng trai đó có tướng mạo như Giang Văn Phàm, cậu ta nói mình tên là Giang Văn Đào, là em trai của Giang Văn Phàm. Cậu ta nói với Lưu Di Na có vài chuyện về anh trai mình mà cậu ta muốn nói cho cô nghe.

Lưu Di Na cũng rất đơn thuần, không hề nghĩ nhiều liền theo Giang Văn Đào đi vào một gian phòng nhỏ khác.

Trong phòng khách vẫn là tiếng cười đùa ầm ỹ, đám bạn học đắm chìm trong men rượu hoàn toàn không để ý đến tiếng kêu cứu thỉnh thoảng truyền ra.

Một tiếng đồng hồ sau, cửa gian phòng kia mở ra, quần áo Lưu Di Na xốc xếch, từ bên trong chạy ra, cô khóc chạy về phía Giang Văn Phàm, cô không biết vì sao em trai Giang Văn Phàm lại cường gian mình!

Lưu Di Na ồn ào dẫn tới bạn học chú ý, bọn họ vừa khinh thường vừa trào phúng nhìn cô gái ngồi dưới đất khóc thút thít kia. Không có ai an ủi cô, thậm chí không có ai nguyện ý đỡ cô lên.

Cha mẹ Giang Văn Phàm cũng chạy đến, nhưng khi nghe Lưu Di Na nói xong, bọn họ chẳng những không trách móc con trai út của mình mà còn tát cô một cái.--.,...lle,,,quy,,,,do...n,,,,,---=Bọn họ nói sao con trai mình có thể coi trọng một cô gái nông thôn chân đất, bọn họ nói cô bị như vậy, đều là do cô chủ động quyến rũ con của bọn họ.

Trong nháy mắt trắng đen điên đảo, long trời lở đất.

Lưu Di Na không hiểu vì sao sau khi những bạn học đó nghe cha mẹ Giang Văn Phàm lật ngược phải trái như thế, lại coi như chẳng có gì xảy ra, tiếp tục cuộc vui của họ. Cô càng thêm không hiểu, vì sao cô khóc lóc khẩn cầu Giang Văn Phàm, xin cậu ta nghĩ đến ba năm chờ đợi của mình mà ra mặt nói một lời, lại bị cậu ta vô tình từ chối.

Bi ai vô bờ thành chết tâm, tim sớm đã bị phá thành mảnh nhỏ, Lưu Di Na liền rời đi. Cô lảo đảo đi trên đường, mờ mịt giống như một tượng gỗ không có bất kỳ tri giác nào về nhà mình.

Cô khóa mình ở trong phòng, không ăn không uống, không nghe cha mẹ khóc khuyên. Trí nhớ của cô như ngừng lại ở ngày tụ họp đó, hình ảnh về cơn ác mộng đó không ngừng quanh quẩn trong đầu cô.

Một tháng sau cô mang thai, cha chửi rủa, mẹ khóc gào làm cho Lưu Di Na đành phải nói ra chuyện mình bị cường bạo. Sau khi nghe xong mẹ cô liền ngã bệnh, ngay cả một tuần cũng không qua khỏi liền lìa đời. Cha cô đau khổ phẫn nộ, ông nói sẽ trả lại sự trong sạch cho con gái mình, sẽ để pháp luật trừng trị kẻ ác thích đáng.

Nhưng trong xã hội bấy giờ, không quyền không thế sẽ chẳng có ai giúp cả. Cha của Lưu Di Na đã đi từ cục cảnh sát trong huyện đến cục cảnh sát thành phố H không biết bao nhiêu lần, nhưng hết lần này tới lần khác đều không có bất kỳ một người cảnh sát nào nguyện ý giúp bọn họ.

Ông biết chắc là cha mẹ Giang Văn Phàm đã đè ép chuyện này xuống, một tay che trời, chặt đứt mọi đường sống của ông và con gái.

Nhìn bụng con gái mình ngày càng lớn, cha của Lưu Di Na càng tuyệt vọng. Ông hy vọng dùng cái chết của mình để khiến xã hội chú ý, cho nhà họ một sự công bằng. Cho nên, sau khi đợi Lưu Di Na ngủ say, đi lên một tòa cao ốc mười tầng, không chút do dự, tung người nhảy xuống, ngã chết.

Chờ Lưu Di Na chạy đến, ở trước mắt cô chỉ có thi thể lạnh như băng của cha mình. Cô không biết vì sao gia đình mình sẽ trở thành như vậy, cha nhảy lầu, mẹ bị bệnh chết, người đàn ông mà cô nhớ nhung, chờ đợi suốt ba năm sẽ thành thờ ơ như thế.

Cô hận, hận bản thân cố chấp đã hại chết cha mẹ mình! Hận Giang Văn Phàm lạnh lùng và vô tình! Hận Giang Văn Đào cầm thú và vô sỉ! –l..,,,q..yyy,,,,D,,,,oo-----Hận cha mẹ Giang Văn Phàm đổi trắng thay đen, chẳng phân biệt được thị phi, hận bọn họ một tay che trời, dồn cả nhà mình đến đường cùng! Hận những bạn học đã chế giễu mình vào ngày đó, sắc mặt bọn họ làm cho người ta chán ghét, hận bọn họ chỉ biết nịnh nọt!

Hung thủ! Bọn họ đều là hung thủ hại cả nhà mình!

Lưu Di Na phát điên rồi, cô không khóc, trong lòng ngoại trừ hận vẫn là hận. Cô nhớ tới từng đọc qua trên sách, nếu như mặc một bộ trang phục màu đỏ, tự tử vào khoảng hai đến ba giờ sáng, sau khi chết sẽ hóa thành lệ quỷ, trở lại thế giới này báo thù.

Cô muốn báo thù, cô muốn khiến cho những kẻ đã hại và cười nhạo mình đều không có kết cục tốt!

Cho nên, hạ táng cha mình xong xuôi, cô liền gọi điện cho những bạn học đó và cha mẹ Giang Văn Phàm. Sau đó mặc một bộ váy dài màu đỏ còn hơn cả máu tươi, đứng ở tầng thượng của tòa nhà cao nhất ở Nghi Huyện, đứa nhỏ trong bụng đang giãy giụa, giống như biết mẹ mình đang tuyệt vọng. Đáng tiếc nó càng giãy dụa, hận thù trong lòng Lưu Di Na lại càng sâu.

Nhìn mọi người đã chạy đến dưới lầu, Lưu Di Na dùng ngón tay trắng bệch chỉ vào bọn họ. Cô tức giận hô to, để cho bọn họ nhớ kỹ dáng vẻ hôm nay của mình, để cho bọn họ nhớ kỹ đã thiếu mạng cả nhà cô, cô sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai!

Sau đó, trong lúc mọi người kinh hô, nhảy lầu tự sát.

Cũng chính từ thời điểm đó, Nghi Huyện đã thay đổi. Nơi này đã không còn ánh mặt trời như trước, ngày đêm gió thổi mạnh, âm trầm lạnh thấu xương.

Những người chứng kiến Lưu Di Na nhảy lầu đều liên tiếp chết đi, tử trạng làm cho người ta nhớ tới đều cảm thấy sợ hãi. –ll..,,,q,q,,,dô,,,,,,----Cô tựa như cơn ác mộng của tất cả mọi người, không một ai ở trong thị trấn dám nhắc tới tên cô.

Người già ở đây đều nói, gió lạnh ban đêm chính là tiếng khóc lóc kể lể và phẫn nộ của Lưu Di Na, cô vẫn đang tìm kiếm, tìm kiếm tội nhân đã lẩn trốn nhưng không thể nào thoát khỏi bàn tay cô!

.....

Nghe xong những điều này, Sở Niệm không biết nên nói cái gì, hai tay đặt trên ghế sofa nắm chặt, thân thể bởi vì phẫn nộ mà run lên nhè nhẹ. Cuối cùng cô đã hiểu vì sao chỗ này lại có oán khí mạnh như thế, cha mẹ bởi vì mình mà chết, chỉ riêng điều này cũng khiến người ta áy náy đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

"

Chương 87: Vẫn là mềm lòng

Sở Niệm không dám tưởng tượng lúc trước Lưu Di Na làm thế nào để đối diện với những điều này, càng thêm không dám tưởng tượng những người đó dùng thái độ gì để chế giễu cô gái đáng thương đó.

Trước kia thiện lương ấm áp đến bây giờ nhẫn tâm vô tình, đây là phải oán hận bao nhiêu mới có thể khiến người ta biến thành như vậy?!

Sở Niệm đột nhiên cảm thấy mũi mỏi nhừ, cô không nhịn được thầm nghĩ trong lòng, nếu như bản thân gặp phải những chuyện đó, cô sẽ làm thế nào? Có thể giống như Lưu Di Na hay không, hay là còn oán hận hơn cả cô ấy?!

Ngồi ở bên cạnh, Thương Sùng đương nhiên cảm nhận được sự phẫn nộ trong lòng cô, anh vươn tay cầm bàn tay cô, lặng lẽ thở dài.

Tống Chính Liêm cũng lâm vào những hồi ức đau khổ này, hồi lâu sau mới hoàn hồn. Ông tháo kính mắt, dùng mu bàn tay lau nước mắt trên đôi mắt mình.

"Tôi tìm các người tới, là hy vọng các người có thể hóa giải sự hận thù của Lưu Di Na. Mối hận thù của trò ấy khiến người khác cảm thấy khủng bố, nhưng đối với trò ấy mà nói lại là một sự tra tấn. Năm đó tôi nhu nhược không giúp được trò ấy, hiện tại hy vọng các người có thể giúp đỡ. Coi như cho đứa bé đáng thương đó một đường ra, số mạng của con bé....Quá khổ."

"Chúng tôi sẽ gắng hết sức, ông yên tâm." Thương Sùng gật đầu, đứng dậy kéo Sở Niệm đứng lên.

"Chúng tôi đi trước, chờ mấy ngày nữa giả quyết xong chuyện sẽ liên lạc với ông."

Tống Chính Liêm cũng đứng lên, --..,lll,...quy,,,,do,,,nn----còn muốn nói gì nhưng thấy sự lạnh lùng trong ánh mắt của Thương Sùng, cuối cùng vẫn gật đầu, dõi mắt nhìn bọn họ rời đi.

.....

Dọc đường đi, bị anh kéo vào trong khách sạn, cuối cùng cảm xúc của cô đã ổn định lại, chỉ là sự ưu thương ở mi tâm là chưa tan đi.

Nhìn anh đưa chén nước qua, cô miễn cưỡng nhếch môi, lắc đầu với anh, nói: "Không cần lo lắng cho em, em khá hơn nhiều rồi."

Thương Sùng thở dài, đặt chén nước qua một bên, cũng không nói gì thêm, chỉ yên tĩnh ngồi bên cạnh cô, ôm cô vào lòng. Một lát sau, anh mới mở miệng: "Anh biết rõ em đang suy nghĩ gì, nhưng mà Sở Niệm, em cũng không thể quên mục đích lần này tới đây."

Sở Niệm dựa vào ngực anh, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, đáp: "Em biết rõ, thế nhưng.....Thật sự không có cách khác sao?═-ll..,,quu,,,doo,,,,---Nếu như cô ấy nguyện ý buông tay, có phải chúng ta cũng có thể tìm cho cô ấy một bài vị, độ hóa những tội nghiệt mà cô ấy đã gây ra hay không? Có lẽ có một ngày, cô ấy có thể đầu thai chuyển kiếp lần nữa chăng?"

Đúng vậy, cô mềm lòng.

Trước kia bất kể là gặp phải quỷ hồn chết đi do bất kỳ nguyên nhân gì, cô cũng không hề giống như hiên tại, cảm thấy khó chịu trong lòng.

Tuy Lưu Di Na hại người, nhưng..... Điều này cũng không thể hoàn toàn trách cô ấy.

Sở Niệm cảm thấy, nếu như đặt chuyện của Lưu Di Na lên ai, họ cũng sẽ làm ra chuyện giống như cô ấy. Oán hận che khuất đi tâm hồn vốn có của cô ấy, nếu Lưu Di Na là cô gái không biết phân biệt tốt xấu, cô ấy chẳng những lựa chọn giết chết những người có quan hệ trực tiếp với cô ấy và Giang Văn Phàm mà cả người nhà của bọn họ cũng không bỏ qua.

Sở Niệm không muốn đánh Lưu Di Na đến hồn bay phách tán, cô không đành lòng cũng không xuống tay được.

Thương Sùng giống như đoán được cô sẽ nói như thế, khẽ thở dài một tiếng, ôm chặt cô vào lòng, nói: "Em biết rõ làm như vậy thì tỷ lệ nhỏ đến mong manh0—ll..q.q,,,,d....═══đồng thời, anh cũng không thể để em rơi vào hiểm cảnh."

Muốn hàng phục một nữ quỷ có oán niệm cường đại như thế vốn rất khó khăn, mười năm, oán khí chỉ tăng không giảm. Hiện tại Lưu Di Na chưa có tâm tư tổn thương người vô tội, nhưng qua một thời gian nữa thì sao?

Thương Sùng không muốn để ý tới sống chết của người khác, nhưng nếu như Sở Niệm đã nhận vụ làm ăn này, anh cũng không thể làm cho chuyện có chuyển biến xấu đi.

Siêu độ? Ý tưởng rất tốt, chỉ là không phù hợp thực tế.

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có sự cố chấp không lùi bước vì bị anh từ chối.

"Coi như tỷ lệ rất nhỏ, chúng ta cũng phải thử một lần. Có anh và em, em sẽ bình an."

"Em thật sự quyết định như vậy sao?"

"Lưu Di Na giết đều là những kẻ đáng chết. Coi như cô ấy không có quyền tước đoạt tính mạng của bất kỳ ai, nhưng trên thế giới này vốn có nhân quả, báo ứng. Chỉ cần trái tim cô ấy chưa tha hóa, em vẫn muốn thử một chút!" Sở Niệm gật gật đầu, thân thể dựa sát vào anh.

"Em biết rõ anh cảm thấy em làm như vậy là rất ngu ngốc, nhưng ngoại trừ là người hàng ma, em còn là một cô gái.--..,q.q.,,do,,,nn...Trải qua một tình yêu nồng cháy lại rơi vào cảnh cửa nát nhà tan, em không thể nào vẫn máu lạnh như vậy, vì chức trách mà tiêu diệt cô ấy. Quỷ hồn là không được tổn thương người,--ll,,q,,qyy,,,do...-- em cũng biết không thể làm theo cảm tính, nhưng Thương Sùng à, em cũng không muốn biến thành quá máu lạnh, về sau đến bản thân cũng chẳng nhận ra."

Sở Niệm ngồi thẳng người, lần đầu tiên trong đôi mắt to, đen nhánh hiện lên vẻ cầu xin, làm lòng anh hơi căng thẳng.

"Coi như do em tùy hứng, chúng ta thử một lần đi?"

Cô đã nói như vậy rồi, sao anh có thể nhẫn tâm từ chối cô chứ? Thôi, nếu như cô đã muốn làm thế, vậy anh cứ theo cô đi.

Giả bộ bất đắc dĩ vươn ngón tay vuốt xuôi chóp mũi cô, cuối cùng, dưới ánh mắt mong chờ của cô, Thương Sùng liền gật đầu nhẹ.

Chỉ là cô còn chưa kịp hoan hô, anh đã mở miệng nói tiếp: "Chỉ cho em một đêm thôi, quá giờ thì chúng ta sẽ tiến hành theo kế hoạch ban đầu."

"Chỉ một buổi tối?" Đường Tăng người ta đi lấy kinh cũng phải mất bảy bảy bốn mươi chín ngày, kêu cô dùng một buổi tối để khuyên Lưu Di Na buông tha thù hận, hoàn toàn là bất khả thi đó!

"Có thể cho em thêm vài ngày không, một ngày là không thể mà." Sở Niệm bắt đầu cò kè mặc cả.

Thương Sùng lắc đầu, nói: "Chỉ có một ngày."

"Hay là, chúng ta thương lượng một chút đi..."

"Một ngày."

"Ai da, thương lượng một chút mà..."

.....

Mười hai giờ đêm, Sở Niệm cầm bùa chú đã chuẩn bị tốt từ trước, ra khỏi cửa cùng Thương Sùng.

Ban đêm, Nghi Huyện còn kinh khủng hơn ban ngày rất nhiều, ánh trăng sáng trên bầu trời bị mây đen che kín, không thể lọt được chút ánh sáng nào.

Không có chim hót, không có đèn đường, gió lạnh u ám gào thét bên tai, sự lạnh lẽo thấu xương lan tràn khắp nơi.

Ngoại trừ tiếng bước chân của hai người, toàn bộ Nghi Huyện giống như một khu nghĩa địa to lớn, hoang vu làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ là, đối với Thương Sùng và Sở Niệm mà nói, cảnh tượng trước mắt vốn chẳng có gì đáng sợ cả.--..,ll,,q...don,,,,--- Bọn họ tiếp tục đi dạo dọc theo con phố, hy vọng có thể mau chóng gặp được Lưu Di Na.

May mắn, lúc bọn họ vừa đi qua một ngã tư đường, đã nhìn thấy bóng dáng đỏ rực như đổ máu. Trên người bóng dáng kia bao phủ một luồng khí đen, tóc dài màu đen kéo lê trên đất, không có đôi chân, làn váy phía dưới theo gió tung bay.

"Đừng nóng vội, cô ta sẽ tự đến." Thương Sùng kéo Sở Niệm đứng im tại chỗ, ánh mắt lạnh như băng khóa chặt bóng dáng màu đỏ đối diện bên đường.

Sở Niệm gật gật đầu, im lặng đứng ở bên cạnh anh.

Mấy phút sau, Lưu Di Na mở miệng, giọng nói man mát lành lạnh, không có bén nhọn chói tai nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy khá khó chịu.

"Người nhà họ Sở à?"

"Đúng."

Trên người Sở Niệm có hơi thở của nhà họ Sở, cho nên Lưu Di Na có thể đoán được thân phận của cô, Sở Niệm không hề thấy kinh ngạc tý nào.

Khóe miệng Lưu Di Na kéo ra một đường vòng cung quỷ dị, cô ta ngẩng đầu lên, gió lạnh thổi tung tóc dài che mặt, lộ ra khuôn mặt trắng như tờ giấy, cho dù không có vết thương, không có vết máu, nhưng vẫn khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Tròng mắt không có đồng tử (con ngươi) khẽ chuyển động ở trong hốc mắt, giọng nói của cô ta không cao không thấp nhưng đầy vị trào phúng: "Cô cũng muốn thu phục tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 88: Vương giả trở về

"Không hoàn toàn." Khác với cảm xúc bực bội ở ban ngày, bây giờ cô đã tỉnh táo rất nhiều.

"Tôi đã nghe qua chuyện của cô, Lưu Di Na, nếu như cô nguyện ý để xuống, tôi có thể nghĩ cách siêu độ cho cô. Cho cô dùng thời gian còn lại, giảm bớt tội nghiệt lúc trước cô gây ra."

"Ha ha.....Nghe thật mê người nhưng tôi không cần! Bây giờ tôi chưa giết các người, cũng chỉ là không muốn thương tổn người vô tội mà thôi. Nếu như cô muốn ngăn cản tôi, vậy kết quả của các người chắc chắn là chết."

Sở Niệm nhíu mày, đi về phía trước một bước, hỏi: "Nếu không muốn tổn thương người vô tội, vậy thì chứng minh lòng cô vẫn tốt đi! Tại sao phải hành hạ chính mình? Cha mẹ cô chết rồi, nếu thấy cô biến thành bộ dạng như bây giờ, bọn họ sẽ đau lòng lắm cô biết không!"

"Đừng nhắc đến cha mẹ tôi!"

Lưu Di Na phẫn nộ làm xung quanh nổi lên cuồng phong, khói đen quấn quanh trên người cô ta biến ảo thành vài khuôn mặt ác linh dữ tợn, nhe răng nhếch miệng hướng về phía Sở Niệm, vọt tới.

Sở Niệm nhíu mày, nhanh chóng lấy một lá bùa màu đỏ ra, ném lên trời. Theo cô lặng yên niệm khẩu quyết, lá bùa giống như một bức màn trong suốt, chặn hết đám ác linh kia.

Ác linh đụng phải bùa chú phát ra tiếng "éc, éc.....", bốc lên cả tia lửa, bị gió thổi tan trong không khí.—l..,,.q,,,do,,,n.....═Song, một hai cái còn được, chứ số nhiều thì lá bùa đó cũng chẳng chịu được bao lâu.

Mắt thấy một con ác linh mở cái miệng to như chậu máu định cắn vào tay Sở Niệm, đứng ở một bên, Thương Sùng xoay người, ôm cô sang một bên.

Ác linh đương nhiên không dễ dàng từ bỏ ý định, vừa rồi thất bại khiến nó rất tức giận. Gào khóc bay thẳng về phía Thương Sùng, chỉ là vừa bay đến bên cạnh anh, chỉ thấy người đàn ông này giơ cánh tay lên, một cú huých khuỷu tay dứt khoát mà đơn giản đã kết liễu nó.

"Lưu Di Na, đừng cố chấp như thế!" Sở Niệm ở bên cạnh vừa tránh né ác linh tấn công, vừa hướng về phía cô gái, hô lên.

Ác linh càng lúc càng nhiều, xem ra cô ta đã nổi lên sát tâm với cô rồi.

"Người ngăn cản tôi đều phải chết!" Thấy ác linh trở nên vô dụng với hai người kia, Lưu Di Na cũng không chờ đợi nữa, trực tiếp ra tay.

Hai tay cô ta lập tức dài ra, móng tay dài giống như lưỡi dao sắc bén. Kinh khủng hơn chính là, làn da của cô ta trừ luồng oái khí màu đen trải rộng ra, còn đầy những đầu lâu không rõ diện mạo.

Lưu Di Na âm trầm đứng ở phía đối diện điều khiển hai cánh tay mình, không có một chút lưu tình, vừa nhanh vừa mạnh đâm về phía Sở Niệm.

Sở Niệm đương nhiên thấy được hành động đó của Lưu Di Na, nếu đã không thể siêu độ thì đành làm vậy thôi.

Cô lấy một lá bùa đen từ trong túi ra, hai tay bắt quyết ở trên không trung.-ll.e,,..qu,,,don,,,,---Sau đó cũng không né tránh hai cánh tay của Lưu Di Na đang duỗi dài tới, tung người một cái, vọt đến trước mặt cô ta.

Hai tay bắt quyết, đánh một chưởng vào ngực Lưu Di Na.

"A------"

Thương Sùng và Lưu Di Na cũng không nghĩ tới Sở Niệm lại dùng phương pháp mạo hiểm như vậy để trói buộc cô ta, trước ngực bị sự trói buộc nguyền rủa đốt nóng, nhưng cũng không có tính tổn thương thực sự gì.

Thương Sùng kinh ngạc, Sở Niệm kinh hãi. Hai người bần thân một chút, làm cho Lưu Di Na có cơ hội.

Đôi mắt cô ta không còn là màu trắng như trước, đỏ ngầu trừng mắt nhìn Sở Niệm đang đối diện mình. Một tay hóa thành lưỡi dao sắc bén, trực tiếp đâm vào bả vai Sở Niệm. Cùng lúc đó, tay kia hung hăng vỗ vào lồng ngực Sở Niệm.

Cơn đau trên bờ vai và lồng ngực đều làm cho Sở Niệm không có sức đánh trả, thân thể ngửa ra sau, lui mấy bước, ngã trên mặt đất.

Một chiếc bình thủy tinh nho nhỏ, từ trong lòng bàn tay cô rơi xuống, "Choang" một tiếng, vỡ nát rồi.

Thương Sùng đương nhiên biết chiếc bình nhỏ kia, lúc trước Sở Niệm đã dùng cái này để chứa đựng linh hồn của Phùng Tư Vân.

Đã đến bước này mà cô nhóc đó còn không buông tha cho suy nghĩ muốn siêu độ cho Lưu Di Na.

Nhìn bả vai Sở Niệm không ngừng chảy ra máu đen,trong lòng Thương Sùng chỉ muốn xé nát Lưu Di Na kia thành mảnh nhỏ.

Anh xoay người, hai mắt đỏ ngầu. --..ll,,,do,,,,n.....-=Khác với luồng khói đen oán hận của Lưu Di Na, lúc này toàn thân Thương Sùng đều lan tràn sát ý lạnh thấu xương.

Móng tay anh biến thành màu đỏ đen, răng nanh từ từ lộ ra trong miệng. Trên mặt hiện đầy đường gân màu đen quỷ dị, một đôi mắt còn đỏ hơn máu nhìn chằm chằm Lưu Di Na.

Gió lạnh dừng lại, ánh sáng đỏ tươi, khí thế giống như ngọn lửa lớn cháy hừng hực, trong nháy mắt thiêu rụi cả bóng đêm.

Gió mưa đột biến đều không bù được vị Vương giả thật sự trở về!

Lưu Di Na kinh hãi, cô ta run rẩy lui một bước.

"Anh, anh dĩ nhiên là cương thi!"

Thương Sùng cười lạnh, hơi thở lạnh lùng theo bước chân anh, từng bước một đè ép Lưu Di Na.

Lưu Di Na cũng không phải kẻ ngu, từ xưa đến nay, quỷ hồn và cương thi luôn không cùng đẳng cấp. Hơn nữa, còn có thể tùy ý biến đổi giống như người đàn ông này, làm sao mười năm pháp lực của mình có thể chống đỡ được!

Cô ta hoảng sợ nhìn Thương Sùng, tạm thời khủng hoảng đến cực điểm, quyết định chạy là thượng sách.

Nhưng mà, đã làm tổn thương Sở Niệm, sao anh có thể dễ dàng tha cho cô ta chứ?

Thấy Lưu Di Na xoay người muốn chạy trốn, Thương Sùng trực tiếp vọt đến trước mặt cô ta. Chớp mắt, trên cổ Lưu Di Na liền có thêm một bàn tay lạnh như băng làm cho cô ta run rẩy.

Mí mắt đều đang run rẩy, tròng mắt trong hốc mắt đột ngột co rút nhanh theo lời của anh.

"Đả thương cô ấy còn muốn chạy à?"

Lưu Di Na giãy giụa, nói: "Tôi, tôi không cố ý."

Thương Sùng hừ lạnh, khóe miệng chứa đựng độ cong tàn nhẫn. Hai tay theo cổ của cô ta đến giữa lồng ngực.

Không kịp giãy giụa, không kịp đau đớn, chỉ trong nháy mắt, Lưu Di Na đã bị xé thành hai nửa. Oán khí tiêu tán, ngay cả một tiếng kêu cũng chẳng kịp phát ra, thân thể bị xé nát, bị gió thổi bay đi.

Hồn bay phách tán, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện được nữa.

Thương Sùng hít một hơi thật sâu, thu lại răng nanh trong miệng và bộ móng tay dài. Xoay người bước đến trước mặt Sở Niệm, ôm cô gái đã lâm vào hôn mê vào trong lòng.

Tất cả sự chú ý của anh đều đặt trên người con gái nằm trong lòng mình, cho nên cũng bỏ sót tia sáng màu đỏ nhạt ở đằng sau bọn họ.

.....

Bị âm khí mạnh như vậy nhập vào cơ thể, nếu như là người bình thường, đã sớm chết rồi.--..,,lq,q,dô,,...0═══Bởi vì có dòng máu của nhà họ Sở bảo vệ, cho nên hiện tại cô chỉ đang hôn mê nằm ở trên giường, sốt cao.

Chính khí mãnh liệt và âm khí cuồn cuộn đang điên cuồng giao đấu ở trong cơ thể cô, Sở Niệm nằm ở trên giường trong khách sạn, lông mày bởi vì cơn đau đớn trong người mà mãnh liệt nhíu lại.

Cô giống như đang mơ thấy ác mộng, cái trán đầy mồ hôi, hai tay nắm chặt lấy chăn đệm không buông.

Nghĩ đến khoảnh khắc đó, hình ảnh cánh tay Lưu Di Na xuyên thấu qua bả vai cô, hai mắt anh vì phẫn nộ mà đỏ hồng.

Nếu như do Cương thi đả thương, chính anh có thể cứu cô như cứu Tô Lực, dùng miệng trực tiếp hút thi độc bên trong ra. Nhưng âm khí của quỷ hồn và dòng máu trừ ma của Sở Niệm, đều làm cho anh bất lực.

Thương Sùng cứ bất động như vậy ngồi bên cạnh cô, nhìn cô chịu đựng sự dày vò, trong lòng dĩ nhiên là khổ sở không thôi.

Đã nói là phải bảo vệ cô ấy, nhưng anh vẫn không làm được

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

"

Chương 89: Em lại nghịch ngợm

Chờ Sở Niệm hạ sốt, lúc tỉnh lại đã là ba ngày sau rồi.

Nâng mắt, mê mang nhìn bốn phía, lại sờ sờ bả vai đã kết vảy, lúc này mới ý thức được bên cạnh mình còn có người đang ngồi.

Quay đầu nhìn về phía Thương Sùng ở bên cạnh, quần áo anh đều nhăn nhúm, anh luôn thích sạch sẽ, gọn gàng, giờ cằm lún phún râu mà vẫn chưa cạo. Tuy không nhìn ra được vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn làm cho Sở Niệm cảm giác được anh vẫn ngồi im canh giữ bên cạnh mình như vậy.

Sở Niệm đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi đau, đưa tay khẽ vuốt gương mặt anh. Tuy giọng nói là trách cứ, nhưng vẫn tràn đầy đau lòng: "Thực xin lỗi, lại để cho anh lo lắng rồi."

Thương Sùng cầm tay cô, lắc lắc đầu, nói: "Là anh không bảo vệ em thật tốt."

Sở Niệm cười khổ một tiếng, nâng người ngồi dậy. Hai tay vòng qua cổ anh, tựa đầu dựa vào bờ vai anh.

"Là em tùy hứng, nếu như không phải do em cố ý muốn giữ Lưu Di Na lại, anh cũng sẽ không có cả thời gian cạo râu."

Cô ngẩng đầu lên, cọ cọ cằm anh, nói: "Thầy Thương luôn thích sạch sẽ giờ lại biến thành bộ dạng này, --,..,l..,,e,,,qu,,,dnn,,,,,,nếu như bị Tần Tâm Nhu luôn thích anh mà thấy, cô ấy nhất định sẽ quay đầu bỏ đi."

Thương Sùng cười khẽ một tiếng, bàn tay giữ lấy đầu cô.

"Như vậy không phải là rất tốt sao? Cô ta đi rồi, người nào đó cũng sẽ không ghen tị."

"Con chó nhỏ mới ghen với anh." Sở Niệm hoạt bát lè lưỡi, dáng vẻ đánh chết cũng không thừa nhận.

"Dù sao em cũng làm con chó nhỏ rất nhiều lần rồi, thêm lần nữa, anh sẽ không để ý."

Thương Sùng hôn nhẹ lên trán cô, hỏi: "Ngủ lâu như vậy, có muốn ra ngoài đi dạo hay không?"

"Đương nhiên muốn đi chứ." Sở Niệm cười hì hì, vừa nhận lấy áo khoác anh đưa đến, cô lại để xuống.

Thương Sùng khó hiểu, hỏi: "Làm sao vậy? Còn khó chịu à? Có phải cánh tay còn đau không?"

Sở Niệm lắc đầu, đáp: "Đã đỡ rồi."

"Vậy lá sao?"

"Thầy Thương, anh có biết là anh nên đi tắm rửa sửa sang một chút không?" Trong lúc anh đang lo lắng đầy mặt nhìn cô,--,,..llq.q.,,,don,,,,,═══ngồi ở trên giường, Sở Niệm lại đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt cô có chút ghét bỏ nhìn anh từ trên xuống dưới, cái miệng nhỏ nhắn lại lộ ra sự vui vẻ.

"Em không muốn nắm tay một ông chú đi dạo đâu, người ta sẽ coi em là thiếu nữ bất lương đó."

Thương Sùng bị cô làm cho tức cười, nhướn mày nhìn cô, hỏi: "Cô nhóc, đây là em đang ghét bỏ anh sao?"

Sở Niệm cười hì hì, chọc: "Anh cảm thấy thế nào, ông chú!"

Thương Sùng cười nhạo một tiếng, anh hất cằm lên, dưới ánh nhìn chăm chú của cô, mới thong thả và ưu nhã cởi bỏ nút áo sơ mi. Đường cong hoàn mỹ trên người khắc sâu vào mắt cô, lồng ngực rộng, eo thon chuẩn tỷ lệ vàng. Sở Niệm không kìm lòng được nuốt nước miếng. Hai mắt không có cốt khí hóa thành si mê, si ngốc nhìn anh.

Hình ảnh rất xinh đẹp, nhưng mà... Sở Niệm siết chặt chăn mềm ngăn ở trước ngực mình, cẩn thận, gấp gáp nhìn anh đang bước đến gần.

"Anh, đừng tới đây, đừng tới đây-----"

.....

Sấm tối.

Sở Niệm đỏ bừng cả khuôn mặt bị Thương Sùng nhét vào chỗ ngồi trên máy bay, nhớ tới chuyện đã xảy ra vào sáng hôm nay với Thương Sùng ở trong phòng,--,,.ll,,qu,,,do....nnn----khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền đỏ hơn.

Vốn là muốn trêu chọc người đàn ông này, ai biết anh lại bổ nhào vào mình. Hai người vốn là đùa giỡn hôn hít, ai biết.....Sau đó liền chẳng thể khống chế nổi.

Nghĩ đến dáng vẻ thở hổn hển của hai người, bây giờ cô vẫn còn muốn tìm một cái động để vùi mình vào. Nếu không phải Thương Sùng kịp thời thắng lại, hai người bọn họ đã.....

Rốt cuộc ở trên giường lăn qua lăn lại xong rồi, Sở Niệm cũng không dám nói câu ghét bỏ gì nữa, ngoan ngoãn mặc quần áo, còn Thương Sùng thì vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Cuối cùng hai người cũng nhắc lại chuyện tối hôm qua, Lưu Di Na vẫn phải lựa chọn hồn bay phách tán, ngoài sự tiếc nuối cô vẫn hỏi Thương Sùng đã làm thế nào.

Vẫn như cũ, anh không nói cặn kẽ quá trình, chỉ nói là Lưu Di Na bị bùa chú của cô làm cho bị thương, anh cũng là chiếm được tiện nghi, tiêu diệt cô ta.

Không còn oán khí, cuối cùng Nghi Huyện đã có ánh mặt trời, Tống Chính Liêm nhìn sắc trời trong xanh, cũng biết chuyện đã giải quyết xong.-.,.lll,,q,..uy....donnnn--Rất nhanh, Sở Niệm liền nhận được thù lao cho vụ làm ăn này.

Chỉ là, trong lòng cô vẫn không vui vẻ nổi.

Ngồi ở bên cạnh, Thương Sùng thấy cô, lúc thì đỏ mặt, lúc thì nhíu mày, trong lòng tự nhiên có chút hồ đồ, đưa tay chọc chọc đầu cô, hỏi: "Em đang học môn biến sắc sao?"

Sở Niệm trợn mắt liếc anh một cái, đáp: "Em rõ ràng là đang suy nghĩ chuyện đứng đắn mà!"

"Nghĩ cái gì?" Thương Sùng cầm lấy cốc nước, liếc cô một cái.

"Nghĩ xem có phải anh bị bất lực hay không? Được chưa!"

"Phụt...."

Lúc cô nói những lời này, thật sự là không nghĩ gì nhiều. Nhưng mà, khi thấy Thương Sùng lỗ mãng phun nước từ trong miệng ra, cùng với những ánh mắt đang liếc anh từ xung quanh. Cô nhất thời không nhịn được, phì một tiếng bật cười.

Trong đầu cô đột nhiên nảy ra một chủ ý, phớt lờ anh đang trừng mình, dựa người gần vào. Bàn tay nhỏ bé không xương dọc theo đường cong gò má tinh xảo của anh nhẹ nhàng trợt xuống, giọng nói có chút ôn hòa, có chút quyến rũ.

"Honey, nếu như anh thật sự bất lực, em sẽ không cưỡng bức anh. Hiện tại trong nước có rất nhiều bệnh viện chữa trị bệnh tiền liệt tuyến, Tây y không được, chúng ta sẽ đi khám Trung y. Em sẽ không ghét bỏ anh, càng thêm sẽ không rời khỏi anh."

Khóe miệng Thương Sùng rõ ràng giật giật vài cái, cô nhóc trước mắt này hơi nhíu mày, trong đôi mắt thật to tràn đầy vẻ thâm tình mãi mãi không rời. Nếu không phải mình là người trong cuộc, anh cũng không nhịn được mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi cho màn diễn đó của cô.

Thật đúng là tình ý dào dạt!

Song, nhìn bộ dạng vui vẻ lúc này của cô, anh cũng không để ý, đùa cùng cô một lần.

Sở Niệm dùng khóe mắt liếc những ánh mắt truyền đến từ bốn phía, trong nội tâm đắc ý không thôi. Nông dân sảng khoái mạnh mẽ xoay người, cũng kém cảm giác bây giờ đây!

Nhưng là..... Không phải người này nên tức giận sao? Sao ngược lại còn nở nụ cười vậy?

Mắt thấy anh ôm mặt cô đến trước mặt anh, cười dịu dàng với cô. Đôi mày đẹp hơi nhướn lên, trong đôi mắt đen láy chứa đựng vẻ nghiền ngẫm và mê hoặc.

Anh nói: "Honey, em lại nghịch ngợm rồi. Anh có được hay không, chẳng lẽ em thật sự không biết sao? Buổi sáng mới ăn qua, hiện tại.....Có phải lại đói bụng rồi hả?"

Cái chữ "Ăn" kia bị Thương Sùng nói mập mờ như vậy, kẻ ngốc cũng có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của anh!

Buổi sáng.....Éc..... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Niệm cũng không chịu thua kém, đỏ rực lên.

Tên này thật đúng là đáng giận,--,,lle....,qu,,,y....don.....làm cho cô sảng khoái trong chốc lát thì sẽ chết à, tại sao nhất định phải nói ra chuyện xấu hổ đó!

Sở Niệm trừng anh, dùng sức lùi đầu về phía sau. Đáng tiếc, hai cái tay giữ đầu cô lại như hai cái kẹp, hoàn toàn khiến cô bất động luôn.

"Đừng, đừng quá phận!" Sở Niệm nghiến răng nghiến lợi.

Thương Sùng nhướn mày, vờ bỏ ngoài tai lời cô nói. Cố ý tựa sát miệng vào gần tai cô, một phút đồng hồ sau, anh giả bộ tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói: "Hóa ra em thật sự đói bụng, nhưng honey à, bây giờ đang ở trên máy bay đó. Hay là, chúng ta vào toilet đi, em cũng biết... Chỗ đó khá là lớn mà."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

"

Chương 90: Liếc mắt đưa tình

"Cầm thú!"

Sở Niệm hỏng mất, cứ mơ tưởng cái gì mà nông dân xoay người làm địa chủ, đó đều là gạt người! Kể từ khi quen biết Thương Sùng, cô sẽ không thể xoay người ở trước mặt anh!

"Chẳng phải em thích như vậy à?"

"Chó mới thích!"

"Nhưng biệt danh của em vốn là con chó nhỏ, em đã quên sao, chú cún Sở?" Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận của cô, trong mắt anh càng đầy sự vui vẻ.

"..." Quá tuyệt vời! Lại đào hố, tự mình nhảy!

Sở Niệm tức đến cạn hơi, thật lâu vẫn không nói nên lời. Hung dữ trừng anh, vẻ hung dữ đó đúng như là một con mèo nhỏ đang xù lông.

Rốt cuộc, cái đầu cũng được tự do, cô nặng nề hừ lạnh hướng về phía anh biểu đạt sự bất mãn trong lòng cô, cái miệng nhỏ nhếch lên, ngồi phịch ở trên ghế.

"Đám thanh niên bây giờ thật sự là to gan, chả kiêng kỵ lời ăn tiếng nói gì cả."

"Em là đang hâm mộ sao?" Ngồi ở cùng một hàng, người đàn ông liếc qua bà xã mình,--,,..lle,,qu,,,don,,,,, lấy cùi chỏ đụng phải cô gái.

"Người ta là vợ chồng son liếc mắt đưa tình đấy, nhớ năm đó lúc chúng ta còn trẻ, không phải cũng như thế sao?"

"Cũng đúng, ông xã, khi nào chúng ta lại đi hoài niệm nhé." Vợ của người đàn ông cười hì hì một tiếng, thấy chồng mình gật gật đầu, lúc này mới hài lòng tựa đầu vào bờ vai chồng.

Sở Niệm đương nhiên cũng nghe được đoạn đối thoại "thần kỳ" đó, cô thật không biết bọn họ nhìn ở đâu thấy hai người cô đang liếc mắt đưa tình chứ?!

Rõ ràng là một bên xuất kích, một bên khác hoàn toàn không còn sức đánh trả mà!

Có thể đối mặt với thực tế hay không! Có thể đừng bẻ cong sự thật nữa được không!

Sở Niệm tức đến sắp điên rồi, sau khi hừ nặng hơn mười tiếng, mới mắt nhắm lại, bắt đầu giả chết.

.....

Hai giờ sau, Thương Sùng đánh thức cô đang nói chuyện phiếm với Chu Công. Kéo cô còn đang buồn ngủ dậy, máy bay đã hạ cánh rồi.

Ánh nắng chiều ấm áp rải trên mặt đất, Sở Niệm đứng ở bên ngoài đại sảnh sân bay, duỗi lưng một cái. ---,,..llq,,,,..l,,,d....ô═══Nhìn mặt trời đã ngả về phía tây, tự đáy lòng thở dài nói: "Quả nhiên vẫn là ở Mộ Thành thoải mái nhất."

Cô hoạt động xương ống chân một chút, chờ đợi Thương Sùng lái xe tới đón mình.

Chính là chiếc xe Maserati đó quá hấp dẫn, Thương Sùng như ngôi sao được muôn người chú ý, từ trong xe bước xuống.

Nhìn khóe miệng anh mang ý cười đi về phía mình, trong lòng Sở Niệm liền hạnh phúc không thể tả nổi.

Cô không phải là một cô gái có gia thế, tật xấu yêu tiền cũng chỉ vì bản thân cần phải sống. Nhưng bên cạnh có một người đàn ông ưu tú và nuông chiều mình như vậy, cô cũng sẽ không kiềm chế được mà kiêu ngạo.

Đưa ba lô của mình cho anh, cô mở cửa xe ngồi vào.

Còn chưa kịp thắt dây an toàn, di động của cô liền vang lên. Thương Sùng có chút bất đắc dĩ nhìn cô một cái, nghiêng người thắt chặt dây an toàn giúp cô, sau đó khởi động xe rời khỏi sân bay.

Sở Niệm cười cười, lấy điện thoại ra, ấn vào nút trả lời.

"Nhạc Du, làm sao vậy?"

"Niệm Niệm, cậu trở về Mộ Thành rồi hả?" Nhạc Du hỏi.

"Mới vừa xuống máy bay, còn chưa ngồi nóng mông đâu, cậu đã gọi điện tới rồi." Sở Niệm hoạt bát nháy mắt với Thương Sùng.

"Sao thế, nhớ mình rồi hả?"

"Đương nhiên, mình xuất ngoại một tháng vừa trở lại thì cậu lại đi rồi. Lâu như vậy chưa gặp cậu, có thể không nhớ à.---ll...,,,q,,,do...n,,,,,Mình đâu có vô lương tâm như cậu, thành thật khai báo, lần này là đi đâu đấy." Nhạc Du mím môi khẽ cười, tiếp nhận ly nước trái cây do người bên cạnh đưa tới.

"Du lịch." Sở Niệm không cần suy nghĩ, đáp.

"Du lịch? Trước kia sao không thấy cậu nói qua?"

"Đột nhiên tâm huyết dâng trào được chưa, chỉ cho phép cậu xuất ngoại, không cho phép mình đi du lịch à."

"Cho phép, cho phép. Chỉ là.....Niệm Niệm, giờ cậu có rảnh không? Mình muốn gặp cậu, nếu hôm nay cậu đã quá mệt thì thôi, ngày mai mình lại tìm cậu vậy."

Cầm điện thoại, Sở Niệm rõ ràng có thể nghe ra sự do dự trong lời nói của Nhạc Du, cô hơi nhíu mày, liếc Thương Sùng đang lái xe, nói: "Không có việc gì, mình không mệt, cậu nói địa điểm đi."

"Đến phía đông, quán cafe mà chúng ta hay đến đó."

"Ừ, lát nữa gặp nói sau, mình cúp trước."

Nghe Nhạc Du đồng ý, cô mới cúp điện thoại. Tùy ý ném điện thoại vào trong hòm giữ đồ, Sở Niệm nhìn về phía Thương Sùng, nói: "Lát nữa đi cùng em đến gặp Nhạc Du đi, hình như cô ấy có chuyện muốn nói với em."

Thương Sùng lắc đầu, đáp: "Không đi, hai em nhất định là có chuyện cần nói, anh ở đó không tiện lắm. Với cả, bây giờ mèo của em có lẽ đã về rồi, chẳng lẽ em định để nó đói bụng à?"

"Không muốn, nhưng mà em vẫn muốn anh đi theo giúp em." Sở Niệm uất ức bĩu cái miệng nhỏ, nói thầm.

Gần đây cô càng ngày càng thích dính anh, giống như không có anh bên cạnh, cô luôn cảm thấy thiêu thiếu.

Thương Sùng nhìn cô một cái, khóe miệng dịu dàng nhếch lên, nói: "Như vậy đi, anh đưa em qua đó, ba tiếng sau anh đến đón em."

Sở Niệm nhíu mày, đáp: "Anh làm thế quá vất vả."

Trải qua chuyện của Lưu Di Na, hơn nữa chính mình còn bị thương. Cô đã ngủ đủ nhưng anh thì chắc chắn là không có nghỉ ngơi tốt.-□<>
"Em đau lòng vì anh, anh có chút được sủng mà hoảng đó." Thương Sùng cười cười với cô, cầm bàn tay nhỏ bé của cô, nói tiếp: "Nhưng anh rất vui vẻ."

Sở Niệm bị anh làm cho tức cười, tức giận hừ anh một tiếng, dời ánh mắt ra bên ngoài cửa kính xe.

.....

Nửa tiếng sau, Sở Niệm đi vào bậc cửa quán coffee, đứng nguyên tại chỗ dõi mắt nhìn Thương Sùng lái xe đi xa, cô mới xoay người, đẩy cửa đi vào.

Nhạc Du ngồi ở gần cửa ra vào nên tìm cũng không khó lắm. Chỉ là, khi nhìn thấy người ngồi ở bên cạnh Nhạc Du, ánh mắt Sở Niệm vẫn trầm xuống một tý.

Cô bình tĩnh đi đến vị trí đối diện bọn họ, ngồi xuống, ánh mắt nhàn nhạt làm cho người ta không nhìn ra tâm tình lúc này của cô.

"Niệm Niệm, bây giờ cậu và thầy Thương vẫn tốt chứ?"

Vừa rồi Nhạc Du và Mặc Vân Hiên đều nhìn thấy Sở Niệm và Thương Sùng, trước đó cô ấy nói đi du lịch là đi cùng Thương Sùng sao?

Sở Niệm nhếch khóe miệng, đáp: "Rất tốt."

Nhạc Du cười với cô, gọi nhân viên phục vụ tới, chọn một ly Cappuccino giúp Sở Niệm. Thừa dịp nhân viên phục vụ bưng cà phê ra đứng che chắn, bàn tay Nhạc Du giấu dưới bàn nhẹ nhàng bấm Mặc Vân Hiên bên cạnh một cái.

Mặc Vân Hiên đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Nhạc Du, cậu nhíu mày, nhìn Sở Niệm, hỏi: "Sở Niệm, vẫn không muốn tha thứ cho anh trai tôi sao?"

"Không thể nói tha thứ, nhưng cũng không thể nói quên." Sở Niệm hạ mắt nhìn tách cà phê trên bàn, một ánh mắt cũng không cho cậu.

Sở Niệm rất cố chấp, suy nghĩ của cô vốn là không phải đen thì là trắng. Cô cho rằng bị bạn bè lừa gạt còn lạnh lòng hơn bị người xa lạ lừa gạt,---,,.ll,,quy,,,do,,,,,,ngoại trừ lời nói dối có thiện ý ra, những thứ khác vốn không thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mặc Vân Hiên và Nhạc Du nhìn nhau, im lặng mấy phút sau, cậu mới mở miệng: "Lúc trước tôi và anh tôi không nói cho cậu biết thân phận của chúng tôi, thật ra cũng vì muốn tốt cho cậu. Tôn Quý Nhân là một gian thương, con người giảo hoạt còn chưa nói, thủ đoạn lại càng thâm độc. Cha tôi sắp xếp tôi ở bên cạnh cậu, chỉ vì muốn bảo vệ cho cậu. Về phần anh tôi, hai người quen biết thật sự là một lần đánh bậy đánh bạ. Ngay từ đầu chúng tôi đã nghi ngờ cậu, thế nhưng chờ sau khi chuyện kia kết thúc, tôi thật sự xem cậu là bạn bè. Anh tôi đối xử với cậu như thế, cậu không thể không có cảm giác nào chứ."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 91: Người đàn ông của cô chỉ có cô được nói mà thôi

"Tôi biết Tô Lực đối xử với tôi rất tốt, nhưng vậy thì sao?" Sở Niệm nhíu mày.

"Về phần cậu nói là bạn bè, ở trong nhận thức của tôi thì giữa bạn bè không có sự giấu giếm và lừa gạt. Nếu như ban đầu mục đích của hai người chỉ là bảo vệ tôi, có thể tôi sẽ không tức giận như vậy. Đáng tiếc, hai người, hai người đến gần tôi chỉ vì cho rằng tôi và Tôn Quý Nhân có quan hệ."

"Nhưng mọi chuyện đều qua rồi, Sở Niệm, cậu không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao? Coi tôi thành bạn của cậu, ở chung thật tốt với anh trai tôi."

Ở trong suy nghĩ của Mặc Vân Hiên, nếu như không phải đêm đó Thương Sùng nói lộ ra chuyện của bọn họ cho Sở Niệm biết, người đàn ông kia sẽ không thể cướp cô từ trên tay Tô Lực.

Nghĩ đến trong khoảng thời gian này tinh thần của anh trai mình rất sa sút, trong lòng Mặc Vân Hiên rất khó chịu.

Sở Niệm nhìn về phía cậu, có chút buồn bực vì suy nghĩ kỳ quái đó.

"Cái gì gọi là tôi và anh cậu ở chung một chỗ là tốt chứ? Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì."

"Là anh tôi với cậu trước mà, không phải sao? Nếu như không phải Thương Sùng dùng thủ đoạn hèn hạ, hoành đao đoạt ái, sao cậu lại ở cùng anh ta chứ?" Mặc Vân Hiên có chút kích động, bàn tay đặt ở trên bàn đã siết chặt rồi.

Sở Niệm càng nhăn chặt mày, nhìn thấy Mặc Vân Hiên đã phá hỏng tâm tình tốt của cô, hiện tại lại nghe cậu ta nói về người đàn ông của mình như vậy. Nhất là nghe được hai chữ "Hèn hạ" đó, đôi mắt cô hoàn toàn lạnh xuống.

Cô nhìn về phía Mặc Vân Hiên, lạnh lùng nói ra từng chữ từng câu: "Mặc Vân Hiên, tôi muốn nói cho cậu biết, tôi hoàn toàn không có ở chung với anh

cậu. --,..l,,,ê,..quy,,,,don.....----Lúc ấy anh ta thổ lộ với tôi nhưng tôi không đón nhận anh ta, cũng phiền cậu hỏi rõ ràng anh cậu đã nói gì với tôi. Về phần Thương Sùng, là tôi tỏ tình với anh ấy. Cái gì gọi là hèn hạ? Cái gì gọi là hoành đao đoạt ái hả!"

Nói những lời cuối, Sở Niệm gần như là cắn răng nghiến lợi. Giọng nói ẩn chứa sự phẫn nộ, đôi đồng tử khóa chặt Mặc Vân Hiên đột ngột co lại.

Một Sở Niệm lạnh lùng như vậy, đừng nói là Mặc Vân Hiên, ngay cả Nhạc Du cũng chưa từng gặp qua. Cô vội vàng kéo tay Sở Niệm tay, khuyên: "Niệm Niệm, cậu đừng nóng giận. Cậu ấy không biết chuyện của cậu và thầy Thương, dù sao Tô Lực cũng là anh trai cậu ấy, mà cậu cũng biết cậu ấy không biết lựa lời mà."

Sở Niệm hít sâu thở ra một hơi, dời mắt đặt ở trên người Nhạc Du. Mặc dù không lạnh lùng như nhìn Mặc Vân Hiên, nhưng sự lạnh nhạt trong đôi con người đen láy trong sáng cũng làm cho Nhạc Du biết rõ, lần này là Sở Niệm giận thật sự.

Khác với sự ầm ỹ, cãi vã lúc nhỏ, khác với khi đối xử với Bạch Oánh và nữ sinh cao kều đó, lúc này trên người Sở Niệm mất hết sự vui cười, không đứng đắn thường ngày, ngược lại tản ra hơi thở làm người ta bị đèn nén.

Xem ra, ở trong lòng cô ấy, thầy Thương đúng là rất quan trọng.

Thấy Sở Niệm đứng dậy, Nhạc Du cũng đứng lên theo. Trong mắt có tự trách có giãy giụa, mở miệng gọi: "Niệm Niệm..."

"Nhạc Du, vừa về đến có thể nhìn thấy cậu, mình thật sự vui mừng. Mình vẫn nói câu trước kia, cậu vẫn là bạn thân tốt nhất của mình. – ll,,lqlq,,,uuy,,,don,,,,═══Mình cũng hy vọng cậu có thể hạnh phúc, chỉ là về sau lúc cậu và Mặc Vân Hiên ở cùng nhau thì đừng gọi mình đến nữa."

Sở Niệm đương nhiên biết rõ mục đích của Nhạc Du khi sắp xếp lần gặp mặt này, cô ấy mình cô và Mặc Vân Hiên làm hòa, như vậy cô ấy bị kẹp ở giữa, sẽ không thấy khó xử nữa.

Nhưng mà..... Xin lỗi, cô không làm được.

Nói cô không phân tốt xấu, nói cô bao che cũng được. Sở Niệm thật sự không cho phép bất kỳ ai nói xấu Thương Sùng ở trước mặt cô, người đàn ông của cô, chỉ có thể để cô nói mà thôi!

Trông thấy sự kiên quyết trong mắt cô, Nhạc Du hơi đỏ vành mắt. Cô gật gật đầu, đau khổ nhắm mắt, đáp: "Biết rồi, lần này là do mình nghĩ chuyện quá đơn giản."

Lúc trước cô xuất ngoại cũng vì muốn rời khỏi Mặc Vân Hiên, nhưng đi một tháng, cô cũng nhớ tới Mặc Vân Hiên suốt một tháng. Hôm về nước, vừa tới cửa nhà mình, Nhạc Du liền thấy Mặc Vân Hiên, cậu liên tục đến chờ ở ngoài cửa biệt thự.

Trong lòng cô rối rắm, có vui vẻ, khổ sở, thậm chí là luyến tuyến, trong nháy mắt đều tràn khắp lồng ngực cô. Nghe Mặc Vân Hiên nói làm sao cậu cũng không bỏ được cô, cuối cùng Nhạc Du vẫn mềm lòng.

Nhưng nghĩ đến bạn thân, Nhạc Du vì muốn để cho quan hệ của hai người được hòa hoãn, mới sắp xếp buổi gặp mặt hôm nay. --,..,ll...qu,,,don.....═══Chỉ là không nghĩ tới, biến lợn lành thành lợn què, chuyện không giải quyết xong, ngược lại còn chuyển biến xấu rồi.

Sở Niệm hé miệng cười nói với Nhạc Du: "Đồ ngốc, mình biết rõ ý tốt của cậu. Chỉ là.....Thôi, quên đi, mình đi trước, hai người cứ tiếp tục tán gẫu."

Thấy cô xoay người chuẩn bị rời đi, Mặc Vân Hiên cũng vội vàng đứng lên, nói với bóng lưng cô: "Sở Niệm, đợi chút."

Sở Niệm ngừng lại, song cũng không có ý xoay người.

Mặc Vân Hiên nói: "Hôm nay là tôi nói sai, tôi nhận lỗi với cậu. Chỉ là.....Tuần sau anh tôi sẽ phải xuất ngoại, đến lúc đó cậu có thể đến tiễn anh ấy không?"

"Đến lúc đó nói sau."

Sở Niệm đưa lưng về phía Mặc Vân Hiên, khẽ thở dài một cái. Sau đó không quay đầu lại, rời khỏi quán cà phê.

Hiện tại đã là chập tối, bởi vì hẹn với Thương Sùng sau ba tiếng nên giờ vẫn còn sớm, Sở Niệm cũng muốn để anh ở nhà nghỉ ngơi tốt một chút. Cho nên cô cũng không gọi điện thoại bảo anh đến, chỉ là tùy tiện tìm một khoảng sân rộng, ngồi ở trên ghế dài.

Trên đường có rất ít người cô đơn lẻ bóng, Sở Niệm chống cằm, vừa nhìn các bác gái đang khiêu vũ trên khoảng sân, vừa nghĩ tới chuyện trong lòng.

Có muốn đến tiễn Tô Lực hay không.....Sở Niệm lầm bầm nói.

Lần trước là mình nói, muốn sau này coi anh như người xa lạ, nhưng vì sao khi nghe tin anh muốn xuất ngoại, trong lòng vẫn không nhịn được mà chua chát vậy?

"Quả nhiên vẫn không đủ nhẫn tâm mà!"

Trong lòng cô nôn nóng, lung tung dùng bàn tay vỗ khuôn mặt và đầu mình. Chỉ là cô đập quá nhập thần nên quên mất chú ý người đi đường đang nhìn

sang với ánh mắt kỳ quái.

Một đôi tình nhân trẻ đúng lúc đi ngang qua bên người cô, cô gái kỳ quái liếc nhìn Sở Niệm đã hoàn toàn xuất thần, nhỏ giọng nói: "Cô gái này là người điên hả?"

Chàng trai gật gật đầu, ôm cô gái vào lòng, đáp: "Đừng nhìn loạn, mọi người đều nói kẻ điên ghét nhất người khác nhìn mình. Em còn nhìn nữa, cẩn thận cô ta xông qua cắn em đó."

"Khủng bố như vậy à! Chúng ta đi mau, đi mau "

.....

Tiểu Hắc đi ra ngoài đã về nhà, chỉ là không ngờ lúc thấy chủ nhân, trên người anh lại nặng mùi tử thi. –ll....q,,,do,,,,nnnn-----Mắt thấy ngón tay chủ nhân trống rỗng, Tiểu Hắc vọt tới, vội hỏi: "Chủ nhân, ngài bị sao thế?"

Thương Sùng phất tay với nó, sau đó ngồi trên sô pha, nói: "Đi lấy chút thức ăn cho ta ăn."

Tiểu Hắc nhíu mày, nó đương nhiên biết rõ "thức ăn" trong miệng anh là chỉ cái gì. Dưới tình huống bình thường, Thương Sùng chỉ biết uống máu, nhưng lúc đã muốn ăn hồn phách, vậy chắc canh đã xảy ra chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 92: Uống cạn nó

Tiểu Hắc có chút bận tâm, nhưng cũng không kịp hỏi liền biến mất ở trong phòng khách. Một tiếng sau, nó mang linh hồn trở về đứt vào miệng Thương Sùng, sau đó lấy chiếc ly tràn đầy máu mới, đưa tới trước mặt anh.

Ăn oán linh, Thương Sùng đã thoải mái hơn, lấy chiếc nhẫn ở trong túi ra, đeo vào ngón tay lần nữa. Anh tiếp nhận ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng đặc sệt bên trong ly.

Anh nhìn Tiểu Hắc, hỏi: "Những ngày qua sống tốt không?"

Chấm đen nhỏ gật đầu, luôn cung kính đứng ở một bên.

"Hoa Lệ sao rồi? Có phải vẫn dính lấy mi muốn kết hôn không?" Thương Sùng nhấp một ngụm chất lỏng trong ly, khóe môi thoáng qua ý trêu chọc.

".....Vâng."

Nghĩ đến lần này, lúc mình gần đi, con mèo cái kia quấn chặt lấy, mặt Tiểu Hắc không khỏi tối sầm.

"Kết hôn cũng tốt, dù sao mi cũng trưởng thành rồi."

"Chủ nhân, ngài đừng trêu chọc tôi. –l..,,..e,,uuu,,,do.....nnn═══Ngài cũng biết tính của Hoa Lệ đấy, nếu sau này tôi tìm một con mèo cái khác, bà chằn kia chắc chắn sẽ tức ra mặt."

Thương Sùng nở nụ cười, đáp: "Vậy mi liền cưới nó đi, không được sao?"

"Làm sao có thể, dù gì tôi cũng là Miêu Vương, không có tam thê tứ thiếp, sẽ bị những con mèo khác chê cười." Tiểu Hắc cong miệng, đáp.

"Lại nói bây giờ Hoa Lệ người ta cũng hóa thành người rồi, chờ thêm một thời gian ngắn, cô ấy chơi đủ rồi, sẽ không quấn lấy tôi nữa."

Như là nghĩ tới điều gì, Tiểu Hắc nhíu mày nhìn về phía Thương Sùng.

"Chủ nhân, Hoa Lệ đã tới Mộ Thành rồi. Tạm thời tôi vẫn chưa tìm được cô ấy, tôi nghĩ.....Lần này cô ấy tới đây là vì gặp được ngài."

Thương Sùng rất bất đắc dĩ, lúc Hoa Lệ là mèo đã rất thích gần mình rồi, giờ nếu biến thành người mà nói, chẳng phải là càng khó chơi sao?

Chưa nói đến trên người nó có yêu khí, --..,,ll,,,e,,qu,,yyy,,,do,,,,n-----bị Sở Niệm thấy được sẽ có phản ứng gì. Chỉ dựa vào nó quấn lấy mình như vậy, trên mặt cô sẽ xuất hiện cảm xúc gi, Thương Sùng vừa nghĩ tới liền đau đầu.

Vuốt vuốt huyệt thái dương đã căng nhức ngay từ lúc bắt đầu, Thương Sùng thở dài.

"Mi vào ám thất cầm một sợi dây chuyền ra, tìm được Hoa Lệ liền bảo nó đeo vào, sau đó đưa nó trở về. Nhớ kỹ, không được để Sở Niệm gặp Hoa Lệ."

"Nhưng mà.....Chủ nhân, ngài cũng biết tính của Hoa Lệ mà." Hiếm khi thấy Tiểu Hắc do dự với mệnh lệnh của Thương Sùng.

Thương Sùng ngẫm lại cũng đúng, trầm ngâm một lúc, uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong ly. Sau đó kéo tay áo sơ mi bên phải của mình lên, không nói hai lời liền cắn xuống. Răng nanh trong miệng giống như lưỡi dao sắc bén, dễ dàng cắn sâu vào da thịt trên cánh tay, máu lập tức chảy xuôi xuống.

"Chủ nhân..." Tiểu Hắc nhìn thấy Thương Sùng nhỏ chất lỏng đỏ thẫm kia vào trong ly đế cao, trong nháy mắt liền luống cuống.

Thương Sùng không để ý tới nó, đặt cái ly ở trước mặt Tiểu Hắc, nói: "Uống cạn nó."

"Không được!"

"Ta hứa sau khi mi hóa thành hình người vẫn có thể ở lại bên cạnh ta, đương nhiên mi cũng có quyền rời đi bất cứ lúc nào, tự sống cuộc sống của mình."

Tiểu Hắc nhìn cái ly, trong đôi mắt màu nâu rõ ràng bị dao động bởi những lời Thương Sùng nói. Nó do dự hồi lâu, mới vươn tay cầm cái ly.

"Tiểu Hắc sẽ không rời khỏi chủ nhân."

"Mi không cần suy nghĩ nhiều, ta cho mi hóa thành hình người cũng chỉ là để mi đi ngăn cản Hoa Lệ. Dù sao thân thể hiện tại của mi, đối với Hoa Lệ mà nói..."

"Chủ nhân, có phải đưa được Hoa Lệ trở về, tôi vẫn có thể trở lại bên cạnh chủ nhân hay không?"

"Đương nhiên." Thương Sùng cười khẽ một tiếng, nhìn làn khói đen kia từ trên xuống dưới.

"Thật ra, ta cũng rất muốn biết sau khi Tiểu Hắc biến thành hình người, sẽ có dáng vẻ gì."

Nói xong, anh đứng lên, vết cắn trên cánh tay đã khép chặt miệng, mặc áo khoác xong, anh chuẩn bị ra ngoài. ---...,,,ll,,q,,,,d,,,o.....----Chỉ là trước khi mở cửa, anh quay đầu lại nhìn Tiểu Hắc, dặn: "Lát nữa ta sẽ đón Sở Niệm trở về, tối nay mi qua ám thất trước đi."

"Tiểu Hắc hiểu."

Thương Sùng gật đầu, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Dõi mắt nhìn Thương Sùng rời đi, Tiểu Hắc trở lại trong phòng khách, kinh ngạc nhìn chiếc ly đế cao ở trên bàn, bàn tay được hóa phép ra có chút run rẩy.

Rốt cuộc nó có thể làm người rồi! Rốt cuộc có thể rồi!

.....

Còn ở trên quảng trường, xem bác gái khiêu vũ, Sở Niệm nhận được điện thoại của Thương Sùng, liền nói vị trí của mình cho anh biết, rồi cô đứng dậy.

Đầu tiên là thở dài một hơi, sau đó mới cố gắng nở nụ cười.

Hơn mười phút sau, Thương Sùng liền phóng đến trên quảng trường. Nhìn cô gái đang run rẩy trong đêm tối, trong lòng căng thẳng, bước nhanh tới.

Giang tay ôm cô vào trong ngực, Thương Sùng nhíu lông mày nói: "Sao lại đứng ở đây, em muốn bị cảm sao?"

Sở Niệm lắc lắc đầu, quyến luyến tựa đầu vào lòng anh, đáp: "Sợ anh không nhìn thấy em, đứng ở chỗ này, mục tiêu tương đối lớn mà."

"Bé ngốc, coi như em có đứng ở trong biển người, anh đều có thể tìm thấy em. Về sau không cho phép như vậy nữa, nghe chưa?"

"Vâng."

Sở Niệm thuận theo gật đầu, sau đó rời khỏi lòng anh, chỉ chỉ quán KFC bên đường đối diện, cô nói: "Em còn chưa ăn gì đâu, anh đi ăn với em nhé?"

Thương Sùng nhíu mày, khuyên: "Chọn đồ ăn khác đi, thức ăn nhanh rất có hại cho thân thể."

"Em chỉ muốn ăn cái kia." Sở Niệm đáng thương chu môi, cô biết mình chỉ cần làm nũng, Thương Sùng sẽ không thể từ chối cô.

Quả nhiên, chiêu này vừa ra, Thương Sùng liền gật đầu.

Sở Niệm reo lên một tiếng, kéo cánh tay anh liền xông vào quán KFC. Lòng tràn đầy vui vẻ gọi một đống lớn, ---,,..ll...q,,u,,,,do,,,,,---cô liền dẫn Thương Sùng với vẻ mặt bất đắc dĩ mang theo khay đồ ăn đi tới chỗ ngồi trong góc.

Cô mở một túi khoai tây chiên ra, vừa cầm hamburger lên gặm, vừa nhét khoai vào trong mồm.

Thương Sùng có chút bất đắc dĩ, cầm một tờ giấy ăn đặt ở trước mặt cô.

Anh luôn nghĩ mãi không ra, rốt cuộc loại bánh mì lớn có thêm thịt này thì có gì ngon chứ? Trẻ con thích ăn thì thôi, không nghĩ tới Sở Niệm đã hai mươi tuổi rồi, vẫn còn thích ăn đồ này.

"Ăn từ từ thôi, không có ai giành với em đâu." Thương Sùng bất đắc dĩ nói.

"Không phải ở cùng Nhạc Du sao? Hai em chưa ăn chút gì sao?"

"Đừng nói nữa, em đã gặp Mặc Vân Hiên ở đó rồi. Vào gặp thì tức giận đầy bụng, đâu còn lòng dạ nào mà ăn gì nữa."

"Vì sao?"

"Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là cậu ta nói tuần sau Tô Lực sẽ phải xuất ngoại, hy vọng em có thể đến tiễn Tô Lực." Sở Niệm đương nhiên sẽ không nói cho Thương Sùng biết những lời mà Mặc Vân Hiên nói về anh, cho nên cô bĩu cái miệng nhỏ, giọng nói không mặn không nhạt.

Thương Sùng nhướn mày, rất hứng thú hất cằm lên, hỏi: "Vậy em sẽ đi sao?"

"Không biết."

Sở Niệm trả lời dứt khoát, giống như sợ anh không tin mình, lại nói tiếp: "Anh cũng biết quan hệ hiện tại giữa em và bọn họ, thật sự em không có hứng thú qua lại với bọn họ. Chỉ là..."

"Chỉ là em nghe Mặc Vân Hiên nói như vậy, em lại không hạ được quyết tâm, đúng không?"

Sở Niệm rất thành thực gật đầu, nói: "Đúng, mặc kệ ban đầu anh ta xuất phát từ mục đích gì mà đến gần em, nhưng không thể phủ nhận anh ta đối xử với em rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

"

Chương 93: Cô gái tóc vàng thần bí

Dè dặt nhìn vẻ mặt Thương Sùng, thấy anh giống như không giận dữ, lúc này Sở Niệm mới hơi hạ giọng, nói tiếp: "Cho nên em rất do dự, có đi gặp hay không, đến hiện tại vẫn chưa biết rõ."

Cô không từ chối thẳng thừng yêu cầu của Mặc Vân Hiên giống lúc trước, trong lòng Thương Sùng dĩ nhiên là có đáp án. Hiếm khi như bây giờ, anh nghe thấy tên của Tô Lực mà trong lòng không có chút phản ứng chán ghét gì. Vì vậy anh dừng lại mấy phút mới mở miệng: "Còn một tuần nữa, em có thể từ từ suy nghĩ."

"Nghe ý của anh thì anh cho phép em đi tiễn Tô Lực à?" Sở Niệm khó hiểu đặt bánh hamburger ở trong tay xuống bàn, đầu ghé sát vào anh, chọc: "Lần này anh lại không ghen tỵ, thật là thần kỳ!"

Thương Sùng cười nhẹ một tiếng, rất là tự kỷ nhướng mày, đáp: "Đó có gì thần kỳ chứ? Bây giờ em đã hẹn hò với anh rồi, huống chi em cảm thấy, Tô Lực có thể so sánh với anh sao?"

Sở Niệm ghét bỏ liếc anh một cái, sau đó trợn trừng hai mắt, lườm anh. Người đàn ông này, thật đúng là tự kỷ đến cuồng mà!

Thương Sùng mặc kệ cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó dựa người vào lưng ghế, vắt chéo hai chân, ngón tay thon dài có tiết tấu gõ nhẹ trên bàn, lạnh nhạt nhìn phía ngoài cửa sổ.

Tính cạch của Sở Niệm là trong sự hời hợt còn có chút tỉ mỉ, miệng cứng lòng mềm. Tính khí à, vừa xấu vừa cố chấp. =-=-ll,..,,e,,quy,,,,do,,,,,,,Song kiểu người này có một ưu điểm chính là đã nhận định chuyện gì thì chắc chắn sẽ không thay đổi.

Thương Sùng đương nhiên hiểu rõ cảm giác của cô với Tô Lực còn chưa đến cấp bậc kia, cho nên có tha thứ hay không, cũng chỉ là một bậc thang, một vấn đề về thời gian mà thôi.

Nếu như sau này Tô Lực còn u mê không tỉnh thì cũng chẳng sao cả. Dù sao ở trong lòng Thương Sùng thì Tô Lực còn kém xa anh.

Liếc nhìn Sở Niệm đang hăng hái chiến đấu với đống thức ăn, khóe miệng anh liền cong lên một ý cười không rõ hàm xúc.

.....

Sáng hôm sau, bọn họ liền trở về cuộc sống của người bình thường. Sở Niệm vẫn thành thật làm chức vụ sinh viên còn Thương Sùng vẫn làm giáo viên như cũ.

Nhìn anh bị nữ sinh vây quanh suốt ngày, trong lòng Sở Niệm rất chua. Rất là khó chịu chép chép cái miệng nhỏ, tặng cho Thương Sùng đang đứng trong đám người một cái nhìn khinh bỉ.

Nhận lấy ly nước trai cây do Nhạc Du đưa tới, Sở Niệm tiến đến bên cạnh cô, nói: "Cậu xem người đàn ông kia có giống như một con bướm hoa, vỗ vỗ cánh một cái là thu hút một đám ruồi bọ đáng ghét không!"

Nhạc Du cũng gật gật đầu, cảm thấy Thương Sùng như vậy rất không hay. Cô hơi chau mày, hỏi: "Niệm Niệm, vì sao cậu và thầy Thương không công khai tình cảm đi? Nếu những cô gái kia biết được thầy Thương đã có bạn gái, có lẽ sẽ khiêm tốn một chút."

"Cậu nghĩ bây giờ là thập niên tám mươi à, nữ sinh bây giờ sẽ mặc kệ anh có bạn gái hay chưa đấy. Nếu như thật sự để tâm những điều đó, vậy trên ti vi sẽ không xuất hiện nhiều kẻ thứ ba, ngoại tình, bạn thân cướp bạn trai như vậy rồi."

Sở Niệm thở dài, đáp: "Hơn nữa, thân phận hiện tại của mình và anh ấy là không tiện công khai, anh ấy là giáo viên, --ll,,,,..q,,,do,,,,,-----mình là sinh viên. Không phải mình sợ người khác nói mình như thế nào, chỉ là mình không thích có ai nói chạm đến anh ấy."

"Vậy hai người định giấu diếm mãi với nhà trường à? Nghe nói cô Tần kia rất thích thầy Thương, vài ngày trước, lúc hai người đi du lịch, cô ấy giống như đến kỳ, mỗi ngày tâm trạng đều khá tệ."

"Vậy thì sao?" Sở Niệm rất là khó chịu bĩu miệng.

"Thương Sùng là giáo viên, ở trong trường cũng không thể thấy ai cũng mặc kệ. Không ngăn cản đám nữ sinh đó chỉ là xuất phát từ sự lễ phép. Anh ấy không phải là người mà ai muốn quấn lấy cũng quấn lấy được."

Nhạc Du cười nói: "Cậu nắm chắc như vậy sao?"

"Đương nhiên, anh ấy là người đàn ông của mình. Nếu thật sự tùy tiện như thế, mình sẽ coi trọng anh ấy sao?"

Từ xưa đến nay, không có một cô gái nào nhìn người yêu mình bị vây bởi một đám phụ nữ mà trong lòng không có chút cảm giác nào.

Nhưng Sở Niệm cũng là người hiểu biết, cô biết rõ khi Thương Sùng đối mặt với đám nữ sinh, vẻ mặt vĩnh viễn là lạnh nhạt. Chưa nói đến chuyện đụng chạm thân thể, ngay cả một nụ cười xã giao, anh cũng hiếm khi cho người khác.

Thật vất vả nhịn đến lúc tan học, Sở Niệm thương lượng xong với Thương Sùng là sẽ đến nha anh thăm Tiểu Hắc. Nhưng ai có thể nói cho cô biết, cô gái tóc vàng xuất hiện bên ngoài trường, đừng chờ ở bên cạnh xe của Thương Sùng là ai không!

Mặc dù bây giờ Mộ Thành đã bắt đầu vào đông, nhưng cô gái tóc vàng ở trước mặt không hề sợ lạnh, vẫn mặc một bộ váy liền thân bó sát người. Đôi chân thon dài, hoàn mỹ lộ ra bên ngoài, đi đôi giày cao gót chừng mười phân.

Ngũ quan của cô gái rất đẹp, đôi mắt không phải màu đen như của người phương đông, ngược lại là một đôi mắt xanh lam tràn trề linh khí hợp với mái tóc vàng dài đến eo, phải thừa nhận là rất đẹp!

Nhìn cô gái thấy được bọn họ liền uốn éo thân hình như rắn nước đi đến, giác quan thứ sáu của Sở Niệm nói rõ cho cô biết, cô gái kia có quen Thương Sùng.

Sở Niệm rất ngây thơ cho rằng Thương Sùng sẽ đối xử với cô gái Tây này giống như với những cô gái khác, nhưng là... Không ngờ, cô gái đó đã tựa vào người anh rồi mà gã đáng ghét đó lại không đẩy cô ta ra!

Đứng ở chỗ đó, Thương Sùng cũng muốn đẩy cô gái ở trước mặt ra, nhưng khi thấy cô vô tình mà có ý lộ ra sợi dây chuyền kim cương trên cổ, --ll..,q,q,..don,,,,,----thì đôi tay anh liền khựng lại, lần nữa hạ xuống hai bên người. Anh nói: "Hoa Lệ, trở về cũng chẳng báo cho anh hai một tiếng."

"Anh hai?"

Sở Niệm ngốc rồi, chẳng lẽ cô gái đó chính là cô em gái mà Thương Sùng từng nhắc đến trước đó? Nhớ đến lúc trước cô nhìn thấy những bộ quần áo nữ trong tủ quần áo trong nhà Thương Sùng, số đo chắc là cùng cỡ với cô ấy đi...

Hoa Lệ cười ngọt ngào, nũng nịu chạm vai Thương Sùng, dùng khóe mắt liếc Sở Niệm đã hóa đá, rất biết điều nói: "Em vừa về nên vội vàng đến thăm anh. Chúng ta đã lâu không gặp, chẳng lẽ anh không nhớ Hoa Lệ à?"

Thương Sùng lạnh nhạt nhìn cô, trong đôi mắt đen có chút chút trách cứ.

"Vẫn thích đùa giỡn như vậy."

"Hì hì..."

Hoa Lệ rụt rụt đầu, rốt cuộc cũng chịu chui ra khỏi ngực Thương Sùng. Cô chỉ chỉ Sở Niệm đang ngẩn người đứng ở một bên, đôi mắt màu lam quan sát kỹ, hỏi: "Anh hai, cô ấy chính là Sở Niệm à?"

Thương Sùng gật đầu nhẹ, vươn tay kéo Sở Niệm vào trong ngực. Nhìn sắc mặt cô không tốt, anh dịu dàng nói: "Con bé chính là em gái anh đang ở nước ngoài, tên là Hoa Lệ."

Sở Niệm hơi sửng sốt, sau đó nghiêng đầu cười với Hoa Lệ, nói: "Hoa Lệ, chào đón cô về nhà."

Mặc dù Hoa Lệ hay đùa giỡn, nhưng vẫn biết phân rõ nặng nhẹ. Vẻ mặt ban nãy của Thương Sùng là cô chưa từng thấy qua trong suốt mấy trăm năm qua.

Chỉ bằng điểm này, cũng đủ chứng minh sức nặng của cô gái đó trong lòng chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

"

Chương 94: Đã gặp qua ở đâu

Vì vậy, cô liền dốc sức phát huy tính cách quen thuộc vốn có. Khoác lên cánh tay Sở Niệm, nói muốn mang cô đi ăn gì đó.

Sở Niệm có chút cạn lời, Hoa Lệ nhiệt tình như vậy, cô thật sự không quen. Nhưng ngại cô ấy là em gái của Thương Sùng, cho nên không tiện từ chối, chỉ có thể vừa để Hoa Lệ kéo đi về phía trước, vừa quay đầu cầu cứu Thương Sùng.

Đứng nguyên tại chỗ, lúc này Thương Sùng cũng rất là đau đầu, chẳng phải anh đã dặn Tiểu Hắc là phải ngăn cản Hoa Lệ sao? Không nói tiếng nào đã xuất hiện ở trước mặt mình cũng thôi đi, bây giờ còn đoạt mất bạn gái anh, đây là ý gì chứ?

Bước nhanh qua kéo Sở Niệm về bên cạnh mình, Thương Sùng ngừng lại, nhìn nhìn xung quanh, giống như là đang tìm kiếm cái gì. Một lúc sau, anh mở miệng hỏi: "Cẩm Mặc đâu? Cậu ta không đến cùng em sao?"

Cẩm Mặc là tên thật của Tiểu Hắc. Lúc trước sau khi Thương Sùng cứu Cẩm Mặc đang hấp hối, thân yêu của nó liền hóa thành một làn khói đen.—l,....ê,,quy,,,,,d,,,onnnn---- Bởi vì không muốn để kẻ thù lúc trước tìm được mình, cho nên sửa lại tên, gọi là Tiểu Hắc.

Hiện tại, nó cũng đã biến hóa thành người, hơn nữa Sở Niệm còn ở bên cạnh, cho nên lần này Thương Sùng không hề nghĩ ngợi, gọi thẳng tên gốc của nó.

"Không đến, em kêu anh ấy đợi chúng ta trong quán ăn."

Hoa Lệ nghĩ đến quán cơm hải sản kia, cái miệng nhỏ nhắn không nhịn được liền chép vài cái, không chút khách khí kéo lấy cánh tay khác của Sở Niệm, nói: "Anh hai, nếu anh không muốn đi ăn cơm thì em và Sở Niệm sẽ đi. Dù sao em còn nhiều lời muốn nói với cô ấy, hữu nghị nhắc nhở, đều là về anh đấy~."

"....."

Bị kẹp ở giữa, Sở Niệm có chút nghẹn lời, lần đầu tiên cô phát hiện mình bị túm tay như vậy, lại có thể khiến cho một cô gái mới gặp lần đầu đã túm chặt mãi không tha!

Cô do dự nhìn Thương Sùng, sau đó lại nhìn đôi tay đang kéo cánh tay trái của mình, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Cùng đi đi, coi như là đón gió tẩy trần cho em gái anh."

Thương Sùng bất đắc dĩ gật đầu, bởi vì Hoa Lệ nói ngồi trên xe hơi sẽ không biết đường, cho nên anh đành phải đi theo sau hai cô gái đến quán ăn.

Đi không biết bao lâu, cuối cùng cũng tới đích. Đang trò chuyện với Sở Niệm, Hoa Lệ nhìn thấy bóng dáng bên ngoài quán ăn, lập tức buông lỏng cánh tay người bên cạnh, chạy như bay về phía người nọ.

Sở Niệm có chút buồn bực, theo Thương Sùng đi tới.

Nhìn nhìn vẻ mặt cười ngọt ngào của Hoa Lệ, Sở Niệm dời mắt lên người chàng trai đang đứng cạnh cô ấy.—ll,.,e,,,.qu,,,y,,,do,,,n.....==Dáng người cao gầy như Thương Sùng, quần áo màu đen thoải mái lại nổi bật vẻ đẹp trai của cậu. Da của cậu ta rất trắng, một đôi mắt màu nâu mang theo sự vui vẻ xen lẫn chút căng thẳng, tuổi tầm chưa đến hai mươi, rõ ràng là con lai.

Thương Sùng cũng không nghĩ tới sau khi Tiểu Hắc biến thành hình người sẽ là hình dạng này, đôi mắt đen như mực lấp lánh cảm xúc khác thường, nhìn từ trên xuống dưới chàng trai ở trước mắt này.

Lúc này Cẩm Mặc cũng rất kích động, nếu không có máu của chủ nhân, cậu sẽ không thể nào trở thành một người đứng trước mặt anh. Giọng nói cũng có chút run rẩy, đi về phía trước một bước, goi: "Anh hai."

Thương Sùng đi đến trước mặt cậu, nghiêm túc vỗ vai cậu, nói: "Đã trở lại rồi."

"Vâng."

Làm chủ tớ trăm năm, coi như bây giờ bọn họ đã giải trừ khế ước về linh hồn, nhưng sự ăn ý cũng không hề giảm sút.

Một câu đối thoại vô cùng đơn giản, bọn họ đều tự ngầm hiểu.

Đứng bên cạnh, Sở Niệm cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt này của anh, trong lòng cô có hơi kích động. Song....Vì sao cô cứ cảm thấy chàng trai trước mặt này có chút quen mắt, hình như cô đã gặp ở đâu rồi?

Lúc cúi đầu ngẩn người, cảm giác được người bên cạnh kéo mình một cái, Sở Niệm bèn ngẩng đầu lên, trên mặt có ý cười vui.

"Chào cậu."

Cẩm Mặc cười khẽ một tiếng, giọng nói trong trẻo giống như chuông gió được gió mơn trớn.

"Cô chính là Sở Niệm, bạn gái của anh hai đi, rất hân hạnh được gặp cô."

"Cậu cũng biết tôi à?" Sở Niệm có chút hồ đồ.

"Đương nhiên, mặc dù tôi và Hoa Lệ đều ở nước ngoài, nhưng anh hai lại hay nhắc đến cô trong điện thoại.—ll..,,e,,yyy,,,do,,,,,--- Trước đây tôi hay nghĩ cô gái có thể khiến anh hai yêu thương sẽ là người như thế nào, không ngờ hôm nay đã được gặp. Ánh mắt của anh hai quả nhiên không tệ." Vẻ mặt Cẩm Mặc nghiêm chỉnh nói lời dối gian, trình độ giả đứng đắn và da mặt dày làm cho Thương Sùng và Hoa Lệ đứng bên cạnh cũng tự thấy xấu hổ.

Sở Niệm có chút thẹn thùng, cười khan hai tiếng, cũng không nói gì. Hoa Lệ vừa muốn giải vây giúp Sở Niệm, cũng không muốn cứ kệ mọi người đứng bên ngoài tán gẫu, vì vậy mỗi tay túm một người, đi vào trong tiệm.

Đừng thấy quán hải sản khá nhỏ mà xem thường, còn chưa tới giờ cơm, trong quán đã ngồi đầy người. May mà Hoa Lệ đã sớm kêu Cẩm Mặc đặt một phòng riêng, bốn người một trước một sau ngồi vào ghế.

Qua loa hỏi thăm Sở Niệm muốn ăn cái gì, Hoa Lệ liền cầm thực đơn bắt đầu gọi món. Sau khi chỉ trỏ một đống đồ, ngồi ở một bên, Sở Niệm mới phát hiện tất cả những món cô nhóc kia gọi đều liên quan đến cá.

Cá ấy à, cách một ngày ăn một lần còn được, một bữa cơm liền ăn nhiều cá như vậy, Sở Niệm ngẫm lại đã cảm thấy khó chịu.

Cô có chút lúng túng gãi gãi đầu, nhìn về phía Hoa Lệ, hỏi: "Hoa Lệ, cô rất thích ăn cá sao?"

"Đương nhiên." Là một con mèo mà nói, cá là loại thức ăn ngon nhất trên thế giới rồi!

Hoa Lệ lè lưỡi liếm liếm đôi môi, đôi mắt màu lam được ngọn đèn chiếu sáng long lanh. Một tay cô cầm đôi đũa, rất là hưng phấn nói với Sở Niệm: "Tôi nói với cô, cá trong tiệm này là khá nổi danh đấy. Tôi ở.....Ở trên máy bay, tôi đã nghe thấy có người bàn luận về tiệm này rồi. Lát nữa chờ món ăn lên, cô nên ăn nhiều một chút."

"Được, được, tôi nghe lời cô." Đối mặt với Hoa Lệ nhiệt tình như thế, Sở Niệm thật đúng là hơi không đỡ được. Bày ra dáng vẻ bất chấp, chuẩn bị thoải mái chén hết bữa tiệc cá này!

Vốn dĩ, Sở Niệm cho là mình đã ăn rất hăng rồi, nhưng khi thấy Hoa Lệ ăn sạch ba con cá, cô liền tự cảm thán từ đáy lòng. Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn!

Cẩm Mặc cũng không ăn, chỉ liên tục uống rượu với Thương Sùng. Sở Niệm ăn đã no no, tựa vào lưng ghế, hoàn toàn rút khỏi trận chiến này.

Song, dựa vào câu chuyện mà ba người nói trước đó, rốt cuộc cô đã hiểu rõ quan hệ của ba người bọn họ.

Hoa Lệ là em gái cùng mẹ khác cha với Thương Sùng, là con lai Mỹ - Hoa. Bởi vì theo họ cha nên khác họ với Thương Sùng. Còn Cẩm Mặc thì là chồng chưa cưới của Hoa Lệ, cũng là con lai. Về phần là lai nào thì cậu không nói, Sở Niệm đương nhiên cũng sẽ không hỏi.

Hoa Lệ và Cẩm Mặc sinh hoạt ở nước ngoài quanh năm, vài năm mới về một lần. Cho nên, cô hẳn là chưa từng gặp qua bọn họ.

Bắt đầu Sở Niệm còn có chút khách khí, dù sao ở đây cô cũng chỉ biết mỗi Thương Sùng. Nhưng qua mấy tiếng sau, ba người cùng tuổi đã bắt đầu vui cười, nói chuyện phiếm.

Khó được thật sự vui vẻ ăn xong bữa cơm tối, Cẩm Mặc liền tìm cớ, mang theo Hoa Lệ rời khỏi trước.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 95: Tình cảm không dành cho tình tay ba

Thương Sùng và Sở Niệm cũng không ở lại lâu, coi như là tản bộ sau khi ăn xong, hai người chậm rãi đi về phía trường học.

Nhìn đường phố được ánh đèn chiếu sáng rực rỡ nên tâm tình Sở Niệm khá tốt. Cô kéo cánh tay Thương Sùng, nói: "Không ngờ anh vẫn còn một cô em gái đáng yêu như vậy, Thương Sùng, anh thật sự quá hạnh phúc!"

Thương Sùng nở nụ cười, đáp: "Hạnh phúc? Nhưng anh không hề cảm thấy."

"Anh đó, thật đúng là sinh ở trong phúc mà không biết hưởng." Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ.

"Có người nhà là đã rất hạnh phúc, em cũng muốn có một em trai hoặc em gái, nhưng là không có phúc phận."

Hai từ 'người nhà' đó, đối với Sở Niệm mà nói, quả thực là một yêu cầu xa vời.

Thương Sùng căng thẳng trong lòng, ôm cô vào trong ngực, yên lặng thở dài, anh nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô, nói: "Cô bé ngốc, không phải chính em là người nhà của em sao? Về sau không cho phép xem phim tình cảm nữa, làm cho em trở nên dễ dàng đa sầu đa cảm như vậy. Em nhìn đi, em vừa nhíu mày, lòng anh liền đau theo. Nếu về sau em cứ hay nhíu mày, anh sẽ bị bệnh tim mất."

"Phi phi phi! Mỏ quạ đen!"

Sở Niệm ôm lấy Thương Sùng, trách: "Về sau anh còn nói mình như vậy, em sẽ không để ý anh nữa. Nếu anh thật sự bị bệnh, em sẽ 'hồng hạnh xuất tường' đấy!"

"Em dám!" Thương Sùng nhướn mày nói.

"Anh xem em có dám hay không!" Nói xong, hung hăng cắn bả vai anh một cái. Thừa dịp anh bị đau buông cô ra liền chạy đi thật xa.

Cô xoay người làm mặt quỷ với anh, vừa cười vừa nói: "Chú à, ngày mai em dẫn anh đi khám Trung y nhé. Có bệnh không sợ, em có thuốc!"

Thương Sùng nghiêng đầu nở nụ cười, sau đó thừa dịp Sở Niệm đắc ý, lao đến chỗ cô.

Hai người vui vẻ chơi trò 'diều hâu bắt gà con' ở trên đường,--..,..—ll,,quy,,,don,,,,----cả hai đều không để ý đến Tần Tâm Nhu đang đứng bên góc đường.

Cô ta đứng ở trong góc khuất tối, nhìn chằm chằm hai bóng người cách đó không xa.

Nụ cười trên mặt bọn họ tựa như một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim, rốt cuộc cô ta cũng hiểu vì sao mặc kệ mình có thân thiết với anh thế nào thì người đàn ông đó vẫn chẳng thèm liếc lấy một cái.

"Sở Niệm!"

Tần Tâm Nhu không khỏi siết chặt tay, đôi mắt bị nhuốm đầy vẻ thâm độc đã không còn cao ngạo như xưa, cô ta lấy di động từ trong túi xách ra, giơ lên về phía hai người kia.

.....

Buổi sáng sáu ngày sau, sân bay của Mộ Thành.

Đến cuối cùng, Sở Niệm vẫn quyết định đến tiễn Tô Lực, cô không để cho Thương Sùng đi với mình, nguyên nhân là gì, cô cũng không biết.

Nhìn người đàn ông đã gầy đi nhiều ở trước mắt, trong lòng Sở Niệm vẫn không nhịn được mà sinh ra chút cảm giác áy náy. Lần trước anh bị thương ở bệnh viện, mình cũng không có đến thăm anh. Hiện tại.....Coi như là báo đáp anh trước kia đã đối xử tốt với mình đi.

Đứng ở đối diện nhìn Sở Niệm, Tô Lực thật sự không nghĩ tới cô sẽ đến tiễn mình. Vốn là muốn mượn cơ hội xuất ngoại, để cho mình quên cô đi. Nhưng giờ khắc này nhìn thấy cô, nội tâm của anh vẫn không nhịn được mà gợn sóng.

Anh không muốn quên, cũng không thể quên!

Anh cất bước đi đến trước mặt Sở Niệm, cố nén suy nghĩ ôm cô vào lòng ở trong đầu, há to miệng, nói: "Sở Niệm, đã lâu không gặp."

Sở Niệm gật gật đầu, tránh né ánh mắt nóng rực của Tô Lực. –ll,.qq,,do,,,,nnn----Nếu là lúc trước, cô sẽ không hiểu thứ tình cảm bên trong đó, nhưng giờ thì khác rồi.

Cô cắn môi dưới, mấy phút sau mới hỏi: "Lần trước bị thương, đã khỏi chưa?"

"Đã tốt rồi." Tô Lực nhìn cô, không hề chớp mắt.

"Vậy thì tốt rồi." Sở Niệm hạ mắt nhìn dưới đất, nét mặt khiến Tô Lực nhìn mà không hiểu.

Hai người cứ đứng im tại chỗ, ai cũng không mở miệng nói chuyện nữa. Ngay lúc cô sắp không chịu nổi bầu không khí này thì loa thông báo trong đại sảnh liền vang lên.

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn cửa soát vé đã chật ních người, cô nói: "Anh nên đi rồi."

"Sở Niệm..."

Tô Lực nhăn mày, bàn tay đặt ở hai bên thân hơi siết chặt. Một lát sau, anh hỏi: "Vẫn chưa chịu tha thứ cho anh sao?"

Sở Niệm lắc lắc đầu, đáp: "Đã qua rồi."

"Vậy chúng ta..."

"Chúng ta vẫn là bạn bè." Sở Niệm cắt đứt lời Tô Lực, không muốn cho anh có bất kỳ cơ hội hiểu lầm nào. Trước giờ cô đều không thích cảm giác mập mờ, trước kia là do cô không hiểu chuyện mới khiến Tô Lực có cảm giác sai lầm. Hiện tại, nếu tiếp tục như vậy sẽ không hề công bằng với anh.

Cô ngẩng đầu nhìn Tô Lực, trong đôi mắt đen láy tràn đầy áy náy và kiên quyết.

"Giờ tôi đã ở cùng Thương Sùng rồi, trước kia là lỗi của tôi đã không nói rõ với anh. Chuyện kia đã qua, tôi đến tiễn anh là vì hy vọng sau khi xuất ngoại, anh sẽ sống thật vui vẻ. Tôi không thích anh, anh cũng biết mà."

Ánh sáng trong mắt Tô Lực đã tắt, anh nhìn Sở Niệm, nói: "Nhưng mà anh không muốn quên em, em biết là anh thật sự thích em mà."

"Tôi biết rõ, nhưng tình cảm thì không thể chứa nổi chuyện tình tay ba. Đối với anh, với Thương Sùng đều không công bằng."

"Anh hiểu rõ ý của em rồi."

Tô Lực buồn bã cười một tiếng, cho dù đau lòng nhưng anh cũng không làm chuyện quấn chặt một người. Coi như nói thẳng tình cảm của mình một lần cuối cùng đi, trong lòng quyết định, anh vươn cánh tay mạnh mẽ, ôm Sở Niệm vào trong ngực. Cảm giác được cô gái trong ngực đang giãy giụa, anh siết chặt hai tay mình, nói: "Đừng động, anh không có ý gì khác. Em cứ coi như để cho người bạn này làm chuyện đầu tiên muốn làm trước khi rời đi. Về sau, chúng ta..... Chỉ là bạn bè."

"Tô Lực... Thực xin lỗi." Sở Niệm nhắm hai mắt lại, giờ khắc này cô thừa nhận cô khổ sở rồi.

Tô Lực lắc lắc đầu, nói: "Người nên nói xin lỗi là anh, trước kia anh vẫn tự nhủ, anh sẽ khiến cho em mãi mãi vui vẻ. Nhưng anh không làm được, đã để cho em đau lòng rồi."

"Kết quả như vậy cũng tốt, ít nhất chúng ta còn có thể tiếp tục làm bạn." Tô Lực buông cô ra, rất cố gắng mỉm cười.

"Chờ sau này anh về, em có thể dẫn anh đến nhà hàng mì thịt bò vừa có thịt lại có rượu không?"

"Đương nhiên có thể." Sở Niệm gật gật đầu.

"Vậy phải chờ anh trở về, nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt."

"Anh cũng vậy."

Tô Lực cười nhẹ một tiếng, lời muốn nói đã nói xong, anh.....Cũng nên rời khỏi thôi.

Anh vẫy tay với cô, giống như ở đây không có gì quyến luyến nữa, xoay người đi vào lối đi an toàn.

Chỉ là Tô Lực không trực tiếp lên máy bay, mà là ngừng lại trước cửa kính mà biển người đang bắt đầu chuyển động. –ll,,q..qu,,,do,,,,nn-----Nhìn bóng dáng vẫn đứng đó chưa rời đi, lồng ngực của anh liền truyền đến từng hồi đau nhói.

Anh sẽ chờ em, liên tục chờ đợi. Cho dù, về sau chúng ta chỉ là bạn bè.

Anh nhìn tấm vé máy bay trong tay, liền siết chặt bàn tay.

.....

Trong nhà Thương Sùng, đang diễn ra một khóa dạy dỗ nghiêm khắc. Đương nhiên thầy giáo là Thương Sùng, học sinh bị dạy bảo là Cẩm Mặc và Hoa Lệ.

Cẩm Mặc cảm giác mình rất đáng thương, ngày đó cậu đã đi tìm Hoa Lệ dựa theo lời chủ nhân nói rồi, chỉ là mình cậu không thể đối phó được với cô nhóc kia. Quấn quít chặt lấy còn chưa nói, còn chơi trò ngốc nghếch, khóc thút thít, muốn nhảy sông tự vẫn.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

"

Chương 96: Kẻ tàn tật ba giây

Nên biết lúc ấy bọn họ đang đứng trên con đường đi bộ phồn hoa nhất Mộ Thành, Hoa Lệ vừa khóc lóc gọi cậu là kẻ phụ bạc, còn nói muốn tự sát. Những người vây xem kia, bắn nước bọt cũng đủ dìm chết cậu rồi, huống chi cậu đã thật sự phải mặt mo, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ mới phải đuổi theo cô.

Vì sao chủ nhân lại phạt mình đứng chung với bà điên này chứ.....

Oan uổng, quá oan uổng!

Đứng bên cạnh cậu, Hoa Lệ liếc thấy Cẩm Mặc như vậy, tặng một ánh mắt xem thường, không chút khách khí hừ mũi.

"Thật là không có tiền đồ, một người đàn ông mà động một chút đã đỏ vành mắt, anh nghĩ mình là thiếu niên loài người đáng thương, không có chuyện gì còn cảm thán góc bốn mươi lăm độ cũng tuyệt vời à."

"Đó chẳng phải do cô hại à!" Cái gì Cẩm Mặc cũng có thể nhẫn, nhưng nói cậu không phải là đàn ông, vậy đừng trách cậu không khách khí.

Trong đôi mắt màu nâu tràn đầy ghét bỏ, đánh giá Hoa Lê: "Mới làm người chưa đến vài ngày, cô xem xem mình đã biến thành dạng gì rồi? Ăn vận đỏ chóe như hoa mẫu đơn, nếu như đi qua khu đèn đỏ,--ll.,,q...d,....onn,,,,----cô đừng có mà đi theo chúng tôi. Bằng không chú cảnh sát sẽ nghĩ chúng tôi là khách làng chơi!"

"Có chơi gái cũng không tìm kẻ tàn tật như anh." Hoa Lệ cười nhạo một tiếng, ngón tay không chút lưu tình chỉ vào hạ thể của Cẩm Mặc.

"Loại sinh vật ba giây, cười chết tôi rồi!"

"Ai ba giây! Cô nói ai ba giây!"

"Ai trả lời thì tôi nói người đó."

"Có bản lĩnh thử xem!"

Mèo đực có một nỗi sầu bi rất lớn, cho dù sức lực có mạnh mẽ đến đâu, nhưng chỉ cần dưới hình dạng mèo, xx gì đó chỉ cần ba giây liền kết thúc. Nói cách khác, chỉ có thể động ba cái. Một, hai, ba.....Kết thúc!

Trước kia cậu không có cách biến ảo ra thân người, Hoa Lệ cũng không ghét bỏ cậu. Hiện tại, mới mấy ngày thôi đó! Con mèo cái này còn nói như vậy, Cẩm Mặc cảm thấy đêm nay mình cần dạy dỗ cô cẩn thận một chút, làm cho cô biết cái gì gọi là kêu cha gọi mẹ!

Hoa Lệ thì ngược lại, không có kích động giống Cẩm Mặc, cô gõ gõ ngón tay của mình, đuôi mắt nhếch lên. Ngay tại lúc Cẩm Mặc cho rằng cô đã sợ mình, cô không nhanh không chậm hơi nhếch cái miệng nhỏ. Giọng nói không mặn không nhạt, nhưng đầy ý tứ hàm xúc châm chọc.

"Tôi cũng không muốn mới đến nhân gian chưa được vài ngày đã làm ra một vụ án mạng, cho dù kẻ chết chỉ là một con mèo đực mà thôi."

Cẩm Mặc xù lông, xắn ống tay áo, dáng vẻ như muốn liều mạng với cô.

Hoa Lệ cũng chẳng vừa, tuy thực lực không mạnh như Miêu Vương Cẩm Mặc sống gần ngàn năm này, nhưng cô cũng không có ý nhượng bộ. Giơ lên một đôi tay đã biến thành móng mèo, đầu ngón tay sắc như đao.

Hai người trước mắt đã gươm đao sẵn sàng, Thương Sùng ngồi trên sofa rất là bất đắc dĩ xoa mi tâm.

Dù gì mình cũng là chủ nhân của bọn họ, vậy làm sao mà mình chưa lên tiếng đã bị hai con mèo vừa thấy mặt nhau đã cắn nhau kia phót lờ rồi?

Nghĩ đến cô nhóc Sở Niệm kia thường xuyên thích nói một câu, Thương Sùng suy tính, có phải nên chứng minh sự hiện hữu của mình hay không?

Thừa dịp hai người kia còn chưa đánh nhau, anh liền khoanh tay ở trước ngực, môi mỏng cong lên, mở miệng: "Muốn đánh thì làm đi,--..,,.q.q.,,d...o,,,,,-
--- ta lại muốn xem sau khi cả hai hóa thành người thì tay chân sẽ như thế nào?"

"Chủ nhân, Cẩm Mặc không dám."

"Chủ nhân, Hoa Lệ sai rồi."

Nghe được lời Thương Sùng, hai người lập tức an tĩnh lại. Cả hai đều cúi thấp đầu, dáng vẻ đầy 'Hối lỗi'.

Thương Sùng không khỏi cảm thấy buồn cười, anh nhướn mày, hỏi lại: "Sai? Sai ở đâu?"

Cẩm Mặc mở miệng đáp trước: "Cẩm Mặc không hoàn thành được việc chủ nhân giao, chẳng những không lôi được Hoa Lệ về, mà còn để cô ấy đi tìm chủ nhân."

Thương Sùng suy nghĩ một chút, ánh mắt chuyển tới trên người Hoa Lệ.

Hoa Lệ sợ run cả người, bĩu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Chủ nhân, không phải là Hoa Lệ mạo muội. Chỉ là vì sao Cẩm Mặc có thể ở lại bên cạnh chủ nhân mà Hoa Lệ lại không thể chứ? Cô gái tên Sở Niệm đó, giờ em đã gặp rồi. Nếu giờ ngài đuổi Hoa Lệ đi, cô ấy sẽ nghi ngờ ạ."

Con nhóc này, còn dám tìm bia đỡ đạn nữa chứ!

Thương Sùng nhìn cô, đáp: "Không phải em mới về từ nước ngoài sao? Hiện tại tiếp tục trở về quốc gia của em là được."

"Không được, nào có em gái về gặp anh trai trong vài ngày. Hơn nữa, cô nhóc Sở Niệm kia thông minh lắm. Hoa Lệ cảm thấy, chủ nhân ít nhất phải cho Hoa Lệ ở đây nửa năm hoặc một năm. Như vậy, cô ấy sẽ thật sự cho rằng Hoa Lệ là em gái của chủ nhân." Hoa Lệ chớp chớp hai mắt, vẻ mặt nghiêm túc, thật đúng là đang suy nghĩ cho Thương Sùng.

Thấy Thương Sùng không có lập tức phản bác mình, Hoa Lệ nịnh nót tiến đến gần. Cô không sợ Thương Sùng như Cẩm Mặc,--..,ll....e..q,,,yy....do,,,,,-
-- tuy đôi lúc vị chủ nhân này cũng rất đáng sợ.

Nhớ đến nữ chính mà mình xem trên ti vi, Hoa Lệ bày ra dáng vẻ ngây thơ, trong đôi mắt màu xanh lam đầy vẻ chân thành và không cam lòng.

Cô nói: "Chủ nhân, mấy chục năm rồi ngài chưa quay về thăm Hoa Lệ rồi. Lần này là Hoa Lệ không ngoan, nhưng nếu chủ nhân cho phép Hoa Lệ ở lại, Hoa Lệ nhất định sẽ rất biết điều, rất biết điều."

Thương Sùng nhìn cô một cái, nhăn mày rõ ràng không tin, hỏi: "Em sẽ ngoan ngoãn sao?"

Hoa Lệ hăng hái gật đầu, học cách thề của con người, giơ móng mèo đã quên mất phải thu về, đáp: "Hoa Lệ bảo đảm."

Thương Sùng nhìn về phía Cẩm Mặc, hỏi: "Cậu tin nó sao?"

Cẩm Mặc lắc lắc đầu, rất không khách khí đáp: "Không tin."

Hoa Lệ cắn răng, con mèo đực chết tiệt này, đến giờ vẫn còn mang thù. Nếu không phải cô đã ở cạnh cậu ta khá lâu, nên mới nhịn được! Quả nhiên mèo đực và đàn ông đều không đáng tin cậy, đến cuối cùng vẫn chỉ có mình mới giúp được mình.

Hừ, dù sao chị đây còn có đòn sát thủ! Quay đầu lại sẽ trừng trị mi!

Dùng ánh mắt hung dữ đâm vài cái lỗ trên người Cẩm Mặc, rồi lại biến về vẻ mặt dịu ngoan, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói: "Chủ nhân, lần này Hoa Lệ thật sự thề sẽ không ham chơi nữa. Ngài xem Sở Niệm cũng có ấn tượng tốt với Hoa Lệ,---...ll..q,,d..o0-----,,,,,,Hoa Lệ cũng rất muốn làm bạn với Sở Niệm. Ngài nói xem, Hoa Lệ đáng yêu như thế, nhất định có thể khiến cô ấy vui vẻ. Chẳng lẽ chủ nhân không muốn Sở Niệm càng thêm vui vẻ hơn sao?"

Lại dám dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, sắc mặt Cẩm Mặc khó coi như ăn phải ruồi bọ. Cậu mong chờ nhìn qua Thương Sùng, kỳ vọng anh đừng đáp ứng Hoa Lệ.

Cậu cũng không muốn suốt ngày bị một mụ điên vây quanh như vậy! Không cần, kiên quyết không cần!

Thương Sùng dùng ngón tay chống đầu, liếc Hoa Lệ, hỏi: "Em đã biết thân phận của Sở Niệm rồi?"

Hoa Lệ ngây thơ lắc lắc đầu.

"Cô ấy là truyền nhân của thế gia trừ ma, cũng chính là người chuyên môn bắt loại yêu miêu như em."

Thương Sùng rất là hài lòng với vẻ mặt sửng sốt của Hoa Lệ, anh nâng ngón tay phải chỉ chuỗi dây chuyền kim cương trên cổ cô, nói tiếp: "Em cho rằng vì sao vô duyên vô cớ Cẩm Mặc phải đưa em chuỗi dây chuyền đó? Là ta bảo nó đưa cho em, bằng không em cho rằng lúc em xuất hiện ở trước mặt Sở Niệm, cô ấy sẽ đối đãi với em như người bình thường sao?"

Hoa Lệ kinh hãi rồi, cúi đầu nhìn nhìn sợi dây chuyền trên cổ mình, lại nhìn về phía Cẩm Mặc.

"Vậy của anh ta đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"

Chương 97: Cô đang uy hiếp tôi?

"Cũng thế, chỉ là lúc trước Cẩm Mặc xuất hiện ở trước mặt Sở Niệm là một con mèo đen. Không hiện thân, cộng thêm sợi dây chuyền kia, Sở Niệm đương nhiên sẽ không hoài nghi cậu ta. Nhưng nếu như em sống đã lâu năm, kết quả sẽ là thế nào, ta cũng không dám bảo đảm."

Hoa Lệ che mắt, vì sao trước đó con mèo đực đáng ghét kia lại không nói qua với mình, Sở Niệm là người trừ ma chứ. Nhưng bây giờ bảo cô quay trở về, cô thật sự không muốn!

Bộ dạng kiêu ngạo ban nãy đã lập tức biến mất hơn phân nửa, cô hạ thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Cùng lắm thì hạn chế tiếp xúc với cô ấy là được, nếu thật sự không được, em liền biến về nguyên hình. Dù sao, Hoa Lệ cũng không muốn đi."

"Em quyết định xong rồi?"

"Quyết định xong rồi."

"Tự mình gánh chịu hậu quả đi?"

"Vâng."

"Bảo đảm tuyệt đối không gây chuyện?"

"Hoa Lệ bảo đảm."

Thương Sùng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó, dưới ánh mắt tuyệt vọng của Cẩm Mặc, gật đầu với Hoa Lệ, nói: "Trên lầu có phòng của em và Cẩm Mặc ---l,,q,,do,,,,nnnnn, hãy nhớ kỹ lời mình đã nói."

"Chủ nhân, đừng mà----- "

"Chủ nhân, ngài tốt nhất!"

Tiếng kêu rên của Cẩm Mặc và tiếng hoan hô của Hoa Lệ đồng thời nổ vang trong phòng khách, nhìn Thương Sùng đã lên lầu, Hoa Lệ nắm chặt tay kêu răng rắc.

Cô nghênh ngang đi đến bên cạnh Cẩm Mặc, dương dương đắc ý lắc lắc thân hình như rắn nước của mình, đi vòng quanh cậu. Thật vất vả dừng lại, trong miệng còn phát ra tiếng chậc chậc.

Cô nâng cằm cậu, đôi mắt hơi híp, nói: "Anh sớm chết tâm đi, còn lẩn trốn cũng không trốn thoát vuốt mèo của chị đâu!"

Nói xong, cô liền kéo Cẩm Mặc đã hoàn toàn ngây ngốc, đi lên lầu về phòng của bọn họ.

.....

Ngồi ở trong phòng đọc sách, nghe tiếng kêu cứu của Cẩm Mặc truyền đến từ căn phòng cách vách, anh rất vô tâm cười một cái. Chuyển mắt nhìn sắc trời bên ngoài đã dần tối,--ll..q,uy,,,don,,,,,═══ anh đột nhiên rất muốn gọi điện thoại cho cô nhóc kia.

Đứng dậy cầm di động từ chỗ tủ ở đầu giường, anh còn chưa bấm phím mở khóa, đi động liền reo lên.

Nhìn tên người hiển thị trên màn hình, anh liền nhíu mày, dứt khoát tắt đi. Nhưng chưa đến một phút, tiếng tin nhắn báo vừa có tin nhắn đến.

Thương Sùng đương nhiên biết rõ là ai gửi tin nhắn đó, trầm tư một chút, anh liền mở khóa, mở tin ra đọc.

"Thương Sùng, em có việc muốn nói với anh, là về Sở Niệm. Nếu như anh muốn biết, hãy gọi điện thoại cho em, Tần Tâm Nhu."

Trong lòng Thương Sùng đột nhiên có một cảm giác rất xấu, anh đi ra ban công, bấm số của Tần Tâm Nhu. Còn chưa kêu được vài tiếng, cuộc gọi đã có người nhận.

"Cuối cùng anh cũng chịu gọi điện thoại cho em." Đầu dây bên kia, Tần Tâm Nhu cười nhẹ một tiếng.

"Có chuyện gì nói thẳng đi." Thương Sùng lạnh lùng nói.

"Nói qua điện thoại không rõ được, hay là, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện nhỉ?" Thấy đầu bên kia im lặng, Tần Tâm Nhu lắc lắc cái ly đế cao trong tay.

"Xem ra, thầy Thương không có hứng thú rồi. Vậy thì không tốt rồi, dù sao Sở Niệm..."

"Thời gian, địa điểm."

"Tám giờ, TTs Coffee, không gặp không về."

Thương Sùng tắt cuộc gọi, đôi mắt phản chiếu trên kính hồng rực lên.

.....

Tám giờ tối, Thương Sùng đẩy cửa chính của TTs'Coffee ra, lạnh lùng nhìn bốn phía, rồi đi thẳng đến trước mặt Tần Tâm Nhu.---ll,,quy,,,don,,,,--- Anh ngồi trên sofa, phất tay với người phục vụ đang muốn đi qua.

"Nói đi, chuyện gì."

Tần Tâm Nhu nhìn anh một cái, dùng thìa bạc khuấy nhẹ cafe đen trong chén, mở miệng: "Thương Sùng, dù gì cũng là đồng nghiệp một thời gian. Không cần vội vã đi thẳng vào vấn đề như vậy đi?"

"Có gì nói thẳng, tôi không thích vòng vo." Thương Sùng lạnh lùng liếc cô ta, tựa người vào lưng ghế ngồi.

"Vậy nếu như là Sở Niệm thì sao?"

"Cô muốn nói cái gì?"

Tần Tâm Nhu cầm di động đặt lên mặt bàn, cô ta rất mong đợi xem Thương Sùng sẽ phản ứng thế nào sau khi nhìn thấy những hình ảnh kia.

Vài phút sau, Thương Sùng mới cầm di động lên. Nhìn hình ảnh bên trong, đôi mắt anh đột nhiên lạnh lẽo.

"Hôm nay, vừa khéo em đến sân bay tiễn một người bạn, liền thấy một màn này." Tần Tâm Nhu cười đắc ý.

"Người đàn ông đó là người liên tục theo đuổi Sở Niệm lúc trước đi, nhưng cũng rất bình thường. Có người bạn trai tốt như thế muốn xuất ngoại, Sở Niệm lưu luyến cũng là chuyện thường tình."

Thứ Tần Tâm Nhu đưa cho Thương Sùng xem chính là bức ảnh chụp Sở Niệm bị Tô Lực ôm chặt vào buổi sáng hôm nay.__ll,,q,,d,,o...,,,---Góc máy khá tốt, ngay cả nét mặt của Sở Niệm cũng được chụp vô cùng rõ ràng.

Thương Sùng nhíu mày, ném di động qua một bên, hỏi lại: "Trùng hợp sao?"

"Đương nhiên, nếu không sao em có được những bức ảnh đó chứ?"

Đêm hôm đó thấy bọn họ ôm nhau ở góc đường, Tần Tâm Nhu liền chụp ảnh lại. Trong lòng cô ta nghĩ, Thương Sùng đã bị cô nhóc kia lừa gạt rồi, cho nên ngày hôm sau cô ta tìm đến một thám tử tư, đặc biệt phụ trách theo dõi cô nhóc kia.

Trời không phụ người có lòng, còn chưa được vài ngày, đã bị cô ta chụp được bức ảnh thú vị như vậy.

Cô ta nhấp nhẹ cà phê trong ly, lúc nâng mắt lên thì vẻ giễu cợt ban đầu đã thay bằng sự si tình và đau khổ. Tần Tâm Nhu nhìn Thương Sùng, nói: "Em biết rõ anh thích Sở Niệm, nhưng cô ấy đã có bạn trai rồi. Thương Sùng, anh biết là em thích anh mà."

"Sau đó thì sao?" Giọng nói của anh bình tĩnh làm cho người ta không đoán được.

"Sao anh không thử ở cùng với em chứ? Sở Niệm có thể làm gì cho anh, em cũng làm được."

Dịch bàn tay để Tần Tâm Nhu không có cơ hội nắm được, Thương Sùng nhìn cô ta. Vẻ mặt cũng giống hệt đôi mắt anh, lạnh lẽo khiến cho Tần Tâm Nhu không kiềm được run rẩy trong lòng.

"Cô Tần, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm vài chuyện. Bạn trai của Sở Niệm không phải là người trong ảnh, mà là tôi." Thương Sùng cong khóe miệng.

"Tôi không biết hành động hôm nay của cô là xuất phát từ mục đích gì, nhưng tôi cảnh cáo cô, nếu như cô còn dám phái người đi theo Sở Niệm,--,,..llq,,,d,,..ooo----kết quả của cô, tuyệt đối sẽ không như cô mong muốn đâu."

Tần Tâm Nhu sửng sốt một chút, cô ta tuyệt đối không ngờ Thương Sùng không kiêng nể gì mà nói ra những lời đó. Cô ta siết chặt nắm tay, nhìn chằm chằm anh.

"Thương Sùng, anh có biết nếu như trường học hoặc là bên ngoài biết được anh và sinh viên của mình yêu đương, kết cục của anh sẽ là gì không!"

"Đương nhiên."

"Vậy anh còn..."

"Còn thẳng thắn nói cho cô biết sự thật, phải không?" Thương Sùng châm chọc nhìn cô ta.

"Cô có thể đặc biệt tìm người chụp những tấm ảnh này cho tôi, tôi đây cũng tin là cô đã sớm biết quan hệ của tôi và Sở Niệm. Về phần cách nhìn của người ngoài mà cô nói, nói thật, tôi thật sự chẳng để ý chút nào."

Nói xong, Thương Sùng đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng đúng lúc đó, Tần Tâm Nhu cũng đứng lên. Giọng cô ta đè xuống rất thấp, song vẫn khiến người ta nghe ra sự phẫn nộ ở bên trong.

Cô ta nói: "Coi như anh không thèm để ý, vậy Sở Niệm thì sao? Anh nên biết nếu em gửi bức ảnh này cho báo chí, anh có bị trường học sa thải hay không thì em không biết. Nhưng em dám vỗ ngực bảo đảm, Sở Niệm nhất định sẽ bị nhà trường đuổi học!"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 98: Chỉ là nhớ em

"Cô đang uy hiếp tôi?!" Thương Sùng nhíu mày, đôi mắt đen thoáng qua một vòng sáng đỏ hồng như máu.

"Nếu như anh nghĩ thế, em cũng không phủ nhận." Tần Tâm Nhu hất cằm lên, nhìn anh.

"Thương Sùng, em không hiểu tại sao anh lại thích một con nhóc như vậy. Tần Tâm Nhu em có chỗ nào kém nó chứ! Muốn khuôn mặt, em mạnh hơn nó. Muốn vóc người, nó càng không bằng em. Nó là một ngôi sao chổi khắc chết cả người nhà nó, giờ anh cũng không để ý đến sống chết sao?!"

"Cô điều tra đúng là quá tường tận." Thương Sùng trào phúng nhìn cô ta một cái, cất bước đi đến trước mặt cô ta. Ngay lúc Tần Tâm Nhu cho là anh sẽ hồi tâm chuyển ý, người đàn ông kia liền mở miệng.

"Cô ấy là sao chổi, vậy cô là cái gì?"

"Anh.....Anh có ý gì?"

"Tần Y, vợ ba của đại ca xã hội đen Âu Dương Chính Long ở Mộ Thành. Nói thật dễ nghe là vợ, nói khó nghe là tình nhân. Mười tám tuổi bị Âu Dương Chính Long cưỡng gian, về sau nhẫn nhục đi theo bên cạnh ông ta. Một năm sau sinh một cô con gái, vì không phải dòng chính cho nên chỉ có thể theo họ mẹ. Tần Y đặt tên cho con gái mình là Tần Tâm Nhu." Thương Sùng cong khóe môi, rất hài lòng thưởng thức sắc mặt của Tần Tâm Nhu.

Thấy đôi môi cô ta trắng bệnh, Thương Sùng nói tiếp: "Âu Dương Chính Long vốn rất lạnh nhạt với hai mẹ con Tần Y, nhưng con gái của Tần Y lại không cam lòng để ông ta lạnh nhạt với mình và mẹ mình.--..ll..q.q,,,don,,,,---═Cho nên, lúc còn rất nhỏ cô ta đã biết nhìn sắc mặt người khác, biết được nên nói lời gì trong trường hợp nào. Đầu óc rõ ràng, miệng ngọt, hơn nữa ra tay cũng rất hung ác. Lúc năm tuổi dùng nụ cười ngây thơ, chất phác lừa mất thú cưng của con gái của bác gái. Hơn nữa, ở ngay trước mặt Âu Dương Chính Long, giết chết con chó con chưa được nửa tuổi và lột da. Từ đó liền thành bảo bối trên tay cha mình, cưng chiều có thừa."

"Song, địa vị tăng lên thì kẻ địch cũng tăng theo. Bác gái hận, anh chị em chán ghét, thậm chí ngay cả mẹ ruột Tần Y của cô cũng vì cô giết người giúp Âu Dương Chính Long lần cuối mà quyết định cắt đứt quan hệ mẹ con với cô." Thương Sùng hừ lạnh một tiếng, nhướn đôi mày đẹp nhìn cô ta.

"Sở Niệm là mất cha mẹ, song vẫn mạnh mẽ hơn cô. Ít nhất sẽ không để cho người thân vẫn còn sống chán ghét mình!"

Cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, Tần Tâm Nhu không dám tin nhìn người đàn ông trước mắt này, cô ta không biết anh đã làm thế nào mà biết nhiều chuyện của mình như vậy.

Những ký ức tựa như cơn ác mộng kia đang điên cuồng tràn vào trong đầu, những hình ảnh vô cùng dơ bẩn đó làm cho Tần Tâm Nhu cảm thấy lồng ngực rất khó chịu, khó chịu đến sắp không thở nổi.

Hốt hoảng lùi một bước, thân thể Tần Tâm Nhu đang run rẩy.

"Anh, nói bậy!"

Là anh đoán mò đúng không, chính miệng cha cô ta đã từng nói là, ngày đầu tiên cô ta đến trường học làm giáo viên, quá khứ của cô ta đều được tẩy rửa sạch sẽ.

Tần Tâm Nhu không tin sẽ có người biết được những chuyện này, coi như là bày ra ngay trước mắt, cô ta cũng không tin!

Thương Sùng tới gần một bước, nói tiếp: "Tôi nói bậy? Tần Tâm Nhu, ngược lại cô rất biết tự thôi miên mình."

"Vậy thì thế nào? Anh vốn không có chứng cứ chứng minh người anh nói là tôi, bây giờ mẹ tôi đang ở bệnh viện tâm thần, từ nhỏ tôi đã không có cha!"

"Vậy chúng ta để cho cảnh sát đến điều tra thêm, bọn họ sẽ phân biệt được ai nói thật, ai giả dối."

"Cảnh sát hoàn toàn không tra được, anh đừng hòng gạt tôi!"

Thương Sùng nhếch môi, nói: "Vậy hôm nay tôi có thể nói cho cô biết, nếu như cô dám làm gì Sở Niệm, tôi đây sẽ làm cho cảnh sát tìm được cô, đến lúc đó tôi tin tưởng tin tức về cô còn nổ mạnh, vang dội hơn cả cô ấy. Ví dụ như, cô làm thế nào để giết một vị đại ca xã hội đen ở trên giường....."

"Không thể nào, anh đang hù dọa tôi, anh là đang hù dọa tôi." Tần Tâm Nhu sợ hãi, cô ta vừa hạ giọng tự an ủi mình,--ll,,q,q,,,don,,,,═══vừa lui về phía sau. Trẹo chân một cái, ngã ngồi trên mặt đất.

Tiếng cô ta ngã xuống không lớn, lại đủ hấp dẫn sự chú ý của đám khách xung quanh. Vài người phục vụ theo bản năng muốn đi qua nâng cô ta dậy, nhưng lúc nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông ở trước mặt cô gái kia, bọn họ chỉ đành liếc nhau, cuối cùng không dám tiến về phía trước một bước.

Thương Sùng đút tay vào túi quần, từ trên cao nhìn xuống Tần Tâm Nhu. Vẻ mặt tái nhợt của cô ta khiến cho sự buồn bực trong lòng anh vơi đi rất nhiều, lạnh lùng nhếch môi, anh xoay người rời khỏi quán cafe trong ánh mắt của mọi người.

Gió lanh trên đường làm cho đầu óc anh tỉnh táo rất nhiều, dời mắt nhìn đồng hồ đeo tay, anh ngồi vào ghế lái, chạy về phía nhà Sở Niệm.

Nửa giờ sau, anh dừng xe, bước xuống, lấy di động trong túi áo ra, bấm số gọi đi. Không đến một phút, cuộc gọi được kết nối.

"Làm sao vậy? Sao đột nhiên gọi điện cho em thế?" Mới vừa tập xong yoga ở trong phòng, Sở Niệm xoa xoa mồ hôi trán, hỏi.

"Nhớ em, muốn gặp em."

"Bây giờ à?" Thương Sùng hiếm khi làm ra hành động khiến cô khó hiểu.

Sở Niệm gãi gãi đầu, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, cô nói: "Vậy anh chờ em một chút, em thay quần áo rồi gọi xe qua nhà tìm anh."

"Không cần."

"Cái gì không cần?"

"Em không cần thay quần áo, cứ đi xuống lầu là được."

Sở Niệm sững sờ, vội vàng phóng tới bên cửa sổ, vừa thấy bóng dáng quen thuộc kia, cô liền nhíu mày, trách: "Sao anh không nói một tiếng nào đã đến vậy, mau ngồi vào xe đi, em lập tức đến ngay."

Thương Sùng đứng nguyên tại chỗ, nhìn cánh cửa sổ ở trên lầu, nở nụ cười. Anh cất di động vào trong xe, đôi mắt đen hơi lóe sáng theo tiếng bước chân vội vã trên hành lang.

Rất nhanh, Sở Niệm đã xuất hiện ở trong mắt anh với bộ đồ ngủ hoạt hình màu xanh lam và đôi dép hoạt hình. Nếu là bình thường, Thương Sùng chắc chắn sẽ không buông tha cho cơ hội này, hứng thú trêu chọc cô vài câu.

Chỉ là bây giờ.....Anh chỉ mím chặt môi, bước dài đến ôm chặt cô vào lòng.

Hành động bất ngờ đã hù dọa cô, cô không biết vì sao Thương Sùng luôn khiến người ta nhìn không thấu, bây giờ lại lộ ra cảm giác yếu ớt như vậy.--..ll,,q,q,,..don,,,,,Cô lo lắng nhíu chặt mày, hai tay ôm lấy eo anh, hỏi nhỏ: "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Thương Sùng không muốn rời đi, cứ dựa đầu vào trên vai cô, lắc lắc đầu.

"Vậy anh làm sao thế? Anh mau nói đi, đừng làm cho em lo lắng!"

"Chỉ là nhớ em thôi."

"Chỉ thế thôi à?" Sở Niệm rõ ràng không tin.

"Anh đừng có gạt em."

"Không có."

Thương Sùng thở dài một tiếng ở trong lòng, anh thừa nhận coi như mình có tin tưởng cô không thể nào làm ra chuyện quá mức với người đàn ông khác. Nhưng mà, lúc nhìn thấy tấm ảnh kia, trong lòng anh vẫn khó tránh khỏi khó chịu.

Anh không muốn mình vì nhất thời ghen tuông mà giận cô, hành động vô ích đó, làm một lần là đủ rồi. Đối với Thương Sùng mà nói, cô còn ở bên cạnh mình, đều mạnh hơn bất cứ chuyện gì.

Cũng như vậy, bị anh ôm vào lòng, lúc này Sở Niệm cũng yên tĩnh trở lại, cô ngoan ngoãn, dịu dàng dựa sát vào lòng anh. Trái tim cô rõ ràng cảm nhận được nỗi ưu thương khó tả ở trên người anh, đồng thời cô cũng biết, nếu như anh không muốn nói, vậy điều duy nhất cô có thể làm là cứ như vậy cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 99: Tôi là gì với ông

Đi ở trên đường, Tần Tâm Nhu như tượng gỗ bị người rút đi linh hồn, lung la lung lay đi trên đường. Cô ta không có tâm tư để ý chiếc ví da đã bị mình vứt bỏ kia, trong đầu đều là những lời Thương Sùng mới nói ở trong quán cafe.

Thân thể của cô ta còn đang run rẩy, cô ta không biết vì sao Thương Sùng lại biết được những chuyện quá khứ kinh hoàng đó của mình.

Tần Tâm Nhu ngừng lại, run run rẩy rẩy nhìn hai tay mình. Đôi tay này đã từng dính đầy dơ bẩn, cô ta ngây thơ cho rằng tất cả đều đi qua rồi. Những cơn ác mộng đó, những nỗi đau khổ kia sẽ không còn xuất hiện trong sinh mệnh mình nữa.

Nhưng là vì cái gì.....Hết lần này tới lần khác đều là như thế này!

Hai hàng nước mắt không thể xóa đi sự đau khổ và thù hận của cô ta, Tần Tâm Nhu cầm di động lên, bấm số của Âu Dương Chính Long.

Điện thoại vang lên hồi lâu sau, đường dây mới thông, một tiếng nói lạnh lẽo, âm trầm truyền ra từ điện thoại: "Tiểu Nhu, con vẫn còn quay về sao?"

Tần Tâm Nhu đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của ông ta, cô ta gắt gao siết chặt bàn tay, hỏi ngược lại: "Vì sao ông phải lừa tôi?"

"Ừm?"

"Không phải ông nói đã rửa sạch sẽ quá khứ của tôi rồi sao? Không phải ông nói về sau sẽ cho tôi sống cuộc đời của mình sao? –l,,,e.e.,quy,,,,,don,,,,--Vì sao vẫn còn người biết quá khứ của tôi, tại sao phải gạt tôi?"

Nghe được con gái mình chất vấn như vậy, đầu bên kia điện thoại, Âu Dương Chính Long không vui nhíu mày. Giọng nói cũng mất đi sự mỉa mai, trong nháy mắt biến thành nghiêm nghị.

Ông ta nói: "Chú ý thái độ nói chuyện của con!"

Tần Tâm Nhu lau nước mắt, chế nhạo: "Thái độ? Thái độ gì! Đường đường là một ông trùm nói chuyện cũng như không khí, ông còn muốn tôi dùng thái độ gì để đối mặt với ông!"

"Con biết nếu như con không phải là con gái của ta, con nói những lời này, có biết kết cục là gì không!"

"Đương nhiên biết rõ."

Âu Dương Chính Long ác độc, sao Tần Tâm Nhu không biết rõ chứ. Nhưng mà, chuyện đã đến bước này rồi, cô ta còn phải bận tâm cái gì!

Cô ta nói: "Nhưng vậy thì thế nào? Nếu như không phải ông nghĩ đến chuyện tôi đã giúp ông trong nhiều năm qua, ông sẽ coi tôi là con gái không? Nếu như tôi giống như mẹ tôi, có phải giờ hai mẹ con chúng tôi đã sớm lang thang trên đường cái, làm tên ăn mày rồi không!"

"Câm miệng!"

"Năm đó ông lừa mẹ tôi, hiện tại lại lừa tôi! Mẹ con chúng tôi đối với ông mà nói, là cái gì chứ! Ông nói cho tôi biết, là cái gì!" Tần Tâm Nhu điên rồi, nhiều năm tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy, đều bộc phát hết vào giây phút này.

Chưa nói đến việc cảnh sát biết được những chuyện mà cô ta đã làm, cô ta sẽ có kết cục gì. Chỉ dựa vào chuyện cô ta đã giết một ông trùm của bang phái khác vào một năm trước, người trên đường sẽ không để cô ta tiếp tục sống sót.

Dù sao đều là chết, Tần Tâm Nhu xin thề, cô ta nhất định sẽ kéo một người xuống cùng mình!

Đầu bên kia truyền đến tiếng thủy tinh vỡ vụng đủ để chứng minh Âu Dương Chính Long rất tức giận. Ông ta hung dữ nhìn chiếc ly thủy tinh vỡ nát trên mặt đất, nói: "Ban đầu là mày cố ý muốn rời khỏi tao để sống cuộc đời mới, tao không biết hiện tại mày phát điên cái gì, nhưng tao cảnh cáo mày, nếu như mày dám nói lung tung như vậy ở trước mặt người khác, tao tuyệt đối không bỏ qua cho mày!"

"Thật sự muốn giết tôi sao?"

"Tự mày hiểu rõ!"

Nói xong, Âu Dương Chính Long liền cúp điện thoại. Hai mắt tràn ngập lửa giận liếc người đàn ông đứng sau lưng, ra lệnh: "Đi tra giúp ta chuyện gần đây của Tần Tâm Nhu, nó nói gì, gặp ai đều điều tra rõ cho ta. Nếu như về sau nó còn nói chuyện loạn như vậy, cậu hãy xử nó cho ta!"

Tên thuộc hạ gật đầu nhẹ, xoay người ra khỏi phòng.

.....

Mấy ngày nay trôi qua rất kỳ quái, đầu tiên là Tần Tâm Nhu đột nhiên muốn từ chức, giờ lại gặp Nhạc Du có suy nghĩ khác thường.

Sở Niệm không có hứng thú biết lý do khiến cô ta rời đi, nhưng cô không hiểu vì sao Nhạc Du luôn quy củ lại muốn tổ chức tiệc sinh nhật năm nay ở trong quán bar.

Nghĩ đến nơi ầm ỹ không chịu nổi đó, nghĩ đến cảnh mình gặp Mặc Vân Hiên, ngồi trên sofa, Sở Niệm rất là bất đắc dĩ thở dài.

Ngồi ở một bên, Thương Sùng nhìn nhìn cô, lại nhìn tấm thiệp mời sinh nhật trong tay cô, khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: "Làm sao vậy, vẫn đang buồn bực vì chuyện phải gặp Mặc Vân Hiên à?"

"Vâng." Sở Niệm lại thở dài, gật gật đầu.

Cô rất rối rắm nháy nháy mắt, ngẩng đầu nhìn Thương Sùng, hỏi: "Anh nói xem--..ll,,q,donnn---em không đến dự sinh nhật của Nhạc Du có được không?"

"Em cảm thấy thế nào?"

Chuyện giữa Mặc Vân Hiên và Sở Niệm, anh cũng biết rõ. Cô nhóc này đã có thể đi tiễn Tô Lực, tại sao còn kháng cự Mặc Vân Hiên chứ? Chẳng lẽ trong lúc đó còn xuất hiện chuyện gì mà anh không biết sao?

Thương Sùng nhíu mày, như có điều suy nghĩ nhìn cô. Trực giác của anh nói là, cô phản ứng như thế chắc chắn có quan hệ với mình.

Sở Niệm sững sờ, chột dạ nuốt nước bọt. Cô đứng dậy, cố ý né tránh tầm mắt của anh, đáp: "Anh cũng đừng nghĩ nhiều, chẳng qua là em cảm thấy lúc đó Nhạc Du bị kẹp ở giữa sẽ không thoải mái."

"Thật sự chỉ là như vậy?" Thương Sùng rõ ràng không tin, hai mắt đen theo sát cô.

Sở Niệm gật gật đầu, xoay người quay lưng với anh.

Hai người đều có tâm sự riêng, trầm tư một hồi, một lát sau, Sở Niệm quay đầu lại, nói: "Tối mai anh đi cùng em nhé?"

"Ừm?" Thương Sùng nhướng mày.

Sở Niệm ngồi trở lại bên cạnh anh, tựa như làm nũng, khoác tay anh, nói: "Bây giờ anh là bạn trai của em, tiệc sinh nhật bạn thân của em, anh đương nhiên cũng phải theo giúp em chứ."

Thương Sùng suy nghĩ một chút, đáp: "Không phải là không thể đi cùng em, --ll.,,q,,,don,,,,----chỉ là trong trường hợp này, anh đến sẽ càng thêm phiền toái."

Địch ý của Mặc Vân Hiên với anh không hề thua kém Tô Lực, cậu nhóc kia có thể nể mặt Nhạc Du mà không ầm ỹ với Sở Niệm, nhưng không có nghĩa là khi đối mặt với anh cũng sẽ như thế.

Anh cũng không muốn quấy rầy sự hào hứng của hai cô gái, vươn tay ôm Sở Niệm vào trong ngực, nói: "Tối mai anh muốn đi ra ngoài một chuyến với Hoa Lệ, như vậy đi, quà sinh nhật tặng Nhạc Du, anh sẽ chuẩn bị sớm cho em. Quà tặng theo người đến, là một quan niệm đấy."

Sở Niệm không tình nguyện bĩu cái miệng nhỏ, song nghĩ đến mấy ngày nay Hoa Lệ vẫn ở bên cạnh mình, cuối cùng vẫn thỏa hiệp gật đầu đồng ý.

Vì vậy, sau khi hai người giao hẹn xong chuyện của ngày mai, Thương Sùng liền đưa cô về nhà.

Tối hôm sau, Sở Niệm mặc một bộ váy đen liền thân bước xuống khỏi taxi. Cô ngẩng đầu nhìn biển hiệu được trang trí đủ mọi màu sắc bằng đèn led của quán bar, liền đi thẳng vào.

Trong không khí hỗn tạp tràn ngập hương rượu và mùi thuốc lá, âm nhạc mở tối đa, tựa như muốn đâm thủng màng nhĩ của mọi người.

Sở Niệm nhíu mày liếc qua đám nam nữ họp thành nhóm kia, trong lòng không khỏi chán ghét. Bởi vì đến sớm nên cô đành tìm một chỗ hẻo lánh để ngồi xuống trước.

Chính là cùng lúc đó, trong một góc khác có một cô gái mặc bộ váy trắng chợt thoáng qua.

"Nhạc Du?"

Cho dù ánh đèn ở đây rất tối tăm, nhưng gò má của cô gái kia vẫn khiến Sở Niệm đang ngồi ở trên ghế sửng sốt một tý.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 100: Ai phái anh tới

Không kịp suy nghĩ cái gì, cô đứng dậy, bước chân cực nhanh đi về phía cô gái kia. Đáng tiếc, lúc tới ngõ nhỏ, bóng dáng màu trắng đó liền biến mất.

Cảm giác sau lưng hình như có người đang nhích lại gần, cả người cô đều trở nên cảnh giác hơn. Đầu cũng không động, thân thể cũng không xoay qua chỗ khác. Chỉ muốn làm rõ là mình suy nghĩ nhiều, hay là người nọ 'lai giả bất thiện' (không có ý tốt).

Đột nhiên, một cánh tay từ phía sau ghìm chặt cổ cô, sức lực lớn, rõ ràng là đàn ông.

Chơi tiểu xảo này, cũng quá coi thường cô rồi!

Sở Niệm nghiêm mặt, khuỷu tay dùng sức huých vào lồng ngực người đằng sau. Cảm giác người nọ hốt hoảng lùi lại, cô dứt khoát quay lại, đạp một phát.

Nếu như là bình thường, một cước này của cô nhất định có thể đạp ngã người kia. Nhưng nhìn gã áo đen ở trước mặt chỉ lùi về sau mấy bước, thân thể đã ổn định lại, trong lòng cô hơi trầm xuống rồi.

Gã đàn ông cũng không nghĩ tới Sở Niệm sẽ có thân thủ như vậy, khóe miệng nhếch lên ý cười tà ác.--=--ll,,q,uy,,,don.....---0Trông đôi mắt đen láy giống như thấy được chuyện tốt, hưng phấn tràn đầy ý chí chiến đấu. Vỗ nhẹ bụi bặm ở trước ngực áo, liền đánh với Sở Niệm.

Sở Niệm đương nhiên không phải là kẻ dễ chọc, đánh nhau kịch liệt là môn học bắt buộc từ nhỏ đến lớn của cô. Động tác nhanh nhẹn tránh thoát chiêu hiểm của gã, tuy cô biết rõ hôm nay có thể đã đụng phải một gốc cây to, nhưng khi hai quyền đụng nhau, hồi lâu gã kia vẫn không chiếm được ưu thế nào.

Khiêu khích nhìn ánh mắt đã từ từ trở nên lạnh lẽo của gã, Sở Niệm cũng không muốn dây dưa gì nữa. Híp mắt, dự định kết thúc trận đánh nhau này.

Trò chơi, giờ mới bắt đầu!

.....

Đang ở trong nhà xem ti vi, Thương Sùng đột nhiên nhận được điện thoại của Nhạc Du. Anh buồn bực nhìn di động, rồi ấn nút nhận.

"Thầy Thương, Sở Niệm đang ở chỗ thầy ạ?" Ở trong quán bar, làm sao cũng không tìm thấy Sở Niệm, Nhạc Du vội hỏi.

Thương Sùng nhíu mày, đáp: "Không phải cô ấy đã đến quán bar tìm em sao?"

"Đi khi nào?" Nhạc Du lại nhón mũi chân nhìn chung quanh.

"Em đến quán bar nửa giờ rồi mà không tìm được bạn ấy, thầy Thương, Sở Niệm ra khỏi cửa lúc nào ạ?"

"Một tiếng trước."

Thương Sùng đứng dậy, tràn đầy lo lắng nhìn sắc trời đen kịt bên ngoài. Anh nói với Nhạc Du: "Nhạc Du, em đừng lo lắng, có thể cô ấy bị tắc đường. Em ở quán bar ăn mừng sinh nhật đi, lát nữa cô ấy sẽ đến, sinh nhật vui vẻ."

Chờ ở trên lầu, Cẩm Mặc cảm nhận được tâm tình hiện tại của Thương Sùng, cậu và Hoa Lệ chạy thật nhanh xuống.—ll,,ê,.quy,,,don,,,,---- Nhìn vẻ mặt âm trầm của Thương Sùng, hỏi: "Chủ nhân, là Sở Niệm xảy ra chuyện gì sao?"

Cúp điện thoại Thương Sùng gật gật đầu.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi và Hoa Lệ lập tức đi tìm cô ấy." Cẩm Mặc và Hoa Lệ đều rất rõ địa vị của Sở Niệm ở trong lòng Thương Sùng, hai người nhìn nhau rồi cùng nhìn qua Thương Sùng, nói ra.

Thương Sùng trầm tư một chút, cầm lấy áo khoác vắt trên ghế sofa. Anh vừa đi về phía cửa vừa nói với hai người ở sau lưng: "Hai người chia nhau đi tìm, có bất cứ tin tức gì phải báo cho ta biết trước tiên."

"Vâng."

.....

Trong ngõ nhỏ đen kịt, trải qua một phen ác đấu, Sở Niệm mới bẻ quặt hai tay của gã áo đen. Cô dùng mu bàn tay lau lau vết thương ở khóe miệng, nhấc chân đạp một cái vào đầu gối gã.

"Nói, là ai phái anh tới?" Nếu không phải thân thủ của mình khá tốt, hôm nay cô thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi.

Nghĩ đến vừa rồi gã ta dùng sát chiêu với mình, trong mắt cô thoáng qua sát khí.

Xem ra, là có người muốn mạng cô rồi!

"....."

Gã cắn môi không nói, quỳ trên mặt đất, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Rất có cốt khí, nhưng hơi vụng về ngốc ngếch một chút." Sở Niệm đứng ở trước mặt gã áo đen, nhìn gã từ trên cao xuống.

Gã nhíu mày, hỏi: "Cô có ý gì?!"

"Ý tứ quá đơn giản sáng tỏ, đã như vậy còn không phân rõ nặng nhẹ, anh không đần thì cũng là kẻ ngu." Dưới ánh nhìn giận dữ của gã đàn ông, Sở Niệm thờ ơ phủi bụi trên ống tay áo. Cô nhếch môi, trong đôi mắt to đen nhánh tràn đầy khinh miệt.

Cô nói: "Nếu đã tới giết tôi, vậy anh nhất định đã điều tra qua lai lịch của tôi. Tôi cũng không sợ nói thật cho anh biết, hôm nay anh không để cho tôi chết ở đây thì tôi chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho anh. Dù sao, tôi cũng là kẻ biết mang thù."

Gã áo đen bị nụ cười của cô làm cho kinh hãi trong lòng, gã đột nhiên cảm thấy vụ làm ăn này không hề đơn giản như người kia đã nói.

Kẻ thuê mình là tàn nhẫn nhưng cô gái ở trước mặt này lại khiến cho gã run rẩy. Gã áo đen cảm thấy lúc này người đang đứng quay lưng với mình là một ác ma có răng nanh dài, luôn đang suy tính làm thế nào để cắn nát máu thịt trên người gã.

Gã không chịu nổi cách hành hạ tâm lý như vậy, cảm giác đó còn kinh khủng hơn cả cái chết, chờ lâu một giây đều là dày vò!

Gã khó khăn khom người xuống, nhắm chặt hai mắt, gần như tuyệt vọng gào thét: "Cô có bản lĩnh thì giết tôi đi!"

Sở Niệm như có như không nở nụ cười, cúi người xuống, quơ quơ ngón trỏ ở trước mặt gã.

"No, no, no, giết người phải ngồi tù đấy."

Sau đó dưới vẻ mặt kinh hoàng của gã, cô liếc qua gã nói: "Nhưng anh yên tâm, tôi còn có rất nhiều cách để hành hạ anh. Ví dụ như....."

"Ví dụ như cái gì!"

"Ví dụ như cho anh gặp lại một nhà ba người mà anh đã sát hại vào một năm trước ở Đông Thành, người phụ nữ kia tên gì nhỉ?"

".....Trình Hồng?" Gã áo đen máy móc mở miệng, hoảng sợ đến ngay cả đồng tử đều co rút mãnh liệt.

Sở Niệm gật gật đầu, rất là hài lòng nở nụ cười, nói: "Đúng, chính là người phụ nữ tên Trình Hồng đó.---;;,,lle,,e,,,quy,,,,don,,,,,----Bây giờ cô ấy đang ở sau lưng anh, nhìn anh, giống như có lời muốn nói với anh. Hay là, tôi cho hai người nói chuyện một chút nhé?"

"Không, không cần!"

"Không cần?"

Sở Niệm cầm ba lô của mình ở dưới đất lên, từ bên trong lấy một tờ bùa chú màu vàng phủ kín dấu chu sa. Cô nhíu mày, nói: "Dù sao anh cũng không định nói sự thật cho tôi biết, vậy coi như tôi hoàn thành một tâm nguyện cho người khác. Anh biết thế giới này đều có nhân quả báo ứng, anh từng giết nhiều người như vậy, những oán quỷ chết trong tay anh đều đang đứng xếp hàng chờ anh đó."

Sở Niệm nháy nháy mắt, cố gắng làm cho mình trông thiện lương một chút. Cô ngồi xổm xuống, nhìn thẳng gã áo đen kia, mở miệng: "Song thấy anh đang sợ hãi như vậy, tôi có thể nhắc nhở anh trên tinh thần hữu nghị, những con quỷ đó....Thật đúng là quái dị. Trình Hồng đó hẳn là bị anh móc mắt ra, cô ấy hả, hiện tại mặt mũi tràn đầy máu. Tôi nhìn mà tôi còn sợ hãi."

Trong lòng gã áo đen kêu "Lộp bộp" một tiếng, vội vàng nhắm hai mắt. Gã cố gắng mở miệng, lời nói ra cũng giống như đang rây bột mì, lắp ba lắp bắp: "Cầu xin, cầu xin cô, không cần, không cần....."

"Hiện tại mới cầu xin tôi, có phải hơi trễ hay không?" Sở Niệm hừ lạnh một tiếng.

"Cô, cô muốn biết cái gì tôi đều nói cho cô biết. Tôi cầu xin cô, cầu xin cô đừng để tôi nhìn thấy bọn họ. Không cần..."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 101: Làm sao anh biết em ở đây

Người có thể làm sát thủ dĩ nhiên sẽ không tin tưởng trên thế giới này có cái gì quỷ quái. Trời sinh bọn họ có lệ khí rất nặng, âm khí cũng rất nặng. Nếu như thả những linh hồn không có oán niệm ra thì họ cũng không vây quanh những dạng người này. Thế nhưng, nếu là những kẻ chết trong tay bọn họ vậy sẽ thành chuyện khác rồi.

Gã áo đen đúng là đã điều tra kỹ lai lịch của Sở Niệm, biết rõ cô là người trừ ma. Song trước đó gã cũng chẳng thèm để thông tin đó vào đầu, chẳng qua là vừa rồi cô miêu tả đúng hình dáng của cô gái mà gã đã sát hại vào một năm trước, gã mới hoàn toàn tin lời cô nó. Đồng thời cũng hiểu, cô vừa mới nói qua có rất nhiều cách hành hạ mình là những thứ gì.

Gã không sợ chết, nhưng gã không muốn gặp lại những thứ đó!

Sở Niệm nở nụ cười, đứng dậy, nói: "OK, anh nói đi. Song anh đã biết kết cục của nói dối là gì rồi đấy."

Gã quỳ trên mặt đất, dùng sức gật đầu nói: "Đúng là có người thuê tôi tới giết cô."

"Người ấy là Tôn Quý Nhân sao?"

"Không, không phải." Gã lắc lắc đầu, hai mắt vẫn nhắm chặt không dám mở ra.

Sở Niệm kinh ngạc nhíu mày, từ lúc phát hiện người đàn ông này xuống tay giết mình, trong lòng cô vẫn chắc canh là Tôn Quý Nhân tìm gã.---ll,,,,ee,qu,,,don,,,,----Chẳng lẽ ngay từ đầu mình đã đoán sai sao? Sao cô không biết mình còn kẻ thù khác vậy?

Gã áo đen thấy cô im lặng, cho rằng cô không tin lời mình nói. Buông thõng hai cánh tay đã chẳng còn chút cảm giác nào, gian nan dùng đầu gối lết về phía trước hai bước.

"Tôi không có lừa cô, căn bản là không phải Tôn Quý Nhân tìm tôi. Cô phải tin tưởng tôi! Tôi nói đều là lời thật!"

Sở Niệm nhìn gã một cái.

"Nói tiếp."

"Kỳ thật lần này người muốn đối phó cô là Âu Dương Chính Long, ông ta là đại ca của bang Long Hồ ở Mộ Thành."

Trong lòng Sở Niệm lọc ra cái tên mà gã đã nói, Âu Dương Chính Long? Giống như có chút ấn tượng, song cô và ông ta không hề có chút quan hệ nào, sao ông ta muốn đối phó mình chứ?

"Lý do?"

"Lý do hình như là vì con gái của ông ta, nhưng đó chỉ là suy đoán của tôi thôi. Cô cũng biết chúng tôi làm nghề này, kẻ thuê vốn không nói ra nguyên nhân thật sự cho chúng tôi biết."

"Con gái ông ta?" Sở Niệm càng thêm nghi ngờ, trầm tư một chút, mở miệng hỏi: "Tên gì?"

"Tần Tâm Nhu." Gã đàn ông quỳ trên mặt đất, kể đứt quãng lại mọi chuyện.

Hóa ra từ ba ngày trước Âu Dương Chính Long đã tìm đến gã đàn ông áo đen này rồi, hơn nữa còn trả một khoản kếch xù để gã giết cô.

Gã áo đen cũng được coi là số một, số hai trong giới sát thủ, hơn phân nửa danh tiếng vang dội là bởi vì ra tay sạch sẽ, sẽ không để cho cảnh sát hoặc là kẻ thù của cố chủ tìm được chút manh mối nào. Mặt khác, cũng vì gã rất có nguyên tắc của mình, nguyên tắc đó chính là rất biết làm việc.

Gã biết rõ có thể tìm đến mình thì chắc canh là người không phú thì quý. Mà Âu Dương Chính Long lừng danh đã lâu trong thế giới ngầm tìm đến gã, khó tránh khỏi không làm cho gã hoài nghi trong lòng.

Vì vậy gã vừa tìm người điều tra bối cảnh của cô, vừa điều tra nguyên nhân của hành động lần này của Âu Dương Chính Long.

Âu Dương Chính Long đúng là có con gái tên Tần Tâm Nhu, là người duy nhất có tiếp xúc với Sở Niệm. Gã cũng tra ra Tần Tâm Nhu thích Thương Sùng, Thương Sùng lại thích cô.

Cho nên, gã mới suy đoán hành động lần này của Âu Dương Chính Long là vì giúp con gái mình mà thôi.

Rốt cục đã làm rõ ràng chân tướng, Sở Niệm ngẩng đầu day day huyệt Thái dương đau nhức. Cô buồn bực, vì sao kẻ thứ ba trên thế giới này đều chỉ biết dùng một thủ đoạn đó vậy? Chẳng lẽ không có ai theo phong trào thiện lương à?

Bất đắc dĩ thở dài, hiện tại việc cô phải làm là suy nghĩ xem nên xử lý gã đàn ông ở trước mắt này như thế nào.

Gọi điện thoại kêu cảnh sát đến, chứng cớ không đầy đủ. Thả đi? Đây chẳng phải là gián tiếp bỏ mặc gã tiếp tục làm chuyện xấu sao?

Sở Niệm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn không nghĩ ra cách nào tốt.

Trong lúc cô đang tâm phiền ý loạn, sau lưng truyền đến một giọng nam trầm thấp quen thuộc. Cô nghiêng đầu qua, chạy đến cạnh anh, hỏi: "Làm sao anh biết em ở đây?"

Vội vàng chạy tới, Thương Sùng không trả lời vấn đề này,--ll,,,e,,..qu,,,,do,,,,nn.....-trong đôi mắt đen láy tràn đầy lo lắng nhìn cô. Dùng bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, sắc mặt anh đen đến dọa người.

"Bị thương sao?"

"Dính chút màu thôi, song cũng không sao." Sở Niệm cười hắc hắc, nghiêng thân thể chỉ chỉ gã đàn ông đang quỳ trên mặt đất.

"Anh xem, em đã báo thù rồi."

Thương Sùng lạnh lùng nhìn gã áo đen kia, hơi nhíu mày nhưng vẫn im lặng.

Quỳ trên mặt đất, lúc gã áo đen mở mắt vừa khéo lại đối diện với ánh mắt Thương Sùng, theo bản năng gã sợ run trên mặt đất, vội vàng nhắm mắt.

Đứng ở phía trước hẳn là người trong lòng của Tần Tâm Nhu, song, điều khiến gã thầm kinh ngạc chính là: chẳng qua anh chỉ là một thầy giáo đại học bình thường, vì sao gã lại thấy được tia sáng khát máu trong mắt anh chứ?

Sở Niệm không có nghĩ nhiều, lắc lắc cánh tay Thương Sùng, hỏi: "Anh vẫn chưa nói cho em biết, làm sao anh tìm được em?"

"Nhạc Du gọi điện thoại cho anh, nói em không có đến quán bar. Cho nên anh đi tìm quanh đấy, may mà em không có xảy ra việc gì."

Thương Sùng hạ mắt nhìn xuống đồng hồ đeo trên cổ tay, nói với cô: "Em mau gọi điện cho Nhạc Du đi, bằng không cô ấy sẽ chạy đi tìm em."

Bị Thương Sùng nhắc nhở như vậy, Sở Niệm mới nhớ tới chuyện mình đến dự sinh nhật của Nhạc Du. Vội vàng lấy di động từ trong túi ra, gọi cho Nhạc Du.

Tùy tiện viện cớ, cuối cùng kêu Nhạc Du yên tâm. Sở Niệm tắt cuộc gọi lại bỏ máy vào trong túi xách, cô nhìn Thương Sùng nói: "Xem ra anh phải đưa em đến quán bar một chuyến rồi, dù sao em cũng phải qua đó tặng quà cho Nhạc Du."

Thương Sùng gật gật đầu, đáp: "Ừ."

Sở Niệm nhếch môi cười, kéo anh đi đến trước mặt gã áo đen, nói: "Không thể để gã ở đây, anh nghĩ cách đi."

"Anh gọi điện thoại bảo Cẩm Mặc đến, em không cần lo lắng."

Hiệu suất xử lý chuyện của anh quả nhiên nhanh hơn cô rất nhiều, chỉ một cú điện thoại, chưa đến năm phút, Cẩm Mặc và Hoa Lệ đã xuất hiện ở đầu đường.

Anh đi tới nói gì đó với hai người họ xong, mới lôi kéo Sở Niệm rời khỏi ngõ nhỏ.

Gã áo đen thấy bọn họ đi rồi mới dám thở phào nhẹ nhõm. Nhưng.....Lúc nhìn thấy một nam một nữ đi về phía mình, một tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ đã phá vỡ sự yên lặng trong ngõ nhỏ.

.....

Rời đi theo Thương Sùng, đầu tiên là Sở Niệm tới quán bar gặp Nhạc Du, lần đầu tiên cô cảm thấy ánh đèn mờ trong quán bar cũng có chỗ tốt. – ll,,e,e,,q,,,uy,,,don.....---Dù sao với ánh sáng như vậy, Nhạc Du cũng không thể nào chú ý đến vết thương ở chỗ khóe miệng cô đã bị phấn nền che phủ.

Bởi vì có Mặc Vân Hiên ở đây, cho nên cô và Thương Sùng cũng chỉ ở lại nửa tiếng rồi rời đi. Nhạc Du cũng hiểu ý của cô nên không bận tâm gì.

Hai người lái xe trở lại nhà Thương Sùng, trước hết Thương Sùng để cho Sở Niệm ngồi trên sofa, tỉ mỉ kiểm tra vết thương ở khóe miệng cô rồi mới đứng dậy lấy hòm cấp cứu để trong phòng khách, ngồi trở lại bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 102: Bá đạo không cho phép

Nhìn anh thuần thục bôi thuốc lên khóe môi mình, trong lòng Sở Niệm liền hạnh phúc khó tả. Hai mắt to tròn đầy mê luyến, giống như muốn khắc sâu dáng vẻ này của anh vào trong lòng mình. Chỉ là, lúc ánh mắt cô chuyển qua mi tâm anh, cô liền nâng tay phải lên.

Ngón tay truyền đến cảm giác lạnh như băng thuộc về Thương Sùng, Sở Niệm vuốt nhẹ mi tâm nhăn nhó của anh, nói: "Còn nhíu nữa sẽ có nếp nhăn đấy."

Thương Sùng không nói, bày ra dáng vẻ: "Anh đang tức giận, đừng để ý tới anh!".

"Anh xem không phải em vẫn bình an sao? Anh biết thân thủ của em mà, một người bình thường có thể đối phó với em à?"

"Nhưng gã ta không phải là người bình thường." Nếu như không phải có người cố ý quấn lấy anh, sao anh có thể mất hơn một tiếng mới tìm được cô!

Sở Niệm là người trừ ma, nhưng cô vẫn là con gái. Đối với một sát thủ, còn là một người, cô thật sự là chẳng hề sợ chết chút nào!

Sở Niệm gãi gãi đầu, bất mãn chu cái miệng nhỏ.

"Gã là sát thủ, nhưng em cũng không phải là rau cải trắng (ý chỉ dễ bắt nạt). Anh thật sự nghĩ là mười mấy năm công phu, quyền cước của em chỉ để trưng bày thôi à?—l...e,e,,e,qu,,y,,don---Đối phó với Lưu Di Na lợi hại như vậy, em còn chẳng chớp mắt, mà để một người bình thường vào mắt à?"

"Đúng là không để vào mắt." Thương Sùng hừ một tiếng.

"Dù sao đối với em mà nói, bả vai bị người ta đâm một cái lỗ và trên mặt bị đánh một quyền, đều đau đớn giống nhau thôi."

"Anh không thấy gã ta còn bị thương nặng hơn em à, hơn nữa, anh còn không cho phép em nhất thời thất thủ, mặt vẫn nguyên vẹn sao?"

"Vẫn là không cho phép."

Thương Sùng thở dài một tiếng, đặt bông băng lên bàn trà. Anh nhìn cô, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nói: "Anh không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương em, càng thêm không cho phép em luôn đặt mình vào trong nguy hiểm. Anh hiểu rõ em còn có sứ mạng của mình, có kiêu ngạo của em. Anh cũng biết em giỏi, lá gan lớn nhưng anh vẫn là không cho phép."

Anh ôm cô vào lòng, ngừng một lát, nói: "ĐÙng trách anh bá đạo, anh biết rõ em không thể biết mình sẽ bị thương. Nhưng, mỗi lần trông thấy em không biết quý trọng bản thân, lòng anh sẽ rất đau. Em là người anh yêu, sao anh có thể cam lòng nhìn em như vậy? Trước kia như thế, về sau cũng vậy."

Nếu như có thể, Thương Sùng thật sự muốn trói cô chặt vào mình, để cô không thể rời khỏi mình!

Tựa vào Thương Sùng, Sở Niệm đáng thương chu miệng, nói: "Thực xin lỗi, lại để cho anh lo lắng. Song, --ll...,,ê..quy,,,donnnn----chuyện lần này thật sự không thể trách em, là anh gây ra nhưng người ta lại đối phó em thôi."

"Ý của em là anh liên lụy em?" Thương Sùng nhướn mày.

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Em không có lừa anh, nếu không phải trước kia anh cứ mặc kệ Tần Tâm Nhu quấn quít lấy anh thì cha cô ta sẽ không tìm sát thủ để diệt trừ em. Anh nói xem, em đâu có tỏ vẻ hạnh phúc để kích thích cô ta, tại sao còn thù oán với em đến vậy chứ? Em là một cô gái nhỏ, cô gái nhỏ đấy!"

Vốn cô định nói mình là cô gái yếu đuối, một tay trói gà không chặt, nhưng nghĩ đến mình bẻ gãy tay của gã áo đen kia, trong lòng liền sảng khoái, vui vẻ. Cô vẫn cảm thấy cách gọi cô gái nhỏ này càng thêm thích hợp với chính mình.

"Tần Tâm Nhu?" Tóc mái lộn xộn trên trán đã ngăn cản ánh mắt của anh.

"Vâng, mặc dù là do sát thủ kia nói ra nhưng trực giác báo cho em biết, gã ta nói là thật." Sở Niệm vươn ngón tay chọc chọc lồng ngực của anh.

"Anh quả nhiên vẫn là một đóa hoa mẫu đơn, sức quyến rũ không giống bình thường."

Thương Sùng nhếch môi khẽ cười một tiếng, anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ đã chỉ mười hai rưỡi, đứng dậy mặc áo khoác, nói: "Thời gian quá muộn, anh đưa em về nhà."

"Lại về nhà!" Sở Niệm thật không biết vì sao mỗi lần xảy ra chuyện gì, lúc nào anh cũng gấp gáp muốn đưa mình về như vậy. Cô rất là bất mãn hừ vài tiếng, tức giận đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Đi thì đi, hiếm lạ gì anh chứ!

Nhưng....Sở Niệm mở cửa, tay dừng trên nắm đấm cửa, cô quay đầu lại nhìn Thương Sùng đang ở sau lưng mình, hỏi: "Cẩm Mặc và Hoa Lệ còn chưa về, anh để họ ở lại đó, sẽ không sao chứ? Tên sát thủ kia, bọn họ sẽ xử trí như thế nào?"

"Em không cần lo lắng những thứ đó, tuy họ không có bản lĩnh như em nhưng thừa sức đối phó với một kẻ tàn tật. --..,,,ll..qu,,don....---Về phần xử trí như thế nào, ngày mai anh sẽ nói cho em biết." Thương Sùng xoa xoa đầu của cô, mở cửa ra.

"Nhiệm vụ bây giờ của em chính là đi ngủ, ngày mai còn buổi thi, đến lúc đó thi bị điểm không, đừng có trách anh chê cười em."

"Zê-rô? Anh cảm thấy với trí thông minh của em có thể bị như vậy sao?"

"Rất có thể."

.....

Hai ngày sau, một tin tức đã nổ tung trên khắp các đài truyền hình và tạp chí lớn ở Mộ Thành.

"Qua sự chứng thật của cảnh sát, vào đêm qua, rạng sáng nay, ông trùm Âu Dương Chính Long của bang Long Hồ đã chết trong biệt thự riêng. Nguyên nhân cái chết không loại trừ là kẻ thù trả thù..."

"Cảnh sát thẩm tra thấy Âu Dương Chính Long có rất nhiều chứng cứ phạm tội, pháp viện đã niêm phong tài sản của ông ta. Vợ con của ông ta đã bị Cục Tư Pháp điều tra, chỉ là, con gái nhỏ Tần Tâm Nhu của Âu Dương Chính Long đã mất tích vào ngày hôm qua, cảnh sát đã phát lệnh truy nã, hy vọng nhân dân có manh mối gì hãy gọi..."

"Cảnh sát hoài nghi Tần Tâm Nhu có liên quan đến vụ một đại ca xã hội đen bị giết vào năm ngoái, nghi phạm vẫn đang bị truy tìm, ngoại giới suy đoán rất có thể là cô ta đã bị kẻ thù tìm được..."

Ngồi trên ghế sofa, Sở Niệm nhíu mày xem tin tức, trong lòng cảm thấy có chỗ bất ổn ở đâu đó.

Thân phận của Tần Tâm Nhu đúng là làm cho cô giật mình, nhưng tội trạng bị che giấu hơn một năm qua đột nhiên bị đưa ra ánh sáng chỉ sau hai ngày cô gặp phải chuyện không may, có phải là trùng hợp quá mức không?

Thương Sùng ngồi ở một bên, đưa chén nước đặt vào trong tay cô, hỏi: "Đang suy nghĩ gì đấy? Lông mày lại nhăn thành như vậy."

"Rốt cuộc Cẩm Mặc và Hoa Lệ đã xử trí tên sát thủ kia như thế nào?" Hai ngày nay, chỉ cần cô vừa hỏi đến vấn đề này, Thương Sùng không giả vờ ngây ngốc thì cố ý lái sang những chuyện khác.

Thương Sùng cũng biết tin tức trên ti vi đã khiến cô hoài nghi, anh nâng tay vuốt lên đôi mày đang nhíu chặt của cô, đáp: "Bọn họ giao gã cho cảnh sát, những chuyện đó rất có thể là do sát thủ kia nói cho cảnh sát."

"Vậy Âu Dương Chính Long chết thì sao?"

"Anh thật sự không biết, ông ta là một xã hội đen, kẻ thù nhiều, kẻ nghĩ muốn báo thù thì nhiều không kể xiết, chỉ là chuyện tranh đấu nội bộ cũng khá là bình thường mà."

Sở Niệm trầm tư một chút, cảm thấy Thương Sùng nói rất có thể là đúng.

Chẳng lẽ là mình suy nghĩ nhiều quá? Sở Niệm dùng tay vỗ vỗ đầu mình, quyết định chuyện này đến đây chấm dứt. Dù sao, Âu Dương Chính Long gì đó

cũng không hề liên quan gì đến cô.

Thấy cô yên tĩnh trở lại, Thương Sùng ngược lại thấy hơi không quen. Anh nghiêng người dựa vào lưng ghế, khóe môi mang theo ý cười bí hiểm.

Sở Niệm bị anh nhìn đến khó chịu, nghiêng đầu hỏi: "Anh đang nhìn cái gì?"

"Muốn coi sao em chỉ hỏi chuyện của Âu Dương Chính Long mà không hỏi về Tần Tâm Nhu."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 103: Sống không bằng chết

"Cô ta có cái gì hay mà hỏi? Không phải trên bản tin đã nói rồi sao?" Sở Niệm như ăn vị chua, tặng anh một ánh mắt coi thường.

"Anh cũng đừng hy vọng xa vời là em sẽ đồng tình với cô ta, chưa nói đến chuyện cha cô ta đã làm với em, chỉ dựa vào chuyện lúc trước cô ta cứ quấn lấy anh cả ngày, em khó mà có hứng thú với sự sống chết của cô ta. Chẳng lẽ anh không biết cái gì gọi là 'Tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt' sao?"

"Tình địch? Anh lại không biết cô ta là tình địch của em."

"Anh nói ngược rồi, không phải cô ta là tình địch của em, mà là cô ta coi em như tình địch." Sở Niệm đứng dậy, hướng về phía Thương Sùng, phất tay áo.

"Không thèm nghe anh nói nữa, em và Hoa Lệ đã hẹn cùng đi dạo phố rồi. Đi nhé ~ "

Thương Sùng đứng dậy đưa cô ra cửa, dõi mắt nhìn cô rời khỏi, anh mới xoay người trở về phòng khách. –ll,,q,,uy,,,do,,,,nn----Thấy Cẩm Mặc đã xuất hiện ở cạnh ghế sofa, anh ngồi xuống ghế, hỏi: "Chưa tìm được người phụ nữ kia sao?"

Cẩm Mặc lắc lắc đầu, đáp: "Không có, cô ta giống như tan biến khỏi thế giới này, dù dùng tiểu quỷ cũng không tìm được hơi thở."

Đêm hôm đó, sau khi cậu và Hoa Lệ chén no nê tên sát thủ kia, liền đi tìm Âu Dương Chính Long ngay. Vị đại ca xã hội đen đó đúng là có bản lĩnh, thấy hai người đột nhiên xuất hiện trong phòng mình mà không bị hùa dọa. Chỉ có điều người đó lại hơi tự phụ, coi hai người bọn họ trở thành người bình thường.

Cậu vốn định đánh cho ông ta hôn mê trước rồi mới hút linh hồn của ông ta, song Hoa Lệ lại càng thêm trực tiếp. Cô nói loại người này nên có báo ứng của mình, cho nên cậu cũng không nhúng tay vào, trơ mắt nhìn Hoa Lệ làm thế nào để ông già kia tận mắt nhìn thấy giờ chết của mình.

Đầu sỏ gây chuyện đã giải quyết xong, nhưng bọn họ vẫn chậm một bước. Ngày hôm sau, khi đi tìm Tần Tâm Nhu, người phụ nữ kia đã mất tích rồi.

Nhớ đến hình ảnh lộn xộn trong nhà cô ta, đôi mắt màu nâu của Cẩm Mặc liền tối thêm.

Ngẩng đầu nhìn Thương Sùng, Cẩm Mặc nói: "Chủ nhân, tôi cảm thấy cô ta rất có thể đã bị kẻ thù giết hại.--,,..llq...do,,,----Dù sao cô ta từng giết một vị đại ca xã hội đen, bây giờ chuyện bại lộ, những người kia chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha. Đã có bọn họ động thủ, vậy chúng ta....."

"Tiếp tục tìm." Thương Sùng hừ lạnh một tiếng.

"Cho dù có chết, cũng phải tìm được linh hồn của cô ta cho ta."

"Cẩm Mặc tuân mệnh."

"Tìm được không cần nói cho ta, nên làm như thế nào, cậu biết rồi."

Cẩm Mặc nhìn Thương Sùng, cúi thấp đầu đáp: "Cẩm Mặc hiểu."

Nói xong, Cẩm Mặc liền biến thành một luồng khói đen, biến mất trong phòng khách.

.....

Ngày hôm sau, trong kho hàng dưới lòng đất của một bến tàu ở Mộ Thành.

Một thân chật vật vết thương đã cướp đi vẻ kiêu ngạo vốn có của Tần Tâm Nhu, hai tay bị người ta trói chặt lại giơ cao quá đầu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vết thương ở khóe miệng còn đang chảy máu.

Tóc đen lộn xộn xõa trên vai cô ta, cô ta cúi gằm đầu, ngồi dưới đất. Nếu không phải bộ ngực kia vẫn hô hấp yếu ớt thì trông cô ta chẳng khác nào kẻ đã chết.

Đột nhiên, cửa sắt ở phía trước bị kéo ra, có vài người đi vào.

Bọn họ mặc một thân tây trang giống nhau, nhã nhặn, thật đúng là khác biệt với đám người lưu manh trong giới.

Tần Tâm Nhu cũng vừa tỉnh lại,--ll,,e,,,quy,,,do,,,nnn---cô ta gian nan mở hai mắt ra, nhìn đôi giày da màu đen ngừng ở trước mặt mình.

Đỉnh đầu truyền đến cơn đau khiến cho cô ta ngẩng đầu lên, gã áo đen kia lạnh lùng cười một tiếng, bật laptop trong tay.

Tin tức buổi sáng được gã ghi lại, người đưa tin đang nói rõ chủ đề của bản tin.

Nhìn sắc mặt cô ta càng lúc càng kém, gã liền đưa máy tính cho người sau lưng. Cầm cái ghế, ngồi ở trước mặt cô ta. Đuôi mắt xếch lạnh lùng nhướn lên, môi mỏng cong lên, cười vô cùng tàn nhẫn.

"Hiện tại, còn có gì muốn nói không?"

Bị kéo tóc, trên mặt Tần Tâm Nhu bịt kín một tầng tro tàn, trong mắt ngoại trừ khiếp sợ chính là tuyệt vọng.—ll..,,,q...d,,,,nnnn---Âu Dương Chính Long chết rồi, việc cô ta làm cũng bị công bố ra ngoài, cảnh sát đang truy nã cô ta. Bản thân không còn là cô chủ cao cao tại thượng của giới xã hội đen, giờ chỉ là một con chuột chạy qua đường có thể chết ở đây bất cứ lúc nào.

Mấy ngày qua bị đả kích liên tiếp làm cho cô ta gần như điên cuồng, Tần Tâm Nhu giãy giụa lắc đầu, nước mắt to tròn lăn ra khỏi vành mắt chảy xuống.

"Không, không.....Là ông ta bức tôi, tôi không có cách nào..." Cô ta không muốn chết, cô ta không muốn chết!

"Không có cách nào liền giết cha nuôi tôi à?" Người đàn ông chán ghét xòe tay, nhận lấy khăn tay màu bạc do người sau lưng đưa tới, xoa xoa tay.

"Cậu Chu, van xin cậu buông tha cho tôi, tôi thề về sau sẽ không xuất hiện ở Mộ Thành nữa, sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của cậu nữa."

Kẻ được Tần Tâm Nhu gọi là cậu Chu chính là Chu Vũ Hạo – con nuôi của Chu Cường mà cô ta đã giết ông ta vào một năm trước. Gã đàn ông này có dáng vẻ vô cùng quyến rũ, đôi mắt hoa đào không cười cũng câu lòng người, --ll,,e,,,quuy,,,,don,,,,----mũi cao, môi mỏng, ngũ quan tinh xảo không kém Thương Sùng chút nào. Tuổi còn trẻ đã chế phục được cục diện vốn tán loạn không chịu nổi của bang phái, thủ đoạn cay độc, làm việc âm ngoan đến cực điểm.

Một năm nay Âu Dương Chính Long luôn luôn đề phòng gã đàn ông này, hiện giờ mình đang ở trong tay gã, kết cục là cái gì, Tần Tâm Nhu không dám nghĩ đến.

Cô ta cố gắng cử động thân thể, quỳ gối hướng về phía gã, cầu xin: "Cha cậu chết rồi thì cậu đã lên thay mà. Cậu Chu, van xin cậu đại nhân đại lượng, buông tha tôi đi. Chỉ cần cậu đồng ý, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì vì cậu."

Chu Vũ Hạo đương nhiên hiểu rõ Tần Tâm Nhu muốn nói chuyện gì, gã liền ném khăn tay trong tay lên mặt cô ta.

"Cậu chủ Chu tôi muốn dạng đàn bà gì mà không có? Một người đàn bà dâm đãng bị chơi bao nhiêu lần còn muốn leo lên giường tôi, thật sự là không biết sống chết! Song....."

Tần Tâm Nhu ngẩng đầu, kỳ vọng gã sẽ cho mình một con đường sống. Đáng tiếc, một câu nói sau của Chu Vũ Hạo, hoàn toàn đánh ngã cô ta vào địa ngục.

"Tôi không có hứng thú chạm vào thứ gì đó, cũng sẽ không bạc đãi các anh em của tôi."

Chu Vũ Hạo lạnh lùng cười một tiếng, ngồi thẳng lên. Gã ngoắc ngoắc ngón tay, nói với người sau lưng: "Cô Tần cũng có thể coi là một người đẹp, mấy người phải biết thương hương tiếc ngọc."

"Biết rồi, cậu Chu!" Đứng phía sau, năm sáu tên cao to nghe Chu Vũ Hạo nói như vậy, đều hưng phấn mở to hai mắt. Gã vừa rời khỏi kho hàng, bọn họ liền không thể chờ đợi được, đi về phía Tần Tâm Nhu đang ngồi dưới đất.

Tần Tâm Nhu co rụt đầu, hai chân bắt đầu đá lung tung. Đáng tiếc hai cánh tay của cô ta đã bị trói buộc, cuối cùng...

"A----"

.....

Không biết qua bao lâu, cảm giác đau đớn dưới thân khiến cho Tần Tâm Nhu đang hôn mê phải tỉnh lại. Bây giờ thân thể cô ta lại thêm rất nhiều sẹo mới, có cào thương, có dấu ngón tay, thậm chí.....Còn có dấu thắt lưng quất vào làm người ta vô cùng buồn nôn.

Quần áo đã sớm bị xé tan thành mảnh nhỏ, hạ thân ngoại trừ đầy dịch trắng đang chảy ra đất còn có rất nhiều máu đỏ tươi.

Tần Tâm Nhu không dám nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, không dám nghĩ đến mấy tên kia đã dùng bao nhiêu cách sỉ nhục để cưỡng bức mình. Mấy giờ ấy tựa như là địa ngục, làm cho cô ta sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 104: Anh mới ngốc đấy

Trong lòng cô ta rất hận, hận Âu Dương Chính Long, hận chính mình, hận Chu Vũ Hạo, hận những tên đàn ông như cầm thú kia!

"Tôi sẽ khiến các người chết không tử tế! Tôi thề!"

Dốc hết sức điên cuồng gào thét giống như tiếng quỷ kêu vang vọng trong kho hàng, giống như sắc trời u ám, đen kịt bên ngoài kia.

.....

Hai ngày sau, Tần Tâm Nhu chết rồi, tử trạng thảm đến mức khiến cho cả đám đàn ông cao lớn cũng cảm thấy lạnh cả người.

Cô ta vẫn duy trì tư thế nửa ngồi bị trói tay, chỉ là mắt mở rất to, trong mắt hiện đầy tơ máu giống như trút hết cả căm hận trong lòng. Đôi môi tím bầm, nửa đầu lưỡi bị cắn đứt. Máu tươi trong miệng chảy xuống đầy cằm và cổ, hạ thân thối rữa không chịu nổi, cả người đều tản ra mùi hôi thối làm người ta muốn nôn mửa.

Chu Vũ Hạo đứng ở trước thi thể của Tần Tâm Nhu, nhíu mày, nói: "Cứ để cho cô chết đi như vậy, thật đúng là tiện cho cô."

"Cậu Chu, làm sao bây giờ?" Gã đàn ông đứng sau lưng Chu Vũ Hạo hỏi.

Chu Vũ Hạo xoay người, giọng nói thoải mái giống như đây chỉ là việc ném rác rưởi đi chứ không phải là xử lý một thi thể.

"Vứt xuống hồ cá cho cá ăn."

Tên đi theo liền nói: "Nhưng trước khi chết cô ta đã phát lời thề độc, nói cái gì mà sẽ trở về tìm chúng ta báo thù."

"Tôi cũng không tin là có quỷ thần, song nếu cô ta tới báo thù, tôi sẽ không để ý." Chu Vũ Hạo hừ lạnh một tiếng, ngồi vào trong chiếc xe màu đen kia, dẫn theo mọi người rời khỏi kho hàng.

.....

Chính thức bắt đầu mùa đông, sắc trời tối rất nhanh, mới năm giờ, mặt trời đã sắp hạ về tây.

Cùng Thương Sùng xem phim xong, giờ cô đang kéo cánh tay anh, hai người bàn luận buổi tối muốn đi đâu ăn cơm.

Nhưng khi nghe thấy trên bầu trời truyền đến tiếng quạ đen kêu, nụ cười trên mặt cô liền rút đi trong nháy mắt.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, kinh ngạc phát hiện có mười mấy con quạ đen kết đội bay trên trời. Chúng nó vừa quạt đôi cánh màu đen, vừa kêu vang cả trời.

Từ xưa quạ đen đã là một loại tà vật, cho dù ở nông thôn, mọi người cũng sẽ cố sức xua đuổi loài chim biểu trưng cho rủi ro và chết chóc này.—ll,,le,,quy,,do,,,ô---nnnn---Nhưng Mộ Thành là thành thị, vậy mà có nhiều quạ đen bay đến trong một lần như thế.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Thương Sùng cũng trông thấy những con quạ đen đó, chỉ là ánh mắt anh không nghiêm túc như cô. Anh trêu chọc vươn ngón tay chọc chọc gương mặt cô, khẽ mỉm cười, hỏi: "Mấy con chim đó đẹp thế à?"

"Không phải là đẹp mắt, chẳng qua chỉ cảm thấy bất ngờ." Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ, tuy bước chân vẫn theo kịp bước chân anh nhưng vẫn quay đầu muốn nhìn đám quạ đen kia.

"Cái đó có gì bất ngờ, sau khi chết, hơi xác sẽ dụ quạ đen đến. Em chưa từng nghe qua câu danh ngôn 'Quạ đen báo tang' sao?"

"Đương nhiên là có, chỉ là trong lòng em có dự cảm, cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó."

Thương Sùng nhìn cô một cái, đáp: "Không cần nghĩ nhiều như vậy, nếu quả thật có sự kiện kinh dị nào, cũng không tới phiên em nhúng tay."

"Vì sao?"

"Bởi vì em ra giá quá cao, người bình thường đều không chịu nổi."

Thương Sùng ngẩng đầu suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Em mới hai mươi tuổi, tiền gởi ngân hàng đã vượt qua năm triệu tệ. Dựa theo tỷ lệ đó mà tính, chờ đến khi em tám mươi tuổi, có lẽ em chen chân vào được bảng danh sách những phú hào của Trung Quốc đấy."

Sở Niệm trợn mắt liếc anh một cái, tên này luôn luôn tìm cơ hội để trêu chọc mình mà. Rất kiêu ngạo hếch lên cái miệng nhỏ, cô hừ một tiếng, đáp: "Chí nguyện của em chính là kiếm tiền, anh cản được em à! Chờ đến lúc đó đủ lợi nhuận,---,,ll,,,q,,,don,,,---- có rất nhiều, rất nhiều tiền, em liền cầm một đống tiền xu đập anh cởi sạch quần áo, lại đập anh nằm xuống."

Nghĩ đến về sau trên cổ Thương Sùng buộc một bông hoa hồng lớn, trần truồng nằm ở trên giường chờ mình. Cô nhóc Sở Niệm có da mặt dày kia, liền nở nụ cười dưới ánh mắt bất đắc dĩ của Thương Sùng.

Cả hàm răng trắng đều lộ ra ngoài, mặt tràn đầy dâm ý quả nhiên làm cho Thương Sùng đều cảm thấy bội phục.

Song thấy lực chú ý của cô đã không đặt vào những chuyện rối rắm kia, đứng ở bên cạnh cô, anh chỉ đành bất đắc dĩ đỡ trán, sau đó dắt cô đang cười ngu ngốc đi về phía trước.

Chọn quán ăn mà cô thích, lại gọi cả bàn thức ăn cho cô. Thương Sùng vẫn ngồi ở đối diện cô, cong môi, uống một chút rượu đỏ.

Anh rất ít ăn thức ăn, nhưng vì không để cô nhóc kia sinh nghi. Ngẫu nhiên, cũng sẽ ăn vài miếng ở dưới sự thúc giục của cô.

Nhìn Thương Sùng ở đối diện tỉ mỉ múc một bát canh nóng cho mình, Sở Niệm cười đến hai mắt sắp thả bong bóng rồi.

Thương Sùng không khỏi cảm thấy buồn cười, nhàn nhạt liếc cô một cái, đặt bát canh ở trước mặt cô, trêu chọc: "Vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để đẩy anh nằm xuống hả?"

"Phụt..." Sở Niệm thiếu chút nữa bị sặc cơm ở trong miệng, không kịp ho khan liền bật cười ra tiếng trước.

Thương Sùng nhìn cô, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa cưng chiều, nói: "Ăn cơm còn tự bị sặc, anh thật sự không biết nên nói gì với em."

"Đó không phải đều tại anh à!"

"Trách anh sao?"

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Ban nãy em không hề nghĩ đến chuyện như anh nói,--ll,,q,,,doonnnn----em chỉ đang nghĩ, vì sao anh không giống như mấy người đàn ông trong tiểu thuyết tình yêu chứ?"

"Gì?" Thương Sùng nhíu đôi mày đẹp, thảnh thơi tựa lưng vào ghế ngồi, bắt chéo đôi chân dài.

"Nói một chút xem, khác nhau thế nào?"

"Trước kia, em đọc truyện ngôn tình, nam chủ trong truyện đều rất bá đạo, bọn họ sẽ cưng chiều nữ chính, nhưng lại bá đạo không cho phép cô ấy làm cái này, cái kia. Dáng vẻ này của anh thì em nói cái gì chính là cái đó."

"Vậy ý của em là, anh thuận theo em như vậy là xấu sao?"

"Không phải, chỉ là khác với quan niệm tình yêu lúc trước của em mà thôi." Sở Niệm cười hắc hắc, đôi mắt đen láy híp lại thành hình trăng non.

Thương Sùng tặng cho cô một cái ánh mắt "Em là đồ ngốc", rồi nói: "Mặc kệ truyền hình hay là tiểu thuyết, tình yêu bên trong đó đều khác xa với thực tế. Có lẽ trong suy nghĩ của người khác, đàn ông như vậy mới có sức hấp dẫn, nhưng em thử nghĩ đi, nếu quả thật có một người đàn ông quản chế em như thế, em có chịu được không?"

Sở Niệm suy nghĩ một chút, sau đó kiên định lắc lắc đầu.

"Vậy thì đúng rồi." Thương Sùng cầm chiếc ly đế cao ở trên bàn lên, lắc nhẹ.

"Ước mơ về tình yêu đúng là không có lỗi gì, nhưng không phù hợp thực tế thì gọi là ngốc."

Sở Niệm không vui, để đôi đũa trong tay xuống, tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn, duỗi một ngón tay, hướng về phía anh, chỉ loạn mắng: "Anh mới ngốc, anh mới ngốc, anh mới ngốc đấy....."

Thương Sùng nở nụ cười, khuôn mặt tinh sảo như đao khắc tràn đầy ý cười ấm áp.—ll,,q,,,don,,,----Khóe miệng anh hơi cong lên, sự thâm tình và cưng chiều trong mắt anh làm cho cô thấy mà mặt đỏ tim đập nhanh.

Hai người vui vẻ ăn cơm tối xong, Sở Niệm thấy thời gian còn sớm, liền kéo Thương Sùng đi dạo lung tung ở trên đường. Mỹ danh là tản bộ sau khi ăn

no, kỳ thật chính là không nỡ rời khỏi anh sớm như vậy.

Chỉ là, lúc hai người đang nắm tay đi qua một con phố khác. Đối diện đã xảy ra chuyện khiến bọn họ ngừng lại.

Nhìn bên đường đối diện chật ních người đi đường, đầu đường còn có vài chiếc xe cảnh sát đỗ lại. Lòng tò mò của Sở Niệm bắt đầu nổi lên, cô khoác cánh tay Thương Sùng, cười nịnh nọt với anh.

"Chúng ta qua đó xem một chút nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 105: Ánh mắt của em quá rõ ràng

Thương Sùng không có thói quen tham gia náo nhiệt, hơn nữa chỗ đó có mùi máu tanh nặng như vậy.....

Sở Niệm thấy anh không lên tiếng, tự động cho là anh đồng ý. Cho nên liền kéo anh qua đường, chen vào trong đám người.

Nghe mọi người xung quanh nghị luận, Sở Niệm nhíu mày. Lúc đang muốn tiếp tục nghiên cứu những thứ trong lời nói của các bà các cô là thật hay giả, một khuôn mặt coi như là quen thuộc liền xuất hiện ở trong tầm mắt cô.

"Cảnh sát Vương....." Sở Niệm nhón chân lên, lúc Vương Lượng quay đầu lại, giơ cánh tay lên dùng sức vẫy vẫy, hy vọng có thể hấp dẫn được sự chú ý của anh.

Vương Lượng nhìn cô một lúc, cuối cùng nhớ ra chuyện lần trước ở núi Thái Hành. Anh đi tới, lễ phép cười cười với cô.

"Cô Sở, đã lâu không gặp."

"Không cần gọi tôi là cô Sở, gọi Sở Niệm là được." Sự xa lạ trong mắt Vương Lượng khiến cô cười hơi lúng túng, chỉ là dựa vào nguyên tắc nhiều chuyện, cô cố ý vội ho một tiếng, bắt đầu dụ dỗ.

Cô nói: "Trước kia tôi từng nghe Tô Lực nhắc đến anh, anh ấy nói anh làm việc rất có tâm, cũng chịu được cực khổ."

Vương Lượng là người thật thà phúc hậu, nghĩ tới quan hệ lúc trước của Tô Lực và Sở Niệm, cho nên cũng không hoài nghi lời cô nói. Anh có chút thẹn thùng gãi gãi đầu,--ll,,e..quy,,,don,,,,cực kỳ khiêm tốn nở nụ cười, đáp: "Là do đội trưởng Tô dạy bảo tốt."

Thấy Vương Lượng mắc mưu, Sở Niệm đương nhiên sẽ rèn sắt khi còn nóng. Ngẩng đầu trao đổi ánh mắt với Thương Sùng đứng bên cạnh, liền kéo cánh tay Vương Lượng, kéo anh qua một bên.

"Tô Lực là bạn tôi, vậy sau này chúng ta cũng là bạn bè."

".....ĐƯợc."

"Vậy anh có thể nói cho tôi biết, nơi này đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Cái này...Giống như... Không hợp quy củ." Sao Vương Lượng cứ có cảm giác đã lên nhầm thuyền giặc vậy chứ?!

Sở Niệm nhíu mày, đáp: "Cái này có gì không hợp quy củ chứ, dù sao ngày mai trên ti vi cũng sẽ đưa lên, tôi chỉ là hiếu kỳ muốn biết mà thôi, cũng đâu có bảo anh tiết lộ điều cơ mật gì của Cục cảnh sát."

Vương Lượng có chút khó xử, ấp úng song vẫn không chịu nói.

Sở Niệm cũng đâu phải ăn cải trắng mà lớn lên, anh không nói,--ll,..q,,don,,,,cô sẽ quấn chặt lấy anh không cho đi. Cuối cùng thật sự hết cách, Vương Lượng đành thỏa hiệp.

Anh nhìn nhìn xung quanh, hạ thấp giọng: "Tôi chỉ có thể nói cho cô biết một chút, cô không được nói cho ai khác biết. Bằng không, tôi sẽ bị xử phạt."

"Ừ, tôi biết rõ quy củ." Hai con mắt Sở Niệm đều sáng rực.

"Vừa rồi chúng tôi nhận được tin báo, nói ở trong ngõ nhỏ này phát hiện một xác chết. Chúng tôi đến xem, hóa ra là người của bang Thanh Hà chết ở đây. Chỉ là dáng vẻ quá kinh khủng, hai người pháp y cũng không có cách nào."

"Có manh mối của tội phạm chưa?"

Vương Lượng lắc lắc đầu, đáp: "Trên người thi thể không có bất kỳ manh mối nào, song vớ kiểu người lăn lộn trên xã hội này, liên tiếp chết vài kẻ, tôi cảm thấy rất có thể là do kẻ thù gây ra."

Lại là kẻ thù trả thù? Sở Niệm cúi đầu nghĩ một lát hỏi: "Ý của anh là trước khi phát hiện ra cái xác này cũng có vụ tương tự rồi hả?"

"Ừm, kể cả bên trong kia, đã là người thứ ba trong hôm nay rồi. Nhưng...."

"Nhưng cái gì?"

"Bọn họ có mấy điểm giống nhau, không chỉ đều là người của bang Thanh Hà mà tử trạng cũng y hệt nhau." Vương Lượng nghĩ đến pháp y báo cáo, trong lòng không hiểu sao cảm thấy có chút quỷ dị.

Lòng hiếu kỳ của cô đã bị Vương Lượng hoàn toàn treo lên, nếu như là nhằm vào người trong một bang, cũng không cần biến tử trạng của bọn họ giống y hệt nhau.

Cô kéo Vương Lượng đang trầm tư, hỏi: "Anh có thể nói cho tôi biết, bọn họ chết như thế nào không?"

Vương Lượng do dự trong chốc lát, sao anh cứ có cảm giác mình càng nói càng nhiều, có chút khác biệt với sự suy đoán lúc trước của bản thân vậy? Thôi đã nói gần hết rồi, nói thêm chút nữa cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ.

"Ba người đó đều bị người ta cắt rớt đầu lưỡi, qua pháp y kết luận, đầu lưỡi của bọn họ đều bị cắt trong lúc còn ý thức. Hơn nữa...Hung thủ kia còn cắt bộ phận sinh dục bọn họ." Vương Lượng nói ra.

"Tôi nhổ vào, biến thái quá đi!" Có thể cắt rớt đầu lưỡi của người sống sờ sờ, còn cắt mất của quý của người ta, phải hận thù sâu mức nào mới có thể làm ra loại chuyện như vậy.

"Ừ."

Vương Lượng gật đầu nhẹ, quay đầu lại nhìn đồng nghiệp đang lục tục ra khỏi ngõ, vội nói: "Tôi phải đi đây,--;;..,ll..e...quy,,,,donn,,,,nhớ kỹ đừng nói cho người khác biết. Mấy ngày nay trị an không tốt lắm, buổi tối tốt nhất là về nhà sớm đi."

"Biết rồi, cám ơn cảnh sát Vương." Lừa gạt người ta nói nhiều như vậy, mà ngay cả tên của anh cũng không biết, Sở Niệm hiếm khi thấy ngượng ngùng, cô lịch sự gật đầu với anh một cái, sau đó xoay người đi về phía Thương Sùng.

Bởi vì thi thể chưa được mang ra, cho nên sau khi qua chỗ anh, cô cũng không lựa chọn rời đi ngay.

Nhìn cô khoác cánh tay mình, Thương Sùng liếc cô một cái, hỏi: "Nói chuyện phiếm xong rồi à?"

"Vâng."

"Có kết quả sao?"

"Tạm thời còn chưa có." Sở Niệm há to miệng, vừa định nói cho Thương Sùng biết những chuyện mà Vương Lượng đã nói thì người chung quanh bỗng kinh hô, làm cho lời đến bên miệng phải nuốt vào.

Hai nam hộ lý nâng một cái cáng đi ra khỏi ngõ nhỏ, trên băng ca đang đắp vải trắng che giấu thi thể. Sở Niệm có chút thất vọng, đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên phát hiện một cánh tay tím xanh tái nhợt trượt ra từ trong tấm vải trắng.

Sở Niệm sững sờ, vẻ thuận theo trên mặt đột nhiên chuyển thành nghiêm túc. Cô dùng cùi chỏ đụng đụng Thương Sùng ở bên cạnh, đè giọng xuống hỏi: "Có nhìn thấy không?"

"Ừm." Thương Sùng gật gật đầu, ánh mắt di chuyển theo thi thể kia.

Đợi xe cảnh sát rời đi, anh mới giữ chặt tay Sở Niệm, xoay người rời đi. Hai người đi trên đường vẫn luôn im lặng, cho đến khi ngồi vào trong xe.

Sở Niệm thắt dây an toàn, nhìn về phía Thương Sùng, hỏi: "Vừa rồi anh có thấy thi thể kia không?"

Thương Sùng gật đầu, đáp: "Có."

"Em còn nghĩ sao có người biến thái như vậy, không chỉ cắt rớt đầu lưỡi người khác, còn cắt phăng cái đó đi." Không biết con quỷ kia là tìm người báo thù hay là chuyên môn thích cái ấy của đàn ông, nếu như chỉ là hứng thú đơn thuần.....

Cảm giác được ánh mắt như có như không của cô cứ liếc xuống hạ thân mình, Thương Sùng đang lái xe liền run rẩy khóe miệng.—ll..quy,,,don,,,,,Mất tự nhiên động hai chân, anh vội ho một tiếng, nói: "Tay của thi thể kia bị lộ ra rồi, oán khí nặng như thế, không thể nào là do hứng thú được."

Sở Niệm cười hắc hắc, nhích người đến gần anh, trêu: "Sao anh luôn biết rõ em đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ anh và em có thần giao cách cảm hả?"

Da mặt Sở Niệm dày, không phải là lần đầu tiên anh biết được. Nhưng lần này, Thương Sùng vẫn khó tránh khỏi đỏ mặt lên. Liếc thấy miệng cô càng rộng ra, đầu anh đầy vạch đen.

"Không phải là thần giao cách cảm, mà là ánh mắt của em quá mức rõ ràng rồi."

"Có sao?" Da mặt cô dày giống như thép rồi, quả thực là kiên trì.

"Không có sao?" Bàn tay rảnh rỗi của anh nhéo nhéo khuôn mặt cô.

"Hiện tại anh thật bắt đầu hoài nghi rốt cuộc em có phải là con gái không?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 106: Tại sao lại là con gái

"Em có phải con gái hay không, anh không biết à?" Sở Niệm tặng cho anh một cái nhìn mê hoặc.

Thương Sùng rùng mình một cái, anh không muốn tiếp tục đề tài này với cô nữa. Anh không sợ mình phá đi tam quan của cô, mà sợ cô nói ra lời kinh người nào đó, sẽ hủy đi tư tưởng lâu đời của anh.

Tuy anh không muốn cô nhúng tay vào chuyện kia, nhưng trước mắt chỉ có thể dùng cách đó để dời đi sự chú ý của cô.

Thương Sùng nhìn cô một cái, chỉnh chỉnh thần sắc trên mặt, nói: "Chuyện kia, em thấy thế nào?"

"Oán quỷ báo thù." Sở Niệm đáp đơn giản mà sáng tỏ.

"Vậy em dự định ra tay sao?"

Sở Niệm lắc lắc đầu, cô thích hóng chuyện nhưng không có nghĩa là muốn tìm việc cho mình. Cô ngồi trở lại ghế, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, đáp: "Anh cũng đã nói em ra giá quá cao, người bình thường không chịu nổi mà."

Thương Sùng nhếch môi cười, nói: "Vậy là tốt rồi."

.....

Hai giờ sáng, trong biệt thự họ Chu. Chu Vũ Hạo ngồi trên sofa, mắt lạnh nhìn ba người cao to đứng run lẩy bẩy ở trước mặt mình.

Mấy ngày nay liên tiếp gặp chuyện không may, hơn nữa người gặp chuyện không may đều có liên quan đến Tần Tâm Nhu.--..ll..l,,,e..q,uuy,,,don,,,,--- Nội bộ đã sớm truyền ra cái gì mà ác quỷ đòi mạng, mấy kẻ nhát gan đã chạy trốn, còn dư lại, tất cả đều là lo lắng trùng trùng, sợ mình bị dính líu đến.

Chu Vũ Hạo không tin trên thế giới này sẽ có quỷ, nhưng thấy giang sơn của cha nuôi cứ bị mình dao động như thế, trong lòng gã vừa tức giận lại vừa vội vàng kích động.

Nâng mắt nhìn ba người đàn ông kia, Chu Vũ Hạo nói: "Mấy người mà đi, chắc chắn sẽ chết nhanh hơn!"

Sáu người đàn ông lần lượt cưỡng bức Tần Tâm Nhu vào ngày đó đã chết mất ba rồi, bây giờ còn dư lại ba người này đương nhiên là sợ muốn chết. Chỉ là, bọn họ cũng quá ngây thơ rồi, nếu thật sự là ác quỷ lấy mạng, bọn họ cho là có thể trốn thoát sao?!

Một người trong đó đứng dậy,nói: "Cậu Chu, chúng tôi đều là trên có già dưới có trẻ, lần này.....Cậu cần phải cứu chúng tôi!"

Hai người bên cạnh cũng vội vàng phụ họa.

Chu Vũ Hạo nhíu mày, quát: "Không phải tôi đã nói là phái người đi tìm hung thử rồi sao, mấy người gấp cái gì!"

"Nhưng chúng tôi cảm thấy chuyện lần này không giống trước! Cậu suy nghĩ kỹ một chút, tử trạng của ba người anh em kia của chúng tôi đều như Tần Tâm Nhu,--l..,.e..qu,,,don,,,----khả năng thật sự là cô ta trở về tìm chúng tôi báo thù."

Nếu không phải ngày đó bản thân nhất thời ham mê, làm chuyện như vậy với cô gái kia thì có lẽ sẽ không gặp phải loại chuyện tà môn dọa người này. Hiện tại tên đàn ông đang liên tục năn nỉ Chu Vũ Hạo đã hối hận đến xoắn ruột rồi!

"Tôi không tin trên thế giới này có quỷ!"

"Nhưng mà, chúng tôi tin tưởng....Cậu Chu, cậu hãy xem chúng tôi đi theo ông chủ và cậu nhiều năm như vậy, hãy nghĩ cách giúp chúng tôi đi."

"Cách? Anh ám chỉ cái gì?" Chu Vũ Hạo liếc gã một cái, vẻ mặt tràn đầy chán ghét.

Tên kia trao đổi ánh mắt với hai người bên cạnh, mở miệng dưới ánh mắt của Chu Vũ Hạo. Tuy giọng nói có chút run rẩy, nhưng mà tràn đầy kiên định.

"Cậu Chu, cậu có thể tìm một người trừ tà giúp chúng tôi không? Anh em chúng tôi nghe nói có một truyền nhân nhà họ Sở có cách đối phó với loại ác quỷ này."

Gã kia thấy Chu Vũ Hạo không có mở miệng, lòng dạ rối bời, đã quên mất chừng mực, vội nói: "Cậu Chu, trong chuyện của Tần Tâm Nhu, cậu cũng có phần đấy. Nếu thật sự là cô ta quay lại trả thù, đám anh em chúng tôi không trốn thoát, cậu cũng sẽ không bình yên vô sự!"

Chu Vũ Hạo quăng một ánh mắt sắc như dao qua, hỏi: "Anh đang hù dọa tôi sao?"

Gã vội vàng lắc đầu, đáp: "Tôi không dám, tôi chỉ nói sự thật. Cậu Chu, tôi biết rõ cậu không tin trên thế giới này có quỷ thần, hiện tại nếu đã không tìm được tội đồ sát hại các anh em, hay là cứ thử cách của chúng tôi xem.—ll,..,q..,duy,,do,,,nnn--=Nếu như chúng tôi nghĩ ngợi lung tung, đến lúc đó cậu muốn xử lý chúng tôi như thế nào cũng được!"

Chu Vũ Hạo mím môi trầm tư hồi lâu, người trừ ma? Gã muốn xem rốt cuộc người của nhà họ Sở kia có bản lĩnh gì.

Gã nâng mắt lên, nhìn về phía bọn họ, đáp: "Các người đi liên lạc với người trừ ma kia đi, nói cho anh ta biết, nếu như thật sự có thể giải quyết chuyện này, bao nhiêu tiền tôi cũng trả. Song....Nếu như anh ta dám giả thần giả quỷ lừa gạt tôi, ba người cũng phải chôn cùng anh ta!"

Ba gã đàn ông mừng rỡ, không chút do dự đáp ứng Chu Vũ Hạo, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Đợi cả phòng chỉ còn lại mình gã, Chu Vũ Hạo cũng đứng dậy khỏi ghế sofa, day day mi tâm đang đau nhức, nhấc chân đi lên lầu.

Có lẽ là suy nghĩ quá nhập thần, cho nên gã cũng không chú ý đến cửa kính phía sau có đôi mắt màu đỏ đang nhìn chằm chằm gã.....

.....

Cuối cùng ba ngày kiểm tra đã trôi qua, từ trường thi đi ra, Sở Niệm hiếm khi cảm nhận được thế giới đã hồi phục lại vẻ tốt đẹp.

Gần đây Nhạc Du và Ấn Sầu khá thân thiết, Sở Niệm cũng không có cảm giác gì, dù sao bây giờ ở giữa bọn họ còn có một Mặc Vân Hiên chen ngang.

Chưa đến mức đổ vỡ quan hệ,--ll..,,e,,quy,,,,don,,,--nhưng tình bạn của cả hai vẫn khó tránh khỏi xuất hiện một khe hở mà hai bên đều không biết nên nói ra như thế nào.

"Hay là đi tìm Thương Sùng thôi." Đứng bên ngoài phòng học, Sở Niệm híp mắt, ngốc nghếch lẩm bẩm.

Nhưng cô còn chưa bước đi thì di động của cô lại kêu lên báo có tin nanh mới. Sở Niệm lấy di động từ trong ba lô ra, mở tin nanh ra đọc.

Bởi vì cô đồng bộ tài khoản trên website vào di động, cho nên dù không có máy tính, cô vẫn có thể nhận được đơn hàng được gửi lên trang web bất cứ lúc nào.

Trên mail không nói thêm gì, chỉ có mấy câu vô cùng đơn giản. Sở Niệm nhíu mày, nghĩ một lát rồi bấm số di động được lưu lại.

"Xin chào, tôi là Sở Niệm của trang web 'Nhà họ Sở Thanh Khiết'."

"Tại sao lại là phụ nữ?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nam rất bất lịch sự.

Sở Niệm lại không hề để bụng lời của đối phương, dù sao trong suy nghĩ của rất nhiều người thì chuyện trừ ma, bắt quỷ đều do đàn ông làm. Cô ho nhẹ một tý, giọng nói vẫn duy trì vẻ lịch sự như ban đầu: "Xin hỏi, có chuyện gì cần tôi hỗ trợ sao?"

"Chỉ có thể tìm cô sao? Cô xác định cô chính là người trừ tà của nhà họ Sở chứ?" Đầu dây bên kia, người đàn ông rõ ràng vẫn không tin là người được bên ngoài truyền tụng là lợi hại lại là một cô gái.

Sở Niệm cực kỳ khó chịu hừ một tiếng, đáp: "Không thể giả được."

Đầu bên kia điện thoại, gã chần chờ một chút,--l..ê..,,qu,,,y..do,,,,nnnn----cuối cùng giống như là rất khó khăn nói ra: "Hết cách rồi, hiện tại chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống thôi."

"....." Sở Niệm khinh khỉnh nhìn trời.

"Cô Sở, tôi gửi mail cho cô, cô đọc qua chưa?" Gã trong điện thoại hỏi.

"Đọc rồi, nhưng không nói đến điểm chính."

"Chủ yếu là tôi không biết nên nói chuyện này như thế nào, nếu không, chúng ta gặp mặt rồi nói vậy?"

Sở Niệm suy nghĩ một chút, đáp: "Được, anh nói địa điểm đi."

"Tôi chờ cô ở phía đông đầu đường Lưu Dương." Đầu bên kia điện thoại, gã nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay, hỏi tiếp: "Nửa tiếng có thể tới không?"

"Có thể."

"Vậy lát nữa gặp."

Sở Niệm 'ừ' một tiếng, tắt máy, đi thẳng ra cổng trường, vẫy một chiếc taxi, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

"

Chương 107: Sống sót cũng là lãng phí

Hai mươi phút sau, cô đi tới địa điểm ước định. Đẩy cửa chính của quán cafe ra, Sở Niệm đứng nguyên tại chỗ, nhanh chóng nhìn sơ qua hoàn cảnh.

Sau đó, lúc nhìn thấy một người đàn ông duy nhất có cái trán biến thành màu đen thì cô đi tới.

"Xin chào, là anh hẹn tôi tới à?"

Ngồi ở trên ghế, Lý Cường đang phiền muộn về chuyện của Tần Tâm Nhu, đột nhiên có một giọng nữ vang lên ở bên cạnh, đúng là hù gã ta sợ hết hồn. Gã cuống quít đứng lên, chỉ là lúc nhìn thấy cô gái, trên mặt toàn là vẻ thất vọng.

"Sao đã là con gái mà còn là một cô nhóc chưa đủ lông đủ cánh vậy?"

Giọng nói làm người ta chán ghét như vậy, Sở Niệm thật đúng là không tìm ra kẻ thứ hai.

Theo bản năng nhếch khóe miệng, Sở Niệm bước đến đối diện gã ta, không để ý đến gã liền ngồi xuống.

"Nói đi, tới tìm tôi là có chuyện gì?"

Lý Cường nhíu mày, nghĩ đến bây giờ mình đã không còn thời gian lựa chọn nữa, dứt khoát ngồi xuống, hỏi: "Cô Sở, gần đây tôi và đám anh em có thể đã gặp quỷ."

Sở Niệm nhàn nhạt nhìn gã một cái, đáp: "Thấy rồi."

"Cô cũng có thể nhìn ra sao?" Lý Cường gào to một tiếng, hai tay đặt lên bàn.

"Tôi còn chưa nói đã xảy ra chuyện gì, cô đừng lừa gạt tôi."

"Lừa gạt anh?" Sở Niệm hừ lạnh một tiếng.

"Nếu anh đã tìm tới tôi, vậy anh nhất định biết rõ năng lực của tôi. Từ lúc bắt đầu anh đã khá bất lịch sự với tôi, giờ còn tỏ vẻ nghi ngờ.--,,ll..e,,,,quy,,,,don,,,,,---==Anh trai này, giao dịch vốn chính là chuyện anh tình tôi nguyện. Nếu như anh không tình nguyện, vậy chúng ta không cần thiết lãng phí thời gian của hai bên nữa."

"Tôi không hề có ý này, chỉ là....." Lý Cường thấy Sở Niệm định đi, thái độ rõ ràng cũng mềm mỏng hơn.

"Chỉ là tôi không ngờ lại là một cô gái, trong lúc nhất thời mới khó tiếp thu."

"Tuổi tác và năng lực là hai chuyện khác nhau."

"Vậy tôi muốn hỏi một chút, làm sao cô biết là tôi hẹn cô ra ngoài, trước kia chúng ta chưa từng gặp qua, hơn nữa tôi cũng chưa từng tả bộ dạng của mình với cô?"

Lý Cường xua tay đuổi phục vụ đi, nói xong lại sợ mình nói sai, vội vàng nói tiếp: "Tôi không hề nghi ngờ năng lực của cô, cô cũng biết kiểu người bình thường như chúng tôi, rất sợ sẽ gặp phải kẻ mạo danh, thế thân..."

Mạo danh, thế thân? Sở Niệm giật giật đầu mày ba cái. Song cũng có thể thông cảm, ai kêu xã hội bây giờ lại nhiều lừa đảo chứ.

Coi như là người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ đi, Sở Niệm thầm an ủi trong lòng, sau đó nhìn về phía gã, đáp: "Tôi có thể tìm đúng anh là vì trên người anh có một làn khí đen."

"Có sao?" Lý Cường vội vàng quay sang cửa sổ sát đất ở bên cạnh, soi gương.

"Sao tôi không thấy?"

"Nếu như anh có thể nhìn được vậy thì chẳng cần tìm người trừ ma nữa." Sở Niệm rất ghét bỏ bĩu cái miệng nhỏ.

"Nói đi, anh đã gặp chuyện gì?"

"Kỳ thật không chỉ có mỗi tôi mà còn vài anh em nữa." Lý Cường gật gật đầu, đôi tay đặt lên bàn khẩn trương cọ sát.

"Cô Sở, cô có nghe qua chuyện giết người ở Mộ Thành trong hai ngày nay không?"

"Chuyện của các người có liên quan đến ba người kia?" Sở Niệm hỏi.

"Ba người chết đó chính là anh em của tôi, chúng tôi tổng cộng có sáu người... Hiện tại chưa đến ba ngày đã chết hai người, hơn nữa tử trạng còn, còn....."

Sở Niệm rõ ràng cảm giác được trong lời nói của gã có ý giấu diếm, đôi mi thanh tú hơi nhíu.

"Nếu như anh không kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho tôi, tôi cũng chẳng giúp được gì. Anh cũng biết trên thế giới này đều có nguyên nhân quả báo,=....l..e,...qu....y,,do..nnnn----tôi không biết nguyên do thì sao giải quyết được hậu quả?"

"Cần phải nói sao?" Lý Cường rất do dự nhíu chặt mày, ánh mắt cũng hơi tránh né.

"Không, không phải là chuyện gì tốt."

Nói nhảm! Chuyện tốt còn có thể chạm vào tà vật à?!

Sở Niệm thật sự cạn lời với vị trước mắt này, không nhịn được lại nhìn khinh bỉ.

"Tôi không phải cảnh sát, đối với tôi mà nói, bắt quỷ mới là chuyện cần phải làm."

"Vậy cô đáp ứng tôi, nghe xong coi như quên đi."

"Anh nói trước đi, tôi tự có chừng mực."

Lý Cường không tín nhiệm cô gái ở trước mặt này, nhưng trước mắt... Thôi quên đi! Vì mạng sống, cứ nói những chuyện kia ra đi.

Vì vậy, gã liền kể chuyện gã cùng mấy anh em lần lượt cưỡng gian Tần Tâm Nhu cho cô biết. Đương nhiên gã cũng rất có chừng mực, không có nói chuyện Chu Vũ Hạo và xử lý thi thể ra.

Sở Niệm nghe xong thật sự có chút kinh hãi rồi, cô không nghĩ tới Tần Tâm Nhu lại chết trong tay đám người này, thậm chí là bị thủ đoạn hạ lưu như vậy hành hạ đến chết.

Cô gái đó, coi như cô chưa từng tiếp xúc nhiều thì trực giác cũng nói cho Sở Niệm biết, Tần Tâm Nhu cũng không phải là một người nhu nhược. Bị vũ nhục như vậy, trong nội tâm không có oán khí mới là lạ.

Tội cưỡng gian còn đáng giận hơn là tội giết người, nếu không phải là không muốn để cho Tần Tâm Nhu lại đi nhầm đường, Sở Niệm thật đúng là không muốn quản chuyện này.

Dù sao, những kẻ này sống cũng là lãng phí!

Lý Cường bị ánh mắt giết người của cô dọa sợ, chột dạ cúi đầu, yếu ớt nói: "Chúng tôi, chúng tôi cũng không thật lòng muốn hại cô ta.--..,..ll..e,,quy,,,,don,,,,---Cô ta, dù sao cô ta cũng đã giết chết đại ca của chúng tôi....."

"Cho nên các người liền có lý do để cưỡng gian một cô gái hả!" Sở Niệm giảm thấp giọng, trong hai tròng mắt đen nhánh tràn đầy lửa giận.

"Chúng tôi cũng là bị ép cuộc....." Lý Cường đáng thương nhìn Sở Niệm.

"Giờ ba người chúng tôi đã biết sai rồi, cô Sở, van xin cô giúp chúng tôi một lần. Chúng tôi còn người già phải nuôi, trẻ con phải chăm sóc. Chúng tôi, chúng tôi không thể chết được!"

Sở Niệm nhíu mày, hỏi: "Giá của tôi, anh biết chưa?"

"Biết rõ, biết rõ. Đại ca của chúng tôi nói rồi, chỉ cần cô nguyện ý giúp chúng tôi vượt qua một kiếp này, bao nhiêu tiền cũng có thể cho cô."

"Đại ca của các người thật đúng là hào phóng." Sở Niệm cười lạnh một tiếng.

"Nếu như anh ta đã không quan tâm đến tiền bạc, vậy anh hãy nói lại là lần này tôi muốn thu mười triệu....."

"Mười triệu.....Nhiều như vậy ư?" Lý Cường hít một ngụm khí lạnh, gã thật sự không chắc Chu Vũ Hạo sẽ đồng ý chi ra nhiều tiền như vậy.

"Không nhiều lắm, anh hãy nói cho ông chủ của anh biết, nếu như chuyện này không được giải quyết, ba người các anh chết hết là đến lượt anh ta.---,,,lle,,quy,,,,don,,,,--Còn có, ngoại trừ đòi tiền, ba người các anh cũng phải ra tự thú ngay khi tôi giải quyết xong chuyện này."

"Tự thú?" Lý Cường nhíu chặt lông mày, không hề nghĩ ngợi đã lắc đầu.

"Không được, tôi không thể ngồi tù, không thể ngồi tù!"

"Anh cho rằng nợ thì không cần trả sao?" Sở Niệm nâng tay nhìn đồng hồ, lấy bốn lá bùa hình ngôi sao từ trong túi xách ra, đặt lên bàn, sau đó đứng lên.

"Các anh có thể cầm bốn lá bùa này về nhà thử một chút, nếu như phát hiện bùa chú biến thành đen, vậy tôi chỉ có thể nói cho các anh biết, chuyện đã không thể kéo dài được nữa. Nếu các anh thật sự để ý đến cha mẹ, vợ con mình, vậy thì nên suy nghĩ đến yêu cầu của tôi. Tôi nói có nguy hiểm hay không chờ các người thử qua sẽ hiểu. Bên trong trang web của tôi có số tài khoản, các anh quyết định xong thì đặt cọc trước một nửa cho tôi. Cứ như vậy đi, tôi đi trước."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 108: Cô gái nhỏ tham lam

Lý Cường cũng đứng lên theo, nhìn nhìn mấy lá bùa hình ngôi sao đặt trên bàn, trong mắt xuất hiện vẻ giằng co, một lúc sau mới gọi Sở Niệm: "Vậy nếu như.....Chúng tôi đồng ý đi tự thú thì sao? Chúng tôi phải liên lạc với cô bằng cách nào?"

"Tiền đặt cọc đến, tôi tự nhiên sẽ gọi điện thoại cho anh." Nói xong, Sở Niệm liền mặc kệ Lý Cường, đi ra khỏi quán cafe.

Sắc trời bên ngoài đã dần dần tối, Sở Niệm đứng ở trên đường cái, trong lòng hơi hoảng sợ. Đi lang thang trên đường hơn một tiếng, cô mới lấy di động ra gọi cho Thương Sùng.

Nghe được giọng nói quen thuộc trong ống nghe, vẻ mặt cứng ngắc của cô giữ từ lúc trưa đã giãn ra. Cô hỏi: "Giờ anh có rảnh không?"

"Có, em ở đâu?" Thương Sùng quả nhiên rất hiểu Sở Niệm, một câu nói bình thường mà thôi, cũng đã hiểu ý tứ của cô. Chỉ là, nghe giọng của cô, hình như tâm trạng khá tệ. Thương Sùng đem hai con mèo đang tranh cãi nhau, ném một trái một phải xuống khỏi ghế sofa.

"Đã gặp được chuyện gì sao? Cảm giác tâm tình em không tốt lắm."

"Anh đến đây rồi nói sau, em đang ở đầu đường phía đông."

"Em tìm một chỗ kín đứng đi, anh lập tức tới ngay."

"Vâng." Sở Niệm nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó bỏ di động vào trong túi xách.

Gió đêm rất lạnh, cô không hề nghe theo lời Thương Sùng, vẫn đứng ở trên đường cái. Cô kéo kín áo khoác trên người, trong đầu đều là chuyện của buổi chiều.

Chưa đến hai mươi phút, =-=-ll..,ll,e,,quy,,don,,,,----Thương Sùng liền chạy tới. Nhìn bóng dáng đang đứng im trong gió kia, rất là bất đắc dĩ thở dài. Cởi áo khoác của mình ra, anh đi tới choàng trên vai cô.

Nhìn gò má cô bị lạnh đến ửng hồng, trong lòng anh đầy căng thẳng, nhíu chặt mày, trách: "Không phải đã kêu em tìm một chỗ kín để đợi sao? Vì sao lại đứng ở đây?"

"Đột nhiên muốn ngắm phong cảnh, cho nên đứng ở đây chờ anh." Sở Niệm xoay người chui vào trong lòng anh, cho dù thân thể anh vẫn lạnh như trước, nhưng không hề cản trở đến sự quyến luyến vòng ôm của cô với anh.

Thương Sùng bất đắc dĩ nở nụ cười, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, nói: "Hôm nay đụng phải chuyện gì sao, anh cảm nhận được tâm trạng của em hơi tệ."

Sở Niệm trầm tư một lúc, ngẩng đầu nhìn Thương Sùng, nói: "Tần Tâm Nhu chết rồi."

"Làm sao em biết?" Thương Sùng nhăn mày, sau đó hỏi thẳng.

"Xế chiều hôm nay em nhận được một đơn hàng, người nọ có quan hệ với thi thể mà chúng ta thấy được trong ngõ nhỏ lúc trước. Đồng thời, gã cũng nói cho em biết, chuyện Tần Tâm Nhu là bọn họ làm."

"Em muốn nói sau khi Tần Tâm Nhu chết thì trở lại tìm bọn họ báo thù sao?"

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Tần Tâm Nhu chết cũng rất thảm, gã kia nói là gã và đám anh em của gã.....cô ta. Ai, trong lòng cô ta có oán khí, trở lại cũng là bình thường."

Khó trách Cẩm Mặc và Hoa Lệ không tìm ra cô ta, hóa ra là bị người bắt đi rồi. Thương Sùng nghĩ đến lần nói chuyện cuối cùng với Tần Tâm Nhu, sắc mặt cũng từ từ lạnh xuống.

Anh mím môi, hỏi Sở Niệm: "Vậy em định làm gì?"

"Nếu như em nói, em sẽ nhúng tay vào chuyện này, anh có tức giận không?"

"Em biết rõ, thời gian qua anh luôn tôn trọng quyết định của em. Hơn nữa, còn luôn luôn ở cùng em."

Có những lời này của anh, trong lòng cô thư thái rất nhiều. Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rất nghiêm túc nói một tiếng cám ơn với anh.

Thương Sùng thật đúng là không quen khi cô nghiêm túc như thế, anh cúi người xuống véo nhẹ chóp mũi còn đỏ ửng của cô,--ll;;..e,,quy,,don,,,,---- chọc: "Nói đi, có phải người nọ ra giá làm cho em rất hài lòng hay không?"

Sở Niệm lắc lắc đầu, đáp: "Không phải là họ ra giá, mà là em đưa giá tiền, em rất hài lòng."

"Bao nhiêu?"

"Mười triệu tệ."

Thương Sùng nhướn mày, chọc: "Mười triệu, em thật đúng là một cô nhóc tham lam."

"Đối đãi với những kẻ hay làm chuyện ác đó, em không tham lam thì quá có lỗi với lương tâm mình đi? Song, em đâu có định giữ tất cả số tiền đó cho riêng mình."

Sở Niệm kéo Thương Sùng đi đến một cái ghế dài ngồi xuống, nhìn hồ nước tĩnh lặng phía trước, nói: "Anh có biết trong nhà Tần Tâm Nhu còn ai không?"

"Còn có bà mẹ, nhưng lại ở bệnh viện tâm thần rồi."

Thương Sùng nhìn nét ảm đạm thoáng qua trên mặt cô, vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, hỏi: "Em muốn đưa tiền cho bà ấy sao?"

"Cũng không phải là toàn bộ, năm triệu tệ mới đủ cho bà ấy dưỡng lão nhỉ."

Cô con gái duy nhất bị người ta hại chết như vậy, còn một mình phải sống ngu ngơ, thẫn thờ trên thế giới này. Cuộc sống sau này của mẹ Tần Tâm Nhu, Sở Niệm nghĩ mà thấy bi ai. Có lẽ ngoài việc siêu độ cho Tần Tâm Nhu ra, cũng chỉ có thể đưa tiền cho mẹ cô ta sống khá hơn một chút thôi.

Sở Niệm nghiêng đầu thấy Thương Sùng hơi giật mình, cô khẽ mỉm cười, nói tiếp: "Em biết rõ anh đang suy nghĩ gì, tuy em và Tần Tâm Nhu có bát tự không hợp, nhưng cô ta cũng là người đáng thương, phỉa không? Em không phải là thánh mẫu, từ nhỏ đến lớn cũng không có phẩm chất cao thượng gì. Chỉ là em cảm thấy, nếu như cho người khác tiền có thể bù đắp một chút vào vết thương trong lòng họ, vậy sao em không làm chứ?"

"Anh còn tưởng rằng em là chúa tham tiền chứ, không ngờ Sở Niệm nhà chúng ta lại hào phóng như vậy." Sở Niệm thiện lương khiến lòng anh gợn sóng, anh hôn nhẹ lên gò má cô, điều tiết không khí trêu chọc nói.

Sở Niệm bị anh làm cho tức cười, đáp: "Em tham tiền đó, chẳng lẽ anh không thích tiền sao?"

"Anh? Bình thường." Đối với Thương Sùng mà nói, tiền tài là thứ hoàn toàn không có ý nghĩa, mấy năm qua, bất động sản và tài sản của anh đều nhiều không kể xiết, tiền tài càng không đáng tính.

Sở Niệm làm mặt quỷ với anh, nói: "Biết rõ anh có tiền rồi, dù sao em cũng đã nghĩ khá kỹ về kế hoạch, anh không cần bận tâm đâu. Anh yên tâm, ngoại trừ đòi tiền bọn họ, còn khiến cho bọn họ đáp ứng chuyện tự ra đầu thú nữa."

"Nếu như về sau bọn họ thay đổi thì sao?"

"Vậy em không ngại thả vài con ma ra chơi với bọn họ đâu! Anh cũng biết, em có muốn gọi vài hồn ma đến hỗ trợ cũng chỉ là phất tay cái mà thôi."

Thương Sùng nở nụ cười, dùng ngón tay chọc nhẹ lên cái trán trắng nõn của cô, nói: "Em đó, đúng là xấu bụng. Em không sợ em lên nhiều kế hoạch như vậy, ═══ll..,ê,,quy,,,,donn,,,...═══người ta cũng không định tìm đến em để làm giao dịch sao? Còn nữa, em muốn Tần Tâm Nhu bỏ xuống thù hận trong lòng, nhưng nếu cô ta không chịu thì sao?"

"Em biết rõ anh có ý gì, chuyện của Lưu Di Na đã cho em một bài học, em sẽ không xúc động nữa. Nếu như chấp niệm của Tần Tâm Nhu thật sự sâu như vậy, em sẽ thu cô ta vào trong lá bùa, khi nào nghĩ thông suốt thì sẽ cho siêu sinh. Về phần..."

Cô còn chưa nói hết câu, di động của cô liền báo có tiền chuyển vào ngân hàng. Cô lấy di động từ trong túi xách ra, rất đắc ý quơ quơ trước mặt anh.

"Em có thể suy nghĩ nhiều như vậy, nhất định là có nắm chắc."

Lần trước, chuyện của Lưu Di Na, tuy đã khiến cô bị thương, nhưng cũng chính vì lần đó, danh tiếng của cô trong giới trừ ma đã tăng lên không ít so với trước kia.

Chịu chút thiệt, khôn ngoan hơn, rất đáng để trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 109: Anh không thể đi

Thương Sùng cười cười, lẳng lặng ngồi bên cạnh nghe cô gọi điện thoại. Nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc không hề nhăn nhở như vừa rồi, trong lòng anh liền nổi lên tầng tầng ngọt ngào.

Đúng vậy, cô đã sớm coi anh là chỗ dựa. Cũng chỉ có ở trước mặt anh, cô mới có thể làm một cô nhóc thật vui vẻ.

Chuyện của Tần Tâm Nhu, thật ra không cần Sở Niệm đi tìm cô ta, cô ta cũng sẽ xử lý hết những gã đàn ông kia rồi đi tìm bọn họ. Dù sao, Tần Tâm Nhu cũng hận cả anh và Sở Niệm nữa.

Đáng tiếc, đầu óc cô ta vô dụng, lại coi mình và cô nhóc kia trở thành người bình thường.

Thừa dịp Thương Sùng suy tư, Sở Niệm cũng đã nói chuyện điện thoại xong. Hai người nói ngắn gọn với nhau, liền ngồi vào xe đi đến biệt thự Dương Minh ở phía đông.

Chu Vũ Hạo vốn không có ý định ra mặt, nhưng khi tận mắt nhìn thấy lá bùa hình ngôi sao hóa thành bột phấn ngay khi chạm vào tay mình, trong lòng gã khó tránh khỏi cảm thấy có chút khiếp sợ.

Gã không sợ quỷ, từ nhỏ đã thấy rất nhiều người chết. Hơn nữa, sau khi tiếp nhận bang phái, cũng làm khá nhiều chuyện máu tanh. Chỉ là lúc này đây, gã thật sự rất có hứng thú muốn gặp qua cô nhóc nhà họ Sở kia.

Mới vừa dặn dò hết thủ hạ không được nói bậy, chuông cửa liền vang lên. Chu Vũ Hạo đứng dậy, trong đôi mắt đen thoáng qua vẻ mong đợi.

Cửa chính màu đen mở ra từ hai bên, một nam một nữ sóng vai đi đến. Bọn họ nhìn người đàn ông đứng trong phòng khách kia, trong ánh mắt xuất hiện tâm tình khác nhau.

Chu Vũ Hạo cũng đang quan sát bọn họ, dáng vẻ của cô gái kia đúng là không khiến gã thất vọng, chỉ là...Người đàn ông bên cạnh cô gái là ai?

Gã đi tới, dáng vẻ cười nhếch môi lại dọa đám thủ hạ đứng sau sợ ngây người.

"Cô chính là người trừ ma của nhà họ Sở?"

"Gọi tôi là Sở Niệm được rồi." Vẻ mặt Sở Niệm hờ hững, cô không biết vì sao lúc gã nhìn mình, trong lòng lại có cảm giác phiền chán mãnh liệt như vậy.---,,..lle,e..,,quy,,,do,,,,nn,,,,═══-Nghiêng đầu nhìn mười mấy tên đàn ông mặc vest đen đứng phía sau gã, khóe môi Sở Niệm thoáng qua ý cười trào phúng.

"Con trai của ông trùm xã hội đen, thanh thế quả nhiên không nhỏ."

"Vì an toàn mà thôi."

Chu Vũ Hạo nhìn về phía Thương Sùng, hỏi: "Không biết vị này là..."

"Cộng sự."

"Chào anh."

"Phụt---"

Chu Vũ Hạo vừa dứt lời, sau lưng liền truyền đến một âm thanh lạc loài. Gã quay đầu lại lườm một cái, khi quay đầu lại, vẻ mặt lại biến thành kiểu lịch sự, nho nhã như lúc trước.

Chỉ là đáng tiếc, Thương Sùng không nhận thiện ý của gã. Lạnh lùng gật đầu, coi như là chào hỏi.

Sở Niệm đương nhiên cũng nhìn ra Thương Sùng không hề có bất kỳ thiện cảm nào với tên đàn ông đứng trước mặt này giống như cô. Cô cũng lười lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Ngài Chu, thời gian không nhiều lắm, chúng ta bắt đầu nói chuyện đi."

Chu Vũ Hạo gật đầu, giống như không quan tâm đến thái độ của hai người họ với mình. Lễ phép mời bọn họ ngồi xuống ghế sofa, để người giúp việc đổi trà nước xong, mới ra lệnh cho những người khác lui xuống. Đương nhiên, Lý Cường và hai người đàn ông còn sống khác phải lưu lại rồi.

Sở Niệm và Thương Sùng giống như xem cuộc vui nghe Chu Vũ Hạo nói dối, sau đó nhìn về phía đám người Lý Cường.

"Ngài Chu, vậy tôi kêu bọn họ đi tự thú, anh có đồng ý hay không?"

"Đương nhiên, tôi đã đáp ứng sẽ chăm sóc tốt cho người nhà của bọn họ rồi." Chu Vũ Hạo cười tà mị.

Quả nhiên, trong đầu những kẻ có tiền, chỉ có những thứ ấy!

Sở Niệm không nhịn được trừng bộ dạng "Thiện lương" của Chu Vũ Hạo,---..l,, ê,,quy,,,,don,,,,,---thật lòng hoài nghi có phải da mặt của tên đó làm bằng sắt hay không, đánh như thế nào cũng không nát.

Thương Sùng bị cử chỉ đó của cô chọc cười, khẽ cong môi, anh nhìn về phía Chu Vũ Hạo, nói: "Đã như thế, vậy buổi tối chúng ta liền bắt đầu."

"Tối nay?"

Có phải hơi đột ngột hay không? Hơn nữa, gã vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hai người kia đâu.

Trong mắt Chu Vũ Hạo thoáng qua vẻ chần chờ, mắt nhìn Thương Sùng, lại nhìn về phía Sở Niệm.

"Có phải hơi gấp không?"

Trước kia lúc xem ti vi, không phải những đạo sĩ trong đó có bệ thần gì đó hay sao? Nhưng hai người kia, ngoại trừ một chiếc ba lô của cô gái kia, đều chẳng có gì cả.

Nếu thật sự lát nữa dụ quỷ ra rồi, bọn họ có thể làm gì sao...

Sở Niệm giống như nhìn thấu suy nghĩ của gã, giọng nói mang theo vẻ khinh thường không thèm che dấu: "Chúng tôi không phải là diễn viên càng không phải là thần côn, những thứ kia chỉ là đồ bịp bợm, mang đến có ích lợi gì đâu."

Chu Vũ Hạo kinh hãi, làm sao Sở Niệm biết được chính mình đang suy nghĩ gì!

Sở Niệm trợn mắt, không để ý tới gã đang miêu tả sự hoài nghi một cách sinh động, đứng dậy nói: "Ba người này, âm khí trên trán đã càng ngày càng nặng rồi. Nếu như đêm hôm nay không giải quyết chuyện này, vậy anh rất nhanh sẽ bị xui xẻo.---..ll,, ê..quy,,,don,,,,----Nếu như anh còn muốn bình an sống vài ngày, vậy thì cứ làm theo lời chúng tôi nói."

Sở Niệm nói như vậy làm cho đám người Lý Cường hoàn toàn hoảng loạn, mặc kệ sắc mặt của Chu Vũ Hạo đã bắt đầu biến thành màu đen, rối rít gật đầu đáp ứng yêu cầu của cô.

Dù sao, ít nhất là ngồi tù cũng có thể sống, đúng không?

Cho tới bây giờ Chu Vũ Hạo cũng chưa từng gặp qua cô gái nào dám nói như vậy ở trước mặt mình, ---ll..q,,,uy,,don,,,,----Sở Niệm ba lần bốn lượt khinh thường và trào phúng làm cho gã hơi nheo mắt, bớt dần ý cười.

Lạnh lùng nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, gã mở miệng: "Thôi, tối nay cho cô tùy ý sử dụng căn phòng này."

Sau đó, Chu Vũ Hạo quay đầu lại nhìn về phía Lý Cường, nói: "Ba người ở lại đây canh giữ."

Lý Cường nhíu mày, liếc qua Sở Niệm, hỏi ra: "Vậy, vậy cậu chủ....Cậu thì sao?"

"Ở đây đều giao cho mấy người, tôi đương nhiên phải tìm chỗ khác rồi." Nói xong, Chu Vũ Hạo trào phúng nhìn Sở Niệm, cầm áo khoác vắt trên ghế sofa lên, muốn rời đi.

Chỉ là đáng tiếc, gã vừa mới mặc xong áo khoác, Sở Niệm liền đứng chắn trước mặt gã.

Chu Vũ Hạo cười lạnh, nói: "Cô Sở, cô đây là..."

Sở Niệm ngẩng đầu nhìn gã, đáp: "Anh không thể đi!"

"Vì sao?"

"Bởi vì tôi muốn dùng anh để dụ Tần Tâm Nhu ra." Sở Niệm cười lạnh, trả lời.

Chu Vũ Hạo nhíu mày, hỏi: "Tại sao phải dùng tôi? Có phải cô đang nói đùa hay không?!"

Bản thân gã cùng lắm chỉ là người tính kế, không hề có chút liên quan nào đến việc cưỡng gian Tần Tâm Nhu. Nếu như nhất định phải dụ ra, thì đám người Lý Cường không làm được à! Để cho gã dụ quỷ, có lầm không vậy!

"Như thế nào, sợ à?" Sở Niệm hỏi.

"Không phải sợ, chẳng qua là cảm thấy cô cố tình gây sự." Chu Vũ Hạo nhìn cô.

"Chuyện này không liên quan đến tôi, cô bày đặt không cần đám người Lý Cường, tìm tôi làm cái gì chứ?!"

"Có phải thật sự vô tội không, trong lòng anh tự biết."

Sở Niệm trở về ngồi cạnh Thương Sùng, thảnh thơi đung đưa chân, cho đến khi Chu Vũ Hạo đi ngang qua mình, cô mới mở miệng lần nữa: "Nếu như hôm nay anh bước ra khỏi cánh cửa kia, mọi hậu quả, Sở Niệm tôi đều không chịu trách nhiệm."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 110: Không cần lại mềm lòng

"Cô đang uy hiếp tôi!" Chu Vũ Hạo càng nhíu chặt mày, gã quay đầu lại, lãnh ý trong mắt chọc thẳng vào Sở Niệm.

Sở Niệm nghiêng đầu, không hề nhượng bộ khi đối diện với ánh mắt của gã.

"Nói thật mà thôi, nếu như cậu Chu không tin thì cứ coi như tôi chưa nói đi."

Lúc trước, gã đàn ông này cứ nói một đống lời chứng minh gã là người vô tội cho cô và Thương Sùng nghe, mặc dù vẻ mặt tự nhiên, ánh mắt trấn định, song cô không hề tin một chữ nào. Đám người Lý Cường nhiều nhất cũng chỉ là đám lâu la trong giới xã hội đen, cho dù bọn họ nhất thời hồ đồ, cũng không có gan chạm vào Tần Tâm Nhu đen đủi kia.

Cho nên có thể khiến bọn họ làm ra chuyện như vậy, sau lưng Lý Cường và mấy người kia nhất định là có người sai khiến và chống đỡ.

Mà người đó chính là gã đàn ông trước mắt này.

Vội vã chứng tỏ sự trong sạch của mình như thế, trong lòng không phải có quỷ thì là gã đang giấu giếm mình. Bằng không.....Làm sao oán khí nồng đậm kia sẽ quấn lên thân gã chứ?

Hai người giằng co trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Chu Vũ Hạo nhượng bộ.

Mặc dù gã cảm thấy cô nhóc này nhất định là đang nhằm vào mình, nhưng gã vẫn muốn xem thử cô có cách nào khiến gã sợ hãi!

Người sống, gã còn không sợ, huống chi chỉ là một con quỷ bị chính mình giết chết!

Hướng về phía Sở Niệm khinh bỉ hừ một tiếng,,,,lll;;;..e,,quy,,,don,,,,----Chu Vũ Hạo xoay người đi trở về ngồi xuống ghế sofa. Vẫn cái bộ dạng không liên quan như cũ, chỉ tiếc so với Thương Sùng, gã vẫn còn kém một chút.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sáu người đợi ở trong phòng khách cũng không nói chuyện nhiều. Không khí yên tĩnh pha lẫn quỷ dị, từ từ chiếm hết cả căn phòng.

Rốt cuộc kim đồng hồ đã chỉ mười một rưỡi, Sở Niệm nhìn làn khí đen luồn vào bên trong từ khe cửa, đứng dậy lấy bốn tờ bùa chú màu vàng khác nhau giao cho đám người Chu Vũ Hạo, còn lấy ra một bình thủy tinh nhỏ tràn đầy chất lỏng trong suốt.

Theo thứ tự đổ chất lỏng trong bình vào bàn tay bọn họ, nói: "Lát nữa các anh sát 'Nước mắt trâu' này lên mí mắt, chờ qua mười hai giờ, Tần Tâm Nhu tự nhiên sẽ xuất hiện. Các anh cầm lá bù vàng này, chỉ cần có nó ở trên người, cô ta sẽ không thể đến gần các anh."

"Cô xác định đêm nay cô ta sẽ đến chứ?" Chu Vũ Hạo hơi hoài nghi, không phải trên ti vi đều nói phải sau bảy ngày ma quỷ mới có thể trở về báo thù sao? Tần Tâm Nhu mới chết được bốn ngày, cô gái này đã chắc chắn vậy ư?

Sở Niệm hờ hững liếc gã một cái, trên tay tiếp tục động tác ban nãy.

"Nếu qua bảy ngày thì oán quỷ sẽ càng lợi hại hơn, giờ Tần Tâm Nhu tới tìm mấy người tính sổ, mấy người phải cảm thấy may mắn đấy. Về phần cô ta có đến hay không, chờ anh lau giọt nước mắt trâu này lên sẽ biết."

Lý Cường thật sự tin tưởng lời cô nói, cho nên dặn dò mấy anh em bên cạnh xong, ba người liền lau nước đó lên mí mắt. Mặc dù mí mắt nóng rực khiến cho bọn họ rất khó chịu, nhưng bàn tay nắm phù chú của bọn họ lại không có ý muốn mở ra.

Sở Niệm hơi tán thưởng nhìn bọn họ một cái, sau đó nghiêng đầu, nhìn Chu Vũ Hạo còn đang do dự.

Đàn em của anh đã bất chấp hết rồi, bây giờ còn nghĩ bỏ cuộc giữa chừng là không có cửa đâu!

Chu Vũ Hạo nhìn ra sự châm chọc trong mắt cô, đôi mắt đẹp liền lạnh lẽo, nâng bàn tay đặt lên hai mắt mình.

Đợi cảm giác khó chịu ở mí mắt hơi giảm đi, gã liền mở hai mắt ra. Trong nháy mắt, sự hoảng hốt đã xuất hiện trong đôi mắt đen láy.

Gã nhìn làn khói đen tràn khắp phòng, giọng nói không khống chế được, hơi run run: "Đây.....Đây là cái gì!"

Đám người Lý Cường cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, hoảng sợ há to mồm, dại ra tại chỗ.

Chu Vũ Hạo thấy cô không để ý tới mình, xoay người nhìn về phía Lý Cường. Kết quả lại bị sợ hết hồn, hơn nữa sự kinh hãi đó còn làm cho thân thể gã bắt đầu run rẩy.

Ban nãy đám người Lý Cường còn bình thường, sao trong nháy mắt, sặc mặt đã biến thành u ám, xanh mét?---ll..ê,quy,,don,,,,----Biến sắc mặt như vậy cũng thôi, vì sao ở cần cổ bọn họ lại không hẹn mà cùng xuất hiện dấu tay màu đen!

Cùng lúc đó, Chu Vũ Hạo phát hiện đám người Lý Cường cũng lộ ra vẻ mặt hoảng sợ khi nhìn mình. Thân thể cứng lại rồi chạy vội vào phòng tắm như muốn xác thực suy nghĩ của mình. Chưa đến mấy phút, gã liền chạy ra.

Hai mắt bởi vì phẫn nộ mà đỏ quạch, gã bước nhanh về phía Sở Niệm, vươn tay muốn túm cổ kẻ định giả thần giả quỷ đang ngồi trên ghế sofa ném ra ngoài. Đáng tiếc lại bị người đàn ông bên cạnh cô giành trước, đứng cản trước mặt gã.

Hai người đàn ông lập tức giương cung bạt kiếm, ánh mắt bắn ra tia lửa sáng rực ở trong làn khói đen.

"Rốt cuộc cô đã làm gì chúng tôi! Vì sao tôi lại biến thành cái dạng này!" Chu Vũ Hạo căm tức nhìn Thương Sùng đứng trước mắt, khí mạnh trên người anh rõ ràng là hơn hẳn gã.

"Nước mắt trâu mà cũng không biết, anh thật đúng là hiểu biết nông cạn."

Sở Niệm ngồi trên sofa, thờ ơ gõ gõ ngón tay. Ngước mắt nhìn Chu Vũ Hạo đã giận đến mặt tái mét, cô mỉa mai nhếch môi, nói: "Giờ mấy người đã nhìn thấy thứ ở trong phòng này và trên người mình. Nếu như bây giờ còn muốn đi, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn trở."

Những lời này rõ ràng là đang nói cho Chu Vũ Hạo nghe, đám người Lý Cường không ngốc, tuy tất cả đều bị kinh hãi không nhẹ, nhưng vẫn tiến lên khuyên nhủ gã. Dù sao người nhà của bọn họ vẫn phải nhờ vào cậu ấm này chăm sóc.

Thừa dịp đám người Lý Cường khuyên Chu Vũ Hạo, Sở Niệm đứng dậy kéo kéo áo Thương Sùng, sau đó im lặng đi sang một bên. Thương Sùng quay đầu lại nhìn cô một cái, xoay người đi đến bên cạnh cô.

"Nhìn thấy oán khí kia không?" Sở Niệm hạ thấp giọng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cánh cửa chính màu đen.

Óan quỷ mới sinh có thể có oán niệm lớn như vậy, điều này cũng làm cho cô cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thương Sùng nhíu mày, nhìn về phía Sở Niệm.

"Em đang hoài nghi điều gì?"

"Em luôn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, oán khí nặng như vậy, giống như không chỉ có mình Tần Tâm Nhu." Sở Niệm quay đầu, nhìn anh.

"Có phải cô ta còn thu cả những oán quỷ đã chết dưới tay bọn họ, cùng quay về báo thù hay không?"

Những kẻ trong thế giới đánh đánh giết giết này, chắc chắc trên tay không chỉ dính máu tươi của mỗi Tần Tâm Nhu.

Nếu thật sự như bản thân đoán trúng, vậy chuyện này sẽ không dễ làm rồi!

"Có lẽ có khả năng này." Thương Sùng trầm tư một chút, quay đầu nhìn chiếc ba lô đặt ở trên ghế sofa.

"Đã mang đủ đồ chưa?"

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Tuy chuyện này phát triển có hơi vượt ngoài dự liệu của em, nhưng thứ cần đều mạng đến rồi."

"Vậy thì tốt, em phải đồng ý với anh, nếu chuyện này thật sự như em suy đoán, lát nữa lúc Tần Tâm Nhu đến, không cần lại mềm lòng."

Nếu như một oán quỷ hút ác khí của các oán linh khác, dù thực lực không sánh bằng Lưu Di Na, cũng lợi hại hơn rất nhiều so với lệ quỷ bình thường.

Chuyện như của Lưu Di Na phát sinh một lần là đủ rồi, nếu như có lần thứ hai, Thương Sùng không ngại giải quyết hết những người sống trong căn phòng này!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

"

Chương 111: Tự tìm đường chết

Sở Niệm nhíu mày, mặc dù chần chờ một tý, nhưng vẫn thuận theo đáp ứng Thương Sùng.

Dù sao, bây giờ tất cả đều là giả thiết của mình, nhưng nếu quả thật đi tới một bước kia, cô chỉ có thể làm như vậy thôi.

Cuối cùng đám người Lý Cường cũng thuyết phục Chu Vũ Hạo thành công, sau đó theo thứ tự ngồi trên sofa, chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

Mười hai giờ, tất cả đèn đóm trong biệt thự đều tắt ngúm, gian phòng đen như mực, chỉ còn lại cảm giác u ám.

Đột nhiên, một giọng nữ thê lương từ ngoài cửa truyền đến: "Chết.....Các người.....Đều phải chết..."

Ngồi trên sofa, lúc đám người Lý Cường nghe được tiếng đó, thân thể hơi giật nảy. Sau đó tựa như nút chai bị bật mở, cả người cũng bắt đầu run rẩy.

Mặc dù Chu Vũ Hạo cũng bị hù không nhẹ, nhưng ngại mất thể diện, gã nắm chặt bùa chú trong tay, nâng cao sống lưng cứng ngắc hô to về phía cửa: "Chết cái con khỉ! Có bản lĩnh thì tiến vào cho ông!"

"Đần độn!"

Núp trong bóng tối từ trước, Sở Niệm bị hành động ngu ngốc của Chu Vũ Hạo chọc cho đầu bốc khói, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng thấy ai hay mất kiên nhẫn như thế!

Tên ngốc kia nghĩ lệ quỷ là lưu manh à, rảnh quá liền đấu sức với gã sao? Lớn lên tuấn tú nhưng sao xử sự lại như một đứa trẻ đần độn vậy chứ?!

Lần đầu tiên Thương Sùng nghe thấy cô mắng thô tục,--,,..ll,,ê,quy,,,donn,,,---trong kinh ngạc còn pha chút buồn cười. Anh ngồi xổm bên cạnh cô, quay đầu không nhịn được bắt đầu cười khẽ.

Sở Niệm đen mặt, bây giờ bọn họ đang bắt quỷ đó! Chuyện nghiêm túc như vậy, sao có thể vì một câu thô tục của cô mà bật cười chứ!

Cô không hề mắng sai, thật sự không mắng sai!

Không chút khách khí dùng cùi chỏ đụng đụng Thương Sùng vẫn còn đang cười khẽ, lông mày Sở Niệm sắp nhăn thành một dúm.

Ngoài cửa, Tần Tâm Nhu cũng vì câu nói ngu ngốc đó của Chu Vũ Hạo mà nở nụ cười, tiếng cười u ám giống như tiếng móng tay cào vào cửa kính, làm cho lòng người đều sợ hãi.

Cô ta vung tay, dùng gió lạnh mở cửa ra. Một cái đầu tóc đen lòa xòa khẽ nhô lên, đôi mắt trắng dã không có đồng tử nhìn bốn người đàn ông ngồi trên sofa.

Nửa cái lưỡi dính bên ngoài miệng kết hợp với bộ váy đỏ rực, xinh đẹp đến quỷ dị.

Cô ta nói: "Nếu đã muốn chết như thế, vậy tôi sẽ thành toàn cho anh!"

Chu Vũ Hạo thấy cảnh tượng đó, theo bản năng muốn đứng lên chạy trốn. Lại bất đắc dĩ chính là, bây giờ chân của gã đã không nghe theo ý gã.

Mắt thấy tay của cô ta đã sắp bóp cổ mình, Chu Vũ Hạo sợ đến mặt mày xanh mét. Mạnh mẽ xoay đầu, gào về phía Sở Niệm: "Cứu mạng đi!"

"Còn có người à?"

"Đần độn!"

Lời nói của Tần Tâm Nhu và Sở Niệm đồng thời vang lên trong phòng khách,--,,..lle,,quy,,,don....---Sở Niệm là không muốn gã kia khai ra mình sớm như vậy, không phải cô đã nói gã dùng bùa chú sao!

Tần Tâm Nhu đương nhiên nghe ra giọng của Sở Niệm, cô ta liếc về phía góc tối, hồi lâu mới thấy Sở Niệm và Thương Sùng đứng lên.

Tần Tâm Nhu cười lạnh, thu đầu lưỡi vào trong mồm, con ngươi đen u ám hiên ra, nhìn qua bọn họ, mở miệng: "Không ngờ lần này hai người cũng tới, song như vậy cũng tốt, tôi không cần mất công nữa."

Nghe được những lời này, Sở Niệm và Thương Sùng đồng thời nhíu mày. Hung hăng trừng Chu Vũ Hạo đã sắp coi cô thành Chúa cứu thế, Sở Niệm từ trong góc đi ra.

Nhìn cô ta mặc một bộ váy dài màu đỏ tươi, khóe miệng Sở Niệm lướt qua nụ cười chế nhạo.

"Cô muốn báo thù cũng phải tìm đúng người, tôi không hề nhớ là mình và cô từng có quan hệ gì."

"Phải không? Ha ha..." Tần Tâm Nhu âm hiểm cười một tiếng, giơ tay lên chỉ vào Thương Sùng đứng ở bên cạnh Sở Niệm.

"Cô đừng tưởng rằng tôi không biết gì hết, nếu như không phải do các người, làm sao tôi sẽ bị những kẻ này bắt đi? Làm sao bị những người này hại chết!"

Ngày đó, cô ta và Thương Sùng nói chuyện xong, thời gian còn chưa đến hai ngày, chẳng những Âu Dương Chính Long chết rồi, mà mấy chuyện cô ta từng làm cũng bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Tần Tâm Nhu không tin trên thế giới này lại có chuyện trùng hợp như vậy, nếu như không phải người đàn ông này vì bảo vệ Sở Niệm nên cô ta mới rơi vào kết cục như vậy sao? Chết nhục nhã như thế, còn vì báo thù mà lập ra khế ước với 'thứ' kia!

Người khiến cô ta thành như này sẽ không có kết cục tốt, ba người đàn ông kia là như vậy, bọn họ cũng là như thế!

Nghĩ đến dáng vẻ khi chết của mình, trên mặt Tần Tâm Nhu bị phẫn nộ nồng đậm che lấp. Cô ta không đợi Sở Niệm có cơ hội mở miệng lần nữa, lắc mình một cái vọt đến trước mặt cô.

Mang theo ý cười khiến người ta lạnh cả sống lưng, cô ta nâng bàn tay trắng bệch như tờ giấy, định bóp cổ Sở Niệm.

Sở Niệm hừ lạnh một tiếng, lật tay lấy một lá bùa đỏ ra, thừa dịp Tần Tâm Nhu đắc ý, đánh vào lồng ngực cô ta.--,,ll..e,,quy,,don,,,---Sau đó xoay người nhảy qua một bên, hai tay làm dấu trên không trung, một luồng ánh sáng vàng lóe lên trước ngực Tần Tâm Nhu.

Tần Tâm Nhu bị ánh sáng vàng ở trước mắt dọa cho sợ hãi, hét lên một tiếng, phẫn nộ nhìn bức màn sáng màu vàng bao kín mình trong nháy mắt, nâng tay muốn giật lá bùa hồng trên ngực xuống, đáng tiếc đầu ngón tay vừa đụng phải, liền bị đốt ra khói đen.

Cô ta cắn răng nghiến lợi trừng Sở Niệm, tóc dài màu đen ở sau người tức giận bay múa.

"Cô làm gì với tôi vậy!"

"Chú trói hồn mà thôi, chỉ cần cô nghe lời, đừng lộn xộn sẽ không có chuyện gì cả."

Sở Niệm nhếch môi cười một tiếng, đi đến trước mặt cô ta, lấy lá bùa đen đặt ở túi quần từ trước, nói: "Hiện tại có hai con đường đang đặt ở trước mặt cô, một là cam tâm tình nguyện buông bỏ thù hận, tôi độ hóa cho cô được siêu sinh, luân hồi. Hai là tôi thu cô vào trong tháp Trấn Hồn, dùng thời gian xóa mờ hận thù trong cô.—ll,,ê,quy,,,donn,,--Đương nhiên, tôi vẫn hy vọng cô sẽ thông minh một chút. Nhận rõ ai đang giúp cô, ai đang hại cô!"

Tần Tâm Nhu nhíu mày, đáp: "Nếu như tôi không chọn cả hai thì sao?"

"Không có sự lựa chọn đó, dù sao tôi sẽ không cho cô con đường thứ ba đâu."

Oán linh luân hồi chỉ có một con đường, trải qua chín kiếp súc sinh, chín kiếp hành hạ. Đợi tiêu trừ sạch nghiệt chướng, mới có thể đầu thai làm người lần nữa.

Sao Tần Tâm Nhu không hiểu đạo lý này, nhưng sao cô ta cam tâm lựa chọn con đường đó chứ?

So sánh với nỗi khổ bị tra tấn khi luân hồi, chẳng thà hiện tại liều mạng đánh cược một lần!

Bên tai vang lên khế ước giữa mình và Huyết vật kia, Tần Tâm Nhu nhíu mày một cái, hai tay biến ra bộ móng dài màu đỏ như máu, giơ thẳng lên trời, phát ra một tiếng hô kỳ quái từ trong cổ họng.

Giống như là giãy giụa hoặc như là cầu cứu, phẫn nộ nhưng cũng không thể tránh được.

Trong nháy mắt, oán khí quấn quanh người cô ta càng nhiều thêm, khói đen cuồn cuộn nổi lên từ mái tóc dài phía sau, giống như đao nhọn đâm về phía tấm bình phong màu vàng.

Tiếng hô, tiếng va chạm bén nhọn như chọc thủng màng nhĩ người ta. Sở Niệm nhíu mày, chạy nhanh đến bên cạnh đám người Chu Vũ Hạo, vươn tay điểm huyệt ngủ của bọn họ.

Đợi nhóm người đó ngủ say ngã xuống, cô mới vọt đến bên cạnh Thương Sùng, nói: "Cô đây là đang tự tìm đường chết."

Bởi vì lúc trước cô đã bị thua thiệt ở chỗ Lưu Di Na, cho nên từ sau lần ấy, Sở Niệm liền tăng cường linh lực cho chú trói hồn. Hiện tại Tần Tâm Nhu làm như vậy, chưa nói đến có thể thành công chọc thủng bức màn che đó không, chỉ dựa vào thực tại cũng đủ làm hồn căn của cô ta bị tổn thương!

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 112: Hai đấu hai

Thương Sùng trầm mặt không lên tiếng, anh nhìn chằm chằm Tần Tâm Nhu đang gầm thét ở bên trong, trong đôi mắt đen thoáng qua sự nghi ngờ sâu sắc.

Theo lý thuyết, dù có hấp thu linh hồn của vài người, oán niệm cũng không thể tăng nhanh như thế trong mấy ngày. Chẳng lẽ... Là có người đang âm thầm làm gì đó?

Nhíu mày nhìn tầng tầng ánh sáng vàng bị đánh trúng, đã bắt đầu rung động, Thương Sùng nói với Sở Niệm: "Cầm gậy hàng ma."

Sở Niệm chần chờ, hỏi: "Không có cách khác ư?"

"Đừng mềm lòng nữa, cô ta không quay đầu được rồi."

Sở Niệm thở dài, nhắm mắt lặng yên đọc một lần khẩu quyết, sau đó trong tay cầm gậy hàng ma, từng bước một đi về phía Tần Tâm Nhu.

Nhưng ngay khi cô định một gậy đánh tan Tần Tâm Nhu, một vật thể hình tròn màu đỏ lướt vào từ ngoài cửa. Nó dùng sức đánh vài cái vào tấm lá chắn, sau đó có một bàn tay nhỏ bé trắng bệch hiện ra từ trong vật thể tròn, nắm lấy lá bùa trói hồn kia, giật khỏi ngực Tần Tâm Nhu.

Đã không còn bùa trói hồn, luồng sáng vàng kia liền nhanh chóng biến mất trong không khí. Bóng tối lại một lần nữa bao trùm khắp phòng, tiếng nói vang vọng ở trong phòng khách.

"Khục, khục thật là.....Thật là vô dụng." Tiếng nói như đứa trẻ mới sinh, lạnh lẽo nhưng không hề có chút tức giận.

Nhìn lá bùa bị nó tiện tay ném xuống đất đã biến thành màu đen, trong lòng Sở Niệm trầm xuống.

Nhìn chằm chằm đống Huyết vật trôi ở giữa không trung, gậy hàng ma trong tay cô cứ rung lên bần bật.

Oán khí của Huyết vật kia rõ ràng vượt qua Tần Tâm Nhu, thậm chí oán niệm còn sâu hơn cả Lưu Di Na. Oán linh có thể tay không kéo bùa hồng của mình xuống, ngay cả gậy hàng ma cũng bắt đầu run rẩy, vẫn là lần đầu tiên Sở Niệm gặp phải.

Đồng thời cô cũng phát hiện, sau khi Huyết vật đó xuất hiện, lệ khí trên người Tần Tâm Nhu liền biến mất rất nhiều.—ll..,,equy,,,,don,,,,---Dáng vẻ luôn cung kính, giống như là người hầu của nó. Chẳng lẽ, cô ta biến thành thế này là có liên quan đến vật kia?!

Trấn an gậy hàng ma trong tay, Sở Niệm nhìn vật thể máu kia, hỏi: "Rốt cuộc mi là thứ gì?"

"Khục, khục thật là.....Sở Niệm, nhanh như vậy đã quên mẹ ta rồi sao?" Huyết vật phát ra tiếng cười mỉa mai, từng giọt máu tươi nhỏ xuống mặt đất từ thân nó.

Biết tên cô đã khiến Sở Niệm rất kinh ngạc, hiện tại nó còn nói ra lời như vậy.....Phản xạ có điều kiện sửng sốt một tý, Sở Niệm hoàn hồn, hỏi: "Mẹ mi?"

"Nghi huyện, Lưu Di Na."

Huyết vật giật giật trên không trung, trong nháy mắt, một đứa bé trai xuất hiện ở trước mặt mọi người. Tứ chi của nó mềm nhũn, nhưng sắc mặt lại là màu xanh đen. Mạch máu đỏ thẫm lộ rõ trên làn da tái nhợt, bò đầy khắp thân nó.

Đôi mắt to giống như cái động tối om, ngay cả chút ánh sáng cũng không có. Khóe miệng nó nhếch lên một đường vòng cung quỷ dị, cúi người nằm sấp trong không khí.

"Ta biết rõ mẹ không thích mình, nhưng ta đã phải trải qua tám kiếp mới có thể sống sót. Trước kia, khi thần chí chưa thông đã bị người phụ nữ đáng hận kia giết chết, ta cho rằng cho dù thân thể mẹ chết đi, ta vẫn có thể đợi ở trong bụng bà. Qua trăm năm nữa, ta có thể luân hồi một lần nữa. Nhưng không nghĩ tới trên đường lại gặp các người, hoàn toàn hủy đi cơ hội đầu thai của ta!"

Mỗi đứa trẻ đầu thai vốn rất thiện lương, đáng tiếc, lần lượt gặp phải những người mẹ nhẫn tâm, không chịu trách nhiệm thì sự thiện lương của bọn nó sẽ dần dần phai mờ theo từng cơ hội đầu thai bị bỡ lỡ, thay vào đó chính là thù hận và phẫn nộ.

Đã trải qua tám lần như vậy, sự phẫn hận trong lòng đứa bé đã sớm khác hẳn người thường. Vốn tưởng rằng có thể bắt lấy cơ hội cuối cùng này, chờ trăm năm sau sẽ tiến vào con đường luân hồi một lần nữa. Không ngờ, lại bị Sở Niệm và Thương Sùng phá hỏng!

Tám kiếp luân hồi, nó có thể nhẫn. Sau trăm tuổi mới có thể làm người, nó cũng có thể nhẫn. Vì sao ông trời còn muốn đối xử với nó như thế, nhất định chặt hết mọi đường lui của nó!

Đứng nguyên tại chỗ, cuối cùng cô đã nghe rõ lời đứa bé nói, theo bản năng siết chặt gậy hàng ma trong tay, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Khó trách lúc trước cô cứ cảm thấy oán khí trên người Lưu Di Na quá nặng, đồng thời, Sở Niệm cũng lập tức hiểu vì sao mới chết đi vài ngày mà Tần Tâm Nhu có thể có khả năng như vậy.

Lạnh lùng liếc qua đứa bé và Tần Tâm Nhu đang muốn giết mình ở phía đối diện, cô hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay kẹp lấy lá bùa màu đen.

Chỉ tiếc cô còn chưa kịp bắt ấn quyết, một bàn tay to đã đặt lên cánh tay cô, ngăn trở động tác của cô.

Nghiêng đầu nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Thương Sùng, Sở Niệm nghi vấn đầy mặt.

Thương Sùng nhếch môi với cô, sau đó nhìn về phía hai "Người" đối diện kia, mở miệng: "Nếu là hai đấu hai, vậy tôi đương nhiên không thể nhàn rỗi."

Anh chỉ ngón tay vào đứa bé đang lơ lửng ở giữa không trung, nói: "Chuyện của đàn ông, đàn ông tự mình giải quyết. ---ll,,llee,,quy,,doonn----Mi có đồng ý không?"

"Khà khà, thật là.....Ông đã muốn chết như vậy thì ta sẽ thành toàn cho ông." Đứa bé cười mỉa mai.

Sở Niệm kéo anh, nói: "Tên quỷ nhỏ kia còn lợi hại hơn Lưu Di Na, anh phải cẩn thận."

Thương Sùng khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, dặn: "Em cũng thế, nhớ rõ không cần nương tay."

"Sắp chết mà còn thân mật như vậy, tôi xem lát nữa các người còn cười được không!" Tần Tâm Nhu dĩ nhiên không muốn thấy Thương Sùng và Sở Niệm thân mật như vậy, vẻ mặt âm trầm, khí lạnh trong mắt giống như muốn xé nát Sở Niệm đang đứng trước mặt mình ngay lập tức.

Sở Niệm lườm Tần Tâm Nhu một cái, hiện tại cô không có tâm tư múa mép khua môi với người phụ nữ ngốc kia đâu. Mặc dù cô không biết rõ sức mạnh cực hạn của Thương Sùng, nhưng lần trước, sau khi cô hôn mê, cũng chính anh đã đánh tan hồn phách của Lưu Di Na.

Nếu anh có thể đối phó với Lưu Di Na, vậy bây giờ cũng sẽ có cách đối phó với con quỷ nhỏ kia.

Che dấu sự lo âu trong lòng, Sở Niệm nhìn Thương Sùng và quỷ nhỏ biến mất ở trên lầu.

Cô biết hiện tại việc mình phải làm là tin tưởng khả năng của Thương Sùng và đối phó với nữ quỷ ở trước mắt này.

Trước khi đánh nhau, phụ nữ đều là như thế, một khi bắt đầu, sẽ không vì cái chết mà kết thúc!

Trong miệng lẩm bẩm khẩu quyết, Sở Niệm dùng bùa đen quét qua gậy hàng ma. Trong chớp mắt, hoa văn hình rồng trên gậy hàng ma sáng lấp lánh, giống như là mãnh thú khát máu, sốt ruột khó nén, muốn bổ nhào qua bắt con mồi đã đến tay mình.

Bỏ qua hai con đường kia, vậy cô chỉ có thể thêm một con đường thứ ba để tặng cô ta thôi!

Lần này, cô không còn là cô gái nhỏ hay nhân từ, nương tay của trước kia nữa. Thương Sùng đang chiến đấu, cô cũng phải mạnh mẽ lên. Chỉ có như vậy, mình mới xứng với anh!

Không phải đi bộ đến trước mặt Tần Tâm Nhu nữa, lần này Sở Niệm sẽ dùng hết sức. Linh lực mạnh mẽ khiến toàn thân cô lấp lánh ngọn lửa màu xanh lam, dây chuyền ngọc màu xanh ở trên cổ phát ra ánh sáng lạnh trong bóng đêm.

Ngay từ đầu, Tần Tâm Nhu tự phụ cho rằng Sở Niệm vốn không thể là đối thủ của mình, nhưng qua mấy chiêu, cô ta phát hiện mình sai lầm rồi.

Dần dần bắt đầu cố hết sức né tránh và giảm tốc độ ra sát chiêu, chưa đến một phút, Tần Tâm Nhu hét lên một tiếng, bóng dáng màu hồng hoàn toàn tiêu tán dưới luồng sáng vàng của gậy hàng ma.

Chịu luân hồi và hành hạ trong mấy kiếp ít nhất sẽ có một ngày nào đó nhận được cơ hội làm người lần nữa, đáng tiếc từ đầu đến cuối cô ta luôn chọn sai đường.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 113: Anh quá thông minh

Nghe được tiếng kêu thảm thiết khi bị tan thành mây khói của Tần Tâm Nhu, đang quan sát nhau với Thương Sùng, trong mắt đứa bé lướt qua vẻ kinh ngạc. Nó lạnh lùng nhìn Thương Sùng vẫn chưa có bất kỳ động tác nào từ lúc đi lên đến bây giờ, con ngươi màu đen đầy điên cuồng.

Không phải là bàn tay và bàn chân nhỏ mềm yếu, từng sợi thịt mềm chui ra từ tứ chi của nó. Trên từng đoạn lần lượt hiện ra những cái miệng đầy răng nanh, kêu két két phóng về phía Thương Sùng.

Thương Sùng cười lạnh một tiếng, thân thể bất động đứng đó.

Đợi đến khi những sợi thịt kia quấn đầy thân thể, anh mới nâng đôi mắt chẳng biết đã biến thành đỏ rực từ lúc nào lên. Một tay xuyên qua lồng ngực của quỷ nhỏ, không để cho nó có cơ hội thét chói tai, mở to miệng, răng nanh cắn vào cổ nó.

Thân thể co rút khiến cho con quỷ nhỏ hoảng sợ trợn to hai mắt, nó không có cách nào vặn vẹo cổ, chỉ có thể giãy giụa, vặn vẹo các sợi thịt khắp thân thể.

Nó không thể tin được, người đàn ông trước mắt này đang hút hồn phách của mình, nó càng thêm không thể tin được, Thương Sùng lại là thứ ấy.....

Lúc trước đứa bé còn ngủ say trong thân thể của Lưu Di Na, cho dù dung nhập oán khí của mình vào thân thể Lưu Di Na. Nhưng, còn chưa tận mắt thấy Thương Sùng đối phó với Lưu Di Na như thế nào.

Nếu sớm biết Thương Sùng là loại sinh vật này, nó sẽ không khinh địch, cứng đối cứng với anh. Anh là ma, mà nó chỉ là một oán linh mới được trăm năm mà thôi.

Đối với Thương Sùng mà nói, oán linh chỉ là thuốc bổ.---,,,..ll,,ê,,quy,,,don,,,,----Vì sao nó lại muốn phá hủy năng lực vất vả tích tụ qua ngày trong suốt trăm năm qua? Vì sao nó lại ngu ngốc như thế!

Nó chỉ muốn một người mẹ thôi mà....Vì sao cuối cùng lại rơi vào kết quả này.

Hối hận, tuyệt vọng lấp đầy con ngươi của nó, nó không giãy dụa vô ích nữa, như một khối thạch hoa quả bị hút gần cạn, trong chớp mắt liền biến mất trong bóng tối.

Nhìn vũng máu còn lưu lại trên đất, Thương Sùng lạnh lùng nhếch khóe môi.

Bóng tối bao phủ bóng dáng thon dài của anh, giống như một Quốc vương cao quý trong bóng đêm. Anh lấy một chiếc khăn tay trắng bằng lụa từ trong túi áo ra, tao nhã lau đi vết máu ở khóe miệng.

Răng nanh sắc bén giống như mũi dao lóe lên ánh sáng lạnh đến cực điểm, nhấp nhẹ đầu lưỡi, màu đỏ trong mắt anh và răng nanh đồng thời rút đi.

Một lần nữa xuất hiện ở phòng khách, anh không còn như Đế vương mà giống một người đàn ông bình thường.

Đối diện với ánh mắt của Sở Niệm đang đứng dưới cầu thang, Thương Sùng liền cười dịu dàng. Anh giẫm từng bước xuống cầu thang, vẻ tôn quý làm cho người ta không nhịn được nghĩ muốn cúi đầu xưng thần.

Cánh mũi động khẽ vài cái, anh cầm lấy ba lô của Sở Niệm, hỏi: "Giải quyết rồi sao?"

"Đương nhiên."

Sở Niệm nhìn về phía Thương Sùng, hỏi: "Tên quỷ nhỏ đó...."

Trong không khí lan tràn ánh sáng màu xanh lam mà mắt thường không thể nhìn thấy, oán khí tản đi, hơi thở của con quỷ nhỏ biến mất, Thương Sùng đúng là không khiến cô thất vọng.

Chỉ là.....Làm sao anh làm được vậy?

Thương Sùng nhìn ra sự hoài nghi trong mắt cô, xoay người vừa đi về phía mấy người đàn ông mơ màng ngủ say vì bị Sở Niệm điểm huyệt, vừa nói: "Quỷ nhỏ đúng là rất mạnh, nhưng bọn nó đều có chung một nhược điểm.---ll..,,ê,quy,,,do,,,,---Oán khí mạnh mẽ đồng thời còn có thực thể. Em am hiểu là dùng pháp thuật đối phó với những thứ chưa tu luyện thành hình, anh am hiểu chính là công kích những thứ có thực thể. Về phần dùng cách gì, anh chỉ có thể nói anh đã đánh tan nó rồi."

Được rồi, thứ khó dây dưa như vậy lại bị anh đánh nát, Sở Niệm chỉ có thể hoài nghi có phải thân thể của quỷ nhỏ kia làm bằng thủy tinh hay không.

Cũng không muốn nghĩ đến sự mờ ám bên trong nữa, dù sao bây giờ giải quyết xong chuyện là tốt rồi.

Nhấc chân bước đến trước mặt Chu Vũ Hạo còn đang uể oải, Sở Niệm khoanh tay trước ngực, nói: "Nhớ rõ anh còn thiếu tôi năm triệu, về phần ba người họ, anh cũng hiểu rồi."

Chu Vũ Hạo sững sờ, mở mắt ra dè dặt nhìn xung quanh, hỏi: "Cô ta, đã giải quyết xong cô ta rồi?"

"Nói nhảm." Sở Niệm trừng mắt, sau đó nhìn gã rướn cổ lên, ánh mắt ngó loạn. Cô rất là ghét bỏ nhăn mày, hừ lạnh một tiếng.

Lúc trước, cô chỉ nghĩ là tên đàn ông ngu ngốc này có IQ thấp, giờ mới phát hiện gã còn là con rùa rụt đầu.

Thật vất vả ngó hết hoàn cảnh chung quanh, Chu Vũ Hạo mới vừa rụt đầu liền thấy được ánh mắt ghét bỏ của cô. Lúng túng nghiêng đầu ho nhẹ một tiếng, gã thẳng lưng lên trở về hình tượng cậu chủ kiêu ngạo lúc trước.

Gã nói: "Cô yên tâm, ngày mai tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho cô. Ba người bọn họ cũng sẽ ra tự thú vào sớm mai."

Sở Niệm cũng không nghi ngờ lời gã nói, dù sao gã cũng nhìn rõ vài chuyện vừa xảy ra rồi.

Đối nghịch với người trừ ma sẽ có kết cục không tốt, Chu Vũ Hạo sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhàn nhạt gật đầu một cái với gã coi như từ biệt, Sở Niệm và Thương Sùng liền rời khỏi căn biệt thự.

Ngay lúc đi ra cửa chính, Sở Niệm dừng bước, quay đầu nhìn lại.--;;;ll,,ê,quy,,d,onn,,Trong giọng nói mang theo chút đáng tiếc: "Biệt thự thật đẹp, có lẽ sau này sẽ biến thành chốn cô quạnh."

Thương Sùng nhìn cô, trong đôi mắt màu đen thoáng qua vẻ kinh ngạc, hỏi: "Em thích kiểu nhà này sao?"

"Không thích."

Sở Niệm lắc lắc đầu, cong môi cười nói: "Chẳng qua chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc mà thôi, anh cũng biết người Trung Quốc rất mê tín, kiểu nhà từng bị quỷ ám như vậy, sẽ chẳng có ai dám ở cả."

Đối với người bình thường mà nói, quỷ trạch (nhà bị quỷ ám) là một chỗ rất kinh khủng, nhưng đối với người trừ ma mà nói, cũng chẳng có gì đáng sợ cả. Nếu không phải cô có khái niệm khác với người bình thường về phòng ốc, cô nhất định sẽ chờ mấy ngày nữa, đợi căn biệt thự này bị thanh lý, hạ giá, sẽ mua nó dưới danh nghĩa của mình.

Thương Sùng nâng tay vuốt ve mái tóc dài của cô, nói: "Nếu như em thích kiểu nhà này, anh có thể mua một căn để tặng cho em."

"Hay là thôi đi, một mình em ở căn nhà lớn như vậy quá lãng phí. Anh không biết câu nói: 'Phòng ở càng lớn, người lại càng cô đơn' sao?" Sở Niệm nở nụ cười, lông mi thật dài phủ lấp sự yếu đuối thoáng qua của cô.

Trong lòng Thương Sùng căng thẳng, khẽ thở dài mở cửa xe ra. Đợi Sở Niệm ngồi tốt, lúc này mới quay về chỗ ghế lái.

Nổ máy xe, bọn họ rời khỏi khu biệt thự Dương Minh.

Trên đường, có lẽ do hai người đều hơi mệt, cho nên liền im lặng khá lâu.

Cho đến khi xe tiến vào khu nhà của Sở Niệm, cô mới nghiêng đầu nhìn Thương Sùng bên ghế lái, nói: "Có hai chuyện còn cần anh hỗ trợ."

Thương Sùng thản nhiên liếc cô một cái, đáp: "Địa chỉ bệnh viện của mẹ Tần Tâm Nhu đang ở và nhà của ba người Lý Cường, đúng không?"

"Anh quá thông minh!" Sở Niệm sững sờ một chút, sau đó thở dài, tự đáy lòng nói.

"Không phải là thông minh, là em đã viết hết tâm sự lên mặt thôi."

Anh vẫn hiểu rõ tính tình của cô, cô đòi Chu Vũ Hạo mười triệu,---ll,,ê..quy,,,do,..nn--không phải vì lòng tham mà là phải giúp đỡ người khác.

Trước đó cô đã nói với anh là muốn trích ra năm triệu để phụng dưỡng mẹ của Tần Tâm Nhu. Về phần còn lại, phần lớn đều sẽ cho vợ con của đám người Lý Cường.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

"

Chương 114: Có người đang nhìn

Dù sao, cô cũng không tin người trong giới xã hội đen sẽ thật sự quan tâm đến sự sống chết của gia đình người khác.

Thương Sùng dừng xe dưới sân nhà Sở Niệm, tắt máy, xung quanh liền yên tĩnh lại.

Sở Niệm ngồi yên, nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: "Anh cũng biết không phải tất cả những kẻ ở trong giới xã hội đen đều nói được làm được, đám người Lý Cường chỉ được coi là nhất thời u mê, chắc chắn chủ mưu không phải là bọn họ. Tuy bọn họ có tội, nhưng bắt buộc phải gách vác vết nhơ này. Tục ngữ nói đúng, "gây họa không thể liên lụy vợ con"."

Người ra lệnh cho đám người Lý Cường làm chuyện đó, chắc canh là tên Chu Vũ Hạo kia. Tiếc rằng đó chỉ là suy đoán của cô, không có chứng cứ xác thực gì. Đồng thời, Sở Niệm cũng biết đám người Lý Cường không có lá gan nói ra sự thật. Cũng như vụ án của Tôn Quý Nhân, cuối cùng chỉ có thể bị bọn họ chụp tội, kết án.

Sở Niệm không tin kẻ sĩ diện như Chu Vũ Hạo sẽ có lòng tốt, động lòng trắc ẩn như thế, chả thà tự cô giúp đỡ cho người nhà của bọn họ còn hơn.

Dù sao tiền bạc ngoài duy trì cuộc sống thường ngày cho cô ra thì cũng chỉ để làm những việc ấy.

"Hèn gì em luôn nói không có tiền, trước kia anh còn tưởng rằng em là thần giữ của, hiện tại xem như hiểu rõ rồi." Thương Sùng cười cười, trong mắt tràn đầy thâm tình. Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, anh không nhịn được vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn.

"Em yên tâm, chỉ cần là lời em nói, anh nhất định sẽ làm tốt cho em."

"Cám ơn." Sở Niệm cười ngọt ngào.

Mặc dù biết dụng ý của câu "Cám ơn" này nhưng anh vẫn vờ nhướn mày, tỏ ra bất đắc dĩ, nói: "Còn khách sáo với anh như thế, thật sự khiến người ta cảm thấy bất ngờ."

Sở Niệm làm mặt quỷ với anh, hoạt bát bĩu cái miệng nhỏ, đáp: "Thật sự không nghiêm chỉnh chút nào cả,--ll,,ê,,,,quy,,d,ôn,,,không biết những người theo đuổi anh mà thấy dáng vẻ thật sự của anh thì có lập tức mất hết tam quan, quay đầu bỏ chạy hay không!"

"Có thể thử xem, nếu quả thật bị em nói trúng thì tốt. Dù sao suốt ngày bị đám nữ sinh đó đuổi theo, anh cũng rất là đau đầu." Thương Sùng dựa vào ghế, khóe môi ẩn ẩn nụ cười tự tin, liếc cô.

Mặc dù giống như con hồ ly tinh huênh hoang đáng ghét, nhưng lại khiến Sở Niệm không thể phủ nhận dáng vẻ đó của anh đẹp đến quá thể.

Nhìn cô vô thức hơi ngẩn người, niềm vui trong mắt anh càng sâu hơn.

Anh hỏi: "Hiện tại đã thi xong rồi, nghỉ hè định làm cái gì?"

Sở Niệm nghĩ một lát, mở miệng: "Vẫn giống như trước, ăn ngủ, ngủ ăn."

"Cuộc sống như thế là của heo đấy." Thương Sùng có thâm ý đánh giá cô.

"Không phải em sợ nhất là mập sao? Không sợ còn chưa hết kỳ nghỉ đông thì quần áo mua lúc trước sẽ bị chật à?"

"Không phải anh không chê em béo sao! Sao, bây giờ đổi ý đúng không!"

Thương Sùng cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ nhắn đang túm lấy cổ áo mình, giọng nói dịu dàng lại lộ ra chút bất đắc dĩ. Chiếc áo sơ mi mấy chục ngàn bị cô túm thường xuyên như vậy, xem ra.....Anh phải tính xem có nên đi mua bàn ủi đồ gì đó hay không rồi.

Anh nói: "Chưa đến mức đổi ý, chẳng qua cảm thấy em như vậy sẽ lãng phí thời gian."

"Đời người vốn chính là một cuộc hành trình lãng phí thời gian, em không biết mình như thế thì có gì bất ổn đấy." Sở Niệm bất mãn chu miệng, thu hồi móng vuốt, ngồi yên lại.

"Sao, anh có kế hoạch khác à?"

"Kế hoạch khác thì không có, --ll,,,e,equy,,,donnnn----chỉ là mấy ngày rồi Hoa Lệ không gặp em, cuối cùng vẫn lải nhải bên tai anh là muốn gặp em." Thương Sùng nhếch môi.

"Em cũng biết con gái luôn thích chưng diện, anh là anh trai nên không thể đi dạo phố cùng nó."

"Cẩm Mặc có thể đi cùng cô ấy mà, không phải cậu ấy là chồng chưa cưới của Hoa Lệ sao?"

"Gần đây trong nhà Cẩm Mặc có chuyện quan trọng."

Cô và Hoa Lệ chỉ gặp một lần, mặc dù vẫn hơi không chịu được tính cách của cô nhóc kia, nhưng Sở Niệm có thể nhìn ra cô ấy là một cô gái đơn thuần, tốt bụng.

Dù sao mấy ngày nay cũng không có chuyện gì, đi dạo với Hoa Lệ cũng tốt.

Sở Niệm suy nghĩ một chút, đáp: "Vậy cũng tốt, ngày mai em đến nhà anh tìm Hoa Lệ."

"Ừ, hiện tại cũng không còn sớm, sau khi trở về phải ngủ sớm một chút, biết không?"

"Biết rồi."

Sở Niệm cởi dây an toàn, lúc chuẩn bị xuống xe, hình như là nhớ ra có chuyện chưa làm. Cô xoay người, mặt hướng về phía Thương Sùng, nói: "Sắp tạm biệt rồi, nên có goodbye kiss đi."

Thương Sùng nhướn mày, quả nhiên cô nhóc này không hợp với từ 'e lệ' mà.

Khóe môi nhếch thành một đường cong đẹp mắt, anh từ từ tiến đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Đáng tiếc, lúc cánh môi anh chỉ còn kém môi cô một cm, thân thể Thương Sùng đột nhiên khựng lại, ngồi thẳng người lại. Trực giác khiến anh cảm nhận được có người đang ở trên lầu nhìn chằm chằm bọn họ.

Không hưởng thụ được nụ hôn mà mình mong đợi đã lâu khiến Sở Niệm rất là thất vọng, cô hơi nhíu mày, vẻ mặt kinh ngạc.

Thương Sùng nói: "Có người đang nhìn."

"Ở đâu?" Sở Niệm sững sờ, theo ngón tay Thương Sùng, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Trên lầu, chỗ ban công nhà cô có một bóng trắng trôi bồng bềnh. Bóng trắng đó đứng sừng sững sau rèm cửa trong bóng đêm, một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm về hướng bọn họ.

Nếu không phải biết rõ trong nhà còn có bà nội đã thành linh hồn, Sở Niệm nhất định sẽ cho rằng đó là một u linh không có mắt.

Chỉ là.....Sao bà nội đột nhiên ra khỏi lư hương bát giác, hơn nữa còn rất trùng hợp đứng ở đó nhìn bọn họ chứ?

Cô không hề nói rõ thân phận của bà nội cho Thương Sùng biết, dù sao không phải tất cả người trừ ma đều biết ma quỷ cũng có loại tốt, xấu.

Vì vậy, cô cười ngượng với anh một tiếng, nói vài câu ứng phó, liền mở cửa xe, chạy lên lầu.

Nhìn bóng dáng của cô dần biến mất ở trong hành lang, vẫn ngồi ở trong xe, Thương Sùng mím chặt môi mỏng. Anh nổ máy xe, quay đầu, trước khi rời đi còn liếc nhìn trên ban công kia.

Trông đôi mắt đen sâu không thấy đáy chợt lóe lên tia sáng, đã không có sự bình thản lúc trước, chỉ có sự lạnh lùng lướt qua.

.....

Vội vội vàng vàng vào nhà, --ll..,,e.eq,,,d...ô,,,,Sở Niệm còn không kịp thay giày liền vọt vào phòng mình. Nhìn bóng dáng quen thuộc kia dùng dáng vẻ nuốt mây nhả khói mà mình quen nhìn, khóe môi liền thoáng qua ý cười ấm áp.

"Bà nội, rốt cục bà cũng chịu ra gặp con rồi."

Lần cuối cùng nhìn thấy bà nội đã là từ mấy tháng trước. Lúc trước, mặc kệ cô đứng bên cạnh lư hương gọi bà, bà cũng không muốn ra. Hiện tại tốt lắm, cuối cùng bà nội đã ra rồi. Nhìn dáng vẻ hưởng thụ cây nến châu Úc của bà, tảng đá trong lòng cô đã bị gỡ xuống.

Bay ở giữa không trung, bà nội quay đầu lại, nhìn một vòng khói đen quấn quanh bả vai của cháu gái, bà phất tay, lặng lẽ xua tan đi, hỏi: "Đêm nay nhận một vụ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 115: Lệ rơi đầy mặt

"Vâng, nhưng đã xử lý xong rồi." Sở Niệm để ba lô xuống, ngồi đối diện với bà nội.

"Bà nội, trong khoảng thời gian này, bà đã làm gì thế, cứ trốn mãi ở trong lư hương, không thấy mặt đâu, bà không sợ cháu gái mình mất tích à?"

"Vậy bà phải đi dán tờ rơi, nói con chó nhỏ của nhà chúng ta bị lạc đường rồi." Tính khí của bà nội vẫn giống trước kia, dáng vẻ không chọc Sở Niệm tức chết thì không bỏ qua.

Chớp đôi mắt to giống như Sở Niệm, cao thấp đánh giá cô cháu gái ngồi ở đối diện, bà nội cười tà, nói: "Gần đây xem ra là sống ổn rồi, mập lên kìa."

"... Bà nội!" Sở Niệm tức giận chu môi.

Vừa rồi Thương Sùng mới nói mình sẽ béo phì, giờ bà nội lại nói mình béo lên. Bọn họ không biết con gái ghét nhất người khác nói từ ấy sao? Tuy cô vẫn còn là một cô nhóc!

Bà nội nhìn cháu gái bắt đầu xù lông, giống như trấn an thú cưng, nói: "Thôi, coi như bà nội nói giỡn đi."

"... Đoạn sau đâu?" Không phải an ủi người ta nên nói hết một lần hay sao? Một câu "Nói giỡn"... Là xong rồi hả?

"Không có đoạn sau." Bà nội liếc cô một cái, hời hợt nhếch môi.

"... Được rồi." Sở Niệm cúi đầu, lập tức như quả cầu xì hơi.

Bà nội bay đến bên cạnh cô, hỏi: "Niệm Niệm, vừa rồi là ai đưa con về?"

"Bạn con ạ."

"Bạn bình thường hay là bạn trai?"

Sở Niệm đỏ mặt, chẳng lẽ bà nội nhìn thấy hành động ở trong xe của bọn họ rồi à?—ll,,lê,quy,,dôn,,,---Cô cúi gằm mặt, bắt đầu nói lắp: "Trai..... Bạn trai."

Bà nội ngẩn ra, trong nháy mắt lại hồi phục vẻ tươi cười như cũ. Bà bay thấp xuống, nhìn chằm chằm vào mắt Sở Niệm từ phía dưới.

Sở Niệm hút khí, nói: "Bà nội, may mà cháu bà to gan, bằng không trông thấy bà như vậy, đúng là sẽ bị hù chết."

Bà nội liếc cô một cái, nói: "Nhìn cháu kinh hãi thế, chẳng phải chỉ là có bạn trai thôi sao?"

".....Bà thắng rồi!"

Sở Niệm cạn lời, oán giận trong lòng: Bà nội ngài có cần vừa mở miệng đã lập tức giết chết cháu gái ruột của mình như thế không!

"Thật ra con yêu đương, bà cũng không có ý kiến gì. Chỉ là.....Cậu ta biết rõ thân phận của con sao?"

"Biết rõ ạ, anh ấy cũng là người trừ ma, có rất nhiều chuyện đều giúp được cháu."

"Tốt như vậy à?"

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Vâng, vài cuộc giao dịch lúc trước đều nhờ anh ấy, cháu mới có thể thuận lợi hoàn thành. Bằng không, giờ chắc bà nội sẽ không gặp được cháu gái bảo bối nữa đâu."

"Có ý gì?"

Sở Niệm nhíu mày, kể hết những chuyện đã xảy ra từ mấy tháng trước cho bà nội nghe.

Cuối cùng, bà nội mới nặng nề thở dài một hơi. Bà nghiêm túc nhìn Sở Niệm đang ngồi ở trên giường, giọng nói tràn đầy nghiêm khắc, trách cứ và đau lòng: "Lúc nào con cũng sơ suất, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, con bảo bà nội phải làm sao bây giờ!"

"Bà nội, con biết sai rồi. Bà xem, từ sau chuyện kia, cháu gái bà đã học được nhiều thứ rồi. Bài học sâu sắc mới có thể khiến cho người ta trưởng thành trong một đêm, dù sao con cũng không thể hạ thấp danh tiếng của nhà họ Sở đi."

"Thôi, về sau phải nhớ cẩn thận trong mọi chuyện, nếu như còn dám bị thương, cẩn thận bà đánh con đấy."

Bà nội hừ lạnh một tiếng, nhìn thời gian không còn sớm, liền muốn rời đi để Sở Niệm nghỉ ngơi. Chỉ là vừa xoay qua chỗ khác, thân thể lại xoay về,---ll,,ê,,quy,,don,,,,bà duỗi ngón tay chỉ vào chuỗi dây chuyền trên cổ Sở Niệm, trong giọng nói lộ vẻ nặng nề hiếm thấy: "Niệm Niệm, con đáp ứng bà nội, mặc kệ thế nào cũng không được tháo sợi dây đó xuống."

Sở Niệm cúi đầu, đầu ngón tay chạm vào mặt ngọc màu xanh lam mát lạnh kia, hỏi: "Bà nội, sợi dây chuyền này có ý nghĩa gì sao?"

"Con đừng hỏi, dù sao cứ đáp ứng bà nội là được rồi."

"Con biết rồi ạ."

Bà nội thấy cháu gái đáp ứng mình, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người biến mất ở trong phòng.

.....

Trong mộng, Sở Niệm nhìn thấy người đàn ông đứng ở phía trước kia đang đeo một chuỗi dây chuyền lên cổ cô gái đứng bên cạnh. Ánh mặt trời chiếu vào trước ngực cô, phản xạ ra màu xanh lấp lánh, ấm áp.

Cô muốn đến gần một chút để thấy rõ bộ dạng của bọn họ. Nhưng vừa bước lên trước một bước, cảnh tượng trước mắt liền xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Không còn ánh mặt trời rực rỡ, không còn hoa đào bay múa đầy trời. Bóng tối u ám, quỷ dị chiếu khắp vùng đất trống trải,-═-ll,,ê,quy,,do,,,n,,,,,gió lạnh tiêu điều, giống như là vô số người đang khóc.

Sở Niệm không thể tin được nhìn về phía cô gái bị đóng đinh ở trên giá gỗ hình chữ thập, tóc đen xốc xếch, gục đầu xuống, mất đi sự sống.

Quần áo trên người cô gái đã dính đầy máu khô, như con rối gỗ, hoàn toàn không còn sinh mạng.

Cách đó không xa, người đàn ông bị hai hắc y nhân ghì chặt trên mặt đất, tuy không thất rõ tướng mạo, nhưng có thể nghe ra nỗi đau thê lương, nhức lòng từ giọng gào khàn khàn đầy tuyệt vọng.

Chóp mũi Sở Niệm mỏi nhừ, lúc đưa tay ra đã rơi lệ đầy mặt. Lòng của cô đau nhức, đau đớn tựa như có người cầm dao khoét từng dao từng dao vào trái tim cô.

Rất nhiều cảm xúc tràn vào trong đầu óc cô, cô chẳng thể làm gì, chỉ có thể nhìn cảnh tượng trước mắt, lớn tiếng khóc thút thít...

.....

Sáng sớm hôm sau, hiếm khi có nắng ấm trong ngày đông từ ngoài cửa sổ chiếu trên giường, lưu loát chiếu vào khóe mắt chưa khô lệ của Sở Niệm.

Từ đêm qua nghe được tiếng cô khóc, bà nội vẫn luôn lơ lửng ở bên cạnh giường cô, nhìn cháu gái nhíu mày lâm vào trong giấc mộng, vẻ mặt nồng đậm bi thương, đôi mắt bà nội cũng hồng hồng.

Nâng bàn tay lên, nhẹ nhàng vuốt trán cháu gái, cố gắng khiến cho Sở Niệm ở trên giường an tâm một chút.═-ll,,ê,quy,,,don,,,,---Giống như lẩm bẩm lại như là đang kể chuyện gì đó, bà nội yên lặng mở miệng.

"Nếu đã qua, vì sao còn muốn trở về. Bi thương như vậy, đối với cậu, đối với nó đều là một loại hành hạ. Vì sao.....Cố chấp như vậy, mãi không chịu buông tay."

Tiếng chuông điện thoại truyền đến bên tai, bà nội thấy Sở Niệm đã bắt đầu động động mí mắt, lập tức biến mất trong không khí.

Hai phút sau, Sở Niệm tỉnh lại. Đôi mắt sưng đỏ khiến cô khó chịu dụi dụi mắt, lười biếng lật người, kéo chăn lên che đầu.

Vươn tay sờ tìm di động còn đang đổ chuông trên mặt tủ ở đầu giường, cô nhấn nút trả lời, áp vào tai.

Cô nhắm mắt lại, giọng nói lười biếng đáp: "Xin chào, ai đấy?"

"Chị Sở Niệm, chị còn đang ngủ à?" Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói sảng khoái và thanh thúy của Hoa Lệ.

"Ừ."

"Giờ mấy giờ rồi, anh trai em bảo hôm nay chị sẽ đi dạo phố với em, sáng sớm em đã dậy và chờ chị rồi." Hoa Lệ ngồi trên ghế sofa trong nhà Thương Sùng, bất mãn bĩu cái miệng nhỏ.

"Hôm nay?"

Cuối cùng Sở Niệm cũng mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhớ tới đoạn đối thoại với Thương Sùng vào đêm qua. Cô thò đầu ra khỏi chăn, liếc nhìn đồng hồ treo tường trong phòng.

Cô nói: "Hoa Lệ à, hiện tại mới chín giờ sáng, nếu em muốn đi dạo phố, mua sắm cũng phải chờ tới mười rưỡi mới ra khỏi nhà được chứ."

"Chúng ta có thể ăn sáng trước khi đi dạo phố mà, em nghe nói bên trong phố đi bộ mới mở có một quán bán cháo cá, nghe nói rất thơm, ăn rất ngon."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 116: Cười chết tôi mất

Lại là thịt cá.....

Sở Niệm gãi gãi mái tóc tổ quạ, đáp: "Sáng sớm đã ăn món 'tươi mới' đó, hình như có chút.....Làm cho người ta không nuốt nổi."

"Chị Sở Niệm, chị thật sự không thích ăn thịt cá sao?"

"Không phải. Chỉ là không có thói quen ăn đồ đó vào buổi sáng, cho nên cảm thấy....."

"Vậy bình thường buổi sáng chị ăn cái gì?"

"Ờ.....Cháo trắng và bánh quẩy." Cô cũng không thể nói với Hoa Lệ là do mình lười nên cho tới bây giờ đều dùng thời gian ăn sáng vào việc ngủ đi.

Sở Niệm dựa vào cạnh giường, đảo mắt, nói ra một đáp án thông dụng.

Đầu bên kia truyền đến sự im ắng, một lúc sau Hoa Lệ mới nói: "Vậy chúng ta lập tức đi ăn cái đó, chị Sở Niệm mau rời giường rửa mặt, hai mươi phút sau em đến dưới lầu đón chị."

"Em biết nhà chị ở đâu sao?"

"Biết rõ, buổi sáng anh em có nói cho em biết." Hoa Lệ cười hắc hắc.

"Xe em mới mua ngày hôm qua đã mang đến rồi, đúng lúc chạy một vòng, để chị Sở Niệm là người đầu tiên khai xe. Chị nên biết, Cẩm Mặc cũng chưa được ngồi xe em lái đâu."

"Em biết lái xe?" Hoa Lệ đối xử với cô khiến cô có chút được cưng mà hoảng, chỉ là, cô cứ có cảm giác kỳ quái ở đâu đó.

"Đương nhiên, không nói với chị nữa, chị nhớ mau rời giường, giờ em liền đến đón chị."

"... Được."

"Vậy tới thì điện thoại nhé?"

"Không thành vấn đề."

Rốt cục xem như đã hẹn xong, Hoa Lệ vừa lòng tắt máy.---ll,,eelquyllldon,,,, Rất đắc ý dùng chân đạp Cẩm Mặc còn đang lim dim một cái, giọng nói ẩn chứa vẻ ngang ngược quen thuộc: "Xem đi, tôi nói rồi, cô ấy sẽ đáp ứng tôi mà."

Cẩm Mặc híp mắt, đáp: "Là bằng lòng đồng ý hay miễn cưỡng đồng ý, trong lòng cô biết rõ."

"Ơ ờ, còn đang ghen à?" Hoa Lệ tiến đến bên cạnh cậu.

"Ghen? Cười chết mất." Cẩm Mặc nhe răng với cô, mặt đầy khinh thường.

Hoa Lệ nở nụ cười, đáp: "Chẳng phải chủ nhân chỉ mua một chiếc xe cho tôi thôi sao, Miêu vương đại nhân của tôi có ý gì à?"

"Đó cũng là bị bức ép, tôi không có da mặt dày như cô." Nghĩ đến vài ngày trước, Hoa Lệ quấn quít lấy Thương Sùng đòi mua xe, trong lòng Cẩm Mặc không khỏi chua xót.

Không phải chỉ là một con mèo cái biết làm nũng thôi sao, chủ nhân để cô ta tùy ý mua một chiếc Chery QQ là được rồi, mua một chiếc Ferrari, màu sắc còn chói mắt như thế, có phải là hơi bên trọng bên khinh rồi không?!

Lại quay đầu, nghĩ nghĩ những năm gần đây của mình.....Cẩm Mặc bi thương nhìn trời: Ai! Mèo đực, mèo cái đều là mèo, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ!

"Chậc chậc chậc, lại nữa, lại nữa....." Hoa Lệ mỉa mai bĩu môi, tựa vào ghế sofa.

"Có oán khí thì tìm chủ nhân đi, còn giả vờ là thiếu niên bi thương ở trước mặt tôi nữa. Anh cũng biết, tôi không có tiền mà."

Cẩm Mặc liếc cô một cái, đáp: "Tôi muốn chủ nhân mua cái gì, chủ nhân chắc chắn sẽ cho tôi. Chỉ là tôi hơn cô, biết không nên gây phiền toái cho chủ nhân."

"Thật sự là thích dát vàng lên mặt mình."

Hoa Lệ đứng dậy, bàn tay nhỏ bé kẹp lại, giữa hai ngón tay trắng nõn thon dài liền hiện ra một tấm thẻ VIP màu vàng kim.

Cô hất hàm từ trên cao nhìn xuống Cẩm Mặc, cao ngạo, ngông cuồng tự đại nói: "Anh có thể tự mình an ủi thì tôi cũng không lãng phí thời gian với anh nữa.---ll,,e,equy,,don,,,---Tôi phải đi đón Sở Niệm rồi, vừa nghĩ tới chuyện đến trung tâm thương mại mua sắm, tôi liền hết sức hưng phấn."

"Mua mua mua, mua đến phá sản đi!" Cẩm Mặc không nhịn được cơn tức, túm lấy gối ôm, không chút khách khí ném Hoa Lệ.

Hoa Lệ cũng không né, nhanh nhẹn vươn tay bắt lấy cái gối đang bay đến sát mặt. Bên môi lộ ra ý cười muốn Cẩm Mặc tức chết mới thôi, rồi ném gối sang một bên.

Cũng không nói thêm gì với cậu, xoay người, đi giày cao gót bước ra khỏi phòng.

Nhìn cô uốn éo rời đi, ngồi ở trên ghế sofa, Cẩm Mặc tức giận không thôi. Bàn tay biến thành móng mèo, không ngừng nắm, bắt loạn trong không khí.

Vẻ nhe răng nhếch miệng, thật sự làm cho người ta cảm thấy con mèo này bị loạn trí rồi.

Có lẽ vì cào cào quá sảng khoái, cho nên Cẩm Mặc không để ý đến Thương Sung đã xuất hiện ở đầu cầu thang.

Thương Sùng xuống lầu, hơi nhíu đầu mày nhìn bóng người trên ghế sofa, hỏi: "Hoa Lệ đi ra ngoài rồi sao?"

"Ừm....."

Cẩm Mặc bối rối quay đầu lại, lập tức biến thành ngoan ngoãn, đáp: "Cô ấy vừa đi rồi."

Thương Sùng hạ mí mắt, đi đến ghế sofa bên cạnh, ngồi xuống. Hai chân thon dài vắt chéo, một tay chống đầu, liếc cậu ta, một hồi lâu cũng không có mở miệng nói chuyện.

Cẩm Mặc bị anh nhìn chằm chằm nên hơi mất tự nhiên, cậu dè dặt nhìn anh, hỏi: "Chủ nhân, ngài, ngài đừng nhìn tôi như vậy. Có chuyện gì, xin ngài cứ giao phó."

Thương Sùng thờ ơ nhếch môi, khác với Cẩm Mặc đang hết sức khẩn trương, giọng nói của anh chậm chạp mang theo vẻ lười nhác: "Cẩm Mặc, hiện tại biến thành người rồi, vậy có tính toán gì không?"

"Không có, Cẩm Mặc chỉ muốn ở bên cạnh chủ nhân."

"Nhưng bây giờ cậu là người đàn ông, đàn ông nên có bộ dạng của đàn ông. Như vậy đi, chi nhánh phía đông của tập đoàn Tuyết Lạc vừa khéo thiếu một giám đốc, cậu qua đó thử hai ngày đi."

Cẩm Mặc sững sờ, đầu óc không kịp sàng lọc đã nói ra lời trong lòng: "Chủ nhân, Cẩm Mặc không muốn qua chỗ đó.—ll,,ê,quy,,donnn----Hoa Lệ có thể ở bên cạnh chủ nhân, vì sao Cẩm Mặc không thể chứ? Hơn nữa, Cẩm Mặc vốn không hiểu những chuyện trên phương diện làm ăn, cũng không muốn có bất kỳ quan hệ nào với con người."

"Cậu khác với Hoa Lệ, bây giờ Hoa Lệ là con gái, nếu để nó chạy loạn, chắc chắn sẽ làm ra những chuyện còn loạn hơn hiện tại. Nếu Sở Niệm đã biết cậu là Hoa kiều từ nước ngoài về, vậy cậu cứ tiếp tục đảm nhận vai đó đi."

Thương Sùng thản nhiên nhìn cậu một cái, khẽ thở dài xem như là trấn an tâm tình cậu, nói: "Cậu cũng không cần tốn quá nhiều tâm tư cho việc làm ăn ở bên đó, kiếm lời, bồi thường, ta vốn chẳng quan tâm. Cẩm Mặc, cậu phải nhớ kỹ, bây giờ cậu không còn là một con mèo. Nếu như cậu muốn tiếp tục duy trì hình dạng con người thì phải mau chóng học cách thích ứng với cuộc sống của nhân loại."

Tài sản của Thương Sùng nhiều không kể xiết, anh quyết định để cho Cẩm Mặc đi ra ngoài, mục đích không phải là trông mong cậu có thể kiếm tiền.---

l..equymmmdonnn---Mấy trăm năm qua Cẩm Mặc vẫn ở bên cạnh anh suốt, giờ đã biến thành hình người, cũng nên đi học những việc mà nhân loại cần làm.

Hiện tại nếu đã tìm được Sở Niệm rồi, Thương Sùng cũng cảm thấy là thời điểm nên có người đi quản lý những thứ đó thay anh. Chính anh không định ra mặt, cũng không muốn để cho Sở Niệm hoài nghi đến thân phận của anh.

Cho nên, Thương Sùng chỉ có thể tin tưởng vào Cẩm Mặc đi xử lý những chuyện kia giúp anh.

Cẩm Mặc còn đang do dự.

"Kia, kia..."

"Cậu vẫn ở đây, những chuyện khác, cậu có thể tự mình quyết định."

Thương Sùng thản nhiên nhìn cậu một cái, nói tiếp: "Mấy ngày nữa đi học lái xe, một người đàn ông mà còn thích ứng nhanh không bằng Hoa Lệ. Cẩm Mặc, cậu thật đúng là khiến cho ta bất ngờ."

"Chủ nhân, Cẩm Mặc chỉ là không muốn học mà thôi. Nếu thật sự phải học, khẳng định mạnh hơn Hoa Lệ nhiều rồi."

"Vậy ta liền mỏi mắt mong chờ, ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"

Chương 117: Em chỉ phương diện nào

Bên đầu trung tâm thương mại, lúc này Sở Niệm không hề được thoải mái như Thương Sùng. Cô mặt ủ mày chau nhìn Hoa Lệ đang ngó đông, liếc tây, hai chân co đau nhức, cảm giác đến bây giờ vẫn chưa giảm bớt.

Rốt cục cô đã hiểu vì sao ở trong điện thoại, nghe được Hoa Lệ nói sẽ lái xe, trong lòng liền có một cảm giác kỳ quái. Nhớ đến dáng vẻ lái xe điên cuồng, nhiệt tình của cô nhóc kia, trong dạ dày mới ăn chút cháo trắng hồi sáng liền cuộn lên.

Nhìn nhìn hai cánh tay của mình sắp không xách thêm đồ được nữa, Sở Niệm lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng.

Quả nhiên, vẫn là không nên đi dạo phố với con gái mà.

Rõ ràng lực chiến đấu của cô còn kém xa so với Hoa Lệ!

Nặng nề thở dài một tiếng, Sở Niệm kéo bước chân nặng trịch đi đến bên cạnh Hoa Lệ đang hiếu kỳ giống như đứa bé, nói: "Hoa Lệ, đã mua rất nhiều rồi. Hay là... Chúng ta trở về đi?"

Đang đi dạo đến vui vẻ, làm sao Hoa Lệ có thể đồng ý bây giờ trở về được, cô khoác tay Sở Niệm, làm nũng, dùng đầu cọ xát cánh tay cô.

"Chị Niệm Niệm, đi dạo một lát nữa đi. Trở về sớm như vậy, rất chán mà."

Sở Niệm giật giật khóe miệng, nghiêng đầu liếc đôi giày cao gót khoảng chừng mười phân của cô ấy. Một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống sau gáy.

"Mua nhiều đồ thế rồi, em không mệt mỏi sao?"

"Không mệt." Hoa Lệ cười tươi, đôi mắt to màu lam còn đang ngắm nghía khắp cửa hàng.

"Nơi này có nhiều đồ tốt như vậy,---ll,,lll,e,e,quy,,,don,,,,,,làm sao em sẽ mệt mỏi đây?"

"Không phải ở nước ngoài cũng có những thứ này sao?"

"Ở nước ngoài, suốt ngày chỉ ở trong nhà, ngoại trừ ăn ngủ chính là đi học, em sắp mốc meo rồi." Hoa Lệ uất ức chu cái miệng nhỏ.

"Hiện tại thật vất vả mới chống đỡ được đến khi về nước, lần này còn là lần đầu tiên anh hai cho em ra ngoài chơi. Chị Niệm Niệm, Hoa Lệ thật đáng thương..."

Sở Niệm không nói gì, theo bản năng cô muốn nói giờ mình mới là người đáng thương nhất. Nhưng là...Thôi, đại gia tôi nhịn!

Hôm nay đại gia tôi sẽ liều mình cùng tiểu thư,---ll,,e,e,,,quy,,don,,,,,,nếu như hôm nay gãy lìa cái chân này, về sau Thương Sùng anh phải cõng em đấy!

Hít thở thật sâu vài lần, Sở Niệm bày ra vẻ thấy chết không sờn, đáp: "OK, đi dạo, đi dạo!"

Nhận được chỉ thị, Hoa Lệ hoan hô một tiếng, mặc kệ ánh mắt của người đi đường xung quanh, kéo Sở Niệm, bắt đầu điên cuồng càn quét. Chỉ là, nếu như Sở Niệm biết được Hoa Lệ làm như vậy là vì muốn chọn quần áo cho cô, thì tinh thần thấy chết không sờn đó có thể biến thành liều chết trốn chạy rồi.

Bị hành hạ gần bốn tiếng, chờ Hoa Lệ và Sở Niệm trở về nhà Thương Sùng đã sắp hai giờ chiều.

Ngồi trên sofa xem ti vi, Thương Sùng và Cẩm Mặc không kịp phản ứng khi nhìn Hoa Lệ vui vẻ trở về, một giây sau, hai người liền sợ ngây người!

Không dám tin nhìn Sở Niệm bị hóa trang thành ông già Nô-en, khóe môi Thương Sùng cũng không nhịn được mà giật ba cái,═--ll,,eequy,,,yy,,,,don,,,,,còn Cẩm Mặc thì không một chút khách khí, ôm bụng cười lăn lộn.

Cậu vừa cười đến chảy nước mắt, vừa chỉ vào Sở Niệm, vẻ mặt kia, quả thực là muốn chọc cậu cười chết mà.

"Cười cười cười, cười chết cậu đi!" Sở Niệm đen mặt, nắm chặt hai đấm, ở trong lòng hung hăng gầm lên.

Có thâm ý khác nhìn đầu sỏ gây nên chuyện là Hoa Lệ, Thương Sùng đứng dậy, đi đến bên cạnh cô. Ngay lúc Sở Niệm cho là anh sẽ kêu cô mau đi thay quần áo thì người trước mặt mở miệng.

Giọng nói bình thản, lại có thâm ý khác: "Mặc màu đỏ pha xanh, thật đúng là rất vui vẻ."

"..." Sở Niệm cắn răng, lập tức cúi đầu thấp hơn.

"Thật ra rất đẹp mắt, màu sắc rực rỡ, đứng ở trong đám người sẽ dễ tìm ra."

..... Mợ anh! Anh còn coi cô là cọc tiêu sao?! Còn lo lắng cô đứng lạc trong đám người à?!

Mấy câu nói đó cua Thương Sùng càng chọc Cẩm Mặc cười hăng hơn, hai tay che bụng, vừa cười vừa nói: "Đúng, rất đẹp mắt!"

Hoa Lệ nịnh nọt đi qua, đã không có vẻ lo lắng đề phòng như vừa rồi, ngược lại như một dũng sĩ muốn lĩnh thưởng. Cô đi đến bên cạnh Sở Niệm, không để ý đến dáng vẻ ai oán của Sở Niệm, khoác tay cô.

"Anh hai, em đã nói là sẽ chọn cho chị Niệm Niệm bộ trang phục đẹp mắt mà. Anh xem, bình thường chị ấy cứ để mặt mộc, không trang điểm, làm sao ra dáng vẻ sinh viên của xã hội hiện đại chứ."

"Đúng vậy, so với bộ trang phục này, bình thường cô ấy toàn mặc đồ chay." Thương Sùng tiếp tục thêm dầu vào lửa.

Anh cúi người, buộc Sở Niệm nhìn mình. Môi mỏng mang theo ý cười, như nhìn sinh viên của mình đã làm sai chuyện gì.

"Em làm sao vậy? Cúi đầu thấp như vậy, chẳng lẽ cục bông tròn trên mũ quá nặng hay sao?"

Sở Niệm nhắm mắt,--ll,,ê,,,qq,,don,,,,,chỉ sợ mình liếc anh một cái, sẽ khiến anh mất mặt ở trước mặt Hoa Lệ và Cẩm Mặc.

Giọng nói cũng không sang sảng như bình thường, mà trầm thấp như ẩn chứa điều gì đó, cô nói: "Đi dạo mệt mỏi mà thôi."

"Mệt mỏi thì ra ghế sofa ngồi một lát, đừng đứng ở cửa nữa, bây giờ chưa đến lễ giáng sinh đâu."

Sở Niệm nắm quyền, có ngu cũng nghe ra được ý tứ trong lời anh nói! Cái gì gọi là không để cho mình đứng ở cửa, không phải chỉ mặc bộ quần áo đỏ và đội mũ đỏ như ông già Nô-en thôi sao! ĐƯợc chưa, được chưa!

Nghĩ đến dáng vẻ năn nỉ ỉ ôi mong cô mặc bộ đồ này của Hoa Lệ lúc ở trung tâm thương mại và ánh mắt kinh ngạc, chế giễu của người đi đường suốt cả đường về, khóe miệng Sở Niệm đột nhiên nhếch lên. Cô cảm thấy nên có người thay mình tính toán tất cả chuyện này, đúng không?

Thương Sùng thấy vậy, có chút buồn bực, hỏi: "Em cười cái gì?"

Sở Niệm ngẩng đầu, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ ngây thơ chân chất. Khóe miệng cô nhếch thành đường vòng cung ngọt ngào, phối hợp với cách ăn mặc vui nhộn này của cô, thật đúng là khiến Thương Sùng hơi sững sờ.

"Đẹp không?"

".....Em muốn hỏi phương diện nào?" Một cảm giác kỳ dị chậm rãi nảy lên trong lòng Thương Sùng, vì sao anh cứ có cảm giác, cô nhóc này đang đào hố đợi mình chứ?

"Toàn thân trên dưới."

"... Thật ra, nhìn lâu cũng cảm thấy không tệ."

"Vậy thì tốt." Sở Niệm hạ mí mắt cười một tiếng, sau đó không để cho Thương Sùng có bất kỳ cơ hội tránh né nào, đội cái mũ ngộ nghĩnh có hai cục lông tròn vo lên đầu anh.

Nhìn trong lúc khiếp sợ, Thương Sùng đội lệch cái mũi, cuối cùng Sở Niệm cũng thoải mái!

Cô khoanh hai tay ở trước ngực, vênh váo tự đắc nói: "Đẹp mắt liền tặng cho anh đi, nhớ kỹ, đây chính là quà noel mà em tặng cho anh.═--ll,,e,,quy,,,don,,,,,═══Nếu như anh không thích.....Em sẽ rất không vui!"

Tiếng cười náo nhiệt trong phòng liền ngừng lại theo sắc mặt của Thương Sùng, Cẩm Mặc biết điều nhìn hai người kia. Vọt đến bên cạnh Hoa Lệ, kéo lấy cô còn đang ngẩn người, xoay người chạy nhanh như làn khói.

Dù sao Cẩm Mặc cũng hiểu rõ, cho dù Thương Sùng tức giận cũng sẽ nhăn mày với Sở Niệm. Chỉ là, đến lúc đó đáng thương nhất là bọn họ rồi.

Phòng khách to như thế, giờ chỉ còn Sở Niệm và Thương Sùng, trong mắt của cô là đắc ý, trong mắt của anh là kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"

Chương 118: Tính trẻ con

Cứ yên lặng nhìn nhau hồi lâu, cho đến lúc Sở Niệm tưởng là anh thật sự giận mình, người đàn ông kia lại nở nụ cười.

Đúng, Thương Sùng cười rồi!

Khác với vẻ dịu dàng, cưng chiều lúc trước, lúc này ngay cả đường cong kiên nghị trên mặt anh cũng mềm mại hơn. Anh không tháo chiếc mũ ở trên đầu xuống, tiếng cười trầm thấp mê người giống như đang biểu đạt một chút ý nghĩa mà Sở Niệm không hiểu được.

Một lát sau, Thương Sùng dang tay ôm cô vào lòng. Hai tay siết chặt eo cô, tựa đầu vào vai cô, tóc dài màu đen che khuất ánh mắt lấp lánh của anh.

Thương Sùng nói: "Cám ơn quà giáng sinh của em, anh rất thích."

Sở Niệm sửng sốt, nâng tay lên ôm eo anh, đáp: "Vừa rồi em đùa với anh thôi, cho dù anh không thích cái mũ này, em cũng không tức giận. Anh, anh đừng coi là thật..."

"Không, anh rất thích."

Thương Sùng cắt đứt lời sau của cô, vươn tay bóp bóp cục lông mềm, nói: "Đây là món quà đầu tiên em tặng cho anh, mặc kệ là cái gì, anh đều thích."

"Nhưng đó không phải là quà giáng sinh thật sự đâu, ban nãy em đùa với anh thôi."

"Đùa giỡn anh cũng vẫn thích, chỉ cần là em tặng, anh đều thích!"

Một câu nói vô cùng đơn giản lại chứa đựng tất cả tâm tư trong lòng Thương Sùng, anh sợ cô sẽ quên mình, sợ cô sẽ yêu người khác.

Nhưng anh đã quên mất, thật ra đối với cô mà nói, những ký ức của ngàn năm trước vẫn luôn ở trong lòng cô,---ll,,ê,quy,,,don,,,,,,ở một góc mà chưa bị cô phát hiện ra mà thôi.

Cô thay đổi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa từng đổi thay.

.....

Ba ngày sau, bão tuyết bay đầy trời ở Mộ Thành. Bông tuyết trắng xóa bay xuống khắp phố lớn ngõ nhỏ, ca khúc giáng sinh, hình ông già Nô-en đáng yêu, tất cả đều đẹp đẽ khiến tinh thần người ta sảng khoái.

Sở Niệm kéo Thương Sùng đi ở trên đường cái, lần đầu tiên phát hiện lễ giáng sinh lại thú vị đến thế. Cao hứng bừng bừng chạy đến quán ven đường mua hai chiếc mũ noel đỏ rực, cô đội một cái, đưa cho Thương Sùng một cái.

Thương Sùng nhướng mày nhìn cô, hỏi: "Đội ở đây sao?"

"Đương nhiên, hôm nay phải đội." Sở Niệm bĩu môi, cầm lấy chiếc mũ trong tay anh, nhón chân lên, đội trên đầu anh.

"Chúng ta phải giống như người bình thường, phải làm chuyện mà người bình thường sẽ làm."

"Đội cái này cũng được, chỉ là..."

Thương Sùng bóp nhẹ cằm cô, hỏi: "Quà giáng sinh của em chắc không phải là cái này đó chứ?"

Sở Niệm nhìn anh, đáp: "Không phải anh đã nói chỉ cần là đồ em tặng thì anh đều thích sao? Thế nào, câu nói kia chỉ dùng để dỗ em vui thôi à?"

"Đương nhiên không phải."

Vẻ mặt Thương Sùng hơi mất tự nhiên, ánh mắt đảo loạn trái ngược với vẻ trẻ trung như thiếu niên. trên gương mặt trắng nõn không biết là do thời tiết bên ngoài quá lạnh hay là cái gì, lại từ từ đỏ lên.

"Ngày đó em nói em đã chuẩn bị xong quà giáng sinh từ lâu, anh còn tưởng sẽ là cái khác."

Trong lòng Sở Niệm rối loạn, cô có thể nói là lạnh lùng như anh vậy mà lúc này còn lộ ra vẻ ngây ngô thế không?

Quen nhau sắp nửa năm rồi, vẫn là lần đầu tiên thấy anh như vậy.

Tuy trong lòng vô cùng thích thú, nhưng Sở Niệm vẫn vờ bình thường, nhón chân lên sờ sờ trán anh—ll,,ê,qyyy,don,,,,---nói một câu phá hư phong cảnh: "Nhiệt độ cơ thể bình thường, không giống như đang phát sốt."

Khóe miệng Thương Sùng run rẩy, nâng tay đập nhẹ vào gáy cô, hỏi: "Có phải anh nói những câu đó với em, em sẽ cho là anh đang phát sốt hay không?"

Sở Niệm xoa đầu, vô tội bĩu môi, gật gật đầu.

"....."

Được rồi, coi như anh chưa nói gì đi nhé? Thật đúng là không thể nói những lời tình cảm với cô nhóc này, bằng không, đến lúc đó không phải nghĩ bản thân bị điên thì lại nghĩ là anh bị ngốc rồi.

Thương Sùng thở dài, sắc mặt cũng mất đi sự dịu dàng, giống như cô dâu nhỏ bị ấm ức, một phát bắt được bàn tay Sở Niệm đang lơ lửng giữa không trung, im lặng tiếp tục đi về phía trước.

Bị bỏ lại phía sau, Sở Niệm đương nhiên biết rõ Thương Sùng đang giận cái gì, cô đương nhiên sẽ không quên hôm nay định tặng anh quà giáng sinh. Chỉ là.....Ba ngày cô vô nấu nướng, lại suýt chút nữa thiêu rụi nhà bếp.

Cô cũng không thể nói cho anh biết, quà noel thật sự chính là một bữa ăn còn cứng hơn cả đá cẩm thạch đi?

Dè dặt liếc đôi môi đang mím chặt của anh, Sở Niệm áy náy cúi đầu.

Cô dừng lại, nhìn về phía Thương Sùng.

Thương Sùng quay đầu lại, trong con ngươi thâm trầm như mặt nước xuất hiện vẻ khó hiểu.

"Thương Sùng, em không quên quà giáng sinh của anh, chỉ là... Anh có thể chờ một chút không?"

Cô không muốn những món đồ đại trà dễ dàng mua được kia, cô muốn tặng cho anh một món quà độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Đến gần, Sở Niệm tựa đầu trên vai anh, buồn buồn nói: "Lớn như vậy, lần đầu tiên muốn nấu cơm cho một người, lại vì không có kinh nghiệm nên hỏng rồi. Em không định dùng chiếc mũ này để lấp liếm, chỉ là nhất thời em không biết mình có thể làm gì cho anh nữa."

Thương Sùng sững sờ, dang tay ôm cô vào lòng. Sự tự trách và tự ti trong giọng nói của cô đều khiến tâm anh rung động, cuối cùng giọng nói của anh cũng biến thành dịu dàng, hờn dỗi qua đi, chỉ còn lại cảm giác chua xót.

Có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng đến cuối cùng tất cả lại biến thành một nụ hôn sâu triền miên, len sâu vào trong lòng hai người.

.....

Sáng sớm hôm sau, Sở Niệm đang ngủ say thì bị điện thoại đánh thức. Nhìn dãy số lạ hiện trên màn hình, cô nhíu mày, ấn nút trả lời.

"Xin chào, ai đấy?"

"Là cô Sở sao?" Đầu bên kia điện thoại, trong giọng nam lễ phép còn mang theo một chút do dự.

Sở Niệm ngồi dậy, đáp: "Vâng, anh là..."

"Tôi là đồng nghiệp của đội trưởng Tô, tên Vương Lượng, cô còn nhớ rõ sao?"

"Nhớ rõ, cảnh sát Vương, sao anh lại gọi điện thoại cho tôi?"

"Sớm như vậy đã quấy rầy cô, tôi thật sự cũng bất đắc dĩ. Chờ chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện cụ thể được không?═══ll..qu,,don,,,,,Bây giờ cô ở đâu, tôi qua tìm cô." Bên đầu dây này, Vương Lượng quay đầu nhìn đám tiểu thương ngồi láo nháo, ầm ỹ ở trong góc, vẻ mặt anh rất bất đắc dĩ.

Lần trước, dù sao cũng là Vương Lượng tiết lộ một vài chuyện cơ mật của Cục cảnh sát cho cô biết, giờ mặc dù không biết anh ta dùng cách nào để có số điện thoại của cô và mục đích gặp mặt là gì. Nhưng trực giác của cô cho hay cứ đáp ứng anh ta đi đã.

Lật tay kéo màn cửa sổ ra, Sở Niệm nói ra địa chỉ gặp mặt.

Nửa tiếng sau, hai người gặp mặt.

Vương Lượng vẫn mặc bộ cảnh phục chỉnh tề, đứng bên cạnh chiếc xe cảnh sát còn chưa tắt đèn quay. Tuy Vương Lượng mặc cảnh phục không đẹp trai, tuấn tú bằng Tô Lực nhưng thoạt nhìn vẫn có tinh thần.

Không có oán khí, không có khói đen, tất cả đều rất bình thường.

Cảm giác được ánh mắt của người đi đường xung quanh lộ vẻ kỳ quái, Sở Niệm nhìn về phía Vương Lượng, hỏi: "Cảnh sát Vương, tôi có thể hỏi sao anh biết số di động của tôi không?"

Quả nhiên Tô Lực nói không sai, cô gái này đúng là không thích ra chiêu theo lẽ thường.

Vương Lượng nhớ tới đêm qua mình nói chuyện với Tô Lực, do dự một chút, liền nói sự thật: "Đội trưởng Tô nói cho tôi biết."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

"

Chương 119: Quán cháo trắng kỳ quái

"Gì?" Sở Niệm nhíu mày theo bản năng, chuyển mắt qua nơi khác.

"Anh ấy, có khỏe không?"

"Rất tốt, ở nước ngoài tu nghiệp, chắc nửa năm sẽ trở lại." Vương Lượng quan sát vẻ mặt cô, giọng nói tiếp tục ý thăm dò.

"Tôi biết lần này đến tìm cô là rất mạo muội, nhưng đội trưởng Tô nói có lẽ cô giúp được chút ít, cho nên....."

"Tôi không phải là cảnh sát." Tra án gì gì đó vốn không phải chuyên môn của cô, hơn nữa.....Cô cũng hoàn toàn không muốn liên quan đến cảnh sát, Tô Lực chỉ là một bất ngờ ngoài ý muốn mà thôi.

Nghĩ đến Cục cảnh sát là nơi có oán khí ngất trời, cô sầm mặt, không để cho đối phương đường lui, lạnh lùng cắt ngang lời Vương Lượng.

Vương Lượng thở dài, hình như anh cũng đoán được là cô sẽ từ chối như vậy. Anh ngượng ngùng vuốt mũi, bên môi thoáng qua ý cười bất đắc dĩ.

"Cô Sở, tôi đại khái đã đoán ra quan hệ giữa cô và đội trưởng Tô. Nếu như không phải chuyện trước mắt quá mức quỷ dị, tôi cũng không làm phiền tới cô."

Nghe Vương Lượng nói như vậy, trong lòng Sở Niệm kinh ngạc không thôi.—ll..,eequy,,,don,,,Cô nhìn thẳng vào mắt Vương Lượng, muốn biết anh đã biết được những gì từ chỗ Tô Lực.

Chẳng lẽ chuyện đêm hôm đó đã bị anh ta đoán được à?!

"Tô Lực nói gì với anh?" Sở Niệm hỏi.

Vương Lượng lui về phía sau một bước, anh không hiểu vì sao một cô nhóc lại khiến trong đầu mình sinh ra ý nghĩ sợ hãi như thế. Vô thức nuốt nước miếng, anh nói: "Đội trưởng Tô không nói gì cả, anh ấy chỉ nói với tôi, có thể cô sẽ giải quyết được vụ án này. Lúc ấy tôi cũng có hỏi qua lý do nhưng anh ấy nói không biết."

"Cô cũng biết chúng tôi làm cảnh sát chưa từng tin vào trực giác, nhưng đội trưởng Tô lại nói như vậy, tôi tin tưởng nhất định là có nguyên nhân. Dù

sao..."

Vương Lượng yếu ớt nhìn Sở Niệm một cái, hầu kết vừa động, nuốt ngược câu nói kế tiếp vào trong bụng.

Nếu như những lời kia thật sự do Tô Lực nói, vậy cô cũng chỉ cho là sâu trong ý thức của anh vẫn còn lưu lại chút ký ức mơ hồ thôi.---ll,,,e..euy....donnn,,,,Sở Niệm đương nhiên có thể đoán được tâm tư của Vương Lượng, anh tiếp nhận ý kiến của Tô Lực, thật ra cũng chỉ vì hết cách, 'Đem ngựa chết chữa thành ngựa sống' nên tìm cô thử xem.

Nếu như Vương Lượng đã không tin tưởng, vậy cô cũng coi như nghe vài chuyện linh tinh đi.

Mở cửa xe, Sở Niệm bước vào, ngồi xuống. Dựa ở ghế xe, đôi lông mi trên mắt cô được ánh nắng ấm áp chiếu rọi tỏa ra ánh sáng vàng.

"Nói nghe một chút."

Hai mắt Vương Lượng sáng lên, trong nội tâm hưng phấn gào thét: Cách của đội trưởng Tô quả nhiên là hữu dụng!

.....

Vụ án xảy ra vào tuần trước, bởi vì bắt đầu mùa đông, lẩu thịt chó liền thành món ăn gia đình khắp phố lớn ngõ nhỏ. Kẻ buôn chó cũng trộm chó khắp nơi, mỗi người đều muốn lợi dụng cơ hội này để kiếm một khoản kếch xù.

Nhưng đúng vào thời điểm ấy, một quán ăn kỳ quái liền xuất hiện.

Mặt tiền của cửa hàng không lớn, lại rất sạch sẽ. Ông chủ là một người đàn ông trẻ tuổi, chỉ bán một món chính là cháo trắng.

Cháo trắng vốn không có bất kỳ lực hấp dẫn nào, càng không thể khiến cho loại người thích ăn thịt yêu thích. Nhưng chính một bát cháo trắng bình thường, vô vị đã đột ngột đoạt hết lợi nhuận của các quán khác trong vòng vài ngày.

Từ mười giờ sáng đến tám giờ tối, người đứng bên ngoài quán cháo trắng đều xếp hàng dài. Thậm chí ngay cả kẻ ở xa đến mấy trăm km cũng mò đến tìm ăn.

Quán cháo trắng đó làm ăn tốt lắm, ông chủ của các nhà hàng xung quanh nhất định sẽ ghen tị. Lần đầu đến báo cảnh sát, nguyên nhân là ông chủ quán thịt chó bên cạnh đã tìm người đến cháo trắng để gây chuyện.

Lúc ấy Vương Lượng chịu trách nhiệm hòa giải, dù sao những chuyện như vậy, chỉ cần không vô cớ tiếp tục phát triển, biện pháp giải quyết chính là phạt tiền và dạy dỗ pháp chế.

Nhưng khiến cho Vương Lượng tuyệt đối không nghĩ tới chính là, một ngày sau, ông chủ kia chết rồi!

Thi thể rất khủng bố, ông chủ quán thịt chó vốn rất mập mạp bị người lột thành bộ xương. Máu toàn thân đã sớm cạn, ---ll,,llee..quy....don....bị ném đi như rác rưởi, vứt vào thùng rác cách đó chưa đến ba mét.

Không có vân tay, không có dấu chân, thậm chí trên cơ thể chỉ có một vết rạch thẳng ở phần lưng.

Đôi mắt, thận, từng bộ phận vẫn còn, ngoại trừ một thân máu thịt thì chẳng có gì biên mất cả.

Pháp y không tra được gì, lúc cảnh sát đang gấp rút tìm kiếm manh mối, thì trong vài ngày liên tiếp lại phát hiện tử thi nam bị sát hại giống hệt như ông chủ quán thịt chó.

Trải qua ngày đêm điều tra, Vương Lượng phát hiện ngoại trừ ông chủ chuyên môn kinh doanh quán thịt chó kia, những người đàn ông còn lại khi còn sống đều là kẻ trộm hoặc buôn chó.

Có thể sử dụng phương pháp giết người tàn nhẫn cực đoan như vậy, Vương Lượng liền nghi ngờ đám người yêu chó đến cực đoan đầu tiên.

Đáng tiếc, trải qua tra xét và giám sát nghiêm ngặt, cảnh sát lại một lần nữa rơi vào điểm mù. Tất cả liền quay về điểm xuất phát, dừng bước không tiến, không có chút đầu mối.

Ngay lúc mọi người nản lòng thoái chí, nhận định vụ án này là vụ án không đầu mối, chuyện đã xảy ra lại rất kỳ diệu, có chuyển biến tốt.

Sáng sớm hôm qua, cả một đêm không ngủ, lúc Vương Lượng và mấy đồng nghiệp cùng Cục cảnh sát chuẩn bị đi về Cục, vừa vặn thấy quán cháo trắng kia đã mở cửa ngay cả lúc chưa đến giờ bán. Vài người như ma xui quỷ khiến liền nghĩ đến nơi đó ăn sớm một chút, dù sao đây cũng là cơ hội hiếm có.

Cũng vì mới mở cửa nên trong tiệm rất yên tĩnh, chỉ có một mùi thơm vô cùng mê người quẩn quanh trong không khí.

Lúc ông chủ quán cháo trắng gặp đám người Vương Lượng, vậy mà chẳng hỏi gì nhiều, vẻ mặt lạnh nhạt đi vào phòng bếp bưng ra vài bát cháo trắng nóng hổi.

Mùi thơm nức, cộng thêm mấy người này chưa ăn gì suốt một đêm, cho nên chưa đến mấy phút, bát cháo trắng đã thấy đáy.

Nhưng chính vào lúc ấy, Vương Lượng luôn cẩn thận, tỉ mỉ đã phát hiện vài thứ ở dưới đáy bát.

Anh thừa dịp đồng nghiệp mải nói chuyện phiếm, dùng thìa đè ép mấy viên tròn nhỏ màu nâu. Mềm nhưng không nát, trực giác nói với anh, đó chính là viên thịt.

Trong cháo có thêm thịt thì rất hay gặp, nhưng mà.....Quán này vẫn nổi danh ở bên ngoài là bán cháo trắng không thôi mà.

Chẳng lẽ nơi này có gì mờ ám?

Vương Lượng vờ hỏi vài đồng nghiệp ở bên cạnh, lúc húp cháo có ăn phải cái gì giống như viên thịt không, ---ll,,eell,,do,,,nnnn---song những đồng nghiệp khác đều nói không có.

Hơn nữa, một người trong đám đã hoàn toàn gợi lên lòng nghi ngờ của Vương Lượng.

Đồng nghiệp ở Cục cảnh sát nói, ông chủ quán cháo trắng này là người ăn chay, đừng bảo là ăn thịt, đến sát sinh còn khó có nữa.

Vương Lượng hỏi làm sao mà anh ta biết được, vị đồng nghiệp kia nói người thường xuyên đến đây ăn đều biết hết. Bởi vì phòng bếp của ông chủ quán cháo trắng chẳng phải là chỗ bí mật gì, cho nên có rất nhiều người khách đã vào đó nhìn qua. Chỗ đó ngoại trừ gạo trắng thì chẳng có gì cả.

.....

Sở Niệm ngồi dịch vào trong, nâng tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình. Vương Lượng hiểu ý, nhấc chân bước vào trong xe.

Đợi anh ta ngồi vững vàng, Sở Niệm hỏi: "Anh hoài nghi ông chủ của quán cháo trắng đó?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"

Chương 120: Em thật sự là mâu thuẫn

Vương Lượng gật đầu, đáp: "Ngày hôm qua, sau khi phát hiện những thứ đó, tôi cũng vào trong phòng bếp, dạo qua một vòng. Đúng như lời đồng nghiệp của tôi nói, ở trong đó sạch sẽ, ngay cả lá rau cũng không có. bên trong nồi cũng chỉ nấu cháo trắng, tôi cố ý dùng cái thìa khuấy lên, nhưng ngoài gạo ra thì chẳng còn gì nữa."

"Sau đó tôi đã tán gẫu với ông chủ kia, theo lẽ thường mà nói, khi một cảnh sát tìm một người bình thường nói chuyện phiếm, coi như họ không có vi phạm pháp luật, ít nhất phản ứng cũng hơi khẩn trương. Nhưng cảm xúc của ông chủ kia không có bất kỳ biến hóa nào, tỉnh táo, vững vàng, thậm chí ngay cả chút bất ổn cũng chẳng có."

"Anh cũng biết điều đó sao?"

"Đương nhiên, ở trường cảnh sát, tôi học chuyên ngành tâm lý học mà." Vẻ mặt Vương Lượng rất nghiêm túc, mày nhíu lại, tựa như những bí ẩn trong đầu anh có làm thế nào cũng không giải ra được.

"Hiện trường và phản ứng của người đều không có bất kỳ sơ hở, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chuyện cổ quái. Vốn là muốn nhân cơ hội lấy viên thịt ở trong bát kia mang về Cục đưa pháp y kiểm tra, nhưng vừa từ phòng bếp đi ra, tôi phát hiện cái bát mới đặt ở trên bàn đã không thấy nữa."

Sở Niệm liếc anh ta một cái, ý bảo nói tiếp.

"Lúc ấy đồng nghiệp bên cạnh đều muốn về Cục, tôi lại không có bất kỳ chứng cớ xác thực nào để chứng minh suy đoán của mình. Cho nên, tôi đành theo mọi người về. Sau đó tôi liên tục điều tra về bối cảnh của ông chủ quán cháo trắng này, nhưng rất kỳ quái, mặc kệ tôi có hỏi hàng xóm hay là cảnh sát khu vực vẫn không thể tra ra bất kỳ tin tức gì của ông chủ kia. Cha mẹ, thân phận đều như là một bí mật. Cộng thêm hôm qua tôi ở ven đường theo dõi anh ta cả ngày, ngoại trừ trong quán thì chẳng đến bất cứ đâu, liên hệ với bất cứ ai.—ll,,ê,quy,,d,ôn,,,,,---Người đàn ông đó giống như bất ngờ xuất hiện ở Mộ Thành rồi có thể biến mất bất cứ lúc nào. Cô nói có phải chuyện này rất kỳ quái hay không?"

Sở Niệm suy nghĩ mấy giây, nói: "Vậy anh tìm tôi thì có ích lợi gì, tôi chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi. Chuyên ngành không phải là điều tra, lại càng không hiểu bất cứ điều gì về tâm lý học."

Trực giác là thứ rất kỳ diệu, thỉnh thoảng sẽ khiến người ta dự đoán được rất nhiều chuyện không biết, nhưng cũng hay khiến người ta phán đoán sai lầm.

Vừa rồi, Vương Lượng nói qua chuyện đó, thân phận của ông chủ quán cháo đó đúng là khiến cho cô hoài nghi. Nhưng.....Lý trí của Sở Niệm liên tục khuyên cô đừng nhúng tay vào.

Rốt cuộc lý do là gì, chính cô cũng không biết.

Vương Lượng không ngờ Sở Niệm lại nói như thế, sửng sốt mấy giây, anh nghiêng thân thể nhìn về phía cô. Từ vẻ nghiêm túc ban đầu đã hóa thành dần thờ ơ.

"Đội trưởng Tô tin tưởng cô, tôi cũng sẽ tin cô. Tôi thật sự không muốn để cô tham gia vào chuyện nguy hiểm này, dù sao nếu đúng như tôi đoán, ông chủ quán cháo đó có thể sẽ nổi lên sát tâm với cô như với những người khác. Nhưng tôi không cam lòng, nếu như ba ngày nữa mà không có bất kỳ manh mối nào, cấp trên cũng yêu cầu chúng tôi kết thúc vụ án. Những thứ kia đều là sinh mệnh! Mặc kệ bọn họ đã làm nhiều chuyện thất đức cũng không nên bị giết hại như thế."

"Cho nên, anh liền ôm tâm lý may mắn, dựa theo lời Tô Lực đến bảo tôi thử xem đúng không?"

"Đúng."

"Anh thật sự rất mâu thuẫn." Sở Niệm nhếch khóe môi, nụ cười làm cho người ta không đoán ra được.

Dựa theo thói quen, anh ta tuyệt đối không thể tin tưởng cô sẽ thật sự giải quyết án kiện lần này giúp anh ta, nhưng anh ta cùng đường rồi, không muốn để cho hung thủ bỏ trốn mất dạng, vì vậy chỉ có thể dựa theo lời Tô Lực nói mà đi làm.

Mâu thuẫn lại rối rắm, tâm tình thật đúng là đủ phức tạp!

Sở Niệm yêu động vật, hận nhất loại trộm chó giết thịt ăn. Song, Vương Lượng nói cũng đúng. Cho dù những người kia lại làm chuyện thất đức, nhưng chỉ có luật pháp trừng phạt được bọn họ mà không phải bị người ta sát hại.

Da thịt chia lìa, sau khi chết cũng không thể đi đầu thai lại. Thủ pháp cực kỳ âm độc, một đao hạ xuống đã cắt đứt cơ hội luân hồi chuyển thế của người khác.

Nâng mắt nhìn Vương Lượng đang nhìn mình chằm chằm, trong mắt cô chợt lóe qua ánh sáng kỳ dị.

Cô nói: "Để tôi giúp anh cũng được, nhưng chúng ta phải nói điều kiện trước."

Rốt cục Vương Lượng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, gật gật đầu, nói: "Cô nói đi."

"Thứ nhất: Chuyện tôi giúp anh chỉ có hai chúng ta biết, kể cả Tô Lực cũng không được nói. Thứ hai: Tôi không phải là cảnh sát như các anh, tôi cũng không cần anh ẩn hiện ở bên cạnh tôi cả ngày, tôi sẽ lo an toàn của mình, chuyện giải quyết được hoặc không giải quyết được, tôi đều sẽ gọi điện thoại cho anh. Hơn nữa, anh không được hỏi, ═══pll...euyy,,,,don.....═══được nói cái gì cả. Thứ ba: Anh đừng đặt quá nhiều hy vọng lên người tôi, tôi không phải vạn năng càng không phải là cảnh sát. Nếu như lần này không phá được án, anh cũng không thể trách tôi."

Điều thứ nhất và điều thứ ba thì Vương Lượng đã sớm nghĩ đến, song....

"Sao tôi có thể không để ý tới sự an toàn của cô, như vậy quá mạo hiểm rồi."

"Nếu như không đồng ý, vậy coi như tôi chưa từng tới." Sở Niệm tỏ thái độ rất rõ ràng, chữ chữ sang sảng không để cho người khác từ chối.

Vương Lượng chần chờ, cuối cùng thấy cô thật sự định xuống xe mới vươn tay ngăn cản. Trong giọng nói rõ ràng mang theo sự thỏa hiệp cực kỳ miễn cưỡng: ".....Tôi đáp ứng cô."

Sở Niệm nở nụ cười, ngồi xong, thoải mái bắt chéo hai chân rất bất lịch sự, nhướn mày nhìn người bên cạnh, nói: "Lái xe, đưa tôi đến chung cư Liên Thành."

Vương Lượng đương nhiên biết rõ Sở Niệm muốn đến chung cư Liên Thành để tìm ai, theo bản năng nhíu mày, nói: "Vụ án kia còn rất ít thời gian, cô Sở....."

"Đừng hỏi gì, không muốn nói gì cả." Sở Niệm nhắm mắt lại, một câu đã chặt đứt đường lui của Vương Lượng.

Vương Lượng thở dài, xuống xe ngồi vào ghế lái, chở Sở Niệm rời đi. Mười lăm phút sau, bọn họ đã đến cửa của chung cư Liên Thành.

Sở Niệm chỉ nói một tiếng cám ơn với Vương Lượng, liền xoay người vào chung cư. Nhìn về phía bóng dáng dần khuất xa, vẫn đứng tại chỗ, trên mặt Vương Lượng thoáng qua sự trầm trọng lo âu.

.....

Bởi vì đêm lễ giáng sinh đó, sau khi Thương Sùng về nhà thì thần sắc khiến cho người ta cảm thấy rất kỳ quái, cho nên sáng sớm hôm nay, có mắt nhìn, Cẩm Mặc liền viện cớ mang theo Hoa Lệ rời khỏi nhà, vì muốn để cho chủ nhân của mình và Sở Niệm có thêm nhiều thời gian bên nhau.

Sao Thương Sùng không biết trong đầu Cẩm Mặc nghĩ cái gì,----ll,,ê,quy,,,,don,,,,,trong mắt anh chợt lóe qua sự vui vẻ, lần đầu tiên mặc kệ Hoa Lệ khóc gọi, ngầm cho phép Cẩm Mặc hành động.

Tắm rửa xong, đầu tóc còn chưa lau, ngoài cửa liền truyền đến tiếng chuông cửa, anh cầm một cái khăn lông màu trắng, đi về phía cửa, vẫn không quên liếc nhìn đồng hồ treo trên tường phòng khách.

Cửa mở, ánh mặt trời bên ngoài chiếu trên người anh, trên mái tóc đen còn có giọt nước, trong suốt trợt xuống theo gò má góc cạnh.

Áo sơ mi trắng tinh hơi mở cổ áo, quần dài màu đen, đi đôi dép lông dê màu đen. Một tay anh chống khung cửa bên cạnh, một tay dùng khăn lông tùy ý lau tóc. Dáng vẻ lười biếng tùy ý, đôi mắt đen như mực ẩn chứa sự vui vẻ, ấm lòng nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"

Chương 121: Yêu cầu của anh chỉ có một

Hành vi lơ đễnh đó đặt trên người anh đúng là lộ ra vẻ rất khác biệt, quả nhiên thứ như khí chất không thể có được trong ngày một ngày hai.

Nhìn gò má cô càng lúc càng hồng, Thương Sùng khẽ mỉm cười, hỏi: "Sao sớm như vậy đã tới rồi?"

Sở Niệm đỏ mặt, cô thừa nhận, vừa rồi, trong nháy mắt đó co đã nghĩ đến dáng vẻ của anh trong phòng tắm..... Lúng túng dời ánh mắt qua một bên, không muốn anh nhìn ra tâm tình của mình. Cô nói: "Em có việc muốn nói với anh."

Thương Sùng nhướng mày, xoay người rời khỏi cửa chính, đi về phía ghế sofa. Chờ Sở Niệm đóng kín cửa, ngồi xuống, anh mới mở miệng hỏi: "Là chuyện gì?"

Sở Niệm nhìn anh, nói ra chuyện buổi sáng Vương Lượng tìm mình. Sau đó, cô trầm ngâm một hồi, mới mở miệng lần nữa: "Anh cảm thấy chuyện này.....Có kỳ quái không?"

Suýt chút nữa đã nói thành: "Em có nên nhúng tay không", cô thầm ảo não trong lòng, dè dặt nhìn Thương Sùng vẫn im lặng, dáng vẻ cô giống hệt một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Lại là 'tiền trảm hậu tấu', bản lĩnh 'tát một cái rồi đưa ra viên đường ngọt', cô nhóc này học đúng là thuần thục.

Thương Sùng nghiêng đầu, khẽ thở dài trong lòng. Mặc dù anh đã rất cố gắng chỉnh cho giọng mình nghe ôn hòa như thường ngày, đáng tiếc đôi mắt đen như mực kia đã tiết lộ hết suy nghĩ hiện giờ của anh.

Anh nói: "Có kỳ quái hay không thì em cũng đã đáp ứng giúp người ta rồi, vậy anh nói thì còn ý nghĩa gì sao?"

Sở Niệm nhíu mày, anh ấy quả nhiên vẫn tức giận, vô lực lắc lắc đầu, đáp: "Không có."

Nếu như cô thật sự nghĩ đến chuyện thương lượng trước với anh thì Sở Niệm sẽ không dạo đầu vòng vèo như thế.

Cuộc sống trước kia chỉ có một mình, làm cái gì,---ll,,eequy,,,,don,,,,,nói cái gì cô đều không cần băn khoăn, chỉ cần dựa theo ý nguyện của mình đi làm là tốt rồi. Nhưng bây giờ.....Vẫn là quá mức tự ý à?

Áy náy ngẩng đầu lên, Sở Niệm chuyển qua bên cạnh anh, nói: "Kỳ thật lần này em vốn không định xen vào việc của người khác, nhưng khi Vương Lượng nói câu cuối cùng, em...."

"Tinh thần trọng nghĩa trong cơ thể em lại bộc phát, đúng không?" Thương Sùng hiểu ra, trong lòng đột nhiên bắt đầu bội phục Tô Lực còn ở nước ngoài kia.

Người đàn ông đó ở bên Sở Niệm chưa đến hai tháng ngắn ngủi, lại có thể biết rõ tử huyệt của cô nhóc kia ở đâu.

Thương Sùng thật không biết nên nói tâm tư của Sở Niệm rất giống tờ giấy trắng, hay là nên nói năng lực quan sát của Tô Lực thật sự khiến anh cảm thấy giật mình.

Ông chủ quán cháo trắng đúng là khiến người ta hoài nghi, nếu như không phải vì cô đã hứa là không can thiệp quá sâu, thì anh cũng không muốn để cô quản loại chuyện như vậy.

Dùng lời của cô mà nói thì đó chính là vừa phiền toái lại không có lợi ích gì.

Thôi, dù sao cô cũng đã đáp ứng, ngoại trừ thỏa hiệp, anh còn có cách nào sao?

Một lát sau, Thương Sùng dựa người vào đệm ghế sofa, bất đắc dĩ tựa đầu vào thành ghế, nâng tay che hai mắt.

"Yêu cầu của anh chỉ có một, em cũng biết, đối với anh mà nói, sự an toàn của em còn quan trọng hơn tất cả."

Trong lòng cô nổi lên từng đợt sóng ngọt ngào khắc sâu vào trong tim bởi vì anh đã đồng ý, cô tựa đầu vào bả vai anh, đáp: "Em biết rồi."

.....

Bốn giờ chiều, mặt trời cũng ấm áp xua bớt cái lạnh trong mùa đông giá rét.

Bởi vì nghe Vương Lượng nói qua quán cháo trắng này làm ăn rất tốt, cho nên Thương Sùng và Sở Niệm ở nhà nghiên cứu tốt kế hoạch, xong liền đi đến đó vào đúng giờ ăn.

Đáng tiếc, bên ngoài quán cháo trắng vẫn còn một hàng người dài.

Sở Niệm nghiêng mình nhìn hàng người đã dài đến cuối phố, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng, nói: "Xem ra chúng ta vẫn đến chậm rồi, ---ll,,eellquy,,,,don,,,,hiện tại nếu đi xếp hàng, không biết phải xếp đến ngày tháng năm nào nữa."

Thương Sùng nở nụ cười, tháo dây an toàn giúp cô, nói: "Không vội, dù sao cách mười giờ còn mấy tiếng nữa. Chi bằng, chúng ta đi dạo quanh đây trước đi?"

"Vậy ngộ nhỡ lát nữa gã bán hết cháo rồi thì sao? Đến lúc đó chẳng phải chúng ta là uổng công chờ đợi sao?"

"Chúng ta tới đây chỉ là muốn gặp ông chủ quán cháo trắng đó một chút mà thôi, không phải em thật sự muốn ăn loại cháo đó chứ?"

Vô thức nghĩ đến những lời mà Vương Lượng nói lúc sáng sớm, Sở Niệm rụt cổ, nói: "Miệng em tham ăn nhưng cũng không thể ăn thứ kỳ quái gì gì đó."

"Vậy thì tốt, em có mang bùa ẩn khí (ẩn đi hơi thở) theo không?"

Thương Sùng xoay người lấy ba lô từ trên ghế sau giúp cô, nhìn cô lấy chiếc bùa gấp thành hình tim ra, mới nói tiếp: "Bây giờ em hãy đeo trên người, chuẩn bị xong chúng ta đi xuống xe."

Sở Niệm có chút khó hiểu, giờ bọn họ chỉ đi dạo xung quanh, cũng không phải đi bắt thứ quỷ quái gì mà. Hiện tại dùng tới bùa này, có phải hơi sớm hay không?

Thương Sùng đương nhiên hiểu được suy nghĩ của cô, khóe mắt nhàn nhạt liếc quán cháo trắng kia. Đột nhiên, anh dựa sát vào, môi mỏng lướt qua gương mặt chuyển đến vành tai cô.

Giọng nói trầm thấp êm ái, khiến lòng cô say mê: "Ngoan ngoãn làm theo lời anh, lý do thì anh sẽ nói cho em biêt sau."

Sở Niệm gật gật đầu, trong lúc Thương Sùng nhấn cửa xe lên cho cô thì một tay cô thắt một đầu của lá bùa vàng, sau đó biến lá bùa vào trong cánh tay phải của mình.

Chờ tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, cô và anh cùng xuống xe.

Hai người họ giống như một đôi tình nhân bình thường, nắm tay, không ngoảng đầu lại, đi lướt qua quán.

.....

Bởi vì thời gian còn sớm nên giờ không có cách để vào quán, cho nên anh liền dắt cô đi xung quanh nhìn một chút, hy vọng có thể tìm được manh mối ở những chỗ khác.

Đáng tiếc chuyện lại không như nguyện, từ đầu tới đuôi bọn họ đều không thu hoạch được gì.

Hoàn cảnh nơi này rất sạch sẽ, sạch sẽ đến mức làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.---ll..eequy....don,,,,,Coi như quỷ hồn không quá muốn ra ngoài vào ban ngày, nhưng sao chung quanh đây lại chẳng hề có nổi một chút quỷ khí chứ?

Nếu như là ngày thường, mấy hôm trước ở đây mới xảy ra nhiều vụ án mạng như vậy, mùi máu tanh và âm khí nhất định sẽ rất nặng... Là chỗ đó có vấn đề sao?

Ngừng tại chỗ, Sở Niệm và Thương Sùng nhìn nhau, vô cùng ăn ý xoay người hướng về phía một quán thịt chó ở bên góc đường này.

Con rối trên tay nắm cửa phát ra tiếng chào đón, bọn họ đi vào, đồng thời lặng yên nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Quán thịt chó trang trí khá ổn, chỉ là, trong lúc này thì việc buôn bán đúng là rất ảm đạm. Một chỗ to như vậy, trong quán không có nổi một bàn khách.

Ông chủ trước bị người giết chết, mặc dù con trai ông ta đã nhận lại, tiếp tục duy trì việc làm ăn ban đầu. Nhưng là, vẻ điu hiu và sự sợ hãi trên khuôn mặt của mấy nhân viên đã khiến người ta đoán được cảnh tương lai của quán này.

Thương Sùng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Sở Niệm, hai người một trước một sau đi đến một bàn gần cửa sổ rồi ngồi xuống. Nhân viên của quán cũng nhanh chóng bưng nước trà, mang theo tươi cười cứng ngắc bắt đầu giới thiệu món ăn của quán.

Nghe nhân viên nói tên mấy món ăn, trong lòng Sở Niệm liền cảm thấy buồn nôn. Cô nhíu mày, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, hỏi: "Ở đây trừ thịt chó, không còn những món khác à?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 122: Tình yêu vốn nên như thế

Phục vụ sững sờ, đáp: "Quán chúng tôi là quán thịt chó, đương nhiên món ăn cũng phải liên quan đến thịt chó rồi."

"Có đồ ăn khác không?" Thương Sùng hỏi.

"... ...."

"Tùy ý mang hai món lên là được, những thứ khác, chờ nghĩ ra sẽ gọi cậu." Giọng nói của Thương Sùng rất thong thả, rất hờ hững. Nhưng hành động bình thường này lại khiến cho nhân viên đứng bên cạnh đột nhiên sợ run cả người.

Ôm quyển thực đơn để ở trên bàn vào lòng, cậu nhân viên liền phẫn nộ rời đi.

Sở Niệm hướng về phía bóng lưng cậu ta làm mặt quỷ, vẻ chán ghét trên mặt đã nói rõ tâm tình cô lúc này.

"Mùi vị ở đây thật sự khiến người ta khó chịu."

Thật ra không chỉ có mùi mà đến cả từng hồi tiếng kêu nức nở truyền ra từ phòng bếp cũng khiến lòng cô khó chịu.

Thương Sùng hạ mí mắt, bên môi thoáng qua chút ý tứ như có như không, hỏi: "Muốn đi xem à?"

Sở Niệm gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn hai chữ 'Phòng bếp' trên cánh cửa kia. Chỗ đó truyền đến tiếng khóc mà chỉ động vật mới có thể phát ra, bị nhốt ở đó chắc chắn là đám chó nhỏ bị bọn buôn chó tìm mọi cách bắt được rồi bán đến đây.

Mặc dù bản thân không biến thái đến mức muốn đi xem những đầu bếp kia giết chó như thế nào, thế nhưng.....Bảo cô cứ để mặc như thế, cô thật sự là không làm được.

"Nếu như động tĩnh quá lớn, em không sợ sẽ đánh rắn động cỏ sao?"

Lời anh nói làm cho cô trầm tư, sau một hồi giống như là châm chước, cô ngẩng đầu lên. Lông mi cong dài như cánh bướm dập dờn trên đôi mắt cô, chớp chớp theo ánh nhìn của cô, một lần nữa quan sát hoàn cảnh trong tiệm.

Một lát sau, cô mở miệng: "Anh thấy em mua lại quán này xong, nên để cho người khác thuê hay là làm chút buôn bán nhỏ nhỉ?"

Thương Sùng nở nụ cười, anh nâng tay thân mật véo nhẹ chóp mũi cô, giữa hai đầu lông mày tràn đầy vẻ dịu dàng sâu đậm đến khắc cốt.

"Em đấy, cứ để cho người khác thuê đi, để cho em buôn bán, quán này.....Chắc sẽ bị em chơi đến phá hủy mất."

Sở Niệm tinh nghịch cười một tiếng, tay nhỏ chống cằm, trong mắt lóe lên ánh lửa hạnh phúc, giọng nói cũng bị hành động vừa rồi của anh chọc cho mềm nhũn.

"Có phải em chỉ chớp mắt một cái thì anh cũng đoán ra được suy nghĩ trong lòng em hay không? Thương Sùng ơi Thương Sùng,---ll,,,e..quy,,,do,,,,,nnnn----anh có biết anh hành động như vậy làm cho người ta vừa vui lại vừa buồn hay không?"

"Xin chỉ giáo?" Thương Sùng hứng thú, tà tà nhướng mày, liếc cô.

"Vui là vì anh hành động như vậy sẽ làm em cảm thấy rất hạnh phúc, dù sao chỉ có đặt đối phương vào trong tim mới có thể cẩn thận, chú ý đến nhất cử nhất động của đối phương. Còn buồn đương nhiên cũng là anh tỉ mỉ quá làm cho em vừa có ý nghĩ tinh quái đều không thoát khỏi đôi mắt của anh. Tiếp tục như vậy, chẳng phải em mãi không vùng dậy nổi sao?"

Lời cô nói một câu hai nghĩa, bản lĩnh lươn lẹo không biết là học từ ai. May mình là một 'ông già', bằng không thật đúng là không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô.

"Anh lại không biết em là kiểu người dễ bị chèn ép, ức hiếp đấy, song, nếu như em còn có chủ ý xấu nào với anh, vậy anh khuyên em sớm chết tâm đi."

Thương Sùng nhàn nhạt nhìn cô, nhếch môi chậm chạp nói tiếp: "Anh cũng không muốn đến lúc đó lại giống như lần trước, chọc người nào đó đỏ bừng mặt như mông khỉ. Cuối cùng, còn bắt anh phải dỗ dành mới ổn."

Bị anh nói như vậy, Sở Niệm liền nghĩ tới 'Sự kiện máy bay' lần trước. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng, cái miệng nhỏ lẩm bẩm, dời ánh mắt qua nơi khác.

"Em chính là thích bắt anh dỗ dành đấy, không phục thì đến cắn em đi."

"Có rát nhiều cơ hội để cắn em, nếu như em thật sự hy vọng anh làm như vậy ở trên đường lớn, anh miễn cưỡng một tý, cũng có thể theo tâm ý của em."

"... ...."

Thật đúng là tên lưu manh, chiếm tiện nghi của mình còn như là miễn cưỡng phối hợp, tên này đúng là không biết xấu hổ!

Vô ý thức cong khóe miệng, Sở Niệm lấy một tấm thẻ ngân hàng từ trong ví ra. Hiếm khi hào phóng đặt thẻ ở trước mặt anh, nói: "Giao cho anh bàn chuyện làm ăn với những người kia đấy, anh cũng biết em không khéo miệng mà."

Trêu chọc vài câu coi như là tình thú, kế tiếp thì phải nghiêm túc làm việc rồi.

"Em nhất định phải mua lại quán này? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Thương Sùng liếc qua chiếc thẻ ngân hàng đặt trên bàn, con số trên đó đã bị mờ rồi, xem ra, tấm thẻ này hẳn là tất cả gia sản của cô nhóc này rồi.

Trong đôi mắt đen nhánh chợt lóe qua tâm tư phức tạp, anh nhìn cô, tâm tình tùy ý biến thành nghiêm túc.

"Em cũng biết nơi này làm ăn không tốt, mặc kệ làm cái gì cũng thế."

Sở Niệm nở nụ cười, sao cô không hiểu lời anh nói chứ. Xung quanh đây từng là hiện trường hung án, hơn nữa ông chủ quán này còn chết oan chết uổng. —ll,,,ê,,quy,,,,don,,,,,----Trên ti vi, internet đều đang nói đến chỗ này và có rất nhiều suy đoán trái chiều.

Đừng bảo là hiện tại, về sau có ai nguyện ý muốn thuê lại quán này còn là một vấn đề.

"Coi như là tích đức tán nguyện đi, dù sao.....Đại gia em cũng có tiền." Sở Niệm dựa vào lưng ghế ngồi, đôi môi mang nét cười hướng về phía Thương Sùng nhíu mày.

Mặc dù tự mình biết kết quả không như ý, nhưng cô không quan tâm!

Những con chó lang thang đó, có thể cứu được lần nào hay lần đó. Tiếp theo, nếu chúng nó vẫn bị bắt được, vậy chỉ có thể trách vận mệnh đã an bài mà thôi.

"Không thành vấn đề, vậy anh sẽ thành toàn cho em."

Thương Sùng lắc đầu khẽ cười một tiếng, cô nhóc này thật đúng là quá tùy hứng. Đứng dậy, anh kéo thẳng vạt áo, không hề cầm tấm thẻ trên bàn, xoay người liền đi về phía quầy thu ngân.

Sở Niệm nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng anh, nhìn nét mặt hờ hững của anh, đang hạ giọng nói chuyện với ông chủ quán vừa được nhân viên gọi ra, trong lòng cô liền nổi lên sự cảm động không thể nói lên lời.

Từ khi quen biết đến bây giờ, Thương Sùng vốn là như vậy, yên lặng xử lý tốt tất cả mọi chuyện giúp cô. Mặc kệ cô mềm lòng hay là tùy hứng, đến cuối cùng, anh vĩnh viễn đứng ở bên cô.

Mà cô, thật ra trong lòng đã sớm lệ thuộc vào anh. Lần đầu tiên được người che chở như vậy, cái cảm giác được nâng niu trong lòng bàn tay này, thật sự làm cho trong lòng Sở Niệm rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Cô ngồi ở một bên nhìn anh, thỉnh thoảng trong lúc trò chuyện anh lại quay đầu tìm kiếm bóng dáng của cô. Ánh mắt thường giao nhau trong không khí, tựa như một loại xúc cảm không lời, luôn nhắc nhở cả hai là họ sẽ luôn ở bên nhau.

Tình yêu vốn nên như thế, em che gió che mưa cho anh, anh vì em đứng đó bảo vệ. Coi như không có một câu nói, chúng ta vẫn hiểu tâm ý của nhau...

Cảm giác được bọn họ đã bàn bạc khá ổn, cô mới thu hồi ánh mắt. Cô nhìn quán cháo trắng với một hàng người dài ở góc đường bên kia, xoay người đi vào nhà bếp.

Ánh sáng trong phòng bếp mờ mờ, bên trong đặc mùi máu tươi gay mũi và tiếng động vật kêu khiến người ta không nhịn được muốn nôn mửa.

Sở Niệm nhìn đống thịt chó đã bị lột da, rửa sạch sẽ trên bàn, cùng với linh hồn của con chó còn chưa rời đi, chóp mũi không nhịn được liền xót xót.

Cô không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung ánh mắt của con chó nhỏ kia, nó cứ ngây ngốc như tượng gỗ ở bên cạnh thi thể của mình, đôi mắt xanh tràn đầy nước mắt.

"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Súc sinh

Trên cổ nó còn đeo sợi dây xích, hai tai cụp xuống, phát ra từng tiếng rên khiến lòng người khó chịu. Trong nháy mắt, từng giọt, từng giọt nước mắt chảy xuống theo vành mắt nó. Chẳng qua là khi những giọt lệ đó rơi xuống mặt tấm thớt lạnh lẽo thì chẳng lưu lại cái gì.

Sở Niệm đi tới, vươn tay ôm linh hồn của con chó nhỏ vào lòng.

Chết rồi mà còn run rẩy, đây là khi còn sống đã từng bị nỗi đau gì!

"Đừng sợ, luân hồi gì gì đều sẽ qua đi, tuyệt đối không có ai có thể tổn thương mày nữa." Sở Niệm nhắm hai mắt lại, thở dài thật sâu.

Con chó nhỏ ẳng ẳng hai tiếng, rốt cục vùi người vào vòng ôm của cô. Nó vẫn vẫy vẫy cái đuôi, nếu như không phải thân thể nó màu trắng thì nó vẫn giống như đang còn sống.

Thương người, yêu người, cho nên tới bây giờ nó vẫn không oán hận nhân loại.

Từ trong túi lấy một tờ chú Vãng Sinh ra, Sở Niệm hít mũi một cái. Một tay nâng thân thể con chó nhỏ, một tay đánh một cái kết trên không trung.

Giọt nước màu trắng từ từ bao lấy linh hồn con chó nhỏ, sau đó gần như biến mất hoàn toàn, lúc này Sở Niệm mới đi về phía cánh cửa sau đang bị khóa chặt, tiến vào nơi như địa ngục trần gian kia.

Trong khoảng sân nhỏ bày nhiều loại lồng sắt, từ trong lồng truyền ra từng đợt sủa, rên giống như cầu cứu hoặc như đang sợ hãi.

Sở Niệm nhíu chặt mày, bước qua. Khom lưng nhìn ổ khóa lớn ngoài lồng sắt, vừa định dùng linh lực đánh vỡ liền bị tiếng kêu trong sân sau hấp dẫn sự

chú ý.

Chần chờ một lát, cô ngừng động tác, vượt qua những cái lồng chó đó đi tiếp vào bên trong.

Sân sau trống không, ngoại trừ một giá đỡ tay, bên cạnh còn đặt một con dao chặt to còn vương vết máu.---ll,,,ê,,quy,,,,,don,,,,-----Một con chó lông vàng trưởng thành bị treo ở phía trên, đầu hướng xuống, hai chân tách ra, bị sợi dây thừng cột vào hai bên.

Lông trên người nó bị cạo đến dưới ngực, vết máu nhuộm da lông nó, từng giọt rơi trên mặt đất. Lông tơ màu vàng đã mất đi ánh sáng lộng lẫy vốn có, xám xịt mất hết sức sống.

Đầu nó lắc lắc sang bên cạnh, liên tục nhìn sang bên cạnh, coi như có chết cũng không bằng lòng nhắm mắt.

Trong lòng Sở Niệm chấn động, giống như là lấy hết dũng khí, cứng ngắc nghiêng đầu. Cô thấy một con chó nhỏ lông vàng bị nhốt bên cạnh, cả người bắt đầu run rẩy.

Nếu như cô đoán không lầm, con chó nhỏ đó là con của con chó lông vàng kia. Cố chấp nghiêng đầu như vậy, dốc hết sức lực nhìn qua, không phải xuất phát từ thân tình quan tâm, vậy thì là gì.

Giả sử cô đoán không sai, Sở Niệm quả thực không dám tưởng tượng ban nãy nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Tuy chúng nó là chó nhưng cũng có linh hồn riêng. Chứng kiến cha mẹ mình chết đi như thế, lúc này trong lòng con chó nhỏ đang suy nghĩ gì chứ?

Nếu như không phải mình bảo Thương Sùng đi nói chuyện với những người kia, đợi con chó vàng trưởng thành này bị lột da xong rồi, tiếp theo.....Sẽ đến con nào?

Súc sinh!

Sở Niệm siết chặt hai tay, từng bước một đi đến bên cạnh con chó nhỏ, ngồi xổm xuống. Nó vẫn còn đang khóc, thấy có người nhích lại gần mình, phản ứng đầu tiên là cụp đuôi muốn trốn.

Bất đắc dĩ, cổ bị buộc dây xích, giật nhẹ, giãy dụa, cuối cùng đành co ro ở trên mặt đất.

Sở Niệm vươn tay sờ sờ đầu nó, lời nói bởi vì phẫn nộ mà run nhẹ: "Đừng sợ, tao tới cứu mày đây."

Con chó nhỏ trừng hai mắt, nhút nhát e lệ nhìn Sở Niệm.

"Ẳng, ẳng....."

Sở Niệm thở dài, dùng linh lực tháo sợi dây xích trên cổ nó, ôm nó vào trong ngực.---ll,,ê,,quy,,,,don,,,,----Xoay người ra khỏi sân sau, cô chợt dừng lại.

Quay đầu nhìn đôi mắt đang rưng rưng nhìn mình xuyên qua lồng sắt, cô nói: "Chúng mày yên tâm, lát nữa tao sẽ trở lại."

... .

Thương lượng giá cả và ký kết hợp đồng với chủ quán xong, Thương Sùng liền thấy Sở Niệm đi ra từ trong phòng bếp. Sắc mặt cô rất tệ, còn ôm một con chó nhỏ chưa đến sáu tháng ở trong lòng.

Anh tiến lên, hỏi:"Không sao chứ?"

Sở Niệm lắc lắc đầu, đáp: "Không có việc gì."

Thương Sùng không nói, ôm cô đi đến một bên ngồi xuống. Quay đầu lại nhìn đám nhân viên phục vụ đứng ở quầy hàng chờ bọn họ giao việc, liền nói: "Em có muốn giữ lại những người này hay là....Em cũng biết, bọn họ làm như vậy cũng chỉ vì sinh nhai thôi."

Người sống trên thế giới này có rất nhiều điều bất đắc dĩ, không cách nào lựa chọn cha mẹ cho mình, làm công việc mà mình chán ghét. Từ xưa đến nay, người giàu và người nghèo đúng là không ngang hàng. Người sống ở đỉnh cao của kim tự tháp, bọn họ có thể sống bừa bãi, phóng túng, không biết quý trọng. Còn người ở đáy, suốt đời chỉ vì cuộc sống mà bôn ba.

Từ lương thiện đến hờ hững, từ một lời nhiệt huyết lưu lạc đến nước chảy bèo trôi. Thực tế chính là như vậy, không thể trách bất cứ kẻ nào.

Sở Niệm nhắm mắt, từ đầu đến cuối vẫn không buông con chó nhỏ ở trong tay ra.

"Cho bọn họ chút tiền hỗ trợ đi, em biết rõ không thể trách bọn họ, nhưng.....Em cũng không có cách nào giữ bọn họ lại."

"Em là bà chủ, anh nghe lời em." Thương Sùng đứng dậy vỗ vỗ bả vai cô, xoay người đi về phía mọi người.

Biển hiệu quán thịt chó bị dỡ bỏ, bàn ghế trong tiệm cũng bị thanh lý sạch sẽ. Thương Sùng gọi điện thoại cho hiệp hội bảo vệ động vật, chờ xử lý xong mọi chuyện, đã đến chín rưỡi tối rồi.

Nghiêng đầu nhìn Sở Niệm vẫn còn đỏ vành mắt, anh liền dang tay ôm cô vào lòng, an ủi: "Nếu như thật sự luyến tiếc con chó nhỏ kia, vậy em mang nó đến nhà anh nuôi đi."

Sở Niệm im lặng lắc đầu, coi như mình luyến tiếc nó đến đâu, nhưng dù sao nhà Thương Sùng cũng không phải là vườn bách thú. Hơn nữa, hai người họ còn có việc cần làm, mang theo nó cũng rất bất tiện.

Hít vào một hơi thật sâu, cô cọ cọ má vào bả vai anh, nói: "Sắp mười giờ rồi, chúng ta đi làm việc thôi."

"Ừ." Thương Sùng buông cô ra, cúi đầu xuống, hôn lên gương mặt cô.

... .

Cuối cùng quán cháo trắng đã vãng khách, lúc này một người đàn ông chưa đến 30 đang thu dọn bát đũa trên bàn.---lll,,,ê...quy,,,,,don------Gã ta ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi trắng, quần dài màu đen. Ống tay áo xắn đến khuỷu tay, dáng vẻ trắng trẻo làm cho người ta nhìn, đã cảm thấy rất sạch sẽ.

Giống như cảm giác được sau lưng có người, đang chuẩn bị thu dọn một bàn bát đũa khác liền ngừng tay. Gã xoay người, nhìn về phía đôi nam nữ đứng ở bên ngoài cửa.

Nâng tay chỉnh lại mắt kính gọng vàng trên sống mũi, gã đánh giá qua hai người, nói: "Chào đón quý khách."

Thương Sùng nhếch môi dưới, nắm tay Sở Niệm đi vào trong quán, hỏi: "Nhà anh còn cháo không?"

"Vừa vặn còn hai phần." Gã đi đến bên cạnh hai người, tiếp tục duy trì dáng vẻ bất động, kéo ghế ra cho bọn họ ngồi.

"Xem ra vận khí của chúng tôi quá tốt, nếu như hết sạch cháo thì tối nay bạn gái tôi sẽ mất ngủ rồi."

Thương Sùng và Sở Niệm nhanh chóng nhìn nhau, sau đó ngồi xuống chỗ của mình.

Sở Niệm cười cười, nhìn gã hỏi: "Anh là chủ quán à? Thật trẻ tuổi."

Gã gật đầu, cánh mũi giống như ngửi được cái gì, giật khẽ hai cái. Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lúc trước bắt đầu có chút vui vẻ.

Sở Niệm đương nhiên sẽ không bỏ qua hành động đó của gã, cô xê dịch thân thể, tiếp tục nói chuyện với gã: "Ông chủ, anh có thể nói cho tôi biết, anh tên gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

"

Chương 124: Cháo trắng thơm nồng

"Tưởng Ba." Gã than nhẹ trong chốc lát, rốt cục mở miệng nói ra.

"Quả nhiên là tên rất hay."

Cô dùng tay nâng cằm lên, háo sắc cười hắc hắc, hỏi: "Ông chủ Tưởng kết hôn chưa? Có bạn gái chưa?"

Tưởng Ba sững sờ, đôi mắt ẩn chứa nghi vấn nhìn nhìn Sở Niệm rồi lại nhìn qua Thương Sùng.

Thương Sùng nói: "Ông chủ Tưởng đừng để ý, bạn gái tôi vừa thấy trai đẹp là như vậy đó. Mặc dù hơi ngốc nhưng tâm tư vẫn rất lương thiện."

Tưởng Ba nhàn nhạt nhếch môi, lần nữa dời mắt lên người Sở Niệm. Hàm xúc nhưng chứa thâm ý nói: "ĐÚng là một cô gái thiện lương."

Ngẩng đầu nhìn phòng bếp, gã nói: "Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, cháo sắp sôi rồi."

"Vậy thì cám ơn ông chủ rồi."

"Không có gì."

Nhìn Tưởng Ba vào phòng bếp, Sở Niệm quay đầu lại, vừa muốn mở miệng đã bị Thương Sùng ngăn lại.

Thấy anh lấy di động ra đặt lên bàn, cô lập tức hiểu ý tứ của anh. Cô cúi đầu, gõ tin nhắn trên điện thoại rồi gửi qua.

'Ông chủ đó đúng là rất kỳ quái.'

Thương Sùng nhắn lại: 'Vừa rồi có phát hiện gì không?'

'Không có, quán ăn này rất sạch sẽ, không có quỷ hồn, thậm chí trên thân thể người đàn ông kia cũng không hề có chút âm khí nào.'

'Vậy thì chờ một chút.'

Sở Niệm nở nụ cười, gửi một khuôn mặt 'Ok' cho Thương Sùng.

Để điện thoại xuống thì vừa lúc Tưởng Ba bưng hai bát cháo trắng nóng hổi từ phòng bếp ra. Trong quán ăn lập tức tràn ngập mùi thơm khiến cô không nhịn được nuốt nước miếng, cô nhìn chằm chằm bát cháo đặt ở trước mặt, dáng vẻ cô giống hệt như con mèo nhỏ tham ăn.

"Cám ơn." Thương Sùng liếc nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của Sở Niệm, nở nụ cười với Tưởng Ba.

Tưởng Ba nhàn nhạt gật đầu, cũng không thu dọn gì nữa, xoay người ra khỏi quán cháo, ở ngoài cửa tìm một chiếc ghế dài ngồi xuống.

Thương Sùng quay đầu lại nhìn bóng lưng gã ta một lúc, một lần nữa lấy điện thoại từ trong túi quần ra.

'Miệng đói rồi hả?'

'... Không có, chỉ là cảm thấy thật sự rất thơm.' Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ, dùng thìa khuấy cháo trắng trong bát.

Thương Sùng nở nụ cười, lại gửi một tin qua.

'Đừng tìm nữa, đây chỉ là bát cháo trắng bình thường mà thôi.'

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: 'Làm sao anh biết?'

'Trực giác.' Anh cũng không thể nói cho cô biết,---lll,,,,ê,,e,,,quy,,,,don,,,,,---bởi vì anh không tìm được bất cứ thứ gì có mùi máu tươi ở trong bát cháo này nên mới nói như vậy.

Sở Niệm tặng anh một cái liếc mắt khinh thường, nghiêng đầu nhìn Tưởng Ba vẫn đang ngồi phía ngoài cửa, lấy một tờ bùa chú màu vàng từ trong túi xách ra.

'Canh chừng cho em.' Sở Niệm gửi tin xong, liền nhìn Thương Sùng ngồi ở đối diện.

Thương Sùng gật gật đầu, một tay khoác lên thành ghế. Tuy là dáng vẻ lười biếng lại che kín được thân hình cô.

Sở Niệm cúi đầu, lặng lẽ niệm khẩu quyết. Trong nháy mắt, một ánh sáng màu lam nhạt xuất hiện ở trên phù chú. Sở Niệm cong môi, nhúng lá bùa vào trong bát cháo.

Điểm hữu dụng của linh lực đó là có thể phát hiện ra được bất cứ đồ gì có chứa một chút âm khí, nếu như bên trong bát này có thịt người như lời Vương Lượng nói, thì đủ để cho lá bùa vàng chứa linh lực này biến thành màu đen.

Đáng tiếc, linh lực vẫn là màu lam. Tất cả đều không xảy ra biến hóa gì.

Sở Niệm thu lá bùa vào trong túi xách, nhắn tin: 'Đúng là cháo trắng bình thường, có phải có vấn đề ở đâu không?'

Một bát cháo trắng bình thường lại thu hút được nhiều khách ăn như thế, còn có viên thịt khó hiểu như vậy, khiên cô cứ cảm thấy mình và Thương Sùng đã bỏ sót chỗ nào rồi.

Cô dùng thìa múc một ít cháo trắng,----ll,,e,,,quy,,,,do,,,nnn----thổi bớt hơi nóng, đặt ở mũi ngửi một cái. Trong lúc suy tư, điện thoại liền hơi rung lên.

Cô ngẩng đầu nhìn Thương Sùng, mở tin nhắn đọc.

'Ăn đi, lát nữa tìm cơ hội xuống phòng bếp xem thử.'

Sở Niệm nhíu mày, ngón tay nhanh chóng gõ chữ.

'Anh uống trước đi.'

Thứ khiến người ta lo lắng như vậy, để cô uống trước đúng là có hơi không mở nổi miệng. Sở Niệm biết rõ đề nghị này của mình hơi thất đức nhưng....Cô cảm thấy nếu Thương Sùng đã nói như vậy, vậy anh nhất định có gan uống.

Thương Sùng không nhịn được cười khẽ một tiếng, anh nâng tay véo má cô. Ở bên ngoài nhìn vào chỉ nghĩ là đôi tình nhân nhỏ đang liếc mắt đưa tình mà thôi.

Mặc dù anh không thích ăn những đồ này lắm, chỉ là từ xế chiều đến bây giờ, cô nhóc kia vẫn chưa ăn gì cả, coi như anh làm gương cho cô, dù sao ăn một ngụm nhỏ thì vẫn được.

Cầm cái thìa múc chất lỏng màu trắng trước mặt, anh liền nhướng mày với cô, há mồm húp một ngụm.

Lần này, anh không dùng di động nữa, giọng nói không lớn, nhưng đủ để người ngoài cửa nghe được.

"Không tệ."

Cô bị hù dọa rồi, há miệng muốn hỏi có phải anh ăn thấy có gì kỳ lạ hay không. Đáng tiếc, lời nói đến bên miệng liền biến thành: "Em đã nói món cháo ở đây vô cùng dễ ăn mà, hiện tại anh đã tin em rồi đi."

Thương Sùng cười nói: "Tin rồi, mau uống đi, ông chủ vẫn chờ để đóng cửa đấy."

Khóe miệng Sở Niệm run rẩy, nụ cười cứng ngắc, cầm cái thìa lên.

Nói thật, hương vị đúng là khá ngon. Chỉ là, cháo trắng ở mức độ này thì cô cũng nấu được mà. Mặc dù không thể làm được sắc vị như người ta, nhưng nấu cháo trắng thì có gì khó đâu?

Nghĩ tới chuyện trong lòng, cô lập tức húp hết cháo trắng. Cô và Thương Sùng trao đổi một ánh mắt, gọi Tưởng Ba đang đứng ngoài cửa hút thuốc đi tới.

"Ông chủ Tưởng, cháo nhà anh rất ngon, tôi có thể xuống nhà bếp xem thử một chút hay không?" Sở Niệm cười ngọt ngào, nói.

Thương Sùng rút tiền từ trong ví ra, đưa cho Tưởng Ba, nói: "Ông chủ Tưởng, anh đừng bao giờ đáp ứng cô ấy,---ll,,eequy....don,,,,,----cô nhóc này muốn học trộm bí truyền của anh, tôi không muốn trở thành vật thí nghiệm của cô ấy đâu."

Tưởng Ba cười nhạt một tiếng, nhìn hai người họ, xoay người chỉ vào vị trí phòng bếp, nói: "Nơi đó là phòng bếp, song cũng chẳng có bí quyết gì cả."

"Ông chủ Tưởng thật tốt bụng." Sở Niệm làm mặt quỷ với Thương Sùng, như một cô gái nhỏ đơn thuần, nhảy cẫng lên, chạy về phía phòng bếp.

Thương Sùng bất đắc dĩ, đứng dậy, nói: "Ông chủ Tưởng, đi ngoài cửa cùng hút điếu thuốc đi?"

"Được."

... .

Lúc Sở Niệm tiến vào phòng bếp, dùng khóe mắt liếc Tưởng Ba đã rời đi cùng Thương Sùng. Cô dừng động tác ban đầu, vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu quan sát gian bếp trước mắt này.

Bên trong đúng là rất sạch sẽ, bất kể là sàn nhà hay bếp nấu đều không hề có chút bụi bẩn nào. Các loại dụng cụ nấu ăn và dọn dẹp đều đặt nghiêm chỉnh đúng chỗ, không có bất kỳ khói dầu, cũng không có bất kỳ loại thịt nào.

Nhìn chiếc nồi lớn vẫn còn đang bốc hơi nóng, cô đi tới, cúi đầu nhìn cháo trắng bên trong nồi, lấy bùa chú đã chuẩn bị sẵm, dò xét ở bên trên.

Linh lực bình thường, là cháo trắng bình thường.

Cô nhíu mày, đi về hướng bồn nước bên cạnh. Trong bồn đặt một chiếc nồi khác, có lẽ do cô và Thương Sùng đến, cho nên cái nồi này còn chưa được rửa sạch.

Bùa chú vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, Sở Niệm có chút cam tâm. Cô thò đầu vào, dùng ngón tay bắt đầu vớt vớt nước cháo còn sót lại bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

"

Chương 125: Điều bất ngờ

Quả nhiên, một viên tròn màu đỏ xuất hiện ở trong thìa của cô. Sở Niệm nhanh chóng dùng bùa chú gói viên thịt lại, bỏ vào túi, tiến hành bước thăm dò tiếp theo.

Trong tủ chạn để phần lớn là gạo, chỉ là, có một túi thức ăn chó được mở ra là sao?

Tưởng Ba có nuôi chó à?

Sở Niệm ngồi xổm xuống, cầm túi thức ăn cho chó đưa lên chóp mũi ngửi một cái. Không có mùi gì, đây đều là thức ăn bình thường dành cho chó.

Chuyện tiến triển đến đây, dường như có chút bất ngờ.

Là Vương Lượng đã đoán sai sao? Hay là.... ...

Nghe bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, cô lập tức đứng lên, vỗ vỗ hai tay, giả vờ thất vọng từ trong phòng bếp đi ra.

"Ai... Bên trong thật sự không có gì cả, ông chủ Tưởng, sao anh không để một quyển bí kíp nấu ăn ở trong đó chứ!"

Thương Sùng và Tưởng Ba đồng thời bị dáng vẻ đó của cô chọc cười, Thương Sùng đi đến bên cạnh cô, vuốt vuốt đầu cô.

"Cô bé ngốc, người ta mở cửa hàng buôn bán mà. Nếu như để em học lỏm được tay nghề dễ dàng như vậy, thì người ta kiếm tiền thế nào?"

"Nhưng ăn rất ngon mà."

"Nếu như thích, về sau có thể thường xuyên đến." Tưởng Ba nhẹ nhàng cười một tiếng, giữa hai đầu lông mày tràn đầy ôn hòa.

Sở Niệm chu môi, thở dài.

"Được rồi, đành vậy thôi."

"Đã muộn rồi, chúng ta đừng làm trễ nải thời gian nghỉ ngơi của ông chủ Tưởng." Thương Sùng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó gật đầu với Tưởng Ba, rồi dẫn Sở Niệm rời đi.

Ánh mắt nhìn xe của bọn họ rời đi,---ll,,ê.qu,,,,yy,don,,,,----nụ cười của Tưởng Ba từ từ tắt lịm cỏi. Trong cổ họng gã phát ra một tiếng kỳ quái, lúc trước hai mắt còn bình thường, bắt đầu biến thành màu xanh lá cây quỷ dị.

... .

Trong xe, Sở Niệm nói với Thương Sùng hành động ban nãy của mình khi ở phòng bếp. Chỉ là, khi nghe cô nói tự mình cầm một viên thức ăn của chó, Thương Sùng đang lái xe liền nhíu mày.

"Em suýt chút nữa đã đánh rắn động cỏ." Anh nhàn nhạt liếc cô, nói ra.

"Làm sao có thể?" Sở Niệm nhíu mày.

"Vừa rồi em không hề lấy mất thức ăn cho chó của anh ta, hơn nữa viên thịt đó cũng bị em bọc trong lá bùa, anh ta chẳng thể ngửi được mùi gì cả."

"Trên tay em còn có mùi thức ăn cho chó, em cho là anh ta sẽ không ngửi thấy gì sao?"

Sở Niệm 'á' một tiếng, sao cô lại quên mất điều này chứ! Nâng tay dùng mũi ngửi ngửi bàn tay, tuy không đậm mùi nhưng bất cẩn cũng sẽ bị Tưởng Ba phát hiện ra.

Đến lúc đó nhỡ gã nổi lên lòng nghi ngờ, vậy chuyện kế tiếp liền khó làm rồi.

Ở trong đầu ngẫm kỹ vẻ mắt cuối cùng của gã, cô nói: "Chắc anh ta không phát hiện ra gì đâu, bằng không sẽ không nói lời kia với chúng ta."

"Không phải là không phát hiện ra, mà do trên người em có một mùi đã che dấu giúp em."

"Mùi gì?"

Thương Sùng yên lặng thở dài một hơi, dừng xe ở bên lề đường, đáp: "Lúc trước, ở trong quán thịt chó em đã ôm con chó nhỏ kia,---ll,,equ,,,,yy,,,,don-
---mùi của nó đã ám lên người em. Cho nên ban đầu khi chúng ta mới nói chuyện với gã, cánh mũi gã mới kích động như thế."

"Anh muốn nói, mùi đó mà gã cũng ngửi được sao?"

"Đương nhiên, nếu như không phải vì mùi của con chó kia, em nghĩ với tính cách lạnh nhạt của Tưởng Ba sẽ mỉm cười với em sao?"

Đôi mắt cô sáng ngời, đáp: "Em hiểu ý anh, anh muốn nói Tưởng Ba nghĩ là em nuôi chó, cho nên mới tỏ vẻ ôn hòa với chúng ta. Em đã lấy thức ăn cho chó từ chỗ anh ta, anh ta chỉ nghĩ là em cho chó thôi."

Thương Sùng gật gật đầu, đáp: "Coi như không ngốc."

Từ sau khi gặp Tưởng Ba, trong lòng anh liền có một cảm giác rất kỳ quái. Người bình thường cũng không lạnh nhạt như vậy, hơn nữa khứu giác cũng không thể nhạy bén đến thế.

Tưởng Ba động động cánh mũi rất nhanh, nếu như thật sự không quá để tâm, anh khó tránh khỏi sẽ bỏ qua một động tác quan trong đó.

Là chó nô (kẻ cuồng chó) sao? Hay là cẩu yêu?

Nghiêng thân thể, anh nhìn về phía Sở Niệm, hỏi: "Ban nãy em nói lấy được một viên thịt, giờ đâu rồi?"

Sở Niệm ngẩn ra, lấy lá bùa vàng từ trong túi ra. Cẩn thận mở lá bùa, liền đưa tới trước mặt anh.

"Đây, chính là cái này."

Thương Sùng cầm viên thịt lên, đặt ở chóp mũi ngửi một cái. Một lát sau, mới nói: "Đây là thức ăn cho chó, không phải là thịt người."

"... Cái gì? Thức ăn cho chó?!"

Sở Niệm bị kết luận của anh hù dọa, không dám tin nhìn viên thịt trong tay, nhíu chặt mày, nói: "Sao lại là thức ăn cho chó chứ, có phải anh đoán lầm rồi không?"

"Không tin, em có thể gọi điện cho Vương Lượng, bảo anh ta tìm pháp y kiểm tra một chút."

Cô gật đầu, lúc chuẩn bị bấm số máy của Vương Lượng, đột nhiên tiến sát đến bên cạnh anh, nói: "Thương Sùng, em gọi điện cho Vương Lượng không phải vì nghi ngờ anh. Anh cũng biết hành vi dùng thức ăn cho chó để nấu cháo này là rất hoang đường,---ll,,eequy,,,,don,,,,----bên phía cảnh sát vẫn luôn cho là thịt người ấy."

Thương Sùng nhếch môi cười, nói: "Biết rồi, em gọi đi."

Sở Niệm chớp mắt lại nhìn anh một lát, sau khi xác định anh không hề tức giận, mới nhấn số của Vương Lượng.

Sau vài câu nói đơn giản, cô liền ngắt máy, nói: "Vương Lượng bảo chúng ta đến Cục cảnh sát một chuyến, anh ta đang chờ ở đó."

"Ừ." Thương Sùng nổ máy xe, đi về hướng Cục cảnh sát.

Tuy giờ đã gần rạng sáng, nhưng phần lớn nhân viên cảnh sát trong cục đều không có thời gian nghỉ ngơi. Mộ Thành xảy ra một sự kiện liên hoàn lớn như vậy, áp lực từ thượng cấp, từ quần chúng giống như một ngọn núi lớn, đè nặng lên thân mọi người.

Ánh đèn pha của xe khiến cô nhìn rõ bóng người đang đi tới đi lui ở bên ngoài Cục cảnh sát. Thương Sùng tắt máy, đỗ xe xong xuôi liền bước xuống cùng Sở Niệm.

Vương Lượng bước nhanh đến trước mặt cô, cẩn thận nhìn người đàn ông bên cạnh cô, hỏi: "Vị này là..."

"Bạn trai tôi, Thương Sùng. Tôi nhờ anh ấy giúp chuyện đó, không cần băn khoăn gì cả."

Câu trả lời của cô khiến trái tim Thương Sùng giật nảy, bàn tay nắm lấy tay cô cũng không nhịn được mà chặt thêm.

"Chào cậu, cảnh sát Vương." Thương Sùng khẽ mỉm cười, làm ra dáng vẻ bắt tay.

Vương Lượng sững sờ, khóe môi ẩn ẩn ý cười lễ phép, vươn tay nắm lấy tay anh, nói: "Chào anh."

Hai người đàn ông coi như chào hỏi xong, Sở Niệm lấy lá bùa vàng từ trong túi xách ra đặt vào trong tay Vương Lượng, nói: "Viên thịt ở trong này,---ll,,,e..quy,,,,don,,,,----sau khi pháp y kiểm tra xong là thứ gì thì anh hãy gọi điện ngay cho tôi."

"ĐƯợc." Mặc dù có hứng thú với lá bùa vàng đó, nhưng khi Vương Lượng nghĩ đến lời Sở Niệm nói lúc trước, liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đợi xe của bọn họ rời đi, anh ta liền xoay người chạy vào bên trong cục.

Sáng sớm hôm sau, Vương Lượng đã gọi điện tới rồi.

Sở Niệm mở mắt ra, ấn nút nghe, hỏi ngay: "Kết quả kiểm nghiệm như thế nào?"

"Pháp y thức suốt đêm kiểm tra, kết luận viên thịt màu nâu này là thịt bò, loại này thường được trộn trong thức ăn cho chó." Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Vương Lượng có chút thất vọng, mệt mỏi ngồi trên ghế sofa ở trong phòng làm việc.

Anh ta nói: "Cô Sở, có phải tôi hoài nghi sai rồi chăng?"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"

Chương 126: Cậu ta đối xử tốt với con sao?

Trước đó bản thân còn chắc chắn viên thịt kia chính là thịt người, nhưng bây giờ...

Ai!

"Còn hai ngày nữa, không cần kết luận nhanh như vậy. Chuyện có tiến triển gì, tôi đều sẽ thông báo cho anh. Yên tâm!"

"Cám ơn cô."

Sở Niệm nở nụ cười, đáp: "Kiểu nói đó vẫn là miễn đi, thật sự muốn cám ơn tôi thì chờ phá án xong, mời tôi ăn một bữa tiệc lớn là được."

"Không thành vấn đề."

Vương Lượng cũng cười, nói giống như đang cảm thán: "Giờ tôi đã hiểu vì sao đội trưởng Tô lại thích cô rồi."

"Vì sao?"

"Trên người cô luôn luôn có một cảm giác khiến người ta an tâm, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, cũng rất đáng để dựa vào. Nếu như không phải giờ cô đã có bạn trai, tôi nhất định sẽ cổ vũ đội trưởng Tô tiếp tục theo đuổi cô."

Sở Niệm sững sờ, vội vàng nói: "Đừng đừng đừng, tuy lời anh vừa nói rất xuôi tai, nhưng anh hãy để cho đội trưởng Tô của anh yên tĩnh học tập ở nước ngoài đi. Không nói chuyện với anh nữa, tôi muốn rời giường rồi."

"Được, chú ý an toàn, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Ngắt cuộc gọi của Vương Lượng, Sở Niệm lập tức gọi điện cho Thương Sùng. Vốn định nói cho anh biết, chính mình sẽ đến chỗ của anh. Nhưng tiếng ồn ào trong điện thoại là xảy ra chuyện gì vậy?

"Chỗ của anh đã xảy ra chuyện gì sao?" Sở Niệm hỏi.

"Không có việc gì, Hoa Lệ và Cẩm Mặc đang giận dỗi thôi."

Mắt nhìn hai kẻ đang chạy loạn khắp phòng khách, Thương Sùng có chút bất đắc dĩ thở dài. Đứng dậy lên lầu, anh ngồi trên ghế tựa trong phòng mình, hỏi: "Bên Vương Lượng có tin tức rồi à?"

"Có, phán đoán của anh là đúng, pháp y kiểm nghiệm ra viên thịt đó đúng là thức ăn cho chó." Sở Niệm dựa vào đầu giường, bàn tay nhỏ bé như có như không kéo bức màn đằng sau.

"Anh nói xem tên Tưởng Ba kia thả thức ăn cho chó vào cháo trắng để làm gì? Nếu đã không phải là thịt người, vậy thịt của mấy người chết kia đi đâu rồi?"

"Không phải còn hai ngày nữa sao, đừng nóng vội." Thương Sùng nghĩ đến vẻ mặt hiện tại của cô, khóe miệng liền cong thành một đường vòng cung đẹp mắt.

Một lát sau, anh hỏi: "Hôm nay, ban ngày dự định làm gì?"

"Không biết, có thể sẽ dọn dẹp nhà cửa một tý. Còn anh?"

"Chờ em."

Thương Sùng trả lời làm cho trong lòng Sở Niệm ngứa ngáy một chút,---ll,,eequy,,,do,,,,---cô nhìn trần nhà cười ngọt ngào, nói: "Em nhớ anh, Thương Sùng."

"Anh cũng thế."

... .

Bởi vì buổi sáng đã gọi điện cho Thương Sùng, sau khi rời giường tinh thần cô quả thực là tốt tới cực điểm. Ngồi trên hồ lô bay, bà nội thấy cháu gái mình lắc lắc cái mông, còn hát khẽ liền nhăn mũi, hừ lạnh một tiếng.

Bất mãn bay tới cửa buồng tắm, bà nói: "Gần đây con về nhà càng ngày càng muộn đấy, Niệm Niệm."

Đang đánh răng, Sở Niệm ngẩn ra, quay đầu nhìn bà nội. Dù trong miệng đầy bọt khiến lời nói của cô có chút mơ hồ không rõ, nhưng bà nội ở chung với cháu gái đã lâu nên vẫn hiểu được lời Sở Niệm nói.

"Bà nội, gần đây con đi xử lý một vụ làm ăn. Đi sớm về tối, không phải là rất bình thường sao?"

"Làm ăn? Sao bà cứ cảm thấy gần đây con đang bận nói chuyện yêu đương vậy?" Bà nội nhìn sợi dây chuyền trên cổ cô qua tấm gương, giữa hai đầu lông mày thoáng qua vẻ do dự.

"Niệm Niệm, cậu trai kia.....Đối xử tốt với con không?"

Sở Niệm soi gương cười cười, đáp: "Rất tốt ạ."

"Vậy thì tốt rồi, đối xử tốt với con là được rồi." Bà nội nhẹ giọng thở dài, từ từ định bay đi.

"Bà nỗi, bà đợi chút, con có chuyện muốn hỏi bà." Rốt cục cô cũng đánh răng xong, đang cầm khăn lông lau miệng.

"Chuyện gì?"

"Bà nội, trước kia bà có từng nghe qua chuyện bỏ thức ăn của chó vào cháo trắng chưa?" Sở Niệm ngồi trên sofa, co hai chân lại.

"Chưa nghe nói qua."

Bà nội suy nghĩ một lát, nhìn cô hỏi: "Đó là vụ làm ăn gần đây à? Nói nghe một chút đi."

"Tối hôm qua con gặp phải một chuyện rất kỳ quái, trên người ông chủ đó không hề có bất kỳ mùi ô uế nào.═══ll..eequy,,,don,,,----Nhưng trong nồi cháo trắng gã nấu, lại bỏ thức ăn cho chó. Con không hiểu hành động ấy của gã, cho thức ăn của chó vào trong cháo trắng, chẳng lẽ ăn sẽ ngon hơn à?"

"Thức ăn cho chó là cho chó ăn, thả vào trong cháo để người ta ăn, làm sao sẽ ngon được chứ?"

Bà nội than nhẹ một hồi, tiếp tục mở miệng nói: "Ngoại trừ điểm này, còn phát hiện gì không?"

"Khứu giác của ông chủ đó rất nhạy bén, theo lẽ thường mà nói, mũi của con người không thể nào ngửi được mùi của chó ở trên người con vào hôm đó. Mấy ngày hôm trước, mấy quán ăn ở gần đó đã có vài vụ án mạng, mấy người chết đều bị lột da tróc thịt. Trực giác nói cho con biết, ông chủ quán cháo trắng kia chắc chắn có liên quan đến mấy vụ án đó."

Cô nhìu mày, dùng tay chống cằm, nói tiếp: "Nhưng con không tìm được bất kỳ chứng cớ nào, thậm chí con còn không đoán ra thân phận của gã ta. Bà nội, nếu như gã không phải là người, vậy con phải nhìn ra được linh hồn bên trong thể xác gã. Nhưng nếu như gã là người, vì sao lại cho thứ kỳ quái đó vào trong cháo chứ? Thức ăn cho chó bỏ vào trong cháo mà chẳng có ai phát hiện ra, bà nói xem chuyện này có kỳ quái không?"

Vốn cho là bà nội có kiến thức rộng rãi sẽ cho mình vài ý kiến, nhưng bây giờ xem ra, những thứ bí ẩn đó thật sự là khó giải!

"Đúng là rất kỳ quái." Bà nội nhàn nhạt liếc cháu gái mình, khóe môi mang theo ý cười hiền từ.

Bà nói: "Bỏ vào thức ăn của chó, không ai phát hiện ra, nguyên nhân kỳ thật cũng rất đơn giản. Bởi vì thành phần của nó là bột mì và thịt bò viên, nếu như nấu lâu ở trong nồi với nhiệt độ cao, những thứ đó tự nhiên sẽ tan ra.═══ll,,eequy,,,,donnn,,,,Tan vào trong nước, làm sao người ta phát hiện được? Về phần con không nhìn thấy ác linh trong thể xác, nguyên nhân cũng rất đơn giản, nó là người nhưng cũng có thể nói không phải là người."

Sở Niệm bị bà nội làm hồ đồ, ngẩng đầu, gãi gãi đầu mình, hỏi: "Có ý gì ạ?"

"Bà nói như vậy cũng không phải nắm chắc mười phần, trên thế giới này có rất nhiều động vật đều dùng mũi để cảm nhận hoàn cảnh xung quanh. Mèo cũng thế, chó cũng vậy. Nếu như con nói trong phòng bếp của gã ta có thức ăn cho chó, ngoại trừ gã yêu quý chó ra thì cũng rất có thể là chó."

Bà nội hỏi Sở Niệm: "Mấy người chết kia có điểm gì chung?"

Sở Niệm đáp: "Mấy người đó, ngoại trừ một người là ông chủ quán thịt chó thì còn lại đều là kẻ bán trộm chó."

"Vậy bà đã biết rồi."

"Biết cái gì ạ?"

Bà nội hít cây hương châu úc, chậm rãi nói đáp án của mình: "Mấy người chết đó đều là cùng một loại người, đều dùng chó làm thức ăn cho người. Có thể ông chủ đó không phải là Cẩu Linh, mà là ký kết khế ước bán yêu với Cẩu Linh. Sở dĩ chuông Truy hồn của con không cảm nhận được một chút yêu khí nào là do trên người gã còn giữ lại vài bộ phận của con người. Gã ta lọc thịt người, có lẽ là để cho con yêu nghiệt ở đằng sau ăn uống."

"Niệm Niệm, con cũng biết, trong mắt con người thì chó là động vật, mà trong mắt Cẩu Linh, nhân loại cũng chỉ là động vật. Nó sẽ dùng phương thức như vậy để chăn nuôi nhân loại, cũng rất bình thường. Đồng thời, chúng ta đã có thể làm rõ vì sao trong cháo không phải là thịt người mà lại là thức ăn của chó."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

"

Chương 127: Có bản lĩnh anh cũng làm mơ đi

Nghĩ đến lúc mình còn trẻ đã đụng phải vụ án kia, bà nội kết hợp kinh nghiệm của mình và sự nghi ngờ của cháu gái để đưa ra kết luận như thế.

Dù sao trừ cái đó ra, bà thật sự không nghĩ ra được sẽ có khả năng khác.

Trực giác của người trừ ma rất mạnh, cháu gái mình cứ cố chấp đặt sự chú ý lên người ông chủ quán cháo trắng kia. Bà nội phớt lờ làm sao được!

Đầu óc vốn đang hỗn loạn lại bị những lời đó của bà nội làm cho thông suốt, bà nội thật đúng là kiến thức rộng rãi, năng lực phi phàm!

Ngồi trên sofa, Sở Niệm không nhịn được hoan hô một tiếng. Rất sùng bái chớp chớp mắt to, hai tay đặt ở trước ngực.

"Bà nội, ngài thật sự quá thông minh! Quả thực là niềm kiêu hãnh của nhà họ Sở chúng ta, là đại thần trong lòng cháu gái ngài đó!"

"Đồ nịnh hót."

Bà nội nhướng mày cười một tiếng, dường như nghĩ tới cái gì, bà hiếm khi 'vừa có tiếng vừa có miếng' nói: "Niệm Niệm, những điều đó là sự phỏng đoán của bà mà thôi.---ll,,eequy,,,don----Nếu quả thật bị bà nói trúng, vậy con nhất định phải chú ý an toàn. Nếu không làm được thì đừng nhận nữa."

"Bà nội, Cẩu Linh thật sự rất lợi hại phải không?" Cô đương nhiên nhìn ra sự lo lắng trong mắt bà nội. Thế nhưng, bây giờ kêu cô dừng tay thì đúng là hơi khó.

Dù sao, nếu như còn để Cẩu Linh tiếp tục gieo họa ở nhân gian, vậy sẽ không chỉ có ba người bị chết đó.

"Không lợi hại lắm, chỉ là với linh lực bây giờ của con, một mình đi xử lý chuyện này thì rất nguy hiểm. Hơn nữa Cẩu Linh rất giảo hoạt, con muốn bắt nó cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng."

"Cái đó thì con đã có biện pháp rồi, hơn nữa..."

Sở Niệm cười hì hì, giơ hai ngón tay làm hình chữ V với bà nội, đáp: "Con không đi một người, mà là hai người."

Bà nội bất đắc dĩ, khuyên: "Dù sao đều phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được cậy mạnh, biết chưa?"

Sở Niệm gật gật đầu, đáp: "Biết rồi ạ."

... .

Lời bà nội nói buổi sáng khiến cô lập tức hiểu ra, cô không muốn chậm trễ một chút thời gian nào, rửa mặt mũi xong vội gọi cho Thương Sùng và Vương Lượng, hẹn gặp nhau tại một quán ăn vào buổi trưa.

Thời gian vừa đến, ba người đúng hẹn chạy đến từ mọi phía. Cố ý tìm một gian phòng riêng, gọi vài món xem như vừa ăn vừa nói chuyện.

Sở Niệm nói lại những lời mà bà nội đã nói lúc sáng cho bọn họ nghe. Từng phân đoạn làm cho người ta hoang mang không thôi, bắt đầu từ từ liên quan với nhau, sau đó được gỡ bỏ.

Đương nhiên, cô cũng đổi bà nội thành nằm mơ, giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, chỉ nói là 'một giấc chiêm bao, bừng tỉnh người trong mộng'.

Nghe cô giải thích xong, ngồi ở đối diện, Vương Lượng mở miệng trước tiên. Ánh mắt anh ta tràn đầy ánh lửa hưng phấn, kích động nắm chặt hai tay.

"Cô Sở, cô thật sự là quá tuyệt vời! Chưa đến một đêm, tất cả bí ẩn đều bị cô giải ra."

Sở Niệm cười hắc hắc, đáp: "Chỉ là trùng hợp, nằm mơ tốt mà thôi."

Thương Sùng liếc cô một cái, như có như không cong khóe môi, hơi có thâm ý nói: "Đúng là rất biết nằm mơ."

Thời gian ngắn như vậy mà có được lập luận chặt chẽ thế này, anh không tin những điều đó chỉ do cô nằm mộng mà ra.

Sở Niệm bĩu cái miệng nhỏ, hướng về phía Thương Sùng, cực kỳ khó chịu hừ một tiếng.

"Có bản lĩnh thì anh cũng làm mơ đi."

"Anh không nằm mơ, dù sao chất lượng giấc ngủ cũng khá tốt rồi."

"... ...."

Anh đang ghen tỵ với em có đúng không? Là đang ghen tỵ với em. Sở Niệm dùng chiếc đũa chọc anh, trong lòng không ngừng oán thầm.

Vương Lượng có chút lúng túng, nghiêng đầu ho nhẹ một tiếng, nói: "Cô Sở, nếu ông chủ quán cháo đó bị Cẩu Linh sai khiến đúng như cô đã nói,---ll,,eequy,,,don,,,,,----vậy chúng ta phải làm sao để dụ thứ đó ra?"

Sở Niệm nhìn anh ta, hỏi: "Anh tin tưởng có Cẩu Linh như tôi nói sao?"

Vương Lượng gật gật đầu, nói: "Tin tưởng, tuy tôi là cảnh sát, nhưng tôi vẫn tin là trên thế giới này có rất nhiều thứ mà con người chúng ta không thể nhìn bằng mắt thường."

"Nhưng anh nên nhớ, anh tin tưởng, không có nghĩa là những người khác cũng sẽ tin."

Ý tứ trong lời cô đã rất rõ ràng, vụ án này đã liên quan đến sự kiện linh dị. Cho dù ba người bọn họ thành công dụ con Cẩu Linh đó ra, Vương Lượng cũng không thể đi thuyết phục những người trong Cục cảnh sát tin tưởng phán đoán của anh. Đối với Vương Lượng mà nói, vụ án này cũng chẳng có chút lợi ích nào với anh cả.

"Tôi không thèm để ý đến những thứ này, đối với tôi mà nói, chỉ cần đừng có thêm ai chết là tốt rồi. Thăng chức cái gì, không thích hợp với tôi." Vương Lượng thản nhiên cười một tiếng, không chút do dự nói.

Anh trả lời khiến cô hơi kinh ngạc, dù sao ở trong xã hội hiện tại này, người có thể giữ vững niềm tin của mình, không cầu mong bất kỳ danh dự hay phú quý gì thì rất hiếm.

Cô lại bắt đầu đánh giá chàng trai ở trước mặt này một lần nữa, mày rậm mắt to, thật thà phúc hậu lại đơn thuần, dáng vẻ đúng là có chút coi thường danh lợi.

Người ta đã lo ra như vậy, mà mình không thêm chút nhiệt tình thì đúng là hết lời để nói.

Trao đổi ánh mắt với Thương Sùng, Sở Niệm tựa vào ghế, đáp: "OK, nếu đã như thế, vậy chúng ta phải nắm chặt thời gian chuẩn bị, buổi tối cùng đi bắt con Cẩu Linh kia."

"Có phải hơi vội vàng hay không?"

Vương Lượng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, không phải bất kỳ kế hoạch nào cũng phải sắp xếp tỉ mỉ và điều tra kỹ càng hay sao? Bây giờ, ngay cả nhiệm vụ buổi tối là gì cũng chẳng biết, ngộ nhỡ.....Vướng chân bọn họ để cho thứ kia trốn mất thì làm sao?

Đang do dự, anh nhìn về phía Thương Sùng.

Thương Sùng khẽ mỉm cười, hỏi Sở Niệm: "Kế hoạch của em rất chu toàn à?"

"Đó là đương nhiên, các anh cứ làm theo em nói là được."

... .

Kế hoạch của cô ngoại trừ có chút nguy hiểm, những thứ khác, có thể nói là tuyệt diệu.

Cô kêu Vương Lượng lợi dụng chức vụ mang ba người đến một lò mổ chó lớn nhất ở Mộ Thành, trong lò mổ khép kín tràn đầy mùi máu chó tươi.

Thi thể khắp nơi, nội tạng các loại bày đầy trên bàn sắt.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mặt mũi Vương Lượng trắng bệch.—ll,,eequy,,,,don,,,,,Sở Niệm thì suýt chút nữa nôn hết cơm trưa ra, trong ba người

chỉ có Thương Sùng bình thản nhất.

Anh lấy vài cái ghế, ý bảo Sở Niệm và Vương Lượng ngồi xuống. Cũng vì dời đi lực chú ý của bọn họ, ba người lại chơi mạt chược ở chỗ này.

Nói chuyện phiếm, chọc cười nên thời gian trôi qua cũng không mệt mỏi lắm, mấy người họ ở đến mười một giờ đêm mới rời đi.

Mùi máu tươi trên người làm cho chó gặp là bỏ chạy, Sở Niệm hiểu rõ cười một tiếng, bắt đầu kế hoạch hai.

Bởi vì Vương Lượng là người bình thường, không giống như cô và Thương Sùng. Cho nên, trong kế hoạch này, Vương Lượng phải chịu trách nhiệm đi hấp dẫn sự chú ý của ông chủ quán cháo trắng. Chỉ dẫn gã ta ra trước, mới có thể dụ Cẩu Linh ở đằng sau Tưởng Ba ra.

Ba người đi ôtô đến cuối phố, nhìn Tưởng Ba đã đóng cửa hàng, Sở Niệm nói với Vương Lượng: "Anh nhớ kỹ lời tôi nói, lát nữa đừng nói gì cả, đừng làm gì cả, chỉ cần đi lướt qua gã là được. Chúng tôi sẽ nấp ở phía sau rừng cây nhỏ chờ anh, nếu như trên đường gặp điều bất trắc, nhớ rõ là cởi áo khoác ra ngay. Ở trong đó có lông chó, Tưởng Ba sẽ không thương tổn anh."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"

Chương 128: Ý anh thế nào

Vương Lượng gật đầu, vài năm kinh nghiệm làm cảnh sát khiến cho anh vẫn tỏ ra rất tỉnh táo vào lúc này. Quay đầu nhìn bóng dáng ở chỗ xa kia, Vương Lượng mở cửa xe, từ trong xe đi xuống.

Thương Sùng và Sở Niệm đồng thời nhìn anh ta, thật lâu sau, Thương Sùng mới mở miệng: "Em để cho một người bình thường đi làm mồi nhử, có phải hơi thất đức hay không?"

"Tưởng Ba đã gặp qua hai chúng ta, hết cách rồi."

Sở Niệm thở dài, ánh mắt nhìn về phía trước, cô nói: "Lái xe, chúng ta đến đích chờ gã."

Thương Sùng nhếch môi, khởi động động cơ, lái xe lên đường.

... .

Bởi vì đã vào trời đông giá rét, đến rạng sáng, trên ngã tư đường, lúc này ngoại trừ gió lạnh thấu xương, chỉ có hai người Vương Lượng và Tưởng Ba.

Vương Lượng nhìn người đàn ông đang thu dọn bát đĩa, vô thức xiết chặt áo khoác ngoài.

Bước đi của anh rất chậm, giày da giẫm xuống nền đường phát ra tiếng vang rõ ràng trong đêm khuya này. Anh có thể cảm giác được mình vừa đi khoảng mấy chục mét, đã có người đang lặng lẽ theo sau.

Anh ta đi chậm, người sau lưng cũng đi chậm, anh ta đi nhanh, người sau lưng cũng bắt đầu sải bước.

Một hồi giằng co trong yên lặng, vào lúc này, đã khai hỏa.

... .

Thương Sùng và Sở Niệm đi vào rừng cây nhỏ, bọn họ liền trốn vào trong bụi cây. Bên tai là tiếng gió lạnh gào thét, ngay cả một hàng cây dài cũng vang lên tiếng xào xạc.

Không có ánh trăng sáng, không có tiếng chim hót. Coi như ven đường ngẫu nhiên có chiếc xe đi ngang qua, đèn xe đó cũng không chiếu sáng được rừng cây hắc ám.

Trong màn đêm, tiếng bước chân xuất hiện ở trong rừng cây, Thương Sùng và Sở Niệm càng cúi thấp người. Hai ánh mắt xuyên thấu qua lớp lớp bụi cỏ, yên tĩnh nhìn phía trước.

Thân ảnh Vương Lượng xuất hiện trước, anh bọc áo khoác ngoài, hai tay đút vào trong túi áo khoác. Gió rét kéo góc áo của anh nhưng bước chân anh vẫn vững vàng.

Sau lưng anh cách đó không xa, người thứ hai xuất hiện. Vẫn là áo sơ mi màu trắng, quần dài màu đen. Đáng tiếc, đôi mắt sau cặp mắt kính gọng vàng đã biến thành màu xanh lá cây làm cho đáy lòng người ta tê dại.

Hai chân của gã giống như mọc thêm một lớp xốp mềm, coi như giẫm trên lá rụng, cũng lặng lẽ không phát ra tiếng gì.

Gã lúc lắc đầu, dùng mắt quét qua xung quanh. Một con dao nhọn sắc bén đột nhiên xuất hiện, từ từ đâm về phía người đằng trước.

Sở Niệm nhíu mày, vừa định động, lại bị người bên cạnh giữ chặt. Cô nghiêng đầu, dùng ánh mắt hỏi anh: 'Kéo em làm gì?'

'Đừng nóng vội, chờ một lát đi.'

Thương Sùng dời mắt đặt ở trên người Tưởng Ba, anh nhìn cánh mũi của Tưởng Ba đang liên tục kích động, trong tay liền nắm lá bùa ẩn thân mà trước đó Sở Niệm cho hai người bọn họ.

Sở Niệm cắn môi, một lần nữa đứng ngồi không yên.

Đi ở phía trước,--ll...êquy,,,,,don,,,,,----Vương Lượng nhìn quanh ở trong bụi cây,tuy đến bây giờ vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Sở Niệm và Thương Sùng, nhưng anh cũng biết mình đã thành công dẫn người theo ở sau lưng vào sâu trong rừng cây.

Trên cành cây bên cạnh hắt ra ánh sáng của dao nhọn, Vương Lượng cảm thấy đã đến lúc rồi.

Anh bất ngờ xoay người lại. Mặc dù khi thấy là ông chủ của quán cháo trắng chỉ cách mình vài bước thì sợ đến hết hồn, nhưng từng trải qua huấn luyện kỹ càng nên đã nhanh chóng làm cho mình khôi phục trạng thái tỉnh táo.

Vương Lượng nhìn chằm chằm Tưởng Ba, hỏi: "Anh muốn làm gì! Tại sao phải đi theo tôi?"

Tưởng Ba nở nụ cười, nhưng lại khiến đáy lòng Vương Lượng tê dại.

"Mày nói thử xem?"

"Tôi biết rõ còn hỏi anh sao?"

"Trên người nặng mùi máu tươi như vậy, biết cái gì gọi là nhân quả báo ứng không?"

Tưởng Ba quơ quơ dao găm trong tay, liếc Vương Lượng một cái, nói tiếp: "Hơi gầy, nhưng chủ nhân vẫn sẽ vui vẻ."

"Chủ nhân?" Vương Lượng ngẩn ra, lông mày cũng nhíu chặt lại.

"Mấy ngày hôm trước phát sinh án mạng, có phải do anh làm hay không?!"

Tưởng Ba hừ lạnh, đáp: "Mấy người kia đều đáng chết, giết chó, ăn thịt chó đều đáng chết. Loại người ngu xuẩn coi chúng ta là thức ăn, đáng tiếc,-ll,,ê.quyd,,,,don,,,,ở trong mắt chủ nhân, các người cũng chỉ là một bãi thịt vụn mà thôi, khác gì với chúng ta chứ?"

Tưởng Ba đi về phía trước một bước, Vương Lượng vô thức lui về phía sau một bước.

Gã nói: "Đừng sợ, tao ra tay rất nhanh. Sẽ không đau đớn, thời gian chỉ là một cái nháy mắt, mày liền giải thoát."

Vương Lượng nắm chặt hai đấm, cũng không muốn nói nhảm gì với gã. Dồn tất cả sự chú ý lên ở trên người Tưởng Ba, bước đầu tiên anh phải làm chính là giành lấy con dao trong tay gã!

Liều mạng!

'Người này thật đúng là một đầu trâu lỗ mãng, không lùi mà tiến, thú vị.' Thương Sùng nhếch môi dưới, nhìn về phía Sở Niệm.

'Lúc này còn tâm tư nói đùa à, sao Vương Lượng có thể là đối thủ của con Cẩu nô kia? Chỉ so khí lực, thực lực đã cách xa nhau rồi.'

Sở Niệm vứt bùa ẩn khí nắm trong tay xuống đất, một mình bước dài chân xông ra ngoài.

Mắt thấy Tưởng Ba nhảy lên, hai tay cầm dao muốn đâm vào ngực Vương Lượng. Sở Niệm tung người quay lại, nhấc chân đạp Tưởng Ba bay ra ngoài.

Một tiếng xương cốt gãy lìa truyền đến từ trên người Tưởng Ba, gã không dám tin nhìn cô gái trước mặt này, bàn tay hạ xuống.

"Tại sao là cô!" Mùi máu tươi trên người cô gái cũng đậm như trên người đàn ông kia, ngày hôm qua gã còn ngửi được mùi hương ấm áp của chó trên người cô gái, chẳng lẽ.... ...

"Ông chủ Tưởng, một ngày không gặp đã thay đổi màu mắt xinh đẹp rồi à?" Sở Niệm cười mỉa mai, đứng ở trước người Vương Lượng.

Từ trên cao nhìn xuống gã, cô nói: "Tôi biết rõ anh đang suy nghĩ cái gì, đáng tiếc anh đã đoán sai, kẻ giết chó cũng có thể ôm chó chứ, không có mùi máu tươi cũng không chứng tỏ tôi không thích thịt chó. Vào mùa đông khắc nghiệt này, nói sao cũng phải bồi bổ một chút."

"Súc sinh!"

Dáng vẻ lưu manh vô lại và ngôn ngữ của cô đã chọc giận Tưởng Ba, nếu như đêm qua lúc gã gặp cô, biết được nhân phẩm này của cô, gã tuyệt đối không nấu bát cháo trắng bình thường đó cho cô.

Sở Niệm cười lạnh, nghiêng đầu nhìn bụi cỏ sau lưng, nói: "Em đã lên diễn rồi, anh còn không ra à. Lát nữa nấu nồi lẩu thịt chó, anh có muốn ăn hay không hả?"

Vẫn ngồi không tại chỗ, Thương Sùng bị những lời này của cô làm cho tức cười, đứng dậy vỗ vỗ bụi đất dính trên người liền bước ra.

Anh liếc mắt nhìn Tưởng Ba vẫn ngồi im tại chỗ, khóe môi ẩn hiện vẻ tươi cười nghiền ngẫm, đáp: "Anh vẫn muốn ăn lẩu thịt chó,---ll...êquy,,don,,,,---nhưng em định xử lý tên này thế nào?"

"Nếu là mai phục, vậy chúng ta hãy làm gọn gàng, linh hoạt một chút. Dù sao gã cũng chỉ là một tội phạm giết người, tìm một cái hố chôn gã cũng được rồi."

Thương Sùng nín cười, liếc mắt về phía Vương Lượng, hỏi: "Ý cậu thế nào?"

Hai người kia đều diễn hăng say như vậy, sao mình có thể lu mờ, đứng ở một bên xem kịch vui được?

Vương Lượng nở nụ cười, nâng tay sờ sờ chóp mũi, đáp: "Nghe nói lẩu thịt người cũng ngon đấy, hay là chúng ta thử đi?"

Sở Niệm đen mặt rồi, trước đó sao cô không phát hiện ra tên nhóc Vương Lượng này còn có một mặt phúc hắc như thế nhỉ?

Nghĩ đến vài cảnh tượng băm thây diễn trên ti vi, dạ dày cô lại sắp sôi trào rồi.

"Đề nghị không tệ."

Thương Sùng nhướng mày, lại hạ mắt nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Nếu như hiện tại cắt động mạch chủ, lấy máu, chắc nửa tiếng là đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"

Chương 129: Nó không phải là người

Vương Lượng gật gật đầu, đáp: "Tôi lấy cái đùi của gã, thịt nhiều mà."

"... ....." Sở Niệm che mắt, cô có thể nói là cô sắp nôn ra không?

Thương Sùng có sở thích ác man thì thôi, nhưng Vương Lượng ơi Vương Lượng, thân phận của anh là cảnh sát nhân dân đó. Hưng trí bừng bừng muốn chia đùi của người ta, như vậy thích hợp sao?

Nửa quỳ trên mặt đất, Tưởng Ba nhìn dáng vẻ hưng trí bừng bừng của ba người trước mặt, đột nhiên nở nụ cười.

Trong con mắt xanh thẫm, âm u trừ vẻ nham hiểm ra còn thêm vài phần trào phúng, ý tứ hàm xúc đúng là khinh thường.

Giọng gã hơi khàn khàn, cười nói, ngón tay nâng lên cũng bắt đầu run run: "Mấy người cho rằng loại người bình thường như các người có thể giết tôi sao? Đây là các người đang tự tìm đường chết, ha ha..."

Bởi vì khí chất trên người Sở Niệm đã bị mùi máu tươi nồng đậm áp chế, cho nên ở trong mắt Tưởng Ba, ba người bọn họ đều như nhau, đều là kẻ ngốc không biết mình đã gần kề cái chết.

Sở Niệm và Thương Sùng nhìn nhau, hai người đều không hẹn mà cùng nhếch môi.

Vương Lượng nhìn bọn họ, không biến sắc gật đầu, khom lưng nhặt con dao găm từ trên mặt đất lên. Dáng vẻ hung thần ác sát, đi đến trước mặt Tưởng Ba, nói: "Sắp chết rồi, còn nói nhảm!"

Nói xong, Vương Lượng liền giơ con dao găm lên, làm bộ đâm vào lưng Tưởng Ba.

Tưởng Ba ngẩng đầu, há mồm lần nữa, tiếng nói biến thành tiếng chó sủa làm người ta sợ hãi.

Trong nháy mắt, một luồng khí mạnh, hung dữ hất văng Vương Lượng ra, Vương Lượng lảo đảo lui lại mấy bước, được Sở Niệm nâng đỡ, vất vả lắm mới đứng vững.

Ba người lạnh lùng nhìn gã lột xác tại chỗ, cảm xúc trong mắt của mỗi người đều khác nhau.

Thân thể Tưởng Ba vẫn là thân thể ban đầu, nhưng trên mặt đột nhiên xuất hiện bộ lông che lấp khuôn mặt vốn có, lỗ tai cũng dựng đứng ở trên đầu, mũi biến dài, hai chiếc răng nanh dài nhô ra từ trong miệng.

Thân người mặt chó, đây mới là bộ dạng thật sự của 'cẩu nô'!

Giọng gã trầm thấp giống như dã thú, gã lột xác đã làm cho chiếc xương sườn bị Sở Niệm đạp lúc trước liền hẳn. Gã đứng dậy, lạnh lùng quét qua ba người ở đối diện.

"Đồ kiến vô năng, các người đã lựa chọn cách chết như thế, vậy ta liền đáp ứng các người."

Thương Sùng che ở phía trước Sở Niệm và Vương Lượng,--ll..ê,,,quy,,,don.....--trong đôi mắt bình tĩnh đã thoáng qua sự hưng phấn khó tả.

Tưởng Ba đánh tới, Thương Sùng nhảy lên, gò má tuấn mỹ và đầu ngón tay sắc bén của Tưởng Ba đã lướt qua nhau.

Thân thủ của Thương Sùng đúng là rất tốt, đây cũng lần đầu tiên Sở Niệm nhìn thấy anh như vậy.

Sợi tóc đen nhánh chuyển động trên không trung theo bóng dáng tráng kiện của anh, một cái nhấc chân, một cú huých cùi trỏ đều lộ ra vẻ nhanh nhẹn, dứt khoát.

Trên người anh mang theo một sự bá đạo do trời sinh, cho dù đối phó với một tên Cẩu nô có thực lực khá mạnh, khóe môi anh vẫn mang theo ý cười của kẻ Vương giả.

Rõ ràng là Tưởng Ba không ngờ tới người đàn ông nhìn như bình thường kia lại có thân thủ như vậy, giao đấu vài lần, đến cả thân thể của anh mà gã cũng chưa chạm vào được.

Tưởng Ba phẫn nộ, dời mục tiêu chuyển sang Vương Lượng đang đứng cách Sở Niệm không xa.

Tứ chi chạm đất, gầm nhẹ một tiếng. Đáng tiếc, gã chưa chạy được mấy bước, Thương Sùng đã ngăn cản đường đi của gã.

Thương Sùng cười lạnh, nói: "Con chó nhỏ, chúng ta còn chưa chơi đủ mà."

Tưởng Ba tức chết, lệ khí trong đôi mắt xanh lại tăng thêm một phần. Hai bàn tay cắm chặt trong bùn đất, gầm nhẹ một tiếng, đánh về phía Thương Sùng.

Thương Sùng nhướn mày, đợi thân thể gã đến gần mình,---ll....eequy,,,,don,,,,,---liền nhấc chân đạp một cái vào ngực gã, xoay người lại, cong khuỷu

tay, mạnh mẽ dùng sức đánh vào cổ Tưởng Ba.

Cú đá đó của anh khác hẳn với cú đá của Sở Niệm, cho dù giờ Tưởng Ba đã hóa thân thành 'Cẩu nô' thì hai đòn này của anh cũng đủ làm cho gã không bò nổi.

Một ngụm màu đen đậm sệt phun ra từ trong miệng gã, cố gắng giãy giụa vài cái, thể lực không chống đỡ nổi, ngã xuống đất, ngất đi.

Vương Lượng hoan hô: "Anh Thương, thân thủ của anh thật sự, thật sự là quá tuyệt vời! Trước kia đã trải qua huấn luyện gì sao?"

Thương Sùng khẽ mỉm cười, đáp: "Làm bộ đội đặc chủng vài năm mà thôi."

"Chả trách."

Khâm phục gật đầu, Vương Lượng nhìn Tưởng Ba nằm trên mặt đất, hỏi: "Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Sở Niệm liếc Vương Lượng, nói: "Cảnh sát Vương, anh qua dùng dao nhỏ cắt vào đùi gã một cái."

"... ....Cô Sở, vậy có chút sai sai." Vương Lượng cười khan một tiếng, nâng tay gãi gãi đầu.

"Lúc trước tôi nói muốn ăn bắp đùi gã chỉ là nói đùa mà thôi."

Sở Niệm im lặng, cô bảo anh ta làm vậy chỉ vì muốn dùng máu Tưởng Ba dụ con Cẩu Linh ở phía sau ra mà thôi.

Cẩu Linh, nói dễ nghe là linh vật. Nói khó nghe là yêu quái. Thân phận hoàn toàn khác với Cẩu nô, Cẩu nô nhiều lắm cũng chỉ là nửa người nửa yêu quái. Thực lực ở phía trên con người, dưới yêu quái. Tục xưng chính là không trên không dưới, chẳng ra cái gì cả.

Mà Cẩu Linh lại là thứ tu luyện trăm năm mới có thể hóa thành yêu quái.---ll..eequy,,,don,,,,,Không có thân thể thực, nhưng thực lực còn cao hơn vài phần so với oan quỷ.

Cẩu nô và Cẩu Linh ký khế ước linh hồn, nếu đều là cẩu thì tâm lý che chở cho con cái cũng mạnh thôi.

Bọn họ tốn nhiều tinh lực như vậy, đương nhiên không phải chỉ đối phó với một mình Tưởng Ba.

Thôi, đến cuối cùng vẫn phải để cô gái yếu đuối như cô ra tay thôi!

Sở Niệm thở dài một tiếng, đoạt lấy dao găm trong tay Vương Lượng, liền đi đến bên cạnh Tưởng Ba, ngồi xổm xuống.

Lưỡi đao trắng bóng phản chiếu gương mặt nhìn như hồn nhiên của cô, nói thật, nhìn xem đúng là có chút khó chịu.

Ngay lúc cô định hạ tay, chẳng biết Thương Sùng ngồi xổm bên cạnh cô từ lúc nào, đã ngăn trở động tác của cô.

"Loại chuyện như vậy cứ để anh làm đi." Thương Sùng cầm lấy dao găm, vẻ mặt hờ hững nhìn cô, nói: "Chuẩn bị tốt kết giới đi."

Sở Niệm gật gật đầu, đứng dậy quay về bên cạnh Vương Lượng.

Thương Sùng là người dứt khoát, trong lòng anh, tất cả sinh vật trên thế giới này, ngoại trừ Sở Niệm ra, những thứ khác sống hay chết, đều không có bất kỳ quan hệ gì với anh.

Hạ dao xuống, một dòng máu đen liền chảy xuống từ bắp chân Tưởng Ba.

Vương Lượng thấy gã càng chảy nhiều máu, lông mày nhíu lại, hỏi: "Cứ chảy như vậy, gã có chết hay không?"

Thương Sùng nhìn anh ta một cái, đáp: "Gã không phải là người."

Đúng rồi, Tưởng Ba không phải là người, mình không nên sinh ra bất cứ lòng đồng cảm nào với gã. Vương Lượng hít một hơi thật sâu, vẻ mặt phức tạp xoay người đi sang một bên.

Sở Niệm đi tới, nói: "Anh cởi áo khoác ra đi, trong chốc lát, mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không được đi ra."

Vương Lượng gật đầu, cởi bỏ áo khoác ngoài, tùy ý ném xuống đất.

Để bảo đảm, Sở Niệm còn cố ý kiểm tra xem trước ngực anh ta còn nhúm lông chó nào không.---ll...eequ,,,do,,,,---Sau khi xác định trên người anh ta không còn mùi máu tươi khiến người ta buồn nôn, lúc này cô mới xoay người chuẩn bị rời đi.

"Cô Sở, cô và anh Thương nhất định phải chú ý an toàn." Đứng nguyên tại chỗ, Vương Lượng nhìn bóng lưng cô, giãy giụa trong chốc lát mới mở miệng.

Sở Niệm quay đầu lại, đáp: "Yên tâm đi."

Mùi máu chó nhanh chóng tràn khắp cả rừng cây, một trận gió lạnh thổi qua, nhánh cây lay động càng lớn.

"

Bạn đang đọc truyện *Truyền Nhân Trừ Ma: Bạn Trai Tôi Là Cương Thi* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

"